

Стивън Кинг

Магьосникът

РЕЗЮМЕ

„Пустош“ е третият том от една по-дълга история, вдъхновена и до известна степен свързана с епическата поема на Робърт Браунинг „Чайлд Роланд“.

В първата част „Стрелецът“ се разказва как Роланд, последният стрелец в един „променен“ свят, преследва и най-сетне настига човека в черно – магьосник на име Уолтър, който се е представил за приятел на Роландовия баща още от времето преди разпадането на Средния свят. Но залавянето на този получовек-полумагьосник е не крайната цел на Роланд, а просто важна стъпка по пътя към Тъмната кула, която се намира на пресечната точка на всички времена.

Кой всъщност е Роланд? Какъв е бил светът, преди да се промени? Какво представлява Кулата и защо той иска да достигне до нея? Имаме единствено откъслечни отговори. Роланд очевидно е някакъв рицар – от онези, на чиито плещи се е държал светът, който според думите на Стрелеца е „изпълнен с любов и светлина“. Но дали този свят наистина е бил такъв? Въпросът е спорен.

Знаели че Роланд твърде рано е преминал първото изпитание по мъжество, след като е открил, че майка му е любовница на Мартин, магьосник много по-велик от Уолтър; знаем, че Мартин е нагласил всичко така, че момчето да открие тайната връзка на майка си, очаквайки то да се провали в изпитанието и да бъде изпратено „на запад“ в пустошта; знаем, че Роланд е издържал изпитанието и е разбил на пух и прах плановете на Мартин.

Освен това знаем, че между света на Роланд и нашия свят съществува необикновена, но изконна връзка, и че понякога е възможно да се преминава от единия в другия свят.

На една изоставена крайпътна станция в пустинята Роланд среща момче на име Джейк, което е умряло в нашия свят – загинало е, когато са го блъснали под колелата на автомобил. В мига на смъртта на Джейк Чеймбърс над него се е надвесил мъж в черно – Уолтър – а после момчето се е събудило в света на Роланд.

Преди да настигнат човека в черно, Джейк умира отново... този път заради Стрелеца, който, изправен пред втория най-ужасяващ избор в живота си, избира да пожертва символичния си син. Когато трябва да избира между Кулата и момчето, Роланд избира кулата. Последните

думи на Джейк, преди да полети в пропастта, са: „Върви тогава – има и други светове, освен този.“

Последната среща на Роланд и Уолтър е на един хълм, осеян с кости. Мъжът в черно предсказва на Стрелеца бъдещето с карти таро. Роланд трябва да обърне специално внимание на три *много* странни карти – Затворникът, Господарката на сенките и Смъртта („но не за теб, Стрелецо“).

Повествованието във втория том, озаглавен „Грите карти“, започва на брега на Западното море, малко след срещата на Роланд с Уолтър. Изтощеният Стрелец се събужда посред нощ и открива, че покачващият се прилив е донесъл кръвожадни чудовища, подобни на омари. Докато изпъзли далеч от тях, те отхапват два пръста от дясната ръка на Роланд. Освен това отровата им се е вляла в кръвта му и когато отново потегля на север по брега на Западно море, той се разболява.

По пътя си открива три врати, през които може да минава само той. Всяка от тях води в съвременния свят; всъщност в града, където живее Джейк. Стрелецът се озовава в Ню Йорк през различни периоди от време, опитвайки се да спаси живота си и да открие трима души, които ще го придружават по пътя му към Кулата.

Еди Дийн е *Затворникът* – наркоман от Ню Йорк, живеещ в края на осемдесетте години. Роланд минава през вратата и прониква в съзнанието му в мига, когато самолетът на Еди – който е куриер на наркобос на име Енрико Балазар – се приземява на летище „Кенеди“ По време на съвместните им увлекателни приключения Роланд успява да намери пеницилин и да пренесе Еди Дийн в своя свят. Младият наркоман се озовава в свят, където няма наркотици, нито любимите му сандвичи с пиле, и се чувства нещастен.

Втората врата отвежда Стрелеца при *Господарката на сенките* – всъщност *две* жени в едно тяло. Този път той попада в Ню Йорк в началото на шестдесетте години и се сблъсква с млада защитничка на гражданските права на име Одета Холмс, прикована в инвалидна количка. В Одета се крие хитрата и изпълнена с омраза Дета Уокър. Последствията от появяването на тази шизофреничка са фатални за Стрелеца и Еди. Одета смята, че случващото се е сън или фантазия, а Дета – която е позла и по-умна, се зарича да убие Роланд и младежа, които смята за белокожи дяволи.

Джак Морт – серийният убиец, който дебне зад третата врата (сега Роланд попада в средата на седемдесетте години) – е *Смъртта*. Морт на два пъти причинява огромни промени в живота на Одета/Дета, макар

двете да не подозират това. Морт, чийто *modus operandi* е или да блъска жертвите си под различни транспортни средства, или да хвърля върху тях тежки предмети, на два пъти се намесва в живота на Одета по време на своята налудничава (но успешна) кариера. В детството ѝ е пуснал тухла върху главата ѝ, вследствие на което момиченцето е изпаднало в кома и така се е появила двойничката Дета Уокър. Години по-късно, през 1959, Морт отново среща Одета и този път я блъска под мотрисата на метрото в Гринидж Вилидж. Тя отново оцелява, но цената, която трябва да заплати, е огромна – колелата на мотрисата отрязват краката ѝ до коленете. Благодарение на усилията на млад самоотвержен лекар (а може би и на отвратителната, но силна духом Дета Уокър) животът ѝ е спасен... или поне така изглежда. Според Роланд тези връзки съвсем не са съвпадение, а предполагат много по-могъща сила; той вярва, че титаничните сили, които обгръщат Тъмната кула, отново започват да се събират.

Стрелецът разбира, че Морт може би е ключът към още една тайна, която е в основата на друг парадокс. Защото в мига, когато Роланд прониква в нашия свят, Морт е избрал не друга жертва, а самия Джейк – момчето, което Стрелецът среща в крайпътната станция. Роланд никога не е имал причина да се усъмни в начина, по който Джейк умира в нашия свят, нито пък в самоличността на убиеца – Уолтър, разбира се. В мига на смъртта си момчето забелязва Уолтър в насъбралата се тълпа, преоблечен като свещеник, и Роланд не се е съмнявал в описанието на очевидците.

Не се съмнява и сега – Уолтър е бил там, о да, разбира се, че е присъствал. *Но ако не друг, а Джак Морт е блъснал момчето под колелата на задаващия се кадилак?* Възможно ли е подобно нещо? *Ако съществува такава възможност, то къде се намира Джейк сега? Дали е мъртъв? Може би е изгубен във времето? И ако Джейк Чеймбърс си е все още жив и здрав в своя свят, как така Роланд още го помни?*

Въпреки объркването и може би опасното развитие на събитията, изпитанието с вратите – и събирането на тримата спътници – завършва успешно за Роланд. Еди Дийн приема да заживее в света на Роланд, защото се влюбва в Господарката на сенките. Дета Уокър и Одета Холмс се сливат в една личност, която съчетава черти от характерите на Дета и Одета, като всяка е принудена от Стрелеца да признае съществуването на другата. Те се превръщат в нова, *трета* жена – Сузана Дийн.

Джак Морт загива в същото метро – под колелата на същата мотриса, която преди петнадесет-шестнадесет години оставя Одета без крака.

Смъртта му не е голяма загуба за човечеството.

И за пръв път от неизброими години насам Роланд от Гилеад вече не е сам в експедицията към Тъмната кула. Кътбърт и Алан, изгубените му събратя от далечното минало, са заменени от Еди и Сузана... но в известен смисъл Роланд се оказва опасен за своите приятели. Дори много опасен.

„Пустош“ продължава разказа за трима пътешественици, които упорито търсят Тъмната кула. След като убиват гигантския мечок (който всъщност се оказва киборг), Роланд, Еди и Сузана откриват пътя на Лъча. Всъщност лъчите са шест и преминават през Дванадесетте портала, обозначаващи границите на Средния свят. Роланд е убеден, че Тъмната кула се намира на пресечната точка на тези лъчи.

Еди и Сузана вече не са затворници в неговия свят, а доброволно го следват по пътя на Лъча. Край портала на Мечока най-сетне е изтеглена и третата карта. Джейк се завръща в Средния свят с помощта на ритуал, който заплашва живота на всички. Не след дълго момчето си намира „приятел“ – странно животинче със златисти очи, което едновременно прилича на скунк, язовец и куче, и му дава името Ко.

Пътят на Лъча ги отвежда в полуразрушения град Луд, където оцелелите и дегенерирани представители на два рода – Млади и Беловласи – продължават старата вражда. Преди да достигнат Луд, пътешествениците се озовават в градчето Ривър Кросинг, където живеят само старци. Те им разказват за някакъв еднорелсов влак, който може би още се движи по пътя на Лъча и отвежда до Тъмната кула. Докато прекосяват моста над река Сенд, Джейк и Ко едва не загиват. Докато вниманието на Роланд, Еди и Сузана е отвлечено от перипетиите на момчето, пътешествениците попадат на засада, устроена от умиращия, но много опасен бандит Гашър. Той отвлича Джейк и го отвежда в подземен бункер при Тик Так, последния предводител на Син Беловласите.

Докато Роланд тръгва да спасява Джейк, Еди и Сузана откриват гарата на Луд, където Блейн Моно се пробужда от дългия си сън. Блейн е останка от сложна компютърна система, намираща се под град Луд, и се интересува единствено от гатанки. Обещава да отведе пътешествениците до последната спирка, ако съумеят да отгатнат загадките му. В противен случай ще убие не само тях, но и всички жители на Луд чрез невропаралитичен газ.

Роланд освобождава Джейк, като убива Тик Так... или поне мисли, че го е убил. Ала злият исполин не е мъртъв, спасява човек, който нарича себе си Ричард Фанин, но всъщност е демон, за чието съществуване

Уолтър е предупредил Роланд.

Пътешествениците се срещат на гарата и успяват да се качат на ед-норелсовия влак, ала скоро с ужас установяват, че Блейн се готви да се самоубие, като пожертва и тях.

Съществува само един начин да се спасят. Тъй като Блейн обича га-танките, Роланд му предлага споразумение. Ще оцелеят ли смелите пътешественици?

РОМЕО: Кълна се в луната, посребрила върхарите на тез градини в цвят...

ЖУЛИЕТА: Не, не и в нея! Ако кълнеш се в тази непостоянница, която сменя лика си всеки месец, твойта обич ще бъде постоянна като нея.

РОМЕО: В какво тогаз да се кълна?

ЖУЛИЕТА: Във нищо или, щом искаш, е себе си самия, защото ти си бог мой, идол мой, и вярвам аз на клетви само в тебе!

Шекспир – „Ромео и Жулиета“¹

На четвъртия ден за огромна радост на Дороти Оз изпрати да я повикат и когато тя влезе в Тронната зала, учтиво я поздрави.

– Седни, скъпа. Мисля, че открих начин да те изведе от тази страна.

– И да ме върнеш в Канзас ли? – обнадеждено попита момиченцето.

– Не съм сигурен дали ще успее да те изпратя обратно в Канзас, тъй като нямам никаква представа къде се намира.

Франк Баум – „Вълшебникът от Оз“

ПРОЛОГ: БЛЕЙН

– КАЖЕТЕ МИ НЯКОЯ ГАТАНКА – подкани ги Блейн.

– Да ти го начукам! – каза Роланд, без да повишава глас.

– КАКВО КАЗА? – В раздражение то си Блейн говореше досущ като невидимия си двойник.

– Да ти го начукам! – повтори Стрелецът. – Но ако не ме разбираш, ще ти го кажа просто и ясно – няма да чуеш нито една гатанка.

Настъпи продължителна тишина, малкият и големият Блейн мълчаха. Когато големият реши да отговори, направи го без думи. Стените, подът и таванът отново станаха безцветни, сетне напълно изчезнаха. След десет секунди вагонът за барони престана да съществува. Моно се носеше с огромна скорост през планинската верига, която бяха видели по хоризонта. Стоманеносивите върхове, които всеки миг заплашваха да се забият в невидимия корпус на влака, постепенно отстъпиха място на безплодни долини, обитавани от гигантски бръмбари, пълзящи като костенурки. Роланд видя как от някаква пещера изпълзя влечуго, което приличаше на змия. То сграбчи един бръмбар и го завлече в тъмната дупка. Никога през живота си Стрелецът не беше виждал подобни ужасни насекоми или кошмарен пейзаж – от гледката го побиваха тръпки. Местността му се струваше враждебна, но това не го плашеше. Най-страшното беше, че му изглеждаше напълно непозната, сякаш Блейн ги беше пренесъл на друга планета.

– МОЖЕ БИ ТРЯБВА ДА ИЗЛЯЗА ОТ РЕЛСАТА ОЩЕ СЕГА – замислено изрече Блейн, но Стрелецът долови неописуемата му ярост.

– Какво пък, направи го – съгласи се Роланд с престорено безразличие.

Знаеше, че компютърът може да анализира гласа му и да разбере истинските му чувства (Блейн се беше похвалил, че разполага с необходимите устройства) и макар да беше способен да лъже, то в случая очевидно казваше истината. Ако съумееше да долови напрежението в гласа на Стрелеца, пътешествениците бяха обречени. Блейн беше дяволски умен компютър... но все пак беше само машина. Едва ли беше способен да проумее, че хората могат да се решат на постъпки, които противоречат на логиката. Ако анализът покажеше, че Роланд изпитва страх, но умело го прикрива, компютърът щеше да реши, че Стрелецът блъфира. Подобна грешка можеше да струва живота на всички.

– ДЪРЖИШ СЕ ГРУБО И НЕВЪЗПИТАНО – отбеляза Блейн. – НАВАРНО СЕ ГОРДЕЕШ С ОТВРАТИТЕЛНОТО СИ ПОВЕДЕНИЕ, НО АЗ НЯМАМ НАМЕРЕНИЕ ДА ГО ТЪРПЯ.

Лицето на Еди беше изкривено от ужас. Той беззвучно произнесе: „Какво правиш?“

Роланд се престори, че не го забелязва; цялото му внимание беше насочено към Блейн, освен това действаше съвсем целенасочено.

– О, мога да бъда и по-груб!

Роланд от Гилеад отпусна скръстените си ръце и бавно се изправи. Разкрачи се, сложи едната си ръка на кръста, а с другата сграбчи дървената ръкохватка на револвера. Стоеше така, както беше стоял стотици пъти – на прашните улици на забравени градове, сред скалисти каньони, в безчет мрачни барове, където вонеше на киснатата бира и загорели мазнини. Това бе само поредното стълкновение с поредния противник. Беше *кеф* и *ка-тет*. Стълкновението беше центърът на целия му живот, оста, около която се въртеше неговото *ка*. Този път щеше да се сражава с думи, не с куршуми, но това нямаше значение: предстоящата битка щеше да бъде на живот и смърт. Във въздуха витаеше миризмата на убийства, долавяше се съвсем ясно, като вонята на разложен труп. Както обикновено го обзе ярост, пред очите му сякаш се спусна пелена... и истинският Роланд изчезна, като че заменен от безчувствен робот.

– Могат да те нарека безчувствена, празноглава, глупава, надменна машина. Мога да те нарека тъпо, лишено от разум създание, безчувствено като път.

– ПРЕСТАНИ!

Роланд продължи да говори спокойно и уверено, без да обръща внимание на Блейн:

– За съжаление не съм в състояние да те засегна, защото си само една машина.

– АЗ СЪМ МНОГО ПОВЕЧЕ ОТ ОБИКНОВЕНА...

– Не мога да те нарека педераст, защото нямаш задник, та да те чукаш. Не мога да те назова най-долния от всички отвратителни просяци, които някога са пълзели в канавката на най-мръсната улица в света, защото дори този просяк е по-достоеен от теб; нямаш колене, за да пълзиш или да паднеш ма тях, тъй като ти е чужда онази човешка слабост, наречена „милосърдие“. Не мога дори да кажа, че си чукал майка си, защото никога не си я имал.

Роланд замълча за миг, а спътниците му затаиха дъх. Мълчанието на Блейн беше потискащо и злоещо като затишие преди буря.

– Ала мога да те нарека долен предател, който е позволил на единственото си близко същество да се самоубие; мога да заявя, че си страхливец, който с удоволствие изтезава глупците и избива невинни хора; мога да кажа, че си само едно обезумяло механично чудовище, което...

– ЗАПОВЯДВАМ ТИ ДА МЛЪКНЕШ, В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ НЕЗАБАВНО ЩЕ УБИЯ ВСИЧКИ ВИ!

Очите на Роланд гневно пробляснаха, сякаш лумнаха синкави огньовете. Еди машинално отскочи назад. Като в просъница Стрелецът чу как Сузана и Джейк ужасено възкликнаха.

– *Убий ме, щом искаш, но не ми заповядай!* – яростно изкрещя той.
– *Забравил си лицата на онези, които са те създали! Убий ни или млъкни и слушай какво ще ти кажа аз*

Роланд от Гилеад, аз – Стрелецът и властелинът на древните земи! Скитах дълги години и изминах хиляди километри, но не за да слушам детинското ти бръщолевене. Разбра ли? А сега ще изслушаш МЕН.

Настъпи напрегната тишина. Всички бяха затаили дъх. Роланд стоеше с гордо вдигната глава и стискаше ръкохватката на револвера.

Сузана Дийн неволно се усмихна, сетне машинално докосна устните си, както жена докосва новата си шапка, за да провери дали е на мястото си. Предчувстваше, че е на прага на смъртта, ала не изпитваше страх, а гордост. Крадешком извърна очи към Еди и забеляза, че младежът смаяно се усмихва и не откъсва поглед от Стрелеца. Лицето на Джейк беше като отворена книга – момчето с обожание наблюдаваше своя идол. След миг настойчиво промълви:

– Хайде, Роланд, кажи му всичко!

– Съветвам те да го изслушаш, Блейн – намеси се Еди. На нашия приятел хич не му пука. Ненаправно му викат „бяното куче от Гилеад“.

В продължение на няколко секунди, които се сториха безкрайни на пътешествениците, Блейн запази мълчание, сетне попита:

– **НАИСТИНА ЛИ ТЕ НАРИЧАТ ТАКА, РОЛАНД, СИНЕ НА СТИВЪН?**

– Кой знае? – промълви Стрелецът, без да променя позата си. Изглеждаше така, сякаш висеше във въздуха над черните хълмове.

– **ПРИТРЯБВАЛИ СТЕ МИ, СЛЕД КАТО НЕ ЖЕЛАЕТЕ ДА МИ ЗАДАВАТЕ ГАТАНКИ** – заяви Блейн. Тонът му беше капризен като на дете, което умира за сън, защото режимът му е бил нарушен.

– Не съм казал нищо подобно – поправи го Роланд.

– **НИМА? НЕ РАЗБИРАМ. АНАЛИЗЪТ НА ГЛАСА ТИ**

ПОТВЪРЖДАВА РАЦИОНАЛНОСТТА НА КАЗАНОТО. МОЛЯ, ОБЯСНИ.

– Заяви, че искаш *незабавно* да ти кажем някоя гатанка. Именно това ти отказах. Беше нетърпелив, което направи поведението ти недостойно.

– НЕ РАЗБИРАМ.

– Държа се грубо. *Това* разбираш ли?

Блейн дълго мълча, очевидно размишляваше. Накрая заяви:

– МОЛЯ ДА МЕ ИЗВИНИШ, АКО МОИТЕ ДУМИ СА ТИ СЕ СТОРИЛИ ОБИДНИ.

– Приемам извинението ти. Но имаме много сериозен проблем.

– КАКЪВ?

В гласа на Блейн се прокрадваше неувереност, което не изненада Роланд. В продължение на столетия компютърът се беше сблъсквал само с невежеството, предразсъдъците, безразличието или угодничеството на хората. Дори да е ставал свидетел на смели постъпки, то е било много отдавна.

– Върни стените и ще ти обясня. – Роланд отново се настани на креслото, сякаш спорът беше приключил и вече не го заплашваше мигновена смърт.

Блейн се подчини. Стените на вагона се появиха и пътниците вече не виждаха кошмарния пейзаж. Зелената точка на картата мигаше близо до окръжността с обозначение „Кендълтън“.

– Започвам – заяви Стрелецът. – Като дете ме учеха, че трябва да прощавам на онези, които са проявили грубост и невъзпитание. Ала ми втъпяваха да бъда непримирим към глупостта.

– В КАКВО СЕ ИЗРАЗЯВА ГЛУПОСТТА МИ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД? – В тихия глас на Блейн прозвучаха заплашителни нотки. Сузана внезапно си представи котка с блестящи зелени очи, която дебне пред дупката на мишката и възбудено удря с опашка по пода.

– Притежаваме нещо, което силно желаеш – обясни Стрелецът, – но единственото, което ни предлагаш в замяна, е смърт. Съгласи се, че постъпката ти е *изключително* глупава.

Компютърът отново се замисли, сетне заяви:

– ИМАШ ПРАВО, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД. НО НЕ СЪМ ИМАЛ ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ УВЕРЯ В КАЧЕСТВОТО НА ВАШИТЕ ГАТАНКИ. НЕ ВЪЗНАМЕРЯВАМ ДА ВИ ПОДАРЯ ЖИВОТА В ЗАМЯНА НА ГЛУПАВИ ЗАГАДКИ.

Стрелецът кимна.

– Разбирам. А сега слушай внимателно и се постарай да проумееш смисъла на думите ми. Онова, което ще чуеш, вече съм разказал на моите приятели. Когато бях малък, в баронетството Гилеад ежегодно се организираха седем панаира: в чест на настъпващата зима, на широката земя, сеитбата, средата на лятото, пълната земя, събирането на реколтата и края на годината. Най-важното събитие по време на всеки панаир беше състезанието по отгатване на гатанки. По време на панаирите на широката и на пълната земя то придобиваше особено голямо значение, тъй като съществуваше поверие, че гатанките могат да повлияят положително или отрицателно на реколтата.

– **ТОВА Е СУЕВЕРИЕ, КОЕТО НЕ Е ПОДКРЕПЕНО ОТ ФАКТИ – ЗАЯВИ БЛЕЙН. – СТРУВА МИ СЕ МНОГО ГЛУПАВО.**

– Разбира се, че е суеверие – съгласи се Стрелецът, – но ще се учудиш, ако ти кажа колко точно загадките предричаха каква ще бъде реколтата. Например: каква е разликата между папата и житницата?

– **ЗАГАДКАТА ТИ Е БАНАЛНА, ПРИ ТОВА НЕ Е ИНТЕРЕСНА –** каза Блейн, но все пак изглеждаше доволен, че „играта“ е започнала. – **ПЪРВОТО Е НЕЧИЯ КРЪВНА РОДНИНА, ВТОРОТО – НЕЧИЙ ХАМБАР.² ЗАГАДКАТА Е ОСНОВАНА НА ФОНЕТИЧНО СЪЗВУЧИЕ. ЗНАМ ЕДНА ПОДОБНА. ЗАДАВАТ Я НА НИВОТО, КЪДЕТО СЕ НАМИРА И БАРОНСТВОТО НА НЮ ЙОРК. СЛУШАЙ ВНИМАТЕЛНО: КАКВА Е РАЗЛИКАТА МЕЖДУ КОТКАТА И СЛОЖНОТО ИЗРЕЧЕНИЕ?**

Джейк възбудено се провикна:

– Знам отговора – каза ни го учителят по английски. Лапите на котката завършват с нокти, а в сложното изречение подчиненото завършва с пауза.³

– **ПРАВИЛНО –** съгласни се Блейн. – **МНОГО ГЛУПАВА ГАТАНКА.**

– За пръв път съм съгласен с теб, приятел – обади се Еди.

– **РАЗКАЖИ МИ ОЩЕ НЕЩО ЗА СЪСТЕЗАНИЯТА ПО ОТГАТВАНЕ НА ГАТАНКИ В ГИЛЕАД, РОЛАНД. ТЕМАТА ЖИВО МЕ ИНТЕРЕСУВА.**

– По време на панаирите на широката и на пълната земя, в Залата на предците, която отваряха специално за случая, по пладне се събираха

---

2. Непреводима игра на думи, подредени по двойки granny (баба) и granary (житница), botkin (родственик) и corn-bin (хамбар) – Б. пр.

3. Игра на думи, като се използват двойки омоними: claws (нокти) – clausee (подчинено изречение); paws (лапи) – pause (пауза) – Б. пр.

между шестнайсет и трийсет души участници в надпреварата. Само през тези два дни от годината хората от простолюдието – търговци, земеделци и скотовъдци – се допускаха в залата на дедите, ето защо те не пропуснаха да се възползват от случая.

Стрелецът говореше бавно, погледът му сякаш беше отправен в миналото. Джейк си помисли, че вече беше виждал подобна изражение на лицето му в предишния си живот, когато Роланд разказваше как с приятелите си Кътбърт и Джейми веднъж се скрили на балкона на същата зала, за да наблюдават някакъв ритуален танц.

„Мартин седеше редом с родителите ми – разказваше тогава Стрелецът. – Познах ги, въпреки че се намирах далеч от тях... щом майка ми затанцува с Мартин, останалите се отдръпнаха да ги наблюдават, а когато танцът свърши, бурно ги аплодираха. Ала стрелците не ръкопляскаха.“

Момчето любопитно изгледа Роланд и отново се запита откъде е дошъл този странен, затворен в себе си човек... и по каква причина.

– По средата на залата поставяха голяма бъчва – продължи обясненията си Стрелецът, – където всеки състезател хвърляше късчета от дървесна кора с написани върху тях гатанки. Много бяха известни, защото претендентите ги бяха научили от родителите и от дядовците си, или от книгите, но имаше и нови, специално измислени за случая. Трима арбитра, единият от които задължително беше стрелец, проверяваха гатанките, преди да ги прочетат на глас, и ги допускаха до състезанието само ако не бяха подвеждащи.

– ДА, ОТГОВОРЪТ НА ГАТАНКАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЛОГИЧЕН – съгласи се компютърът.

– После състезанието започваше – продължи Роланд и едва забележимо се усмихна, като си припомни онези отдавна отминали дни, когато самият той беше на възрастта на Джейк.

– Продължаваше часове наред. Състезателите се строяваха в редица в центъра на залата. Мястото на всеки се определяше чрез жребий и тъй като беше по-изгодно да си последен, всеки се надяваше да изтегли по-голямо число, макар победителят да беше длъжен да отговори правилно поне на една загадка.

– РАЗБИРА СЕ.

– Всеки мъж или жена (сред най-добрите състезатели в Гилеад имаше и жени) се приближаваше до бъчвата, изтегляше парченце кора с написаната върху него гатанка и го предаваше на водещия. Той прочиташе текста и ако претендентът не отгатнеше за три минути, засичани по

пясъчния часовник, напускаше състезанието.

– И СЛЕДВАЩИЯТ В РЕДИЦАТА Е ТРЯБВАЛО ДА ОТГАТВА СЪЩАТА ГАТАНКА, ТАКА ЛИ?

– Да.

– СЛЕДОВАТЕЛНО Е ИМАЛ ПОВЕЧЕ ВРЕМЕ ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ.

– Да.

– ЯСНО. БИЛО Е НАПРАВО ЖЕСТОКО.

– Жестоко ли? – намръщи се Роланд.

– Иска да каже, че е било забавно – поясни Сузана.

Стрелецът сви рамене.

– Навярно е било забавно за зрителите, но участниците го приемаха съвсем сериозно и често след края на състезанието и връчването на наградата избухваха спорове и дори юмручни схватки.

– КАКВА БЕШЕ НАГРАДАТА?

– Най-голямата гъска в баронството. И всяка година я получаваше моят учител Корт.

– СИГУРНО МНОГО ГО Е БИВАЛО В ОТГАТВАНЕТО – заяви Блейн и в гласа му се долови уважение към непознатия учител. – ЖАЛКО, ЧЕ НЕ Е ТУК.

„Де да беше“ – помисли си Роланд, а на глас изрече:

– А сега ще ти кажа какво предлагам.

– СЛУШАМ ТЕ С ОГРОМЕН ИНТЕРЕС, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД.

– Нека часовете до края на пътуването да бъдат нашият панаир. Няма да ни караш да отгатваме загадки, защото целта ти е да научиш от нас нови, неизвестни за теб.

– ПРАВИЛНО.

– И без това едва ли ще разгадаем повечето от тях – продължи Стрелецът. – Сигурен съм, че знаеш такива, които биха затруднили дори Корт. – Изобщо не беше сигурен, но след като блъфът му се беше оказал успешен, сега беше време да се „подмаже“ на Блейн.

– РАЗБИРА СЕ – съгласи се компютърът.

– Предлагам вместо гъска като награда да ни пощадиш живота. Ще ти задаваме гатанки, докато пътуваме към Топика. Ако до пристигането на крайната гара отгатнеш всички без изключение, ще ни убиеш, както възнамеряваше. Това ще бъде твоята гъска. Но ако се затрудниш, ще ни закараш до Топика и ще ни освободиш, за да продължим пътешествието си – все едно, че ще получим нашата гъска.

Блейн мълчеше.

– Разбра ли условието?

– Да.

– Съгласен ли си?

Компютърът не отговори. Еди седеше като на тръни, стискаше ръката на Сузана и се взираше в тавана. Младата жена докосна корема си със свободната си ръка и си помисли за тайния плод, който растеше вътре. Джейк милваше зверчето, като внимаваше да не докосва местата, където козината на Ко беше сплъстена от кръв.

Чакаха, докато Блейн – истинският Блейн, останал да води псевдо-живот в подземията на града, чийто жители беше убил, да обмисли предложението на Роланд.

– СЪГЛАСЕН СЪМ – най-сетне обяви компютърът. – АКО ОТГОВОРА НА ВСИЧКИТЕ ВИ ГАТАНКИ, ЩЕ ВИ ОТВЕДА НА ПОЛЯНАТА, КЪДЕТО СВЪРШВА ПЪТЯТ. СЛУЧИ ЛИ СЕ ДА НЕ УСПЕЯ ДА ОТГАТНА НЯКОЯ, ЩЕ ВИ ПОЩАДЯ И ЩЕ ВИ ЗАКАРАМ В ТОПЕКА, ОТКЪДЕТО ЩЕ ПРОДЪЛЖИТЕ ПОХОДА СИ КЪМ ТЪМНАТА КУЛА. ПРАВИЛНО ЛИ СЪМ РАЗБРАЛ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ТИ?

– Да.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, СУЗАНА ОТ НЮ ЙОРК.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК.

– СЪГЛАСЕН СЪМ. КО ОТ СРЕДНИЯ СВЯТ.

Когато чу името си, животинчето любопитно вдигна глава.

– ВИЕ СТЕ КА-ТЕТ – ЕДНО ЦЯЛО, СЪСТАВЕНО ОТ ОТДЕЛНИ ЧАСТИ. АЗ СЪЩО. ЩЕ ПРОВЕРИМ ЧИЙ КА-ТЕТ Е ПО-СИЛЕН.

Настъпи тишина, която се нарушаваше от равномерно бучене на двигателите. Влакът се носеше през ужасяващата пустош към Топика, където свършваше Средният свят и започваше Крайният.

– ХВЪРЛЯЙТЕ МРЕЖИТЕ, ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИ! НЕКА СЪСТЕЗАНИЕТО ЗАПОЧНЕ.

ПЪРВА ЧАСТ: ГАТАНКИ

ПЪРВА ГЛАВА. ПОД ДЕМОНСКАТА ЛУНА (I)

1

Град Кендълтън представляваше отровена и ярко осветена развалина, но не бе мъртъв. Въпреки че бяха изминали векове, тук пулсираше странен живот – бавно пълзящи бръмбари с размери на костенурки, птици, които приличаха на малки безформени дракони, и няколко препъваци се робота, влизаци и излизаци от разрушените сгради като възкръснали мъртъвци от неръждаема стомана. Сглобките им скърцаха, а очите им проблясваха.

– Покажи си пропуска, друже! – извика един, който от двеста тридесет и четири години седеше в ъгъла на фойето на хотел „Травълърс“.

На ръждалия ромб на главата му имаше звезда с шест лъча. Годици наред беше блъскал глава в стената и беше изкопал плитка вдлъбнатина, но не беше успял да си проправи път.

– Покажи си пропуска, друже! Има опасност от повишена радиация в южната и в източната част на града!

Някакъв подут пълх, сляп и влачещ вътрешностите си в торбичка, подобна на разложена плацента, с усилие се добра до крака на роботопазач, който не му обърна внимание и продължи да удря глава в стоманената стена.

– Покажи си пропуска, друже! Възможно е повишаване на нивото на радиацията.

Зад него в хотелския бар се хилеха черепите на мъже и жени, дошли за последно питие, преди да ги поразят катаклизъмът. Сякаш бяха умрели, заливайки се от смях. А може би с някои наистина бе станало така.

Когато Блейн Моно изтреща отгоре, носейки се в нощта като куршум, изстрелян от пистолет, прозорците се счупиха, отломки посипаха пода и няколко от черепите се разпаднаха като антични керамични вази. По улицата премина краткотраен ураган от радиоактивен прах и спирката за таксите пред ресторант „Вкусно говеждо и свинско“ бе всмукана като дим от вихъра. Фонтанът на градския площад беше разцепен на две и бълваше не вода, а прах, змии, мутирала скорпиони и степи бръмбари.

После вихрушката, която се бе извила над града, утихна, сякаш никога не бе съществувала, и Кендълтън отново се върна към гниенето и плесенясването, започнало преди два и половина века... После го порази свръхзвукова бомба, която за пръв път от седем години предизвика достатъчно вибрации, за да събори магазина от далечната страна на фонтана. Роботът-пазач се опита да огласи едно последно предупреждение: „Повишена радиация...“, сетне млъкна завинаги, наказан в ъгъла като непослушно дете.

На двеста-триста колела от Кендълтън, по пътя на Лъча, нивото на радиацията и концентрацията на токсични вещества в почвата бързо спадаха. Там релсата на влака се спускаше на по-малко от три метра над земята и една кошута, която не изглеждаше съвсем мутирала, изскочи от боровите гори, за да пие от потока, където водата се бе пречистила сама.

Всъщност кошутата не беше нормална – от средата на корема ѝ висеше недоразвит пети крак, досуш цицка. Поклащаше се напред-назад, докато животното вървеше, а от лявата страна на муцуната надничаше млечнобяло, сляпо трето око. И все пак тя можеше да ражда и нейната ДНК беше в сравнително добро състояние за мутант дванайсетото поколение. През шестте си години живот тя бе родила три малки, които оживяха. Две от еленчетата бяха не само жизнеспособни, но и нормални – „пъстър добитък“, както би се изразила леля Талита от Ривър Кросинг. Третото, ревящ изрод без кожа, беше убито от баща си.

Светът – или поне тази част от него – бе започнал да се самоллекува.

Кошутата потопи муцуна във водата и започна да пие, после вдигна глава. Очите ѝ се отвориха широко. От устата ѝ се стичаха капки. В далечината се разнесе тихо бръмчене, след миг се появи ярка светлина. Кошутата усети нещо нередно, но макар че рефлексите ѝ бяха бързи, а светлината – все още отдалечена на много колела, за нея нямаше шанс да избяга. Преди да свие мускулите си, далечната искра прерасна в изпепеляващо вълче око, което изпълни потока и поляната с блясъка си. Заедно със светлината дойде и подлудяващото бръмчене на свръхмощните двигатели на Блейн, движещ се с пълна скорост. Над бетонното възвишение, където бе монтирана релсата, трептеше мъгляво розово сияние – пъстра дъга от прахоляк, камъни и малки разчленени животни, а зад тях – вихрушка от листа. Кошутата бе мигновено убита от ударната вълна при преминаването на влака. Тъй като беше твърде голяма, за да бъде всмукана във въздушната дупка на Блейн, беше тласкана напред в разстояние на почти седемдесет метра. От муцуната и копитата ѝ още

капеше вода. По-голямата част от кожата на безкостния ѝ пети крак бе откъсната от тялото и Блейн я повлече след себе си като разкъсана дреха.

За миг настъпи тишина, после свръхзвуковата бомба нахлу като шумно същество, закъсняло за сватбено тържество. Раздра тишината и повали някаква мутирала птица – може би гарван, който умря във въздуха, полетя надолу като камък и падна в потока.

В далечината блещукаше смаляващо се червено око: стоповете на Блейн.

Пълната луна се показва иззад плътния облак, обагряйки поляната и потока крещящи цветове като на фалшиви скъпоценни камъни. Луната имаше лице, но не такова, каквото биха искали да гледат влюбените. Приличаше на череп, като онези в хотел „Травълърс“ в Кендълтън. Насмешливо наблюдаваше малкото все още живи същества, борещи се долу, на земята. Преди светът да се промени в Гилеад, пълната луна в деня на края на годината се наричаше Демонска луна и да гледаш право в нея се смяташе за лоша поличба.

Сега обаче това нямаше значение. Демоните бяха навсякъде.

2

Сузана погледна маршрутната карта и видя, че зелената точка, обозначаваща местонахождението им, сега се намира на половината разстояние между Кендълтън и Райлиа, следващата спирка на Блейн. „Само че кой ще спре?“ – запита се тя.

Обърна се към Еди. Погледът му още беше насочен към тавана на вагона на бароните. Тя го проследи и видя квадрат, който можеше да е само капак (макар че когато си имаш работа с футуристичен боклук като говорещ влак, може би трябва да го наречеш люк или дори нещо още по-умно). На капака имаше грубовата рисунка, която показваше човек, излизаш през отвора. Сузана се опита да си представи как би изпълни указанията ѝ изскочила през люка при скорост хиляда и триста километра в час. Във въображението ѝ се появи мимолетен, но ясен образ на женска глава, откъсната от врата като цвете с прекършено стебло. Видя как главата се изтъркала към дъното на вагона, сетне изчезна в мрака. Очите бяха изцъклени.

Прогони видението колкото се може по-бързо. И без това люкът на тавана сигурно беше заключен. Не мислеше, че ще се спасят, дори да

затрудняха Блейн с някоя гатанка.

– Съжалявам, но ти говориш като обикновено бледолико гадно копеле, скъпи – каза тя с глас, който не беше съвсем на Дета Уокър. – Нямам доверие на механичния, ти задник.

Джейк подаде окъсаната книга с гатанки на Стрелеца, сякаш искаше да се отърве от отговорността да я носи. Сузана знаеше как се чувства хлапето. Все едно гневът им бе написан на онези зловещи, многократно прелиствани страници. И тя не искаше да я носи.

– Роланд! – прошепна Джейк. – Искаш ли книгата?

– Нигата – повтори Ко, поглеждайки Стрелеца.

После захапа книгата, изтръгна я от ръката на Джейк и протегна не обикновено дългата си шия към Роланд, предлагайки му „Що е то?“

Стрелецът се втренчи в книгата. Лицето му беше унесено и загрижено. Сетне поклати глава.

– Още не.

После се загледа в маршрутната карта. Блейн нямаше лице, затова картата трябваше да им служи за ориентир. Проблясващата зелена точка се приближаваше до Райлиа. Сузана се зачуди какъв ли е пейзажът, покрай който минаваха, и реши, че всъщност не иска да знае. Не и след онава, което видяха, докато напускаха Луд.

– Блейн! – извика Роланд.

– Може ли да ни оставиш насаме? Трябва да обсъдим нещо.

„Ти си луд, ако мислиш, че ще го направи.“ – помисли Сузана, но влакът отговори нетърпеливо:

– ДА, СТРЕЛЕЦО. ЩЕ ИЗКЛЮЧА ВСИЧКИТЕ СИ СЕНЗОРИ ВЪВ ВАГОНА НА БАРОНИТЕ. КОГАТО СЪВЕЩАНИЕТО ВИ СВЪРШИ И СТЕ ГОТОВИ С ГАТАНКИТЕ, ЩЕ СЕ ВЪРНА.

– Да. Има си хас – измърмори Еди.

– КАКВО КАЗА, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК?

– Нищо. Говорех си сам, това е всичко.

– ЗА ДА МЕ ИЗВИКАТЕ, САМО ДОКОСНЕТЕ МАРШРУТНАТА КАРТА. КОГАТО Е ЧЕРВЕНА, СЕНЗОРИТЕ СА ИЗКЛЮЧЕНИ. ЩЕ СЕ ВИДИМ ПО-КЪСНО – рече Блейн, после добави. – ЗЕХТИН, НЕ РИЦИНОВО МАСЛО.

Правоъгълната маршрутна карта изведнъж стана толкова яркочервена; че Сузана не можеше да я гледа, без да присвие очи.

– Зехтин, не рициново масло – повтори Джейк. – Какво означава това?

– Няма значение – отговори Роланд. – Не разполагаме с много

време. Влакът бързо се приближава към крайната си точка, независимо дали Блейн е с нас или не.

– Не вярваш, че го няма, нали? – попита Еди. – Коварен тип като него със сигурност надничат отнякъде.

– Много се съмнявам – каза Роланд и Сузана се съгласна с него. – Нали чу колко се развълнува от идеята отново да отгатва гатанки?

– И е адски самоуверен – добави младата жена. – Не очаква, че ще има неприятности с нас.

– Мислиш ли, че ще успеем да го затрудним? – обърна се Джейк към Стрелеца.

– Не знам. Играта ще бъде честна... Но поне съм я играл и преди. Всички сме я играли – в един или друг смисъл. Пък и имаме това – отговори Роланд и кимна към книгата. – Тук действат големи сили и не всички са насочени да ни отблъскват от Кулата.

Сузана го чу, но мислите ѝ бяха съсредоточени върху Блейн, който бе изчезнал и ги бе оставил сами, като дете, затворило очи, за да се скрият приятелчетата му. Пък и не бяха ли такива – другарчетата в игрите на Блейн. Мисълта беше по-неприятна от образа, който се появи във въображението ѝ, докато се опитваше да си представи как би могла да се промъкне през люка.

– Какво ще правим? – попита Еди. – Сигурно имаш някаква идея, инак нямаше да го отпратиш.

– Богатият му интелект, съчетан с дългите периоди на самота и принудително бездействие, може да са го направили по-човечен, отколкото самият той предполага. И точно в това ми е надеждата. Първо, трябва да открием слабите и силните му места. Къде е сигурен в играта и къде не е. Гатанките не означават, че онзи, който ги задава, е умен, а подсказват слабите места на отговарящия.

– А Блейн има ли слабости? – попита Еди.

– Ако няма, ще умрем – отговори Роланд.

– Харесва ми начина, по който ни успокояваш в трудни моменти – усмихна се Еди. – Това е едно от множеството ти очарователни качества.

– Ще му зададем по четири гатанки – каза Стрелецът. – Лесна, не толкова лесна, трудна и много трудна. Убеден съм, че ще отговори и на четирите, но ще слушаме *как* отговаря. Еди кимна и Сузана почувства лека надежда. Струваше ѝ се, че това е правилният подход.

– После пак ще го отпратим и ще поговорим – продължи Роланд. – Може би ще ни хрумне какво още да направим. Първите гатанки може

да са открието и да е, но въз основа на разказа на Джейк за книжарницата, отговорът, който всъщност ни е нужен, трябва да е в книгата, не в моите спомени от състезанията по гатанки.

– Въпросът – каза Сузана.

Стрелецът учудено я погледна.

– Търсим *въпрос*, а не отговор – допълни тя. – Този път отговорите могат да предизвикат смъртта ни.

Роланд кимна. Изглеждаше озадачен – дори отчаян – и Сузана се страхуваше от това негово изражение. Но този път, когато Джейк му подаде книгата. Стрелецът я взе. Задържа я за миг (избелялата, но все още пъстра книжка изглеждаше странно в големите му, загорели от слънцето ръце... особено в дясната, без двата пръста), сетне я даде на Еди.

– Ти си лесна – обърна се той към нея.

– Може би – усмихна се младата жена. – И все пак не е много учтиво да кажеш това на една жена.

Стрелецът погледна Джейк.

– Ти ще бъдеш втори. Ще кажеш малко по-трудните гатанки. Аз ще бъда трети. Ще говориш последен, Еди. Избери някоя гатанка от книгата.

– Трудните са към края – обади се Джейк.

– Но внимавай да не е някоя от твоите тъпотии – продължи Стрелецът. – Това е въпрос на живот и смърт. Времето за глупости мина.

Еди го погледна – един Господ знаеше какви гадости бе извършил Роланд, за да стигне до заветната си Кула – и се запита дали Стрелецът има представа колко обидно беше презрителното предупреждение да не се държат като деца, да не се хият и шегуват, когато животът им е в опасност.

Отвори уста да каже нещо смешно и същевременно язвително, забележка от онези, които вбесяваха брат му Хенри, но се отказа. Може би старият Роланд имаше право – крайно време беше да забрави тъпите си шегви и да се държи като възрастен.

3

След още три минути обсъждане и бързо прелистване на „Що е то?“ (книгата прелистваха Еди и Сузана, защото Джейк вече бе решил каква гатанка да зададе на Блейн), Роланд отиде в предната част на вагона и сложи длани върху блестящия правоъгълник. Маршрутната карта

мигновено се появи. Макар че движението не се усещаше, тъй като сега вагонът беше затворен, зелената точка беше още по-близо до Райлиа.

– Е, РОЛАНД, СИН НА СТИВЪН! – каза Блейн. Гласът му прозвуча почти щастливо. – ГОТОВ ЛИ Е ВАШИЯТ КА-ТЕТ? ЩЕ ЗАПОЧВАМЕ ЛИ?

– Да. Сузана от Ню Йорк ще бъде първа. – Роланд се обърна към нея, понижи тон и рече: – Не е нужно да излизаш напред като нас заради краката ти, но трябва да говориш с уважение и да се обръщаш към него на име. Ако – *когато* отговори правилно на гатанката ти, кажи: „Благодаря, Блейн-сай, ти отговори вярно.“ После на пътеката между седалките ще излезе Джейк и ще каже своята гатанка. Разбрахме ли се?

– Ами ако Блейн отговори грешно или изобщо не отговори?

Роланд мрачно се усмихна.

– Мисля, че в момента не бива да се тревожим за това. – Отново повиши тон. – Блейн, чуваш ли ме?

– ДА, СТРЕЛЕЦО.

Роланд пое дълбоко въздух.

– Започваме.

– ОТЛИЧНО!

Стрелецът кимна на Сузана. Еди стисна едната ѝ ръка, а Джейк потупа другата. Ко я гледаше като омагьосан със златистите си очи.

Тя нервно им се усмихна, сетне погледна маршрутната карта.

– Здравей, Блейн.

– ЗДРАВЕЙ, СУЗАНА ОТ НЮ ЙОРК.

Сърцето ѝ биеше силно, мишниците ѝ бяха изпотени и имаше нещо, което бе установила още в първи клас – беше ѝ трудно да започне. Да застане пред съучениците си и първа да изпее песничка, да разкаже шегата или как е прекарала лятната ваканция... или някоя гатанка. Бе избрала гатанката от шантавото есе на Джейк Чеймбърс. Беше им го издекламирал почти дословно по време на дългия разговор, след като оставиха възрастните хора в Ривър Кросинг. В есето, озаглавено „Моето разбиране за истината“, имаше две гатанки. Еди не че бе казал едната на Блейн.

– СУЗАНА? ТАМ ЛИ СИ, МАЛКА КАУБОЙКЕ?

Отново я дразнеше, но този път някак добродушно. Блейн можеше да бъде очарователен, когато получеше онова, което искаше, също като разглезено дете.

– Да, тук съм и чуй моята гатанка. Четирима братя вечно се гонят и никога не се стигат. Що е то?

Чу се особено изщракване, сякаш Блейн имитираше човек, който чатка с език по небцето си. Последва кратко мълчание, после, съвсем не толкова весело както преди, той отговори:

– КОЛЕЛАТА НА КОЛАТА, РАЗБИРА СЕ. ФАСУЛСКА РАБОТА. АКО И ДРУГИТЕ ВИ ГАТАНКИ СА ТАКИВА, МНОГО ЩЕ СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ СЪМ ЗАПАЗИЛ ЖИВОТА ВИ, МАКАР И ЗА КРАТКО ВРЕМЕ.

Маршрутната карта блесна – този път не в червено, а в розово.

– Не го ядосвайте – замоли малкият Блейн. Всеки път, когато той заговореше, Сузана си представяше изпотено, дребно, плешиво човече, за което всяко движение беше мъчение. Гласът на Големия Блейн се разнасяше отвсякъде, но този на неговия близък – само от определено място – от високоговорителя на тавана. – Моля ви, не го ядосвайте. Енергията му вече привършва и компенсаторите едва издържат. Релсата е в много по-лошо състояние, откакто за последен път минахме по този път.

Сузана, която имаше опит с друсачи тролеи и мотриси, не усещаше нищо – пътуването беше така плавно, както когато потеглиха от Гарата на Луд, но вярваше на малкия Блейн. Предполагаше, че ако усетят сътресение, това ще бъде последното, което ще почувстват.

Роланд я сръга с лакът и я върна към действителността.

– Благодаря, Блейн-сай – каза тя и три пъти докосна гърлото си с дясната ръка. Така бе направил Стрелецът, когато започна да говори с леля Талита.

– БЛАГОДАРЯ ТИ ЗА УЧТИВОСТТА – рече Блейн. Гласът му пак звучеше весело. Сузана предположи, че това е добър знак, макар веселото му настроение да беше за нейна сметка. – НО АЗ НЕ СЪМ ЖЕНА. АКО ИМАМ НЯКАКЪВ ПОЛ, ТОЙ Е МЪЖКИ.

Сузана погледна Роланд в недоумение.

– За мъжете се използва лявата ръка. И докосваш гърдите си.

Показа ѝ как да го направи.

– Аха.

Стрелецът се обърна към Джейк. Момчето стана, остави Ко на седалката (което се оказа безсмислено, защото зверчето веднага скочи и хукна след него) и насочи вниманието си към Блейн.

– Здравей, Блейн. Аз съм Джейк, син на Елмър.

– КАЖИ СИ ГАТАНКАТА.

– Тича, но не върви, има уста, но не говори, има легло, но не спи, има глава, но не плаче. Що е то?

– НЕ Е ЛОША! НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ СУЗАНА ЩЕ ВЗЕМЕ ПРИМЕР ОТ ТЕБ, ДЖЕЙК, СИН НА ЕЛМЪР. ОТГОВОРЪТ БИ ТРЯБВАЛО ДА Е ОЧЕВИДЕН ЗА ВСЕКИ, КОЙТО ИМА МАЛКО МОЗЪК В ГЛАВАТА СИ, НО НЕЗАВИСИМО ОТ ВСИЧКО, ТОВА Е РЕКАТА.

– Благодаря, Блейн-сай, ти отговори вярно.

Джейк докосна три пъти гърдите си с лявата си ръка и седна. Сузана го прегърна и стисна рамото му. Момчето я погледна с благодарност.

Роланд се изправи и рече:.

– Хайл, Блейн.

– ХАЙЛ, СТРЕЛЕЦО.

Гласът на Блейн отново беше весел... вероятно заради поздрава. Сузана го чуваше за пръв път. „*Какво ли е това «хайл»*“ – зачуди се тя. Сети се за Хитлер и това я накара да се замисли за самолета, който бяха видели преди Луд. Джейк твърдеше, че е немски. В него имаше мумия на някакъв мъж.

– КАЖИ СИ ГАТАНКАТА, РОЛАНД, И ДАНО ДА БЪДЕ ХУБАВА.

– Хубавите дела красят човека. Ето я – кое е това животно, което заран ходи на четири крака, по пладне на два, а вечер на три?

– НАИСТИНА Е ХУБАВА – позволи си да отбележи Блейн. ЛЕСНА, НО ХУБАВА. ОТГОВОРЪТ Е ЧОВЕКЪТ. КАТО БЕБЕ ПЪЛЗИ НА РЪЦЕ И КРАКА, КАТО ВЪЗРАСТЕН ХОДИ НА ДВА КРАКА, А КОГАТО ОСТАРЕЕ, СИ ПОМА ГА С БАСТУН.

Гласът му изразяваше самодоволство и Сузана изведнъж установи интересен факт – мразеше този високомерен убиец. Ненавиждаше Блейн, независимо дали беше машина или някакво същество. Хрумна й, че щеше да изпитва същото, дори ако той не застрашаваше живота им с това глупаво състезание.

Роланд обаче съвсем не изглеждаше смутен.

– Благодаря, Блейн-сай, ти отговори вярно.

Седна, без да докосва гърдите си, и погледна Еди, който излезе на пътеката между седалките.

– Какво става, мой човек? – попита той.

Роланд изтръпна и поклати глава, закривайки очи с осакатената си дясна ръка. Блейн мълчеше.

– Блейн? Там ли си?

– ДА, НО НЕ СЪМ В НАСТРОЕНИЕ ЗА ГЛУПОСТИ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК. КАЖИ СИ ГАТАНКАТА. ПОДОЗИРАМ, ЧЕ ЩЕ БЪДЕ

ТРУДНА ВЪПРЕКИ ГЛУПАВОТО ТИ ПОЗЪОРСТВО. ОЧАКВАМ Я С НЕТЪРПЕНИЕ.

Младежът погледни Роланд, който му махна, сякаш го подканяше: „Казвай! В името на баща си, говори!“ – и се вторачи в маршрутната карта, където зелената точка току-що бе минала Райлиа. Сузана се досети какво мисли Еди – Блейн вече бе разбрал, че се опитват да проверят способностите му с разнообразни гатанки и го приемаше радушно.

Сърцето ѝ се сви, когато се изпариха надеждите да намерят бърз и лесен начин за спасение.

4

– Не знам каква ще ти се стори, но мисля, че е трудничка – започна Еди. Отговорът не им бе известен, защото последните страници от „Що е то?“ бяха откъснати, но това едва ли имаше значение – не бяха длъжни да знаят отговорите.

– ЩЕ Я ЧУЯ И ЩЕ ПРЕЦЕНЯ.

– Кажеш ли нещо, веднага се руши. Що е то?

– ТИШИНАТА – НЕЩО, ЗА КОЕТО ЗНАЕШ МАЛКО, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК – без да се замисля, отговори Блейн и сърцето на младежа се сви.

Не беше необходимо да се съветва с другите. Отговорът беше очевиден. И когато го чу толкова бързо, изтръпна. Тайно се беше надявал да затрудни Блейн с една-единствена гатанка. Беше изпитвал същото всеки път, когато вземеше зарове в някой бар и заложеше на седемнадесет, играейки на „двайсет и едно“. Чувството, че си непогрешим, защото това си ти – най-добрият, единственият и неповторимият.

– Да – въздъхна той. – Тишината – нещо, за което знам малко. Благодаря, отговори вярно.

– НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ СИ НАУЧИЛ НЕЩО, КОЕТО ЩЕ ТИ ПОМОГНЕ.

„Шибан механичен лъжец“ – помисли младежът. Самодоволният тон се бе завърнал в гласа на Блейн и за миг на Еди му се стори интересно, че една машина може да изразява такъв широк спектър от чувства. Заложили ли ги бяха великите старци или в един момент Блейн сам си бе създал емоционална двойничка? Малка двуполусна красавица, с която да прекарва дългите десетилетия и векове.

– ИСКАТЕ ЛИ ДА СЕ ОТТЕГЛЯ, ЗА ДА СЕ КОНСУЛТИРАТЕ?

– Да – отговори Роланд.

Маршрутната карта се обагри в яркочервено. Еди се обърна към Стрелеца. Роланд се престори на невъзмутим, но миг преди това младежът зърна нещо ужасно – мимолетно изражение на пълна безнадеждност. Никога не бе го виждал, дори когато Роланд умираше от ухапванията на чудовищните омари, нито когато беше насочел револвера срещу него, или когато Гашър бе пленил Джейк.

– Какво ще правим сега? – попита Джейк. – Още гатанки ли ще задаваме?

– Мисля, че едва ли ще постигнем желания резултат. Блейн сигурно знае хиляди гатанки, вероятно милиони, и това е лошо. Но още по-лошо е, че знае *как* да ги отгатва... – каза Стрелецът, после се обърна към Еди и Сузана, които пак седяха прегърнати, и попита. – Имам ли право? Съгласни ли сте?

– Да – отговори тя, а младежът неохотно кимна.

– Е, и? – попита Джейк. – Какво ще *правим*, Роланд? Трябва да има начин да се измъкнем от това... нали?

„Излъжи го, негоднико“ – Еди се опита да изпрати телепатично съобщение на Роланд.

Стрелецът вероятно го долови и се подчини. Докосна Джейк с осакатената си ръка и разроши косата му.

– Мисля, че винаги има начин. Въпросът е дали ще имаме време да намерим подходящата гатанка. Той каза, че пътуването по този маршрут продължава по-малко от девет часа...

– Осем часа и четирийсет и пет минути – прекъсна го момчето.

– Не е много. Вече измина един час.

– И ако картата отчита правилно, вече сме на половината път до Топика – с напрегнат глас каза Сузана. – Може би нашият механичен приятел ни лъже за продължителността на пътуването.

– Възможно е – съгласи се Роланд.

– И какво ще правим? – повтори Джейк.

Стрелецът си пое дълбоко въздух, задържа го и го изпусна.

– Известно време само аз ще му задавам гатанки. Ще избира най-трудните, които си спомням от дните на младостта си. А когато се приближим до Топика, ако не сме успели да затрудним Блейн, ти ще му зададеш последните гатанки от книгата. Най-трудните. – Стрелецът разсеяно потърка лицето си и погледна скулптурата от лед, която вече се беше стопила до неузнаваем образ. – Продължавам да мисля, че отговорът е в книгата. Защо иначе Джейк бе привлечен към нея, преди да се върне на

този свят?

– А ние? – попита Сузана. – Какво да правим ние с Еди?

– *Мислете* – отговори Роланд. – *Мислете*, в името на бащите си.

– Не стрелям с ръката си – промълви младежът. Изведнъж се почувства някак странно. Бе изпитал същото, когато видя ключа в парчето дърво, но все пак чувството беше съвсем различно.

Роланд го изгледа и промълви:

– Да, това е истината. Стрелецът стреля с ума си. Какво измисли?

Нищо. Можеше да добави още нещо, но изведнъж се намеси чудатият обрал спомен: Роланд беше приклепнал до Джейк, край незапленителните съчки. Този път беше ред на момчето да запали огъня. Драскаше кремъка и огнивото и се опитваше да лапали огън. Искра подир искра проблясваха и угасваха в мрака. Роланд му каза, че постъпва глупаво.

– Не – рече Еди. – Не каза това. Поне не беше предназначено за хлапето.

– За какво говориш? – загрижена и почти уплашена попита Сузана.

„Ами, *защо не го попиташ какво е казал, братко?* – Това беше гласът на Хенри, Великия мъдрец и Видния наркоман. Отдавна не го беше чувал. – *Попитай го. Той седи до теб. Хайде. Престани да се въртиш като дете, напълнило гащите.*“

Но идеята не ставаше, защото в света на Роланд нещата бяха различни. Там гатанките бяха всичко. Не стреляш с ръката, а с шибания си ум. И какво казваха за човек, който не може да разпали огъня? Доближи кремъка. Така бе казал и Роланд. „*Доближи кремъка и го дръж неподвижен.*“

Но в случая не ставаше дума за това. Да, беше нещо подобно, но не съвсем, както казваше Хенри Дийн, преди да стане Велик мъдрец и Виден наркоман. Паметта на Еди бе направила рязък завой, защото Роланд го бе смутил... засрамил... пошегувал се за негова сметка.

Вероятно не нарочно, но младежът почувства... *нещо*, което брат му винаги го караше да изпитва. Разбира се, че беше така. Защо иначе гласът на Хенри щеше да се връща след толкова дълго отсъствие?

Всички го гледаха. Дори Ко.

– Хайде, нали искаше да мислим? Ето, правим го – сприхаво възкликна той. Самият той разсъждаваше толкова трескаво, че мозъкът му сякаш се бе подпалил, но нямаше да го признае пред Стрелеца. – Задай гатанки на Блейн. Изпълни своята част от споразумението.

– Както кажеш.

Стрелецът стана, излезе напред и отново сложи ръка на аления

правоъгълник. Маршрутната карта мигновено се появи. Зелената точка се бе преместила далеч от Райлиа, но за Еди беше ясно, че влакът бе намалил значително скоростта. Или се подчиняваше на някаква програма, или защото се забавляваше твърде много, за да бърза.

– ГОТОВ ЛИ Е ТВОЯТ КА-ТЕТ ДА ПРОДЪЛЖИМ С НАШИЯ ДЕН НА ГАТАНКИТЕ, РОЛАНД, СИН НА СТИВЪН?

– Да, Блейн – отговори Стрелецът. Гласът му прозвуча мрачно. – Известно време само аз ще ти задавам гатанки. Ако не възразяваш.

– ТОВА Е ТВОЕ ПРАВО КАТО ВОДАЧ НА ТВОЯ КА-ТЕТ. ГАТАНКИ ОТ СЪСТЕЗАНИЯТА ЛИ ЩЕ БЪДАТ?

– Да.

– ДОБРЕ – каза Блейн с презрително задоволство. – БИХ ЖЕЛАЛ ДА ЧУЯ ПОВЕЧЕ ОТ ТЯХ.

Роланд пое дълбоко въздух и започна:

– Дай му храна и ще живее. Дай му вода и ще умре. Що е то?

– ОГЪНЯТ – без колебание отговори Блейн.

В тона му се долови онова непоносимо високомерие, което сякаш казваше: „Тази гатанка съм чувал, когато баба ти е била млада, но опитай отново! Векове наред не съм се забавлявал така, затова опитай пак!“

– Чува се, но не се вижда. Що е то?

– ВЯТЪРЪТ.

Никакво колебание.

– Отговори вярно, Блейн-сай. Ето следващата. Лек е като перце, но въпреки това никой не може да го задържи.

– ДЪХЪТ.

Никакво колебание.

„И все пак се поколеба“ – изведнъж помисли Еди. Джейк и Сузана наблюдаваха Роланд с изтерзана съсредоточеност. Бяха стиснали юмруци и му *внушаваха* да зададе подходящата гатанка, нерешимата загадка, която щеше да ги освободи. Еди не беше в състояние да ги гледа – особено Сузана – и в същото време да остане съсредоточен. Вторачи се в ръцете си, които също бяха свити в юмруци, и с усилие разпери пръсти на коленете си. Роланд продължи със златните гатанки от младостта си.

– Следващата, Блейн. Разбиеш ли го, няма да спре. Докоснеш ли го, свършено е с него. Загубиш ли го, скоро можеш да го намериш с пръстен. Що е то?

Сузана затаи дъх. Еди прочете мислите ѝ: Тази гатанка е *адски* хубава и може би...

– ЧОВЕШКОТО СЪРЦЕ – отговори Блейн, отново без да се колебае. – ГАТАНКАТА СЕ ОСНОВАВА ПРЕДИМНО НА ПОЕТИЧНИТЕ СХВАЩАНИЯ НА ЧОВЕКА. ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНО Е КАК ХОРАТА СЪСРЕДОТОЧАВАТ МИСЛИТЕ СИ ВЪРХУ ЛЮБОВТА. ТОВА Е НЕИЗМЕННО, ДОРИ В ТЕЗИ ДНИ НА УПАДЪК. ПРОДЪЛЖАВАЙ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД.

Сузана нормализира дишането си. Пръстите на Еди отново искаха да се свият в юмрук, но той не им позволи. „Доближи кремъка – чу гласа на Роланд. – *По-близо, в името на баща си!*“

Блейн Моно продължаваше да се носи на югоизток под Демонската луна.

ВТОРА ГЛАВА. ВОДОПАДЪТ НА ХРЪТКИТЕ

1

Джейк не знаеше дали последните няколко гатанки от „Що е то?“ ще се сторят лесни или трудни на Блейн, но на него самия му изглеждаха доста мъчни. Разбира се, не беше мислеща машина, притежаваща огромна база данни, от която да черпи информация. Но можеше да задава гатанките, без да се страхува. „Господ мрази страхливците“ – понякога казваше Еди. Ако Блейн отгатнеше последните десет, Джейк щеше да опита със загадката на Арон Дипно. Ако не успееше и с нея, вероятно щеше... по дяволите, не знаеше *какво* щеше да направи, нито дори как щеше да се почувства. „*Истината е – помисли, – че се страхувам.*“

Пък и защо не? През последните осем часа и нещо бе изпитал различни емоции. Първо, ужас – беше сигурен, че с Ко ще паднат от люлеещия се мост и ще намерят смъртта си в река Сенд. Освен това Гашър го беше прекарал през онзи смахнат лабиринт. Наложило му се беше да погледне в страшните зелени очи на Тик Так и да се опита да отговори на невероятни въпроси за времето, нацистите и за някакви биполярни компютри.

Спомни си за въодушевляването, когато Роланд го освободи, за чудесата, които бяха видели под града, за страхопочитанието от начина, по който Сузана бе отгатнала първата гатанка на Блейн и за лудешкото бързане да се качат на влака, преди Блейн да пусне нервнопаралитичния газ.

След като оцеля след всичко това, Джейк изпита някаква блажена

увереност – *разбира се*, че Роланд ще надхитри Блейн, който ще се подчини на уговорката и ще ги закара невредими до последната спирка (или както и да се наричаше Топика в този свят). Ще намерят Тъмната кула и ще направят онова, което трябва. А после? Ще заживеят щастливо, разбира се. Като героите в приказките.

Само че...

Роланд бе казал, че взаимно четат мислите си. Споделянето на *кеф* беше част от значението на *ка-тет*. Но онова, което измъчваше Джейк, откакто Роланд бе започнал да задава гатанки на Блейн, беше чувството за обреченост. Не се излъчваше само от Стрелеца. Сузана изпращаше същите мрачни, синьо-черни вибрации. Само от Еди не идваше нищо, защото се бе пренесъл в собствените си мисли. Това може би беше хубаво, но нямаше гаранции и...

Джейк отново изпита страх. Нещо повече, почувства отчаяние – до-сущ същество, преследвано от безмилостен враг. Пръстите му неспокойно галеха козината на Ко и когато ги погледна, Джейк установи нещо удивително – ръката, за която Ко го беше захапал, за да не падне от моста, вече не го болеше. Виждаше дупките от зъбите на животинчето, на дланта и китката още имаше засъхнала кръв, но вече не чувстваше болка. Сви внимателно ръката и съвсем леко го заболя, но това не беше нищо.

– Блейн, черна кокошка – златни пиленца. Що е то?

– ГЛАВНЯТА И ИСКРИТЕ – отговори Блейн с онзи тон на весело самодоволство, който Джейк вече ненавиждаше.

– Благодаря, Блейн-сай, ти отговори вярно. Следващата е... Роланд?

Стрелецът погледна Джейк и съсредоточеното му лице леко се разведри. Не беше усмивка, но нещо подобно, и хлапето се зарадва.

– Какво има, Джейк?

– Ръката ми. Адски ме болеше, но сега спря!

– АМИ, ДА – рече Блейн с провлачения говор на Джон Уейн. – НЕ БИХ МОГЪЛ ДА ГЛЕДАМ ДОРИ КУЧЕ ДА СТРАДА СЪС СМАЗАНА ЛАПА, ДА НЕ ГОВОРЯ ЗА ХУБАВ МАЛЪК ПЪТНИК КАТО ТЕБ. ЗАТОВА ТЕ ИЗЛЕКУВАХ.

– Как? – попита Джейк.

– ПОГЛЕДНИ НА ОБЛЕГАЛКАТА ЗА РЪЦЕ НА СЕДАЛКАТА СИ.

Джейк го стори и видя нещо като координатна система. Приличаше на решетката на транзисторното радио, което имаше, когато беше

седем-осемгодишен.

– ТОВА Е ОЩЕ ЕДНА ОТ ПРИВИЛЕГИИТЕ ДА ПЪТУВАШ ВЪВ ВАГОНА НА БАРОНИТЕ – самодоволно продължи Блейн. На Джейк му хрумна, че той идеално би се вместила в училище „Пайпър“. Първият свръхзвук, двуполусен тъпак в света. – СПЕКТРАЛНИЯТ СКЕНЕР Е ДИАГНОСТИЧЕН УРЕД И МОЖЕ ДА ОКАЗВА ПЪРВА ПОМОЩ ЗА ЛЕКИ НАРАНЯВАНИЯ. КАКТО НАПРАВИ С ТЕБ. ОСВЕН ТОВА Е ПОДХРАНВАЩА СИСТЕМА, ЗАПИСВА ФУНКЦИИТЕ НА МОЗЪКА, АНАЛИЗИРА СТРЕСА И ЗАСИЛВА ЧУВСТВАТА, КОИТО ПО ЕСТЕСТВЕН ПЪТ СТИМУЛИРАТ ОТДЕЛЯНЕТО НА ЕНДОРФИНИ. СКЕНЕРЪТ МОЖЕ ДА СЪЗДАВА ДОСТОВЕРНИ ИЛЮЗИИ И ХАЛЮЦИНАЦИИ. ИСКАШ ЛИ ДА ИЗПИТАШ ПЪРВОТО СИ СЕКСУАЛНО ПРЕЖИВЯВАНЕ С ПРОЧУТАТА СЕКС-БОГИНЯ ОТ ТВОЕТО НИВО НА КУЛАТА, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК? ИЛИ МОЖЕ БИ С МЕРЛИН МОНРО, РЕЙЧЪЛ УЕЛЧ ИЛИ ЕДИТ БЪНКЪР?

Джейк се засмя. Предполагаше, че да се присмее на Блейн може да е рисковано, но не можа да се сдържи.

– Едит Бънкър не съществува. Тя е само героиня от телевизионен филм. Актрисата се казва Джийн Стейпълтън. Прилича на госпожа Шоу. Нашата икономка. Хубава е, но... нали се сещаш, не е маце.

Блейн дълго мълча. Когато гласът му отново прозвуча, някаква студенина бе заменила веселия, шеговит тон.

– МОЛЯ ЗА ПРОШКА, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК. ОСВЕН ТОВА ОТТЕГЛЯМ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО СИ ЗА СЕКСУАЛНОТО ПРЕЖИВЯВАНЕ.

„Това би трябвало да ми послужи за урок“ – помисли момчето, прикривайки усмивката си с ръка. Силно (и, надявайки се, с подходящо смирен тон) той каза:

– Няма нищо, Блейн. И без това мисля, че още съм малък за такова нещо.

Сузана и Роланд се спогледаха. Тя не знаеше коя е Едит Бънкър, защото по нейно време още не даваха „Всичко в семейството“. Но разбра същността на ситуацията. Джейк видя как пълните й устни образуваха една беззвучна дума и я изпратиха на Стрелеца като реплика в балонче от комикс.

Грешка.

Да. Блейн бе допуснал грешка. Нещо повече, направил я бе с Джейк Чеймбърс, единадесетгодишно момче. И щом бе сгрешил веднъж,

можеше да го стори и втори път. Може би, в края на краищата, имаше надежда.

2

Роланд кимна едва забележимо на Сузана и се обърна към предната част на вагона, явно за да продължи с гатанките. Преди да отвори уста, Джейк почувства, че някой блъсна тялото му напред. Странно. Не чувстваше нищо, докато влакът се движеше с постоянна скорост, по в мига, в който започнеше да намалява, го усещаше.

– ИМА НЕЩО, КОЕТО НАИСТИНА ТРЯБВА ДА ВИ ДИТЕ – каза Блейн. Гласът му отново беше весел, но момчето не му се доверяваше. Понякога баща му започваше телефонните разговори по този начин (обикновено с някой подчинен, който бе оплескал нещо). Накрая Елмър Чеймбърс скачаше, навеждаше се над бюрото като човек, когото е присвил стомахът, и започваше да крещи с пълния капацитет на белите си дробове. Лицето му се зачервяваше, а кръговете около очите му ставаха морави като патладжани. – И БЕЗ ТОВА ТРЯБВА ДА СПРА ТУК И ДА ПРЕВКЛЮЧА НА ЗАХРАНВАНЕ С БАТЕРИИ, КОЕТО ОЗНАЧАВА ПРЕЗАРЕЖДАНЕ.

Влакът спря с едва осезаемо друсане. Стените около тях изведнъж загубиха цвета си и станаха прозрачни. Сузана ахна от страх и удивление. Роланд се премести вляво, подпря се, за да не удари главата си, после се наведе, сложи ръце на коленете си и присви очи. Ко пак започна да лае. Само Еди изглеждаше невъзмутим пред поразителната гледка, която им представи визуалният модем на вагона на бароните. Огледа се. Изражението му беше угрижено. Сетне пак се вторачи в ръцете си. Джейк го погледна с любопитство, после отново се взря навън.

Намираха се сред огромна бездна и сякаш се рееха във въздуха, посребрен от лунната светлина. Отвъд се виждаше широка, буйна река. Не беше Сенд, освен ако реките в света па Роланд нямаха способността да текат в различни посоки. Джейк не познаваше достатъчно добре Средния свят, за да изключи напълно тази вероятност. Освен това тази река не беше спокойна, а бушуваше – порой, който се изливаше от планината, сякаш се бе ядосал и ревеше от гняв.

За миг момчето се вгледа в дърветата, издигащи се *по* стръмните склонове на реката, и с облекчение установи, че в тях няма нищо необикновено – все едно наблюдаваше планинските склонове в Колорадо

или Уайоминг. Сетне погледът му бе привлечен от ръба на бездната. Там пороят се разделяше и се спускаше във водопад, широк и дълбок като Ниагарския, където Джейк бе ходил с родителите си (една от трите семейни ваканции, които си спомняше; другите две бяха прекъснати заради спешни обаждания от телевизионната мрежа на баща му). Въздухът, изпълващ ограждащия полукръг на водопада, се съгъстяваше още повече от вдигащата се нагоре мъгла, която приличаше на пара. В нея, като екстравагантни, преплетени бижута, блестяха половин дузина лунни дъги. Досуц приличаха на застъпващите се кръгове, символизиращи олимпийските игри.

В средата, на около сто и двадесет метра под точката, откъдето водата започваше да пада, стърчаха две огромни каменни възвишения. Макар да нямаше представа как би могъл да слезе дотам скулпторът, Джейк реши, че е невъзможно да са творение на природата. Приличаха на глави на грамадни, ръмжащи кучета.

„Водопадът на хрътките“ – помисли си. Оставаше само една спирка, Дашървил, и накрая – Топика. Последна спирка. Всички да слязат.

– ЕДИН МОМЕНТ – каза Блейн. – ТРЯБВА ДА НАГЛАСЯ ЗВУКА, ЗА ДА СЕ НАСЛАДИТЕ В ПЪЛНА СТЕПЕН.

Чу се краткотраен вой на сирена, после ги заля оглушителен шум – вода, изливаща се над ръба на пропастта и падаща вероятно на шестстотин метра в каменния басейн в основата на водопада. Около стърчащите кучета се носеха талази мъгла – досуц пара от отдушниците на ада. Нивото на звука се повишаваше. Главата на Джейк завибрира. Запуши уши с длани и видя, че Роланд, Еди и Сузана правят същото. Ко лаеше, но Джейк не го чуваше. Устните на Сузана отново се раздвижиха и той пак успя да разбере думите: – „*Спри го, Блейн! Спри го!*“ Беше сигурен, че тя крещи с всички сили, макар да не чуваше гласа ѝ.

Блейн продължи да усилва звука. Момчето имаше чувството, че очите му ще изхвъркнат от орбитите, а тъпанчетата му – да гръмнат като претоварени високоговорители.

После шумът спря. Още висяха над пропастта, над която се стелеше мъгла, посребрена от лунната светлина. Лунните дъги все още се въртяха бавно и сънено пред завесата от неспирно падаща вода. Мокрите и противни каменни лица на кучетата пазачи още стърчаха над пороя, но онзи грохот, сякаш предвещаващ края на света, бе заглъхнал.

За миг Джейк се уплаши, че е оглушал. После осъзна, че чува лая на Ко и виковете на Сузана. Отначало тези звуци бяха далечни и

притъпени, сякаш имаше памук в ушите, но постепенно започнаха да се усилват.

Еди сложи ръка на раменете на Сузана и погледна маршрутната карта.

– Готин тип си, Блейн.

– ПОМИСЛИХ, ЧЕ ЩЕ ВИ БЪДЕ ПРИЯТНО ДА ЧУТЕТЕ ШУМА НА ВОДОПАДА С ПЪЛНА СИЛА – каза Блейн. Гръмовният му глас звучеше подигравателно и същевременно обидено. – МИСЛЕХ, ЧЕ ЩЕ ВИ ПОМОГНЕ ДА ЗАБРАВИТЕ ДОСАДНАТА МИ ГРЕШКА ПО ВЪПРОСА ЗА ЕДИТ БЪНКЪР.

„Грешката е моя – помисли Джейк. – Блейн може и да е само компютър, при това склонен към самоубийство, но не обича да му се присмиват.“

Седна до Сузана и я прегърна. В ушите му още отекваше Водопадът на хрътките, но сега бученето беше далечно.

– Какво става? – попита Роланд. – Как зареждаш батериите си?

– СЛЕД МАЛКО ЩЕ РАЗБЕРЕШ, СТРЕЛЕЦО. А ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ МИ КАЖИ НЯКОЯ ГАТАНКА.

– Добре, Блейн, ще ти кажа една, която измисли Корт и навремето обърка мнозина.

– ОЧАКВАМ Я С ГОЛЯМ ИНТЕРЕС.

Роланд млъкна, вероятно за да събере мислите си, погледна към мястото, където по-рано беше таванът на вагона, а сега имаше само звездно черно небе. Джейк видя Старата звезда и Старата майка и изпита странно спокойствие, установявайки, че те още се гледат гневно от обичайните си места. После Стрелецът отново се вторачи в осветения правоъгълник, който служеше за лице на Блейн.

– Ние сме малки същества. Имаме различни черти. Едното от нас е поставено в лампа, другото ще намериш в елек. Трето ще видиш в млин, четвъртото е в кутия, а петото – в сом. Кои сме ние?

– „А“, „Е“, „И“, „У“ И „О“. ГЛАСНИТЕ В СВЕЩЕНИЯ ЕЗИК – отговори Блейн. Все още не се колебаеше. Гласът му беше подигравателен. Глас на жестоко момче, което гледа как бръмбари се разхождат по горещ котлон. – И ГАТАНКАТА НЕ Е ИЗМИСЛЕНА ОТ УЧИТЕЛЯ ТИ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД. ЗНАМ Я ОТ ДЖОНАТАН СУИФТ ОТ ЛОНДОН – ГРАД В СВЕТА, ОТ КОЙТО СА ПРИЯТЕЛИТЕ ТИ.

– Благодаря, Блейн-сай. – Думите на Стрелеца прозвучаха като въздишка. – Отговорът ти е верен. Както и онова, което мислиш за произхода на гатанката. Отдавна подозирах, че Корт познава и други светове.

Сигурно е разговарял с манихейците, които са живели извън града.

– НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВАТ ХОРАТА, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД. ВИНАГИ Е ИМАЛО ГЛУПАВИ СЕКТИ. КАЖИ МИ ДРУГА ГАТАНКА.

– Добре. Кое има...

– ЧАКАЙ, ЧАКАЙ. СИЛАТА НА ЛЪЧА СЕ СГЪСТЯВА. НЕ ГЛЕДАЙТЕ В ХРЪТКИТЕ, МОИ ИНТЕРЕСНИ НОВИ ПРИЯТЕЛИ! ЗАКРИЙТЕ ОЧИ!

Джейк отмести поглед от гигантските каменни скулптури, но не вдигна веднага ръка към очите си. С периферното си зрение видя как на безформените глави изведнъж се появиха очи, жестоко светещи в синьо. От тях изскочиха назъбени светкавици, които се насочиха към влака. В следващия миг Джейк се озова на пода. Притисна ръце до затворените си очи, чу скимтенето на Ко и пращането на електричеството, което нахлуваше във влака.

Когато отново отвори очи, Водопадът на хрътките беше изчезнал. Блейн отново бе направил вагона непрозрачен. Но още чуваше звука – водопад от електричество, сила, извлечена от Лъча и изстреляна през очите на каменните глави. По някакъв начин Блейн се захранваше с нея.

„Когато продължим – помисли Джейк, – той ще се движи на батерии. Тогава Луд наистина ще бъде зад нас. Завинаги.“

– Блейн – попита Роланд, – как се съхранява тук силата на Лъча? Какво я кара да излиза от очите на каменните кучета? Как я използваш?

Блейн не отговори.

– И кой ги е издялал в камъка? – добави Еди. – Великите старейшини ли? Не са били те, нали, а хората, съществували дори преди тях? Или... не са били хора?

Блейн продължаваше да мълчи. И може би беше за добро. Джейк не беше сигурен дали иска да знае нещо за Водопада на хрътките или за онова, което ставаше под него. И преди бе посещавал мрачния свят на Роланд и бе видял достатъчно, за да мисли, че повечето неща там не бяха нито добри, нито безопасни.

– По-добре не питайте – разнесе се над главите им гласът на малкия Блейн. – По-безопасно е.

– Не му задавайте глупави въпроси и той няма да играе глупави игри – рече Еди.

На лицето му отново се появи онова унесено, замечтано изражение и когато Сузана произнесе името му, той сякаш не я чу.

Роланд седна срещу Джейк и бавно потърка дясната страна на лицето си – несъзнателно движение, което явно правеше само когато се чувстваше уморен или изпитваше съмнения.

– Гатанките ми са на привършване. – промълви.

Джейк го погледна стреснат. Стрелецът бе казал петдесет и няколко гатанки и Джейк смяташе, че това е огромен брой, които Роланд трябваше да извлече от паметта си, при това без предварителна подготовка. Но като се имаше предвид, че играта на гатанки е била нещо много важно в страната, където бе израснал Роланд...

Стрелецът изглежда прочете мислите му, защото лека и тръпчива като лимон усмивка докосна краищата на устните му. Кимна, сякаш момчето се бе изразило на глас.

– И аз не го разбирам. Ако ме беше попитал вчера или онзи ден, щях да ти кажа, че помня най-малко хиляда гатанки, или може би две хиляди, но...

Сви рамене, поклати глава и отново потърка лицето си.

– Не че съм ги забравил. Но сякаш изобщо не са били в главата ми. Предполагам, че и с мен става онова, което се случва с останалия свят.

– Променяш се – каза Сузана и го погледна състрадателно. Той издържа на погледа ѝ само секунда-две. Сякаш го изгаряше. – Като всичко останало тук.

– Да, опасявам се, че е така. – Стрелецът се обърна към Джейк. Устните му бяха стиснати, а погледът – изпитателен.

– Ще бъдеш ли готов с гатанките от твоята книга, когато те повикам?

– Да.

– Добре. И не унивай. Състезанието още не е свършило.

Навън приглушеното прашене на електричество спря.

– ЗАХРАНИХ БАТЕРИИТЕ СИ И ВСИЧКО Е НАРЕД – съобщи Блейн.

– Чудесно – сухо подхвърли Сузана.

– Есно – съгласи се Ко, имитирайки ироничния ѝ тон.

– ТРЯБВА ДА ИЗВЪРШВА НЯКОЛКО ПРЕВКЛЮЧВАНИЯ. ЩЕ ТРАЕ ОКОЛО ЧЕТИРИЙСЕТ МИНУТИ И ЩЕ СТАНЕ АВТОМАТИЧНО. ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ НАШЕТО СЪСТЕЗАНИЕ ЩЕ ПРОДЪЛЖИ. МНОГО МИ ХАРЕСВА.

– Все едно влакът за Бостън превключва от електричество на дизел – каза Еди. Гласът му прозвуча така, сякаш не беше с тях, а някъде другаде.

– Еди? – обади се Сузана. – Какви ги...

Роланд докосна рамото ѝ и поклати глава.

– НЕ ОБРЪЩАЙТЕ ВНИМАНИЕ НА ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК – каза Блейн с подигравателния си, весел глас.

– Точно така – съгласи се младежът. – Не обръщайте внимание на Еди от Ню Йорк.

– ТОЙ НЕ ЗНАЕ ХУБАВИ ГАТАНКИ. НО ТИ ЗНАЕШ МНОГО, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД. КАЖИ МИ ОЩЕ ЕДНА.

И докато Стрелецът изпълняваше желанието на Блейн, Джейк се замисли за последното си есе. „*Блейн е опасен* – бе написал там. – *Блейн е опасен и това е истината.*“ И действително беше така.

Това беше голата истина.

След по-малко от час Блейн Моно отново потегли.

4

Сузана наблюдаваше със страх и интерес как проблясващата точка се приближи към Дашървил, отмина го и пое по последната отсечка по пътя за дома си. Движението на точката показваше, че Блейн бе намалил скоростта сега, след като беше превключил на батерии. Стори ѝ се, че и осветлението във вагона на бароните е по-слабо, но в края на краищата това нямаше голямо значение. Блейн можеше да стигне до крайната си спирка в Топика с хиляда километра в час вместо с хиляда и триста, но и в двата случая последните му пътници щяха да загинат.

Роланд също установи, че паметта му отказва да се подчини, но не се отказа. Както винаги. Откакто бе започнал да я учи да стреля, Сузана волно-неволю го обикна – изпитваше към него смесица от възхищение, страх и състрадание. Мислеше, че никога няма да го хареса и останалата част от Дета Уокър, живееща в нея, може би винаги щеше да го мрази заради начина, по който я бе разобличил, но независимо от това обичта ѝ към него беше силна. В края на краищата беше спасил живота и душата на Еди Дийн, нейният любим. Трябваше да го обича заради това, ако не за друго. Но подозираше, че го обича повече, защото той *никога* не се предаваше. Явно не знаеше значението на думата „*отстъпление*“, дори когато беше отчаян... както явно бе в момента.

– Блейн, къде можеш да намериш пътища без коли, гори без дървета и градове без къщи?

– НА КАРТАТА.

– Отговори вярно, Блейн-сай. Следващата. Денем слуга, нощем господарка. Що е то?

– МЕТЛАТА, СТРЕЛЕЦО. ДРУГИЯТ ВАРИАНТ Е: ПЕДЯ ЧОВЕК, ЛАКЪТ БРАДА. НО ТВОЯТА ВЕРСИЯ МИ ХАРЕСВА ПОВЕЧЕ.

Роланд не обърна внимание на забележката му.

– Двамина братя се гонят и все не могат да се стигнат. Що е то?

– ДЕНЯТ И НОЩТА.

– Благодаря, Блейн-сай, отговори вярно.

Осакатената дясна ръка на Роланд отново се плъзна по дясната страна на лицето му – обичайният жест на безпокойство – и звукът от почесването със загрубелите нокти накара Сузана да потрепери. Джейк седеше с кръстосани крака на пода и с ожесточена съсредоточеност го наблюдаваше.

– Крака няма, а върви. Уста няма, а говори. Що е то, Блейн?

– ЧАСОВНИКЪТ.

– По дяволите – прошепна момчето и стисна устни.

Сузана погледна Еди и изпита мимолетно раздражение. Изглежда, бе изгубил интерес към онова, което ставаше. Беше „изключил бушоните“, както се изразяваше на странния си жаргон от осемдесетте години. Хрумна й да го сръга с лакът и да го разсъни, после си спомни жеста на Роланд и се отказа. От непроницаемото изражение на лицето му не можеше да се разбере дали размишлява, но вероятно го правеше.

„Ако е така, по-добре разсъждавай по-бързо, скъпи“ – помисли си. Точката на маршрутната карта все още беше по-близо до Дашървил, отколкото до Топика, но след петнайсетина минути щеше да преполови разстоянието.

Състезанието продължаваше. Роланд задаваше въпроси, а Блейн веднага отговаряше.

– Син вир, дъно няма. Що е то?

– НЕБЕТО.

– Благодаря, Блейн-сай.

– На студ се пери, на слънцето трепери. Що е то?

– СНЕГЪТ.

– Отговори вярно, Блейн.

– Без ръце, без крака, а рисува. Що е то?

– СТУДЪТ.

– *Благодаря, Блейн-сай.*

От толкова много гатанки накрая Сузана загуби усещането за тяхната остроумност и игривост. Дали е било така и по времето на Роланд, на състезанията по гатанки, когато той и неговите приятели (макар да бе ясно, че *не всички* са му били приятели) се бяха надпреварвали за гъската? Вероятно отговорът беше положителен. Победител сигурно е бил онзи, който най-дълго е запазвал свежа паметта си.

Най-неприятното беше, че Блейн отговаряше *мигновено* всеки път. Колкото и трудна да ѝ се струваше загадката, компютърът незабавно прехвърляше топката в тяхната половина.

– Света облича, а то голо ходи. Що е то?

– ИГЛАТА.

– Благодаря, Блейн-сай, отговори вярно...

– СЛУШАЙ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД. СЛУШАЙТЕ, ЦЕЛИЯТ КАТЕТ.

Стрелецът веднага млъкна, присви очи и леко наклони глава.

– СЛЕД МАЛКО ЩЕ ЧУЕТЕ ДВИГАТЕЛИТЕ МИ ДА УВЕЛИЧАВАТ ОБОРОТИТЕ. СЕГА СМЕ ТОЧНО НА ШЕЙСЕТ МИНУТИ ОТ ТОПИКА. ТУК...

– Да пукна, ако сме пътували седем часа и нещо – каза Джейк.

Сузана го погледна уплашена. Очакваше някакъв нов ужас или проява на жестокост в отговор на иронията на момчето, но Блейн само се изсмя. Когато отново заговори, имитираше Хъмфри Богарт.

– ТУК ВРЕМЕТО Е РАЗЛИЧНО, МИЛИЧЪК. ВЕЧЕ БИ ТРЯБВАЛО ДА СТЕ ГА РАЗБРАЛИ. НО НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙТЕ. ОСНОВНИТЕ НЕЩА ИДВАТ СТЕЧЕНИЕ НА ВРЕМЕТО. БИХ ЛИ ВИ ИЗЛЪГАЛ?

– Да – измънка Джейк.

Това явно развесели Блейн, защото отново се засмя с онзи лудешки, механичен смях, който напомняше на Сузана за залите на смеха в луна-парковете. Когато осветлението замига в синхрон със смеха, тя затвори очи и запуши уши.

– Престани, Блейн! Престани!

– МОЛЯ ЗА ИЗВИНЕНИЕ, МАДАМ – провлачено отговори той. – МНОГО СЪЖАЛЯВАМ, АКО СЪМ НАРАНИЛ СЛУХА ТИ С МОЕТО ЧУВСТВО ЗА ХУМОР.

– Нарани това – каза Джейк и показа среден пръст на маршрутната карта.

Сузана очакваше, че Еди ще се засмее, защото вулгарността винаги

го развеселяваше, но той продължи да гледа надолу. Очите му бяха безизразни, а устата – леко отворена. Приличаше на малоумен. Тя отново се въздържа да не го сръга с лакът, за да прогони глупашкия израз от лицето му. Но едва ли щеше да се сдържа още дълго, ако им предстоеше да умрат. Когато краят приближеше, тя искаше Еди да я прегърне, да я гледа в очите и да мисли за нея.

Но засега реши да го остави на спокойствие.

– ТУК СМЯТАМ ДА ЗАПОЧНА МОЕТО ПЪТУВАНЕ-КАМИКАДЗЕ – продължи Блейн. – ТОВА СКОРО ЩЕ ИЗТОЩИ БАТЕРИИТЕ МИ, НО МИСЛЯ, ЧЕ ВРЕМЕТО ЗА РАЗГОВОРИ МИНА, НАЛИ? КОГАТО СЕ БЛЪСНА В СТОМАНЕНИТЕ СТЬЛБОВЕ В КРАЯ НА РЕЛСОВИЯ ПЪТ, ЩЕ СЕ ДВИЖА С ПОВЕЧЕ ОТ ХИЛЯДА И ПЕТСТОТИН КИЛОМЕТРА В ЧАС. ЩЕ СЕ ВИДИМ ПО-КЪСНО. КАЗВАМ ВИ ГО В ДУХА НА ЧЕСТНАТА ИГРА, МОИ ИНТЕРЕСНИ НОВИ ПРИЯТЕЛИ. АКО СТЕ ЗАПАЗИЛИ НАЙ-ХУБАВИТЕ СИ ГАТАНКИ ЗА НАКРАЯ, МОЖЕТЕ ДА ГИ КАЖЕТЕ СЕГА.

Непогрешимото злорадство в гласа му – неприкритото му желание да чуе и да отговори правилно на най-хубавите им гатанки, преди да ги убие – накара Сузана да се почувства уморена и стара.

– Може да не успее да кажа всичките *най-хубави* гатанки – престо-рено небрежно заяви Роланд. – Ще бъде жалко, нали?

Последва кратко мълчание – по-скоро колебание – после Блейн се засмя. Сузана ненавиждаше налудничавия му смях, но сега в него прозвуча цинична досада, която смрази кръвта ѝ. Вероятно защото ѝ напомни на емоцията на човек.

– ДОБРЕ, СТРЕЛЕЦО. ДОБЛЕСТНО УСИЛИЕ. НО ТИ НЕ СИ ШЕХЕРЕЗАДА, НИТО РАЗПОЛАГАМЕ С ХИЛЯДА И ЕДНА НОЩИ ЗА РАЗГОВОР.

– Не те разбирам. Не знам коя е Шехерезада.

– НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. СУЗАНА ЩЕ ТИ ОБЯСНИ, АКО НАИСТИНА ИСКАШ ДА ЗНАЕШ. ВЕРОЯТНО ДОРИ ЕДИ. НАЙ-ВАЖНОТО Е, ЧЕ НЯМА ДА СЕ ПОДДАМ НА ОБЕЩАНИЕТО ЗА ОЩЕ ГАТАНКИ. СЪСТЕЗАВАМЕ СЕ ЗА ГЪСКАТА. ПРИСТИГНЕМ ЛИ В ТОПИКА, ЩЕ БЪДА ВЪЗНАГРАДЕН ПО ЕДИН ИЛИ ДРУГ НАЧИН. ЯСНО ЛИ Е?

Роланд за пореден път потърка лицето си и Сузана пак чу стърженето на пръстите му по острата като стърнище брада.

– Играем сериозно. Никой не може да се откаже от споразумението.

– ТОЧНО ТАКА. НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ОТКАЖЕ ОТ

СПОРАЗУМЕНИЕТО.

– Добре. Ето следващата гатанка.

– КАКТО ВИНАГИ Я ОЧАКВАМ С УДОВОЛСТВИЕ.

Роланд погледна Джейк.

– Бъди готов. Аз почти привърших моите гатанки.

Момчето кимна.

Под тях свръхмощните двигатели на влака продължаваха да увеличават оборотите – онова трак-трак-трак, което Сузана не толкова чуваше, колкото усещаше в челността си.

„Нищо няма да стане, освен ако в книгата на Джейк няма някоя нерешима гатанка – помисли тя. – Роланд не може да затрудни Блейн и предполагам, че го знае. Разбра го преди час.“

– Не го гониш, а все бяга. Що е то?

Сузана осъзна, че състезанието ще продължи. Роланд щеше да задава въпроси, а Блейн – да отговаря с все по-ужасяваща липса на колебание, като вездесъщ и всезнаещ бог. Седеше, сплела пръсти на коленете си, и наблюдаваше как премигва – щата точка се приближава към Топика – мястото, където свършваха всички железопътни линии и пътят на техния *ка-тет*. Замисли се за Водопада на хрътките, за извисяващите се в мрака каменни глави, за бучащите бели вълни, за обсипаното със звезди небе и за очите на чудовищата.

Електрически сини очи.

ТРЕТА ГЛАВА. ГЪСКАТА В ПРАЗНИЧНИЯ ДЕН

1

Еди Дийн, който не знаеше, че Роланд понякога го мисли за *камай*, глупак на *ка*, не чу и не видя нищо. Единственото, което привлече вниманието му, след като състезанието навлезе в решителния етап, беше огънят, изригващ от каменните очи на хрътките. Вдигна ръка да закрие очи от поредицата светкавици и се сети как долепи ухо до вратата на Лъча на Поляната на мечока и чу далечното, сънено бръмчене на машини.

Докато наблюдаваше светещите очи на каменните чудовища и слушаше как Блейн привлича електричеството в батериите си, зареждайки се за последното пътуване в Средния свят, си бе помислил: *„В залите на мъртвите не цари пълна тишина. Дори сега някои от*

устройствата, оставени от Великите старци, работят. И това е най-ужасното, нали?“

За миг се върна при приятелите си – духовно и физически, сетне отново потъна в размисъл. „Еди изключи бушоните – би казал Хенри. – Оставете го.“

В съзнанието му непрекъснато се появяваха кремъкът и огнивото. Позволяваше си да мисли за тях секунда-две, като пчела, кацнала на уханен цвят, после пак ги отхвърляше. Защото споменът не беше онова, което искаше, а само начин да влезе в желаното – поредната врата като онези на брега на Западното море или като вратата, която начерта в пръстта на говориящия пръстен, преди да измъкнат Джейк... Мислеше само за нея. Онова, което желаше, беше зад онази врата. Той само... човъркаше ключалката.

Бе изключил бушоните, както се изразяваше Хенри.

Накрая беше разбрал, че брат му постоянно го унижава, защото се страхува от него и му завижда. Но помнеше един ден, когато Хенри го изуми, като каза нещо хубаво. Дори изумително.

Седяха с още няколко хлапета в уличката зад „Дейли“. Някои ядяха пуканки, други пушеха цигарите, които Джими Полио откраднал от нощното шкафче на майка си. Викаха му Полио, защото кракът му беше деформиран от детски паралич. Хенри, естествено, беше от пушачите.

Наричаха нещата по определен начин – жаргонът на жалкия им малък *ка-тет*. В бандата на Хенри никога не набиваха никого, а го *изпращаха въщи с шибана херния*. Не правеха секс с момичетата, а ги *скъсваха от чукане, докато се разревяха*. Не се дрогираха, а *се качваха на шибан бомбардировач*. Не се караха с друга банда, а *се забъркваха в шибани лайна*.

През онзи ден обсъждаха кого биха желали за партньор, ако се забъркат в шибани лайна. Джими Полио трябваше да говори пръв, защото беше донесъл цигарите, които приятелите на Хенри наричаха *шибани ракови пръчици*. Джими избра Скипър Браниган, защото не се страхувал от никого. Веднъж се ядосал на учителя и го пребил.

Всички слушаха сериозно и кимаха. Знаеха, че Скипър е шибан страхливец, а Джими Полио – глупак, но никой не каза нищо. Ако не се преструваха, че вярват на наглите му лъжи, никой нямаше да се преструва, че вярва на техните.

Томи Фредерикс избра Джон Парели, а Джорджи Прат – Ксаба Драбник, известен като Лудия унгарец. Франк Дуганели предпочете Лари Маккейн, който беше лежал в затвора за малолетни.

Дойде ред на Хенри Дийн. Той се замисли задълбочено, както се полагаше на един такъв въпрос, после прегърна изненадания си брат.

– *Еди* – каза той. – *Малкият ми брат. Него бих взел.*

Всички се вторачиха в него стъписани. Най-изумен беше Еди. Челюстта му увисна почти до токата на колана. Сетне Джими Полио рече:

– *Хайде, Хенри, стига си се будалкал. Въпросът е сериозен. Кой искаш да ти пази гърба, когато се разхвърчат лайната?*

– *Говоря сериозно* – отговори Хенри.

– *Но защо точно Еди?* – попита Джорджи Прат, повтаряйки въпроса, който се въртеше в главата на Еди. – *Та той изобщо не може да се бие. Защо точно него!*

Хенри отново се замисли – не че не знаеше какво да отговори, а как да се изрази – и накрая рече:

– *Защото когато е изключил бушоните, Еди може да убеди и дявола да се самоzapали.*

После образът на Джейк се върна и спомените се преплетоха. Джейк драска кремъка и хвърля искри в съчките за лагерния им огън. Искри, които угасват, преди да са се распалили.

„*Той може да убеди и дявола да се самоzapали.*“

„*Доближи кремъка*“ – бе казал Роланд и сега се появи трети спомен – Стрелецът стои до вратата, до която бяха стигнали в края на плажа. Гори от треска. Близо е до смъртта. Трепери като трепетлика и кашля. Сините му очи са вторачени в Еди. „*Ела по-близо, Еди! Приблужи се, в името на баща си!*“

„*Защото е искал да ме сграбчи*“ – помисли Еди. Съвсем слабо, сякаш през една от онези вълшебни врати от някой друг свят, той чу Блейн да им казва, че краят на играта е започнал. Ако са запазили най-хубавите си гатанки, сега бил моментът да ги кажат. Имаха час.

Един час! Само час!

Съзнанието му се опита да се съсредоточи върху това, но той не му позволи. Нещо ставаше в него (поне така се надяваше). Някаква отчаяна игра на асоциации и не можеше да си позволи да мисли за крайни срокове, последствия и други глупости. Направеше ли го, щеше да загуби и малкия шанс, който имаше. Сякаш виждаше нещо в парче дърво, нещо, което можеше да издялка – лък, прашка, вероятно ключ, за да отвори въображаема врата. Но не биваше да се вглежда твърде дълго. Стореше ли го, образът изчезваше. Все едно да дялка, но с гръб към предмета.

Усети как двигателите на Блейн набраха скорост. Представи си искрата и сякаш чу как Роланд казва на Джейк да доближи кремъка. „*И не*

чаткай с огнивото, а само стържи“

„Защо съм тук? Ако не искам това, защо мислите ми постоянно се връщат към това място?“

„Защото е най-близкото, до което мога да стигна и да не изпитам болка. Всъщност малко ме боли, но това ме накара да се замисля за Хенри. Как ме унижаваше.“

„Хенри каза, че можеш да убедиш и дявола да се самоzapали.“

„Да. Винаги съм го обичал заради тези думи. Беше страшно.“

После Еди видя как Роланд движи ръцете на момчето – едната държи кремъка, а другата – огнивото. Джейк е нервен. И Еди, и Роланд виждат това. И за да го успокои и отклони мислите му от отговорността да запали огъня, Стрелецът...

... му задава гатанка.

Еди Дийн вдъхна живот на ключалката в спомените си. И този път резето щракна.

2

Зелената точка се приближаваше към Топика и за пръв път Джейк усети вибрации... сякаш релсата под тях се бе разрушила до точката, в която компенсаторите на Блейн вече не можеха да се справят с проблема. Наред с вибрациите най-после се появи и чувството за скорост. Стените и таванът на вагона на бароните още бяха непрозрачни, но момчето установи, че не е необходимо да вижда неясния пейзаж, носещ се покрай тях, за да си го представи. Блейн се движеше с пълна скорост като свръхзвукова бомба към мястото, където свършваше Средният свят и Джейк вече си представяше стоманените стълбове в края на железния път. Навярно на диагонални жълти и черни ивици. Не знаеше как му хрумна, но беше сигурен, че е така.

– ДВАЙСЕТ И ПЕТ МИНУТИ – самодоволно отбеляза Блейн. – **ЩЕ МИ КАЖЕШ ЛИ ОЩЕ ЕДНА ГАТАНКА, СТРЕЛЕЦО?**

– Не, Блейн. – Гласът на Роланд прозвуча уморено. – Свърших с теб. Ти ме победи. Джейк?

Хлапето скочи и застана пред маршрутната карта. Сърцето му биеше бавно, но много силно. Всеки пулс беше като удар с юмрук по опънат барабан. Ко клечеше в краката му и го гледаше разтревожено.

– Здравей, Блейн – каза момчето и навлажни устни.

– ЗДРАВЕЙ, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК. – Гласът беше като на мил

възрастен човек, който има навика да закача момченцата и от време на време да ги води в храстите. – **ЩЕ МИ ЗАДАДЕШ ЛИ ГАТАНКИ ОТ ТВОЯТА КНИГА? ВРЕМЕТО НИ ЗАЕДНО НАМАЛЯВА.**

– Да. Покажи ми, че разбираш истината във всяка от тях, Блейн.

– **СПРАВЕДЛИВИ ДУМИ, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК. ЩЕ ПОСТЪПЯ КАКТО ЖЕЛАЕШ.**

Хлапето отвори книгата на мястото, на което държеше пръста си. Десет гатанки. Единадесет с гатанката за Самсон, която пазеше за накрая. Ако Блейн отговореше на всичките (както сигурно щеше да стане), Джейк щеше да седне до Роланд, да вземе Ко на коленете си и да зачака смъртта. В края на краищата имаше и други светове освен този.

– Слушай, Блейн. Кости няма, кости троши. Що е то?

– **ЕЗИКЪТ.**

Никакво колебание.

– Бели мухи долетяха, слънце пекна, та измряха. Що е то?

– **СНЕЖИНКИТЕ.**

Отново никакво колебание и макар дълбоко в душата си да съзнаваше, че е изгубил играта, Джейк се питаше защо чувства такова силно отчаяние, огорчение и гняв.

„Защото Блейн е опасен. Блейн е гадняр и ми се иска поне веднъж да му натрия носа. Да го накарам да спре е второто ми желание.“

Прелисти страницата. Беше близо до откъснатите отговори. До края на книгата. Замисли се за Аарон Дипно в „Ресторант за мисълта «Манхатън»“, който му каза да заповяда пак, когато иска, за да поиграят шах. И между другото, старият шишко правеше много хубаво кафе. Обзе го непреодолима носталгия, сякаш беше на смъртно легло. Имаше чувството, че би продал душата си, само за да види още веднъж Ню Йорк. По дяволите, дори да вдъхне въздуха на Четиридесет и втора улица по време на най-натовареното движение. Овладея се и зададе следващата гатанка.

– Шарена кобилица над река виси. Що е то?

– **ДЪГАТА.**

Категоричен отговор.

Зелената точка се приближаваше до Топика, преодолявайки последната отсечка на маршрутната карта. Джейк продължи да задава гатанки, Блейн – да отговаря. Когато обърна последната страница, момчето видя бележка от автора или от съставителя. *„Надяваме се, че неповторимата комбинация от въображение и логика, наречена отгатване, ви е доставила удоволствие!“*

„Съвсем не ми достави удоволствие – помисли си. – Ама никак! Да се задавиш дано!“

И все пак, докато четеше гатанката над забележката, той почувства надежда. Стори му се, че наистина бяха запазили най-хубавата за накрая.

Зелената точка беше на един пръст разстояние от Топика.

– Побързай, Джейк – прошепна Сузана.

– Блейн?

– ДА, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК.

– Няма крила, а лети. Няма очи, а вижда. Няма ръце, а се катери. По-страшно е от всеки звяр и по-силно от всеки враг. Хитро, безмилостно и управлява всичко. Що е то?

Стрелецът бе вдигнал глава. Очите му блестяха. Лицето на Сузана бе озарено от надежда. Но отговорът на Блейн беше мигновен както винаги.

– ЧОВЕШКОТО ВЪОБРАЖЕНИЕ.

Джейк се замисли за миг дали не оспори отговора, но реши, че ще е чиста загуба на време.

– Благодаря, Блейн, ти отговори вярно.

– И ГЪСКАТА Е ПОЧТИ МОЯ. ДО КРАЯ ОСТАВАТ ДЕВЕТНАЙСЕТ МИНУТИ И ПЕТДЕСЕТ СЕКУНДИ. ЩЕ КАЖЕШ ЛИ ОЩЕ НЯКОЯ ГАТАНКА, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК? ВИЗУАЛНИТЕ СЕНЗОРИ ПОКАЗВАТ, ЧЕ СИ СТИГНАЛ ДО КРАЯ НА КНИГАТА, КОЕТО НЕ Е ТАКА ХУБАВО, КАКТО СЕ НАДЯВАХ.

– Голям умник си, няма що – измърмори Сузана и избърса сълза от крайчеца на окото си. Без да я поглежда, Стрелецът хвана ръката ѝ.

– Да, Блейн, имам още една – каза Джейк.

– ОТЛИЧНО.

– Защо медът е сладък за надеждата?

– ТАЗИ ГАТАНКА Е ОТ СВЕЩЕНАТА КНИГА, ПОЗНАТА КАТО СТАРИЯ ЗАВЕТ, ОТ ПРИТЧИТЕ СОЛОМО – НОВИ. – Блейн говореше весело и оживено и Джейк почувства как и последната му надежда угасва. Стори му се, че ще се разплаче – не толкова от страх, колкото от отчаяние. – ТАМ СОЛОМОН КАЗВА: „СИНЕ МОЙ, ЯЖ МЕД, ЗАЩО ТО Е ДОБЪР, И МЕДЕНА ПИТА, ЗАЩОТО Е СЛАДКА ЗА ВКУСА ТИ. И ЩЕ ЗНАЕШ, ЧЕ ТАКАВА Е МЪДРОСТТА ЗА ДУШАТА ТИ. АКО СИ Я НАМЕРИЛ, И ИМА БЪДЕЩЕ, И НАДЕЖДАТА ТИ НЯМА ДА СЕ ОТСЕЧЕ.“ СЛЕДВА ЩАТА? ИМАШ ОЩЕ ОСЕМНАЙСЕТ МИНУТИ, ДЖЕЙК. Момчето поклати глава. Захвърли книгата и се

усмихна, когато Ко я захапа и му я подаде.

– Казах всичките. Не знам повече.

– ЖАЛКО, МАЛКИ ПЪТНИКО. КОЛКО ЖАЛКО – рече Блейн. За Джейк провлаченият му говор, имитиращ Джон Уейн, беше непоносим в настоящата ситуация. – СТРУВА МИ СЕ, ЧЕ ПЕЧЕЛЯ ГЪСКАТА, ОСВЕН АКО НЯКОЙ НЕ ИСКА ДА МЕ ПИТА ОЩЕ НЕЩО. КАКВО ЩЕ КАЖЕШ, КО ОТ СРЕДНИЯ СВЯТ? ЗНАЕШ ЛИ ГАТАНКИ, МОЙ МАЛЪК ПРИЯТЕЛЮ?

– Лю! – повтори Ко. Гласът му беше приглушен, защото още стискахе книгата между зъбите си. Джейк я взе и седна до Роланд, който го прегърна.

– СУЗАНА ОТ НЮ ЙОРК?

Тя поклати глава, без да поглежда маршрутната карта.

– РОЛАНД, СИН НА СТИВЪН? СПОМНЯШ ЛИ СИ ДРУГИ ГАТАНКИ ОТ ПРАЗНИЦИТЕ В ГИЛЕАД?

Стрелецът също поклати глава, внезапно Джейк забеляза, че Еди Дийн вдигна поглед. На лицето му сияеше странна усмивка, а очите му блестяха. Момчето осъзна, че в края на краищата надеждата не го е напуснала. Отново разцъфтя – червена, гореща и жива. Досуц роза в разгара на лятото.

– Блейн? – тихо попита Еди. Гласът му беше необичайно глух.

– ДА, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК? – презрително се обади компютърът.

– Аз имам няколко гатанки за теб. Само за да убием времето до Топика.

В същия миг Джейк установи, че Еди не говори глухо, а сякаш се опитва да съдържи смеха си.

– КАЗВАЙ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК.

3

Докато седеше и слушаше последната гатанка на Джейк, Еди размишляваше върху разказа на Роланд за гъската. Оттам мислите му се насочиха към Хенри, пътувайки от точка А до точка Б с помощта на асоциативното мислене. Или, от гъска – на пуйка. Веднъж с Хенри говореха как да се откажат от хероина. Брат му твърдеше, че да спрат изведнъж, е все едно да ти поднесат студена пуйка без гарнитура. Това не било единственият начин. Можело да стане и постепенно – като да се наслаждаваш на топла, вкусно приготвена пуйка с обилна гарнитура и

сосове. Еди го попита как се нарича наркоман, който е взел голяма доза, и без да се замисля, Хенри отговори: „Печена пуйка“. Колко се смяха тогава... но сега, след толкова много време, през което се случиха странни неща, шегата може би щеше да бъде за сметка на Еди и на новите му приятели. По всичко личеше, че не след дълго всички те щяха да бъдат печени пуйки.

„Освен ако не... включиш бушоните.“

Да.

„Направи го, Еди.“ Това отново беше гласът на Хенри, но сериозен и разумен. Говореше му като на приятел, не като на враг, сякаш най-после старите конфликти бяха уредени и томахащите – заровени. *„Направи го – накарай дявола да се самозапали. Може би ще заболи, но съвсем малко. По дяволите, та аз те наскърбявах много повече, но все пак оцеля. Знаеш къде да търсиш.“*

Разбира се. В разговора около огъня, който Джейк най-сет – не бе успял да запали, Роланд му бе задал гатанка, за да го накара да се отпусне.

Знаеше и още нещо. Блейн бе отговорил на стотици гатанки, докато пътуваха на югоизток по пътя на Лъча, и другите мислеха, че на всяка е отговорил, без да се колебае. Той си беше помислил същото, но сега, когато си припомни състезанието, осъзна нещо интересно: Блейн се *бе поколебал*.

Веднъж.

И на него му бе писнало като на Роланд.

Стрелецът, макар често да се ядосваше на младежа, бе истински разгневен само един-единствен път, след като Еди издялка ключа. Опитта да прикрие гнева си, но младежът се досети за причината. Дълго бе живял с Хенри Дийн и още беше нагоден към отрицателните емоции. Заболя го – не от гнева на Роланд, а от презрението, с което беше подплатен. Презрението беше едно от любимите оръжия на Хенри.

Когато Джейк свърши запаса си от гатанки, Еди осъзна нещо чудесно и окриляващо – думата „хубава“ беше торба, пълна с късмети. Дори човекът, който я използва, да беше на хиляда години и безпогрешен стрелец като Бъфало Бил, тази дума си оставаше торба с късмети. Самият Роланд бе признал, че никога не го бивало много в играта на гатанки. Учителят му твърдял, че той разсъждавал твърде задълбочено, а баща му – че момчето нямало въображение. Каквато и да беше причината, Роланд от Гилеад никога не бе печелил наградата на празниците на гатанките. Беше надживял всичките си съвременници и това беше един вид

награда, но никога не беше получавал гъската. „Умея да стрелям по-точно от приятелите си, но никога не ме е бивало да разсъждавам повърхностно.“

Еди се бе опитал да му обясни, че шегите са гатанки, измислени, за да ти помогнат да развиеш често пренебрегван талант, но Роланд не му обърна внимание. Сигурно по този начин далтонистът не обръщаше внимание на дъгата.

На Блейн може би също му беше трудно да разсъждава повърхностно. Той попита другите дали знаят още гатанки. Обърна се дори към Ко. Еди долови иронията в гласа му. Защото отново включваше бушоните. Връщаше се, за да провери дали ще може да убеди дявола да се самозапали. Този път оръжията нямаше да помогнат, но може би така беше по-добре. Защото...

„Защото аз стрелям с ума си. Господ да ми е на помощ да застрелям този високомерен калкулатор с ума си. Помогни ми, Боже, да го застрелям, разсъждавайки повърхностно,“

– Блейн? – попита той и когато компютърът отговори, добави: – Имам няколко гатанки за теб.

Докато говореше, установи нещо прекрасно – едва съдържаше смеха си.

4

– КАЖИ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК.

Нямаше време да предупреди другите да бъдат нащрек и че нещо може да се случи. Но като ги погледна, видя, че не е необходимо. Реши да не мисли за тях и съсредоточи цялото си внимание върху Блейн.

– Четирима братя вечно се гонят и никога не се стигат. Що е то?

– КОЛЕЛАТА НА КОЛАТА, КАКТО ВЕЧЕ КАЗАХ. – Неодобрение ли прозвуча в гласа му или ненавист? – ГЛУПАВ ЛИ СИ, ИЛИ НЕ ВНИМАВАШ, ЧЕ НЕ СИ СПОМНЯШ? ТОВА БЕШЕ ПЪРВАТА ГАТАНКА, КОЯТО МИ ЗАДАДОХТЕ.

„Да – помисли Еди. – И онова, което пропуснахме – защото бяхме съсредоточени да те смажем с някоя трудна гатанка от миналото на Роланд и от книгата на Джейк – е, че състезанието едва не свърши веднага.“

– Не ти хареса, нали, Блейн?

– НАМИРАМ Я ЗА ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ГЛУПАВА. ВЕРОЯТНО

ЗАТОВА Я ЗАДАВАШ ПАК. ГЛУПАВИТЕ ГОВОРЯТ ГЛУПОСТИ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК. НЕ Е ЛИ ТАКА?

Младежът се ухили и размаха пръст срещу маршрутната карта.

– Пръчки и камъни могат да счупят костите ми, но думите не могат да ме наранят. Или както казахме в нашия квартал, винаги ще ми е надървен, както когато чуках майка ти.

– Побързай! – прошепна Джейк. – Ако можеш да направиш нещо, *стори го!*

– Блейн не обича глупави въпроси – каза Еди. – Нито глупави игри. И ние го *знаехме*. Знаехме го от „Чарли Пуф-Паф“. Докъде може да стигне глупостта? По дяволите, *това* беше книгата с отговорите, а не „Що е то?“, но ние не го разбрахме.

Опитваше се да си припомни другата гатанка от есето на Джейк. Накрая се сети и попита:

– Блейн, кога вълната не е вълна?

За пръв път, откакто Сузана бе попитала Блейн кои са четиримата братя, които вечно се гонят, но никога не се стигат, се чу особеното чаткане, сякаш човек премятеше език по небцето си. Паузата беше по-кратка, отколкото след първата гатанка на Сузана, но я имаше – Еди я чу.

– КОГАТО Е ВЪЛНА, РАЗБИРА СЕ. – ГЛАСЪТ НА БЛЕЙН ПРОЗВУЧА СТРОГО. – ДО КРАЯ ОСТАВАТ ТРИНАЙСЕТ МИНУТИ И ПЕТ СЕКУНДИ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК. С ТАКИВА ЛИ ГЛУПАВИ ГАТАНКИ НА УСТА ЩЕ УМРЕШ?

Младежът изпъна рамене, вторачи се в маршрутната карта и макар да усещаше топлите струйки пот, стичащи се по гърба му, се усмихна още по-широко.

– Престани да хленчиш, приятел. Щом искаш да убиеш всички ни, ще трябва да се примириш с няколко гатанки, които не се вменват в стандартите ти за логика.

– НЕ ТРЯБВА ДА МИ ГОВОРИШ ПО ТОЗИ НАЧИН.

– Инак какво ще направиш? Ще ме убиеш ли? Не ме размивай. Само играй. Искаше това състезание, затова участвай в него.

За миг на маршрутната карта проблесна розова светлина.

– Ядосваш го – тъжно каза малкият Блейн. – Ох, така го ядосваш!

– Чупката, келеш! – грубо каза Еди и когато розовото сияние намаля, за пореден път разкривайки, че примигващата зелена точка е почти до Топика, заговори: – Отгатни тази, Блейн. Какво става с една шапка, когато падне в Червено море?

– **ТОВА Е НЕДОСТОЙНО ЗА СЪСТЕЗАНИЕТО. НЯМА ДА**

ОТГОВОРЯ.

На последната дума гласът му превключи на друг регистър. Прозвуча като на четиринадесетгодишно момче, което опитва да се справи с мутирацията си глас.

Очите на Роланд вече не блестяха, а горяха.

– Какво каза, Блейн? Предаваш се, така ли?

– НЕ, РАЗБИРА СЕ. НО...

– Тогава отговори на гатанката, ако можеш.

– **ТОВА НЕ Е ГАТАНКА!** – почти избля Блейн. – **ТОВА Е СМЕШКА ЗА ГЛУПАВИ ДЕЦА, ЗА ДА СЕ КИКОТЯТ НА ПЛОЩАДКАТА ЗА ИГРА!**

– Отговори веднага, инак ще обявя края на състезанието и нашият *ка-тет* – за победител – каза Роланд. Говореше самоуверено. – Трябва да отговориш, защото се оплакваш от глупостта на гатанката, а не от нарушаване на правилата, за които се споразумяхме.

Последва още едно чаткане, но този път много по-силно. Еди изтръпна. Ко сви уши. Минаха три секунди – най-дългата пауза до този момент, после Блейн каза:

– **МОКРА. ЧУВСТВАМ СЕ ОМЪРСЕН, ЧЕ ОТГОВОРИХ НА ТАКАВА НЕДОСТОЙНА ГАТАНКА.**

Еди вдигна дясната си ръка и потърка палеца и показалеца.

– **КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА, ГЛУПАВО СЪЩЕСТВО?**

– Това е най-малката цигулка на света, която свири „Сърцето ми изпомпва тъмночервена пикня за теб“ – отговори младежът и избухна в неконтролируем смях. – Но да оставим настрана тъпия нюйоркски хумор и да продължим със състезанието. Защо полицаите носят колани?

Осветлението във вагона на бароните започна да премигва. Със стените също ставаше нещо странно – ту избледняваха и ставаха прозрачни, ту отново добиваха плътност. На Еди му се повдигна.

– Блейн? Отговори!

– Отговори – повтори Роланд. – Иначе ще обявя края на състезанието и ти ще трябва да изпълниш обещанието си.

Нещо докосна лакътя на Еди. Погледна надолу и видя малката, хубаво оформена ръка на Сузана. Хвана я, стисна я и се усмихна. Надяваше се, че усмивката му е по-самоуверена от начина, по който се чувстваше. Щяха да спечелят състезанието – почти беше убеден, – но нямаше представа какво щеше да направи Блейн, ако и когато го стореха.

– **ЗА... ДА ДЪРЖАТ ПАНТАЛОНИТЕ СИ ЛИ?** – После тонът му стана категоричен и той повтори въпроса като твърдение. – **ЗА ДА**

ДЪРЖАТ ПАНТАЛОНИТЕ СИ. ГАТАНКА, ОСНОВАВАЩА СЕ НА ПРЕУВЕЛИЧАВАНЕ НА ПРОСТОТИЯТА НА...

– Правилно. Браво, Блейн. Но не се опитвай да печелиш време. Няма да стане така. Следващата е...

– НАСТОЯВАМ ДА ПРЕСТАНЕШ ДА ЗАДАВАШ ТЕЗИ ГЛУП...

– Тогава спри влака – прекъсна го Еди. – Щом си толкова ядосан, спри, и ще престана.

– НЯМА.

– Добре, тогава да продължим. Как ще познаеш, че в хладилника е влизал стон?

Последва още едно чаткане, този път толкова силно, че сякаш прониза тъпанчетата на ушите им като с шиш. Пауза от пет секунди. Примигващата зелена точка на маршрутната карта беше толкова близо до Топика, че осветяваше името на града като неонova светлина всеки път, когато проблеснеше. После Блейн отговори:

– ПО ОТПЕЧАТЪЦИТЕ ОТ СТЬПКИ В МАСЛОТО.

Това беше правилният отговор на загадката – шега, която Еди бе чул за пръв път в уличката зад „Дейли“ или на някое подобно място за събиране, но Блейн явно бе платил висока цена, за да я разбере. Осветлението във вагона на бароните премигваше по-лудешки от всякога и от стените се чуваше леко бръмчене – звукът, който трансформаторът издава, преди да изгърми.

От маршрутната карта засия розова светлина.

– Престани! – извика малкият Блейн. – Престани! Убиваш го!

„А ти какво мислиш, че той прави с нас, келеш?“ – помисли Еди.

Хрумна му да застреля Блейн с гатанката, която Джейк бе казал край огъня онази нощ – зелено е, тежи сто тона и живее на дъното на океана. Моби Сопола! Но се отказа. Искаше да излезе извън границите на логиката и можеше да го направи, без да надвишава нивото на третокласник, за да прецака Блейн завинаги. Защото независимо от разнообразните емоции, които неговите сложни двуполусни електрически вериги му позволяваха да имитира, *той* си оставаше *то* – компютър.

– Защо хората отиват в леглото, Блейн?

– ЗАЩОТО... ЗАЩОТО... ПО ДЯВОЛИТЕ, ЗАЩОТО...

Някъде под тях се разнесе тихо стържене и изведнъж вагонът на бароните силно се наклони наляво. Сузана изпищя. Джейк падна на коленете ѝ. Стрелецът ги подхвана.

– ЗАЩОТО ЛЕГЛОТО НЕ МОЖЕ ДА ОТИДЕ ПРИ ТЯХ, ДА ТЕ ВЗЕМАТ ДЯВОЛИТЕ! ДЕВЕТ МИНУТИ И ПЕТДЕСЕТ СЕКУНДИ!

– Откажи се, Блейн – рече Еди. – Спри, преди напълно да съм съспал мозъка ти. Ако не се предадеш, това ще стане. И двамата го знаем.

– НЕ!

– Знам един милион такива шегички. Цял живот съм ги слушал. Залепнали са в паметта ми като мухи на мухоловка. Какво ще кажеш? Искаш ли да се предадеш?

– НЕ! ДЕВЕТ МИНУТИ И ТРИЙСЕТ СЕКУНДИ.

– Добре, Блейн. Само си го изпроси. Сега ще ти задам гатанката-трепач. Защо мъртвото бебе пресякло пътя?

Влакът пак се наклони. Еди не проумяваше как изобщо се крепи на единствената си релса. Стърженето под тях се засили. Стените, подът и таванът започнаха лудешки да се променят – ту прозрачни, ту непрозрачни. В един миг ги затваряха, а в следващия край тях преминаваше сив дневен пейзаж, простиращ се равен и безличен до хоризонта, който пресичаше света в права линия.

Гласът, който се разнесе от високоговорителите, беше като на уплашено дете.

– ЗНАМ ОТГОВОРА. ЕДИН МОМЕНТ. ЗНАМ ГО. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ПОСТЪПАТЕЛНОТО ДВИЖЕНИЕ. ВСИЧКИ ЛОГИЧЕСКИ СИСТЕМИ В ДЕЙСТВИЕ...

– Отговори – каза Роланд.

– НЕОБХОДИМО МИ Е ПОВЕЧЕ ВРЕМЕ! ТРЯБВА ДА МИ ДАДЕТЕ ВРЕМЕ! – Сега в объркания глас прозвуча ликуване. – НЯМАШЕ ОГРАНИЧЕНИЯ ЗА ВРЕМЕТО ЗА ОТГОВОРИ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД, ОМРАЗЕН СТРЕЛЕЦО ОТ МИНАЛОТО, КОЙТО ТРЯБВАШЕ ДА СИ ОСТАНЕ МЪРТЪВ!

– Вярно е – съгласи се Роланд. – Имаш право, не бяха поставени ограничения за времето за отговори. Но ти не можеш да ни убиеш, след като още не си отгатнал гатанката, Блейн. А Топика се приближава. Отговори!

Стените на вагона на бароните станаха прозрачни и Еди видя как минаха покрай нещо като голям и ръждясал товарен асансьор. Профучаха толкова бързо, че едва го разпозна. Сега можеше да прецени ненормалната скорост, с която се движеха.

– Остави го на мира! – изплака малкият Блейн. – Убиваш го, казвам ти! *Убиваш го!*

– Нали искаше точно това? – попита Сузана с гласа на Дета Уокър. – Да умре? Така каза. И ние нямаме нищо против. Не си толкова лош, малък Блейн, но дори шибан свят като този би живял по-добре без по-

големия ти брат. Само че не желаем да ни взима със себе си.

– Последна възможност – каза Роланд. – Отговори или се откажи от гъската, Блейн.

– АЗ... ВИЕ... ЛОГАРИТЪМЪТ НА ЧИСЛОТО ШЕСТНАЙСЕТ Е... КОСИНУСЪТ НА... АНТИ... ПРЕЗ ВСИЧКИТЕ ТЕЗИ ГОДИНИ... ЛЪЧЪТ... НАВОДНЕНИЕ... ПИТАГОРЕЙСКА... КАРТЕЗИАНСКА ЛОГИКА... МОГА ЛИ ДА... СМЕЯ ЛИ ДА... ПРАСКОВА... ДА ИЗЯМ ПРАСКОВА... БРАТЯТА ОЛМАН... ПАТРИША... КРОКОДИЛ И ТЪНКА УСМИВКА... ЧАСОВНИК С ЦИФЕРБЛАТ... ЕДИНАДЕСЕТ ЧАСЪТ... ЧОВЕКЪТ Е НА ЛУНАТА... ПРЕОЦЕНКА... ОХ, ГЛАВАТА МИ... БЛЕЙН... БЛЕЙН СЕ ОСМЕЛЯВА... БЛЕЙН ЩЕ ОТГОВОРИ... АЗ...

Блейн, който крещеше с гласа на малко дете, заговори на някакъв странен език, после запя. Еди не разбираше думите, но когато се включиха барабаните, позна песента – „Цип“ на Зи Зи Топ.

Стъклото над маршрутната карта се пръсна на парчета. Миг по-късно самата карта изхвъркна от гнездото си, разкривайки блещукащи лампички и лабиринт от електронни платки. Светлините пулсираха в синхрон с барабаните. Изведнъж блесна син пламък, който опърли повърхността около дупката в стената, където допреди малко беше картата, и я изгори до черно. От вътрешността на стената се разнесе силно стръжение.

– Пресякло е пътя, защото е било в кокошката, шибан тъпако! – извика Еди.

Скочи и тръгна към димящата дупка, останала на мястото на маршрутната карта. Сузана сграбчи края на ризата му, но Еди не усети това. Въсъщност почти не знаеше къде се намира. Бойният огън се бе разпалил в душата му, изгаряше го със справедливата си топлина и сгорещяваше сърцето му със свещения си блясък. Беше взел Блейн на прицел и макар че нещото зад гласа вече беше смъртно ранено, Еди не можеше да не натисне спусъка. „*Стреляй с ума си.*“

– Каква е разликата между крокодила? – изрева той. – Че е по-дълъг, отколкото зелен!

От дупката се разнесе ужасен писък на гняв и агония, последван от синкав огън, сякаш някъде пред вагона на бароните електрически дракон бе избълвал силен пламък. Джейк извика нещо, но Еди не се нуждаеше от предупреждение. Рефлексите му бяха изострени като ножчета за бръснене. Наведе се и електрическият заряд прелетя над дясното му рамо. Извади револвера – тежък, четирийсет и пети калибър, с ркохватка

от сандалово дърво. Продължи да върви... и, разбира се, да говори. Роланд бе казал, че Еди сигурно ще *умре* говорейки, както бе направил старият му приятел Кътбърт. Можеше да измисли и по-неприятни начини да си отиде от този свят, но само един по-добър.

– Кажи, Блейн, грозно садистично копеле! Тъй като си разказваме гатанки, каква е приликата между собствената съпруга и разваления вентилатор? Схващаш ли? Не? Колко жалко! Нито върти, нито духа, само трака! А тази? Защо една жена кръстила сина си Седем и половина? Защото такъв бил номерът на шапката ѝ!

Стигна до пулсиращия правоъгълник. Вдигна револвера на Роланд и вагонът на бароните изведнъж се изпълни с гръм. Изстреля в дупката всичките шест патрона, зареждайки последователно ударника с дланта на ръката си, както Стрелецът им бе показал, съзнавайки, че това е единственият правилен начин. Такава беше тяхната *шибана ка*, по дяволите! Така слагаш край на нещата, когато си стрелец. Той беше един от племето на Роланд и душата му вероятно бе осъдена да гори в ада, но не би заменил съдбата си за всичкия хероин в Азия.

– МРАЗЯ ВИ! – каза Блейн с детинския си глас. Вече не говореше несвързано, а тихо и сантиментално. – МРАЗЯ ВИ ЗА ВЕЧНИ ВРЕМЕНА!

– Не смъртта те притеснява, нали? – попита Еди. Лампичките в дупката бяха избледнели. Пак лумна синкав огън, но пламъкът беше нисък и слаб. Скоро Блейн щеше да бъде мъртъв като Младите и Беловласите в Луд. – *Загубата* те притеснява.

– МРАЗЯ... ЗА ВЕЧНИ...

Разнесе се бръмчене, което се превърна в заекващо, глухо тракане, после то постепенно секна.

Еди се огледа. Роланд бе прегърнал Сузана като че беше дете. От другата страна на Стрелеца стоеше Джейк, а Ко се бе свил в краката му.

От дупката се разнесе миризма на изгоряло. Не беше неприятна. Напомняше мирисът на запалени листа през октомври. Инак дупката беше тъмна като око на труп. Всички лампички бяха угаснали.

„*Гъската ти е изпечена, Блейн* – помисли Еди. – *И пуйката. Честит Ден на благодарността.*“

5

Стърженето под влака спря. Отпред се чу последно приглушено

скърцане и тракане. Роланд усети, че краката му се протягат. Тялото му разбра какво е станало преди самият той да осъзнае че двигателите на Блейн бяха престанали да работят. Просто се плъзгаха по инерция по релсата. Но...

– Назад – каза той. – Да отидем колкото е възможно по-назад. Ако сме достатъчно близо до последната спирка, може да се блъснем.

Поведе ги покрай останките от скулптурата, към задната част от вагона.

– И стойте настрана от онова нещо – добави той, посочвайки инструмента, който приличаше на клавиесин и беше поставен на платформа.

– То може да се движи. Богове, бих искал да виждаме къде се намираме! Легнете! Сложете ръце на главите си!

Всички се хвърлиха на пода. Роланд лежеше, притиснат брадичка до синия килим. Беше затворил очи и мислеше за онова, което току-що се бе случило.

– Моля за прошка, Еди – промълви. – Как само се върти колелото на *ка!* Някога трябваше да помоля моя приятел Кътбърт за същото... и поради същата причина. Сляп съм за някои неща. *Арогантна* слепота.

– Не мисля, че има нужда от прошка – рече Еди. По гласа му личеше, че изпитва неудобство.

– Има. Презирах шегите ти. А сега именно те спасиха живота ни. Забравил съм лицето на баща си.

– Не искам никаква прошка и ти не си забравил лицето на никого. – Но не можеш да превъзмogneш природата си.

Стрелецът се замисли върху думите му и установи нещо прекрасно и същевременно ужасно – тази мисъл не бе минавала през главата му нито веднъж през целия му живот. От ранно детство знаеше, че е пленник на *ка*,... но собствената му *природа*...

– Благодаря, Еди. Мисля...

Преди да завърши, Блейн Моно се блъсна в нещо. Четиримата паднаха на пътеката между седалките. Ко залая. Предната стена се огъна и Стрелецът удари рамото си. Макар че стената беше тапицирана, ударът беше достатъчно силен, за да го обездвижи. Полилеят се залюля и се откъсна от тавана, обсипвайки ги със стъклени висулки, като едва не падна върху момчето. Клавиесинът излетя от подиума, блъсна се в едно от канапетата, преобърна се и издрънча. Влакът се наклони надясно и Стрелецът се подпря, опитвайки се да предпази с тялото си Джейк и Сузана. Клавиесинът се сгромоляса на пода.

Пътуването свърши.

Роланд се изправи. Рамото му още беше вцепенено. Вляво Джейк седеше и събираше стъклените висулки. Изражението му беше озадачено. Вдясно Сузана попиваше кръвта от раната под окото на Еди.

– Добре – каза Роланд. – Кой...

Над главите им се разнесе експлозия – приглушено „бум“. Напомни му за бомбичките, които Кътбърт и Алан понякога запалваха и хвърляха в отходните канали или в тоалетните. А веднъж Кътбърт изстреля бомбичка с прашката си. Това не беше лудория, нито детинска глупост, а...

Сузана извика – повече от изненада, отколкото от страх – после мъглява дневна светлина озари лицето ѝ. Всички се почувстваха добре. Ароматът на въздуха, проникващ през взривилия се изход, беше приятен – ухаеше на дъжд и на влажна пръст.

От отвора се подаваше стълба с пръстени от извита стоманена тел.

– Първо хвърлят полилея по теб, сетне ти показват вратата – рече Еди. Изправи се и помогна на Сузана да стане. – Добре, разбирам кога не съм желан. Хайде да се разкараме отук.

– Съгласна съм с теб.

Отново докосна раната на лицето му. Той хвана пръстите и и ги целуна.

– Джейк? – попита Стрелецът. – Добре ли си?

– Да. А ти, Ко?

– Ко!

– Предполагам, че и той е добре – каза Джейк, вдигна наранената си ръка и мрачно я огледа.

– Пак те боли, нали? – попита Роланд.

– Да. Въздействието от лечението на Блейн преминава. Но не ми пука. Радвам се, че съм жив.

– Да. Животът е хубав. И *астинът*. Останало е малко от него.

– Искаш да кажеш аспирин.

Роланд кимна. Хапчето наистина имаше вълшебен ефект, но никога нямаше да може да изговори правилно името му.

– Девет от десет лекари препоръчват анацин, миличък – каза Сузана и когато Джейк я погледна учудено, добави: – Предполагам, че по твоето време вече не са го използвали. Няма значение. Най-важното е, че сме живи и всичко е наред.

Притегли хлапето в обятията си и го целуна по очите, носа и за миг по устата. Джейк се засмя и силно се изчерви.

– Да, в момента това е най-важното на света.

– Първата помощ може да почака – каза Еди, прегърна Джейк и го поведе към стълбата. – Можеш ли да си служиш с тази ръка, докато се катериш?

– Да, но не мога да нося Ко. Роланд, ще го вземеш ли?

– Добре.

Стрелецът взе скунка и го пхна под ризата си, както бе направил, докато слизаше в шахтата, преследвайки Джейк и Гашър.

Момчето започна да се качва.

Роланд го следваше по петите, за да може скункът да души краката на хлапето, протягайки дългия си врат.

– Сузана? – обади се Еди. – Да те повдигна ли?

– И да сложиш мръсните си ръце на хубавия ми задник ли? Много искаш, бяло момче!

После му намигна и започна да се качва, издърпвайки се с мускулестите си ръце и подпирайки се на остатъците от краката си. Движеше се бързо, но Еди все пак я настигна и леко я побутна нагоре.

– Олеле! Целомъдрието ми! – извика тя и се засмя. После изчезна. На стълбата остана само Еди. Стоеше на последната пречка и оглеждаше луксозния вагон, който едва не се превърна в ковчег за техния *катет*.

„Ти успя, малкият – каза Хенри. – Накара го да се самоzapали. Знаех, че ще го направиш. Спомняш ли си, когато го казах на онези отрепки зад «Дейли»? На Джими Полио и на другите? Но ти успя. Изпрати го вкъщи с шибана херния.“

„Е, получи се“ – помисли Еди и докосна приклада на револвера на Роланд, без да съзнава, че още го държи.

Изкачи още две пречки, сетне пак погледна надолу. Вагонът на бароните вече беше мъртъв. Всъщност отдавна беше мъртъв – поредното творение на човешките ръце от един свят, който се бе променил.

– *Адио*, Блейн. Сбогом, друже.

Еди последва приятелите си, които се измъкваха през аварийния люк на покрива.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА. ТОПИКА

1

Джейк стоеше върху наклонения покрив на Блейн Моно и гледаше на югоизток, по пътя на Лъча. Вятърът разрошваше косата му, очите му бяха широко отворени от изумление.

Не знаеше какво ще види – вероятно един по-малък и по-провинциален вариант на Луд, но не предполагаше, че ще съзре онова, което се появи над дърветата в близкия парк. Зелен пътен знак със син щит отгоре.

Роланд застана до него. Измъкна внимателно Ко от пазвата си и го сложи на покрива. Животинчето подуши розовата повърхност на Блейн, сетне погледна към предната част на влака. Там металът се беше набръчкал и се лющеше. Два дълги черни разреза разсичаха покрива в успоредни линии. В далечния край на всяка имаше широк, плосък, метален стълб, боядисан в жълти и черни ивици.

– Това са стълбовете, в които мислехме, че ще се блъснем – измърмори Сузана.

Роланд кимна.

– Провървя ни, голямо момче, да знаеш. Ако това чудо се движеше малко по-бързо...

– *Ка* – рече зад тях Еди. Гласът му прозвуча така, сякаш се усмихваше.

Стрелецът пак кимна.

– Така е. *Ка*.

Джейк отмести очи от стоманените стълбове и отново се вторачи в пътния знак. Беше почти убеден, че ще е изчезнал или на него ще пише нещо друго (например „ПЛАТЕНА МАГИСТРАЛА СРЕДЕН СВЯТ“ или „ВНИМАВАЙТЕ! ДЕМОНИ!“), но знакът още беше там и надписът беше същият.

– Еди? Сузана? Видяхте ли онова?

Погледнаха към мястото, което им посочваше. Един миг – толкова

дълъг, че да уплаши Джейк, че има халюцинации – мълчаха. После Еди тихо рече:

– Да му се не види. Вкъщи ли се върнахме? Ако е така, къде са хората? И ако влак като Блейн е спирал в Топика, нашата Топика в щата Канзас, защо не съм видял нищо по „Седемдесет минути“?

– Какво е „Седемдесет минути“? – попита Сузана. Беше засенчила с длан очите си и гледаше на югоизток, към знака.

– Телевизионно предаване – отговори Еди. – Изпуснала си го с петдесет години. Възрастни бели типове с вратовръзки.

Няма значение. Онзи пътен знак...

– Това е Канзас – прекъсна го тя. – *Нашият* Канзас, предполагам.

Сузана бе съзряла друг пътен знак, който едва се виждаше над дърветата, и го посочи. Надписът на него гласеше: „Канзас“.

– Има ли Канзас в твоя свят, Роланд?

– Не. Това място...

Млъкна и наклони глава, сякаш се вслушваше в някакъв звук в далечината. А изражението на лицето му... Джейк никак не го хареса.

– Е, деца! – весело каза Еди. – Днес ще изучаваме шантавата география на Средния свят. Там започвате от Ню Йорк, пътувате на югоизток към Канзас и после продължавате по пътя на Лъча, докато стигнете до Тъмната кула... която по една случайност е плюсната в средата на всичко. Първо, борите се с гигантски омари! Сетне се качвате на влак-психопат! А накрая, след посещение в нашето барче за един-два изстрела...

– Чувате ли нещо? – прекъсна го Роланд.

Джейк се заслуша и чу вятъра, шумолящ в листата на дърветата, и чаткането на ноктите на Ко, който вървеше към тях по покрива. После животинчето спря и дори този звук...

Една ръка го сграбчи за рамото и го накара да подскочи. Сузана. Главата ѝ беше наклонена, а очите – широко отворени. Еди също слушаше. И Ко. Ушите му бяха щръкнали и зверчето гърлено скимтеше.

Джейк почувства, че настръхва. В същото време устата му се разтегна в гримаса. Звукът, макар и едва доловим, звучеше като захапване

на лимон. И преди бе чувал нещо подобно. Когато беше едва пет-шест-годишен, в Сентрал Парк имаше един смахнат тип, който се мислеше за музикант. Всъщност там имаше много такива, но онзи човек беше единственият, когото Джейк бе виждал да свири. До него имаше табелка с надпис: „НАЙ-ДОБРИЯТ ИЗПЪЛНИТЕЛ НА ХАВАЙСКА КИТАРА В СВЕТА! ЗВУЧИ ХАВАЙСКИ, НАЛИ? МОЛЯ, ДОПРИНЕСЕТЕ ЗА БЛАГОСЪСТОЯНИЕТО МИ!“

Когато го видя за пръв път, Джейк беше с Грета Шоу. Спомни си как тя бързо мина покрай музиканта. Човекът седеше там като виолончелист в симфоничен оркестър. Осеяният с петна ръжда трион лежеше на разтворените му колене. На лицето на госпожа Шоу се изписа комичен ужас. Стиснатите ѝ устни потрепнаха, сякаш... бе захапала лимон.

Звукът сега не беше *съвсем* същият, който човекът в парка изтръгваше чрез вибрациите на триона, но подобен – трептящ, виещ метален звук, от който имаш чувството, че синусите ти се напълват и от очите ти започва да блика вода. Някъде пред тях ли се разнасяше? Джейк не можеше да определи. Сякаш идваше отвсякъде и отникъде. Всъщност беше съвсем тих и момчето предпочиташе да мисли, че е плод на въображението му, щом и другите не го бяха...

– Внимавайте! – извика Еди. – Помогнете ми, момчета! Мисля, че ще припадне.

Джейк се обърна към Стрелеца и видя, че е преbledнял като платно. Очите му бяха широко отворени и безизразни. Крайчецът на устата му потрепваше конвулсивно, сякаш се бе закачил за невидима въдичарска кукичка.

– Джонас, Рейнолдс и Дипейп – промърмори. – Великите ловци на ковчези. И *тя*. Къос. Те бяха онези, които...

Както стоеше на покрива на влака, той залитна. Изражението му подсказваше, че изпитва неопикуема душевна мъка.

– Ох, Сюзан – промълви. – Мила моя.

2

Скупчиха се около него и го хванаха. Заляха го горещи вълни на вина и самопрезрение. Какво бе направил, та да заслужи такива ентусиазирани защитници? Само ги бе изтръгнал от познатия им и обикновен живот така безмилостно, както човек отскубва плевели от градината си.

Опита се да им каже, че е добре, но от устата му не излязоха думи.

Онзи ужасен трептящ звук го беше пренесъл назад, в каньона със стръмните отвесни скали на запад от Хамбри. Дипейп, Рейнолдс и старият куц Джонас. Но най-много мразеше жената от хълма. И как нямаше да ги мрази? Бяха разбили сърцето му. Сега, години по-късно, му се струваше, че най-ужасният факт на човешкото съществуване е, че разбитите сърца се лекуват.

Помисли си: „За всичко ме е мамил този урод хром, що с поглед дебне...“

Какви бяха тези думи? От кого беше стихотворението?

Не знаеше, но жените също лъжеха. Подскачаха, хилеха се и виждаха твърде много със сълзящите си старчески очи. Нямаше значение кой бе написал онези стихове. Думите бяха верни и само това имаше значение. Нито Елдред Джонас, нито старицата на хълма бяха от ранга на Мартин – нито дори от този на Уолтър, що се отнасяше до злини, но му бяха сторили достатъчно зло.

После... в каньона със стръмните отвесни скали, на запад от града... онзи звук... и писъците на ранените хора и коне... За пръв път през живота си дори бърбият Кътбърт млъкна.

Но всичко това се бе случило много отдавна и в друго време. Сега ромоленето или бе секнало, или временно бе заглъхнало. Но пак щяха да го чуят. Роланд знаеше това толкова добре, колкото и факта, че вървеше по път, водещ към ада.

Погледна спътниците си и съумя да се усмихне. Устните му бяха престанали да потрепват и това го поуспокои.

– Нищо ми няма – промълви. – Но ме чуите добре. Намираме се много близо до мястото, където свършва Средният свят. Първият голям етап от нашето пътешествие приключи. Справихме се добре. Помним лицата на нашите бащи. Подкрепяхме се взаимно и бяхме верни един на друг, Но сега стигнахме до едно изтъняване и трябва много да внимаваме.

– Изтъняване ли? – попита Джейк, оглеждайки се нервно.

– Места, където материята на съществуването почти се е износила. Стават все повече, откакто силата на Кулата започна да отслабва. Спомнете ли си какво видяхме под нас, когато излизяхме от Луд?

Те кимнаха сериозно, припомняйки си земята, напомняща разтопено черно стъкло, керамичните тръби, които блестяха в синьо-зелена вълшебна светлина, и птиците-уроци с крила като големи надиплени платна. Изведнъж на Роланд му стана неприятно, че всички са се събрали около него и го гледат като скандалджия, предизвикал сбиване в

пивница.

Протегна ръце към приятелите си. Еди му помогна да стане. С огромно усилие на волята той успя да стъпи здраво на краката си.

– Коя беше Сюзан? – попита Сузана.

Бръчката в средата на челото ѝ говореше, че е обезпокоена не само от сходството на имената.

Роланд последователно изгледа нея, Еди и накрая Джейк, който бе коленичил, за да почеше Ко зад ушите.

– Ще ви обясня, но не сега.

– Все това повтаряш – рече Сузана. – Нали няма отново да ни изолираш?

Стрелецът поклати глава.

– Ще чуете моя разказ – поне тази част от него, но не и върху един метален труп.

– Да – съгласи се Джейк. – Да стоим тук е все едно да танцуваме върху мъртъв динозавър или нещо подобно.

– Онзи звук изчезна – отбеляза Еди.

– Напомни ми за един старец, когото често виждах в Централ Парк – каза Джейк.

– Човекът с хавайската китара ли? – попита Сузана и Джейк я погледна. Очите му се разшириха от изумление. Тя кимна. – Само че не беше стар, когато аз го виждах. Тук не само географията е шантава, но и времето.

Еди я прегърна и стисна рамото ѝ.

Сузана се обърна към Роланд. Погледът ѝ не беше обвинителен, но в очите ѝ имаше непреклонна и неприкрита изпитателност, от която Стрелецът се възхити.

– Ще чуете всичко – повтори той. – Но първо трябва да се махнем от гърба на това чудовище.

3

Задачата се оказа доста трудна. Влакът беше силно наклонен (диря от розови метални отломки бележеше края на последното му пътуване) и между покрива на вагона и перона имаше седем-осем метра. Дори да бе имало стълбичка като онази, по която се качиха, за да се измъкнат през аварийния люк, сигурно се бе изкривила при сблъсъка.

Роланд свали чантата от рамото си и извади еленовата кожа, която

бяха използвали да носят Сузана, когато пътят станеше твърде неравен за инвалидната количка. И без това бяха забравили количката в бързината да се качат на Блейн.

– За какво ти е това? – сопна се тя.

Винаги се ядосваше, когато видеше преплетените ремъци. „*Мразя надървените скапаняци от Мисисипи повече от хамута* – бе казала веднъж на Еди с гласа на Дета Уокър, – *но понякога трябва да се примиряваш.*“

– Спокойно, Сузана Дийн – усмихна се Стрелецът.

Разплете ремъците на хамута, остави настрана седлото и пак ги сплете. После ги завърза към остатъка от въжето си. Докато работеше, Роланд се заслушваше да чуе ромоленето на изтъняването... така както четиримата се бяха вслушвали да чуят барабаните.

„*Ка е колело*“ – помисли си. Или, както Еди обичаше да казва, онова, което е писано, ще се случи.

Когато въжето свърши, направи примка в края на преплетените ремъци. Джейк сложи крак вътре и доверявайки му се напълно, хвана въжето с едната си ръка и прегърна скунка с другата. Ко нервно се огледа, изскимтя, протегна шия и близна лицето му.

– Не се страхуваш, нали? – попита момчето.

– Нали – съгласи се Ко и седя кротко, докато Роланд и Еди спускаха Джейк по външната страна на вагона на бароните.

Въжето не беше достатъчно дълго, но хлапакът с лекота се освободи от примката и скочи на земята. Пусна Ко, зверчето изприпка и вдигна крак до стената на гарата. Постройката съвсем не беше внушителна като Гарата на Луд, но имаше старомоден вид, който допадна на Роланд – напомни му на сграда от Дивия запад. Над вратата имаше табела, на която със златен варак беше написано:

„АЧИСЪН, ТОПИКА И САНТА ФЕ“

Стрелецът предположи, че това са градове. Името на последния му се стори познато. Нямаше ли Санта Фе в баронство Меджис? Това върна мислите му към Сюзан. Прекрасната Сюзан, която стоеше на прозореца с разпуснати коси. Сякаш долови уханието ѝ на жасмин, рози, орлов нокът и на сено – ароматът, който оракулът в планините не успя да напобди. Видя Сюзан, която лежи по гръб и го гледа сериозно, после се усмихва и слага ръце на раменете му. Гърдите ѝ се надигат, като че ли копнеят за милувките му.

„*Ако ме обичаш, Роланд, люби ме... птица, мечка, заек, рибака...*“

– Кой ще бъде следващият?

Погледна Еди, напрягайки волята си, за да се изтръгне от света на Сюзан Делгадо. Тук, в Топика, наистина имаше изтънявания, при това различни по вид.

- Умът ми блуждаеше, Еди. Моля за прошка.
- Попитах кой е следващият?
- Ти, после ще спуснем Сузана. Аз ще бъда последен.
- Ще съумееш ли да се спуснеш? Имам предвид ръката ти...
- Ще се справя.

Младежът кимна и пхна крак в примката. Когато дойде в Средния свят, беше напълно изнемощял, но вече от няколко месеца не се дрогираше и бе натрупал пет-шест килограма в мускули. Стрелецът с радост прие помощта на Сузана и двамата спуснаха Еди на земята.

– Твой ред е, мадам – усмихна се Роланд. Установи, че напоследък му е по-лесно да се усмихва.

Но неизвестно защо тя остана на мястото си, като хапеше устни.

– Какво има?

Ръката ѝ се плздна към корема и го разтри, сякаш я болеше. Роланд помисли, че Сузана ще каже нещо, но тя само поклати глава.

– Защо разтриваш корема си? Боли ли те? Удари ли се, когато се блъснахме?

Сузана дръпна ръката си така, сякаш плътта ѝ се бе нагорещила.

– Не. Нищо ми няма.

– Сигурна ли си?

Тя сякаш се замисли сериозно върху думите му и накрая рече:

– Ще поговорим. Но преди малко беше прав – сега не му е времето и мястото. Ще поговорим насаме, само двамата с теб. – Тя пхна остатъка от крака си в примката. – А сега спусни по-надолу въжето, ако обичаш.

Той изпълни желанието ѝ и се намръщи. С цялото си сърце се надяваше, че първата му мисъл – онази, която му хрумна веднага, щом видя как ръката ѝ неспокойно разтрива корема – е погрешна. Защото Сузана беше в говориящия пръстен и демонът, който имаше бърлога там, я бе обладал, докато Джейк се опитваше да прекоси световете. Понякога – често – контактът с демон променяше нещата.

И никога за добро, както знаеше от опит.

След като Еди хвана Сузана за кръста и ѝ помогна да слезе на перона, Стрелецът издърпа въжето и тръгна към един от стълбовете. Завърза въжето за металния обръч и го омота около стълба. Хвана го и се спусна на перона.

– Жалко, че изоставихме въжето и хамута – отбеляза Еди, когато Роланд се приближи до него.

– Аз не съжалявам за хамута – рече Сузана. – Предпочитам да пълзя по тротоара, дори по дланите ми да полепнат дъвки.

– Не съм ги оставил – каза Роланд, пхна ръка в плетеницата от ремъци и рязко ги дръпна.

Въжето мигновено се размота и Стрелецът го нави.

– Страхотен номер! – възкликна Джейк.

– Номер! – съгласи се Ко.

– Корт ли те научи на това?

– Да – усмихна се Стрелецът.

– Инструкторът от ада – добави Еди.

4

Докато вървяха към гарата, отново се чу тихото ромолене. Роланд се развесели, като видя, че тримата му спътници сбърчиха носове и свиха в погнуса устни. Приличаха на семейство Адамс и на истински *катет*. Табелите с надписи сякаш леко трептяха, обгърнати от лятната мараня.

– Това от изтъняването ли е? – попита Джейк.

Роланд кимна.

– Ще можем ли да го заобиколим?

– Да. Изтъняванията са опасни като блатата, подвижните пясъци и тресавищата. Знаеш ли какво представляват тези неща?

– Да.

Сузана се обърна да погледне Блейн за последен път.

– Без глупави въпроси и глупави игри. – Обърна се към Стрелеца. – Какво мислиш за Берил Еванс, авторката на „Чарли Пуф-Паф“? Дали участва във всичко това? Възможно ли е да я срещнем? Бих искала да й благодаря.

– Вероятно е възможно – отговори Роланд, – но мисля, че не би трябвало. Моят свят е като огромен кораб, потънал прекалено близо до брега, за да бъде изхвърлен на сушата от вълните. Онова, което намираме, е интересно, дори може би полезно, но общо взето се натъкваме на безсмислени останки и развалини. Като това място тук.

– Не бих го нарекъл развалина. Погледни сградата. Металните й стени са поръждявали от водата, стичаща се от водосточните улеи под

стрехите, но боята не се е олющила – каза Еди, застава пред вратите и прокара пръсти по стъклото. Ръката му остави четири ясни дири. – Прашно е, но не е напукано. Бих казал, че тази сграда не е била поддържана най-малко от... началото на лятото, може би.

Погледна Роланд, който сви рамене и кимна. Слушаше само с половин ухо. Вниманието му беше съсредоточено върху две неща – ромолето на изтъняването и прогонването на спомените, които искаха да го завладеят.

– Но Луд запада и се руши от *векове* – каза Сузана. – Това място... може и да не е Топика, но всъщност много ми прилича на някое от онези ужасяващи градчета от „*Зоната на здрача*“. Вие сигурно не помните този филм, но...

– Аз го помня – казаха едновременно Еди и Джейк, после се спогледаха и се засмяха.

– Още го повтарят по телевизията – добави хлапето.

– Да, непрекъснато – съгласи се Еди. – Имаш право. Това място *не* е като Луд. Но и защо да бъде? Градът не е в същия *свят* като Луд. Не знам къде сме прекосили границата между световете, но...

Отново посочи към пътния знак на междушатска магистрала 70, сякаш това доказваше довода му.

– Ако е Топика, къде са хората? – попита Сузана.

Еди сви рамене и вдигна ръце – кой знае?

Джейк долепи лице до стъклото на вратата и надникна. Взира се няколко секунди, после видя нещо, което го накара бързо да се отдръпне.

– О-хо – рече той. – Нищо чудно, че градът е толкова тих.

Роланд се приближи до него и също надникна. Още преди да види онова, което Джейк бе съзрял, стигна до два извода. Първо, макар това да бе влакова гара, всъщност не беше спирка на Блейн... Второ, гарата наистина принадлежеше на света на Еди, Джейк и Сузана... но може би не беше от тяхното време.

„*Това е изтъняване. Трябва да внимаваме.*“ На една от дългите пейки в помещението лежаха два трупа. Съдейки по отпуснатите им, сбръчкани лица и почернели ръце, вероятно бяха гуляйджии, заспали на гарата след тежка веселба и изпуснали последния влак за домовете си. На стената зад тях имаше табела, на която пишеше „ЗАМИНАВАЩИ“, изредени бяха и имената на градовете и баронствата. Денвър, Уичита, Омаха. Роланд познаваше едноок комарджия на име Омаха. Беше умрял с нож в гърлото, докато раздаваше картите. Главата му бе отхвъркнала назад и фонтанът от кръв бе изпръскал тавана. От тавана на тази гара

висеше красив часовник с четири циферблата. Стрелките му бяха спрели на 4:14. Роланд предположи, че никога вече няма да се завъртят. Печална мисъл... но и светът беше печален. Не видя други мъртъвци, но опитът му подсказваше, че щом има двама, по всяка вероятност ще има и повече.

– Да влезем ли? – попита Еди.

– Защо? – възрази Стрелецът. – Нямаме работа там. Пътят на Лъча не минава оттук.

– От теб би станал страхотен екскурзовод – раздражено подхвърли младежът. – „Моля, никой да не се отдели от групата, не се отклонявайте от...“

Джейк го прекъсна с въпрос, който Стрелецът не разбра.

– Някой от вас има ли монета от двайсет и пет цента?

Хлапето гледаше Еди и Сузана. До него имаше квадратна метална кутия, на която със сини букви беше написано:

„«ТОПИКА КАПИТАЛ»
СТИГА ДО ВСИЧКИ КРАИЩА НА КАНЗАС!
ВЕСТНИКЪТ НА ВАШИЯ ГРАД!
ЧЕТЕТЕ ГО ВСЕКИ ДЕН!“

Еди поклати глава и се засмя.

– Някъде съм изгубил всичките си дребни монети. Вероятно докато съм се катерил по някое дърво, преди да се присъединиш към нас, в поредния си опит да не стана закуска на робот-мечок. Съжалявам.

– Чакай малко...

Сузана отвори чантата си и започна да рови. Роланд се ухили широко, въпреки притесненията си. Сузана беше типична жена. Разгърна смачканите носни кърпи, за да провери дали в тях няма нещо, извади пудриерата, огледа я, пусна я вътре, измъкна гребен, пусна и него...

Беше твърде заета, за да види Стрелеца, който мина покрай нея и измъкна пистолета ѝ. Стреля само веднъж. Сузана изпищя, изгърва чантата и допря ръка до лявата страна на гърдите си, където беше празният кобур.

– Господи, как ме уплаши!

– Пази си оръжието. Иначе следващия път, когато някой ти го вземе, дупката може да е между очите ти, вместо в... Какво е това, Джейк? Някакво устройство, което казва новини? Или вътре има хартия?

– И двете.

Джейк изглеждаше стъписай. Ко се бе отдалечил от тях и недоверчиво гледаше как Роланд пхна пръст в дупката от куршума в средата на ключалката на автомата за вестници.

Оттам се виеше тънка струя дим.

– Хайде – каза Стрелецът. – Отвори го.

Джейк дръпна дръжката, която за миг заяде, после отвърте нещо изщрака и вратичката се отвори. Автоматът беше празен. На задната стена пишеше: **КОГАТО ВЕСТНИЦИТЕ СВЪРШАТ, МОЛЯ, ВЗЕМЕТЕ ДЕПОЗИТНИЯ ЕКЗЕМПЛЯР.** Джейк го издърпа от телената щипка и всички се събраха около него.

– За Бога... – Шепотът на Сузана беше изпълнен с ужас и прозвуча обвинително. – Какво означава това? Какво се е случило!

Огромното заглавие на първата страница гласеше:

**РЕЗИСТЕНТНИЯТ КЪМ ВСИЧКИ АНТИБИОТИЦИ
ГРИП „КАПИТАН ТРИПС“ ВИЛНЕЕ БЕЗКОНТРОЛНО
ПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ ЛИДЕРИ
ВЕРОЯТНО СА ИЗБЯГАЛИ ОТ СТРАНАТА
БОЛНИЦИТЕ В ТОПИКА
СА ПЪЛНИ С БОЛНИ И УМИРАЩИ
МИЛИОНИ МОЛЯТ ЗА ЛЕК**

– Прочетете го на глас – каза Роланд. – Буквите са на вашата реч. Не ги разбирам, а искам да знам какво пише.

Джейк погледна Еди, който нетърпеливо кимна.

Хлапето разгърна вестника, разкривайки снимка (Стрелецът бе виждал такава; наричаха ги „фотографии“), която потресе всички. Крайезерен град, обхванат от пламъци. Отдолу пишеше: **„ПОЖАРЪТ В КЛИВЛАНД Е НЕКОНТРОЛИРУЕМ“.**

– Чети, дете! – подкани го Еди.

Сузана не каза нищо. Вече четеше репортажа. Джейк се прокашля, сякаш гърлото му изведнъж пресъхна, и започна.

5

– „Най-голямата криза в Америка – и вероятно в света – се задълбочи снощи, когато резистентният към всички антибиотици грип, известен като «капитан Трипс», продължи да се разпространява. Макар че за

размерите на смъртността може само да се предполага, лекарите твърдят, че общият брой на жертвите е умопомрачителен: двадесет-тридесет милиона мъртви само в континенталната част на Съединените щати, е преценката на доктор Морис Хакфорд от болница «Сейнт Франсиз» в Топика. От Лос Анджелис, Калифорния, до Бостън, Масачузетс, в крематориуми, заводски пещи и сме тища горят трупове. От градската управа на Топика умоляват онези, които все още са добре и достатъчно силни да карат мъртвите си роднини на едно от следните три места: завода за преработка на отпадъци на север от Оукланд Билард Парк, сметницата в Хартланд Парк и на Шейсет и първа улица, източно от Форбс Фийлд. Придвижвайте се по Беритън Роуд. Магистралата е блокирана от катастрофирали автомобили и от най-малко един свален транспортен самолет на Въздушните сили, съобщават източниците ни.“

Джейк ужасено погледна приятелите си, сетне продължи да чете:

„Доктор Ейприл Монтоя от Областния медицински център подчертава, че колкото и да е ужасяващ, броят на мъртвите е само част от тази потресаваща история. «Засега на всеки починал в резултат от този нов грип се падат още по шест, може би дванадесет болни. Доколкото успяхме да преценим, лечението е невъзможно – каза Монтоя. – Лично аз нямам планове за събота и неделя.» Другите местни новини са, че всички пътнически полети в Канзас са преустановени. Гарата е затворена до второ разпореждане. Всички училища в Топика също. През следващите дни и седмици жителите трябва да очакват частично или пълно изключване на електроенергията. Електрическата компания обяви «постепенно изключване на мощностите» на атомната централа в Уомиго. Макар че никой от отдела за връзки с обществеността там не отговаря на обажданията ни, записът на телефонния секретар успокоява, че в атомната централа няма авария и че това са само мерки за безопасност. Централата щяла да възобнови работата си, когато настоящата криза преминела. Всяка утеха от това съобщение обаче е отречена с последните думи, които не са «Дочуване» или «Благодарим ви за обаждането», а «Господ да ни е на помощ по време на това изпитание.»“

Джейк млъкна и прелисти на следващата страница, където имаше още снимки: изгорял камион, преобърнал се на стъпалата на канзаския музей за естествена история; задръстване по моста Голдън Гейт в Сан Франциско; купища трупове на Таймс Скуеър. Сузана видя, че едно от телата виси на стълба на уличната лампа и това ѝ припомни кошмара от бягството към Гарата. Спомени за Ластър, Уинстън, Джийвс и Мод. „Когато този път барабаните на боговете започнаха да думкат,

Спанкър изтегли смъртоносния жребий – бе казала Мод. – *Ние направихме така, че да танцува.* “Всъщност искаше да каже, че са направили така, че да се *обеси*. Както, изглежда, сега в Ню Йорк бесеха някои хора. Когато нещата станеха странни, явно винаги се намираше въже за линчуване.

Отглас. Сега всичко отекваше – досущ ехо, отскачащо назад-напред от един свят в друг, без да заглъхва като обикновено, а тъкмо обратното – засилваше се и ставаше все по-ужасно. „*Като барабаните на боговете*“ – помисли Сузана и потрепери.

– „Сред населението – отново започна да чете Джейк – продължава да се засилва убеждението, че след отричането на съществуването на грипа в първите дни, когато карантинните мерки може би щяха да имат резултат, управляващите са избягали в подземни убежища, предназначени за противоядрени укрития по време на война. През последните четирidesет и осем часа никой не е виждал вицепрезидента Буш и други високопоставени членове на кабинета на Рейгън. Самият президент не се е появявал от неделя сутринта, когато е присъствал на литургия в методистката църква в Сан Саймън. «Скрили са се в бункерите като Хитлер и останалите нацистки плъхове в края на Втората световна война» – каза републиканецът Стив Слоун. Когато го попитахме дали има нещо против да го цитираме, конгресменът от Канзас се засмя и рече: «Защо да имам? И аз съм се уредил. Другата седмица по това време ще бъде мъртъв.» Пожари, по всяка вероятност запалени умишлено, продължават да опустошават Кливланд и Индианаполис. Гигантската експлозия с епицентър близо до стадион «Ривърфронт» в Синсинати явно не е била ядрена, както отначало се опасявахме, а е станала в резултат на избухване на природен газ, предизвикано от неконтролиран...“

Джейк пусна вестника. Вятърът го грабна и понесе по перона. Страниците се разпиляха. Ко протегна шия и захвапа една. Сетне изприпка до Джейк като послушно куче.

– Не, Ко, не го искам – каза хлапето. Говореше като болно малко дете.

– Поне сега знаем къде са хората – отбеляза Сузана и взе вестника от зверчето.

Последните две страници бяха изпълнени с некролози, написани с най-дребния шрифт, който бе виждала. Нямахме снимки, нито причини за смъртта или съобщения за погребенията. Само, че еди кой си е починал, отпечатано със ситен и неравен шрифт. Точно неравният напечатан текст я убеди, че всичко това е истина.

„Но колко усилия са положили да почетат паметта на мъртвите си, дори накрая – помисли тя и в гърлото ѝ заседна буца. – Колко усилия!“

Обърна вестника и погледна последната страница. Там имаше рисунка на Исус Христос, с тъжни очи, протегнати ръце и чело, увенчано с трънен венец, а отдолу – четири думи, написани с огромни букви: „МОЛЕТЕ СЕ ЗА НАС“.

Погледна обвиняващо Еди, после му даде последните две страници от вестника, посочвайки датата. 24 юни, 1986. Еди бе привлечен в света на Стрелеца година по-късно.

Той дълго го държа. Пръстите му се плъзгаха напред-назад по датата, сякаш можеха да я променят. Сетне погледна приятелите си и поклати глава.

– Не. Не мога да си обясня какъв е този град, нито какъв е този вестник или мъртвците в гарата, но съм сигурен в едно – когато напуснах Ню Йорк, всичко беше наред. Нали, Роланд?

Стрелецът изглеждаше леко раздразнен.

– Нищо в твоя град не ми се стори наред, но хората, които живееха там, не приличаха на оцелели от такава чума.

– Имаше СПИН, разбира се... – замислено каза младежът.

– Това беше заболяване, предавано по полов път, нали? – попита Сузана. – Разпространявано от педалите и наркоманите.

– Да, но по мое време не наричаха хомосексуалистите педали – отговори Еди. Опита да се усмихне, но усмивката му беше скована и неестествена.

– Тогава това... никога не се е случвало – рече Джейк, докосвайки образа на Христос на последната страница на вестника.

– Напротив, случило се е – възрази Роланд. – По сеитба, 1986. И ние сме се озовали тук, след като онази чума се е разразила. Ако Еди е прав за изминалия период от време, грипът е вилнял после. Ние сме в Топика, Канзас, по време на Жътва, през 86-та. Става дума за мястото. А що се отнася до времето, знаем само, че не е на Еди. Може да е твоето, Сузана, или твоето, Джейк, защото ти напусна твоя свят, преди да се появи... чумата. Веднъж ти ми каза нещо. Съмнявам се дали си спомняш, но аз не съм забравил. Това е най-важното нещо, което някой ми е казал: „Върви, има и други светове освен тези“.

– Пак гатанки – намръщи се Еди.

– Не е ли факт, че Джейк Чеймбърс някога е умрял и сега стои пред нас, жив и здрав? Или се съмнявате, че е намерил смъртта си в

подножието на планините? Знаем, че понякога се съмнявате в моята честност. И предполагам, че имате причини.

Еди се замисли, сетне поклати глава.

– Лъжеш, когато това съответства на целта ти, но мисля, че когато ни разказваше за Джейк, беше твърде скапан, за да кажеш нещо друго освен истината.

Роланд се стресна, когато осъзна, че думите на Еди са го обидили. „*Лъжеш, когато това съответства на целта ти*“. Но продължи да говори, защото в края на краищата това по същество беше вярно.

– Върнахме се при Вира на времето и го издърпахме, преди да се удави – рече Стрелецът.

– *Ти* го издърпа – поправи го Еди.

– С твоя помощ. Поддържаше ме жив. Но да не обсъждаме това сега. Важното е, че има множество вероятни светове и безброй врати, водещи към тях. Това е само един от световите. Изтъняването, което чуваме, е една от вратите... само че много по-голяма от онези, които намерихме на плажа.

– Колко е голяма? – попита Еди. – Колкото врата на склад или колкото целия склад?

Стрелецът поклати глава и вдигна ръце.

– Това изтъняване – рече Сузана. – Ние сме не само близо до него, нали? Минали сме *през* него. Така сме стигнали дотук, в този вариант на Топика.

– Може би – призна Роланд. – Някой усеща ли нещо странно? Световъртеж или гадене?

Поклатиха глави. Ко, който внимателно наблюдаваше Джейк, направи същото.

– Не – каза Роланд, сякаш очакваше такъв отговор. – Но се бяхме съсредоточили върху гатанките...

– Бяхме се съсредоточили в оцеляването си – изръмжа Еди.

– Да. Затова вероятно сме минали през изтъняването, без да разберем. Във всеки случай изтъняванията не са създадени от природата. Те са рани върху кожата на съществуването и ги има, защото нещата вървят на зло. Във всички светове.

– Защото нещата са зло в Тъмната кула – рече Еди.

Роланд кимна.

– И дори ако това място и време сега не е *ка* на вашия свят, могат и да станат. Може да избухне онзи грип или други, по-лоши епидемии. И наред с това изтъняванията ще продължат да се разпространяват,

нараствайки по размери и брой. През годините, докато търся Кулата, видях около половин дузина и чух може би за двойно повече. Първото... видях, когато бях съвсем млад. До един град на име Хамбри.

Стрелецът отново потърка лице и не се изненада, когато напипа пот. „Люби ме, Роланд. Ако ме обичаш, люби ме.“

– Каквото и да се е случило с нас, то ни е изтласкало от твоя свят, Роланд. Отклонили сме се от пътя на Лъча – каза Джейк и посочи небето. – Погледнете.

Облаците се движеха бавно, но вече в различна посока. Югоизток пак си беше югоизток, но знаците на Лъча, които бяха свикнали да следват, бяха изчезнали.

– Има ли значение? – попита Еди. – Искам да кажа, че... *Лъчът* може и да го няма, но *Кулата* съществува във всички светове, нали?

– Да – отговори Роланд, – но може да не е *достъпна* от всички светове.

В годината, преди да започне чудесната си и удовлетворителна кариера на наркоман, Еди бе работил известно време като куриер. Сега си спомни за някои асансьори в административни сгради, където бе носил доставки, предимно банки или инвестиционни фирми. Имаше етажи, където асансьорът не можеше да спре и човек не можеше да слезе, ако нямаше специална карта, която да пъхне в процепа под таблото с номера-та. На вратата беше изрисуван Х.

– Мисля, че трябва да намерим Лъча – каза Роланд.

– Убеден съм. Хайде да вървим – съгласи се Еди, направи няколко крачки, после се обърна към Стрелеца. – Накъде?

– Натам, закъдето бяхме тръгнали – отговори Роланд, сякаш това беше очевидно.

ПЕТА ГЛАВА. РАЗХОДКА ПО МАГИСТРАЛАТА

1

Роланд стигна до края на перона, подритвайки парчета розов метал по пътя си. Спря пред стъпалата, обърна се и мрачно погледна спътниците си.

– Още мъртъвци. Подгответе се.

– Нали не са... сълзящи? – попита Джейк.

Роланд се намръщи, после лицето му се изясни, когато разбра какво

има предвид момчето.

– Не, не са сълзящи. Изсъхнали са.

– Добре – каза Джейк, но протегна ръка на Сузана.

Тя му се усмихна и стисна дланта му.

Край стъпалата, водещи надолу към паркинга отстрани на гарата, лежаха шест трупа. Две жени и трима мъже. Шестият беше на дете в количка. Смъртта под лятното слънце, дъждът и жегата (да не говорим за безпризорните котки, миешки мечки и кълвачи, които може би бяха минавали оттам) бяха придали на бебето вид на загадъчен дъвен мъдрец, като мумия на дете, намерена в пирамида на инките. Съдейки по избелелите сини дрешки, Джейк предположи, че е било момче, но беше невъзможно да се определи със сигурност.

От мъжете и жените бяха останали почти само скелети с коси. В мършавите израстъци, покрити с кожа, които някога са били пръсти, единият от мъжете стискаше дръжка на куфар. Както на всички останали, и неговите очи ги нямаше. На местата им зееха огромни черни дупки. Потъмнелите му зъби стърчаха, застинали в подигравателна усмивка. „*Защо се забави толкова много, дете – сякаш питаше мъжът с куфара. – Чакахме те, а лятото беше дълго и горещо.*“

„*Къде се надявахте да отидете – зачуди се Джейк. – Къде мислехте, че ще бъдете в безопасност? В Демойн? В Сиукс Сити? Във Фарго? На луната?*“

Слязоха по стъпалата. Роланд вървеше пръв, а останалите след него. Джейк още държеше ръката на Сузана. Ко го следваше по петите.

– По-бавно – каза Еди. – Искам да проверя местата за сакасти, преди да продължим. Може да ни провърви.

– Местата за сакасти? – попита Сузана. – Какво искаш да кажеш?

Джейк сви рамене. Не знаеше. Нито Роланд. Тя насочи вниманието си към Еди.

– Само питам, миличък, защото ми прозвуча малко неприятно. Все едно да наричаш негрите „сажди“ или хомосексуалистите „педали“. Знаем, че съм само едно бедно невежо негърче от тъмната епоха на 1964-та, но...

– Ей-там!

Еди посочи знаците, маркиращи редицата в паркинга най-близо до гарата. Всъщност бяха два. Горната част на всеки беше боядисана в синьо и бяло, а долната – в червено и бяло. Когато се приближиха, Джейк видя рисунка на инвалидна количка. Отдолу имаше предупреждение: „ДВЕСТА ДОЛАРА ГЛОБА ЗА НЕПРАВИЛНО ИЗПОЛЗВАНЕ НА

ПАРКИНГА ЗА ИНВАЛИДИ.“

– Погледнете! – ликуващо извика Сузана. – Отдавна трябваше да го направят! По мое време никъде не можеше да се влезе с инвалидна количка. Изваждаш късмет, ако успееш да я качиш на тротоара. А специален паркинг? Никога!

Паркингът беше препълнен, но дори сега, когато светът се приближаваше към края си, само две коли без рисунки на инвалидни колички на регистрационните номера бяха спрели на редицата, която Еди бе нарекъл „места за сака̀ти“.

Джейк си помисли, че зачитането на „местата за сака̀ти“ е едно от онези неща, които имаха загадъчна доживотна власт над хората – все едно да се срещиш старателно или да си измиеш зъбите преди лягане.

– Ето! – извика Еди. Мисля, че уцелихме десятката! Носейки Сузана, той се завтече към един линкълн. На покрива беше завързан състезателен велосипед, а от багажника се подаваше инвалидна количка. И не беше единствената. Оглеждайки редицата от „места за сака̀ти“, Джейк видя най-малко още четири.

Еди пусна Сузана на земята и се наведе да разгледа количката в багажника. Имаше множество еластични ремъци и предпазна, заключваща се преграда. Еди извади рюгера, който Джейк бе взел от бюрото на баща си.

– Стреляй в целта – весело каза той ѝ преди на останалите да им хрумне да си запушат ушите, натисна спусъка и взриви ключалката на предпазната преграда. Ромоленето на изтъняването се върна заедно с шума, сякаш изстрелът го бе събудил. „Звучи като хавайска китара, нали?“ – помисли Джейк и направи гримаса на отвращение. Преди половин час не вярваше, че звукът може да е толкова дразнещ, но сега го разбра. Вдигна глава към знаците за магистралата. От този ъгъл виждаше само горната им част, но това беше достатъчно, за да установи, че отново трептят. „Създава някакво поле – помисли той. – *Както включените миксери и прахосмукачки въздействат върху радиоапаратите и телевизорите, или както онзи циклотрон накара косъмчетата на ръцете ми да настръхнат, когато господин Кингъри го донесе в класната стая и повика доброволци да застанат до него.*“

Еди изкърти предпазната преграда и с ножа на Роланд преряза еластичните ремъци. Извади инвалидната количка от багажника, разгъна я и каза:

– Готово!

Сузана се бе подпряла на една ръка и с изумление разглеждаше

придобивката.

– Боже всемогъщи, изглежда толкова малка и лека!

– Съвременната техника в най-добрия си вид, скъпа – каза Еди. Нали затова се бихме във Виетнам. Скачай вътре!

Наведе се да ѝ помогне. Тя не се възпротиви, но лицето ѝ беше угрижено и намръщено. Все едно очакваше количката да се разпадне под нея. Прокара пръсти по облегалките за ръце на новото си превозно средство и постепенно се успокои.

Джейк обиколи другите автомобили. Докосна предните им капаци и остави дири в прахоляка. Ко вървеше с леки стъпки след него, спирайки веднъж, за да вдигне крак и да се изпишка, както бе правил цял живот.

– Карат те да изпитваш носталгия, а, миличък? – попита Сузана. – Вероятно не си предполагал, че отново ще видиш американски коли.

Джейк се замисли и реши, че *не е* права. И през ум не му беше минавало, че завинаги ще остане в света на Роланд. Това не го притесняваше, но в същото време не мислеше, че всичко е решено. Поне засега. В Ню Йорк имаше един необитаем парцел, откъдето бе дошъл. Намираще се на Второ Авеню и Четирийсет и шеста улица. Навремето там е имало специализиран магазин „Том и Джери“, където са приготвяли и сладкиши за детски забави, но сега бяха останали само камънаци, плевели, счупени стъкла и...

... една роза. Една-единствена роза растеше на запустелия парцел, където трябваше да бъдат построени няколко жилищни сгради. Никъде по света не растеше подобно цвете. Може би дори в световите, за които Роланд бе споменавал. Според Еди по пътя към Тъмната кула имаше милиони рози. Бил ги видял в съня си. Но Джейк мислеше, че онази роза е различна от тях... и докато съдбата ѝ бъдеше решена по един или друг начин, той не се беше простил със света на автомобилите, телевизията и полицаите, които искаха да знаят дали имаш карта за самоличност и как се казват родителите ти.

„И като стана дума за родители, може да не съм скъсал и с тях“ – помисли Джейк. Сърцето му затупка, почувства смесица от надежда и страх.

Спряха по средата на редицата от коли и той се вторачи с невиждащи очи в широката улица (предположи, че е Гейдж Булевард), докато размишляваше. Роланд и Еди го настигнаха.

Сузана не им обръщаше внимание. Вниманието ѝ беше съсредоточено в Джейк.

– Не ми отговори, сладурче. Стана ли ти мъчно за вкъщи, като гледаш тези коли?

– Не. Но бях любопитен да видя дали всичките са модели на онези, които познавам. Ала *не мога* да определя. Нещата се променят адски бързо. Дори за девет години... – Той сви рамене, сетне погледна Еди. – Но *ти* вероятно ще можеш. Нали си живял през 1986-та?

Еди изсумтя.

– Живял съм, но не съм *наблюдал*. През повечето време бях друсан... И все пак, мисля, че...

Отново забута по гладкия асфалт инвалидната количка, сочейки колите, докато минаваше покрай тях.

– Форд „Експлорър“... шевролет „Каприз“... А онази е стар понтиак...

– Понтиак „Бонвил“ – каза Джейк.

Забавляваше се и малко се засегна от учудването в очите на Сузана. За нея повечето автомобили бяха футуристични. Това го накара да се запита какво мисли Роланд по този въпрос. Обърна се и го погледна.

Стрелецът не проявяваше никакъв интерес към колите. Гледаше към улицата, към парка и към магистралата... Но според Джейк не ги виждаше, а се бе вгълбил в мислите си. Ако беше така, изражението му подсказваше, че не намира нищо хубаво там.

– Онази е малък крайслер – продължи Еди. – Другата е субару. Мерцедес СЕЛ 450. Отличен автомобил. За шампиони... Крайслер „Империал“. В добра форма е, но трябва да е по-стара от Господ...

– Внимавай, момче – каза Сузана и в гласа ѝ прозвуча неподправена строгост.

– Извинявай, Сузана. Сериозно. Бях се загледал в колите... Онази е ягуар... Още един шевролет... Хонда „Сивик“, Фолксваген „Ревит“... додж... Пак форд...

Еди спря и се вторачи в автомобила в края на редицата. Бял, с червени шарки.

– Такуро – каза той, по-скоро на себе си. После се приближи до багажника. – По-точно такуро „Спирит“. Чувал ли си за такъв модел, Джейк от Ню Йорк?

Хлапето поклати глава.

– И аз не съм чувал.

Еди забута количката към Гейдж Булевард. Роланд вървеше с тях, но през повечето време беше в собствения си свят. Младежът спря пред автоматизираната бариера, където пишеше: „СПРИ И СИ КУПИ

БИЛЕТ“.

– С тази скорост може да остареем, преди да сме стигнали до онзи парк ей-там и да умрем, преди да сме излезли на магистралата – рече Сузана.

Този път Еди не се извини. Изглежда дори не я чу. Гледаше лепенката на бронята на един ръждясал стар рейсър. Стикерът беше в синьо и бяло и приличаше на символите за инвалидни колички, обозначаващи „местата за сапати“. Джейк приклепна, за да вижда по-добре и когато Ко сложи глава на коляното му, разсеяно го погали. Протегна другата си ръка и докосна лепенката, сякаш да се увери в реалността ѝ. Там пишеше „МОНАРСИТЕ ОТ КАНЗАС СИТИ“. В „О“-то имаше нарисувана бейзболна топка.

– Поправи ме, ако греша, приятел, но не бяха ли „Кралете от Канзас Сити“? – попита Еди.

Джейк кимна.

– Искаш да кажеш „Атлетите от Канзас Сити“ – озадачена рече Сузана.

Роланд не обръщаше внимание на разговора им. Още витаеше в мислите си.

– Не и през '86-та, скъпа. Тогава „Атлетите“ бяха от Оукланд – каза Еди, сетне погледна Джейк. – Втородивизионен отбор, а?

– „Кралете“ са втородивизионен отбор – отговори хлапето. – И са от Омаха. Да вървим.

Макар да не знаеше как се чувстват другите, Джейк продължи поободрен. Може би беше глупаво, но изпита облекчение. Не вярваше, че онзи ужасен грип чака неговия свят, защото в него нямаше „Монарсите от Канзас Сити“. Вероятно тази информация не беше достатъчна за изводи, но имаше чувството, че е вярна. От гърдите му сякаш падна камък, като си помисли, че майка му и баща му не са предопределени да умрат от вируса, наречен „капитан Трипс“, и изгорени на... сметището.

Само че всичко това не беше сигурно, дори този свят да не беше вариант от 1986-та на света през неговата 1977-ма. Защото ако тази ужасна чума се бе разразила в свят, където имаше коли на име такуро „Спирит“ и бейзболни отбори „Монарсите от Канзас Сити“, Роланд бе казал, че неприятностите се разрастват... че резистентният към всички антибиотици грип разяжда тъканта на съществуването както киселина разяжда плат.

Стрелецът бе споменал Вира на времето – израз, който отначало поразил Джейк като романтичен и очарователен. Но ако вирът се

превръщаше в блато със застояла вода? И ако онези неща, подобни на Бермудския триъгълник, които Роланд нарече изтънявания, някога голяма рядкост, сега се превръщаха по-скоро в правило, отколкото в изключение? Ами ако цялата реалност изтъняваше, а устоите на Тъмната кула се рушаха? Каква ужасна мисъл! Гарантираше да те държи буден до три часа сутринта. Да предположим, че настанеше катаклизъм. И едното ниво пропаднаше до следващото... до следващото, и така нататък, докато...

Еди го хвана за рамото и Джейк прехапа език, за да не изпищи.

– И ти ли изпадна в черни мисли? – попита младежът.

– Ти пък какво знаеш за това? – сопна се хлапакът. Думите му прозвучаха грубо, но адски се ядоса. Дали защото го стреснаха или защото разбраха състоянието му? Не знаеше. Но не му пукаше.

– Имам опит с черните мисли – добави Еди. – Нямам представа какво се върти в главата ти, но сега е най-подходящият момент да престанеш да мислиш за това.

Хлапето реши, че съветът е уместен. Тръгнаха заедно по улицата. Към Гейдж Парк и към едно от най-големите сътресения в живота на Джейк.

2

Минаха под арката от ковано желязо, на която със старомодни букви със завъртулки пишеше „ГЕЙДЖ ПАРК“, и се озоваха на пътека, водеща към вътрешността на парка, напомняща традиционна английска градина и еквадорска джунгла. Беше обрасъл в бурени и занемарен. Табелка в началото гласеше, че това е розова градина и наистина имаше рози. Навсякъде. Повечето бяха увехнали, но някои от дивите още цъфтяха. Джейк се сети за розата в необитаемия парцел. Копнежът му беше толкова силен, че наподобяваше болка.

От едната страна имаше красива старомоднавъртележка. От тишината, проблясващите светлини и грамофонът, замлъкнал завинаги, по гърба му полазиха ледени тръпки. На едно от кончетата висеше детска бейзболна ръкавица. Джейк извърна очи.

Растителността зад въртележката ставаше още по-гъста и закриваше пътеката. Пътешествениците тръгнаха в индийска нишка като изгубили се деца в приказна гора. Тръните на грамадните розови храсти дърпаха дрехите им. Неизвестно как Джейк се бе озовал в началото на

колоната (вероятно защото Роланд още бе потънал в дълбок размисъл) и затова пръв видя Чарли Пуф-Паф.

Единствената му мисъл, докато се приближаваше към тесните релси, пресичащи пътеката – бяха не по-големи от тези на влакче играчка – беше за това как Стрелецът бе казал, че *ка* е като колело и винаги се завърта до едно и също място. „*Розите и влаковете ни преследват – помисли той. – Защо? Не знам. Предполагам, че това е поредната гатанка...*“

Сетне погледна наляво и от устата му се изтръгна: „Всемогъщи Боже!“ Силите изведнъж го напуснаха и той седна. Гласът му прозвуча приглушено и някак отдалеч, дори за собствените му уши. Не припадна, но светът изгуби цвета си и избуялата растителност в западната част на парка стана сива като есенното небе.

– Джейк! Какво ти е, Джейк?

Хлапето долови искрената загриженост в гласа му, но сякаш го чу по лоша междуконтинентална телефонна линия. Например от Бейрут. Или от Уран. Усети, че Роланд го хвана за рамото, но допирът беше също така далечен като гласа на Еди.

– Джейк! – извика Сузана. – Какво има, миличък? Какво... После и тя го видя и млъкна. Еди също. Ръката на Роланд пусна рамото му. Всички гледаха. Само дето другите стояха, а Джейк седеше. Предполагаше, че след известно време ще успее да стане, но в момента беше парализиран.

Влакът бе спрял на петнадесет метра до детската гара, копие на онази, на отсрещната страна на улицата. Под стряхата беше окачена табела с надпис „ТОПИКА“. Влакът наистина беше Чарли Пуф-Паф. И Джейк знаеше, че ако събере сили, стане и отиде там, ще намери семейство мишки, свили гнездо в седалката на инженера (чието име несъмнено беше Боб). А в комина бяха свили гнездо лястовици. „*И черните мазни сълзи – помисли той, докато гледаше мъничкия влак, чакащ пред мъничката гара. Полазиха го ледени тръпки и стомахът му се сви. – Нощем плаче с онези черни, мазни сълзи, които причиняват ръжда по хубавия му фар. Но навремето си возил децата, нали, Чарли Пуф-Паф? Обикалял си парка и децата са се смеели. Само че някои не са се смели. Онези, които са били достатъчно умни, са пиццали. Така както бих пиццал сега аз, ако имах сили.*“

Но силите му се възвръщаха и когато Еди пхна ръка под едната му мишница, а Роланд – под другата, хлапето успя да стане. Олюля се веднъж, но после стъпи здраво на краката си.

– Не те обвинявам – каза Еди. Гласът му беше сериозен. Лицето също. – И на мен ми идва да падна. Това е влакът от книгата ти.

– Сега знаем откъде госпожица Берил Еванс е взела идеята за „Чарли Пуф-Паф“ – рече Сузана. – Или е живяла тук, или по някое време преди 1942-ра, когато е била публикувана проклетата книга, е посетила Топика.

– И е видяла детския влак, който върви през розовата градина и обикаля Гейдж Парк – довърши мисълта ѝ Джейк.

Постепенно преодоляваше страха си и почувства прилив на обич и благодарност към приятелите си. Бяха видели онова, което бе видял, и бяха разбрали какъв е източникът на страха му. Разбира се – нали бяха *ка-тет*.

– Чарли няма да отговаря на глупави въпроси и няма да играе глупави игри – замислено каза Роланд. – Можем ли да продължим, Джейк?

– Да.

– Сигурен ли си? – попита Еди и когато хлапето кимна, забута през релсите инвалидната количка.

Роланд тръгна след тях. Джейк спря за миг и си спомни един свой сън – той и Ко пресичат железопътната линия и зверчето изведнъж скача на релсите и започва да лае като обезумяло срещу приближаващия се фар.

Хлапето се наведе и взе Ко, сетне погледна ръждясалия влак, който безмълвно стоеше на гарата. Черният му фар приличаше на мъртво око.

– Не се страхувам – прошепна. – Не се боя от теб. Фарът се съживи и мигна веднъж – краткотраен, но ярък блясък, сякаш искаше да каже: „*Не мисля така, мой малък кривоогледко.*“

После угасна.

Никой от другите не го видя. Джейк погледна влака още веднъж, очаквайки фарът отново да светне и проклетото нещо да тръгне срещу него, но нищо не се случи.

С разтуптяно сърце той забърза след приятелите си.

3

Зоологическата градина в Топика („*световноизвестната*“, според табелите) беше пълна с празни клетки и мъртви животни. Някои се бяха освободили и избягали, но други бяха умрели. Големите маймуни още бяха в района, обозначен като „ЕСТЕСТВЕНА СРЕДА ЗА ГОРИЛИ“ и

бяха загинали, хванати за ръце. При вида им Еди изпита желание да се разплаче. Последните остатъци от хероина бяха напуснали организма му и чувствата му постоянно заплашваха да избухнат като циклон. Старите приятели биха му се подигравали.

На пътеката зад „ЕСТЕСТВЕНА СРЕДА ЗА ГОРИЛИ“ лежеше мъртъв сив вълк. Ко предпазливо се приближи до него, подуши го, сетне започна да вие.

– Накарай го да млъкне, Джейк? Чува ли? – грубо извика Еди.

Изведнъж осъзна, че долавя миризма на мърша. Вонята беше слаба, почти изпарила се през горещите дни на току-що отминалото лято, но от онова, което бе останало, му се повдигна. Не си спомняше кога бе ял за последен път.

– Ко! Ела при мен!

Животинчето изрева още веднъж и се върна при него. Застана в краката му и го погледна със странните си очи със златисти кръгове. Хлапето го взе, заобиколи вълка и отново остави Ко на земята.

Пътеката ги изведе до стръмни стъпала, обрасли с бурени. Изкачиха ги и Роланд се обърна да погледне зоопарка и градините. Оттам ясно се виждаше кръгът, който правеха релсите, даващ възможност на пътниците на Чарли да обиколят целия Гейдж Парк. Зад него повей на студен вятър разпръсна падналите по Гейдж Булевард листа.

– И така падна властелинът Пърт – измърмори Роланд.

– И полето се разтресе от този гръм – довърши Джейк.

Стрелецът го погледна изненадан, като човек, събуждащ се от дълбок сън, после сложи ръка на раменете му.

– На младини играх ролята на Пърт.

– Наистина ли?

– Да. Скоро ще чуеш тази история.

4

След стъпалата имаше птичарник, пълен с мъртви екзотични птици, а зад него – кафене, рекламиращо (вероятно лицемерно, като се имаше предвид мястото) **НАЙ-ХУБАВИТЕ БИЗОНСКИ КЮФТЕТА В ТОПИКА**. По-нататък имаше още една желязна арка с табела, на която пишеше: „**ВЪРНЕТЕ СЕ СКОРО В ГЕЙДЖ ПАРК!**“ Отвъд се извисяваше криволичещият насип на магистрала. Над нея ясно се виждаха зелените табели, които бяха забелязали в началото.

– Пак разходки по магистрали – измърмори Еди и въздъхна. – Да му се не види!

– Какво искаш да кажеш, Еди?

Джейк не мислеше, че ще получи отговор, но Сузана изгледа младежа, който промърмори:

– Неприятна работа. Преди Стрелецът да ме измъкне на този свят, животът ми не беше нещо особено.

– Не е необходимо да...

– И тази история не е нищо особено. Събирахме се една група – аз, брат ми Хенри, Бъм О'Хара, защото имаше кола, Сандра Корбит и понякога приятелят на Хенри, когото наричахме Джими Полио. Написахме имената си на листчета и ги пускахме в една шапка. Онзи, когото изтеглехме, беше... екскурзоводът, както се изразяваше Хенри. Той или тя трябваше да остане трезв. Всички други се качвахме в крайслера на Бъм и поемахме по шосе И-95 към Кънектикът или по Таконик Паркуей към Ню Йорк... Слушахме „Крийдънс“, Марвин Гей или Елвис Пресли... Беше по-хубаво нощем, когато имаше пълнолуние. Пътувахме часове наред, подали глави навън, както правят кучетата, когато се возят в кола. Гледахме луната и търсехме падащи звезди. Наричахме това разходка по магистрала. – Еди се усмихна насила. – Очарователен живот.

– Струва ми се, че е било весело – каза Джейк. – Нямам предвид дрогирането, а да се разхождаш нощем с приятелите си, да гледаш луната и да слушаш музика... Звучи чудесно.

– Е, така беше. Само дето бяхме толкова друсани, че не можехме да уцелим храстите, а пикаехме в обувките си. Това беше най-ужасното. Не разбирате ли?

– Разходка по магистрала – повтори Стрелецът. – Хайде и ние да го направим.

Излязоха от Гейдж Парк, прекосиха пътя и се насочиха към входа за магистралата.

5

Някой бе изрисувал със спрей и двата знака, обозначаващи завоя надолу към магистралата. На онзи, който гласеше „СЕЙНТ ЛУИС 350 КМ“, в черно беше надраскано:

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ВЪРВЯЩОТО КОНТЕ

На другия, с надпис „СЛЕДВАЩАТА ОТБИВКА ЗА ОТДИХ Е НА 15 КМ“, беше изографисано:

ХАЙЛ НА ПУРПУРНИЯ КРАЛ!

Алената боя беше твърде ярка, за да е избледняла през лятото. Всяка драсканица беше украсена със символ.

– Знаеш ли какво означава това, Роланд? – попита Сузана. Стрелецът поклати глава, но изглеждаше обезпокоен. Приятелите продължиха пътя си.

6

Там, където отбивката се сливаше с магистралата, двамата мъже, момчето и скункът се събраха около новата инвалидна количка на Сузана и погледнаха на изток.

Еди нямаше представа какво ще бъде движението, след като мине-ха Топика, но тук всички платна, водещи както на запад, така и на изток, от тяхната страна, бяха задръстени от коли и камиони. Повечето превозни средства бяха натрупани на купчини, а металните им части бяха ръждясали.

Но движението беше най-малката им грижа, докато стояха и мълчаливо гледаха на изток. Градът се простираше в продължение на петстотин метра от двете им страни. Виждаха се църковни камбанарии, заведения за бързо хранене и покривът на сграда до алея за боулинг на име „Хартланд Лейнс“. На известно разстояние отпред имаше друг изход от магистралата. На табелката пишеше „ДЪРЖАВНА БОЛНИЦА,

ТОПИКА“. Зад отбивката се извисяваше масивна, стара постройка от червени тухли, с малки прозорци, надничачи като отчаяни очи иззад избуялия бръшлян. Еди реши, че това наистина *трябва* да е болница, вероятно „чистилище“ за социално слаби, където бедните часове наред седяха на отвратителни пластмасови столове, а лекарите ги гледаха, сякаш бяха кучешки лайна.

Зад болницата градът изведнъж свършваше и започваше изтъняването.

Приличаше на спокойно водно пространство наред огромно блато. Стигаше до двете страни на насапа на шосе И-70. Беше сребристо и трептеше. Караше пътните знаци, предпазния парапет и купищата коли също да трептят като мираж, и зловещо бълбукаше и бучеше.

Сузана запуши ушите си.

– Не знам дали ще мога да издържа. Сериозно. Не се глезя, но вече ми се повръща, пък и цял ден не съм яла.

Еди изпитваше същото. Но колкото и да му се повдигаше, не можеше да откъсне очи от изтъняването. Сякаш нереалността имаше... какво? Лице? Не. Огромното и бучащо трептене пред тях всъщност беше точно противоположното на лице, но имаше тяло... характерно излъчване... *присъствие*.

Да, последното определение беше най-уместното. Изтъняването имаше присъствие като демона, който бе дошъл в каменния кръг, докато се опитваха да измъкнат Джейк.

През това време Роланд ровеше в чантата си. Стигна чак до дъното, докато намери онова, което търсеше – шепя патрони. Хвана ръката на Сузана и сложи два патрона на дланта ѝ. После извади още два и ги пъхна в ушите си. Отначало Сузана го погледна изумена, сетне се усмихна и последва примера му. Почти веднага на лицето ѝ се изписа блаженство.

Еди свали от раменете си раницата и извади кутията с патрони 44-ти калибър, които вървяха заедно с рюгера на Джейк. Стрелецът поклати глава и протегна ръка. На дланта му имаше четири патрона – два за Еди и два за Джейк.

– Какво им има на тези? – попита младежът.

– Те са от вашия свят и няма да изолират звука. Не ме питай откъде го знам. Пробвай с тях, ако искаш, но нищо няма да излезе.

Еди посочи патроните, които Роланд предлагаше.

– И тези са от нашия свят. От оръжейния магазин на Седма и Четирейсет и девета улица. Мисля, че се казваше „Клементе“.

– Не са оттам. Мои са. Често са видоизменяни, но първоначално са донесени от зелената земя. От Гилеад.

– Искаш да кажеш, че са от овлажнените.

Роланд кимна.

– Но ти каза, че никога няма да се възпламенят. Колкото и да са изсъхнали! Барутът бил... Как го каза? Изветрял?

Стрелецът пак кимна.

– Тогава защо си ги запазил? Защо си носил шепа безполезна патрони из целия път?

– Какво те учих да казваш, след като убиеш, Еди? За да се съсредоточиш?

– „Татко, направлявай ръцете и сърцето ми така, че нито една част от животното да не бъде прахосат.“

Роланд кимна за трети път. Джейк взе два патрона и ги сложи в ушите си. Еди грабна последните два, но първо изпробва онези, които бе извадил от кутията. Те притъпиха звука на изтъняването, но шумът остана – вибрираше в средата на челото му и караше очите му да сълзят, все едно бе настинал, а носът му сякаш всеки миг щеше да експлодира. Извади ги и сложи по-големите – от стария револвер на Роланд. Звукът на изтъняването изчезна. Долавяше се само далечно боботене.

Когато се обърна да каже нещо на Роланд, очакваше, че и собственият му глас ще е приглушен, но установи, че чува съвсем ясно.

– Има ли нещо, което *не знаеш!*

– Да – отговори Стрелецът. – Много неща.

– Ами Ко? – попита Джейк.

– Мисля, че няма да му стане нищо. Предлагам да извървим няколко километра, преди да се е мръкнало.

7

Ко не изглеждаше обезпокоен от шума на изтъняването, но през целия следобед вървя близо до Джейк, оглеждайки недоверчиво скупчениите коли, задръстили платната на шосе И-70. И все пак Сузана забеляза, че автомобилите не са навсякъде по магистралата. Разреждаха се, докато градът се отдалечаваше, но дори тук имаше много превозни средства. Някои бяха изтеглени в аварийното платно, други – в затревената ивица в средата.

„*Някой е действал с теглич*“ – каза си. Мисълта я поуспокои.

Никой не би си правил труда да разчиства централната част на магистралата, докато чумата бе вилняла, това означаваше, че епидемията не бе поразила всички. Некролозите във вестника не разказваха цялата история.

В колите имаше трупове, но подобно на онези на стъпалата в гарата и те бяха изсъхнали – мумии с предпазни колани. Повечето автомобили бяха празни. Мнозина от пътниците, хванати в задръстването, вероятно се бяха опитали да избягат от зоната на грипа. Но Сузана предположи, че това не е било единствената причина всички да си плюят на петите.

Знаеше, че самата тя би избягала, ако почувстваше симптомите на някое неизлечимо заболяване. Ако щеше да умира, предпочиташе да го направи на открито. Най-добре на някой хълм, но и нива с пшеница би свършила работа, ако се стигнеше дотам. Всичко друго, но не и миризмата на освежителя за въздух, висящ от огледалото за обратно виждане.

Мислеше, че ще видят много трупове на хора, опитали се да избягат, но това не се случи заради изтъняването. Постепенно се приближаваха към него и тя разбра кога влязоха. През тялото ѝ премина тръпка, която я накара да свие остатъците от краката си и инвалидната количка спря за миг. Когато се обърна, Сузана видя, че Роланд, Еди и Джейк се държаха за коремите, а лицата им се бяха изкривили. Сякаш едновременно ги бе присвил стомах. После Еди и Роланд се изправиха. Джейк се наведе да погали Ко, който го гледаше разтревожено.

– Добре ли сте, момчета? – попита тя. Въпросът излезе с полукавказийския, полушеговития глас на Дета Уокър. Не го беше планирала предварително. Стана неволно.

– Да – отговори Джейк. – Но сякаш в гърлото ми заседна буца.

Неспокойно гледаше изтъняването. То вече ги обграждаше, все едно целият свят се бе превърнал в блато. От сребрилата му повърхност стърчаха дървета и хвърляха изкривени отражения, които нито за миг не заставаха на едно място или на фокус. Малко по-нататък видя силовоз за царевица. Отстрани с розови букви беше написано „ЗЪРНЕНИ ХРАНИ“.

– А на мен сякаш ми е заседнала буца в мозъка – рече Еди. – Само погледнете онова гадно трептене.

– Чуваш ли го още?

– Да, но съвсем слабо. А ти?

– Аха. Да вървим.

Все едно летяха в открит самолет през разкъсана облачност. На Сузана ѝ се струваше, че бяха извървели десетки километри през онази

боботеща пустош, която не беше нито мъгла, нито вода. Понякога съзираха очертания (хамбар, трактор, табела), после изчезваше всичко друго освен пътят, минаващ неотклонно над ярката, но някак неясна повърхност на изтъняването.

Сетне изведнъж мъглата се разсейваше. Бученето се превръщаше в монотонно бръмчене. Можеха да отпушат ушите си, поне докато стигнеха до другия край. И пак онези необятни пространства...

Е, това беше силно казано. В Канзас *нямаше* необятни пространства, а само полета и тук-там горички от дървета с ярко обагрени от есента листа, подсказващи наличието на извор или езеро. Нямаше големи каньони, нито прибои, разбиващи се в бреговете на Портланд, но поне в далечината се виждаше хоризонтът и човек загубваше неприятното чувство, че се намира в гробница. После отново попадаха в изтъняването. Джейк го описа най-добре, когато каза, че да бъдеш в изтъняване е все едно най-сетне да стигнеш до мираж, каквото често се вижда край магистрала в горещи дни.

Но както и да го описваха и каквото и да представляваше изтъняването, да бъдеш вътре беше клаустрофобично и истински ад. Целият свят изчезваше, с изключение на двойните парапети на магистралата и очертанията на колите – самотни кораби, изоставени върху замръзнал океан.

„Моля те, помогни ни да се измъкнем оттук – замоли се тя на Бога, в когото вече почти не вярваше. Е, още вярваше в нещо, но откакто се събуди в света на Роланд, на брега на Западно море, представата ѝ за невидимия свят значително се бе променила. – Моля те, помогни ни отново да намерим Лъча и да избягаме от този свят на тишина и смърт.“

Навлязоха в най-голямото чисто пространство дотогава, до пътен знак, на който пишеше „БИГ СПРИНГС 3 КМ“. Зад тях залязващото слънце грееше през пролука от облаци, разпръсквайки алени лъчи по повърхността на изтъняването и осветявайки стъклата и стоповете на колите в различни нюанси на червено. От двете им страни се простираха безплодни полета. *„Пълноземieto е дошло и си е заминало – помисли Сузана. – И Жетвата. Това Роланд нарича Края на годината.“* Мисълта я накара да потрепери.

– Тук ще прекараме нощта – каза Роланд.

Пред тях изтъняването отново обгръщаше магистралата – километри наред. „Оказва се, че Източен Канзас е огромен“ – помисли Сузана.

– Ще съберем дърва, без да се доближаваме до изтъняване, и звукът няма да е толкова неприятен. Може дори да поспим, като

извадим патроните от ушите си.

Еди и Джейк прескочиха предпазните парапети, слязоха по насипа и отидоха да търсят съчки край пресъхналото корито на потока, без много да се отдалечават, както ги бе предупредил Роланд. Когато се върнаха, облаците отново бяха погълнали слънцето и над света се промъкваше пепеляв, безличен здрач.

Стрелецът нахъса вейки за огъня, после разпръсна около тях огниво и ги нареди по обичайния си начин, построявайки нещо като комин от дърва. През това време Еди отиде на затревената ивица в средата на магистралата, застана там, пхна ръце в джобовете си и се загледа на изток. След няколко минути Джейк и Ко се присъединиха към него.

Роланд извади кремъка и огнивото, драсна искра и скоро малкият огън се разпали.

– Роланд! – извика Еди. – Сузана! Елате тук! Вижте това!

Сузана завъртя колелата на инвалидната количка, а Стрелецът погледна още веднъж огъня, сетне хвана дръжките и я забута.

– Какво да видим? – попита Сузана.

Еди посочи. Отначало тя не забеляза нищо, макар че видимостта беше идеална до точката, където изтъняването отново се затваряше, вероятно след четири-пет километра. После, да, имаше нещо. Някакви очертания. Ако дневната светлина не помръкваше...

– Сграда ли е? – попита Джейк. – Господи, сякаш е построена на магистралата!

– Какво ще кажеш, Роланд? – попита Еди. – Твоите очи са най-силните във вселената.

В продължение на минута Стрелецът мълча. Само гледаше нататък по затревената ивица. Накрая рече:

– Ще видим по-добре, когато се приближим.

– Я не се занасяй! – възрази младежът. – Знаеш ли какво е онова или не?

– Ще видим по-добре, когато се приближим – повтори Роланд.

Това, разбира се, не беше отговор. Върна се да нагледа огъня. Токовете на ботушите му тракаха по настилката. Сузана погледна Джейк и Еди и сви рамене. Те направиха същото... и после хлапето избухна в смях. Според Сузана то обикновено се държеше като осемнадесетгодишен младеж, но смехът му прозвуча като на малко дете. Ала тя нямаше нищо против.

Сузана погледна Ко, който ги наблюдаваше сериозно.

Вечеряха увитите в листа деликатеси, които Еди наричаше „рулца по стрелбарски“, и когато падна мракът, седнаха по-близо до огъня и сложиха още дърва. Някъде на юг изкрещя птица и Еди си помисли, че това може би е най-самотният писък, който бе чувал през живота си. Говориха малко, както обикновено правеха по това време на денонощието. Сякаш часът, когато земята заменяше деня с нощта, беше специален и ги завладяваше с крепкото приятелство, което Роланд наричаше *ка-тет*.

Джейк даде на Ко парченца от изсушеното еленово месо от последното си руло. Сузана седеше на одеялото си и замечтано гледаше огъня. Стрелецът се бе вторачил в небето, където облаците бяха започнали да разбулват звездите. Еди също погледна нагоре и видя, че Старата звезда и Старата майка ги няма. На тяхно място светеха Полярната звезда и Голямата мечка. Това може и да не беше неговият свят, но все пак беше успокоителен. „Може би следващият свят“ – помисли си.

Когато птицата отново изкрещя в далечината, Еди се надигна и погледна Роланд.

– Щеше да ни разказваш нещо. Предполагам, че някоя вълнуваща история от младостта си. За Сюзан? Така ли се казваше онази жена?

Стрелецът продължи да гледа небето, после отмести очи към приятелите си. Изражението му беше такова, сякаш се извиняваше и изпитваше неудобство.

– Ще си помислите ли, че увъртам, ако поискам още един ден, за да поразсъждавам върху това? Или по-скоро една нощ, за да го сънувам. Това са стари и мъртви неща, но аз... – Той разсеяно махна с ръка. – Някои неща не намират лесно покой, дори когато са мъртви. Костите им стенат в земята.

– Има призраци – каза Джейк и в очите му Еди видя сянка от ужаса, който сигурно бе преживял в къщата на Дъч Хил, когато Портриерът излязъл от стената и протегнал ръце към него. – И понякога се връщат.

– Да, така е – съгласи се Роланд.

– Може би е по-добре да не мислим за това – предложи Сузана. – Понякога – особено когато знаеш, че ти предстоят трудности – е по-добре да се качиш на коня си и да заминеш.

Стрелецът внимателно обмисли думите ѝ, сетне вдигна глава и я погледна.

– Утре край огъня ще ви разкажа за Сюзан. Обещавам, в името на

баща си.

– Необходимо ли е да чуем тази история? – неочаквано попита Еди. Изненада се, като чу, че въпросът излезе от устата му, защото никой не изпитваше по-голямо любопитство от него за миналото на Роланд. – Искам да кажа, че ако наистина ти е неприятно... може би...

– Не съм сигурен дали е необходимо да я чуете, но мисля, че трябва да ви я разкажа. Нашето бъдеще е Кулата и за да отида при нея с открито сърце, трябва да дам покой на миналото си, доколкото мога. Не мога да ви разкажа всичко – в моя свят дори миналото е в движение и се пренарежда по множество съдбоносни начини, но тази история може да обобщи всички останали.

– От Дивия Запад ли е? – неочаквано попита Джейк.

Роланд го погледна озадачен.

– Не разбирам какво искаш да кажеш, Джейк. Да, Гилеад е Баронство в Западния свят, както и Меджис, но...

– Няма начин да не бъде от Дивия Запад – прекъсна го Еди. – Всички истории на Роланд са такива.

Той легна и се покри с одеялото. От изток и от запад се чуваше слабото ромолене на изтъняването. Бръкна в джоба си, за да провери дали патроните, които Роланд му бе дал, още са там, и кимна със задоволство, когато ги докосна. Предполагаше, че през нощта ще може да спи без тях, но утре пак щяха да му трябват.

Сузана се наведе над него и го целуна по носа.

– Свърши ли за днес, мили?

– Да – отговори той и склучи ръце зад главата си. – Не всеки ден пътувам с най-бързия влак на света, унищожавам най-умния компютър и откривам, че всички са пукнали от грип. При това преди вечеря. Подобни тъпотии уморяват човека.

Усмихна се и затвори очи. Още се усмихваше, когато сънят го отнесе в обятията си.

9

В съня му всички стояха на ъгъла на Второ Авеню и Четиридесет и шеста улица и гледаха ниската ограда, зад която се намираше обраслият с бурени необитаем парцел. Бяха облечени в дрехи от Средния свят – пъстро съчетание от еленови кожи и стари ризи, завързани с кожени ремъци и връзки за обувки, но никой от пешеходците, бързащи по Второ

Авеню, изглежда не ги забелязваше.

„Защото сме призраци – помисли Еди. – Призраци, които не почиват в покой.“

На оградата имаше плакати – един за „Секс Пистълс“ (според обявата групата отново се бе събрала и изнасяше концерти и на Еди това му стори много смешно – „Секс Пистълс“ бяха група, която никога нямаше да се събере), друг на комика Адам Сандлър, за когото Еди не бе чувал, и трети – за филм, озаглавен „Магията“. На него с тъмнорозови букви в нюанса на летни рози пишеше:

„Огромната мечка погледни.
Светът отразен е в нейните очи.
Миналото е загадка, времето изтънява,
в средата Кулата на теб се уповава.“

– Ето я – рече Джейк и посочи. – Розата. Вижте как ни чака там, в средата на парцела.

– Да, много е красива – каза Сузана, сетне посочи табелата до розата. Гласът и очите ѝ бяха разтревожени. – Ами онова нещо?

Според надписа две компании – „Заводски строежи“ и „Недвижими имоти Сомбра“ – щяха да се слоят и да изградят нещо, наречено жилищен комплекс „Залива на костенурката“. Къщите щели да бъдат построени на същото това място. Кога? „СКОРО“, обещаваеше съобщението.

– На твоето място не бих се притеснявал за това-каза Джейк.

– Тази табела стои тук отдавна. Вероятно е стара като...

В същия миг рев на двигател раздра въздуха. Иззад оградата се издигнаха кълба мръсен кафяв пушек, подобно на димни сигнали, съдържащи лоши новини. Изведнъж дъските се разхвърчаха и през тях мина огромен червен булдозер. Дори греблото му беше червено, макар че думите, изписани на него – „ХАЙЛ НА ПУРПУРНИЯ КРАЛ!“ – бяха оцветени в яркочълто. Зад волана, с отвратително лице, хилещо им се подигравателно, седеше човекът, който бе отвялякъл Джейк от моста над река Сенд – старият им приятел Гашър. На килнатата му назад шапка с черни букви пишеше: „ЛЕЯРНА ЛАМЕРК“, а над тях бе изрисувано едно-единствено вторачено око.

Гашър спусна греблото на булдозера, което издълба диагонална бразда в запустелия парцел, строшавайки тухли, разбивайки на стъклен прах бутилки от бира и изтръгвайки искри от камъните. Намираща се на пътя му, розата кимна с нежната си главица.

– Да видим дали сега ще задавате глупави въпроси! – извика гадното привидение. – Питайте каквото искате, мои малки боклуци. Защо не? Старият ви приятел Гашър много обича гатанки. И за да го разберете, каквото и да питате, ще прегазя това противно нещо тук и ще го смачкам! После пак ще мина отгоре. Корен и клон, мои малки боклуци! Да, корен и клон!

Сузана изпищя, когато греблото на червения булдозер загреба почвата под розата, а Еди се вкопчи в оградата. Щеше да я прескочи, да се хвърли към розата и да се опита да я защити...

... но вече беше късно. И той го знаеше.

Погледна към кикотещия се тип зад волана и видя, че Гашър е изчезнал. Сега на мястото му седеше инженерът Боб от Чарли Пуф-Паф.

– Спри! – изкрещя Еди. – Спри, за Бога!

– Не мога, Еди. Светът се променя и не мога да спра. Трябва да вървя в крак с времето.

И когато сянката на булдозера падна върху розата и греблото пречупи единия от стълбовете, на които бе закачена табелата, Еди разбра, че човекът зад волана не е и Боб.

Беше Роланд.

10

Задъхан, Еди се надигна и седна на аварийното платно на магистралата. Обливаше го пот. Беше сигурен, че е извикал, но Сузана спеше до него, а Джейк леко похъркваше, свит до Ко. Животинчето също спеше.

Само Роланд беше буден. Седеше спокойно от другата страна на угасналия огън. Почистваше оръжията си на звездната светлина и гледаше Еди.

– Кошмар.

Това не беше въпрос.

– Да.

– Посещение на брат ти ли?

Еди поклати глава.

– Тогава Кулата? Полето с рози и Кулата?

Лицето на Стрелеца остана непроницаемо, но младежът дочу леко нетърпение, което винаги се долавяше в гласа му, когато предметът на разговора беше Тъмната кула. Веднъж Еди го нарече наркоман и му каза, че неговият наркотик е Кулата и Роланд не възрази.

- Този път не.
- Какво беше тогава?
- Еди потрепери.
- Студено е.
- Да. Благодарни на боговете си, че поне не вали. Есенният дъжд е зло, което трябва да бъде отбягвано, където и да си. Какво сънува?
- Младежът още се колебаеше.
- Нали няма да ни предадеш, Роланд?
- Никой не може да каже със сигурност, Еди. Пък и неведнъж съм играл ролята на предател. За мой срам. Но... мисля, че онези дни минаха. Ние сме едно цяло, *ка-тет*. Предам ли един от вас – дори косматия приятел на Джейк – ще предам себе си. Защо питаш?
- И никога няма да се откажеш от нашето издирване.
- Да се откажа от Кулата ли? Не, Еди. Никога. Разкажи ми съня си.
- Еди изпълни желанието му. Не пропусна нищо. Когато, свърши, Стрелецът се намръщи. Оръжията сякаш се бяха сглобили сами, докато младежът говореше.
- И какво означава, че съм те видял накрая да караш булдозера? Че все още не ти вярвам? И несъзнателно...
- Това психоанализ ли е? Кабалата, за която си говорехте със Сузана?
- Предполагам.
- Това са глупости – отсеке Роланд. – Кал в съзнанието. Сънищата означават или нищо, или всичко. И когато означават всичко, те сякаш са послания от... ами, от други нива на Кулата и не всички са от приятели.
- Искаш да кажеш, че нещо или някой се будалка със съзнанието ми?
- Мисля, че е възможно. Но въпреки това, трябва да ме наблюдаваш. Ще го понеса, както вече ти е известно.
- Вярвам ти – заяви Еди и неловкостта, с която изрече тези думи, им придаде искреност.
- Роланд изглеждаше трогнат, почти потресен, и събеседникът му се зачуди как е могъл да смята този човек за робот. Може и да му липсваше въображение, но не беше безчувствен.
- Нещо в съня ти ме безпокои, Еди.
- Булдозерът ли?
- Да, машината. Заплахата за розата.
- Джейк видя розата. Беше чудесна.
- Стрелецът кимна.

– В неговото време, точно в онзи ден, розата беше избуяла и цъфтеше. Но това не означава, че вечно ще бъде така. Ако започне строежът... Ако *булдозерът* дойде... Трябва да опазим розата. На всяка цена.

– Мислиш, че това е поредната врата, нали? Онази, която води към Тъмната кула.

Роланд го погледна. От очите му струеше звездна светлина.

– Мисля, че това може *да е* Кулата. И ако е разрушена...

Очите му се затвориха. Не каза нищо повече.

Еди дълго лежа буден.

11

Новият ден беше ясен и студен. На силната слънчева светлина нещото, което Еди бе забелязал вечерта, се виждаше по-ясно... Но още не можеше да се определи какво е. Поредната гатанка. Писнало му беше от тях.

Стоеше и го гледаше, присвил очи и пазейки си сянка с длан. Сузана беше от едната му страна, а Джейк – от другата. Роланд обикаляше около огъня и прибираше тяхната *гуна* – дума, която по всяка вероятност означаваше всичките им вещи. Не изглеждаше притеснен от нещо то пред тях, нито че знаеше какво е то.

На какво разстояние се намираше? На петдесет километра? На деветдесет? Отговорът явно зависеше от перспективата и той не можеше да прецени. Със сигурност чувстваше едно – Джейк имаше право поне за две неща. Онова беше някаква сграда и се простираше и върху четирите платна на магистралата. Как иначе щяха да я виждат? Би трябвало да чезне в изтъняването... или може би не беше така?

„Може би се издига на някое от онези открити пространства, които Сузана нарича «дупки в облаците»? Или изтъняването свършва, преди да стигнем дотам. Или е проклетата халюцинация. Трябва да го избиеш временно от главата си. Предстои ти още една разходка по магистрала.“

Но сградата продължаваше да привлича вниманието им. Приличаше на синьо-златиста дреха от „Хиляда и една нощ“... само че според Еди синьото беше откраднато от небето, а златистото – от току-що изгрялото слънце.

– Роланд, ела тук за малко!

Отначало помисли, че Стрелецът няма да го направи, после той

сгъна парчето кожа, завърза го за раницата на Сузана, изправи се, протегна се и тръгна към тях, като промърмори.

– Изглежда, никой освен мен не се грижи за домакинството.

– Ще се включим – успокои го Еди. – Винаги го правим, нали? Но първо погледни онова нещо.

Роланд хвърли само един бегъл поглед, сякаш не искаше да признае съществуването на нещото.

– Стъкло е, нали? – попита младежът.

Стрелецът пак хвърли бегъл поглед.

– Мисля, че да.

– Там, откъдето идваме, има много стъклени сгради, но повечето са административни. Онова прилича на нещо от Дисниленд. Знаеш ли какво е?

– Не.

– Тогава защо не искаш да го погледнеш? – попита Сузана.

Роланд за трети път хвърли бегъл поглед и отвърна:

– Защото означава неприятности. И е на пътя ни. Не е необходимо да се притесняваме предварително.

– Днес ще стигнем ли дотам? – попита Джейк.

Роланд сви рамене. Лицето му още беше непроницаемо.

– Ще има вода, ако Господ пожелае – добави.

– Господи, можеше да натрупаш състояние, ако пишеше предсказания – възкликна Еди.

Надяваше се на усмивка, но Роланд остана сериозен. Върна се на пътя, коленичи, нарами чантата и раницата си и зачака останалите. Пътешествениците се приготвиха и отново пое на изток по магистрала 70. Стрелецът вървеше най-отпред. Главата му беше наведена, а очите – вторачени в носовете на ботушите.

12

Роланд мълча през целия ден и докато се приближаваха към сградата, Сузана установи, че не е ядосан, нито се безпокои за нещото пред тях, а мисли за историята, която щеше да им разкаже тази вечер.

Спряха да обядват. Сградата се виждаше ясно – постройка с множество кули, сякаш направена изцяло от светлоотразяващо стъкло. Изтъняването се намираше близо до нея, но дворецът се извисяваше над всичко. Кулите му се бяха устремили към небето. Изглеждаше

изключително странен тук, наред равнините на Източен Канзас, но Сузана не бе виждала по-красива сграда през живота си.

Колкото повече се приближаваха, толкова по-трудно им беше да откъснат очи от палата. Да наблюдават пухкавите облаци, носещи се над небесносините бойници и стени на замъка, беше като великолепна илюзия... И все пак постройката беше солидна. И неоспорима. Част от това, но не всичко, вероятно се дължеше на факта, че хвърляше сянка. Просто имаше *присъствие*. Сузана нямаше представа кой е издигнал такъв приказан дворец в тази пустош, но сградата действително съществуваше. Предположи, че е време да каже на другите.

13

Настаниха се да пренощуват, без да разговарят. Мълчаливо гледаха как Роланд подреди дървата за огъня, седнаха край него и наблюдаваха как залезът превърна огромната стъклена сграда пред тях в огнен замък. Кулите и бойниците заблестяха първо в яркочервено, после в оранжево и накрая в златисто, което бързо избледня до охра, когато на небосвода над тях се появи Старата звезда...

„Не, момиче – помисли Сузана. – Това е Полярната звезда. Същата, която виждаше у дома, докато седеше на коленете на баща си.“

Но тя искаше да види Старата звезда. И Старата майка. Изненада се, когато изпита копнеж по света на Роланд, а после се зачуди защо се изненадва. В края на краищата това беше един свят, в който никой не я наричаше нито негърка, нито кучка (поне още не й се беше случило) и там намери любов... и приятели. Последното предизвика сълзи в очите й и тя притисна Джейк в обятията си. Той усети, че го прегръщат и се усмихна. Очите му бяха притворени. На известно разстояние, неприятното, но поносимо дори без патрони в ушите ромолене на изтъняването пееше стенещата си песен.

Когато и последните оттенъци жълто започнаха да избледняват от замъка, Роланд ги остави да седят на платното на магистралата и се върна при огъня. Приготви още еленово месо, увито в зелени листа, и раздаде храната. Нахраниха се, без да разговарят. Сузана забеляза, че Стрелецът не яде почти нищо. Когато свършиха, над стените на двореца се бе разпръснал Млечния път и отраженията на звездите ярко блестяха в стъклата като огънчета в спокойни води.

Най-после Еди наруши тишината.

– Не е необходимо да го правиш. Извинен си. Простено ти е. Или каквото там искаш да чуеш, за да махнеш онова изражение от лицето си.

Роланд не му обърна внимание. Пи вода, подпирайки кожения мях на лакътя си като селяк, който пие от бъклица, отметнал глава назад и вторачил поглед в звездите. Последната глътка изплю на пътя.

– Живот за реколтата – подхвърли Еди, но не се усмихна.

Стрелецът не каза нищо, но лицето му преbledня, сякаш бе видял призрак. Или го бе чул.

14

Роланд се обърна към Джейк:

– Преминах през изпитанието на мъжествеността, когато бях на четиринайсет години. Разказах ти част от тази история, Джейк. Спомняш ли си?

„И на нас ни я разказа“ – помисли Сузана, но си замълча и с поглед предупреди Еди да направи същото. Тогава Стрелецът не беше на себе си. Джейк беше ни жив, ни мъртъв, и Роланд се бореше с лудостта.

– Когато гонехме Уолтър, нали? – попита хлапето. – След крайпътната станция, но преди... да падна.

– Точно така.

– Спомням си някои неща, но не всичко. Така както човек си спомня сънищата.

Стрелецът кимна.

– Слушайте тогава. Този път ще разкажа повече, Джейк, защото си по-голям. Предполагам, че всички сме пораснали.

На Сузана не ѝ беше по-малко интересно да чуе историята за втори път – как момчето Роланд случайно заварва Мартин, съветникът и *магьосникът* на баща му, в апартамента на майка си. Но, разбира се, всичко това съвсем не бе станало случайно. Момчето щяло да отmine вратата ѝ, ако Мартин не бе отворил и не го бе поканил да влезе. Казал, че майка му иска да го види, но щом видял виновната ѝ усмивка и наведените ѝ очи, Роланд разбрал, че той е последният човек на света, когото точно в този момент Габриела Дисчейн иска да види.

Поруменялото ѝ лице и любовното ухапване на шията му разказали останалото.

Така Мартин го подтикнал към ранно изпитание на мъжествеността и използвайки оръжие, което учителят му не очаквал – сокола Дейвид –

Роланд победил Корт, взел пръчката си... и превърнал в свой смъртен враг Мартин Бродклоук.

Пребит, с подпухнало лице като детска маска на таласъм и изпадайки в кома, Корт се бе борил да не изгуби съзнание достатъчно дълго, за да предложи на най-новия си чирак-стрелец един съвет: „Известно време стой настрана от Мартин“.

– Каза ми да оставя разказа за схватката ни да се превърне в легенда – бе казал Стрелецът на Еди, Сузана и Джейк. – Да изчакам, докато сянката ми обсеби Мартин и започне да го преследва в съня.

– Послуша ли съвета му? – попита Сузана.

– Нямах възможност. – Лицето на Роланд се изкриви в разкаяна, болезнена усмивка. – Искях да помисля сериозно по този въпрос, но преди да го сторя, нещата... се промениха.

– Винаги става така, нали? – каза Еди. – И още как.

– Погребях сокола – първото оръжие, с което си послужих и вероятно най-хубавото. После отидох в долния град. Лятната жегла се разрази в бури с гръмотевици и градушка. Влязох в публичния дом, където Корт имаше навика да се весели и за пръв път спях с жена.

Замислено разрови огъня с пръчка, сякаш съзнаваше непреднамерения символизъм на онова, което правеше, и я хвърли, като тъжно се усмихна. Димящата пръчка падна до гумата на един изоставен додж и угасна.

– Беше приятно. Сексът е хубаво нещо. Е, разбира се, не е страхотното преживяване, за което с моите приятели шушукахме и се чудехме...

– Мисля, че тази работа се преувеличава от малките деца – рече Сузана.

– Заспах, слушайки пианиците долу, които пееха, акомпанирани от пианото и от градушката, блъскаща прозореца. На другата сутрин се събудих... Не очаквах, че ще се чувствам така на подобно място.

Джейк наля бензин в огъня, който се разпали, хвърли червени отблясъци върху лицето на Стрелеца и нарисува черни сенчести полумесеци под веждите и долната му устна. И докато той говореше, Сузана сякаш видя какво се бе случило в онова далечно утро с мирис на влажен калдъръм и подсладен от дъжда летен въздух, в леглото на проститутката, над свърталището на пианиците, в долния град на Гилеад, Баронство в Нови Ханаан – малко парче земя в западните райони на Средния свят.

Едно момче, още изпитващо болки от схватката предишния ден, е било посветено в загадките на секса. Момче, което сега изглежда на

дванадесет, вместо на четиринадесет години, допряло мигли до страниците си, закрило с клепачи онези необикновено сини очи. Момче, плахо обвиващо в шепя гърдите на курвата. Момче, в последните мигове на последния дълбок сън в живота си. Момче, което скоро ще започне да се движи както плоско камъче, падащо по стръмен склон, увеличащо друго, трето, четвърто, докато целият склон започне да се движи и земята се разтърси от звука на свличането.

Едно момче – камъче на стръмен склон, готово да се плъзне.

В огъня избухна дебел пън. Сузана наблюдаваше как искрите кръжат около невероятно старото лице на Роланд и видя в него онова спящо момче в леглото на проститутката. И после видя как вратата се отваря с трясък и слага край на неспокойния сън в Гилеад.

15

Мъжът, който влезе в стаята и тръгна към леглото, преди Роланд да успее да отвори очи (и жената до него да чуе шума), беше висок и слаб, облечен в избелели джинси и мръсна риза от син памучен плат. На главата си носеше тъмносива шапка с лента от змийска кожа. На колана му висяха два стари кожени кобура. От тях се подаваха ръкохватките от сандалово дърво на револвери. Момчето щеше да ги носи в земи, които намръщеният мъж с разгневените сини очи никога нямаше дори да сънува.

Роланд пристъпи към действие още преди да отвори очи. Претърколи се наляво и спусна ръка под леглото. Беше адски бърз, но мъжът с избелелите джинси бе още по-бърз. Хвана момчето за рамото и го дръпна. Изкара го от леглото и го просна на пода. Момчето отново протегна ръка към онова, което беше под леглото. Мъжът стъпи върху пръстите му.

– Мръсник! – задъхан каза Роланд.

Но сега очите му бяха отворени. Вдигна глава и видя, че натрапникът е баща му.

Проститутката седна в леглото. Очите ѝ бяха подпухнали, а лицето – отпуснато и спрехаво.

– Не можеш да влизаш така. Ами ако се развикам и...

Мъжът не ѝ обърна внимание. Бръкна под леглото и извади два колана за оръжие. В кобура на всеки имаше револвер. Ръкохватките бяха от ръждясал метал, не от инкрустирано дърво. Когато проститутката видя револверите, изражението на сънена спрехавост изчезна от лицето ѝ.

Преишната нощ бе свалила от младия си клиент всички оръжия, с изключение на единственото, което познаваше най-добре. Скочи от леглото и избяга навън. Голият ѝ задник лъсна само за миг на утринната слънчева светлина.

Нито бащата, нито синът я погледнаха. Мъжът в джинсите вдигна коланите, които предишния следобед Роланд бе взел от оръжейния склад, използвайки ключа на Корт, за да отвори вратата. Разклати коланите под носа на момчето като човек, показващ скъсана дреха на кученце, което я е дъвкало. Разтресе ги толкова силно, че единият от револверите падна. Въпреки вцепенението си, Роланд го улови във въздуха и промълви:

– Мислех, че си на запад. В Кресия. Търсиш Фарсън и неговите...

Баща му го зашлеви толкова силно, че той падна на пода и се претърколи в ъгъла на стаята. От устата му потече кръв. Първият му инстинкт беше да насочи револвера, който още държеше.

Стивън Дисчейн го погледна и прочете мислите му, още преди да са се оформили. Устните му се разтегнаха в злобна усмивка, която оголи зъбите му.

– Застреляй ме, ако искаш. Защо не? Доведи докрай провала си. Ще го приема с радост!

Роланд остави револвера на пода и го ритна настрани. Изведнъж изпита желание пръстите му да бъдат далеч от спусъка. Вече не бяха напълно под контрола му. Установи това предишния ден, когато разби носа на Корт.

– Татко, вчера ме изпиташа. Взех пръчката на Корт. Спечелих я. Аз съм мъж.

– Ти си глупак.

Усмивката изчезна от лицето на Стивън. Сега изглеждаше изнурен и стар. Отпусна се тежко на леглото на проститутката, погледна коланите, които още държеше, и ги пусна в краката си.

– Ти си един четиринайсетгодишен глупак, а те са най-лошите и отчаяните.

Отново го изгледа гневно, но Роланд нямаше нищо против. Гневът беше по-добре от умората, изписана на лицето на баща му. И от старческия вид.

– Откакто проходи, знаех, че не си гений, но едва вчера разбрах, че си идиот. Да допуснеш да те подмамят така. О, богове! Ти си забравил лицето на баща си! Кажи го!

Това разпали гнева на момчето. Всичко, което бе извършило

предишния ден, бе сторено, докато си представяше лицето на баща си.

– Не е вярно! – извика Роланд, както седеше гол на пода.

Слънцето грееше през прозореца и докосваше мъха на хубавото му гладко лице.

– Вярно е, хулиган такъв! Глупав хулиган! Разкай се, инак ще смъкна кожата от...

– Бяха заедно! – избухна Роланд. – Твоята съпруга и твоят съветник... магьосник! Видях белезите от зъбите му на шията й! *На шията на моята майка!*

Протегна ръце към револвера и го взе, но въпреки срама и яростта, внимаваше да не докосне спусъка.

– Днес ще сложа край на живота на онзи коварен прелъстител, и ако не си достатъчно мъж да ми помогнеш, поне стой настрана и ме остави да...

Стивън извади от кобура единия револвер, преди Роланд да забележи някакво движение. Последва изстрел – оглушителен като гръм в малката стая – и след миг момчето чу глъчката и суматохата навън. Револверът му бе изчезнал. Изхвърчал беше от ръката му, сетне бе излетял през прозореца.

Стъписан и изумен, погледна баща си. Стивън също се вторачи в него и дълго мълча. Но сега лицето му беше такова, каквото Роланд си спомняше от детството си. Спокойно и уверено. Умората и разсеяната ярост бяха отминали като гръмотевичните бури от предишната нощ.

Накрая рече:

– Стреших. Взимам си думите назад и се извинявам. Не си забравил лицето ми, Роланд. И все пак постъпи глупаво – остави се да бъдеш подведен от човек много по-хитър, отколкото ти някога ще бъдеш. Единствено по Божията милост и благодарение на *ка* не беше изпратен на запад. Поредният истински стрелец, отстранен от пътя на Мартин... на Джон Фарсън... и от пътя, водещ до съществуването, което ги управлява. – Стана и протегна ръце. – Ако те бях загубил, щях да умира.

Роланд се изправи и както беше гол, се приближи до баща си, който го прегърна и притисна до гърдите си. Когато го целуна първо по едната страна, после по другата, момчето се разплака. Сетне Стивън Дисчейн прошепна четири думи в ухото на сина си.

– Какви бяха онези четири думи? – попита Сузана.

– „Знам го от години“ – отговори Роланд. – Това каза.

– Боже Господи! – възкликна Еди.

– Добави, че не мога да се върна в двореца. Ако съм го направел, щял съм да бъда убит до вечерта. После рече: „Ти си роден за съдбата си, въпреки всичко, което може да направи Мартин. Но той се е заклел да те убие, преди да пораснеш достатъчно, за да му създаваш неприятности. Независимо че си победител в изпитанието, така или иначе трябва да напуснеш Гилеад. Макар и за известно време. И ще отидеш на изток, не на запад. И без това не бих те изпратил сам и без цел... нито с чифт чирашки револвери.“

– Каква цел? – попита Джейк. Очевидно бе заплепен от разказа и очите му светеха като на Ко. – И какви приятели?

– Точно това ще чуете сега – отговори Роланд, – и преценката ви за мен ще дойде с течение на времето.

Въздъхна тежко и хвърли съчки в огъня. Когато пламъците се разпалиха, прогонвайки малко по-надалеч сенките, той отново заговори. Разказва цяла нощ, без да успее да довърши историята за Сюзан Делгадо, докато от изток изгря слънцето и обагри стъкления замък във всички ярки нюанси на новия ден, наред със странния зелен оттенък, какъвто беше истинският му цвят.

ВТОРА ЧАСТ: СЮЗАН

ПЪРВА ГЛАВА. ПОД ЦЕЛУВАЩАТА ЛУНА

1

Съвършен сребърен диск – Целуващата луна, както я наричаха в Деня на пълноземието – висеше над хълма на осем километра източно от Хамбри и на петнадесет южно от Айболт Каньон. В подножието му жегата на превалящото лято се бе задържала и два часа след залез слънце още беше задушно, но на върха на Къос духаше силен вятър и въздухът разнасяше мирис на мраз, сякаш бе дошла Жетва. За жената, която живееше там в компанията само на змия и стар глух котарак, нощта щеше да бъде дълга.

Но тя нямаше нищо против. Радваше се, че има работа.

Изчака, докато тропотът на копитата на конете на гостите ѝ заглъхна. Седеше тихо до прозореца в голямата стая на къщурката си. Имаше само още едно помещение – спалня с размерите на килер. Мъсти, котаракът с шест крака, беше на рамото ѝ. Скутът ѝ бе пълен с лунна светлина.

Трите коня носеха трима мъже. Великите ловци на ковчези, както сами се наричаха.

Тя изсумтя. Мъжете бяха смешни и най-забавното беше, че не го съзнаваха. Мъжете, с техните високопарни имена, които си измисляха. Мъжете, които толкова много се гордееха с мускулите си, с възможностите си да пият и да ядат, както и с penisите си. Да, дори в тези времена, когато мнозина от тях не можеха да изхвърлят нищо друго освен странно, изродено семе, което създаваше деца, годни само за да бъдат удавени в най-близкия кладенец. Но вината никога не беше тяхна, нали? Не, винаги обвиняваха жената. Нейната утроба. Мъжете бяха страхливци. Ухилени пълзльовци. И онези тримата не бяха по-различни. Куцият старец имаше толкова пронизателен поглед, че можеше да ходи на лов за мечки в тъмна нощ. Ясните му и свръх любопитни очи я бяха погледнали, но тя не видя в тях нищо, с което да не може да се справи, ако се наложи.

Мъже! Не разбираше защо толкова много жени се страхуваха от

тях. Та нали боговете ги бяха създали така, че най-уязвимата им част да виси между краката им като черво? Ритнеш ли ги там, свиваха се като змии. Погалиш ли ги там, мозъкът им омекваше. Всяка, която се съмняваше във второто, трябваше само да се замисли върху следващото си нощно задължение. Торин! Кмет на Хамбри! Главен пазител на Баронството! Няма по-голям глупак от дъртия глупак!

Но все още никоя от тези мисли нямаше истинска власт над нея, нито истинска злина за тях. Поне засега. Тримата мъже, които наричаха себе си Великите ловци на ковчези, ѝ бяха донесли чудо и тя щеше да го гледа, докато очите ѝ се напълнят.

Кучият Джонас бе настоял тя да го прибере. Казали му, че имала място за такива неща. Но нямал желание да види тайните ѝ скривалища. Да не дава Господ. При тази иронична забележка Дипейп и Рейнолдс се изхилиха. И тя наистина го прибра. Но сега вятърът погълна тропота на копитата на конете им и жената можеше да прави каквото иска. Момичето, чиито гърди бяха откраднали, и малкото, което бе останало от ума на Харт Торин, щеше да дойде след час. Старицата бе настояла девойката да върви пеш от града, позовавайки се на пречистващото въздействие на разходката на лунна светлина, с цел да остави безопасен период от време между двете си срещи. И през този час тя можеше да прави каквото иска.

– О, сигурна съм, че е хубав – прошепна и сякаш изпита известно затопляне на онова място, където се съединяваха кривите ѝ старчески крака. Влага в пресъхналия поток, който се таеше там. О, богове! – Да, дори през сандъчето, където го скриха, усещам притегателната му сила. Толкова е красиво. Като теб, Мъсти.

Взе котарака и го задържа пред очите си. Животното замърка. Жената го целуна по носа.

– Толкова хубав. Като теб. Да!

Остави котарака и бавно тръгна към огнището, където лениво тлееше огън. Опашката на Мъсти, разцепена на две в края, така че приличаше на дяволска, се размахваше напред – назад в замъгления оранжев въздух в стаята. Допълнителните му два крака, висящи отстрани на тялото, сънено потрепнаха. Сянката, която се влачеше по пода и се уголемяваше на стената, беше чудовищна – кръстоска между котка и паяк.

Старицата се изправи и влезе в спалнята, където бе занесла нещото, което Джонас ѝ даде.

– Загубиш ли го, ще загубиш главата си – беше казал той.

– Не бой се, добри приятелю – бе отговорила, отправяйки му

угодническа, раболепна усмивка, докато в същото време си мислеше: „Мъже! Глупави суетни същества!“

Приблужи се до леглото, коленичи и плъзна ръка по пръстения под, където се появиха очертания и образуваха квадрат. Старицата натисна с пръст една от линиите, която поддаде още преди допира ѝ. Вдигна скрития капак и откри дупка с размери тридесет на тридесет и дълбочина шестдесет сантиметра. Вътре имаше сандъче от желязо и дърво. Върху капака се бе свила на кълбо тънка зелена змия. Жената докосна гърба ѝ и влечугото вдигна глава. Устата му се отвори в безгласно съскане, оголвайки четири зъба – два горе и два долу.

Старицата взе змията, като ѝ тананикаше монотонно. Когато доближи плоската ѝ глава до лицето си, устата се отвори още по-широко, а съскането стана осезаемо. Жената също отвори уста и изплезе жълтеникавия си вонящ мръсен език между сбръчканите сиви устни. На него капнаха две капки отрова – достатъчни да убият всичките гости, дошли на вечеря, ако ги смесиш с пунша. Старицата преглътна и усети как устата, гърлото и гърдите ѝ пламнаха, сякаш бе погълнала силен алкохол. За миг погледът ѝ се замъгли и чу гласове, мърморещи в зловонния въздух. Гласовете на онези, които наричаше „невидими приятели“. По браздите, които времето бе издълбало на лицето ѝ, потекоха сълзи. После жената изпусна дъх и зрението ѝ се проясни. Гласовете заглъгнаха.

Целуна Ермот по очите без клепащи. „*Нали днес е денят на Целуващата луна*“ – помисли и остави влечугото. Змията се плъзна под леглото, сви се на кълбо и се вторачи в пръстите ѝ, които докоснаха капака на сандъчето. Старицата усети как мускулите на ръцете ѝ затрепериха и топлината в слабините ѝ се усили. От години не бе изпитвала зова на пола си, но сега го почувства и това не се дължеше на Целуващата луна, или поне не до такава степен.

Сандъчето беше заключено и Джонас не ѝ бе дал ключ, но това нямаше значение. Беше живяла и учила достатъчно дълго и се бе занимавала със същества, от които повечето мъже, въпреки дръзките им думи и наперено държание, биха избягали, щом ги зърнеха. Старицата протегна ръка към ключалката с изображение на око и девиз, написан на Свещения език „ВИЖДАМ КОЙ МЕ ОТВАРЯ“, после се дръпна. Изведнъж надуши миризма, която при обикновени обстоятелства носят ѝ не долавяше. На мухъл, прах, мръсен дюшек и трохи от храна, консумирана в леглото. Смесената смрад на пепел и стар тамян. Мирис на възрастна жена с влажни очи и сухо влагалище. Нямахше да отвори тук сандъчето и да види чудото. Щеше да излезе навън, където въздухът беше

чист и единствените миризми бяха на градински чай и мескитови храсти.

Щеше да го види под светлината на Целуващата луна.

Сумтейки, Рия от хълма Къос издърпа сандъчето, изправи се, пъкна го под мишница и излезе от стаята.

2

Къшурката се намираше в подножието на хълма От жътва до края на Широкоземието и бе предпазена от най-силните пориви на зимния вятър, който духаше почти непрекъснато в тези планини. Пътеката, водеща до най-високата точка на възвишението, на светлината на пълната луна приличаше на сребърна бразда. Пъшкайки, старицата тръгна нагоре по нея. Белите ѝ коси стърчаха около главата на мръсни кичури, а старческите гърди се люшкаха насам-натам под черната рокля. Котаракът вървеше в сянката ѝ и мъркаше.

На върха на хълма вятърът разроши косите ѝ и донесе стенещото ромолене на изтъняването, което си бе проправило път до отсрещния край на Айболт Каньон. Малцина се интересуваха от звука му, но тя го харесваше. Струваше ѝ се като приспивна песен. Над главата ѝ плуваше луната. Сенките върху ярката ѝ повърхност изобразяваха лицата на влюбени, които се целуват... ако можеше да се вярва на обикновените хора на земята. Глупаците долу виждаха различно лице при всяко пълнолуние, но вещицата знаеше, че луната има едно-единствено лице. На Демона. На смъртта.

Никога не се бе чувствала по-жизнена.

– О, мой красавецо – прошепна и докосна ключалката с изкривените си пръсти. Между свитите кокалчета проблесна бледа червена светлина и се чу изшракване. Дишайки тежко, като човек, който е тичал, тя сложи сандъчето на земята и го отвори.

Отвътре бликна розово сияние, по-слабо от това на Целуващата луна, но безкрайно по-красиво. Докосна сбръчканото лице, наведено над сандъчето, и за миг го подмлади.

Мъсти протегна глава, прилепи уши до черепа си и задуши. Старческите му очи бяха обагрени по краищата с розовата светлина. Рия мигновено изпита ревност.

– Махай се, глупчо! Това не е за такива като теб.

Мъсти се дръпна назад, съскайки като чайник, и обидено закрачи

към хълмчето, бележешо самия връх на Къос. Седна там, като се преструваше на възмутен, и заблиза лапите си, докато вятърът неспирно разрошваше козината му.

В сандъчето, надничайки от кадифена плетена торба, лежеше стъклено кълбо. Беше изпълнено с розовата светлина, която пулсираше като сърце.

– О, красавецът ми – измърмори Рия и го вдигна. Задържа кълбото пред очите си и пулсиращото му сияние потече по сбръчканото й лице – досущ дъжд.

– О, жив си! Да!

Изведнъж сиянието потъмня и стана червено. Старицата го усещаше как пулсира в ръцете й и отново почувства онази удивителна влага между краката си, онзи прилив на похот, който мислеше, че отдавна е загубила.

Сетне пулсирането утихна и светлината в стъкленото кълбо се сви като венчелистчета на цвете. На нейно място се появи мрак... сетне трима ездачи. Отначало Рия помисли, че това са мъжете, които й бяха донесли стъклената топка. Но сетне видя, че са по-млади – дори от Дипейп, който беше двайсет и петгодишен. На седлото на онзи вляво сякаш имаше птичи череп. Странно, но наистина беше така.

После двама от тях изчезнаха, по-скоро се... затъмниха. Остана само младият мъж в средата. Беше с джинси и ботуши и шапка с плоска периферия, закриваща горната половина на лицето му. Яздеше с лекота и първата й тревожна мисъл беше: „*Стрелец! Дошъл е на изток от Вътрешните Баронства. Да, вероятно от самия Гилеад!*“ Но не беше необходимо да види горната половина на лицето му, за да разбере, че той е почти дете и на колана му няма револвер. И все пак не мислеше, че младежът е дошъл невъоръжен. Де да можеше да вижда по-добре...

Долепи кълбото до носа си и промълви:

– По-близо, хубавецо! Още по-близо!

Не знаеше какво да очаква – по всяка вероятност нищо, но в тъмния кръг фигурата наистина се уголеми. Все едно плаваше във вода. Рия видя, че на седлото му няма череп, а къс лък. А от дясната страна, където един стрелец би трябвало да носи пушка в калъф, имаше колчан със стрели. Този мъж не беше от Старците. Лицето му съвсем не изглеждаше така... Не беше и от Външната арка.

– Кой си ти, лековерни човече? – задъхана попита тя. – И как да те позная? Косата ти е паднала над лицето и не виждам очите ти. Може би по коня... Махай се, Мъсти! Защо продължаваш да ме безпокоиш?

Котаракът се бе върнал от наблюдателния си пост, търкаше се в подутите й старчески глезени и мяукаше с глас, по-дрезгав и от мъркането. Старицата понечи да го ритне, но Мъсти пъргаво отскочи... после се приближи до нея, загледа я с ненормалните си очи и тихо замяука.

Рия отново вдигна крак да го ритне и отново не успя да го уцели, сетне се вторачи в стъкления глобус. Конят и младият ездач бяха изчезнали. Розовото сияние също. Стъклото беше потъмняло, в него се отразяваше луната.

Вягърът духна и опъна роклята по старешкото й тяло. Мъсти, необезпокоен от леките ритници на господарката си, се стрелна напред и отново започна да се търка в глезените й, като непрекъснато мяукаше.

– Видя ли какво направи, противна торба с бълхи и болести? Светлината угасна точно когато...

В същия миг Рия долови звука, идващ от коларския път, и разбра защо Мъсти се държи така. Чу пеене. *Момичето*. Беше подранило.

Направи ужасна гримаса – мразеше да я изненадват и малката госпожичка долу на пътя щеше да си плати за това – наведе се и сложи кълбото в сандъчето. Вътрешната страна беше подплатена с коприна и топката се вмести идеално. От подножието на хълма (тя прокле вягъра, който духаше в погрешната посока, инак щеше да чуе звука по-рано) пеенето на момичето се усилваше.

„Любов, о, любов, о, безгрижна любов,
не виждаш ли какво направи безгрижната любов?“

– Ще ти дам аз една безгрижна любов, малка девствена кучко – измърмори възрастната жена и усети киселата воня на пот от мишниците си, но онази влага отново бе пресъхнала. – Ще ти дам да разбереш, задето идваш по-рано при старата Рия!

Прокара пръсти над ключалката на сандъчето, но то не се заключи. Предположи, че в нетърпението си да го отвори бе счупила нещо вътре. Окото и надписът сякаш й се подиграваха. ВИЖДАМ КОЙ МЕ ОТВАРЯ. Можеше да оправи ключалката за миг, но в момента нямаше време дори за това.

– Досадна мръсница! – изхленчи и обърна глава към приближаващата се глас.

Господи! Момичето идваше четирийсет и пет минути по-рано!

Затвори капака на сандъчето. Сърцето я заболя, когато го стори, защото кълбото отново оживяваше и се изпълваше с розов блясък, но сега

нямаше време да гледа и да мечтае. Щеше отново да го съзърцава по-късно, след като си отидеше обектът на неприличното сексуално влечение на дъртия Торин.

„И трябва да се въздържаш да не направиш нещо ужасно на момичето – помни си. – Не забравяй, че то е тук заради него, И не е някоя от онези простодушни тъпички с приятел, който се ослушва, щом чуе молби за женитба. Това е дело на Торин. За нея мисли, след като грозната му съпруга заспи, а той вземе пениса си в ръка и започне нощното доене. Законът е на негова страна и Торин има власт. Нещо повече, онова в сандъчето е работа на неговия човек, и ако Джонас разбере, че си го видяла... и използвала...“

Рия не се страхуваше от това.

Пхна сандъчето под мишница, вдигна поли със свободната си ръка и хукна по пътеката към колибата. Още можеше да тича, щом се наложеше, макар че малцина го вярваха.

Подскачайки, Мъсти се завтече по петите ѝ. Разполовената му опашка беше вдигната високо, а допълнителните му крака се люшкаха насам-натам на лунната светлина.

ВТОРА ГЛАВА. ДОКАЗВАНЕ НА ЦЕЛОМЪДРИЕТО

1

Рия се втурна в колибата си, мина пред тлеещия огън и застана на вратата на мъничката си спалня, като разсеяно прокара ръка през косите си. Малката кучка не я беше видяла, защото сигурно щеше да спре да вие или поне гласът ѝ щеше да се промени. И това беше хубаво, но старичката прокле сандъчето, което отново се бе заключило. Това вече беше лошо. Нямаше време да го отваря. Забърза към леглото, коленичи и бутна сандъчето отдолу.

Да, и това щеше да свърши работа. Докато Сюзан си отидеше. Усмивайки се накриво (само с дясната половина на устата си, защото лявата беше парализирана), Рия стана, изтупа роклята си и отиде да посрещне втория си гост за тази вечер.

2

Зад нея капакът на сандъчето изщрака. Открехна се на по-малко от два сантиметра, но това беше достатъчно, за да позволи на пулсиращата розова светлина да блесне.

3

Сюзан Делгадо спря на около метър от колибата на вещицата. Потта охлади ръцете и врата ѝ. Току-що бе забелязала възрастна жена (сигурно онази, която бе дошла да види) да тича надолу по пътеката.

„Не спирай да пееш. Когато една старица бяга така, явно не иска да я видят. Престанеш ли да пееш, тя ще разбере, че си я видяла.“

За миг се изплаши, че ще млъкне. Паметта ѝ ще се затвори като стресната ръка и ще ѝ откаже достъп до следващия стих на песента, която знаеше от детството си. Но си спомни думите и продължи.

„Някога бях безгрижна,
да, безгрижна.
Сега моята любов ме напусна.
и в сърцето ми ще остане тъгата.“

Неподходяща песен за нощ като тази, но сърцето ѝ не се интересуваше много от онова, което разумът искаше. Винаги беше така. Страхуваше се, че е навън, на лунната светлина, когато се разхождат върколаци, както се говореше. Боеше се от мисията си и от онова, което щеше да се случи. И все пак, когато бе излязла на Великия път, водещ въвн от Хамбри, и сърцето ѝ настояваше да бяга, тя наистина хукна под светлината на Целуващата луна. Полата ѝ се вдигна високо над коленете. Галопираше като пони, а сянката ѝ я гонеше. Тича около километър и половина, докато всеки мускул на тялото ѝ затрептя, и въздухът, който поемаше, придоби вкуса на сироп. И когато стигна до пътеката, водеща нагоре към онзи висок, зловещ хълм, Сюзан запя. Защото сърцето ѝ го искаше. Пък и идеята не беше лоша. Ако не друго, то поне прогонваше унието.

Сега се приближаваше към края на пътеката, пеейки „Безгрижна любов“. Навлезе в оскъдната светлина, процеждаща се през отворената врата, и един груб като на гарга глас заговори от сенките:

– Престани да виеш, госпожичке. Мозъкът ми ще се пръсне.

Сюзан, на която непрекъснато казваха, че има хубав глас, дар от баба й, веднага млъкна и се смути. Застана на прага и скръсти ръце пред престилката си. Отдолу бе облякла една от двете най-хубави рокли, които имаше, а под нея сърцето й биеше силно.

Един котарак – ужасно същество с два допълнителни крака, стърчащи от двете му страни като вилици – се показва пръв. Погледна я, сякаш я преценяваше, после презрително се намръщи като човек. Изсъска и изчезна в нощта.

„Добър вечер и на теб“ – помисли Сюзан.

На прага се появи старицата, при която я бяха изпратили. Огледа я от главата до петите с присвити очи и със същото изражение на презрение, после отстъпи назад.

– Влез. И гледай да затвориш добре вратата. Вятърът често я отваря.

Сюзан се подчини. Не искаше да се затваря в тази воняща стая с възрастната жена, но нямаше друг избор. Човек никога не трябва да се колебае. Така казваше баща й, независимо дали обсъждаше събиране и изваждане, или как Сюзан да се държи с момчетата по време на танците, когато ръцете им започнеха да шарят по тялото й. Тя затвори плътно вратата и чу как резето изщрака.

– Ето те и теб – рече старицата и й предложи за добре дошла уродливата си усмивка.

Усмивка, която със сигурност можеше да накара дори смело момиче да се замисли за приказките от детството – истории за възрастни жени с криви зъби и врящи казани, пълни с жабешкозелена течност. Над огнището в тази стая не висеше казан (пък и огънят догаряше), но Сюзан предположи, че в него е имало неща, за които беше по-добре да не мисли. Тази жена беше истинска вещица, не възрастна дама, която се преструва на магьосница. Убеди се в това в мига, когато видя как Рия бяга към колибата си, следвана по петите от уродливия котарак.

– Да – промълви и се усмихна. Опита се усмивката й да бъде приятна, лъчезарна и безстрашна. Известно време тичах. Предполагам, че луната влезе в кръвта ми. Така би казал баща ми. – Ето ме и мен.

– При това подрани, сладурче.

Зловещата усмивка на старицата изведнъж се разшири.

– Да, но Пат Делгадо е мъртъв вече от пет години. Имаше червена коса и брада. Собственият му кон го прегазил и отне живота му. Отиде на поляната в края на земния си път, слушайки музиката на счупените си

кости.

Нервната усмивка изчезна от лицето на Сюзан, сякаш я бяха зашлевили. При споменаването на баща ѝ в очите ѝ бликнаха горещи сълзи. Но тя нямаше да им позволи да потекат по лицето ѝ. Не и пред тази безсърдечна дърта сврака.

– Хайде да свършим бързо работата си – каза тя със сух глас, съвсем различен от обичайния ѝ жизнерадостен тон.

Но Сюзан беше дете на Пат Делгадо, дъщеря на най-способния коляр в Уестърн Дроп и много добре помнеше лицето му. Можеше да бъде непреклонна, ако се наложеше. И сега моментът явно беше такъв. Старицата искаше да засегне най-съкровениите ѝ чувства и видеше ли, че усилията ѝ имат успех, щеше да ги удвои.

Вещицата наблюдаваше изпитателно девойката. Беше сложила ръце на кръста си, а котаракът се търкаше в глезените ѝ. Очите ѝ сълзяха, но Сюзан забеляза, че са сивозелени като на котарака и се зачуди каква ли разрушителна магия крият. Почувства силно желание да наведе глава, но не го направи. Нямаше нищо лошо, че изпитва страх, но понякога не биваше да го показва.

– Виждаш ми се дръзка, госпожичке – каза накрая Рия. Усмивката ѝ бавно се стопи и се превърна в сприхаво намръщване.

– Не, стара майко – монотонно отговори Сюзан. – Само се държа като човек, който е дошъл да свърши работа и да си тръгне. Тук съм по желание на кмета на Меджис и на леля ми Кордилия, сестра на баща ми. Моят *скъл* баща, за когото не желая да чувам лоши думи.

– Аз говоря така – рече старицата. Тонът ѝ беше презрителен и все пак в гласа ѝ се долови отенък на угодническо раболепие. Сюзан не ѝ обърна внимание. Вероятно през целия си живот вещицата бе говорила по този начин и вече го правеше машинално.

– Дълго съм живяла сама и отворя ли уста, езикът ми се обръща накъдето иска.

– Тогава понякога може би е по-добре изобщо да не отваряш уста.

Очите на старицата блеснаха гневно.

– Ти си затваряй устата, малко момиче, освен ако не искаш езикът ти да изсъхне в устата, където ще гние и ще накара кмета да се замисли, преди да те целуне, когато помирише вонята.

Сърцето на Сюзан се сви. Беше дошла тук с една-единствена цел – колкото е възможно по-бързо да свърши работата, някакъв ритуал, който явно щеше да бъде болезнен и срамен. Защо нещата се влошиха толкова бързо? Или винаги беше така с вещиците?

– Започнахме зле, госпожо... Не може ли да поправим случилото се? – неочаквано попита тя и протегна ръка.

Вещицата се стъписа, но също подаде ръка. Връхчетата на съсухрените ѝ пръсти докоснаха пръстите на шестнадесетгодишната девойка. Младото лице беше гладко и чисто, а дългите коси – сплетени на плитка, падаща на гърба. Сюзан трябваше да положи истински усилия да не направи гримаса при допира, колкото и да беше кратък. Пръстите на старицата бяха ледени като на труп, но девойката бе докосвала студени пръсти и преди. „Студени ръце, горещо сърце“, както понякога казваше леля ѝ Кордилия. Всъщност неприятна беше самата им *структура*, ледената плът, гъбеста и увиснала около костите, сякаш жената, на която принадлежеше, бе удавница.

– Не, няма да започваме отначало – каза Рия. – По-добре да продължим. Имаш влиятелен приятел в лицето на кмета и не искам той да ми става враг.

„*Поне е откровена*“ – помисли Сюзан, сетне се подигра на себе си. Тази жена би била откровена, само когато абсолютно ѝ се наложеше. Ако зависеше от нея, щеше да излъже за всичко – за времето, реколтата и за полета на птиците по време на жетва.

– Дойде по-рано, отколкото те очаквах, и това ме ядоса. Донесе ли ми нещо, госпожичке? Сигурна съм, че го носиш.

Очите ѝ блеснаха още веднъж, този път не от гняв.

Сюзан бръкна в джоба на престилката си (колко глупаво беше да носи престилка за мисията си на това затънтено място, но такъв беше обичаят). Там, завързана за връв, за да не я изгуби, висеше платнена торбичка. Момичето развърза връвта и извади торбичката. Сложи я в протегнатата към нея ръка. Дланта беше толкова съсухрена, че линиите едва се забелязваха. Сюзан внимаваше да не докосне отново Рия... макар че старицата щеше да докосне *нея*, при това скоро.

– Шумът на вятъра ли те кара да трепериш? – попита вещицата, въпреки че мислите ѝ бяха съсредоточени върху торбичката, а пръстите ѝ припряно дърпаха възела.

– Да.

– Така и трябва да бъде. „Във вятъра чуваш гласовете на мъртвите и когато викат така, е защото молят за прошка.“

Възелът се разплете. Магьосницата отвори торбичката и изсипа на дланта си две златни монети. Бяха грапави и груби – никой не бе правил такива монети поколения наред, но бяха тежки, а орлите, гравирани на тях, имаха определена власт. Рия захпа едната с няколкото си

отвратителни зъба, сетне огледа леките вдлъбнатини в златото. Взира се в монетите в продължение на няколко секунди, после ги стисна в шепата си.

Докато вниманието на вещицата бе насочено към монетите, Сюзан случайно погледна през отворената врата, където предположи, че е спалнята на старицата. И там видя нещо странно и обезпокоително – светлина под леглото. Розово, пулсиращо сияние. Изглежда идваше от някакво сандъче, макар че не можеше да се...

Старицата вдигна глава и момичето бързо насочи поглед към ъгъла на стаята, където на кука висеше мрежа с три-четири странни бели плода. Сетне, когато възрастната жена се премести и огромната ѝ сянка затанцува надалеч от тази част на стената, Сюзан видя, че това съвсем не са плодове, а черепи. Повдигна ѝ се.

– Трябва да разпаля огъня, госпожичке. Отиди зад къщата и донеси малко дърва. Големи и дебели. И недей да хленчиш, докато ги мъкнеш. Ти си едричка и яка.

Сюзан, която не хленчеше, щом ѝ възложиха работа, не каза нищо... макар че ѝ мина през ума да попита Рия дали изпраща за дърва всеки, който ѝ донесе злато. Всъщност нямаше нищо против. Въздухът навън щеше да ѝ се стори като вино след вонята в къщурката.

Беше почти стигнала до вратата, когато кракът ѝ се удари в нещо топло и меко. Котаракът измяука. Тя се спъна и едва не падна. Старицата издаде някакви задъхани, задавени звуци, които явно бяха смях.

– Внимавай, госпожичке. Котаракът е лукав, нали? И спъва. Хи, хи! И пак избухна в смях.

Мъсти погледна Сюзан, сви уши и изсъска. Сивозелените му очи бяха огромни. А девойката, без да съзнава какво прави, също изсъска. Както изражението му на презрение, така и изненадата на Мъсти бяха човешки. Обърна се и избяга в спалнята, размахвайки разполовената си опашка. Сюзан имаше чувството, че е там от хиляда години и сигурно ще минат още толкова, преди да си тръгне за вкъщи.

4

Въздухът навън беше приятен, както се бе надявала, за миг тя застана на верандата, вдишвайки и опитвайки се да прочисти белите дробове и мислите си.

После заобиколи къщурката... но там нямаше дърва, а само малък

прозорец, почти закрит от някакво твърдо и грозно увивно растение. Прозорчето беше в задната част на колибата и сигурно гледаше към спалнята на старицата.

„Не поглеждай там. Онова, което е под леглото, не е твоя работа, и ако тя те хване...“

Въпреки това Сюзан се приближи и надникна.

Рия бе коленичила, държеше платнената торбичка между зъбите си и бъркаше под леглото.

Извади някакво сандъче и махна капака, който вече беше откренат. Лицето ѝ се озари от нежна розова светлина и Сюзан затаи дъх. За миг видя лицето на младо момиче, но изпълнено с жестокост. Лице на капризно дете, твърдо решено да научи всички лоши неща на този свят поради всички погрешни причини. Може би такава е било лицето на вещицата на млади години. Светлината изглежда идваше от стъклено кълбо.

Старицата се вторачи в него. Очите ѝ бяха широко отворени. Устните ѝ се движеха, сякаш говореше или дори пееше, а торбичката, която Сюзан бе донесла от града, се поклащаше насам-натам. После с огромно усилие на волята вещицата затвори сандъчето и розовото сияние изчезна. Сюзан изпита облекчение. В тази работа имаше нещо, което не ѝ харесваше.

Вещицата сложи длан на сребърната ключалка в средата на капака и от пръстите ѝ за миг проблесна алена светлина. После остави сандъчето под леглото и прокара ръце по пръстения под. Макар че го докосна само с длани, на пода се появиха линии, сякаш бе използвала молив. Сетне потъмняха и се превърнаха в бразди.

„Дървата, Сюзан! Занеси ги, преди да е осъзнала колко си се забавила! Направи го, в името на баща си!“

Девојката запретна полата си чак до кръста – не искаше вещицата да види мръсотия или листа по дрехите ѝ, нито да отговаря на въпроси как се е изцапала – наведе се и изпълзя под прозореца. Белите ѝ памучни гащи проблеснаха на лунната светлина. Изправи се и безшумно забърза към далечния край на къщурката. Там, под старо и плесенясало парче кожа, намери дървата. Взе пет-шест големи цепеници и тръгна към предната част на къщата.

Старицата се бе върнала в стаята и намръщена гледаше огнището, където сега имаше само тлееща жарава. От платнената торбичка нямаше и следа.

– Много се забави, госпожичке – каза, без да откъсва очи от

огнището, сякаш Сюзан не я интересуваше... но единият ѝ крак потропваше под мръсната рокля, а веждите бяха свъсени.

Момичето прекоси помещението, надничайки над дървата, за да гледа къде стъпва. Нямахше да се изненада, ако котаракът я дебнеше с надеждата-да я спъне.

– Видях паяк – рече тя. – Тръснах престилката си, за да го прогоня. Не обичам да ги гледам.

– Скоро ще видиш нещо, което съвсем няма да ти хареса – ухили се Рия с особената си крива усмивка. – Ще излезе изпод нощницата на стария Торин. Твърдо като пръчка и червено като невен. Хи, хи! Чакай малко. О, богове, донесла си толкова много дърва, сякаш ще палим празничен огън.

Взе две големи цепеници и равнодушно ги хвърли върху въглените. Нагоре в тъмния и леко бучащ комин спираловидно се извиха искри от жаравата. *„Ето, разпиля онова, което бе останало от огъня ти, глупаво старо съществуване, и сега ще трябва да го запалиш отново“* – помисли Сюзан. После Рия бръкна в огнището, каза нещо с гърлен глас и пънове-те пламнаха.

– Сложи останалите тук – каза тя и посочи дървена шайга.

– И внимавай да не ги разпилееш.

„И да изцапам тази чистота?“ – помисли момичето и прехапа устни, за да съдржи усмивката си.

Вещицата сигурно усети това, защото я погледна с раздражително, многозначително изражение.

– И така, госпожичке, хайде да свършим работата. Знаеш ли защо си тук?

– Тук съм по желание на кмета Торин – повтори Сюзан, съзнавайки, че това не е истинският отговор. Уплаши се – повече, отколкото когато погледна през прозорчето и видя старицата да тананика на стъкления глобус. – Съпругата му е станала безплодна в края на живота си. Торин иска да има син, преди и той да не може да...

– Дрън-дрън, спести ми глупостите и красивите думи. Той иска цици и задник, които да не се размекват в ръцете му, и кутийка, която да стиска онова, което ѝ бута. Ако още е достатъчно мъж, за да го бута. Ако от това излезе син, да, чудесно, ще ти го даде да го отгледаш, докато стане време да тръгне на училище, сетне повече няма да го видиш. Ако е дъщеря, вероятно ще ти я вземе и ще я даде на новия си човек, оня с момичешките коси, куция, за да я удави в най-близкия вир.

Потресена, Сюзан се вторачи в нея. Старицата се изсмя.

– Истината не ти хареса, нали? Малко истини са приятни. Но леля ти винаги е била хитруша и ще измъкне всичко от Торин и от съкровищницата му. Златото, което *ти* ще видиш, не е моя работа... нито твоя, ако не внимаваш. Хи, хи! Свали тая рокля!

„Няма“ – беше на път да каже Сюзан, но какво щеше да стане после? Щеше да бъде изгонена от тази колиба и изпратена на запад, дори без двете златни монети, които бе донесла тук. И това щеше да е само половината. Най-важното бе, че беше дала дума. Отначало отказа, но когато леля Кордилия я призова да го стори в името на баща си, отстъпи. Както винаги правеше. Всъщност нямаше избор. А там, където няма избор, колебанието е грешка.

Развърза престилката си и я свали. Сгъна я, сложи я на малката, черна възглавница за крака до огнището и разкопча до кръста роклята си. Отметна я от раменете и я остави да се свлече на пода. Сгъна и нея и я постави върху престилката, опитвайки се да не обръща внимание на завистливия поглед на Рия. Котаракът дойде, влачейки се по пода. Чудовищните му допълнителни крака подскачаха насам-натам. Седна в краката на старицата. Навън вятърът се усили. Край огнището беше топло, но на Сюзан ѝ бе студено, сякаш по някакъв начин леденият вятър бе нахлул в тялото ѝ.

– Побързай, момиче! В името на баща си!

Сюзан издърпа долната си риза през главата и я остави върху роклята, после застана само по гащи и прикри с ръце гърдите си. Огънят хвърляше оранжеви отблясъци върху бедрата и тъмни сенки под нежните извивки на коленете ѝ.

– И още не е гола! – изсмя се дъртата гарга. – Колко сме целомъдрени! Но сме много хубави. Свали гащите, госпожичке, и застани така, както си излязла от майка си. Макар че нямаш толкова много благини, за да интересуваш такива като Харт Торин. Хи, хи!

Чувствайки се като в кошмар, Сюзан се подчини и спусна ръце от двете страни на тялото си.

– О, нищо чудно, че те иска! – рече старицата. – Наистина си красива! Нали, Мъсти?

Котаракът *измяука*,

– Коленете ти са изцапани – неочаквано каза Рия. – Как е станало това?

Сюзан преживя миг на ужасна паника. Беше вдигнала полата си, за да изпълзи под прозорчето на вещицата... После отговорът сам излезе от устата ѝ.

– Когато видях колибата ти, много се уплаших. Коленичих да се помоля на боговете и вдигнах роклята си, за да не я изцапам.

– Трогната съм, че искаш да се явиш с чиста рокля пред такава като мен! Колко си добричка! Не си ли съгласен, Мъсти?

Котаракът *пак измяука* и започна да ближе предната си лапа.

– Хайде, свърши работата си – каза Сюзан. – Платено ти е и аз ще се подчиня, но престани да ме дразниш.

– Знаеш какво трябва да направя, госпожичке.

– *Не знам* – отговори Сюзан. Отново беше на път да се разплаче. Сълзите пареха очите ѝ, но нямаше да им позволи да потекат по лицето ѝ. – Имам някаква представа, но когато попитах леля Кордилия дали съм права, тя ми каза, че ти ще се погрижиш за образованието ми в това отношение.

– Не иска да цапа устата си със съответните думи, нали? Е, няма нищо. Леля Рия ще ти каже всичко. Трябва да се уверя, че си непокътната, госпожичке. Възрастните хора го наричат доказване на целомъдрие. Ела при мен.

Девойката с нежелание пристъпи напред. Едрите ѝ гърди почти докоснаха роклята на старицата.

– Ако някой дявол или демон е покварил духа ти, това ще омърси детето, което ще носиш. Оставя следи. Най-често е белег от смучене или от любовно ухапване, но има и други... Отвори уста!

Сюзан го направи и когато вещицата се наведе към нея, вонята стана толкова силна, че стомахът ѝ се сви. Затаи дъх и се замоли на боговете това да свърши бързо.

– Изплезе език и ми дъхна.

Рия помириса дъха ѝ, после се отдръпна. Беше толкова близо, че момичето видя въшките, подскачащи в косите ѝ.

– Дъхът ти е приятен. Обърни се.

Пръстите на старицата опипаха гърба и хълбоците ѝ. Връхчетата им бяха студени като лед.

– Наведи се и разтвори бузите на дупето си, госпожичке. Не се срамувай. Рия е виждала много голотии през живота си.

Сюзан се изчерви. Сърцето ѝ сякаш пулсираше в слепоочията. Сетне почувства как единият от онези леденостудени като на труп пръсти прониква в ануса ѝ. Прехапа устни, за да не изпищи.

За щастие, проникването беше краткотрайно... но Сюзан се опасяваше, че ще има още едно.

– Обърни се.

Вещицата прокара ръце по гърдите ѝ, леко побутна зърната с палци и внимателно ги огледа. Бръкна в пъпа на момичето, после изсумтявайки от усилието, се свлече на колене и опипа краката ѝ.

– Вдигни левия си крак, момиче!

Сюзан го стори и се засмя нервно и пискливо, когато Рия докосна петата и погледна между пръстите ѝ.

След като повтори процедурата с другия крак, старицата каза:

– Знаеш какво следва.

– Да. – Думата беше произнесена с разтреперан и припрян глас.

– Стой мирно, госпожичке. Всичко друго е наред. Чиста си като сълза. Но сега стигнахме до уютното кътче, което интересува Торин, там, където целомъдрието наистина трябва да бъде доказано. Затова стой мирно!

Сюзан затвори очи и се замисли-за конете, препускащи по Ската. Официално те бяха конете на Баронството, надзиравани от Раймър, съветник на Торин и министър на инвентара, но животните не знаеха това. Мислеха, че са свободни, а щом духът ти е свободен, какво друго има значение?

„Нека да бъда свободна в мислите си като конете, препускащи по Ската, и не и позволявай да ми причини болка. Моля те. А ако го стори, моля те, помогни ми да го понеса с достойно мълчание.“

Студените пръсти разделиха косъмчетата под пъпа ѝ, спряха, после проникнаха в нея. Почувства болка, но само за миг. Не беше силна, но най-неприятното беше унижението и погнусата от докосването на вещицата.

– Колко си тясна! – извика Рия. – Но Торин ще се погрижи за това. А що се отнася до теб, ще ти кажа една тайна, която превзетата ти леля с дългия нос, стиснати устни и кесия и малки, настръхнали гърди никога не е знаела: дори момиче, което е непокътнато, може от време на време да изпита тръпка, ако знае как.

Пръстите на вещицата обвиха малката пъпка плът в началото на срамните устни на Сюзан. В един ужасяващ миг момичето помисли, че ще ошипят чувствителното място, което понякога я караше да затаява дъх, когато се търкаше в седлото, докато яздеше. Но пръстите го погалиха... и тя с ужас установи, че топлината, която усети, съвсем не е неприятна.

– Мъничката копринена пъпчица – изтананика старицата и пръстите ѝ започнаха да се движат по-бързо.

Сюзан почувства как бедрата ѝ неволно се люшнаха напред и после

се замисли за алчното, своенравно лице на вещицата, озарено от розовата светлина, излъчваща се от сандъчето, и как платнената торбичка със златните монети висеше от сбръчканите устни като повръщано и топлината, която усети, изчезна. Разтреперена, се дръпна назад. Ръцете, коремът и гърдите ѝ настръхнаха.

– Извърши онова, за което ти беше платено – каза момичето със сух и смразяващ глас.

Рия се намръщи.

– Не можеш да ми казваш какво съм направила и какво не, дръзка хлапачке! Аз знам кога ще съм свършила работата. Аз, Рия, чудачката от Къос, и...

– Не мърдай и стани, преди да съм те ритнала в огъня, уродливо същество!

Устните на старицата оголиха няколкото останали в устата ѝ зъба в подигравателна усмивка и Сюзан осъзна, че и двете са се върнали в началото: готови да си издерат очите.

– Вдигнеш ли ръка или крак срещу мен, нахална кучко, ще си тръгнеш или без тях, или със сляпо око.

– Не се съмнявам, че можеш да го направиш, но Торин ще се ядоса.

За пръв път през живота си споменаваше името на мъж, за да се защити. Засрами се. Почувства се някак... нищожна. Не знаеше защо е така, особено след като се бе съгласила да спи в леглото му и да носи неговото дете.

Вещицата се вторачи в нея, докато сбръчканите ѝ устни се разтегнаха в пародия на усмивка, която беше по-неприятна и от озъбването ѝ. Пъшкайки и подпирайки се на стола, тя стана. Сюзан бързо започна да се облича.

– Да, ще се ядоса. Вероятно ти го познаваш най-добре, госпожичке. Прекарах странна нощ и това разбуди части от мен, които е по-добре да са заспали. Всичко друго, което би могло да се случи, приеми като комплимент за целомъдрието... и за красотата си. Да. Наистина си красива. Няма съмнение. Косите ти... разпуснеш ли ги, както ще направиш за Торин, когато легнеш с него... блестят като слънцето, нали?

Сюзан не искаше да отблъсква старицата, но не желаше и да насърчава тези раболепни комплименти. Още виждаше омразата в сълзачиците очи на Рия и при спомена за докосването на пръстите, по гърба ѝ полазиха тръпки. Не каза нищо, само облече роклята си и започна да я закопчава.

Вещицата вероятно прочете мислите ѝ, защото усмивката изчезна

от устните ѝ и държанието ѝ стана делово. Сюзан изпита огромно облекчение.

– Е, няма значение. Показа се девствена. Можеш да се облечеш и да си вървиш. Но те предупреждавам да не казваш на Торин нито дума за онова, което стана между нас. Женските неща не бива да безпокоят мъжките уши, особено на големец като него. – Рия не можа да сдържи конвулсивната си подигравателна усмивка. Сюзан не знаеше дали старичката съзнава това или не. – Договорихме ли се?

„Ще ѝ обещаеш каквото иска, само да се махна оттук.“

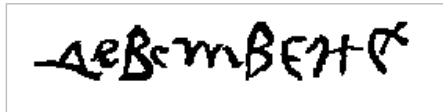
– Обявяваш ли ме за целомъдрена?

– Да, Сюзан, дъщеря на Патрик. Но думите ми не означават нищо. Чакай малко... Тук някъде...

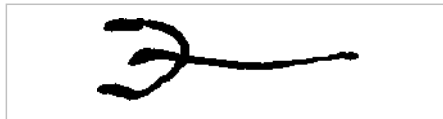
Рия зарови по полицата над огнището. Разбута остатъците от свещи, залепени върху напукани чинии, вдигна газената лампа и за миг се вторачи в рисунката на младо момче, после я остави.

– Къде... Ето!

Грабна тефтер с черни корици, на който със старомодни златисти букви бе напечатано СИТГО, и молив. Прелисти тефтера почти докрая и намери празен лист. Надраска нещо и откъсна страницата. Подаде я на Сюзан, която взе листа и погледна написаното. Там имаше една-единствена дума, която отначало не можа да разчете.

Отдолу се мъдреше някакъв символ:

– Какво е това? – попита момичето, посочвайки драсканицата.

– Рия, моят знак. Известен е в шест Баронства и не може да бъде фалшифициран. Покажи този лист на леля си. После на Торин. Ако леля ти поиска тя да му го покаже – нали я знаеш колко е властна – ще речеш: „Рия каза, че не може да го задържиш в себе си.“

– Ами ако Торин го поиска?

Вещицата сви рамене презрително.

– Може да го задържи, да го изгори или да избърше задника си с

него. Все ми е едно. И за теб не е важно, защото ти си знаеше, че си девствена, нали? Вярно ли е?

Сюзан кимна. Веднъж, когато се прибираще вкъщи от танци, бе позволила на едно момче да пъкне ръката си под ризата ѝ за миг-два, но какво от това? Беше девствена. И в много повече отношения, отколкото имаше предвид това противно същество.

– Внимавай да не изгубиш листчето. Освен ако, разбира се, не искаш да ме видиш отново. Ще трябва да повтора цялата процедура.

„*Боговете да убият дори самата мисъл за това*“ – помисли Сюзан и се въздържа да не потрепери. Пъкна листа в джоба си – там, където бе носила платнената торбичка.

– А сега, ела до вратата, госпожичке.

Старицата като че ли искаше да я хване за ръката, сетне промени решението си. Двете тръгнаха към вратата, като внимаваха да не се докоснат. Но щом стигнаха до прага, Рия улови ръката на Сюзан и посочи яркия сребрист диск, висящ над хълма Къос.

– Целувашката луна – промълви. – Средата на лятото.

– Да.

– Кажй на Торин да не ляга с теб, докато на небето не се издигне Демонската луна.

– Чак по Жетва?

Дотогава имаше три месеца. Сюзан се опита да не покаже радостта си от тази отсрочка. Мислеше, че на следващата вечер Торин ще отнеме девствеността ѝ. Виждаше, че я гледа похотливо.

Рия се бе вторачила в луната и сякаш пресмяташе нещо. Ръката ѝ се плъзна към дългата плитка на момичето и я погали. Сюзан изтърпя милувката, но когато усети, че вече не издържа, старицата махна ръката си и кимна.

– Да, не само по Жътва, но и в истинския Край на годината, в празничната нощ. Така му кажи. Може да те има след огъня. Разбра ли?

– Да.

Сюзан едва съдържаше радостта си.

– Когато огънят в Зеленото сърце започне да гасне и последният човек с червени ръце се превърне в пепел – добави Рия. – Едва тогава. Не по-рано. Трябва да му го кажеш.

– Добре.

Ръката се вдигна и отново загали косите ѝ. Сюзан стоически понесе изпитанието. След такава добра новина би било дребнаво да постъпи другоаче.

– През това време ще се отдадеш на размисъл и ще събираш сили да родиш момче, както кметът иска... а не само да яздиш по Ската и да събираш последните цветове на моминството си. Разбра ли?

– Да. – Девојката си позволи учтивост. – Благодаря, сай. Старицата махна с ръка, сякаш чу ласкателство.

– И пак те предупреждавам – не казвай на никого какво стана между нас. Това не е тяхна работа, само наша.

– Няма да кажа нищо. Свършихме ли си работата?

– Ами... може би остана още една дреболия...

Рия се усмихна, после вдигна ръка пред очите на момичето. Събра три пръста и разпери единия. Между тях блесна сребърен медальон, който сякаш се материализира от празното пространство. Очите на Сюзан мигновено се приковаха в него. Сетне вещицата произнесе с гърлен глас една-единствена дума.

Момичето затвори очи.

5

Старицата погледна момичето, което стоеше заспало на лунната светлина. Спусна медальона в ръкава си (пръстите ѝ бяха изкривени, но се движеха сърчно, когато трябваше). Деловото изражение изчезна от лицето ѝ и се замени с гняв. Присви очи. „*Ще ме ритнеш в огъня, така ли, уличнице? Щяла да каже на Торин*“. Но заплахите и наглостта на момичето не бяха най-лошото, а отвращението, изписано на лицето му, когато се отдръпна при допира ѝ.

Беше твърде добра за старицата, нали? И несъмнено се мислеше за твърде добра и за Торин. Тя, тази шестнайсетгодишна хлапачка с хубави руси коси, в които Торин сигурно мечтаеше да зарови ръце, докато я обладаваше.

Не можеше да стори зло на Сюзан, колкото и да ѝ се искаше и колкото и онази да го заслужаваше. Ако не друго, Торин можеше да ѝ отнеме стъкления глобус, а Рия нямаше да го понесе. Още не. Не можеше да нарани девојката, но можеше да ѝ направи нещо, което щеше да развали удоволствието на Торин, макар и за известно време.

Наведе се към момичето, сграбчи дългата плитка и започна да я премята в ръката си, наслаждавайки се на гладките като коприна коси.

– Сюзан? – прошепна. – Чуваш ли ме, Сюзан, дъщеря на Патрик?

– Да – отговори момичето, без да отваря очи.

– Тогава слушай. – Светлината на Целуващата луна падаше върху лицето на Рия и го превръщаше в сребрист череп. – Чуй ме добре и запомни – там, в дълбоката пещера, където будното ти съзнание никога не пристъпва.

Старицата продължи да гали косите ѝ – копринени и гладки като пъпчицата между краката ѝ.

– Ще запомня – рече Сюзан.

– Да. Има нещо, което трябва да сториш, след като той ти отнеме девствеността. Направи го веднага, без да се замисляш. Чуй ме, Сюзан, дъщеря на Патрик. Слушай внимателно.

Доближи сбръчканите си устни до гладкото ухо на момичето и прошепна нещо.

ТРЕТА ГЛАВА. СРЕЩА НА ПЪТЯ

1

Никога не бе преживявала такава странна нощ и вероятно не биваше да се изненадва, че не чу ездача, приближаващ се към нея...

Докато се връщаше към града, най-много се безпокоеше от новото си разбиране за сделката, която току-що бе сключила. Беше хубаво, че имаше отсрочка – три месеца, преди да преживее края на споразумението, но това не променяше основния факт: когато Дяволската луна станеше пълна, щеше да загуби девствеността си от кмета Торин, мършав, потрепващ конвулсивно човек с пухкави бели коси, увенчаващи като облак плешивото му теме. Съпругата му го гледаше уморено и тъжно – изражение, което бе болезнено да се наблюдава. Харт Торин беше човек, който се смееше гръмогласно, когато компания вдигнеше веселба, включваща блъскане с глави, бой на шега или замерване с изгнили плодове, но изглеждаше озадачен, когато чуеше тъжна или трагична история. Пукаше пръстите си, потупваше хората по гърба и се оригваше на масата. Поглеждаше притеснено съветника си почти при всяка своя дума, сякаш да се увери, че не е обидил Раймър по някакъв начин.

Сюзан често бе наблюдавала тези неща. Години наред баща ѝ отговаряше за конете на Баронството и редовно ходеше в Сийфронт по работа. Много пъти взимаше любимата си дъщеря. Тя познаваше Харт Торин много добре. Както и той нея. Може би прекалено добре. Сега най-важният факт около него беше, че е почти петдесет години по-възрастен

от момичето, което вероятно щеше да му роди син.

Сюзан сключи сделката доста безразсъдно...

Не, не беше безразсъдно. Беше несправедливо към нея... но всъщност не бе прекарала много безсънни нощи. Изслуша доводите на леля си Кордилия и помисли: „Е, няма да е зле най-после да притежавам официално нашите фамилни земи на Ската... да имам документи – един в къщата ни и друг – в папките на Раймър, където да пише, че земите са наши. Да, и да имаме още коне. Само три, но все пак ще бъдат повече, отколкото имаме сега. А срещу това? Да легна един-два пъти с него и да родя дете – нещо, което милиони жени са правили преди мен безпроблемно. В края на краищата, той не е мутант или прокажен, а само старец, който обича да пука пръстите си. Тази история няма да продължи вечно и както леля Кордилия каза, ще мога да се омъжа, ако времето и ка решат. Няма да бъда първата жена, която ще легне при съпруга си, след като вече е станала майка. А и това прави ли ме проститутка? Законът казва «не», но истинският съдник, сърцето ми, нашепва, че ако по този начин спечеля земите на баща ми и три коня, ще бъда проститутка.“

Имаше и още нещо. Леля Кордилия безмилостно бе извлякла изгода от невинността ѝ. Непрекъснато опяваше за *мъничкото, сладко бебенце*, което Сюзан ще роди. Знаеше, че момичето ще хареса идеята да има собствено бебе – малка жива кукла, която да облича, храни и приспива в горещите следобеди. Но Кордилия не спомена (вероятно беше твърде невинна, дори да си го помисли, макар че Сюзан не вярваше в това) онова, което тази вечер вещицата брутално изясни: Торин искаше нещо повече от дете. „Той иска *цици и задник, които да не се размекват в ръцете му, и кутийка, която да стиска онова, което ѝ бута.*“

При спомена за тези думи лицето ѝ запулсира, докато вървеше в мрака. Беше се съгласила, имайки предвид неясните си представи за чифтосването на добитъка – позволяваха на животните да го правят, докато „смето хванеше“, после отново ги разделяха. Но сега знаеше, че Торин вероятно щеше да я пожелае отново и отново и общоприетият закон, датиращ от двеста поколения, повеляваше, че той може да спи с нея, докато тя, вече доказала добродетелността си, родеше дете, и ако това дете също беше нормално, а не мутант... Сюзан тайно разпита тук-там и научи, че второто доказване обикновено се извършва около четвъртия месец на бременността... тогава, когато започнеш да личи и под дрехата. Рия трябваше да направи преценката, а вещицата не я харесваше.

Сега, когато беше твърде късно – беше приела споразумението, за чието официално оформяне се погрижи съветникът, и девствеността ѝ бе доказана от онази странна кучка – Сюзан съжаляваше за сделката. Най-много мислеше за това как Торин ще смъкне панталона си, излагайки на показ белите си, мършави, щъркелови крака и как ще легнат заедно и ще чуе старческите му кости да пукат. Коленете, гърбът, лактите и вратът.

„И кокалчетата на пръстите. Не забравяй за тях.“

Да. Старчески кокал чета, обрасли с косми. Сюзан се усмихна на тази комична гледка, но в същото време от крайчеца на окоото ѝ бликна гореща сълза. Избърса я, без да съзнава – така, както не чу и потракването на приближаващите се конски копита. Мислите ѝ още бяха далеч. Постоянно се връщаха към странното нещо, което бе видяла през прозорчето на спалнята на старицата – меката, но някак неприятна светлина, излизаша от розовото кълбо, и как вещицата го гледаше като хипнотизирана...

Когато Сюзан най-после чу приближаващия се кон, първата ѝ тревожна мисъл бе да се скрие в горичката, покрай която минаваше. Шансът някой порядъчен човек да бъде на пътя по това време ѝ се струваше малък, особено сега, когато в Средния свят нещата се бяха влошили. Но вече беше късно.

Тогава ще легне в канавката...

Но дори преди да погледне натам, ездачът, който се бе промъкнал зад нея, докато бе погълната в дълбоките мрачните си мисли, я поздравя.

– Добър вечер, мадам, и нека дните ви на земята да бъдат дълги.

Тя се обърна, като си помисли: *„Ами ако е някой от новите мъже, които се мотаят в къщата на кмета или в «Почивка за пътника»? Не е най-възрастният. Гласът на този човек не трепери като неговия, но някой от другите... Онзи, когото наричат Дипейп...“*

– Добър вечер – чу се да казва тя на непознатия. – Нека и вашите дни да са дълги.

Гласът ѝ не трепереше – чу поне това. Но сега разбра, че този мъж не е Дипейп, нито Рейнолдс. Единственото, което можеше да каже със сигурност, беше, че той носи шапка с плоска периферия, с каквито тя свързваше мъжете от Вътрешните баронства от времето, когато пътуването между изтока и запада беше по-обичайно, отколкото сега. Преди да дойде Джон Фарсън, Добрия, и да започнат кръвопролитията.

Прости си, задето не го чу да се приближава, защото на седлото му

нямаше нито тока, нито звънец, и всичко бе завързано така, че да не вдига шум. Багажът му приличаше на този на човек извън закона, на опустошител (беше убедена, че в други времена и на други места Джонас и двамата му приятели са били и двете) или дори на стрелец. Но този човек не носеше оръжия, освен ако не бяха скрити. Само лък на седлото и нещо като колчан със стрели, но това беше всичко. Пък и никога не бе имало толкова млад стрелец.

Той изцъка с език на коня, точно както правеше баща ѝ (и самата тя, разбира се) и животното веднага спря. Преметна крак на седлото, вдигайки го високо и с несъзнателна грациозност, а Сюзан каза:

– Не, не си правете труда, страннико! Продължавайте по пътя си!

Дори да бе доловил тревогата в гласа ѝ, мъжът не ѝ обърна внимание. Слезе от коня и пъргаво скочи пред нея. Около ботушите му с четвъртити носове се вдигна прах. На звездната светлина тя видя, че човекът е съвсем млад, горе-долу на нейните години. Дрехите му бяха като на говедар, макар и нови.

– Уил Диърборн на вашите услуги – представи се той, свали шапката си, протегна крак и се поклони, както правеха във Вътрешните Баронства.

Тази нелепа учтивост сред дивата пустош стресна Сюзан, прогони страховете ѝ и я накара да се засмее. Помисли, че младият мъж ще се обиди, но той също се засмя. Хубава усмивка, искрена и неподправена. Зъбите му бяха равни.

Тя се поклони леко, хващайки крайчеца на полата си.

– Сюзан Делгадо.

Младежът докосна три пъти шията си с дясната ръка.

– Благодаря, Сюзан Делгадо-сай. Добра среща. Не исках да ви уплаша.

– Е, все пак го сторихте.

– Извинете.

По говора му Сюзан установи, че той наистина е от Вътрешните баронства и го погледна с подновен интерес.

– Не, не бива да се извинявате. Бях потънала в мисли. Ходих при... една приятелка... и осъзнах колко време е минало, едва когато видях, че луната е залязла. Ако спряхте от загриженост, благодаря ви, страннико, но всеки от нас трябва да продължи по пътя си. Отивам в покрайнините на градчето Хамбри. Вече съм съвсем близо.

– Хубаво слово и красиви чувства – усмихна се младежът, – но е късно и вие сте сама, затова мисля, че можем да вървим заедно. Яздите

ли, сай?

– Да, но...

– Тогава се приближете и се запознайте с моя приятел Ръшър. Той ще ви пренесе през последните три километра. Скопен е и е послушен.

Сюзан погледна Уил Диърборн със смесица от интерес и раздражение и помисли: „Ако още веднъж ме нарече сай, сякаш съм учителка или старата му леля, ще развържа тази глупава престилка и ще го прасна.“

– Никога не съм имала нищо против темперамента на кон, който е достатъчно послушен, за да носи седло. До смъртта си баща ми отговаряше за конете на кмета... А по тези места кметът е и Пазител на баронството. Цял живот съм яздила.

Хрумна й, че младежът може да се извини, дори да започне да заеква, но той само кимна спокойно и замислено – нещо, което й допадна.

– Тогава качете се. Ще вървя до вас и няма да ви безпокоя с приказките си, ако не желаете да разговаряме. Късно е и, както казват, разговорът омръзва, след като луната залезе.

Тя поклати глава, смекчавайки отказа си с усмивка.

– Не. Благодаря за любезността, но няма да е хубаво, ако някой ме види да яздя с непознат посреднощ. Нали знаете, че репутацията на една млада дама не е бяла риза, която може да се почисти с лимонов сок.

– Наоколо няма никого – каза младият мъж с влудяващо разумен глас. – Пък и виждам, че сте уморена. Хайде, сай...

– Моля ви, не ме наричайте така. Кара ме да се чувствам стара както... – Поколеба се за миг, обмисляйки думата *вещица*, която й хрумна най-напред. – Възрастна жена.

– Добре тогава, госпожице Делгадо. Сигурна ли сте, че не искате да яздите?

– Напълно. И без това не бих яздила в рокля, господин Диърборн, дори да бяхте мой брат. Неприемливо е.

Той стъпи на стремето, прехвърли се през седлото и отново стъпи на земята. Държеше сгъната дреха. Може би пончо.

– Можете да покриете краката си с това. Дрехата е широка. На баща ми е, а той е по-висок от мен.

Погледна за миг към хълмовете на запад и Сюзан видя, че е красив. Почувства лека тръпка и за хиляден път й се прииска мръсната вещица да бе вършила с ръцете си само работата, която се искаше от нея, колкото и да беше неприятна. Не желаше да гледа този хубав странник и да си спомня за докосването на Рия.

– Не – промълви. – Благодаря ви още веднъж, но трябва да откажа.

– Тогава ще вървя до вас и Ръшър ще ни бъде официален придружител – весело отговори младежът. – Поне до покрайнините на града няма да има кой да ни види и да си помисли нещо лошо за едно напълно порядъчно момиче и горе-долу порядъчно момче. И там ще сваля шапка и ще ви пожелае лека нощ.

– Бих искала да не го правите. Наистина. – Тя прокара ръка по челото си. – За вас е лесно да кажете, че няма кой да ни види, но понякога очите са навсякъде. Пък и в момента положението ми е малко... деликатно.

– Ще вървя с вас – повтори той и лицето му стана сериозно, – Времената са лоши, госпожице Делгадо. Тук, в Меджис, сте далеч от неприятностите, но понякога ръцете им са дълги.

Сюзан понечи да възрази и да му каже, че дъщерята на Патрик Делгадо може да се грижи за себе си, после си спомни за новите хора на кмета и колко хладнокръвно я оглеждаха, когато вниманието на Торин бе насочено другаде. Видя онези тримата, когато тръгна за колибата на вещицата. Тях ги чу да се приближават и си отдъхна зад една пиния (отказваше да мисли, че се е скрила). Отиваха в града и в момента по всяка вероятност пиеха в „Почивка за пътника“ и сякаш да продължат, докато Станли Руйз затвореше пивницата, но все пак не беше съвсем сигурна. Можеше да се върнат.

– Ами щом не мога да ви разубеда, добре тогава – въздъхна тя раздразнено и примирено – чувства, каквито всъщност не изпитваше. – Но само до първата пощенска кутия, на госпожа Бийч. Там е краят на града.

Младежът отново докосна шията си и направи още един от онези смешни и очарователни поклони – единият крак протегнат напред, сякаш се готвеше да спъне някого, и петата – забита в земята.

– Благодаря, госпожице Делгадо!

„Поне не ме нарече сай – помисли тя. – Това вече е нещо.“

2

Сюзан очакваше, че младежът ще бърби като сврака, въпреки обещанието си да мълчи, защото познатите й момчета правеха така. Не беше суетна, но смяташе, че *наистина* е хубава, макар и само защото момчетата не млъкваха и не преставаха да се влачат подир нея. Този сигурно щеше да й задава въпроси, които градските момчета не би трябвало

да задават – на колко години е, винаги ли е живяла в Хамбри, живи ли са родителите ѝ и още петдесетина, също толкова скучни, но свеждащи се до едно – има ли сериозен приятел.

Но Уил Диърборн не я попита нито за училището ѝ, нито за семейството или за приятелите ѝ. Бе установила, че това е най-обичайният подход момчето да разбере дали има евентуалния съперник в ухаждането. Уил Диърборн само вървеше до нея. Държеше юздата на Ръшър и гледаше на изток, към Чисто море. Вече бяха близо до него и насълзяващият очите мирис на сол се смеси с противната смрад на нефт, макар че вятърът духаше от юг.

Минаваха покрай Ситго и Сюзан се зарадва на присъствието на Уил Диърборн, макар мълчанието му да бе малко раздражително. Нефтеното поле с гората от сонди, които приличаха на скелети, я плашеше. Повечето стоманени кули отдавна бяха спрели да изпомпват нефт и нямаше нито резервни части, нито желание да ги поправят. А онези, които още работеха – деветнадесет от двеста – не можеха да бъдат спрени. Изпомпваха ли изпомпваха, сякаш запасите от нефт под тях бяха неизчерпаеми. Използваше се съвсем малка част от него. По-голямата се стичаше обратно в кладенците под мъртвите помпени станции. Светът се бе променил и това място ѝ напомняше за чудато гробище от механизми, където някои от труповете не бяха съвсем... Нещо студено и гладко я бутна по гърба и Сюзан не успя да сподави лекия си писък. Уил Диърборн се втурна към нея, спускайки ръка към колана си. После спря и се усмихна.

– По този начин Ръшър казва, че се чувства пренебрегнат. Съжалявам, госпожице Делгадо.

Тя отправи очи към коня. Ръшър отвърна на погледа ѝ, сетне наведе глава, сякаш също ѝ се извиняваше, че я бе стреснал.

„Глупости, момиче – помисли Сюзан, чувайки сърдечния, сериозен глас на баща си. – Той иска да знае защо си толкова неприветлива, това е всичко. Аз също. Обикновено не си такава.“

– Господин Диърборн, размислих – каза тя. – Ще се кача на коня.

3

Той се обърна с гръб и се вторачи в Ситго, пъхнал ръце в джобовете си, докато Сюзан първо разстла пончото на седлото, после сложи крак на стремето. Вдигна поли и внимателно се огледа. Беше убедена,

че младежът ще я погледне крадешком, но той още беше с гръб към нея. Изглеждаше заинтригуван от ръждясалите нефтени сонди.

„Какво толкова интересно има в тях, глупчо? – леко ядосана помисли тя – вероятно поради късния час и утайката от обърканите си чувства. – Мръсни стари неща, които стоят там повече от шест века. Цял живот дишам вонята им“

– Спокойно, момче – каза, след като стъпи на стремето.

Ръшър размърда уши, сякаш искаше да каже, че ще мирува цяла нощ, ако това е желанието ѝ.

Сюзан се качи на седлото. Едното от дългите ѝ бели бедра проблесна на звездната светлина. Тя почувства вълнението, което винаги изпитваше, когато яздеше... но този път беше по-силно, по-приятно и по-осезаемо. Вероятно защото конят беше красавец и непознат.

„Вероятно защото собственикът на коня е непознат – помисли тя. – И хубав.“

Това, разбира се, бяха глупости. Опасни глупости. И все пак, беше вярно. Той *наистина* беше хубав.

Покри краката си с пончото и в същия миг Диърборн започна да си подсвирква. Със смесица от изненада и суеверен страх тя осъзна, че песента е „Безгрижна любов“. Същата, която самата тя си тананикаше на път за колибата на Рия.

„Това е ка, момиче“ – прошепна гласът на баща ѝ.

„Няма такова нещо – отговори тя. – Отказвам да съзирам ка във всеки прозорец и сянка, като възрастните жени, които в летните вечери се събират в «Зелено сърце». Тази песен е стара. Всеки я знае.“

„Дано да си права – върна се гласът на Пат Делгадо. – Защото ако е така, ще връхлети като вихър и плановете ти ще рухнат като хамбара на дядо ми, когато го поразят циклонът.“

Не беше *ка*. Сюзан нямаше да се остави да бъде изкушена от мрака, сенките и зловещите очертания на нефтените сонди, за да повярва, че е *ка*. Това беше само случайна среща с хубав млад мъж на безлюден път.

– Настаних се – каза със сух глас, който сякаш не беше нейният. – Можете да се обърнете, ако желаете, господин Диърборн.

Той се подчини и я погледна. За миг не каза нищо, но по очите му разбра, че той също я харесва. Това я обезпокои – вероятно заради песента, която си подсвиркваше, – но същевременно я зарадва.

– Изглеждате добре на коня. Умеете да седите на седлото – отбеляза младежът.

– И скоро ще имам собствени коне – отговори Сюзан и си помисли:

„Ей сега ще започнат въпросите.“

Но той само кимна, сякаш вече знаеше всичко, и отново тръгна към града. Малко разочарована, без да знае точно защо, Сюзан изцъка с език на Ръшър и го сръга с колене. Конят настигна господаря си, който приятелски го погали по муцуната, сетне попита, посочвайки сондите:

– Как наричат онова място?

– Нефтеното поле ли? Ситго.

– И някои от сондите още изпомпват нефт, така ли?

– Да, няма начин да ги спрат. Поне още никой не знае как.

– О – каза той и това беше всичко.

Но когато се приближиха до обраслата в бурени пътека, водеща към Ситго, Диърборн отиде да разгледа старата неизползваема къщичка на пазача. Когато Сюзан беше дете, там имаше табела с надпис „САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ С ПРОПУСКИ“, която бе отнесена от буря. Уил Диърборн се върна при коня си.

Продължиха към града. Младежът с шапката с плоска периферия, който вървеше пеша, и девойката, яхнала кон и покрила колене с пончо. Звездната светлина се лееше над тях и когато веднъж вдигна глава, Сюзан видя, че на небето проблесна метеор и остави мимолетна яркооранжева диря. Хрумна ѝ да си пожелае нещо, после, изпитвайки лека паника, установи, че няма представа какво.

4

Сюзан мълча, докато се приближиха на километър и половина от града, и тогава зададе въпроса, който се въртеше в главата ѝ. Бе решила да го направи едва след като младежът я попита, и малко се ядоса, че тя трябва да наруши тишината, но любопитството ѝ надделя.

– Откъде сте, господин Диърборн, и какво ви води в нашата малка част от Средния свят... ако не възразявате, че ви питам?

– Съвсем не – отговори той, като я погледна и се усмихна. – С радост бих желал да разговаряме и само се опитвах да измисля как да започна. Не ме бива да разговарям.

„А в кое те бива, Уил Диърборн?“ – зачуди се Сюзан, защото докато се наместваше на седлото, бе сложила ръка на навитото одеяло... и бе докоснала нещо, скрито вътре. Приличаше на револвер. Не трябваше да е така, но тя си спомни как младежът инстинктивно посегна към колана си, когато тя извика от изненада.

– Идвам от Вътрешния свят. Предполагам, че вече сте се досетили. Ние там говорим по особен начин.

– Да. И в кое Баронство сте роден?

– Нови Ханаан.

Сюзан изпита истинско вълнение. Нови Ханаан! Центърът на Сдружението! Това, разбира се, не означаваше всичко, което някога бе имал, но все пак...

– И може би сте от Гилеад? – попита тя. Момичешката интонация на гласа ѝ никак не ѝ хареса.

– Не – засмя се той. – Не съм от великия Гилеад, а само от Хемфил, селце на четирийсет и няколко колела оттам. Мисля, че е по-малко от Хамбри.

„Колела – помисли Сюзан, чудейки се на архаизма. – Той каза «колела».“

– Ще обясните ли какво ви води в Хамбри?

– Защо не? Дойдох с двама от приятелите си, господин Ричард Стокуърт от Пенилтън, Нови Ханаан, и господин Артър Хийт, весел млад мъж от Гилеад. Тук сме по заповед на Сдружението. Идваме като преброители.

– На какво?

– На всичко, което може да помогне на Сдружението през идните години. – В гласа му се прокрадна печал. – Онази история с Добрия стана сериозна.

– Така ли? Тук чуваме малко новини от толкова далеч.

Той кимна.

– Отдалечеността на Баронството от центъра е главната причина да сме тук. Меджис винаги е бил предан на Сдружението и ако от тази част на Външните баронства е необходимо да се изтеглят запаси, те ще бъдат изпратени там. Въпросът, на който трябва да се отговори, е на колко може да разчита Сдружението.

– Колко от какво?

– Да – съгласи се той, сякаш тя не бе задала въпрос. – И колко от какво.

– Говорите така, сякаш Добрия е реална заплаха. Той е само един бандит, който омайва крадците и убийците си с приказки за „демократия“ и „равенство“.

Дийрборн сви рамене и Сюзан помисли, че това ще бъде единственият му коментар по темата, но после, макар и с нежелание, той каза:

– Вероятно някога е било така. Времената се промениха. В един

момент бандитът стана генерал, а сега генералът ще стане управник в името на народа. – Младежът млъкна, сетне добави. – Северните и Западните баронства са обхванати от пламъци, госпожице.

– Но те са на хиляди километри оттук!

Този разговор беше обезпокоителен и в същото време вълнуващ. Ала най-вече беше *странен* на фона на еднообразния, скучен свят на Хамбри.

– Да. Но вятърът духа в тази посока. – Той се обърна към Сюзан и се усмихна. Усмивката отново смекчи суровите му черти и младежът заприлича на дете. – Но тази нощ едва ли ще срещнем Джон Фарсън.

Сюзан също му се усмихна.

– Ако го срещнем, ще ме защитите ли от него, господин Диърборн?

– Несъмнено – все още усмихвайки се отговори той, – но ще го направя още по-ентузиизирано, ако ми позволите да ви наричам с името, което ви е дал баща ви.

– В интерес на личната ми безопасност можете да го направите. И предполагам, че аз трябва да ви наричам Уил, в името на същите тези интереси.

– Мъдри думи и хубаво изречени. Аз...

Изведнъж, както вървеше, обърна лице към нея, новият приятел на Сюзан се спъна в един камък на пътя и едва не падна. Ръшър изцвили и се вдигна на задните си крака. Сюзан весело се засмя. Пончото се отместа, откривайки голия ѝ крак, и тя мигновено го покри. Да, този младеж ѝ харесваше. И какво лошо имаше в това? В края на краищата беше само едно момче.

– Обикновено не съм толкова тромав – каза той. – Надявам се, че не те уплаших.

„Съвсем не, Уил. Момчетата около мен непрекъснато се спъват, откакто ми пораснаха гърди.“

– Съвсем не – отговори тя и се върна на предишната тема, която явно го интересуваше повече. – Значи с твоите приятели сте дошли по заповед на Сдружението, за да преброите нашите стоки, така ли?

– Да. Обърнах специално внимание на нефтеното поле, защото един от нас ще трябва да се върне и да преброи работещите сонди...

– Ще ти спестя труда, Уил. Деветнайсет са.

Той кимна.

– Задължен съм ти. Но също така трябва да проверим – доколкото можем – колко нефт изпомпват онези деветнайсет сонди.

– Толкова ли много машини работят още в Нови Ханаан, че такава

вест има значение? А знаете ли алхимията, необходима да променят нефта в продукт, който използват машините ви?

– В случая се казва рафинерия, а не алхимия. Не, нямаме толкова много машини, макар че в Голямата зала в Гилеад осветлението все още работи.

– Не думай! – възхити се Сюзан.

Беше виждала картини на електрически лампи. Последните крушки в Хамбри бяха изгорели преди две поколения.

– Каза, че до смъртта си баща ти се е грижил за конете на кмета – рече Уил. – Името му беше Патрик Делгадо, нали?

Сюзан го погледна силно изненадана.

– Откъде знаеш?

– Името му се споменаваше в професионалните ни уроци. Учихме се да броим добитък, овце, прасета, волове... и коне. Конете са най-важни. И по този повод трябваше да се срещнем с Патрик Делгадо. Съжалявам да чуя, че е стигнал до поляната в края на пътя си, Сюзан. Ще приемеш ли съболезнованията ми?

– Да. Благодаря.

– Злополука ли беше?

– Да – отговори тя, надявайки се, че тонът ѝ е изразил онова, което искаше да каже: „Остави този въпрос, не питай повече.“

– Ще бъда откровен с теб – каза Уил и за пръв път ѝ се стори, че долови фалшива нотка в гласа му.

Вероятно беше само плод на въображението ѝ. Нямаше жизнен опит (леля Кордилия ѝ го напомняше всеки ден), но знаеше, че хората, които започваха с „Ще бъда откровен с теб“, обикновено продължаваха, говорейки със сериозно изражение, че дъждът вали нагоре, парите растат по дърветата и щъркелите носят бебетата.

– Да, Уил Диърборн – сухо каза тя. – Казват, че откровеността е най-добрата политика.

Той я погледна недоверчиво и после отново засия в усмивка – опасна, подобна на плаващи пясъци – лесно попадаш в тях, но трудно се измъкваш.

– Напоследък в Сдружението има разногласия. Отчасти това е причината Фарсън да се е издигнал толкова много и амбициите му да нарастат. Той измина дълъг път – от опустошител, който започна като разбойник, ограбващ дилижанси в Гарлан и Дисой. И ще отиде още по-надалеч, ако Сдружението не се съживи. Може да стигне и до Меджис.

Сюзан не можеше да си представи за какво е притрябвало на

Добрия едно заспало градче близо до Чисто море, но си замълча.

– Всъщност не ни изпраща точно Сдружението – продължи Уил. – Не изминахме този дълъг път да броим крави, нефтени сонди и хектари обработваеми земи.

Спря за миг, вторачи се в пътя и разсеяно погали муцуната на Ръшър. Сюзан си помисли, че вероятно е смутен или дори се срамува.

– Изпратиха ни нашите бащи.

И тогава тя разбра. Те бяха лоши момчета, изпратени уж да работят, което не беше точно изгнание. Вероятно истинската им задача в Хамбри беше да заличат петното върху репутацията си. „Е – помисли си, – това обяснява усмивката, подобна на плаващи пясъци, нали? Пази се от този човек, Сюзан. Той е от онези, които горят мостове и преобръщат пощенски коли, сетне продължават весело по пътя си, без да поглеждат назад. Не го правят от злоба, а от чисто момчешко безразсъдство.“

Това отново я подсети за старата песен.

– Да, нашите бащи.

Сюзан Делгадо също бе правила една-две (или може би пет-шест) лудории в живота си и изпита симпатии към Уил Диърборн, но и предпазливост. И интерес. Лошите момчета можеха да бъдат забавни... до определен момент. Въпросът беше колко лоши са Уил и неговите приятели.

– Наказание, а?

– Да, наказание – потвърди той. Гласът му още беше мрачен, но погледът му се поразведри. – Бяхме предупредени. Имаше... известно количество алкохол.

„И момичета, които да опипвате с ръката, в която не държите чашата с бира?“ Това беше въпрос, който нито едно порядъчно момиче не би зададо направо, но Сюзан си го помисли.

Усмивката, която играеше в ъгълчетата на устните му, изчезна.

– Прекалихме и веселбата спря. Постъпихме като пълни глупаци. След полунощ устройох състезание. Всички бяхме пияни. Един от конете заклеши копитото си в дупка на лалугер и счупи крака си. Трябваше да го убием.

Сюзан изтръпна. Това не беше най-лошото, което можеше да си помисли, но бе достатъчно неприятно. И когато Уил продължи да говори, стана още по-лошо.

– Конят беше чистокръвен, един от трите на бащата на моя приятел Ричард, който не е заможен човек. Разиграха се сцени, които нямам

желание да си припомням. Накратко, след много разговори и предложения за наказания, бяхме изпратени тук. Идеята бе на бащата на Артър. Мисля, че той винаги е бил отвратен от сина си. Разбира се, лудориите на Артър не идвали от страна на Джордж Хийт.

Сюзан се усмихна, припомняйки си думите на леля Кордилия. „Със сигурност не го е наследила по *наша* линия.“ Сетне пресметнатата пауза, последвана от: „Леля й по майчина страна полудя... Не знаеше ли? Да. Самозапали се и се хвърли от Ската. Това стана в годината на кометата.“

– Както и да е – продължи Уил, господин Хийт ни изпрати с поговорка, която знаеше от баща си. „Човек трябва да размишлява в чистилицето.“ И ето ни тук.

– Хамбри съвсем не е чистилице.

Той отново направи смешния си поклон.

– Ако беше така, всички щяха да искат да са достатъчно лоши, за да дойдат тук и да се запознаят с красивите му жителки.

– И все пак може би трябва да се замислят – каза тя с леден тон. – И тук има неприятности...

После изведнъж млъкна, защото осъзна нещо смайващо – искаше й се да се надява, че този младеж ще участва в заговор с нея. Инак щеше да й бъде трудно.

– Сюзан?

– Замислих се за нещо. А вече пристигнал ли си? Имам предвид официално?

– Не – отговори той, мигновено схващайки смисъла на думите й. Явно беше проникателен. – Пристигнахме в Баронството днес следобед и ти си първият човек, с когото някой от нас е разговарял... освен ако Ричард и Артър не са срещнали някого. Не можах да заспя, излязох да поюзая и да обмисля нещата. Лагерът ни е ей-там. На онзи склон, спускащ се към морето.

Посочи вдясно.

– Да, наричаме го Ската.

Сюзан осъзна, че Уил и приятелите му може да са се настанили там, където след известно време щяха да бъдат официално узаконените й земи. Мисълта беше забавна и вълнуваща, но и малко обезпокоителна.

– Утре ще отидем в града и ще поднесем почитанията си на кмета Харт Торин. Бил доста глуповат, съдейки по онова, което ни разказаха в Нови Ханаан.

– Наистина ли ви казаха така? – учуди се Сюзан.

– Да. Бил склонен да бръщолеви врели-некипели, обичал силните напитки и най-вече младите момичета. Вярно ли е?

– Мисля, че сам трябва да прецениш – отговори тя, усмихвайки се насила.

– Ще се представим и на почитаемия Кимба Раймър, съветника на Торин. Разбрах, че нямал представа от работата си.

– Торин ще ви покани на вечеря в къщата си. Вероятно не утре вечер, но сигурно вдругиден.

– Вечеря в град Хамбри – усмихна се Уил и погали муцуната на Ръшър. – О, богове, как ще понеса агонията на очакването?

– Недей да говориш много, а само слушай, ако искаш да ми бъдеш приятел. Искам да ти кажа нещо важно.

Усмивката му помръкна и тя отново видя човекът, който Уил щеше да бъде след много години – сурово лице, съсредоточени очи и безмилостна уста. Ужасяващо лице. Ужасяваща *перспектива*. И въпреки всичко, мястото, което бе докоснала старата вещица, се затопли и на Сюзан ѝ бе трудно да откъсне очи от младежа. Запита се каква ли е косата му под глупавата шапка.

– Каж ми го, Сюзан.

– Ако Торин ви покани на гости, може да ме видиш в дома му. Прави се, че не ме познаваш, Уил. За теб ще бъде госпожица Делгадо, а ти за мен – господин Диърборн. Разбираш какво искам да кажа, нали?

– Напълно. – Той я гледаше замислено. – Прислужница ли си? Не, щом баща ти е бил главен коняр на Баронството...

– Няма значение каква съм. Само обещавай, че ако се срещнем в „Сийфронт“, все едно ме виждаш за пръв път.

– Обещавам. Но...

– Никакви въпроси повече. Почти стигнахме до мястото, където трябва да се разделим, и искам да те предупредя за нещо – като отплата за ездата на твоя хубав кон. Ако вечеряте с Торин и Раймър, вие няма да сте единствените хора на масата. По всяка вероятност ще има още трима. Мъже, които Торин е наел да охраняват къщата му.

– Нещо като полиция?

– Не, лични пазачи. Отговарят само пред Торин... и вероятно пред Раймър. Казват се Джонас, Дипейп и Рейнолдс. Виждат ми се безмилостни... макар че буйната младост на Джонас е отминала отдавна и сигурно е забравил, че е бил млад.

– Джонас ли е водачът?

– Да. Той е куц и с хубави дълги коси като на момиче. Има

треперещ старчески глас, но мисля, че е най-опасният от тримата. Предполагам, че тези хора са забравили какво е да бъдат наказвани.

Защо му разказа всичко това? И тя не знаеше. Вероятно от благодарност. Бе обещал да запази в тайна среднощното им запознанство и имаше вид на човек, който държи на думата си, макар да се беше провинил.

– Ще ги наблюдавам. Благодаря за съвета.

Сега изкачваха полегатия склон. Над главите им неумолимо блестеше Старата майка.

– Телохранители – замислено каза той. – Телохранители в заспалия малък Хамбри. Странни времена, Сюзан.

– Да.

И тя си бе задавала въпроси за Джонас, Дипейп и Рейнолдс и не можеше да измисли основателна причина за тяхното присъствие в града. Раймър ли ги беше повикал? Негово ли беше решението? Може би, защото Торин беше човек, на когото никога не би хрумвало да наема телохранители. Шерифът винаги му е бил достатъчен и все пак... защо?

Изкачиха хълма. Под тях имаше куп сгради – градчето Хамбри. Светеха само няколко лампи. Най-яркият грозд светлини беше на „Почивка за пътника“. Топлият ветрец донесе до тях „Хей, Джуд“, изпълнявана на пиано и от хор пиански гласове. Но тримата, за които бе предупредила Уил Диърборн, явно не участваха. Сигурно стояха до бара и наблюдаваха помещението с непроницаемите си очи. Не бяха от онези, които пеят. На дясната ръка на всеки, между палеца и показалеца, имаше малка синя татуировка на ковчег. Хрумна й да го каже на Уил, после осъзна, че скоро той щеше да види всичко това с очите си. Посочи малко по-надолу към тъмното очертание, което висеше на верига край пътя.

– Виждаш ли онова?

– Да. – Той въздъхна тежко и комично. – Това ли е предметът, от който се страхувах най-много? Пощенската кутия на госпожа Бийч.

– Да. И там трябва да се разделим.

– Щом казваш... И все пак, искаше ми се да...

Вятърът изведнъж смени посоката си, както понякога се случваше през лятото, и задуха от запад. Мирисът на сол мигновено изчезна. Като и пианските гласове. Замени ги някакъв безкрайно по-зловещ звук, от който винаги я побиваха тръпки. Тих, атонален звук, подобен на ромолене и на стенание на умиращ човек.

Уил отстъпи назад. Очите му се отвориха широко и Сюзан отново

забеляза, че посегна към колана, сякаш към нещо, което не беше там.

– Какво е това, за Бога?

– Изгъняване – тихо отговори тя. – Айболт Каньон. Не си ли чувал за тези неща?

– Да, но за пръв път *чувам* звука му. Как издържате? Все едно е *живо*.

Сюзан никога не се бе замисляла по този въпрос, но сега й се стори, че той има право. Сякаш някаква противна част на нощта се бе сдобила с глас и се опитваше да пее.

Потрепери. Ръшър мигновено усети краткотрайното засилване на натиска на коленете й и тихо изцвили, обръщайки глава да я погледне.

– Рядко го чуваме толкова ясно по това време на годината – добави Сюзан. – През есента го горят, за да млъкне.

– Не разбирам.

Кой ли вече разбираше нещо? Та хората не можеха дори да изключат няколкото нефтени помпи в Ситго, които още работеха, макар че половината квичаха като прасета в кланица. В днешно време човек обикновено беше благодарен, ако видеше, че нещо изобщо работи.

– През есента, когато имат време, конярите и краварите влачат дърва, за да запушат отвора на Айболт – обясни тя. – Сухите клони вършат работа, но суровите са по-подходящи, защото трябва да има пушек – колкото е възможно по-гъст. Нещо като наклонен комин. Разбираш ли?

– Да.

– По традиция изгарянето се прави в утрото на Жътвата – денят след празника, гощавката и огъня.

– Първият ден на зимата.

– Да, макар по тези места да не се усеща, че зимата настъпва. Във всеки случай това не е традиция. Понякога запалват огъня по-рано, ако ветровете се разлудеят или звукът е особено силен. Шумът дразни животните. Кравите дават по-малко мляко и не могат да спят.

– Сигурно.

Уил още гледаше на север и силен порив на вятъра блъсна шапката му, която падна на гърба му и увисна на кожения ремък на врата му. Косите му бяха по-дълги от общоприетото, дълги и черни като гарваново крило. Сюзан изпита неочаквано, непреодолимо желание да прокара пръсти през тях и да усети структурата им – груба, гладка или мека като коприна. И какъв ли беше ароматът им? Отново почувства гореща тръпка ниско под корема. Младежът се обърна към нея, сякаш бе прочел мислите й, и тя се изчерви, благодарна, че е тъмно и Уил не вижда

смущението ѝ.

– Откога съществува?

– Откакто съм родена, но не и преди баща ми да бъде роден. Разказваше ми, че когато се появило, земята се разлюляла като при земетресение. Според някои земетресението предизвикало изтъняването. Други твърдят, че това са суеверни глупости. Само знам, че винаги е било там. Пушекът го кара да утихне за известно време, така както въздейства върху пчелите или осите, но звукът винаги се завръща. Дървата, струпани пред отвора, пречат на добитъка да влиза вътре, но понякога изтъняването привлича животните. Само боговете знаят защо. Но ако някоя крава или овца попадне в него, никога не излиза. Каквото и да представлява, изтъняването е гладно.

Сюзан отметна пончото, преметна крак над седлото и скочи от Ръшър с едно-единствено грациозно движение. Очите на Уил се разшириха и тя разбра, че е видял доста... но нищо от онова, което миеше, докато вратата на банята беше затворена, така че какво от това? Пък и бързото слизване от кон беше любимият ѝ номер, когато беше в настроение да се перчи.

– Красота – възкликна той.

– Научих го от татко – отговори Сюзан, реагирайки на по-невинното тълкуване на комплиментата. Но усмивката ѝ, докато му подаваше юздите, загатваше, че има желание да приеме ласкателството му.

– Виждала ли си изтъняването?

– Да. Един-два пъти. Отвисоко.

– Как изглежда?

– Грозно – без да се замисли, отговори тя. До тази вечер, когато бе видяла отблизо усмивката на Рия и изтъпяла подвижните ѝ пръсти, би казала, че това е най-грозното нещо, което бе виждала. – Малко прилича на тлеещ торфен огън и на блато, пълно с мръсна зелена вода. От него се надигат изпарения. Понякога има очертанията на дълги, мършави ръце. Едната е безпръста.

– Расте ли?

– Да. Всяко изтъняване се разраства, но бавно. Няма да излезе от Айболт Каньон, докато ние с теб сме живи.

Погледна небето и видя, че съзвездията бяха продължили да се движат по пътя си, докато двамата разговаряха. Имаше чувството, че може да говори с Уил цяла нощ – за изтъняването, за Ситго, за досадната ѝ леля, за каквото и да е – и тази мисъл я учуди. Защо трябваше да ѝ се случи точно сега, за Бога? След като три години не бе обръщала внимание

на момчетата от Хамбри, защо сега трябваше да срещне младеж, който я заинтригува по такъв странен начин? Защо беше толкова несправедлив животът?

Отново чу думите на баща си: „Ако е ка, ще връхлети като вихър и плановете ти ще рухнат като хамбара на дядо ми, когато го поразят циклонът.“

Не. Тя се възпротиви на мисълта с цялата сила на волята си. Това не беше хамбар, а собственият ѝ живот.

Протегна ръка и докосна ръждясалата пощенска кутия на госпожа Бийч, сякаш търсейки подкрепа. Вероятно нищожните ѝ надежди и мечти не означаваха толкова много, но баща ѝ я бе учил да се преценява по умението си да изпълнява обещанията си и тя нямаше да отхвърли наставленията му, само защото случайно е срещнала хубаво момче в момент, когато тялото и чувствата ѝ бяха объркани.

– Ще те оставя тук. Или отиди при приятелите си, или продължи да яздиш. – Сериозният ѝ глас малко я натъжи, защото говореше като възрастна. – Но не забравяй обещанието си, Уил. Видиш ли ме в къщата на кмета, и ако искаш да си ми приятел, престори се, че се срещаме за пръв път.

Младежът кимна и тя видя, че сериозността ѝ е отразена на лицето му. И може би тъгата.

– Никога не съм канил девойка да язди с мен или да я помоля да ѝ отида на гости. И сега моля теб, Сюзан, дъщеря на Патрик – дори ще поднеса цветя, за да увелича шансовете си, но мисля, че няма да се съгласиш. Тя поклати глава.

– Имаш право.

– Врекла ли си се да се омъжиш за някого? Знам, че е твърде рано да питам, но нямам лоши намерения.

– Убедена съм, но предпочитам да не отговоря. В момента положението ми е деликатно, както вече ти казах. Пък и е късно. Тук ще се разделим. Почакай...

Бръкна в джоба на престилката си и извади парче сладкиш, увито в зелено листо. Другото бе изяла по пътя към Къос. Сега ѝ се стори, че това е била другата половина от живота ѝ. Подаде остатъка от вечерята си на Ръшър, който го подуши, после го изяде и близна ръката ѝ.

– Добро конче – прошепна девойката. Сетне погледна Уил Диърборн, който стоеше на пътя, пристъпваше от крак на крак и тъжно я гледаше. Суровото изражение бе изчезнало от лицето му и той отново изглеждаше на годините си.

– Срещата ни беше добра, нали?

Сюзан се приближи до него и преди да се замисли какво прави, сложи ръце на раменете му, надигна се на пръсти и го целуна по устата. Целувката беше кратка, но съвсем не сестринска.

– Да, много добра, Уил.

Но когато той посегна към нея (така безразсъдно, както цветето обръща лице към слънцето) с желанието да изпита повторно преживяването, девойката го отблъсна нежно, но решително.

– Не, това беше само за да ти благодаря и една благодарност би трябвало да е достатъчна за джентълмена. Върви си в мир, Уил.

Младежът взе юздите като насън и за миг се вторачи в тях, сякаш не знаеше къде се намира. Тя видя, че Уил се опитва да проясни мислите и чувствата си след въздействието на целувката. Хареса го заради това и много се зарадва, че го бе целунала.

– Ти също – каза той и се метна на седлото. – Очаквам с нетърпение да те срещна за пръв път.

Усмихна се и тя видя копнеж и желание в тази усмивка. После пришпори коня, обърна го и тръгна по пътя, по който бяха дошли – вероятно за да огледа още веднъж нефтеното поле. Сюзан остана на мястото си. Искеше ѝ се Уил да се обърне и да ѝ махне, за да види отново лицето му. Беше сигурна... но той не го стори. После, тъкмо когато се нахвана да тръгне надолу по хълма към града, Уил *наистина* се обърна и вдигна ръка.

Сюзан също му махна и продължи по пътя си. Беше щастлива и в същото време нещастна. И все пак – и това може би беше най-важното – вече не се чувстваше омърсена. Когато докосна устните на Уил, допирът на Рия сякаш изчезна от кожата ѝ. Вероятно беше някаква магия, но ѝ достави удоволствие.

Продължи да върви, като се усмихваше и поглеждаше към звездите по-често, отколкото имаше навика да го прави.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА. ДЪЛГО СЛЕД ЗАЛЕЗА НА ЛУНАТА

1

Близко два часа той язди без почивка, обикаляйки онова, което тя

нарече Ската. Не насилваше Ръшър да бяга в тръс, въпреки че му се искаше да препуска с всички сили под звездите, докато кръвта му престане да кипи.

„Ще се случи, ако привлечеш вниманието към себе си – помисли Роланд, – и тогава вероятно няма да ти се наложи да я охлаждаш сам. Глупците са единствените създания на земята, които докрай разчитат да получат това, което заслужават.“ Тази стара поговорка го накара да се замисли за кривокракия мъж с белезите, най-добрият учител през живота му. Той се усмихна.

Насочи коня си надолу по склона към потока и измина около два километра срещу течението (видя стада коне, които изгледаха Ръшър сънливо и изненадано) и стигна до върбова горичка. От шубраците тихо изцвили кон. Ръшър му отвърна със същото, като тропаше с копито и клатеше глава.

Ездачът му бързо се наведе, докато минаваше под клоните на върбите, и изведнъж пред него се появи малко и нечовешко бяло лице. Черните очи без зеници заемаха почти цялата му горна половина.

Посегна към револверите – за трети път тази вечер. И за трети път там нямаше нищо. Не че имаше някакво значение. Вече бе разпознал онова, което висеше на връвта пред него – онзи идиотски череп на някакъв мошеник.

Младият мъж, представящ се под името Артър Хийт, го бе свалил от седлото си (доставяше му удоволствие да нарича черепа „грозен като старица, но пък много на сметка за поддържане“) и го бе закачил там като шегаджийски поздрав. Голям шегаджия беше, няма що! Собственикът на Ръшър бутна черепа, скъса връвта и го запрати в мрака.

– Как не те е срам, Роланд – обади се някой.

Гласът беше укоризнен, но всеки момент човекът щеше да избухне в смях... както винаги ставаше. Кътбърт бе най-старият му приятел – отпечатъците от млечните им зъби бяха останали върху много от общите им играчки, – но в много отношения Роланд така и не го разбираше. Не ставаше въпрос само за смяха му. В онзи отдавнашен ден, когато дворцовият готвач Хакс трябваше да бъде обесен като предател на Гелоз Хил, Кътбърт агонизираше от ужас и угризения. Каза на Роланд, че не може да гледа... но накрая бе останал да наблюдава екзекуцията. Защото нито глупавите шегички, нито елементарните и повърхностни емоции бяха истинската същност на Кътбърт Олгуд.

Роланд влезе в горичката и иззад дървото изскочи тъмна сянка. На половината път през сечището сянката се превърна във високо момче с

тънки крака, облечено само с джинси. Държеше огромен старинен револвер – от онези, които наричаха „бирено буре“ заради размера на барабите им.

– Не те е срам – повтори Кътбърт, сякаш бе очарован от звученето на думата „срам“, която не се беше превърнала в архаизъм само в такива затънтени и забравени от Бога места като Меджис. – Така ли се отнасяш с пазача? Цапардоса го и го запрати чак в съседната планина.

– Ако имах револвер, вероятно щях да го пръсна на парчета и да събудя половината жители в околността.

– Знаех, че няма да тръгнеш въоръжен – тихо отговори Кътбърт. – Изглеждаш невероятно зле, Роланд, но никой не може да те направи на глупак, макар да приближаваш сериозната възраст от петнайсет години.

– Мисля, че се разбрахме да използваме имената, под които пътуваме. Дори когато сме сами.

Кътбърт протегна крак. Заби босата си пета в тревата, разпери ръце и се поклони – вдъхновена имитация на човек, за когото дворцовите обноски се бяха превърнали в професия. Удивително приличаше на чапла, застанала в тресавището, и Роланд не можа да съдържи усмивката си. После докосна с длан челото си, за да провери дали няма температура. Усещаше, че главата му е пламнала, но челото му бе студено.

– Моля за прошка, стрелецо – каза, все още смирено навел глава.

Усмивката на лицето на Роланд помръкна.

– Не ме наричай така. – Моля те. Нито тук, нито където и да е другаде. Не го прави, ако държиш на мен.

Приятелят му се отказа от преструвките и бързо се приближи до него. Изглежда искрено се разкайваше.

– Роланд, искам да кажа, Уил, извинявай.

Роланд го потупа по рамото.

– Нищо лошо не си направил. Само го запомни отсега нататък. Меджис може и да е накрая на света... но все пак е част от света. Къде е Алан?

– Къде мислиш, че е? – Посочи към другата страна на сечището, където някакъв човек хъркаше или умираше от задушаване. – Той би пропал дори земетресение.

– Но ти ме чу да идвам и се събуди.

– Да – каза Кътбърт. Очите му обходиха лицето на приятеля му, разглеждайки го изпитателно, и това накара Роланд да се почувства неловко. – Случи ли ти се нещо? Изглеждаш променен.

– Така ли?

– Да. Развълнуван. И някак ободрен.

Ако Роланд имаше намерение да каже на приятеля си за Сюзан, сега беше моментът. Без да се замисля, реши да запази тайната си. Всъщност повечето му решения, със сигурност най-добрите от тях, бяха вземани по същия начин. Ако я срещнеше в къщата на кмета, щеше да се престори, че не я познава. Какво лошо имаше в това?

– Да, наистина се ободрих – каза, слизайки от коня и разхлабвайки стремето. – И видях някои интересни неща.

– Нима? Говори тогава, приятелю на най-съкровените ми мисли.

– Мисля да изчакам до утре, когато онази мечка, спяща зимния си сън, най-сетне се събуди. Тогава ще се наложи да го разкажа само веднъж. Освен това съм изморен. Ще ти кажа едно: по тези места има твърде много коне, дори за Баронство, прочуто с конете си.

Преди Кътбърт да го заразпитва, той сваля самара от гърба на Ръшър и го сложи на земята, до три малки плетени кафеза, завързани един за друг с връв от сурова кожа. Така те се превръщаха в средство за пренасяне, което може здраво да се закрепя за гърба на коня. В тях имаше три гълъба с бели пръстени около шиите, които гукаха приспивно. Единият извади глава изпод крилото си, погледна Роланд, после отново се скри.

– Добре ли са тези приятели? – попита Роланд.

– Много добре. Кълват и дрискат из сламата. За разлика от нас те са на почивка. Какво искаше да кажеш за...

– Утре – лаконично отвърна Роланд.

Кътбърт разбра, че няма да чуе нищо, кимна и отиде да търси черепа.

Двадесет минути по-късно Ръшър бе разтоварен, почистен и изпратен да пасе заедно с Брич и Лепило (Кътбърт дори не можеше да даде на коня си име, каквото би измислил нормален човек), а Роланд лежеше по гръб, увит в завивките, и гледаше късно изгзелите звезди. Приятелят му отново заспа – толкова лесно, колкото се бе събудил от тропота на копитата на Ръшър. Но на Роланд не му се спеше.

Мислите му се върнаха месец назад – към стаята на проститутката, към баща му, който седеше на леглото ѝ и го гледаше как се облича. Думите, които баща му бе изрекъл: „Знам от две години“ отекваха като гонг в главата му. Подозираше, че може би ще ги чува до края на живота си.

Но баща му имаше да казва много повече. За Мартин. За майката на Роланд, която бе вероятно по-греховна и от самият грах. За

опустошителите, които се наричаха патриоти. И за Джон Фарсън, който наистина беше ходил в Кресия и после бе изчезнал, както обичаше да прави – досущ дим при силен вятър. Преди да замине, с неговите хора бяха опожарили Индри, главния град на Баронството – бяха го сринали до основи. Бяха убити стотици и не бе изненада, че оттогава Кресия отхвърляше Сдружението и говореше за Добрия. Губернаторът на Баронството, кметът на Индри и шерифът – всички те бяха умрели в един летен ден, с което приключи и посещението на Фарсън. Главите им бяха поставени върху крепостната стена до входа на града. Стивън Дисчейн бе казал, че това е „много убедителна политика“.

Бащата на Роланд заяви, че това е било игра, в която и двете армии бяха излезли от укритията си и бяха предприели последните си ходове. И както често се случваше с народните революции, имаше вероятност тази игра да свърши много преди в Баронствата от Средния свят да разберат, че Джон Фарсън е сериозна заплаха... или важен двигател на промяната, ако си един от поддръжниците му и пламенно вярваш в неговото разбиране за демокрация и за края на онова, което той наричаше „класово робство“.

Роланд с изумление научи, че баща му и неговият малък *ка-тет* от стрелци не се интересуват много от Фарсън. Смятаха го за дребна риба. Дори самото Сдружение смятаха за нещо незначително.

„Ще те изгоня – заяви Стивън, докато седеше на леглото и гледаше навъсено единствения си син – онзи, който бе оживял. – В Средния свят няма безопасно място, но баронство Меджис на Чисто море се доближава до тази представа, доколкото в днешни дни може да съществува такова място... Ще отидеш там заедно с най-малко двама твои другари. Предполагам, че Алан ще е единият. Но само другият да не е онова постоянно кикотещо се момче. Моля те, По-добре да тръгнеш с лаещо куче.“

Роланд, който при други обстоятелства би останал доволен от възможността да види поне малко от широкия свят, разгорещено се възпротиви. Ако предстояха последните битки срещу Добрия, искаше да се сражава на страната на баща си. В края на краищата сега беше стрелец, макар и още неопитен „чирак“ и...

Баща му бавно и категорично поклати глава. *„Не, Роланд. Още не разбираш. Но ще разбереш; доколкото е възможно.“*

После двамата се разходиха по високите бойни кули над последния оцелял град от Средния свят – раззеленилият се на утринното слънце, прекрасен Гилеад, където се вееха дълги знамена, продавачите се

провикваха по улиците на Стария квартал, а конете язدهа в тръс по пътеките, които се разделяха във всички посоки от издиганият се в центъра дворец. Тогава Стивън Дисчейн му каза много неща (макар и не всичко) и Роланд разбра повечето (далеч не всичко, но пък и баща му не бе разбрал всичко). Нито един от двамата не спомена за Тъмната кула, но младежът вече мислеше за нея – вероятност, подобна на далечен буреносен облак на хоризонта.

Наистина ли всичко това ставаше заради Кулата? Не заради наглия опустошител, мечтаещ да управлява Средния свят, не заради магьосника, омаял майка му, нито заради стъклената топка, която Стивън и неговата хайка се бяха надявали да намерят в Кресия... а заради Тъмната кула.

Така и не попита.

Не се *осмели* да го стори.

Обърна се на другата страна и затвори очи: Веднага видя лицето на девойката. Почувства как устните ѝ отново го целуват и усети уханието на кожата ѝ. Полазиха го ту горещи, ту студени тръпки. После си спомни как бедрата ѝ бяха проблеснали, докато слизаше от Ръшър (и за белотата на бельото под мимолетно повдигнатата ѝ рокля) и усети как слабините му се затоплиха.

Проститутката бе отнела девствеността му, но не го целуна. Бе извърнала лице, когато той се опита да я целуне. Би му позволила да направи всичко друго, но не и това. Тогава Роланд остана горчиво разочарован. Но сега беше доволен.

Сякаш виждаше плитката, стигаща до кръста на Сюзан, нежните трапчинки, образуващи се в ъгълчетата на устата ѝ, когато се усмихваше, напевния ѝ глас, старомодния начин, по който казваше „да“ и „не“. Отново си спомни как докосна раменете му, докато се надигаше на пръсти да го целуне, и реши, че би дал всичко, което притежаваше, само за да докосне ръцете ѝ – леки и силни. И устните ѝ. Предполагаше, че не умее да се целува, но той също беше неопитен.

„Внимавай, Роланд. Не позволявай на чувствата си към това момиче да преобърнат всичко. И без това не е свободно – поне това спомена. Не е омъжена, но се е врекла някому.“

Роланд съвсем не беше безмилостното създание, в което по-късно щеше да се превърне, но семената на тази безпощадност бяха налице – малки и твърди като камъчета семена, които с течение на времето щяха да израснат в дървета с огромни корени... и горчиви плодове. Сега едно от тези семена се разтвори и покълна.

„Казаното може да е недоизречено, а стореното – поправено. Нищо не е сигурно и... аз я желая.“

Да. Това бе единственото, в което беше убеден. Знаеше го със сигурност, както познаваше лицето на баща си. Желаше я. Не както бе желал курвата, която лежеше гола на леглото си с разтворени крака и с притворени клепачи, а така, както имаше нужда от храна, когато бе гладен, или от вода, когато ожаднееше. Желаше я така, както жадуваше да влачи тялото на Мартин по главния път на Гилеад в отплата за онова, което магьосникът бе направил с майка му.

Желаше момичето на име Сюзан.

Обърна се на другата страна, затвори очи и заспа. Сънят му беше неспокоен, изпълнен с безпощадните, поетични видения, които сънуват само юношите, видения, в които сексуалното привличане и романтичната любов се смесват и отекват по-силно от всичко.

В тези изпълнени с копнеж сънища Сюзан Делгадо отново и отново слагаше ръце на раменете му, целуваше го и му казваше да отиде при нея.

2

На около осем километра от мястото, където Роланд спеше, Сюзан Делгадо лежеше в леглото си и гледаше през прозореца. Наблюдаваше как Старата звезда започва да избледнява на разсъмване. Още не можеше да заспи. В слабините ѝ, където я бе докоснала старицата, нещо пулсираше. Беше смушаващо, но вече не бе неприятно, защото сега го свързваше с момчето, което бе срещнала на пътя, и бе целунала импулсивно. Всеки път, когато местеше краката си, пулсирането се усилваше и се превръщаше в краткотрайна лека болка.

Когато прибра се вкъщи, леля ѝ Кордилия (която би трябвало да си е легнала преди час) седеше на люлеещия се стол до камината. Държеше дантела, която приличаше на пяна на фона на старомодната ѝ черна рокля. Плетеше със скорост, която се стори свръхестествена на Сюзан, и не вдигна глава, когато вратата се отвори и племенницата ѝ влезе, движейки се като повей на бриз.

– Очаквах те преди час – каза леля Кордилия. А после, сякаш без да издава звук, добави: – Притесних се.

– Така ли? – отвърна девойката.

Помисли си, че в която и да е друга нощ би измислила някое от

нелепите си извинения, които винаги звучаха нереално дори на самата нея – такова въздействие имаше леля Кордилия върху нея, но тази нощ не беше обикновена. Никога през живота си не бе преживявала подобна нощ. Разбра, че не може да избие от главата си мисълта за Уил Диърборн.

Леля Кордилия най-сетне вдигна глава. Малките ѝ, разположени близо едно до друго очи, които приличаха на мъниста, гледаха изпитателно и дори нахално любопитно над тесния и остър връх на носа. Нищо не се бе променило, откакто Сюзан замина за Кьос. Отново усещаше как очите на леля ѝ обхождат лицето и тялото ѝ, досущ малки, бързо движещи се четчици с остри влакънца.

– Защо се забави толкова много? – попита по-възрастната жена. – Имаше ли затруднения?

– Никакви – отговори Сюзан, но за миг се замисли как магьосница-та бе застанала до нея на прага, галейки плитката ѝ с изкривените си пръсти. Спомни си, че ѝ се искаше да тръгне и попита Рия дали работата им е свършена.

„Ами... може би остана още една дреболия...“ – бе казала старицата... или поне така ѝ се стори на Сюзан. Но каква беше тази дреболия? Не можеше да си спомни. Пък и имаше ли значение? Беше се бе отървала от Рия, докато коремът ѝ с детето на Торин започнеше да се издува... и ако до нощта на Жътвата не се любеха, Сюзан щеше да отиде на хълма едва с настъпването на късната зима. Цяла вечност!

– Вървях бавно на връщане вкъщи, лельо. Това е всичко.

– Тогава защо изглеждаш така? – попита леля Кордилия и се намръщи.

– Как? – попита Сюзан, докато сваляше престилката си и я закачваше на куката на вътрешната страна на кухненската врата.

– Цялата си поруменяла! Запъхтяна! Кипиш като току-що издоено прясно мляко.

Девојката се засмя. Леля Кордилия, която познаваше мъжете толкова малко, колкото Сюзан звездите и планетите, беше улучила право в целта. Наистина беше поруменяла и запъхтяна.

– Предполагам, че е от нощния въздух. Видях падаща звезда. И чух изтъняването. Тази вечер звукът е силен.

– Така ли? – равнодушно попита леля ѝ, после се върна на темата, която наистина я интересуваше. – Боля ли те?

– Малко.

– Плака ли?

Сюзан поклати глава.

– Добре. По-добре, че не си. Така винаги е по-добре. Чувала съм, че тя е доволна, когато момичетата плачат. А сега, Сю... даде ли ти нещо?

– Да.

Момичето бръкна в джоба си и извади листчето хартия, на което пишеше „ДЕВСТВЕНА“.

Подаде го на леля си, която алчно го грабна. През последния месец и нещо Кордилия се държеше много мило с нея, но сега, когато имаше онова, което искаше (и когато Сюзан бе отишла твърде далеч, обещавайки твърде много, за да промени решението си), отново бе станала онази кисела, високомерна, често недоверчива жена, с която Сюзан бе израсла, онази, която почти всяка седмица изпадала в пристъпи на гняв заради флегматичния си, безгрижен брат. В известен смисъл това беше облекчение. Беше изнервящо да гледа как леля Кордилия ден след ден играе ролята на добрата фея Сибил.

– Да, да, добре, ето го и нейният отпечатък – каза леля й, докато проследяваше с пръсти написаното на листчето. – Какво ли значи това дяволско копито, както биха се изразили някои? Но какво ни интересува, нали така, Сю? Макар да е отвратително и ужасно създание, тя е направила така, че да може две жени да я карат малко по-дълго на този свят. Ще се наложи да я видиш само още веднъж – вероятно към края на годината, когато ще си заченала.

– Това ще стане дори по-късно – рече Сюзан. – Няма да легна с него преди Дяволската луна да стигне до пълната си фаза. И след празника по Жътва и големия огън на открито.

Леля Кордилия се вторачи в нея с широко отворени очи и уста.

– Така ли каза?

„*Лъжкия ли ме наричаш, лельо?*“ – помисли Сюзан с проникателност, която не й бе присъща. По начало приличаше на баща си.

– Да.

– Но защо? Защо след толкова *много време!*

Леля Кордилия явно се разстрои и разочарова. При това досега бе спечелила осем сребърни и четири златни монети, които бяха грижливо скрити (Сюзан подозираше, че лелята е доста заможна, макар че при всяка възможност обичаше да изтъква колко е бедна). А й се полагаше двойно повече... когато изцапаният с кръв чаршаф отидеше за пране в къщата на кмета. Същото количество щеше да бъде заплачено още веднъж – щом Рия потвърдеше, че бебето е родено и целомъдрено. Това бяха много пари. Страшно много пари за градче като това и за дребнави

хорица като тези. А сега плащането щеше да се забави... и тя се чувстваше измамена.

– Защо след толкова много време? – повтори.

– Можеш да отидеш до Къос и да я попиташ.

Тънките устни на Кордилия Делгадо бяха тънки и толкова здраво стиснати, че почти не се забелязваха.

– Много си дръзка, госпожичке.

– Не. Твърде съм уморена, за да се държа дръзко с когото и да е. Искам да се измия, защото още усещам ръцете ѝ, и да си легна.

– Тогава направи го. Може би сутринта ще обсъдим проблема по начин, подходящ за дами. И, разбира се, трябва да отидем при Харт.

Сгъна листчето. Изглеждаше доволна от възможността да посети Харт Торин. Сетне посегна към джоба на роклята си.

– Не – каза Сюзан.

Гласът ѝ беше необичайно рязък и уплаши леля ѝ. Ръката ѝ застина във въздуха, тя се втренчи в девойката. Сюзан се смути от погледа ѝ, но не сведе очи и без да потрепва, протегна ръка.

– *Аз трябва да пазя това, лельо,*

– Кой ти го каза? – почти изскимтя от възмущение леля Кордилия. За миг гласът напомни на Сюзан за изтъняването. – Кой те е учил да говориш така на жената, която те е отгледала като родна майка? На сестрата на горкия ти мъртъв баща?

– Ти знаеш кой – отговори Сюзан, все още протегнала ръка. – Аз ще го пазя и ще го дам на кмета Торин. Рия каза, че не я интересувало какво ще стане с този къс хартия после. Кметът можел да си избърше задника с него. Червенията, която обля лицето на леля ѝ при тези думи, беше много забавна, но дотогава ще го пазя аз.

– За пръв път чувам такова нещо – обиди се леля Кордилия... но ѝ върна мръсното листче. – Да дадеш такъв важен документ на такова малко момиче.

„И все пак не съм толкова малка, за да му бъда любовница, нали? Да лежа под него и да слушам как костите му пукат, да приема семето му и може би да нося детето му.“

Наведе глава и погледна към джоба си, докато прибираше листчето, защото не искаше другата жена да види негодуванието в очите ѝ.

– Качвай се горе – каза леля Кордилия и сложи в кошничката дантелата, която плетеше. – И когато се миеш, погрижи се по-специално за устата си. Измий я от дързостта и от неуважението към онези, които са се отказали от много неща заради любовта си към притежателя ѝ.

Сюзан мълчаливо се подчини, сподавяйки хиляди отговори. Изкачи се по познатите стълби, а тялото ѝ пулсираше от срам и от възмущение.

Още беше будна, когато звездите започнаха да избледняват и първите слънчеви лъчи обагриха небето. Събитията от предишната нощ се прокраднаха в съзнанието ѝ като фантастична мъглявина, досущ разбъркани карти за игра; непрекъснато виждаше лицето на Уил Диърборн, което можеше да бъде сурово в един миг и неочаквано мило в следващия. Беше ли хубаво? Да. За нея беше красиво.

„Никога не съм канил девойка да язди с мен или да я помоля да ѝ отида на гости. И сега моля теб, Сюзан, дъщеря на Патрик.“

„Защо сега? Защо да се срещам с него, когато от това няма да излезе нищо добро?“

„Ако е ка, ще връхлети като вятър. Като циклон.“

Тя се мяташе в леглото и накрая отново легна по гръб. Явно тази нощ нямаше да заспи. Можеше да отиде на Ската и да гледа изгрева.

Но не стана от леглото. Беше ѝ зле и в същото време се чувстваше добре. Наблюдаваше сенките и слушаше първите крясъци на птиците, като си мислеше за нежния допир на устните и зъбите му, за уханието на кожата му и за грубата тъкан на ризата му.

Сложи длани на гърдите си и леко ги стисна. Зърната ѝ бяха твърди като речни камъчета. Докосна ги и неочаквано почувства топлина в слабините.

Мислеше, че *може* да заспи. Да, можеше, но само ако знаеше как да се справи с тази топлина.

Сюзан знаеше. Възрастната жена ѝ бе показала. *„Дори момиче, което е девствено, може да изпита тръпка... Прилича на копринена пъпчица.“*

Размърда се и плъзна ръка под чаршафа. Прогони от съзнанието си ясните очи и хлътналите бузи на старицата. Откри, че това не е трудно, когато се съсредоточиш. Замени образа ѝ с лицето на младежа с глупавата широкопола шапка. За миг видението стана толкова ясно и приятно, сякаш беше действителност, а всичко останало в живота ѝ – само скучен сън. В това видение той я целуваше отново и отново. Устните им се разтваряха все по-широко, езиците им се докосваха и тя поемаше дъха му.

И изведнъж Сюзан сякаш пламна като факел. И когато най-сетне слънцето се появи на хоризонта, вече спеше дълбоко. На устните ѝ грееше лека усмивка, а разпуснатите ѝ коси се бяха разпилели на лицето и на възглавницата като разпръснато злато.

В последния час преди зазоряване в пивница „Почивка за пътника“ цареше тишина. Газените лампи, които до два часа след полунощ превръщаха полилея в блестящ скъпоценен камък, сега бяха почти угаснали и приличаха на мъждукащи сини точки. Продълговатото помещение изглеждаше сенчесто и призрачно.

В единия ъгъл бяха натрупани счупени столове – резултат от възникналото сбиване по време на игра на карти (в момента побойниците бяха в килията за пияници на шерифския затвор). В друг ъгъл имаше голяма локва от повърнато, което се бе втвърдило. На подиума в другия ъгъл се мъдреше очукано пиано. На столчето беше подпряна палката на Барки, самохвалко и хулиган. Самият Барки лежеше под столчето и хъркаше. Осеяният му с белези корем, издигащ се над колана на кадифения панталон, приличаше на тесто. Държеше карта за игра – двойка каро.

В дъното на заведението имаше игрални маси. На тях бяха подпрели глави двама пияници. Хъркаха, а лигите им течаха върху зеленото сукно. Протегнатите им ръце се докосваха. На стената над тях имаше картина на Артур, великия крал на Елд, възседнал бял жребец, а надписът гласеше: „НЕ ОСПОРВАЙТЕ КАРТИТЕ, КОИТО СА ВИ ДАДЕНИ В ИГРАТА ИЛИ В ЖИВОТА“.

Зад бара, опасващ цялото помещение, беше окачен чудовищен трофей: двуглав лос с рога като горичка и четири блестящи очи. Този звяр беше известен на редовните клиенти на „Почивка за пътника“ под името Немирника. Никой не знаеше защо го бяха кръстили така. Някой умник беше нарисувал презервативи като бозки на свиня над две от разклоненията на рогата. На самия бар и под неодобрителния поглед на Немирника лежеше Пети Свинския крак, една от момичетата проститутки в заведението... макар че отдавна бе загърбила девическите години и скоро щеше да бъде принудена да упражнява професията си на колене и зад кръчмата, не в стаите на горния етаж. Закръглените ѝ крака бяха опънати. Между тях се дилпеше широката ѝ пола. Жената хъркаше оглушително, като от време на време бедрата ѝ потръпваха. Единствените други звуци бяха горещият летен вятър навън и тихото, постоянно шляпане на картите, които се обръщаха една след друга.

Малка маса стоеше самотна до люлеещите се врати, гледащи към главната улица на Хамбри. Там сядаше Корал Торин, собственичка на „Почивка за пътника“ (и сестра на кмета) в нощите, когато слезеше от

апартамента си, „за да се включи в компанията“. Обикновено идваше рано – когато все още имаше повече пържоли, отколкото уиски – и се качваше, щом Шеб, пианистът, сядаше и започваше да блъска с всички сили по ужасния си инструмент. Самият кмет никога не влизаше тук, макар да притежаваше половината заведение. Кланът Торин бяха доволни от парите, които им докарваше барът. Само не обичаха онова, което виждаха там след полунощ, когато дървените стърготини, разпръснати на пода, започваха да попиват разлятата бира и пролятата кръв. И все пак в Корал имаше нещо безмилостно. Беше по-млада от издигналия се в политиката си брат, не беше толкова слаба и изглеждаше добре заради големите си като на невестулка очи.

Докато барът беше отворен, никой не сядаше на нейната маса. Барки спираше всеки, който се опиташе да го стори. Но сега, когато работното време бе приключило и повечето пияници си бяха отишли или заспали на горния етаж, Шеб се сви и бързо заспа в ъгъла зад пианото. Малоумното момче, което почитваше пивницата, си бе тръгнало в два и нещо (прогонено от подигравки, обиди и летящи бирени чаши, както обикновено ставаше. Особено Рой Дипейп не таеше обич в сърцето си към това момче). Щеше да се върне около девет, за да подготви заведението за поредната нощ на веселие, но дотогава мъжът, седнал на масата на господарката Торин, можеше да запази това място за себе си.

Отново бе подредил пасианса: черно върху червено, червено върху черно. В лявата ръка държеше остатъка от колодата, а татуировката на дясната помръдваше, докато обръщаше картите. Гледката беше някак потискаща, сякаш ковчегът дишаше. Картоиграчът беше възрастен, не толкова мършав, колкото кмета или сестра му, но все пак слаб. Дългите му бели коси бяха разпуснати на гърба. Имаше тъмен слънчев загар, а плътта на шията му беше набръчкана и висеше. Мустаците му бяха толкова дълги, че рошавите им краища стигаха почти до челюстите. Мнозина мислеха, че това са изкуствени мустаци на стрелец, но никой не смееше да употреби думата „изкуствени“ пред Елдред Джонас. Носеше бяла копринена риза, а от кобура на кръста му се подаваше револвер с черна ръкохватка. На пръв поглед големите му кръвясали очи изглеждаха тъжни. Но отблизо се виждаше, че само сълзят. И бяха безизразни като очите на Немирника.

Джонас вдигна асо пика. Тук не му беше мястото.

– Пфу, негодник – каза той със странен, писклив глас, който трепереше като на човек, готов всеки момент да избухне в сълзи. Това отлично подходеше на кръвясалите му очи. Мъжът отново събра картите.

Преди да ги размеси, на горния етаж тихо се отвори и затвори врата. Джонас остави картите и посегна към револвера си. После, когато позна скърцането на ботушите на Рейнолдс, пусна оръжието и извади от колана си кесията с тютюна. Видя краищата на наметалото на Рейнолдс, сетне и него. Слизаше по стълбите. Лицето му беше наскоро измито, а къдравите му червеникави коси висяха над ушите. Скъпият стар Рейнолдс беше суетен и защо не? Пенисът му бе изследвал повече влажни и уютни цепнатини, отколкото Джонас бе виждал през живота си, а Джонас беше два пъти по-голям от него.

Рейнолдс се отпрати към барчето, спря, за да стисне едно от дебелите бедра на Пети и после тръгна към масата на Джонас.

– Добър вечер, Елдред.

– Добро утро, Клей. – Джонас отвори кесията, извади къс хартия и наръси тютюн. Гласът му трепереше, но ръцете не помръдваха. – Искаш ли цигара?

– Бих изпушил една.

Рейнолдс придърпа стол, обърна го и седна, като кръстоса ръце на облегалката. Джонас му даде цигарата, а онзи я прокара по горната страна на пръстите си – стар номер на стрелците. Татуираните знаеха много такива трикове.

– Къде е Рой? С нейна светлост ли?

Бяха в Хамбри от месец и нещо и през това време Дипейп се бе влюбил в петнайсетгодишна курва на име Дебора. Кривите крака, тежката ѝ походка и начина, по който присвиваше очи, накараха Джонас да предположи, че тя е само една краварка, но с превзети маниери. Клей беше човекът, който пръв започна да я нарича „Нейна светлост“ или „Нейно величество“, или понякога (когато беше пиан) „коронованата женска на Рой“.

Рейнолдс кимна.

– Да, сякаш е опиянен от нея.

– Ще му мине. Няма да ни зарече заради някаква мацка с пълчиви цици. Толкова е невежа, че не знае как се пише „котка“. Нали я питах.

Джонас сви втора цигара, извади серен кибрит от кесията и го запали с нокътя на палеца си. Първо поднесе огънчето на събеседника си.

През люлеещите се врати се промъкна малко жълто псе. Мъжете го наблюдаваха мълчаливо и пушеха. Кученцето прекоси стаята, подуши повърнатото в ъгъла и започна да го яде, размахвайки късата си опашка.

Рейнолдс кимна към предупреждението да не оспорваш картите, които ти дават.

– Мисля, че онзи пес е разбрал това.

– Ами! Това е само един помяр, който яде повръщано. Преди няколко минути чух конски тропот. Дали е бил някой от наетите стражи?

– Нищо не пропускаш, нали?

– Така трябва да бъде. От нашите стражи ли беше?

– Да. Работи за един от дребните собственици на земя в източния край на Ската. Той ги видял да идват. Трима. Млади. Почти деца. – Рейнолдс произнесе последната дума така, както я изговаряха в Северните баронства. – Няма от какво да се тревожим.

– Е, не можем да бъдем сигурни – рече Джонас. Треперещият му глас звучеше като на дърт подлизурко. – Казват, че младите очи виждат надалеч.

– Очите на младите виждат онова, към което са насочени.

Кучето изприпка покрай него, облизвайки муцуната си. Рейнолдс му помогна да излезе с ритник, който песът не беше достатъчно бърз да избегне. Промуши се през люлеещите се врати, като джафкаше, и това накара Барки да изхърка силно. Пръстите на ръката му се разпериха и пуснаха картите.

– Може да е така, може и да не е – отбеляза Джонас. – Във всички случаи те са деца на Сдружението, синове на големи земевладелци някъде от Моравата, ако Раймър и онзи глупак, за когото работи, са разбрали правилно. Това означава, че трябва да бъдем много, ама много внимателни. Да стъпваме предпазливо, сякаш вървим по опънато въже. Тук ще останем най-малко три месеца. И онези младежи може да бъдат тук през цялото време. Ще броят това-онова и ще записват. В момента преброителите не са желани. Не и за хора, отговарящи за доставките.

– И още как! Това е само фасада. Лесно можем да загазим. Техните бащи...

– Бащите им знаят, че Фарсън сега отговаря за целия Югозападен край и е един от силните на деня. Децата може би също го знаят. Не можем да бъдем сигурни, Клей. Не знаеш какво да очакваш от такива хора. Най-малкото може да се опитат да ни измамят и отново да вземат страната на родителите си. Ще научим повече, когато ги видим, но ще ти кажа едно: няма начин да опрем револвери в главите им и да ги убием като коне със счупени крака, ако видят нещо, което не трябва да виждат. Бащите им може да им се сърдят, докато децата са живи, но мисля, че няма да понесат леко смъртта им. Такива са бандите. Трябва да бъдем нащрек, Клей.

– По-добре да не замесваме Дипейп.

– Рой ще се оправи – каза Джонас с треперещия си глас.

Пусна угарката на пода и я настъпи с ботуша си. Погледна Немирника и присви очи, сякаш пресмяташе нещо. – Тази вечер ли каза приятелят ти? Онези хлапета са пристигнали тази вечер, така ли? – Да.

– Предполагам, че тогава утре ще дойдат да видят Ейвъри. – Ставаше дума за Хърк Ейвъри, шериф и главен управител на Хамбри, едър мъж, отпуснат като вързоп мръсни дрехи.

– Вероятно – рече Клей Рейнолдс. – Да представят документите си и всичко останало.

– Да, наистина. Добър ден, как сте и така нататък.

Рейнолдс не каза нищо. Често не разбираше Джонас, но пътуваше с него от петнайсетгодишен и знаеше, че обикновено е по-добре да не иска обяснение. Направеше ли го, щеше да се наложи да изслуша култовоманихейска лекция за другите светове, които старият мишелов бе посетил през така наречените „специални врати“. Що се отнасяше до него, в света имаше достатъчно обикновени врати, които му създаваха главоболия.

– Ще говоря с Раймър, а той – с шерифа по въпроса къде ще отседнат – каза Джонас. – Мисля да ги настаним в подземие то на старото ранчо „Бар Кей“. Разбираш ли какво имам предвид?

Рейнолдс разбираше много добре. В баронство като Меджис човек бързо се запознаваше с малкото забележителности. Бар Кей беше пустеша земя на северозапад от града, недалеч от онзи странен бучащ каньон. Всяка есен там запалваха огньовете и веднъж, преди шест години, вятърът бе сменил посоката си и изпепелил по-голямата част от Бар Кей – хамбари, конюшни и самата жилищна сграда. Огънят обаче бе пощадил подземие то, което щеше да бъде подходящо място за три хлапета от Вътрешните баронства. Беше далеч от Ската и от нефтеното поле.

– Мястото ти харесва, нали? – попита Джонас, преминавайки на провинциалния акцент на Хамбри. – Да, много го харесваш, глупчо. Знаеш ли какво казват в Кресия? Ако ще крадеш сребърните прибори, първо затвори кучето в килера.

Рейнолдс кимна. Добър съвет.

– А онези камиони, дето ги наричаш танкери?

– Добре са си там, където са. Сега не можем да ги преместим, без да привлечем нежелани погледи, нали? С Рой трябва да отидете там и да ги прикриете с клони. Ще го направите вдругиден.

– А ти къде ще бъдеш, докато ние бъхтим в Ситго?

– През деня ли? Ще се приготвам за вечерята в дома на кмета,

глупако. Вечерята, която Торин ще дава, за да представи гостите си от Великия свят на непридирчивото общество на по-малкия свят. – Джонас пак започна да свива цигара. Гледаше по-скоро Немирника, отколкото ръцете си, но не разсипа никакъв тютюн. – Баня, бръснене, подстригване на къдриците... Дори може да намажа мустаците си с восък. Какво ще кажеш, Клей?

– Не се престаравай, Елдред.

Джонас се засмя – достатъчно пронизително, за да накара Барки да измърмори нещо, а Пети – да се размърда неспокойно.

– С Рой не сме поканени на тържествената вечеря, така ли?

– Ще бъдете поканени, при това много радушно – отговори Джонас и даде на Рейнолдс цигара, после започна да прави друга за себе си. – Ще поднеса извиненията ви. Ще ви накарам да се гордеете, разчитайте на мен. Дори силните мъже може да се разплачат.

– И всичко това, за да прекараме един ден там, в прахоляка и вонята, скривайки онези танкери. Много си любезен, Джонас.

– Ще задавам и въпроси – замечтано продължи Джонас. – Ще се мотая насам-натам... ще изглеждам шик, ще ухая на дафинов лист... и ще задавам въпросчетата си. Познавам хора от нашия бранш, които ще отидат при някой дебел веселяк, за да узнаят клюката. Вероятно салонен управител или барман, собственик на конюшня или един от онези закърглени типове, които вечно се навъртат около затвора или съдебната палата с ръце, пъхнати в джобовете на жилетките си. Що се отнася до мен, Клей, мисля, че една жена е толкова по-хубава, колкото е по-слаба. Да има по-скоро нюх, отколкото големи цици. Ще потърся някоя, която не си слага червило и прибира косите си на кок.

– Имаш ли предвид някоя?

– Да. Казва се Кордилия Делгадо.

– Делгадо?

– Знаеш името – всички тук говорят за нея. Сюзан Делгадо, нашата уважавана бъдеща любовница на кмета. Кордилия е нейна леля. Открих един факт на човешката природа: хората са по-склонни да разговарят с жена като нея, която се прави на много близка с местните веселяци. Онази дама играе ролята на народен човек. На вечерята ще се промъкна до нея, ще ѝ направя комплимент за парфюма, който адски се съмнявам, че ще си е сложила, и непрекъснато ще доливам чашата ѝ. Е, одобряваш ли плана ми?

– План за какво? Това бих искал да знам.

– За играта на замъци, която може би ще се наложи да играем –

отговори Джонас и лицето му помръкна. – Трябва да вярваме, че онези момчета са изпратени тук повече като наказание, отколкото да вършат някаква работа. При това звучи правдоподобно. Вярвам в тази версия всяка нощ до около три сутринта, а после започвам да се съмнявам. И знаеш ли какво, Клей?

Рейнолдс поклати глава.

– Имам *право* да се съмнявам. Точно както бях прав, когато отидох с Раймър при стария Торин и го убедих, че стъклената топка на Фарсън трябва да бъде при вещицата. Тя ще я държи там, където *стрелец* няма да може да я намери, да не говорим за любопитно хлапе, което още не е чукало мадама. В странни времена живеем. Задава се буря. А когато знаеш, че вятърът ще задуха, най-добре е да заковеш с летви прозорците си.

Той погледна цигарата, която бе свил. Прокара я по пръстите си, както бе сторил Рейнолдс. Отметна косата си и пхна цигарата зад ухото си.

– Не искам да пуша – каза, стана и се протегна. Гърбът му изпука. – Луд, че да пуша толкова рано сутрин. Но пък твърде многото цигари поддържат буден стар човек като мен.

Той тръгна към стълбите, като стисна голия крак на Пети, докато минаваше покрай нея – пак както бе направил Рейнолдс. Преди да започне да се качва, се обърна.

– Не искам да ги убивам. Нещата и без това са достатъчно деликатни. Не надушвам нищо лошо около тях и няма да вдигна пръст. Но... искам да изясня къде е мястото им във великия замисъл на нещата.

– Покажи им тежката си ръка.

Джонас засия.

– Да, партньоре, може би точно това ще им покажа. Ще ги накарам да се замислят, преди да се забъркват с нас, Големите ковчези, когато по-късно това стане важно. Ще ги принудя да ни заобикалят, когато ни видят по пътя си. Да, това е нещо, върху което си заслужава да се помисли.

Пое нагоре по стълбите, като се подсмиваше и куцаше по-видимо от обикновено. Състоянието на крака му се бе влошило през нощта. Корт, учителят на Роланд, би познал това накуцване, защото бе видял удара, който го бе причинил. Бащата на Корт го беше цапардосал с тояга. Преди да вземе оръжието на Роланд и да го изпрати в изгнание, невъоръжен на запад, той бе счупил крака на Елдред Джонас в двора зад Великата зала на Гилеад. В края на краищата, мъжът, в който се бе

превърнало момчето, разбира се, бе намерило оръжие. Изгнаниците винаги го правеха, ако бяха достатъчно издръжливи. Фактът, че тези револвери няма да са същите като големите, с дръжки от сандалово дърво, може би щеше да ги обсебва до края на живота им, но онези, които се нуждаеха от оръжия, все още можеха да намерят, дори в този свят.

Рейнолдс го гледа, докато Джонас изчезна от погледа му, после заема мястото си на масата на Корал Торин, разбърка картите и продължи пасианса, който колегата му бе оставил недовършен.

Навън слънцето изгряваше.

ПЕТА ГЛАВА. ДОБРЕ ДОШЛИ В ГРАДА

1

Две нощи след пристигането си в баронство Меджис, Роланд, Кътбърт и Алан преминаха под тухлена арка, на която бяха изписани думите „ЕЛАТЕ В МИР“. Отвъд нея се простираше осветен с факли павиран двор. Факлите бяха покрити с обработена по специален начин смола, така че да пламтят в различни цветове: зелено, оранжево-червено и ярко-розово, което напомни на Роланд за фойерверки. Чуваха се звън на китари, приглушени гласове и женски смях. Въздухът беше натежал от онези миризми на морска сол, нефт и бор, които винаги щяха да му напомнят за Меджис.

– Не знам дали ще мога да го направя – промърмори Алан.

Той беше едро момче с рошава руса коса, която стърчеше изпод шапката. Беше се измил добре – всички се бяха мили – но Алан, който по принцип бе изключително смел, изглеждаше изплашен до смърт. Кътбърт се владееше по-добре, но Роланд предположи, че безгрижният вид на стария му приятел е само маска. Ако някой трябваше да води групата, това щеше да е той.

– Всичко ще е страхотно – каза той на Алан. – Само.

– О, той *изглежда* страхотно – каза Кътбърт и нервно се изсмя, докато пресичаха двора. В далечния край се намираще кметският дом – великолепна тухлена хасиенда с много крила. От всеки прозорец бликаха светлина и смях. – Бял е като чаршаф, грозен като...

– Я млък! – срязва го Роланд и подигравателната усмивка изчезна мигновено от лицето на Кътбърт. Роланд забеляза това и отново се обърна към Алан: – Само недей да пиеш алкохол. Знаеш какво да

казваш в такъв случай. Помни добре и остатъка от историята ни. Усмивай се, бъди любезен. Използвай каквито там добри обноски имаш. И помни как Шерифът направи всичко възможно да се чувстваме добре дошли.

Алан кимна. Вече изглеждаше по-самоуверен.

– Що се отнася до добрите обноски – отбеляза Кътбърт, – те едва ли са кой знае колко възпитани, така че сигурно ще сме поне на крачка пред тях!

Роланд кимна, но забеляза, че птичий череп отново е окачен върху рога на седлото на Кътбърт.

– Махни това оттук.

С виновно изражение Кътбърт бързешком напъха „наблюдателя“ в дисагите си. Двама мъже с бели сака, панталони и сандали се приближаваха към тях – усмихваха се и им се кланяха.

– И умната – Роланд понижи глас. – Не забравяйте защо сте дошли. И помнете лицата на бащите си! – той потупа по рамото Алан, който изглежда все още се съмняваше. След това се обърна към посрещачите: – Добър вечер, господа! – каза им. – Дано дните ви на земята са много!

И двамата се усмигнаха, а зъбите им проблеснаха на светлината на екстравагантните факли. По-старият се поклони:

– И вашите да са такива, млади господари! Добре дошли в кметския дом!

2

Предишния ден великият шериф ги беше посрещнал също така радостно.

Досега всички ги приветстваха радостно, дори каруцарите, които подминаха на път за града. Именно затова Роланд беше така подозрителен. Помисли си, че това е глупаво – *разбира се*, че местните трябваше да са дружелюбни. Нали бяха изпратени тук, защото Меджис беше встрани от неприятностите, но и лоялен към Сдружението. Все пак реши да си отваря очите на четири. По-добре да е излишно предпазлив. Те и тримата бяха почти деца и евентуалните неприятности тук щяха да се дължат на прекалената им доверчивост.

Комбинираният шерифски офис и баронски затвор се намираше на Хил Стрийт, с изглед към залива. Роланд предположи, че са малко отчаяните пияници или скандалджиите в Средния свят, които се събуждат

сутрин с такава прекрасна гледка: редици от пъстроцветни къщи-лодки на юг, докове точно пред тях, мъже, които ловят риба, докато жените им оправят платната и мрежите... Малкият флот на Хамбри се носи из бистрата вода в залива – сутрин спускат мрежите и вечер ги прибират.

Повечето сгради на Хай Стрийт бяха тухлени, но тук горе, в търговската част на Хамбри, се издигаха здания като в гилеадския старинен квартал. Бяха добре поддържани, с ковани железни порти и пътечки, успоредно с които растяха дървета. Покривите бяха оранжеви, а капациите затворени заради лятното слънце. Тримата яздеха по улицата, копитата на конете им чаткаха по изтърканите камъни. Не беше за вярване, че северозападната част на Сдружението – древните земи на Илд, кралството на Артур – може да бъде застрашена от превземане.

Затворът беше увеличено копие на пощенската станция или земеделския офис – и умалено копие на градската заседателна палата. Като се изключат, разбира се, решетките на гледащите към малкото пристанище прозорци.

Шериф Херк Авери имаше огромен корем и носеше униформа в цвят каки. Сигурно беше наблюдавал през шпионката, защото вратата се отвори, преди Роланд да посегне към дръжката. Шерифът застана на най-горното стъпало и разпери ръце, като че искаше да ги прегърне. Дълбоко се поклони (по-късно Кътбърт сподели как се е страхувал, че дебелакът ще се изтъркаля надолу по стълбата) и им пожела многобройни прекрасни утрини, потупвайки като луд по гърдите. Усмивката му беше толкова широка, че сякаш щеше да разреже главата му на две. Тримата заместници, които изглеждаха по-скоро като фермери, облечени в хаки като шерифа, се струпаха на вратата зад Авери и зяпаха с отворени усти. Точно това си беше – зяпане – просто няма друга дума за такова неприкрито любопитно и напълно неовладяно виждане.

Авери се ръкува с всяко момче, като продължи да се кланя, докато траеше церемонията. Когато най-сетне свърши, той ги въведе вътре. Помещението беше прохладно въпреки силно приличащото лятно слънце. Това се дължеше на тухлите, разбира се. Беше голям и по-чист от който и да е шерифски офис, който Роланд някога беше виждал... А той беше влизал в поне половин дузина през последните три години, докато съпровождаше баща си на няколко кратки пътувания и на една по-дълга патрулна обиколка.

В средата имаше бюро с капак, отдясно на вратата висеше табло за обяви (едни и същи оръфани листа се използваша неколкократно, тъй като хартията беше рядка ценност в Средния Свят), а в далечния ъгъл се

намираше сандък с две пушки. Те бяха толкова древни, че Роланд се зачуди дали изобщо още се намират амуниции за тях. Той се чудеше и дали могат да стрелят, ако се наложи. Отляво на арсенала беше отворената врата към самия затвор – по три килии от двете страни на къс коридор, откъдето се разнасяше миризмата на серен сапун.

„Почистили са заради пристигането ни – помисли си Роланд. Беше удивен, трогнат и притеснен. – Почистили са така, сякаш сме част от отрядите на Вътрешното баронство – щатни войници, които биха направили сериозна инспекция... а не три хлапета, които си отработват наказанието.“

Но пък дали тази загриженост от страна на домакините им беше необичайна? Все пак те бяха от Ню Канаан и хорицата в това забутано ъгълче като нищо можеха да си ги представят като истински високопоставени гости.

Шериф Авери им представи заместниците си. Роланд се ръкува и с тримата, без да се опитва да запомни имената им. Кътбърт трябваше да се грижи за това – и рядко се случваше да пропусне някого. Третият заместник, плешив и с увиснал през врата монокъл, дори падна на едно коляно пред тях.

– Не прави така, идиот нещастен! – извика Авери и го изправи на крака, като го дръпна за врата. – Какво ще си помислят за теб? Освен това ще ги притесниш, тъй ще стане.

– Всичко е наред! – каза Роланд (всъщност, беше много притеснен, но се постара да не го показва). – Наистина не сме нищо специално, знаете...

– Нищо специално – Авери се разсмя. Коремът му, отбеляза Роланд, не се тресеше както човек би очаквал. Беше по-стегнат, отколкото изглеждаше. Същото би могло да се отнася и за собственика му. – Нищо специално, казва той. Те са преминали петстотин или повече мили от Вътрешността, първите ни официални посетители от Сдружението, от както един стрелец мина по Великия път преди четири години. А той твърди, че не са нищо специално. Ще седнете ли, момчета? Имам ракия, която сигурно няма да искате в този ранен час, а може и въобще да не пиете, като ви гледам годинките. Извинете, че тъй грубо споменавам младостта ви, защото това не е нещо, от което да се срамувате, тъй си е. Всички сме били млади някога. Имам също и студен чай, който ви препоръчвам най-сърдечно, щото жената на Дейв го е правила и тя има златни ръце поне що се отнася до нещата, които се слагат в чайници.

Роланд погледна към Кътбърт и Алан, които кимнаха и се

усмихнаха (като се опитваха да не гледат към морето) и след това се обърна към шериф Авери. Чай с мляко ще е истинско лекарство за запращените гърла – съгласи се той.

Един от заместниците отиде да го налее, другите изкараха столове и ги сложиха в редица до бюрото на шериф Авери.

– Знаете кои сте и откъде идвате, аз също го знам – каза шерифът, седна в собственото си кресло (то издаде пронизително скърцане под масивния му задник, но устоя). – Мога да усетя Вътрешността по акцентите ви, но, което е по-важното, виждам я белязана на лицата ви. Но ние тук в Хамбри се придържаме към старите обичаи, колкото и лениви и закостенели да ви се виждат. Държим се за старите правила и си припомняме лицата на бащите си колкото се може по-добре. Тъй че няма да ви отклонявам от задълженията ви, но и ако ми простите за недоверието, бих искал да погледна документите и пропуските ви, които може и да сте взели със себе си в града.

По „случайност“ те бяха взели *всичките* хартии със себе си и Роланд беше сигурен, че шериф Авери е сигурен в това. Той ги прегледа доста бавно за човек, който е обещал да не ги задържа, сочеше с дебелия си пръст редовете и мърдаше беззвучно устни, докато четеше добре подвързаните листове (материята беше толкова плътна, че повече приличаше на плат, отколкото на хартия). От време на време пръстът му се връщаше нагоре, докато той препрочиташе някой ред. Другите двама заместници стояха зад него, надничайки старателно над огромните му рамене. Роланд се зачуди дали някой от тях в действителност може да чете.

Уилям Диърборн, син на говедар.

Ричард Стокуърт, син на ранчер.

Артър Хийт, син на животновъд-развъдчик.

Опознавателните документи за всеки от тях бяха подписани от свидетел – Джеймс Рийд (от Хемфилд) за Диърборн, Пийт Рейвънхед (от Пенилтън) за Стокуърт, Лукас Ривърс (от Гилеад) за Хийт. Всички по ред с внимателно изработени описания. Документите бяха върнати с трогателна благодарност. Роланд връчи на Авери писмо, което извади грижливо от портфейла си. Авери го пое по същия начин, очите му се разшириха като видя печата в края му:

– Леле, момчета! Т'ва го е писал стрелец!

– Аха, тъй си е – съгласи се с изумен тон Кътбърт. Роланд го ритна по глезена, без да сваля внимателния си поглед от лицето на Авери.

Писмото над печата беше от някой си Стивън Дичейн от Гилеад,

стрелец (което означаваше също рицар, ескуайър, миротворец и барон... последната титла не означаваше почти нищо в тези модерни дни, въпреки всичките преструвки на Джон Фарсън) от двадесет и девето поколение, род, водещ началото си от Артур от Илд по сребрена линия (което ще рече, че произхожда от някоя от многобройните любовници на Артур, с други думи). На кмета Хартуел Торин, канцлера Кимба Раймър и Великия шериф Херкаймър Авери той пращаше поздрав и препоръчваше на вниманието им тримата млади мъже, приносители на документа, господата Диърборн, Стоукърт и Хийт. Те бяха пратени на специална мисия от Сдружението, да служат като преброители на всички неща, които могат да потрябват на Сдружението в миг на нужда (думата *война* беше заобиколена от документа, но сияеше ярко между редовете). Стивън Дичейн, по поръчка на Сдружението на Баронствата, умоляваше господата Торин, Раймър и Авери да оказват на гореописаните преброители на Сдружението каквато помощ могат и да бъдат особено внимателни при броенето на всички животни, хранителните запаси и всички видове транспорт. Диърборн, Стоукърт и Хийт ще останат в Меджис поне три месеца, пишеше Дичейн, може би и около година. Писмото завършваше с покана споменатите официални лица да „пишат няколко думи за тези млади мъже и техните задачи, с всички подробности, които бихте сметнали за интересни за нас“. И умоляваше – „Не се скъпете в това отношение, ако обичате.“

Кажете ни как се държат, с други думи. Кажете ни дали са си научили урока.

Заместникът с монокъла се върна още докато Великият шериф се занимаваше с този документ. Носеше поднос с четири чаши чай и беше приведен над него като виночерпец. Роланд промърмори благодарности и раздаде чашите. Взе последната за себе си, вдигна я към устните си и видя, че Авери го гледа, а сините му очи сияеха на дебелото лице.

Алан леко разклати чашата си, достатъчно, за да накара ледчетата да звънтят и Роланд му отвърна със съвсем леко кимване. Беше очаквал студен чай от някоя делва, скътана в близкия килер, но в чашите действително имаше парченца лед. Лед посред лято. Извънредно интересно.

Чаят, впрочем, както им бяха обещали, беше великолепен.

Авери приключи с писмото и го върна на Роланд, сякаш му връчваше свещена реликва.

– Предполагам, ще искаш да го държиш на сигурно при себе си, Уил Диърборн. На много сигурно, тъй си е.

– Да, сър – той прибра писмото и документите си. Приятелите му

Ричард и Артър правеха същото.

– Това е превъзходен чай, сър – каза Алан. – Никога не съм пил поубав.

– Аха – отбеляза Авери и отпи от чашата си. – Тоз мед го прави така страхотен. Нъл, Дейв?

Заместникът с монокъла се усмихна от мястото си до таблото за обяви:

– Мисля че е така, но Джуди не обича да обяснява. Тя е взела рецептата от майка си.

– Аха, трябва да помним и лицата на майките си също тъй, така си е. – Шериф Авери изглеждаше разчувстван за момент, но Роланд си помисли, че лицето на майката е последното нещо в ума на дебелака точно сега. Обърна се към Алан и емоциите бяха изместени от изумителна проницателност:

– Чудеше се за леда, господин Стокуърт!

Алан зяпна:

– Ами, аз...

– Не си очаквал такава прелест в дупка като Хамбри, гарантирам – продължи Авери и въпреки че в гласа му се усещаше подигравателно добродушие, Роланд имаше чувството, че в дълбините се крие нещо съвсем друго.

„Той не ни харесва. Не харесва това, за което си мисли като «градски навици». Не ни познава от достатъчно време, за да знае какви навици имаме, ако изобщо ги имаме, но вече не ги харесва. Той мисли, че сме три хлапета, които още имат жълто около устата и че смятаме него и всички останали тук за селски тиквеници.“

– Не само в Хамбри – обясни спокойно Алан, – ледът е рядък във Вътрешната арка тези дни, както и навсякъде другаде, шериф Авери. Откакто пораснах, съм го виждал само в специални случаи като рождени дни или подобни празненства.

– Винаги има лед на Сияен ден – вмъкна Кътбърт. Говореше нектърски кротко. – Това е, което най-много му харесвам, като изключим фойерверките.

– Тъй си е, тъй си е – каза удивено шерифът, което не значеше, че е напълно съгласен. На Авери най-вероятно не му харесваше да нахълтват така, нито пък да прекарва с тях онова, което би нарекъл „проклета половин сутрин“. Не харесваше нито дрехите им, нито странните им опознавателни документи, нито акцента, нито възрастта им. Най-вече възрастта. Роланд можеше да го разбере, но се чудеше дали нещата се

изчерпват с това. Дали тук нямаше и нещо друго? А ако имаше, какво ли беше то?

– В Градската заседателна палата има поддържани с газ хладилник и печка – обясни Авери. – И двете работят. Тук има предостатъчно земен газ в Ситго – това е нефтеното поле източно от града. Сигурно сте минали край него.

Те кимнаха.

– Печката е само забавен предмет, но хладилникът ни е доста полезен, тъй си е. – Авери вдигна чашата си и погледна в нея. – Особено през лятото! – отпи малко чай, облиза си устните и се усмихна на Алан. – Виждаш ли? Никакви тайни.

– Учуден съм, че не сте открили приложение за нефта – каза Роланд. – Няма ли генератори в града, шерифе?

– Хм, събират се четири или пет – отвърна Авери. – Най-големият е в ранчото на Фран Ленгил „Рокинг Би“ и даже си спомням докога работеше. Той е ХОНДА. Знаете ли туй име, момчета? ХОНДА?

– Срещал съм го веднъж-дваж – спомена Роланд. – На велосипеди с мотор.

– Тъй ли? Във всеки случай, никой от генераторите не работи с нефт от Ситго. Много е гъст. Суров е той, всичият. Нямаме рафинерия тук.

– Забелязах! – включи се в разговора Алан. – Във всеки случай, ледът през лятото е чудесно нещо. Както и да попада в чашата. – Той остави едно от парченцата да се плъзне в устата му и го строши между зъбите си.

Авери го погледа още малко, като че ли да се убеди, че темата е приключена, след което се обърна към Роланд. Дебелото му лице отново беше разцепено от широката му, незаслужаваща доверие усмивка.

– Кметът Торин ме помоли да ви предам най-добрите му пожелания и да го извиня, че не е тук днес. Много е зает нашият Лорд кмет, тъй си е. Но той е приготвил празненство в кметския дом утре вечер – в седем за повечето хора, а в осем за вас, младите... Тъй че да се появите величествено, струва ми се, с драматичен привкус. И не е нужно да казвам на такива като вас, които сигурно сте били на повече празненства, отколкото вечери съм изял аз, че ще е най-добре да пристигнете точно навреме.

– Дали е официално? – тревожно попита Кътбърт. – Защото сме пропътували дълъг път, почти четиристотин колела и не сме си взели костюми и папийонки.

Авери се изкиска – „по-скоро искрено този път“ – помисли си Роланд, – може би защото приятелят му „Артър“ беше показал малко несигурност и несъобразителност.

– Не, млади господа. Торин разбира, че сте дошли да работите – един вид рода на каубоите, такива сте. Няма да ви кара да вадите мрежите от залива!

В ъгъла Дейв (заместникът с монокъла) неочаквано се изсмя. „Може би това беше шега, която разбираха само местните“ – помисли си Роланд.

– Носете най-хубавото, което имате и всичко ще е наред. Във всеки случай, никой няма да носи папийонка. В Хамбри не правим такива работи.

Роланд отново долови насмешливото презрение на човека към града и Баронството му... и възмущението му към чуждоземците пред него.

– Във всеки случай, утре вечер по-скоро ще работите, отколкото ще се забавлявате, струва ми се. Харт е поканил всичките по-големи ранчери, развъдчици и собственици на животни от тази част на Баронството... Не че са чак толкова много, нали разбирате, тъй като Меджис е в съседство с пустинята, щом слезете от Ската. Но всеки, чиято собственост и блага са ви пратили да преброите, ще е там и, мисля, ще откриете, че всички са лоялни към Сдружението и горят от желание да помагат. Например Франсис Ленгил от „Рокинг Би“, Джон Кройдън от Ранчото „Пиано“... Хенри Уъртър, който е баронски животновъд, както и коневъд на свободна практика... Хаш Ренфрю, който притежава „Лейзи Сюзен“, най-голямото коневъдно ранчо в Меджис. Не, че е кой знае какво по стандартите с които вие, приятели, сте свикнали, кълна се... Ще има и други, сигурно. Раймър ще ви представи и ще ви прати бързичко на работа.

Роланд кимна и се обърна към Кътбърт:

– Утре вечер ще си в стихията си! Кътбърт кимна:

– Не се плаши, Уил, ще обърна внимание на всички.

Авери пийна още чай, наблюдаваше ги над ръба на чашата с лукаво изражение – така фалшиво, че на Роланд му се прииска да си тръгне.

– Повечето от тях имат дъщери на възраст за женене и ще ги доведат. Ще трябва да внимавате, момчета!

Роланд реши, че толкова чай и съвети му стигат за една сутрин. Кимна, изпразни чашата си, усмихна се (надяваше се, че изглежда поубедителен, отколкото Авери му се струваше сега) и се изправи.

Кътбърт и Алан го разбраха и направиха същото.

– Благодаря за чая и приветствията – каза Роланд. – Моля, пратете съобщение на кмета Торин, благодарете му за любезността и му кажете, че ще дойдем утре вечер, точно в осем.

– Аха. Тъй ще сторя.

Роланд се обърна към Дейв. Нещастникът беше толкова изненадан да го забележат отново, че едва не си удари главата в дъската за обяви.

– Моля, благодарете на съпругата си за чая. Беше великолепен.

– Ще го направя. Благодаря, сай!

Те излязоха отново навън. Великият шериф Авери ги подкарваше като умно, затлъстяло овчарско куче.

– Що се отнася до това къде ще отседнете... – започна той, когато слезоха по стълбите и тръгнаха по пътеката. Веднага, щом се показаха на слънце, той започна да се поти.

– О, земята! Забравих да ви попитам за това! – Роланд се плесна по челото. – Лагеруваме на онзи дълъг хълм, където има сума коне. Сигурен съм, че ви е ясно какво имам предвид...

– Ската, да.

– ... но без разрешение, защото не знаехме кого да питаме.

– Това сигурно ще е земята на Джон Кройдън и съм сигурен, че няма да има нищо против, но ние имахме предвид нещо по-добро. Има едно място на северозапад оттук, Бар Кей. Беше на семейство Гарбър, но те го изоставиха и напуснаха след пожара. Сега е на Коневъдната асоциация – това е малка местна група фермери и ранчери. Говорих с Фран Ленгил за вас. Той е президент на Коневъдната и каза: „Защо не ги настаним в старото място на Гарбър?“

– Защо не? – съгласи се Кътбърт с мек, замечтан глас.

Роланд остро го погледна, но Кътбърт зяпаше към пристанището, където малките риболовни лодки се суетяха напред-назад като водни пащи.

– Аха, точно тъй му казах „Защо не, наистина!“ . Голямата къща е изгоряла до основи, но земянката още стои. Също оборът и готварницата до него. По заповед на кмета Торин си позволих да почистя земянката и да я поразкрася. Може и да видите някоя буболечка, но нищо няма да ви ухапе или ужили... и няма змии, освен ако някоя не се е навряла под пода. Пък ако има там, оставете ги да си живеят, да ви кажа. Е, момчета?

– Нека си живеят, точно под пода, където са щастливи – съгласи се Кътбърт, все още заяпан към залива със скръстени на гърдите ръце.

Авери го погледна несигурно, усмивката му леко избледня. След това се обърна към Роланд и усмивката отново блесна ярко:

– Няма дупки в покрива и ако вали ще сте на сухо. Какво ще кажете за това? Как ви се струва?

– Не заслужаваме такова нещо. Мисля, че сте бил извънредно предвидлив и кметът Торин е дори прекалено любезен – и *наистина* си го мислеше. Въпросът беше защо е така. – Благодарни сме ви за вниманието! Нали, момчета?

Кътбърт и Алан потвърдиха веднага.

– Приемаме предложението с благодарност.

Авери кимна:

– Ще му кажа. Вървете в мир, момчета!

Бяха стигнали до коневръза. Авери още веднъж се ръкува с тях като отпрати благ поглед към конете им.

– До утре вечер в такъв случай, млади господа?

– До утре вечер – съгласи се Роланд.

– Ще можете ли да намерите сами Бар Кей?

Роланд отново усети неизказаното усилие на човека. Може би беше за добро. Докъде ли щяха да стигнат, ако високият шериф продължаваше да ги мисли за глупаци.

– Ще го намерим – каза Кътбърт, докато се качваше на седлото. Авери подозрително гледаше към гарвановия череп на седлото. Кътбърт забеляза погледа му, но поне този път успя да си удържи устата затворена. Роланд беше едновременно изумен и доволен от това неочаквано поведение.

– С Бога напред, шерифе!

– И вие, момчета!

Едър мъж с риза хаки, мокра под мишниците и с черни ботуши, прекалено лъскави за работни шерифски обувки, се изправи до коневръза. „*А къде ли е конят, който може да го издържи цял ден?* – помисли си Роланд. – *Ще ми се да видя този Голиат.*“

Авери им помахаша, когато потеглиха. Другите заместници също бяха излезли на пътеката и също им махаха. Дейв беше на преден план.

3

В момента, в който хлапенцата от Сдружението се метнаха на конете, завиха зад ъгъла и поеха надолу по Хай Стрийт шерифът и

заместниците спряха да махат. Авери се обърна към Дейв Холис, чието изражение на лек идиотизъм беше заменено с доста по-интелигентно.

– Какво мислиш, Дейв?

Последният вдигна монокъла към устата си и започна нервно да хапе ръба му – навик, за който шериф Авери отдавна беше спрял да му прави забележка. Дори Джуди, жената на Дейв, беше престанала да се налага, а тя – по баща Уъртър – минаваше през трупове, за да постигне своето.

– Още имат жълто около човката си – каза Дейв.

– Може да си прав – допълни Авери, – но онзи, дето приказваше най-много, не мисли така.

– Няма значение какво си *мисли* – отвърна Дейв, като все още гризеше монокъла си. – Сега той е в Хамбри. Може и да промени начина си на мислене!

Останалите заместници се разсмяха. Дори Авери се усмихна. Щяха да оставят богатите хлапета на мира, ако и те не ги закачаха – такива бяха нарежданията, дошли право от кметския дом. Авери нямаше нищо против да се поборичка с младоците. С радост би сритал в топките онзи с идиотския птичи череп на рога на седлото. Явно маминото синче през цялото време си беше мислило, че Херк Авери е селски идиот и не знае с какво се е захванал. Но *най-много* щеше да се зарадва да замени студенината в очите на онзи с плоската шапка със страх, предизвикан от факта, че богатото татенце не може да му помогне.

– Аха – каза той и потупа Дейв по рамото. – Може да се наложи да си смени начина на мислене – усмихна се. По съвсем различен начин от този, който беше демонстрирал пред преброителите на Сдружението. – Може да им се наложи на всичките.

4

Трите момчета яздеха заедно, докато не преминаха край Почивка за пътника (някакъв малоумен младеж с рошава черна коса надникна зад купчина тухли и им помахаша, а те му отвърнаха). Движеха се в редица, като Роланд беше в средата.

– Какво мислите за новия ни приятел, Великия Шериф? – попита Роланд.

– Нямам мнение – отвърна весело Кътбърт. – То е политика, а политиката е зло, довело до обесването на куп хора, все още млади и хубави.

– Той се наведе напред и почука по гарвановия череп с кокалчетата на пръстите си. – Съжالياвам, че трябва да го кажа, но според нашия верен наблюдател, Шериф Авери е дебела торба със сланина без нито една кост в цялото си тяло.

Роланд се обърна към Алан:

– А ти, млади господарю Стокуърт?

Алан обмисляше думите си известно време, като по навик дъвчеше стръкче трева. Накрая каза:

– Ако ни види да горим на улицата, не мисля, че ще се изпикае отгоре ни, за да ни угаси.

Кътбърт се изсмя сърдечно на думите му:

– Ами ти, Уил? Какво ще кажеш, скъпи ми капитане?

– Не беше особено интересен... но нещо, което той каза ме заинтригува. Като се има предвид, че онази конска ливада, наречена Ската, е поне тридесет колела дълга и навлиза в прашната пустиня най-малкото пет или повече пъти. Според вас откъде шериф Авери е разбрал, че лагеруваме в онази част, която спада към ранчото на Кройдън „Пианото“?

Обърнаха се към него, отначало с изненада, после с интерес. След малко Кътбърт се наведе напред и отново потупа гарвановия череп.

– Били сме следени, а ти не си ни казал? Няма да има вечеря за теб, сър. А ако се повтори, отиваш в каторгата.

Но преди да се отдалечат много, мислите на Роланд относно шериф Авери бяха изместени от по-приятните спомени за Сюзан Делгадо. Беше абсолютно сигурен, че ще я види следващата нощ. Чудеше се, дали косата ѝ ще е разпусната.

Нямаше търпение да разбере.

5

И ето ги най-сетне в кметския дом. „Нека играта започне“ – помисли си Роланд, без да е наясно какво значи това. Дори когато мисълта прелетя през ума му, със сигурност не си мислеше за игра на Обсада... не и тогава.

Посрещачите отведоха конете им и известно време те тримата стояха в подножието на стълбището – кажи-речи скупчени, както конете правят в лошо време – а безбрадите им лица бяха окъпани в светлината на факлите. Отвътре се чуваха китари и гласове, които на моменти избухваха в смях.

– Да почукаме ли? – попита Кътбърт. – Или просто да отворим и да влезем?

Роланд нямаше време да отговори. Главната порта се отвори и отвътре излязоха две жени. Носеха дълги рокли с бели яки, които напомниха на трите момчета роклите на жените на търговците в тяхната част на света. Косите им бяха стегнати в мрежички, украсени с някакви ярки, подобни на диаманти камъчета, които блестяха под светлината на факлите.

По-дебелата от двете пристъпи напред, усмихна се и направи дълбок реверанс. Обещите ѝ, които отразяваха слънчевите лъчи, се люлееха и звънтяха.

– Вие сте младежите от Сдружението. Тъй си е, и сте добре дошли. Също така добър вечер, господа, и нека дните ви на земята бъдат дълги!

Те се поклониха едновременно, изнасяйки крак напред и благодарейки ѝ в нестроен хор, който я накара да се засмее и да плесне с ръце. Тънката жена до нея им се усмихна скъпернически.

– Аз съм Олив Торин – каза дебелията, – съпругата на Кмета. Това е моята зълва, Корал.

Корал Торин, все още с тази лека усмивка (тя едва докосваше устните ѝ и въобще не стигаше до очите), направи лек реверанс. Роланд, Кътбърт и Алан се поклониха отново.

– Приветствам ви с добре дошли в Сийфронт – каза Олив Торин. Официалното ѝ държание беше смекчено от простичката ѝ усмивка, а притеснението ѝ от появата на тримата млади посетители от Вътрешността беше очевидно. – Влезте в дома ни с радост! Казвам го от все сърце.

– Така и ще сторим, мадам – каза Роланд, – Защото приветствията Ви ни доставиха радост. – Той целуна ръката ѝ без изобщо да обмисля тази своя постъпка. Доволният ѝ смях го накара да се усмихне. Беше харесал Олив Торин от пръв поглед. Като се изключи Сюзан Делгадо, тази нощ не откри никой друг, който да му харесва или на когото да се довери.

6

Беше доста топло, макар откъм морето да полъхваше бриз и гардеобиерът във фойето изглежда нямаше да има много работа. Роланд не беше особено учуден да види, че тази длъжност изпълнява заместник

Дейв – остатъците от косата му бяха зализани с брилянтин, а монокълът му лежеше върху снежнобелия ревер на самото. Роланд му кимна. Дейв, стиснал ръце зад гърба си, отвърна на поздрава му.

Шериф Авери и някакъв по-възрастен господин с вид на стария доктор Смърт от комиксите се приближиха към тях. Отзад се виждаха двойка широко отворени врати, хора, които държаха кристални чаши за пунш и разговаряха.

Роланд имаше време само да хвърли бегъл поглед към Кътбърт: *Всичко! Всяко име, всяко лице... всеки нюанс. Особено последното.*

Кътбърт вдигна едната си вежда – негова дискретна версия на кимването. После Роланд неохотно беше въвлечен в празненството – първото му истинско празненство като действащ стрелец. И едва ли някога беше работил по-добре.

Старият Доктор Смърт се оказа Кимба Раймър, Канцлерът на Торин и Министър на Инвентара (Роланд предположи, че титлата е измислена специално за посещението им). Беше най-малкото пет инча над Роланд, който минаваше за доста висок в Гилеад, а кожата му беше бяла като восък. Нямаше вид на болен, просто беше блед. Кичури стоманено-сива коса падаха от двете страни на главата му, гъсти като паяжина. Темето му беше напълно плешиво, а на върха на носа му се крепеше пенсне.

– Мили момчета – каза той, когато му ги представиха. Имаше мек, меланхолично уверен глас на политик или вербовчик. – Добре дошли в Меджис, в Хамбри. И в Сийфронт, скромния ни кметски дом.

– Ако това е скромно, чуда се какъв ли замък биха могли да издигнат гражданите ви – отбеляза Роланд. Забележката беше по-скоро комплимент, отколкото закачка, но канцлерът Раймър се засмя силно. Също и шериф Авери.

– Елате, момчета! – каза Раймър, когато почувства, че е изразил достатъчно задоволство. – Кметът ви очаква с нетърпение.

– Аха – обади се иззад тях стеснителен глас. Кльошавата зълва Корал беше изчезнала някъде, но Олив Торин още стоеше загледана в новодошлите с любезна усмивка. – Харт наистина няма търпение да ви види. Да ги съпровожда ли, Кимба, или...

– Не, не, не се затормозявай. Погрижи се за останалите гости – предложи Раймър.

– Сигурно си прав – тя направи реверанс към Роланд и приятелите му за последен път и въпреки усмивката ѝ той си помисли: *„Нещо я прави нещастна. Направо е отчаяна, както ми се струва.“*

– Господа? – попита Раймър. Усмивката му беше зловеща.

– Ще ме последвате ли?

Той ги поведе край ухиления шериф в приемната.

7

Роланд не беше чак толкова впечатлен – в крайна сметка, беше влизал в голямата зала на Гилеад, залата на предците, както понякога я наричаха, и беше шпионирал големите празненства, които се правеха там всяка година, тъй наречените източни танци, които отбелязваха края на Великоземието и настъпването на Посевника. В голямата зала имаше не един, а пет полилея и електрически крушки вместо маслени фенери. Облеклото на празнуващите (повечето от тях бяха богати мъже и жени, които никога не се бяха занимавали със селска работа) беше пишно, музиката – хубава, а компанията се състоеше от аристократични линии, които се сближаваха все повече назад във времето, докато се стигнеше до Артур Илд (онзи с белия кон и обединяващия меч).

Но и тук имаше живот и веселие, което липсваше в Гилеад. За това можеше да се съди не само по източните танци, но и въобще. Настроението, обзело Роланд, след като пристъпи приемната на кметския дом, беше нещо, което не ти липсва напълно, защото се изплъзва неусетно и безболезнено. Като бликнала от разрязана вена кръв, когато си във вана с топла вода.

Стаята – почти, но не чак толкова голяма, за да бъде наречена зала – беше кръгла, а на стените, покрити с ламперия висяха портрети (повечето доста лоши) на предишните Кметове. На висок подиум до дясната врата, водеща към трапезарията, четирима ухилени китаристи със сака и сомбрера, свиреха нещо като версия на валс. В средата на стаята беше разположена маса с две стъклени купи за пунш, едната – масивна и дълбока, другата – по-малка и плитка. Облеченият с бяла униформа прислужник, който се грижеше за напитките, беше още един от заместниците на Авери.

Въпреки всичко, което Великият шериф им беше казал предния ден, някои от мъжете носеха разноцветни папийонки, което не пречеше на Роланд да се чувства добре в бялата си копринена риза, черната вратовръзка-шнурче и панталоните – кюнци... Зад всеки с папийонка той виждаше трима с нещо като смешни фракове, които свързваше със селяни в църква. Видя и неколцина младежи, които въобще не носеха

сака. Някои от жените бяха отрупани с бижута (макар и да нямаше нищо така ценно като обещите на сай Торин), а други явно бяха погладували доста, но също носеха дълги рокли със заоблени деколтета, черни обувки с ниски токове и мрежички за коса (обсипани с дребни скъпоценни камъчета като тези на Олив и Корал Торин).

И изведнъж видя една, която се отличаваше от останалите.

Беше Сюзан Делгадо, разбира се, блестяща и почти прекалено прекрасна, за да гледа към нея, облечена в синя копринена рокля с висока талия и квадратно деколте, което разкриваше заоблените хълмчета на гърдите ѝ. Около шията проблясваше сапфирена огърлица, в сравнение с която обещите на Олив Торин бяха боклук. Беше застанала близо до мъж с папийонка с цвят на жарава от добре разпален огън. Това дълбоко оранжево-червено беше цветът на Баронството и Роланд предположи, че, човекът е техният домакин, но в началото изобщо не го забеляза. Погледът му беше привлечен от Сюзан Делгадо: синята рокля, нежната кожа, цветните триъгълници на бузите ѝ – твърде бледи и изящни, за да са просто грим. А най-вече косата ѝ, която тази нощ се спускаше до кръста ѝ като водопад от бледа коприна. Той я пожела внезапно и отчаяно с чувство, което беше като болест. Всичко, което той представляваше и всичко, за което беше дошъл, губеше значение пред нея.

Тя се обърна леко и се взря в него. Очите ѝ (сиви, както забеляза той) леко се разшириха. Помисли си, че и бузите ѝ са поруменели. Устните ѝ – устни, които бяха докоснали неговите, докато стояха на пътя, помисли си той с изумление – леко се разтвориха. И после мъжът, който стоеше до Торин (също висок и кльощав, с мустаци и дълга бяла коса, разпиляна по яката на самото му), каза нещо и тя се обърна към него. Малко по-късно групичката около Торин се разсмя, също и Сюзан. Мъжът с бялата коса не се разсмя, а само леко се усмихна.

Роланд се надяваше лицето му да не издава мислите, когато беше отведен право до тази група близо до съдовете за пуши. Някъде отдалеч можеше да усети костеливите пръсти на Раймър да го стискат над лакътя. Малко по-ясно можеше да помирише парфюмите, маслото от лампите на стените, аромата на океана. И без никаква причина си помисли: „Ах, умирам. Умирам!“

Дръж се, Роланд от Гилеад. Спри с тези глупости в името на баща си. Дръж се!

Той се опита... донякъде успя... и знаеше, че ще изгуби следващия път, когато тя погледне към него. Господи, очите ѝ! Предишната нощ в тъмното не беше видял тези очи с цвят на мъгла. „Не съм знаел какъв

късметлия съм!“ – помисли си криво.

– Кмете Торин – подхвана Раймър, – мога ли да ви представя нашите гости от вътрешните баронства?

Торин обърна гръб на човека с дългата бяла коса и на жената до него, а лицето му светна. Беше по-нисък от Канцлера, но също така кльошав като него, а и телосложението му беше същото: торс с тесни и къси рамене, разположен над невероятно дълги и костеливи крака. „Той изглежда – помисли си Роланд – като някаква птица, крачеща на зазоряване в търсене на закуска.“

– Аха, можеш! – възкликна той на висок глас. – Наистина можеш, ний очакваме с нетърпение, голямо нетърпение, този момент. Добре сме се срещнали, много добре се срещаме. Добре дошли, господа! Дано вечерта в тази къща, чийто собственик засега съм аз, да е щастлива, а дните ви на земята – дълги.

Роланд стисна протегнатата му костелива ръка, чу как кокалчетата изпукаха, потърси белези на неудобство по лицето на кмета и за радост не откри такива. Поклони се ниско.

– Уилям Диърборн, кмете Торин. На вашите услуги. Благодаря за посрещането и нека са дълги дните ви на земята!

Артър Хийт се представи на свой ред, след това и Ричард Стоукърт. Усмивката на Торин се разтягаше при всеки нисък поклон. Раймър се постара да бъде на ниво, но явно не беше свикнал с такива неща. Мъжът с дългата бяла коса взе чаша пунш, връчи я на компаньонката си и продължи да се усмихва леко.

Роланд беше наясно, че всеки в стаята – гостите бяха близо петдесетина – ги гледа, но чувстваше само *нейния* поглед. Можеше да види синята коприна на роклята ѝ с крайчеца на околото си, но не си позволи да погледне към нея.

– Беше ли тежко пътуването ви? – попита Торин. – Имахте ли приключения и интересни срещи? Ще изслушаме подробностите по време на вечеря, защото в последно време малко гости от Вътрешната арка ни посещават. – Широката му, малко дебелашка усмивка избледня, а рошавите вежди се свъсиха. – Срещнахте ли патрули на Фарсън?

– Не, Ваше благородие – отвърна Роланд. – ние...

– Не, приятелче – не благородие, не бих го понесъл. А също и говедарите, и рибарите, на които служат, няма да го понесат, дори и ако аз съумея. Просто кмет Торин, ако обичате!

– Благодаря! Видяхме много странни неща по пътя си, кмете Торин, но не и Добрия.

– Добрия – подчерта Раймър, а горната му устна се изви в усмивка.
– Добър е, наистина.

– Ще чуем всичко това – каза Торин, – но преди да забравя за маниерите и учтивостта, млади господа, нека ви представя най-близките си. Вече сте срещнали Кимба. Човекът от лявата ми страна е Елдред Джонас, шеф на новосъздадения ми отряд за сигурност – за миг Торин изглеждаше притеснен. – Не съм убеден, че ми трябва допълнителна сигурност. Шериф Авери винаги е бил достатъчен да поддържа мира в това кътче на света, но Кимба настоя. А когато Кимба настоява, кметът трябва да се съгласява.

– Много мъдро, сър – рече Раймър и се поклони. Всички се засмяха, освен Джонас, който все още съхраняваше тънката си усмивчица. После кимна:

– Добре дошли, господа! – Гласът му леко вибрираше. След това пожела и на тримата дълги дни на земята. Ръкува се с Роланд, който забеляза малка синя татуировка между палеца и показалеца на дясната му ръка. Приличаше на ковчег.

– Дълги дни и приятни нощи! – каза Роланд без да се замисли. Беше поздрав от ранното му детство и едва по-късно той осъзна, че е свързан по-скоро с Гилеад, отколкото с някое забутано място като Хемфил. Малък пропуск, но вече знаеше, че имат по-малко време за такива пропуски, отколкото мислеше баща му, когато го изпрати насам, за да го махне от пътя на Мартин.

– И на теб – каза Джонас. Ярките му очи премерваха Роланд с внимание, което граничеше с нахалство. Още стискаше ръката му. После я пусна и отстъпи назад.

– Кордилия Делгадо – кметът Торин кимна към жената, с която Джонас беше говорил. Когато Роланд ѝ се поклони, той видя фамилна прилика... само че това, което изглеждаше приятно и изящно в лицето на Сюзан, беше грозно и стегнато в лицето на жената пред него. Не беше майка на момичето. Предположи, че Кордилия Делгадо е прекалено млада.

– И нашата специална приятелка, мис Сюзан Делгадо – завърши Торин. Звучеше възбудено (Роланд предположи, че тя би имала същия ефект върху който и да е мъж, дори и старец като кмета). Торин я избута напред, кимайки с глава и хилейки се, а едната от кокалестите му ръце беше залепена върху кръста ѝ. Роланд почувства люта ревност.

След това тя се обърна към него и той отново видя очите ѝ, в които сякаш щеше да се удави. Видя притеснение в очите ѝ, дори страх.

Обещай ми, че ако се срещнем в кметския дом, се срещаме за пръв път!

Споменът за тези думи му поддейства успокояващо.

Той се поклони ниско, но едва докосна протегнатата ѝ ръка. Почувства, че между пръстите им прескача искра.

– Радвам се да Ви срещна, сай – каза. Опитът му да се държи както обикновено звучеше тънко и фалшиво в собствените му уши, но нямаше друг избор, освен да продължи в този дух. – Нека дните ви бъдат дълги и...

– Вашите също, господин Диърборн. Благодаря, сай!

Тя се обърна към Алан бързешком, почти грубо, после и към Кътбърт, който каза учтиво:

– Мога ли да падна в краката ви, мис? От красотата Ви ми прималя. Сигурен съм, че няколко секунди съзерцание към профила ви отдолу, с глава, положена на прекрасните ви крачка, ще ме оправят.

Всички се разсмяха, дори Джонас и мис Кордилия. Сюзан се изчерви красиво и плесна Кътбърт по ръката. Този път Роланд благослови приятеля си за безкрайните му глупашини.

Още един човек се присъедини към компанията около купата за пунш. Новодошлият беше доста пълен и набит. Лицето му беше обрулено от вятъра, а бледите му очи се криеха в гънки и бръчки. Беше фермер и Роланд доста често беше яздил с баща си.

– Има предостатъчно девици да ви посрещнат тази вечер, момчета – приятелски се усмихна новодошлият. – Ще откриете, че се къпете в парфюмите им, ако не внимавате. Но ми се ще да ви поздравя преди да ги срещнете. Фран Ленгил, на вашите услуги!

Ръкостискането му беше силно и бързо. Поклони и други глупости не последваха.

– Притежавам Рокинг Би... или то ме притежава. Въпрос на гледна точка. Шеф съм и на Коневъдната асоциация, поне докато не ме изритат. Бар Кей беше моя идея. Надявам се да ви е харесал.

– Чудесен е, сър – каза Алан. – Чист и сух, и има място за двадесетима. Благодаря! Бяхте много мил.

– Глупости! – каза Ленгил, но изглеждаше доволен, докато си наливаше чаша пунш. – Ние сме заедно в това, хлапе. Джон Фарсън е само още една лоша сламка в целия гнил куп тези дни Светът се приплъзна, както казват хората. Ха! Тъй си е, аха, и се е плъзнал доста по пътя към ада, натам е отишъл. Работата ни е да задържим разваленото сено далеч от доброто, поне колкото можем и както можем. В името на децата ни

много повече, отколкото в това на бащите ни.

– Гледай, гледай! – обади се кметът Торин с тон, който би трябвало да звучи солидно, но прозвуча слабоумно. Роланд забеляза, че кокалестият дъртак е стиснал ръката на Сюзан (тя като че ли не забелязваше, защото се беше вторачила в Ленгил) и внезапно проумя, че кметът ѝ беше или чичо, или може би близък роднина. Ленгил се беше обърнал към тримата гости и ги оглеждаше по ред, като завърши с Роланд.

– Ако някой от нас в Меджис може да ви е от помощ, само ни кажете. Ще се срещнете с повечето от хората тази вечер.

Ще се запознаете също с жените, синовете и дъщерите им. Може и да сме доста далечко от Ню Канаан, но сме здраво със Сдружението, всичките. Аха, много здраво.

– Добре казано – меко отбеляза Раймър.

– А сега – продължи Ленгил – ще отпразнуваме както подобава пристигането ви. Пък и вие чакахте вече доста дълго за чашка пунш. Сигурно гърлата ви са пресъхнали!

Той се обърна към масата и се протегна към черпака в по-голямата купа – очевидно искаше да им окаже честта да сервира лично.

– Мистър Ленгил – промълви Роланд. Въпреки това тонът му беше властен и заповеднически. – В по-малката купа има по-слаб пунш, нали?

Ленгил обмисли това, като първоначално не го разбра. След това повдигна вежди. За пръв път той явно оцени Роланд и останалите не като живи символи на Сдружението и Вътрешните баронства, а като човешки същества. Младежи. Просто момчета, ако може да се каже така.

– Ахм?

– Налейте ни оттам, ако обичате! – Чувстваше, че всички погледи са обърнати към тях. Особено *нейният*. Гледаше право във фермера, но с отличното си периферно зрение долови, че тънката усмивка на Джонас се е появила отново. Самият Джонас знаеше каква е причината, а Роланд предположи, че Торин и Раймър също са наясно. Тези селски хитреци знаеха доста. Повече, отколкото е нужно. Но точно в момента това беше най-малкият му проблем.

– Изпратени сме със специална мисия в Хамбри. – Роланд с неудобство осъзнаваше, че сега е принуден да разправя небивалици. Не се обръщаше към всички в стаята, слава Богу, но кръгът слушатели беше доста по-голям отпреди. И въпреки всичко трябваше да завърши... жребият беше хвърлен. – Няма нужда да се впускам в подробности, но трябва да кажа, че обещахме да не употребяваме алкохол по време на престо-
тоя си тук. Като изкупление, нали разбирате.

Нейният поглед. Все още го чувстваше върху кожата си. За секунда около купите с пунш настъпи пълна тишина. После Ленгил каза:

– Баща ти се е гордял с теб, Уил Диърборн. – Той потупа Роланд по рамото и въпреки дружелюбната усмивка, в дълбоките му очи проблясваха само подозрителни искрици.

После напълни другите чаши и бързо ги раздаде. Тези, които вече държаха такива, откриха, че техните са взети и заместени от нови със слаб пунш. Когато всеки от групата получи по една, Ленгил се обърна с намерение да вдигне тост. Раймър го потупа по рамото, поклати леко глава и извърна поглед към кмета. Той от своя страна ги зяпаше с разширени очи и увиснала челюст. След като проследи погледа на канцлера, Ленгил кимна. Музиката спря, а Торин заговори:

– Господа и дами, приятели! Нека приветстваме тримата нови приятели, младежите от Вътрешните баронства, които са преминали през множество перипетии в името на Сдружението, в служба на реда и мира.

Кметът вдигна чашата си още по-високо. Всички в стаята последваха обичая.

– Дами и господа, представям ви Уил Диърборн от Хемфил, Ричард Стокуърт от Пенилтън и Артър Хийт от Гилеад.

– Грижете се за тях, направете дните им в Меджис приятни, а спомените им още по-приятни. Помагайте им и подпомагайте каузата им, която е тъй скъпа за всички нас. Нека дните им на земята са дълги! Така мисли вашият кмет!

– *Така мислим всички!* – ревноха те в отговор.

Торин отпи, останалите го последваха. Разнесоха се нови аплодисменти. Роланд се извърна и потърси още веднъж очите на Сюзан. За момент тя открито го гледаше. После възрастната жена, която приличаше на нея, се наведе и промърмори нещо. Сюзан се обърна, сега лицето ѝ беше покрито с маска... но той беше разгадал истинските ѝ черти в очите ѝ. Помисли си, че недоизказаното може да бъде уточнено с дела.

8

Когато преминаха в трапезарията, Кордилия стисна ръката на пленницата си и я издърпа встрани от кмета и Джонас, които пък се бяха заговорили с Фран Ленгил.

– Защо го гледаше така, мис? – прошепна вбесено Кордилия. На

челото ѝ се беше появила вертикална бръчка. Тази вечер тя изглеждаше дълбока като бразда. – Какво те е прихванало тебе, глупачке?

Тебе. Дори това беше достатъчно да подскаже на Сюзан, че леля ѝ е побесняла.

– Да гледам кого? И как точно? – гласът ѝ звучеше спокойно, помисли си тя, но сърцето ѝ...

Ръката, намираща се върху нейната, се сви и ѝ причини болка:

– Не си играй с мен, мис! Да си виждала някога преди тези добре подострени карфици? Каж ми честно.

– Не, как бих могла? Лельо, боли ме!

Леля Кордилия се усмихна унесено и я стисна още по-силно:

– По-добре да те боли малко сега, отколкото повече по-късно. Смири си гордостта! И украти тези немирни очи.

– Лельо, не знам какво имаш...

– Мисля, че знаеш – каза мрачно Кордилия, докато притискаше племенницата си към дървената ламперия, за да могат гостите да минават зад тях. Когато фермерът, който притежаваше лодката до тяхната каза здрасти, Леля Корд му се усмихна приятелски и му пожела добър вечер преди да се обърне отново към Сюзан.

– Чуй ме, госпожичке, и то ме чуй добре! Ако аз съм забелязала кравешкия ти поглед, бъди сигурна, че и половината от гостите са видели. Добре, каквото е станало, е свършено, но трябва да спреш с това. Времето ти за такива детински девически игрички приключи. Разбра ли?

Сюзан запази мълчание, а на лицето ѝ се беше появило онова сковано изражение, което Кордилия най-много мразеше – караше я да желае от все сърце да шамаросва твърдоглавата си племенница, докато носът ѝ се разкървави, а от тези големи сиви сърнешки очи бликнат сълзи.

– Ти склучи сделка и договор. Разменихме си хартия, консултирахме се с вещичката, получихме пари. *И ти обеща!* Ако това не значи нищо за такава като теб, момиченце, помни, какво означаваше за баща ти.

Очите на Сюзан отново се насълзиха и Кордилия беше доволна да ги види. Брат ѝ беше вечен проблем, способен да създаде единствено това твърде красиво женско отроче... но можеше да ѝ бъде от полза, дори и мъртъв.

– Сега ми обещавай да не раздаваш такива погледи и ако видиш това момче да идва, мигом да се дръпнеш далече – колкото се може по-далеч – от пътя му.

– Обещавам, лельо! – прошепна Сюзан. – Кълна се.

Кордилия се усмихна. Всъщност беше доста хубавичка, когато се усмихваше:

– Добре, тогава. Да влизаме. Наблюдават те. Дръж ми ръката, дете!

Сюзан стисна напудрената ръка на леля си. Те влязоха в трапезарията една до друга, дрехите им шумоляха, сапфирената огърлица в трапчинката между гърдите на Сюзан проблясваше и мнозина отбелязаха колко си приличат те и как би се гордял с тях бедният стар Пат Делгадо.

9

Роланд беше настанен близо до предната част на централната маса, между Хаш Ренфрю (който беше дори по-голям и масивен от Фран Ленгил) и доста унилата сестра на Торин, Корал. Ренфрю се беше справил добре с пунша – сега, когато поднесоха супата, той се зае да се доказва с бирата.

Приказваше за риболова („не е к'вото беше, момче, макар че напоследък изкарват по-малко мутанти в мрежите, дето си е чиста благословия“), земеделието („хората наоколо могат да извъдят к'вото и да е, стига да е царица или боб“) и накрая за онези неща, от които най-много разбираше: коне, езда и ферми. Тези занятия вървяха както винаги, да, тъй си бяха, въпреки че от четиридесет или повече години времената бяха тежки тук в тревистите и морски брегове на Баронството.

Дали се изчистваха кръвните линии, попита Роланд. Защото там, откъдето той идваше, били започнали да го правят.

Да, съгласи се Ренфрю, като пренебрегна доматената си супа и се зае с препечените пържоли. Хващаше ги с ръка и ги поливаше с бира. Да, млади господарю, кръвните линии се изчистват добре. Три жребца от всеки пет стават за продажба – и сред чистокръвните, както и сред местните линии, знайш – ли, – а четвъртият може да бъде запазен и да работи, ако не и да се ползва за разплод. Само един от пет тези дни се ражда с допълнителни крака или очи, или с червата навън и това е хубаво. Но раждаемостта намалява, така си е: жребците имат достатъчно страст в мъжките си части, ама не им стига барутът в топките.

– Моля за извинение, мадам! – каза Ренфрю и се приведе през Роланд към Корал Торин. Тя се усмихна с тънката си усмивчица, порови с лъжицата в супата си и нищо не каза. Ренфрю изпразни халбата си, облиза устни и протегна чашата отново. Когато му я напълниха, пак се обърна към Роланд.

Нещата не бяха добри, не както едно време са били, но можеха и да са по-зле. *Ще бъдат* по-зле, ако този нещастник Фарсън си оправи работата. (Този път той не се притесни да се извинява на сай Торин.) Те всички трябва да се държат един за друг, това е работата – богати и бедни, големи и малки, поне докато това може да свърши някаква работа. И после повтори думите на Ленгил, като каза на Роланд, че каквото и да искат той и приятелите му, каквото и да им трябва, нужно е само да го назоват.

– Ще ни стигне и информацията – каза Роланд. – Бройката на нещата.

– Аха, не мож да си преброител без бройката – съгласи се Ренфрю и се засмя пиански. От лявата страна на Роланд Корал Торин отхапа парченце салата (не беше докоснала дори пържолите). Роланд предположи, че ушите ѝ са съвсем наред и брат ѝ накрая ще получи пълен доклад за техния разговор. Или може би Раймър щеше да получи доклада. Защото, макар и да беше прекалено рано да се каже със сигурност, на Роланд му се струваше, че Раймър е истинският командир тук. Заедно, може би, със сай Джо нас.

– Например – попита той, – за колко ездитни коне смятате, че можем да съобщим на Сдружението?

– Като дължимото или въобще?

– Изобщо.

Ренфрю остави чашата си и се зае да пресметне. Докато го правеше, Роланд погледна през масата и видя Ленгил и Хенри Уъртър, баронският животновъд, да се споглеждат бързо. Бяха го чули. Но видя и нещо друго, когато обърна поглед към съседа си: Хаш Ренфрю беше пиан, но май не чак толкова, колкото му се искаше да повярва младият Уил Диърборн.

– Изобщо, това ще рече, не просто каквото дължим на Сдружението или сме способни да заделим току-тъй.

– Да.

– Да видим, млади сай... Фран Ленгил трябва да има към сто и четиридесет глави; Джон Кройдън притежава към стотина. Ханк Уъртър има около четиридесет собствени и там горе на Ската поддържа още шестдесет за Баронството. Държавни запаси, гу'син Диърборн.

Роланд се усмихна:

– Знам ги отлично. Сплескани копита, къси вратове, бавна работа и бездънни тумбащи.

Ренфрю се засмя яката, кимна... но Роланд откри, че се чуди дали

човекът действително се забавлява. Тук в Хамбри течението на повърхността и онова на дъното май се движеха в различни посоки.

– Що се отнася до мен, аз изкарах лоши десет-дванадесет години – прашни очи, мозъчна треска, други болести... Там, където едно време на Ската тичаха над двеста коня със знака на Лейзи Сюзен, сега едва ли са и осемдесет.

Роланд кимна:

– Значи говорим за около четиристотин и двадесет глави?

– А, повечко ще са! – засмя се Ренфрю. Той отново посегна към халбата си, бутна я с opakото на мазолестата си и обрулена от вятъра ръка, преобърна я, изруга, вдигна я и изпсува прислужника, който се забави да я напълни.

– Повече ли? – настоя Роланд, когато Ренфрю най-сетне преглътна, намести се удобно и беше готов да продължи разговора.

– Трябва да помните, господин Диърборн, че това е по-скоро коневъден, отколкото риболовен край. Може и да се делим, ние и рибарите, ама мнозина от онези смрадльовци имат по някой кон зад къщата или в Баронските конюшни, ако нямат свой покрив, та да пазят главата на кончето от дъжд. Т'ва май бедните и нещастните поддържат Баронските конюшни.

Ренфрю кимна към Сюзан, която беше настанена през три стола встрани от Роланд – точно на ъгъла на масата до кмета, който от своя страна, разбира се, беше начело на масата. Роланд реши, че мястото ѝ е доста необичайно, особено като се има предвид, че жената на кмета беше чак в другия край на масата, с Кътбърт от едната си страна и някакъв фермер, с когото още не го бяха запознали, от другата.

Роланд предположи, че старец като Торин би желал да има до себе си симпатична млада роднина, която да привлича вниманието към него или пък той да си плакне очите, но въпреки това му се струваше странно. Почти като обида към съпругата му. Ако му е писнало от нейните дрънканици, защо не я е сложил начело на друга маса?

„Те си имат свои обичаи, това е всичко, а обичаите на страната не са твой проблем. Сега да те занимава, това налудничаво броене на коне.“

– Та колко други ездитни коня би казал? – попита той Ренфрю. – Общо?

Ренфрю се втренчи несигурно в него:

– Ще ме обесят ли за честен отговор, синко? Аз съм човек на Сдружението, тъй си е. Сдружен съм до мозъка на костите, да забият

Ескалибур на гроба ми, ако не е вярно. Но не искам да видя Хамбри и Меджис окрадени до шушка.

– Няма да стане така, сай. Как бихме могли да ви насилим да дадете онова, което не искате? Всички сили, които сме събрали, са струпани на север и запад, срещу Добрия.

Ренфрю обмисли това и кимна.

– И може ли да ме наричаш Уил?

Той просветля, кимна отново и му подаде ръка за втори път. Ухили се широко, когато Роланд този път я разтърси с двете си ръце, по начина, предпочитан от фермерите и каубоите.

– Живеем в лоши времена, Уил, а те създават лоши обноси. Бих предположил, че има поне още сто и петдесет коня в и около Меджис. Имам предвид нормални.

– Голяма работа, коне!

Ренфрю кимна, потупа Роланд по гърба и глътна доста бира:

– Голяма работа, точно така.

Откъм края на масата им се чу смях. Джонас явно беше казал нещо забавно! Сюзан се смееше без задръжки, главата ѝ беше отменната назад, а ръцете скръстени над сапфирения медальон. Кордилия, от лявата страна на която беше момичето, а от дясната – Джонас, също се смееше. Торин беше направо сгърчен, клатеше се напред-назад в стола си и бършеше очите си със салфетката.

– Тя е сладко момиче – каза Ренфрю. Говореше почти с благоговение. Роланд не би могъл да се закълне, че е чул тихия звук – женско *хммф*, може би – да долита от другата му страна. Погледна нататък и видя сай Торин все още да си играе със супата си. Обърна се отново към края на масата.

– Кметът чичо ли ѝ е, или може би братовчед? – попита Роланд.

Това, което се случи след това, се беше запечатало ясно в паметта му, като че ли някой усили всички звуци и цветове на действителността. Пурпурните драперии зад Сюзан внезапно станаха яркочервени. Имитацията на смях, долитаща откъм Корал Торин се превърна в трясък. Сигурно беше достатъчно силен, защото успя да накара всички наоколо да прекратят разговорите си и да се обърнат към нея, помисли си Роланд... въпреки че само Ренфрю и двамата фермери от другата страна на масата го сториха.

– Неин *чичо*! – това бяха първите ѝ думи тази вечер. – Неин *чичо*, това беше страхотно! А, Рени?

Ренфрю не каза нищо, само бутна настрани халбата си и най-сетне

започна да си яде супата.

– Учудваш ме, млади човече, тъй си е. Може и да си от Вътрешността, но, богове, който и да се е мъчил да те запознава с истинския свят (този извън книгите и картите) си е оставил ръцете, бих казала. Тя е... – и след това изрече тъй бързо диалектната дума, че Роланд нямаше и представа каква е тя. *Шифи*, както му прозвучи, или може би *Шийвин*.

– Моля? – той се усмихваше, но чувстваше усмивката си ледена и изкуствена върху устните. В стомаха му се беше събрала топка, като че ли пуншът, супата и пържолката, която беше изял, внезапно са се слепили на кълбо. „*Обслужваш ли?*“ я беше попитал той, имайки предвид дали сервира на масата. Може и да обслужваше, но го правеше в стая с по-голямо уединение от тази. Внезапно реши, че не иска да чува нищо повече, беше загубил интерес дори към думата, която сестрата на кмета беше използвала.

Нов взрив смях се разнесе откъм края на масата. Сюзан се смееше с отметната назад глава, бузите ѝ пламтяха, очите ѝ хвърляха искри. Единият ръкав на роклята ѝ се беше смъкнал по ръката, разкривайки бледото ѝ рамо. Докато той я гледаше със страх и страст, тя автоматично я намести с длан.

– Означава тиха малка жена – каза Ренфрю, очевидно притеснен. – Това е стар термин, не се използва много тези дни...

– Стига, Рени – каза Корал Торин и се обърна към Роланд. – Той е просто стар каубой и не може да спре да приказва за конски фъшкии дори ако е далеч от любимите си жребци. *Шийвин* означава странична съпруга. По времето на моята пра-прабаба е значело курва... но от определен вид. – Тя обърна бледия си поглед към Сюзан, която сега пиеше бира и пак се насочи към Роланд. Имаше някаква странна възбуда в очите ѝ. Поглед, който на Роланд не му хареса особено. – Тип курва, на която плащаш с монети, но тип твърде специален, за да го купуват обикновените хора.

– Тя му е държанка? – попита Роланд. Имаше чувството, че устните му са замръзнали.

– Аха – отвърна Корал. – Не я е ползвал, няма да стане преди жътва. Това хич не се харесва на брат ми, мога да ти гарантирам, но е купена и платена точно като в старите времена. Тъй е тя – Корал помълча, после добави: – Баща ѝ би умрял от срам, ако можеше да я види – говореше с нещо като меланхолично задоволство.

– Не мисля, че би трябвало да съдим строго кмета – каза Ренфрю с притеснен глас.

Корал го пренебрегна. Тя проучваше извивката на челността на Сюзан, меката гънка на гърдата ѝ над ръба на деколтето, водопада на косата ѝ. Леката насмешка беше изчезнала от лицето на Корал Торин. Сега излъчваше вледеняващо нетърпение.

Що се отнася до него, Роланд откри, че си представя кокалестите ръце на кмета да смъкват презрамките на роклята на Сюзан, да пълзят по голите ѝ рамене, да се вмъкват като сиви раци в пещерата под косата ѝ. Отклони поглед към долния край на масата и това, което видя там, не му хареса повече. Защото забеляза Олив Торин. Олив, която беше изритана в края на масата. Гледаше към съпруга си, който я беше заменил с красиво младо момиче и беше подарил на това момиче медальон, пред който собствените ѝ обеци изглеждаха като евтини дрънкулки. На лицето ѝ ги нямаше омразата и гневното очакване на Корал. Тя съзерцаваше съпруга си с очи, които бяха кротки, но нещастни и изпълнени с надежда. Сега Роланд разбра защо му се беше сторила тъжна. Имаше достатъчно причини за това.

Откъм групата на кмета се разнесе нов смях. Раймър се беше навел от съседната маса, за да сподели смешката. Сигурно беше хубав виц. Този път дори Джонас се засмя. Сюзан сложи ръка на гърдите си, след това взе салфетката си и я вдигна да избърше сълзите от тъгълчето на окоото си. Торин хвана другата ѝ ръка. Тя погледна към Роланд и срещна погледа му. Той си помисли за Олив Торин, седнала там долу в края на масата с недокоснатата супа пред нея и с нещастна усмивка на лицето. Седеше там, където и момичето би могло да я види. И докато си мислеше за това, Роланд реши, че ако си носеше pistolетите, сигурно би могъл да изкара единия и да вкара някой куршум в малкото продажно сърчице на Сюзан Делгадо.

Помисли си: „*Кого се надяваш да излъжеш?*“ После дойде един от прислужниците и му поднесе чиния с риба. Роланд си мислеше, че никога по-рано не е изпитвал такова отвращение към яденето, но *щеше* да яде, а също и да насочи мислите си към въпросите, засегнати при разговора му с Хаш Ренфрю от ранчото Лейзи Сюзен. Щеше да помни лицето на баща си.

„*Да, ще го помня добре – помисли си. – Само ако мога да забравя за онова над прекрасния сапфир!*“

Вечерята беше безкрайна, а и след нея нямаше как да се измъкнат. Масата в средата на приемната беше преместена и гостите се групираха в два преплетени пръстена около пъргав червенокос човечец, когото Кътбърт по-късно нарече министъра на смеха на кмета Торин.

Двойките момче-момиче, момче-момиче, момче-момиче кръжаха под акомпанимента на смях и малко скованост (Роланд предположи, че около три четвърти от гостите се бяха изморили здравата) и след това китаристите подеха *quesa*. Това изглежда представляваше простичък вариант рийл. Кръговете се въртяха в противоположни посоки, всички се държаха за ръце, докато музиката за малко спираше. Тогава двойките на местата, където кръговете се преплитаха, се придвижваха към средата на кръга на партньорката, а всички останали пляскаха и припяваха.

Тъкмо когато Роланд си мислеше, че глупавият танц никога няма да свърши, музиката спря и той откри, че е застанал срещу Сюзан Делгадо.

За момент не можеше да направи нищо друго, освен да я зяпа, а очите му само дето не изскочиха от орбитите. Чувстваше, че не може да помръдне от мястото си. После тя вдигна ръце, музиката засвири и кръгът (който включваше кмета Торин и наблюдателния, тънко ухилен Елдред Джонас) заръкопляска. Той я поведе във вихъра на танца.

В началото, докато я въртеше през съответната фигура, се чувстваше като направен от стъкло. После постепенно се отпусна.

Тя се притисна до него за момент и когато заговори, дъхът ѝ го погъделичка в ухото. Той се зачуди дали някоя жена може да те подлуди – в най-буквалния смисъл. Не беше вярвал в това преди тази вечер, но сега всичко се беше променило.

– Благодаря за дискретността и благопристойността! – прошепна тя.

Той се отдръпна малко от нея и в същото време я завъртя, а ръката му я придържаше зад гърба. Дланта му беше отпусната върху студения сатен, пръстите му докосваха гореща кожа. Краката ѝ следваха неговите без пауза или тръпка: движеха се с перфектна грация, без да се страхуват от неговите грамадни слонски копита в ботуши, макар да бяха обути само в нежни копринени пантофки.

– Мога да бъда дискретен, сай – каза той. – Що се отнася до благопристойността... Учуден съм, че изобщо знаете думата!

Тя се вгледа в леденото му лице, усмивката ѝ избледня. Видя да я

замества гняв, но преди гнева имаше болка – все едно я беше ударил. Почувства се едновременно доволен и виновен.

– Защо говориш по този начин? – прошепна тя. Музиката спря преди да може да ѝ отговори... въпреки, че нямаше и представа какво би могъл да каже. Тя направи реверанс, той ѝ кимна, докато хората около тях пляскаха и свиркаха. Върнаха се на местата си, в отделните си кръгове и китарата подхвана отново. Роланд усети, че го хващат за ръцете и започна да се върти с кръга още веднъж.

Да се смее. Да подскача. Да пляска в ритъм. Чувстваше я някъде зад себе си да прави същото. Чудеше се дали и тя като него ужасно иска да е далеч оттук, някъде в мрака – сам в мрака – където би могъл да сложи маската си настрана преди истинското лице отдолу да се е нажежило толкова, че да я запали.

ШЕСТА ГЛАВА. ШИЙМИ

1

Около десет тримата млади мъже от Вътрешните Баронства се сбогуваха с домакините и гостите и изчезнаха в ароматната лятна нощ. Кордилия Делгадо, която стоеше до Хенри Уъртър, Баронския животновъд, отбеляза, че сигурно са уморени. Уъртър се засмя и отвърна с така плътен акцент, че беше почти смешен:

– Нъц, споджо, мумч'та на таз възраст са като плъхови в купчина дървета след летен дъждец, тъй са си. Шъ има още часове преди криватите таме в Бар Кей да си ги видът.

Олив Торин напусна празненството скоро след момчетата, като се извини с главоболие. Беше достатъчно бледа, за да могат почти да ѝ повярват.

Към единадесет кметът и неговият Канцлер, както и шефът на новооснованата му служба за сигурност, се събраха в кабинета на кмета заедно с последните няколко окъснели гости (всички фермери, членове на Коневъдната Асоциация). Разговорът беше кратък, но напрегнат. Повечето присъстващи фермери изразиха облекчението си, че пратениците на Сдружението са толкова млади. Елдред Джонас не каза нищо *по* въпроса, само гледаше надолу към бледите си ръце с дълги пръсти и се усмихваше с тънката си усмивчица.

Към полунощ Сюзан си беше вкъщи и се събличаше за лягане. Не

се налагаше поне да се безпокои за сапфира – това беше бижу на Баронството и го беше върнала в сейфа в кметския дом преди да си тръгне, каквото и да си мислеше за него и нея Господин Не Съм Ли Готин Уил Диърборн. Кметът Торин (тя не можеше да се застави да го нарича Харт, въпреки че той я беше помолил – дори и насаме не успяваше) лично ѝ го беше взел. Беше станало в коридора, точно до приемната. Торин беше използвал възможността да я целуне по устата и бързешком да я щипне по гърдите – част от нея, която беше усещала болезнено гола през цялата безкрайна вечер.

– Изгарям за жътва! – беше прошепнал мелодраматично в ухото ѝ. Дъхът му смърдеше на бренди. – Всеки ден от това лято ми изглежда като година.

Сега, в нейната стая, докато си решеше косата и гледаше към луна-та, тя си помисли, че никога през живота си не се е вбесявала така, както в онзи момент: бясна беше на Торин, на леля Корд и направо *купеше от гняв* заради онзи самодоволен сухар Уил Диърборн. А най-вече беше бясна на себе си.

– Има три неща, които можеш да направиш при всяко едно положение, момиче – беше ѝ казал веднъж баща ѝ. – Можеш да решиш да предприемеш нещо, да решиш да не предприемаш нищо... или да решиш да не решаваш.

Това, последното, нейният тати никога не го беше разбирал и казваше (макар да нямаше нужда), че е изборът на слабите и глупаците. Тя си беше обещала никога да не избира този метод... но въпреки всичко си беше позволила да бъде въввлечена в тази грозна ситуация. Сега всички избори ѝ изглеждаха лоши и безчестни, всички пътища или бяха затрупани с камъни, или свършваха в блатото.

В своята стая в кметския дом (тя не делеше спалнята на Харт от десет години, а в леглото му не беше влизала от пет), Олив седеше по бяла памучна нощница и също гледаше към луната. След като се беше уединила в това сигурно и спокойно място, тя беше плакала... но не много. Сега очите ѝ бяха сухи и се чувстваше куха като мъртво дърво.

И кое беше най-лошото? Това, че Харт не разбираше колко е притеснена – и то не само за себе си. Беше прекалено зает да се натиска и да дрънка (твърде зает да зяпа в предницата на дрехата на сай Делгадо при всяка възможност), за да разбере, че хората му се присмиват зад гърба. Това можеше и да престане, ако момичето се върне при леля си с надут корем, но подобно нещо нямаше да се случи с месеци. Засега. Вещицата се беше погрижила. Щеше да продължи още по-дълго, ако момичето

омекваше бавно. И кое беше най-глупавото, най-оскърбителното нещо? Това, че тя, дъщерята на Джон Хавърти, Олив, все още обичаше съпруга си. Харт беше самонадеян, самовлюбен, надменен глупак, но тя все още го обичаше.

Имаше и още нещо, доста встрани от преobraжението на Харт в Свети Козел на стари години – тя мислеше, че е в действие и някакъв разговор, опасен и най-вероятно нечестен. Харт не знаеше почти нищо за подробностите и тя предполагаше, че е наясно само с онова, което Кимба Раймър и онзи отвратителен куц човек искат да знае.

Бяха времена, не твърде отдавна, когато Харт нямаше да си позволи да бъде въртан с такава лекота около пръста на някой като Раймър. Времена, когато един поглед към Елдред Джонас и приятелчетата му щеше да е достатъчен да ги изпрати на запад без да са получили и една топла вечеря. Но това беше преди Харт да бъде пленен от сивите очи на сай Делгадо, от стегнатия бюст и плоския ѝ корем.

Олив намали фитила на лампата, духна пламъчето и се пхна в леглото, където щеше да лежи будна до сутринта.

Към един в приемната на кметския дом не беше останал никой, освен четири чистачки, които изпълняваха задълженията си безшумно (и нервно) под погледа на Елдред Джонас. Когато една от тях погледна нагоре и видя, че го няма в стола под прозореца, където беше седял и пушил, тя промърмори тихичко на приятелките си и те всички се отпуснаха малко. Но не пееха – нито се смееха. *Il spectro*, мъжът със синия ковчег на ръката, можеше ѝ само да е отстъпил в сенките. Можеше все още да ги гледа.

Към два дори и чистачките си бяха отишли. Беше настъпил часът, в който в Гилеад празненството щеше тъкмо да достига апогея си от блясък и клюки. Но Гилеад беше далеч, не само в друго Баронство, но и в друг свят. Това тук беше Външната арка, а във външността дори благородниците си лягат рано.

Нямаше никакви благородници в „Почивка за пътника“ обаче и под всевиждащия поглед на Двуглавия ношта беше все още съвсем млада.

2

В единия край на бара рибари с навити до глезените ботуши пиеха и играеха на карти с малки залози. От дясната им страна имаше маса за покер. Отляво група крещящи, разгорещени мъже – най-вече кравари –

стояха край Алеята на Сатаната и наблюдаваха как заровете се търкалят по кадифената покривка. В другия край на залата Шеб Маккърди свиреше джазирано буги. Зад и над него, изправена пияна на стола, Пети Ръчката полюляваше грамадната си гръд и завалваше думите на песента с пълен глас:

– *Ела, бейби, имаме пиле в хамбара, чий хамбар, моя хамбар! Ела тука, бейби, бейби, хвани бика за рогата...*

Шийми спря зад пианото с кофа в ръка, усмихваше й се и се опитваше да пее. Пети го изпроводи по пътя му без да пропусне и дума, такт или движение и Шийми пое нататък с обичайния си смях, който беше треперлив, но някак си не и неприятен.

Играта на дартс беше в разгара си. В ъгълчето отзад една курва, която се величаеше като Контеса Джилиан от ЪпГард Килиан (благородничка в заточение от далечния Гарланд, скъпи мои, или Колко Сме Специални) съумяваше да оправи едновременно двама, пушейки при това лула. А на бара цяла орда разнообразни хулигани, скитници, каубои, говедари, кравари, шофьори, каруцари, ковачи, моряци, търговци, лодкари и стрелци пиеха под двете глави на РОМПА.

Единственият *истински* стрелец на това място беше в края на бара, част от двойка, която пиеше отделно. Никой не се опитваше да се присъединява към тях – и не само защото носеха стрелящи железни в кобури, които бяха провесени ниско и закачени по маниера на стрелците. Пистолетите бяха непривични, но не и необичайни в Меджис по това време и не беше нормално да се плашат от тях, но тези двамата имаха мрачния вид на хора, които ще се захванат с бой без причина и ще са доволни да завършат деня си като изпратят у дома в катафалка съпруга на някоя нова вдовица.

Барманът Станли им сервираше уиски след уиски без да се опитва да завързва разговор, нищо повече от „Горещ ден, господа, нали?“ Те смърдяха на пот и ръцете им бяха лепкави от борова смола. Не бяха прекалено оцапани обаче, за да не може Станли да види сините ковчези, татуирани върху дланите. Поне наоколо не се навърташе техният приятел, старият куц ненормалник с женска коса и крив крак. По мнение на Станли, Джонас беше най-лошият от Големите ковчези, но и тия двамата бяха достатъчно лоши и той нямаше намерение да им пада на мерника, ако може да го избегне. С малко късмет никой нямаше да им се изпреди. Изглеждаха достатъчно уморени, за да си легнат рано.

Рейнолдс и Дипейп бяха уморени, точно така – бяха прекарвали деня в Ситго, маскирайки редица празни стоманени танкери с глупави

надписи. Бяха насекли най-малкото милион борови клонки и ги бяха подреждали, но нямаха никакво намерение да приключват запоя рано. Дипейп можеше и да го направи, ако Нейна Милост беше свободна, но тази млада красавица (истинското ѝ име: Герт Могинс) беше отишла в едно ранчо и нямаше да се върне през следващите две нощи.

– А може да мине и седмица, ако она има достатъчно пари – мрачно каза Дипейп. Побутна очилата си по-нагоре на носа.

– Зарежи я! – каза Рейнолдс.

– Точно това ми се ще да сторя, ама не мога.

– Каня се да си взема една порция от тази безплатна вечеря – добави Рейнолдс и посочи другия край на бара, където се беше появила току-що изнесена от кухнята купа задушени миди. – Искаш ли и ти?

– Изглеждат като сополи и имат същия вкус. Донеси ми малко филе.

– Добре, партньоре! – Рейнолдс тръгна нататък. Хората се отдръпваха от пътя му, отстъпваха дори на подплатеното му с коприна палто.

Дипейп, още по-мрачен сега, като се беше сетил за Нейна Милост, която облизва пикалото на някой каубой в ранчото Пиано, глътна питието си, намръщи се от миризмата на борова смола по ръката си и протегна чашата си към Станли Руиз.

– Напълни я догоре, куче! – извика. Един каубой, облегнал се с гръб на бара, се извърна при звука от гласа на Дипейп и това беше достатъчно, за да започнат неприятностите.

Шийми напредваше към вратата, откъдето току-що бяха изникнали задушени миди. Сега вече стискаше ведрото с две ръце. По-късно, когато „Почивката“ се поизпразнесе, щеше да се хване да чисти. В момента обаче главното му задължение беше просто да обикаля наоколо с кофата и да излива вътре каквито недопити чаши намери. Този смесен еликсир завършваше пътя си в бъчва под бара. Етикетът му беше съвсем честен – КАМИЛСКА ПИКНЯ – и едно двойно струваше три пенита. Това беше питие само за отчаяните и непридирчивите, но немалко и от двата вида преминаваха под стъкления поглед на Двуглавия всяка нощ. Станли рядко имаше проблем с изпразването на бъчвата. А ако в края на нощта тя не беше празна, то, в крайна сметка, винаги! предстоеше нова нощ. Да не споменаваме и новото попълнение жадни глупаци.

Но в този случай Шийми така и не успя да стигне до Камилската пикня в края на бара. Той се препъна в ботуша на навелия се напред каубой и падна на колене с въздишка. Съдържанието на кофата се разплиска пред него и, следвайки Първия Закон на Дявола за Неизбежното –

винаги, когато най-лошото може да се случи, то се случва – заля Рой Дипейп от коленете надолу с косонастръхваща смес от бира, ракия и бяла мълния.

Разговорите на бара заглъхнаха и това накара да замлъкнат дори и онези, струпани около масата със заровете. Шеб се обърна, видя Шийми да коленичи пред един от хората на Джонас и спря да свири. Пети, здраво стиснала очи, тъй като влагаше цялата си душа в пеенето, продължи *a capella* за няколко секунди преди да осъзнае тишината, която се разпръсваше като вълна. Тя спря да пее и отвори очи. Този тип тишина обикновено означаваше, че някой ще бъде убит. И ако е така, тя не желаше да пропусне събитие.

Дипейп се беше изправил напълно, вдишваше миризмата на алкохол, докато се изправяше. Нямаше нищо против нея – поне не беше борова смола. Нямаше нищо против и начина, по който панталоните му бяха залепнали за краката. Можеше и да се раздразни доста, ако този весел сок беше попаднал в ботушите му, но това не стана.

Ръката му се спусна към дръжката на пистолета. Тук, в името на боговете и богините, стоеше нещото, което ще отвлече мислите му от лепкавите ръце и липсващата мацка. А доброто забавление си заслужава даже и малко мокрене.

Над заведението се беше спуснала тишина. Стаили стоеше вцепенен като войник зад бара, подръпвайки нервно тирантите си. В другия край на бара Рейнолдс зяпаше партньора си с искрен интерес. Беше взел мида от обвитата с пара купа и я беше строшил в ръба на бара като варено яйце. В краката на Дипейп Шийми се оглеждаше нагоре, очите му бяха огромни и изпълнени със страх изпод рошавите кичури черна коса. Опитваше се да се усмихне.

– Хубу ся, момче – каза Дипейп, – бая ме поизмокри!

– Извинявай, големи братко, ама нещо се спънах! – Шийми посочи с ръка през рамото си, от пръстите му се стичаше камилска пикня. Някой някъде нервно си прочисти гърлото – *раааах*. Стаята беше пълна с очи и достатъчно тиха, така че всички да чуват и вятъра в клоните на дърветата, и вълните, които се разбиват в скалите на Хамбри Пойнт на две мили оттук.

– Бре да му се не види! – каза каубоят, който се беше навел. Беше на около двадесет и внезапно се беше уплашил дали отново ще види майка си. – Хич не се опитвай да си прехвърляш неприятностите на мен, проклет идиот!

– Не ме интересува *как* е станало – каза Дипейп. Беше наясно, че

играе за посетителите и знаеше, че повечето от тях желаят да ги забавлява. Сай Р. Б. Дипейп, винаги добронамерен, възнамеряваше да ги задоволи.

Той защита крачолите на панталоните си над коленете и ги дръпна нагоре, разкривайки ботушите си. Те бяха лъскави и мокри.

– Гледай сега! Виж какво направи на ботушите ми!

Шийми погледна към него, едновременно усмихнат и ужасен.

Станли Руиз реши, че не може да остави това да се случи без поне да се опита да го предотврати. Той познаваше Долорес Шиймър, майката на момчето. Беше възможно дори именно той да му е баща. Във всеки случай, харесваше Шийми. Момчето беше тъпичко, но с добро сърце, никога не пиеше и винаги си вършеше работата. Също тъй, можеше да намери усмивка за теб и в най-студения мъглив зимен ден. Това беше талант, който мнозина с нормална интелигентност не притежават.

– Сай Дипейп – каза той, като пристъпи напред и заговори с дълбок уважителен тон, – много съжалявам за това. Бих бил щастлив да плащам питиетата ви през остатъка от вечерта, ако му простите тази...

Движението на Дипейп беше твърде бързо за проследяване, но не това изуми хората в „Почивката“ тази вечер. Те очакваха от човека, който се движи с Джонас, да бъде бърз. Това, което ги възхити, беше, че *той изобщо не погледна към мишената си*. Беше се прицелил в Станли само по гласа.

Дипейп измъкна пистолета си и го завъртя надясно във възходяща дъга. Той се заби право в устата на Станли Руиз, разбивайки устните му и откътрвайки три зъба. Кръвта плисна върху огледалото отзад на бара, няколко литнали високо капки украсиха лявата ноздра на Ромпа. Станли изпищя, притисна лицето си с ръце и се блъсна в стелажите отзад. Дрънченето на бутилките беше много шумно в настъпилата тишина.

В другия край на бара Рейнолдс счупи втора мида и продължи да наблюдава, заплепен. Беше хубаво като пиеса, точно така си беше.

Дипейп отново се обърна към коленичилото момче:

– Изчисти ми ботушите! – каза.

Изражение на смъртно облекчение пропълзя по лицето на Шийми. Да почисти ботушите? Да. Разбира се. Веднага. Той дръпна парцала, който винаги носеше в задния си джоб. Дори не беше мръсен все още. Е, поне не много.

– Не! – търпеливо каза Дипейп. Шийми се взря в него, зяпнал и объркан. – Пъхни тоя гнусен боклук откъдето го извади. Дори не ми се ще да го гледам.

Шийми го натика обратно в задния си джоб.

– Оближи ги! – каза със същия търпелив тон Дипейп. – Това ми се иска. Ще ближеш ботушите ми, докато отново изсъхнат и са толкова чисти, че можеш да видиш глупавата си заешка мутра да се отразява в тях.

Шийми се поколеба, като че ли още не беше наясно какво се иска от него. Или може би само обмисляше изискването.

– Бих го направил, момче – каза Барки Калахан от мястото си зад пианото на Шеб, за което се надяваше да е добро прикритие. – Ако искаш да видиш слънцето отново, направи го!

Дипейп вече беше решил, че гъбеният мозък няма да види друг изгрев, не и в *този* свят, но запази мълчание. Никога не беше притежавал облизани ботуши. Искаше му се да види като как е това. Ако е хубаво – нещо като секса – може да накара и нейна милост да прави същото.

– Трябва ли? – очите на Шийми се пълнеха със сълзи. – Не може ли просто „аз съжалявам“ и да ги лъсна хубавичко?

– *Ближи*, малоумно магаре! – каза Дипейп.

Косата на Шийми падна върху челото му. Той несигурно изплезил език между устните си и се наведе към ботушите на Дипейп, а първите му сълзи капнаха.

– Спри, спри, спри! – извика някой. Беше шокиращо в тази тишина. – Не защото се случи внезапно и със сигурност не защото звучеше гневно. Беше шокиращо, защото звучеше възмутено. – Просто не бих могъл да го позволя. Не. Ще ми се да можеш, но не мога. Не е хигиенично, нали разбирате? Кой знае каква зараза може да се разнесе по този начин. Умът ми не го побира! Аб-со-лют-но не го *побира*!

Собственикът на тези идиотски и вероятно фатални глупости беше застанал точно зад люлеещите се врати – млад мъж, среден на ръст, плоската му шапка беше килната встрани и изпод нея се подаваше кичур кафява коса. Въпреки че „млад мъж“ не му отиваше точно, осъзна Дипейп, *млад мъж* звучеше тежкарски. А този беше само хлапе. Около врата му, един Господ знае защо, висеше птичи череп като грамаден комичен медальон. Висеше на верига, промушена през очните орбити. А в ръката си държеше не пистолет (*откъде накъде небръснец се боклук като него ще вземе пистолет на първо място?* – зачуди се Дипейп), а някаква скапана прашка. Дипейп избухна в смях.

Хлапето също се засмя, като кимаше, сякаш разбираше колко глупава изглежда цялата сцена, колко глупаво е проклетото нещо. Смахът му беше заразителен. Пети, все още изправена на стола си, се изкиска

преди да притисне устата си с ръце.

– Това не е подходящо място за дете като теб – каза Дипейп. Революерът му, стар петзарядник, все още беше изваден. Лежеше в юмрука му на бара, а кръвта на Станли Руиз капеше от дулото му. Дипейп, без да го вдига от плота, леко го завъртя. – Момче, което влиза на места като това, прихваща лоши навици, хлапе. Умирането е само един от тях. Тъй че ти давам последна възможност. Изчезвай отук!

– Благодаря, сър, уважавам много тази възможност – отвърна момчето. Говореше с истинска и неоспорима благодарност, ... но не се помръдна. Продължи да си стои точно до люлеещите се врати, беше опънато назад широката еластична лента на прашката си. Дипейп не можеше да види добре какво има в гнездото ѝ, но нещото проблясваше на светлината на газените лампи. Метално топче, най-вероятно.

– Е, и? – изръмжа той. Вече му писваше.

– Знам, че съм като болка във врата, сър, да не споменавам онази в задника и стягането в мръсното ти пикало. Но понеже на теб ти е все едно, драги ми приятелю, предпочитам да предоставя възможността си на младия човек, коленичил пред теб. Нека се извини, да лъсне ботушите ти с парцала, докато не останеш напълно доволен и да си ходи по живо, по здраво.

Надигна се неориентирано одобрително мърморене от мястото, където стояха картоиграчите. На Дипейп това не му хареса и той взе внезапно решение. Момчето също щеше да умре, езекутирано заради нахалството си. Нахалникът, който беше разлял кофата с пикня отгоре му, поне явно беше малоумен. А хлапето нямаше и това извинение. Просто си мислеше, че е забавен.

С крайчеца на окото си Дипейп засече Рейнолдс да напредва към момчето. Дипейп одобри идеята му, но не вярваше, че ще му трябва помощ да се разправи с прашкаджията.

– Момче, мисля, че направи грешка – каза той меко. – Наистина вярвам...

Гнездото на прашката трепна леко... или Дипейп си въобрази, че е мръднало. И посегна.

3

В Хамбри се говореше за това с години. Три десетилетия след падането на Гилеад и края на Сдружението все още споменаваха тази

история. По това време там вече имаше над петстотин стари кравари (и неколцина стари картоиграчи), които се кълняха, че са пили бира в „Почивката“ онази нощ и са видели всичко.

Дипейп беше млад и бърз като змия. Въпреки това той дори не успя да се прицели в Кътбърт Алгууд. Чу се *тун-ТАНГ!* когато той освободи ластика и през задимения въздух в кръчмата се понесе стоманен отблясък като светкавица, а след това Дипейп изпищя. Революерът му падна на пода и нечий крак го изрита веднага под бара (никой не си призна собствеността над този крак, докато тримата Големи ковчези бяха в Хамбри. Стоици се кълняха, че е техен след като си бяха тръгнали). Все още пищевойки – болката беше непоносима – Дипейп вдигна кървящата си ръка и се втренчи в нея с агонизиращи, невярващи очи. Всъщност беше извадил късмет. Топчето на Кътбърт беше сплескало върха на средния му пръст и беше откъснало нокътя. Малко по-надолу Дипейп щеше да може да пуска кръгчета дим през собствената си длан.

Междувременно Кътбърт беше презаредил прашката и отново беше опънал ластика.

– Сега – каза той, – ако мога да получа вниманието ти, добри ми господине...

– Не мога да твърдя за неговото – каза иззад него Рейнолдс. – но поне моето си получил, партньоре. Не знам доколко си добър с това нещо или просто си имал късмет, но във всеки случай, вече свърши. Отпусни ластика и го сложи долу. Масата пред теб е точно мястото, където искам да го видя.

– Бил съм обграден! – тъжно отбеляза Кътбърт. – Заслепен още веднъж от моята младост...

– Не знам за младостта ти, братле, но си обграден, точно така – съгласи се Рейнолдс. Той беше застанал отзад и леко отляво на Кътбърт и сега премести пистолета си напред, така че момчето да може да почувства дулото на тила си. Свали предпазителя. В гробната тишина в „Почивка за пътника“, звукът беше много силен.

– Сега остави този ластик долу!

– Мисля, добри ми сър, че трябва да поднеса почитанията си и да откажа.

– *Какво?*

– Виждате ли, добри ми сър, моята вярна прашка е насочена към главата на вашият симпатичен приятел... – започна Кътбърт и когато Дипейп тревожно се облегна на бара, гласът му се надигна до вик, който никак не звучеше притеснено. – *Стой мирен! Мръдни още веднъж и си*

мъртвец!

Дипейп се поколеба, притиснал кървавата си ръка към облепената със смола риза. За пръв път изглеждаше изплашен. За пръв път, откакто беше с Джонас. Рейнолдс почувства, че ситуацията вече не е под контрол. Как беше възможно, след като заобиколи този приказлив боклук и го беше хванал за гърлото? Това трябваше да приключи.

Като понижи глас до обичайния почти игрив тон, Кътбърт каза:

– Ако ме застреляш, топчето полита и приятелят ти също се гътва.

– Не вярвам – отрече Рейнолдс, но не хареса тонът на собствения си глас. Звучеше като съмнение. – Никой не може да стреля така.

– Защо не оставим приятелчето ти да реши? – Кътбърт повиши глас с добре преценена насмешлива нотка. – Хей-хо, там, мистър Очилатко! Ще оставиш ли другарчето ти да ме застреля?

– Не! – изпищя Дипейп на ръба на паниката. – Не, Клей! Не стреляй!

– Значи сме в шахмат – каза Рейнолдс с изумление. И изумлението му прерасна в ужас, когато почувства острието на един много широк нож да се плъзва по гърлото му.

– Не, не сме – меко отговори Алан. – Пусни пистолета, приятелю, или ще ти прережа гърлото!

4

Джонас беше застанал отвън, до люлеещите се врати. Беше пристигнал по чист късмет за този скеч на Пинч и Джили и наблюдаваше сцената с изумление, тревога и нещо близо до ужас. Първо едното от хлапчетата от Сдружението взема на мушка Дипейп, а когато Рейнолдс го покрива, голямото момче с кръглото лице и селяшки вид му опира нож в гърлото. Нито едно от хлапчетата не беше на повече от петнадесет години и дори нямаша пистолети. Най-добре щеше да е да си помисли за присъединяване към пътуващ цирк не само заради проблемите, които щяха да последват случилото се тук, но и ако не успееш да се справят сега... Какво биха могли да свършат в Хамбри, ако бандитите се страхуваха от децата, вместо да бъде обратното?

„Сигурно има време да спреш това преди да се стигне до убийства. Ако искаш. Искаш ли?“

Джонас реши, че желае, че могат да излязат победители, ако си изиграят добре ролите. Реши също така, че хлапчетата от Сдружението

няма да напуснат Меджис живи, освен ако не са страхотни късметлии.

„Къде ли е онзи другият? Диърборн?“

Добър въпрос. Важен въпрос. Притеснението ще се превърне в чиста паника, ако се остави да го прецакат като Рой и Клей.

Диърборн със сигурност не беше на бара. Джонас се обърна на пети и проучи южната част на Хай Стрийт и в двете посоки. Беше светло почти като ден под Целуващата Луна, само две нощи след пълнолуние. Наоколо нямаше жива душа: нито по улицата, нито от другата страна, където се намираще смесеният магазин на Хамбри. Магазинът имаше веранда, но и там не се забелязваше нищо, освен редица изкривени тотемни, изобразяващи Пазителите на Лъча: Мечката, Костенурката, Рибата, Орела, Лъва, Прилепа и Вълка. Седем от дванадесет, блестящи като мрамор под лунната светлина и без съмнение големи любимци на децата. Но нямаше жив човек. Прекрасно. Великолепно.

Джонас се взря внимателно в плетеницата алеи между магазина и месарницата, забеляза някаква сянка между няколко струпани кутии, напрегна се и след това се отпусна, когато различи котка с ярки зелени очи. Кимна и се обърна да си свърши работата, като бутна лявата люлееща се врата и пристъпи в „Почивка за Пътника“. Алан чу скърцането на пантите, но pistolетът на Джонас беше опрян в слепоочието му преди дори да започне да се обръща.

– Синко, освен ако не си бръснар, ще е най-добре да оставиш това касапско шило. Няма да получиш второ предупреждение.

– Не – каза Алан.

Джонас, който не беше очаквал друго, освен подчинение и не беше подготвен за такава реакция, остана поразен:

– Какво?

– Чу ме добре – отвърна Алан. – Не!

5

След като поднесоха почитанията си и се измъкнаха от Сийфронт, Роланд остави приятелите си да се забавляват самостоятелно. Те щяха да приключат вечерта в „Почивка за пътника“, предположи той, но няма да останат дълго или да се забъркват в неприятности, след като нямаха пари за карти и не можеха да пият нищо по-силно от студен чай. Самият той навлезе в града по друг път, върза коня си за един уличен стълб в по-долната от двете градски части (Ръшър изцвили веднъж в знак на

протест срещу подобно третиране, но нищо повече) и от тогава насам се мотаеше по празните, сънени улици със смъкната ниско над очите шапка и ръце, сплетени болезнено на гърба.

Куп въпроси се въртяха в главата му. Нещата тук бяха зле, много зле. В началото си мислеше, че само си въобразява, измисля си приключения и плете интриги като в книжките, защото е бил изхвърлен от истинското място на действието. Но след като беше поговорил с „Рени“ Ренфрю, вече беше наясно. Имаше въпроси, както и чисти загадки, но той не можеше да се съсредоточи върху тях и дори да започне постепенно да ги разбира. Всеки път, когато се опитваше, се появяваше лицето на Сюзан Делгадо... нейното лице или пък кичурите ѝ коса, или дори прекрасният, безстрашен начин, по който обутите ѝ в копринени пантофки крачета следваха ботушите му в танца без капка колебание. Отново и отново чуваше последните си думи към нея, казани с надутия, подигравателен глас на нахално момче. Би дал почти всичко това да не се беше случвало. Тя щеше да бъде на възглавницата на Торин за Жътва и да му износи дете, преди да падне първият сняг. Може би дори наследник – и какво от това? Богатите и известните, онези със синя кръв, си взимат любовници откакто свят светува. Тъй че какво значение имаше за него?

„Мисля, че съм влюбен в нея. Това е значението.“

Идеята беше странна, но не и невероятна: познаваше пейзажа на сърцето си прекалено добре. Обичаше я, но част от него също я и мразеше и му напомняше за това какво би сторил по време на вечерята: че би могъл да простреля Сюзан Делгадо в сърцето, ако беше дошъл въоръжен. Беше направил някаква неизразима, но съвсем ясна връзка между Олив Торн – тъжната ѝ, но приятна усмивка от долния край на масата – и собствената си майка. Не беше ли видял горе-долу същото печално, страстно желание в очите на майка си, когато беше връхлетял при нея и бащиния си магьосник? Мартин беше в разгърдена риза, Габриеле Дисчейн беше в рокля, смъкната от едното рамо, а цялата стая сякаш крещеше какво са вършили двамата тази гореща сутрин...

Умът му, както всеки път ставаше, отхвърли ужасено тази картина. Вместо нея се върна към Сюзан Делгадо – сивите ѝ очи и блестящата ѝ коса. Видя я как се смее с вдигната брадичка и скръстени ръце върху подарения ѝ от Торин сапфир.

Роланд би могъл да ѝ прости прелюбодейството. Това, което не би могъл да забрави, въпреки че тя извънредно много го привличаше, беше ужасната усмивка на лицето на Олив Торин, когато гледаше към

момичето, седнало на полагащото ѝ се по право място. Седнала на нейното място и заливаща се в смях.

Такива бяха мислите, които прелитаха през главата му, докато се разхождаше на лунна светлина. Не би трябвало да се занимава с подобни неща. Сюзан Делгадо не беше причината да е тук, нито пък смешният кмет с пукащите кости и неговата жалка съпруга с вид на селска богородица... но въпреки всичко не можеше да ги игнорира от съзнанието си и да се заеме с това, което му *беше* работата. Беше забравил лицето на баща си и скиташе на лунна светлина с надеждата да го открие отново.

Унесен в такива мисли, той прекоси сънната, посребрена Хай Стрийт, напредвайки от север на юг и замислен за това, че ще е най-добре да се изправи до Кътбърг и Алан да пийне нещо, да хвърли заровете по Алеята на Сатаната един-два пъти, преди да се върне да си вземе Ръшър и да си легне. Точно така се случи да проследи Джонас – мъжът с гъвкава фигура и водопад дълга бяла коса, който не беше възможно да сбърка – застанал пред люлеещите врати на „Почивка за пътника“ и зяпащ вътре. Джонас правеше това с една ръка на дръжката на пистолета си и напрежение в тялото, което мигновено изхвърли всички други мисли от ума на Роланд. Нещо ставаше и ако Бърт и Алан бяха там, сигурно бяха въввлечени. Те бяха непознати в града, в крайна сметка, и беше възможно (дори вероятно) някой в Хамбри да не харесва Сдружението по начина, представен на днешната вечеря. Или пък приятелчетата на Джонас си бяха създали неприятности вътре. Но нещо се мътеше, тъй или иначе.

Без да е съвсем сигурен какво се кани да прави, Роланд бавно изкачи стъпалата на магазина. Там бяха строени в редица грубовати животни (най-вероятно завинтени здраво за дъските, та да не могат пияниците от бара от другата страна на улицата да ги отмъкнат, припявайки приспивните песнички от детството си, докато ги влачат). Роланд пристъпи зад последната в редицата – Мечката – и коленичи така, че върхът на шапката му да не се вижда. След това изчака притаен. Видя Джонас да се обръща, да оглежда улицата, после да се втренчва в нещо отляво...

Чу се тихичък звук: *Мяю. Мяю.*

„Това е котка. В уличката.“

Джонас позяпа още малко, после влезе в „Почивката“. Роланд мигновено се измъкна от прикритието си зад сгърчената мечка, изтича по стълбите и прекоси улицата. Нямаше дара за докосване на Алан, но имаше интуиция, която понякога беше много силна. Точно в момента му подсказваше, че трябва да побърза.

Там отгоре Целуващата Луна се скри зад облак.

6

Петри Ръчката все още беше изправена на стола, но вече не се чувстваше пияна и пеенето беше последното нещо, което ѝ минаваше през ума. Тя едва можеше да повярва на очите си: Джонас беше заклешил хлапето, което на свой ред държеше Рейнолдс, който пък беше хванал *другото* хлапе (това, което носеше птичи череп на верижка около врата си), което пък беше взело на мушка Дипейп. Което, всъщност, беше пуснало кръв на Рой Дипейп. И когато Джонас каза на голямото момче да остави ножа, който притискаше към гърлото на Рейнолдс, *то му отказа!*

„И да ми гаснат светлината и да ме пратят към края на пътеката – помисли си Петри, – вече съм видяла всичко възможно, тъй си е.“ Тя предположи, че би трябвало да слезе от стола – стрелбата щеше да започне всеки момент и сигурно щеше да се гърми доста, – но понякога човек просто трябва да приема съдбата.

Защото някои неща са прекалено забавни, за да ги пропускаш.

7

– Ние дойдохме тук по работа на Сдружението – каза Алан. Едната му ръка беше заровена в потната коса на Рейнолдс. С другата продължаваше да притиска ножа към гърлото му, но не прекалено силно, за да не среже кожата. – Ако ни нараниш, Сдружението ще си вземе бележка. Също и бащите ни. Ще бъдеш преследван като куче и обесен край града като бандит, когато те хванат.

– Синко, на поне двеста колела отгук няма патрули на Сдружението, а може и да са триста – обясни Джонас. – И не ме е грижа за бурите в другия край на света, когато точно сега над твоя хълм вее вятър. Нито пък бащите ви ще разберат каквото и да е. Сваляй ножа или ще ти издухам проклетия мозък през ушите.

– Не.

– Обсъждането на проблема в бъдеще ще е доста забавно – каза весело Кътбърт... въпреки че под насмешката му се усещаше нервност. Не беше страх, нито притеснение, просто нервност. Беше подценил трите

хляпета, даже и друго да не му беше ясно, това му стана.

– Стреляш по Ричард, той клъцва гърлото на господин Палто точно когато той пък ме застрелва, а бедните ми агонизиращи пръсти освобождават ластика и вкарват стоманата в онова, което при господин Очилатко минава за мозък. *Ти поне* ще си тръгнеш – това сигурно ще е голямо успокоение за мъртвите ти другарчета.

– Наречи го реми – каза Алан на мъжа, опрял пистолет в слепоочие то му. – Всички ще се разпръснем и ще си идем по живо, по здраво.

– Не, синко – възрази Джонас. Тонът му беше търпелив и той не смяташе, че показва гнева си, но започваше да се въсеща. Божове, да бъде побеждаван по такъв начин, пък дори и временно. – Никой не се държи така с Големите Ковчези. Това е последната ви възможност да...

Нещо твърдо, студено и много точно насочено се опря точно между лопатките на Джонас. Той моментално осъзна какво става, кой държи пистолета и разбра, че играта е загубена, но не можеше да схване как изобщо събитията могат да се извъртят по такъв ненормален начин.

– Пусни оръжието! – обади се зад него глас с остротата на метал. Беше безизразен, не просто спокоен, а без капка емоция. – Направи го сега или те намущкам в сърцето! Без повече разговори. Дрънкането приключи. Действай или умираш!

Джонас долови две неща в този глас: младост и искреност. Той отпусна оръжието.

– Ти, с черната коса, извади си пистолета от ухото на приятеля ми и го прибери в кобура. Веднага!

Клей Рейнолдс не се нуждаеше от втора покана и изпусна дълга, трепереща въздишка, когато Алан свали ножа от гърлото му и отстъпи назад. Кътбърт дори не се огледа, стоеше си с опънат ластик на прашката и свит лакът.

– Ти, на бара – каза Роланд. – Хайде в кобура!

Дипейп го направи, кривейки се от болка, когато си закачи ранения пръст в колана. Едва когато оръжието беше прибрано, Кътбърт отпусна прашката си и изсипа стоманеното топче от гнездото в дланта си.

Причината за всичко това беше забравена, докато се разиграваше пиесата. Сега Шийми се изправи на крака и се олюля през стаята. Бузите му бяха мокри от сълзи. Той стисна едната ръка на Кътбърт, целуна я няколко пъти (шумните жвакащи звуци биха били смешни при други обстоятелства) и задържа ръка до бузата му за няколко секунди. След това се препъна край Рейнолдс, бутна дясната люлееща се вратичка и се стовари право в обятията на сънения и все още полупиян шериф. Авери

беше извикан от Шеб чак от затвора, където Баронският шериф си отпиваше след кметската церемониална вечеря в една от собствените си килии.

8

– Страхотна бъркотия, нали?

Говореше Авери. Никой не му отвърна. Той и не беше очаквал да го сторят, не и ако знаеха какво е добро за тях.

Кабинетът пред затвора беше прекалено малък, за да побере трима мъже, трима подрастващи не-съвсем-мъже и един извънредно широк шериф, така че да се чувстват удобно, ето защо Авери ги беше подкарал към близката Градска Заседателна Палата, из която се разнасяха меките гукания на гълъби от покрива и ритмичното бум-бум-бум на стария часовник зад подиума.

Залата беше не само голяма, но и всички я възприемаха като символ. Тук жителите на града и Баронските земевладелци се бяха събирали в продължение на стотици години да взимат решения, да обсъждат законите и често, за да изпратят някоя особено притеснителна личност на Запад. Имаше намек за сериозност в разредения от луната сумрак. И това със сигурност придаваше на шериф Авери допълнителен авторитет, който не можеше да бъде подчертан по друг начин.

Стаята беше запълнена с онова, което на това място и време се наричаше „гологърби пейки“ – дъбови дъски без удобства нито за задника, нито за гърба. Бяха общо шестдесет, по тридесет от всяка страна на широкия централен проход. Джонас, Дипейп и Рейнолдс седяха на първия ред от лявата страна. Роланд, Кътбърт и Алан бяха от другата страна, от дясно. Рейнолдс и Дипейп бяха мрачни и притеснени. Джонас изглеждаше дистанциран и спокоен. Малката групичка на Уил Диърборн беше тиха. Роланд беше наградил Кътбърт с поглед, който за момчето беше ясен: „*Една умна забележка и ще ти откъсна езика!*“ Мислеше си, че съобщението е било прието. Бърт беше скрил идиотския си „наблюдател“ някъде, което беше добър знак.

– Страшна бъркотия – повтори Авери и при дълбоката си въздишка ги облъхна с аромат на вино. Седеше на ръба на сцената с провесени къси крачка, като ги гледаше с отвратено изумление.

Страничната врата се отвори и влезе заместник Дейв. Беше свалил бялото прислужническо сако и монокълът му беше пъкнат в джоба на

по-обичайната хаки-риза. В едната си ръка носеше халба, в другата – увито в парцал нещо, което на Роланд му заприлича на брезова кора.

– Кипнахте ли първата половина от съставките, Дейвид? – попита Авери. Сега изражението му беше съвсем официално.

– Аха.

– Кипнахте я два пъти?

– Аха, двойно.

– Защото нарежданията бяха такива...

– Аха – потрети Дейв с неутрален глас. Връчи на Авери чашата и пусна вътре остатъка от брезовите кори, когато шерифът протегна чашата към него.

Авери подуши течността, проучи я с изражение на дълбоко съмнение и отпи от нея. Смръщи се.

– О, бедният аз! – изплака. – Защо е толкова гадно?

– Какво е това? – попита Джонас.

– Прахче за главоболие. За *махмурлук*, може да се каже. От старата вещица. Тази, дето живее на Къос. Знаеш ли какво имам предвид? – Авери се спогледа с Джонас. Старият стрелец се направи, че не го е забелязал, но Роланд мислеше, че е. И какво ли означаваше това? Още една загадка.

Дипейп вдигна глава при думата *Къос* и после отново засмука ранения си пръст. Зад него Рейнолдс седеше с нагърчено палто и мрачно зяпаше в скута си.

– И действа ли? – попита Роланд.

– Аха, момче, но си плащаш цената за лекарствата на вещицата. Запомни от мен – винаги си плащаш цената. Това премахва главоболието, ако си пил прекалено много от проклетия пунш на кмета Торин, но е кошмар за червата. А пръдните... – той махна с ръка пред лицето си, за да покаже какво има предвид, отпи още една глътка от чашата и я остави встрани. Беше се върнал в строгото си състояние, но настроението в стаята се беше отпуснало малко; всички го чувстваха. – Сега да видим какво ще правим с тази работа.

Херк Авери бавно ги огледа, от Рейнолдс, който беше най-отдясно до Алан – Ричард Стокуърт – който седеше накрая отляво.

– Е, момчета? От едната страна са хората на кмета, а от другата, тъъ, хората на Сдружението. Значи шестима на крачка от убийството и защо? Заради половин кофа пикня – той посочи първо към Големите Ковчези, а после и към преброителите на Сдружението. – Две купчини барут и един дебел шериф в средата. И к'во мислите за това? Говорете

де, не се срамувайте. Не бяхте срамежливи в публичния дом на Корал, не се срамувайте и тук.

Всички мълчаха. Авери отпи още малко от ужасното си питие, след това го остави встрани и решително ги огледа. Това, което каза, не беше изненада за Роланд, а точно онова, което би очаквал от човек като Авери. Тонът беше като на важна клечка, готова да вземе важни решения, щом се налага.

– Ще ви кажа какво ще сторим – ще забравим какво се случи.

Сега си придаде вид на някой, който очаква протести и е готов да се справя с тях. Но след като никой не проговори и дори не помръдна, той изглеждаше притеснен. Все пак си имаше работа за вършене, а нощта остаряваше. Така че размърда рамене и продължи:

– Няма да прекарам следващите три-четири месеца в гадаене кой от вас кого ще убива. Не. Нито пък ще допусна да ме натикат в ситуация, в която ще трябва аз да поема наказанието за вашата глупава свада около малоумния Ший – ми. Призовавам здравия ви разум, момчета, когато отбелязвам, че мога да съм ви или приятел, или враг по време на престоя тук... но ще стреша, ако не призова и благородните ви сърца.

Шерифът се опитваше да си придаде екзалтирано изражение, което, според Роланд, не му се удаваше много добре. Авери насочи вниманието си към Джонас:

– Сай, не мога да повярвам, че ще вземеш да създаваш неприятности на тримата младежи от Сдружението. Сдружението ни е като майчино мляко и бащина ласка от поне петдесет поколения насам... Няма да проявиш неуважение към чувствата ни, нали?

Джонас поклати глава и си сложи тънката усмивчица. Авери кимна отново. Това кимване подсказваше, че нещата се развиваха добре.

– Всички, значи, си имаме собствени дела за вършене и кладенци за копаене, така че никой не иска нещо такова да ни пречи да си гледаме работата, нали?

Те всички поклатиха глави този път.

– Тъй че това, което искам, е да се изправите, да се погледнете един друг, да си стиснете ръцете и да се извините. Ако не искате, всички можете да тръгнете на запад от града по изгрев, доколкото съм наясно.

Вдигна халбата и този път отпи голяма глътка. Роланд видя, че ръцете му леко треперят и не беше изненадан. Всичко това беше блъф и глупости, разбира се, шерифът сигурно беше наясно, че Джонас, Рейнолдс и Дипейп са извън юрисдикцията му още откакто беше забелязал сините ковчези на ръцете им. След тази вечер трябваше да чувства

същото и по отношение на Диърборн, Стокуърт и Хийт. Би могъл само да се надява, че е открил накъде духа вятърът. Поне Роланд беше. Вероятно същото беше сторил и Джонас, защото, когато Роланд се изправи, той стори същото.

Авери се стегна малко, очаквайки Джонас да извади пистолета си и Диърборн да посегне към ножа на кръста си – онзи, който беше държал опрян в гърба на Джонас, когато Авери, пухтейки, пристигна в бара.

Но не се появиха нито пистолет, нито нож. Джонас се обърна към Роланд и му протегна ръка.

– Всичко е наред, приятелче – каза той с дълбокия си резониращ глас.

– Да.

– Ще се ръкуваш ли със стареца и да започнем на чисто?

– Да. – Роланд протегна ръка.

Джонас я стисна:

– Съжалявам.

– Аз също, господин Джонас.

Когато те двамата седнаха, Алан и Рейнолдс се изправиха точно като хора, изпълняващи церемония. След тях бяха Кътбърт и Дипейп. Роланд беше почти убеден, че глупашините на Кътбърт ще изскочат като чудовище от кутийка – идиотът просто няма да успее да се съдържи, въпреки че сигурно осъзнава, че Дипейп не е човекът, с когото да се закача тази нощ.

– Приеми извиненията ми – каза Бърт със забележителна липса на хумор в гласа.

– И моите – промърмори Дипейп и протегна окървавената си ръка. Роланд получи кошмарно видение как Бърт я стисва колкото може по-силно, карайки червенокосия да изкрещи като бухал в гореща фурна, но хватката на Бърт беше добре преценена като гласа му.

Авери седеше на ръба на сцената с виснали пухкави крака и ги наблюдаваше с присъщото му добро настроение. Дори заместник Дейв се усмихваше.

– Сега мисля да си стисна ръце с всички ви и да ви пратя да си ходите, защото стана бая късничко, тъй си е, и хора като мен трябва да си получат почивката да разхубавяване – той се изкиска и отново се почувства неудобно, когато никой не се присъедини към него. Но се спусна от сцената и си размени ръкостискания с тях, като го правеше с ентузиазма на сватбар, който най-сетне е успял да ожени някоя твърдоглава двойка след дълъг и бурен годеж.

9

Когато излязоха навън, луната беше залязла и първото просветляване на небето беше започнало да се показва на хоризонта над Чистото море.

– Може да се срещнем пак, сай – каза Джонас.

– Може и тъй да е – съгласи се Роланд и се метна на седлото.

10

Ловците от Големия ковчег бяха седнали в къщата на пазача на около миля южно от Сийфронт и на пет мили от града.

На половината път до там Джонас спря край пътя. Тук земята свършваше рязко и преминаваше в каменист склон към проясняващото се море.

– Слизай, господинчо! – каза Джонас. Говореше на Дипейп.

– Джонас. Джонас, аз...

– Слизай!

Хапейки нервно устните си, Дипейп се смъкна от седлото.

– Свали си очилата!

– Джонас, ама защо? Аз не...

– Ако искаш да ги счупя, остави ги на място. Все ми е едно.

Прехапал по-силно устната си, Дипейп свали оброчените си със злато очила. Дори не ги беше стиснал добре, когато Джонас го халоса с ужасяващ удар отстрани по главата. Дипейп изпищя и се търкулна по склона. Джонас препусна напред със същата скорост, с каквато го беше ударил и го хвана за ризата точно преди да се претъркули през ръба. Заби пръсти в тъканта на дрехата и издърпа Дипейп към себе си. Дишаше дълбоко, поемайки миризмата на борова смола и потта на съдружника си.

– Трябваше да те блъсна през ръба – въздъхна. – Знаеш ли какви неприятности създаде?

– Аз... Джонас, аз никога не съм предполагал... просто малко забавление, това е всичко, което... как можех да знам, че те...

Джонас бавно отпусна ръка. Тези последни объркани думи бяха попаднали в десетката. Как биха могли да предположат – вярно си беше. И ако не беше тази нощ, сигурно никога нямаше да разберат. Ако погледнеш на нещата по този начин, Дипейп в действителност им беше

направил услуга. Познатият дявол е за предпочитане пред непознатия. Въпреки всичко щяха да тръгнат слухове и хората да се смеят. Може и това да беше правилно, всъщност. Смехът ще спре като му дойде време.

– Джонас, извинявай!

– Млъквай! – заповяда Джонас. На изток слънцето скоро щеше да се подаде над хоризонта и да хвърли първите проблясъци на новия ден над този свят на страсти и печал. – Няма да те хвърлям, защото би трябвало да хвърля и Клей и накрая сам да се метна. Те ни приклешиха точно както и теб, нали?

Дипейп искаше да се съгласи, но си помисли, че може и да се окаже опасно. Така че запази мълчание.

– Ела тук, Клей!

Клей слезе от коня.

– Сега клякай!

Те тримата се облегнаха на кончовите на ботушите и токовете им стръкнаха нагоре. Джонас отскубна стрък трева и го пхна между устни-те си.

– Хлапетата от Сдружението са онези, за които са ни казали и няма причина да не вярваме в това – каза той. – Лошите момчета непрекъснато ги пращат в Меджис, сънливото Баронство на Чистото море да вършат работа, която е две пети изкупление и три пети наказание. Нали така ни казаха?

Те кимнаха.

– Някой от вас да вярва в това след тази вечер?

Дипейп поклати глава. Също и Клей.

– Може и да са богати хлапета, но това не е всичко – каза Дипейп. – Начинът, по който се държаша тази вечер... бяха като... – той млъкна, несигурен как да се изрази. Мисълта му беше истински абсурд.

Джонас не се и поколеба:

– Държаша се като стрелци!

Нито Джонас, нито Рейнолдс проговориха в началото. После Клей каза:

– Твърде са млади, Елдред. Не им достигат *години*.

– Не са прекалено малки да са чираци, може би. Във всеки случай, ще трябва да открием истината – обърна се към Дипейп. – Ще трябва да пояздиш, глупако!

– Ау, Джонас.

– Никой от нас в действителност не се е покрил със слава, но ти беше идиотът, заради който чашата преля – той погледна към Дипейп, но

приятелят му беше свел поглед към тревата. – Ще трябва да минеш назад по следата им, Рой, и ще задаваш въпроси докато не получиш отговорите, които да задоволят любопитството ми. Клей и аз се каним най-вече да чакаме. Да внимаваме. Да играем на Обсада с тях, ако така ти харесва. Когато реша, че е минало достатъчно време за нас, та да поразузнаем малко без да ни забележат, може и това да направим.

Той прехапа снопа трева в устата си. Едно голямо парче се отрони и падна между ботушите му.

– Знаеш ли защо му стиснах ръката? Ръката на проклетото хлапе Диърборн? Защото не можем да потопим лодката, момчета. Не и когато е насочена точно към пристанището. Латиго и останалите, които чакаме, ще се присъединят към нас съвсем скоро. И докато не навлязат в тези земи, в наш интерес е да пазим мира. Но ще ти кажа това: Никой не опира нож в гърба на Елдред Джонас и не оживява да разправя за това. Сега слушай, Рой! Не ме карай да ти повтарям нещо по два пъти.

Джонас заговори, наведен напред на колене към Дипейп. След малко приятелят му започна да кима. Малкото пътуване можеше и да му хареса, всъщност. След тази безумна комедия в „Почивка за пътника“, смяната на климата щеше да му се отрази добре.

11

Момчетата почти бяха стигнали до Бар Кей и слънцето се беше подало над хоризонта, преди Кътбърт да наруши мълчанието:

– Добре. Това беше забавна и поучителна вечер, нали?

Нито Роланд, нито Алан му отговориха, тъй че той се наведе към гарвановия череп, когото беше върнал на обичайното му място на рога на седлото:

– Какво ще кажеш ти, стари приятелю? Наслаждаваше ли се на вечерта? Похапнахме, танцувахме и накрая почти ни убиха. Забавно ли ти беше?

Наблюдателят само се взираше пред коня на Кътбърт с големите си тъмни очи.

– Казва, че е твърде уморен за приказки – съобщи Кътбърт и се прозя. – Аз също, честно казано – погледна към Роланд. – Добре видях очите на господин Джонас след като ти стисна ръката, Уил. Възнамерява да те очисти.

Роланд кимна.

– Иска да убие всички ни – каза Алан.

Роланд отново кимна:

– Ще се постареем да ги затрудним, но те знаят повече за нас, отколкото научиха по време на вечерята. Повече няма да успеем да ги изненадаме така.

Той спря, точно както Джонас беше спрял на три мили от мястото, където бяха сега. Само че вместо да погледнат към Чистото море, Роланд и приятелите му се обърнаха към полегатия склон на Ската. Табун коне препускаше от запад на изток, почти като сенки на слабата светлина.

– Какво виждаш, Роланд?. – попита Алан, почти беззвучно.

– Неприятности – каза Роланд. – На нашия път.

След това пришпори коня си и отново пое. Преди да се върнат в землянката на Бар Кей, отново се сети за Сюзан. Пет минути по-късно опря глава на квадратната твърда възглавница и вече я сънуваше.

СЕДМА ГЛАВА. НА СКАТА

1

От приветствената вечеря в кметския дом и инцидента в „Почивка за пътника“ минаха три седмици. Не бяха възниквали други неприятности между *ка-тетите* на Роланд и Джонас. В нощното небе Целуващата Луна беше избледняла и Луната на Торбалан правеше първите си стъпки. Дните бяха ясни и топли – дори старците отбелязваха, че това е едно от най-хубавите лета, за които се сещат.

В средата на сутринта, хубава като всяка друга това лято, Сюзан Делгадо препускаше с двегодишния жребец на име Пайлън по северния склон на Ската. Вятърът изсушаваше сълзите по бузите ѝ и развяваше зад нея разпуснатата ѝ коса. Тя пришпорваше Пайлън да препуска още по-бързо като леко го смущаваше в хълбоците с ботушите си. Пайлън се носеше като вихър с прибрани уши и развята опашка. Сюзан, облечена с джинси и избеляла (но първоначално в цвят хаки) риза, която беше принадлежала на баща ѝ и се явяваше първопричина за всички неприятности, се беше навела в лекото тренировъчно седло, стискаше рога му с една ръка и с другата потупваше силния, мек конски врат.

– Още – прошепна тя. – Още по-бързо. Хайде, момче!

Пайлън се напъна още малко. Тя знаеше, че той не е достигнал

границите на възможностите си.

Носеха се по високия гребен на Ската, но тя почти не забелязваше прекрасните земи, проснати пред нея, целите в златно и зелено, или пък как те се спускаха към синьото сияние на Чистото море. Всеки друг ден гледката и хладният солен бриз биха я очаровали. Днес тя искаше само да чува равномерния тропот на копитата на Пайлън и да чувства движението на мускулите му под себе си. Днес искаше да надбяга дори мислите си.

И всичко се дължеше на факта, че сутринта слезе по стълбите, облечена за ездата в една от бащините си стари ризи.

2

Леля Корд се въртеше край печката, все още загърната в домашния си халат и с мрежичка на косата. Сипа си купичка овесена каша и я пренесе до масата. Сюзан разбра, че положението е сериозно още когато леля ѝ се обърна към нея с купата в ръка. Видя недоволната извивка на устните и осъдителния поглед, който хвърли. Леля ѝ все още беше заплена от среброто и златото, които очакваше вече да ѝ принадлежат, но засега оставаха извън обсега заради глупавото нареждане на вещицата Сюзан да остане девствена до есента.

Все пак това не беше основната причина и Сюзан го знаеше. Простичко казано, беше им дошло до гуша една от друга. Парите бяха най-малко разочарование за леля Корд.

Тя разчиташе, че през лятото вече ще разполага с къщата на края на Ската, в която да живее сама, или с посещенията на Елдред Джонас от време на време (Кордилия изглеждаше обсебена от него). Вместо това те все още бяха тук: една жена, запътена към края на живота си с тънки осъдителни устни на строго изпито лице, с малки топчести гърди под роклите с високи колосани яки. „Вратът, често казваше тя на Сюзан, е първото, което си отива.“ Косата ѝ губеше обичайния си кестеняв цвят и се прошарваше. Другата – млада, умна, сръчна, с тепърва разцъфтяваща красота. Те се отчуждаваха една от друга, всяка дума сякаш пораждаше искри между тях и в това нямаше нищо странно. Мъжът, който беше обичал и двете достатъчно, за да ги накара да се харесват една друга, беше мъртъв.

– Пак ли ще излизаш с онзи кон? – запита леля Корд, остави купата си и застана под ранните слънчеви лъчи. Това не беше подходящо място

и тя не би си позволила да я заварят тук, ако господин Джонас беше наблизно. Силната светлина превръщаше лицето ѝ в сбръчкана маска. В едното ъгълче на устата ѝ се беше появил херпес, признак, че е спала зле.

– Аха – отвърна Сюзан.

– Ще трябва да хапнеш повечко в такъв случай. Т'ва няма да те подкрепи до девет, момиче.

– Напълно достатъчно ми е – отвърна Сюзан, като бързо поглъща парченцата портокал. Усещаше как се очертава ситуацията, забеляваше изражението на недоволство в очите на леля си, и ѝ се искаше да се махне от масата колкото е възможно по-скоро.

– Защо да не ти сипя една чиния от това? – попита леля Корд и пусна лъжицата си в овесената каша. Според Сюзан звукът приличаше на конско копито, пляскащо в тиня или във фъшкия и стомахът ѝ се сви. – Ще те засити до обяд, ако се каниш да яздиш толкова дълго. Предполагам, че млада дама като теб няма да се затруднява с домакинската работа...

– Свършена е – „Я ти знаеш, че е свършена – не добави тя. – *Оправих всичко, докато ти седеше пред огледалото и се звереше в този херпес на устата си.*“

Леля Корд пусна парче масло в кашата си и проследи как то се топи. За малко изглеждаше, че закуската може да свърши доста цивилизовано в крайна сметка.

След това се започна с ризата.

– Преди да излезеш, Сюзан, искам да махнеш този парцал от себе си и да сложиш една от новите блузи за езда, които Торин ти изпрати миналата седмица. Това е най-малкото, което можеш да направиш, за да...

Всичко друго, което леля ѝ би могла да каже, щеше да бъде заглушено от гнева, дори ако Сюзан не я беше прекъснала. Тя прокара ръка по предницата на ризата, опивайки се от плата – беше почти като кадифе заради многото пранета.

– Този *парцал* принадлежеше на баща ми.

– Аха, на Пат беше – изсумтя леля Корд. – Твърде ти е голяма, износена е и в никой случай не е подходяща. Когато беше по-малка, можеше и да носиш мъжка риза с копчета, но сега, когато имаш силует на жена...

Блузите за езда висяха на закачалката в ъгъла. Бяха пристигнали преди четири дни и Сюзан дори не си направи труда да ги качи в стаята

си. Бяха три – червена, зелена и синя – копринени и без съмнение струваха цяло състояние. Тя ненавиждаше претенциозната им изработка и вида, от който човек хем го побиваха тръпки, хем се изчервяваше: дълги поли, които да се веят артистично на вятъра, големи тъпашки пърхаци яки... и, разбира се, дълбоки деколтета, които вероятно, ако застанеше облечена в някоя от тези блузи, щяха да са единственото забелязано от Торин нещо. А тя нямаше да ги облече, не и ако можеше да избегне това.

– Моят женски силует, както го нарече, никак не ме интересува и сигурно няма да заинтересува и никой друг, поне докато яздя – каза Сюзан.

– Може би да, а може би не. Ако някой от баронските пастири те види, ще спомене на Харт, че си била с една от блузите, които той така любезно ти е подарил. Нали така? Защо трябва да си толкова опърничав, момиче? Защо винаги си така упорита и подла?

– Какво значение има пък за теб, тъй или иначе? – попита Сюзан. – Ти си получи парите, нали? И ще вземеш още доста, след като той ме изчука.

Леля Корд, пребледняла от яд, се наведе през масата и я удари.

– Как си позволяваш да използваш тази дума в моята къща?

И тогава потекоха сълзите ѝ – когато чу *леля* си да нарича къщата своя.

– Тя беше къщата на моя *баща*. Негова и моя. Ти беше сама и нямаше къде да отидеш, освен може би в Приюта, но той те прибра. *Той те прибра, лельо!*

Последните две парченца портокал още бяха в ръката ѝ. Сюзан ги хвърли в лицето на леля си и се дръпна така яростно назад от масата, че столът ѝ се разклати, наклони се и тя падна на пода. Сянката на леля ѝ се надвеси над нея. Сюзан ужасено запълзля назад с разпиляна коса, ударената буза пулсираше, очите ѝ бяха пълни със сълзи, а гърлото ѝ пареше. Накрая успя да се изправи на крака.

– Ти, неблагоприятно момиче! – извика леля ѝ. Гласът ѝ беше изпълнен с отрова. – След всичко, което направих за тебе и всичко, което сторих за теб Харт Торин... Същият жребец, който се каниш да яздиш, е подарък от Харт за...

– **ПАЙЛЪН БЕШЕ НАШ!** – изпищя Сюзан, почти вбесена от безсрамното изопачаване на истината. – **ВСИЧКИТЕ ТЕ БЯХА КОНЕТЕ, ЗЕМЯТА – НАШИ СИ БЯХА...**

– Я не ми викай! – сряза я леля Корд.

Сюзан пое дълбоко дъх и се помъчи да се успокои. Тя отметна назад косата си, разкривайки червения белег върху бузата си. Кордилия трепна като го видя.

– Баща ми никога не би позволил това – продължи Сюзан. – Той никога нямаше да ме пусне да стана любовница на Харт Торин. Каквото и да чувстваше спрямо Харт като кмет... и като негов *patrono*... той никога не би позволил. И ти го знаеш. Знаеш го!

Леля Корд завъртя очи, след това с жест допря пръста си до слепоочието, сякаш искаше да покаже, че Сюзан е полудяла.

– Ти се Съгласи доброволно, мис. Да, точно тъй стори. И ако детинските ти капризи сега те карат да се откажеш от клетвата си...

– Аха – потвърди Сюзан. – Приех сделката, така беше. След като ти ме подкочоросваше ден и нощ, след като си изплака очите...

– Не съм плакала – изпищя поразена Кордилия.

– Толкова бързо ли забравяш, лельо? Аха, предполагам. Както тази вечер ще си забравила, че ме удари на закуска. Добре, аз не съм забравила. Ти плака, точно така, крещя и ми каза, че тебе те е страх, че може да ни изхвърлят от земята, след като вече нямаме легални права да я притежаваме, че ще останем на пътя. Плака пред мене и каза, че тебе...

– *Спри да ми говориш така* – изкрещя леля Корд. Нищо не я подлудяваше толкова, колкото да слуша от друг собствените си фрази. – Ти нямаш право да ползваш стария език, не повече, отколкото и да ползваш овчите ливади. Хайде, махай се!

Но Сюзан продължи. Гневът ѝ беше достигнал връхната си точка и не можеше да бъде укротен.

– Ти плака и каза, че тебе и мене ще ни изхвърлят, ще ни пратят на запад, че никога повече няма да видим татковия дом в Хамбри... и тогава, когато бях достатъчно изплашена вече, ми заговори за сладкото малко бебче, което ще имам. Земята, която е наша по право, ще ни бъде върната. Конете, които са си наши, ще ни бъдат върнати. Като знак за честните намерения на кмета, аз получих кон, който *сама съм обядвала*. И с какво съм заслужила тези неща, които и без друго са си мои, само дете сме загубили една хартия? Какво съм сторила, че той да ти дава пари? Как да удържа на обещанието си да спя с него, когато жена му след четиридесет години брак спи в края на коридора?

– Значи искаш парите, така ли? – попита леля Корд с гневна усмивка. – Тъй или иначе до тях опря? Взимай си ги тогава! Взemi ги, пази ги, харчи ги, дай ги на прасетата, не ме е грижа...

Тя се обърна към чантата си, която висеше близо до печката.

Започна да рови в нея, но движенията ѝ бързо изгубиха скоростта и сигурността си. От лявата страна на кухненската врата висеше овално огледало и в него Сюзан видя лицето на леля си. То изразяваше смес от омраза, недоволство и мъка.

– Остави, лельо. Виждам, че не ти се дават, пък и не бих ги взела. Това са курвенски пари.

Леля Корд се обърна към нея с ужасено лице, беше напълно забравила за чантата си:

– Това не е курвенско, глупава патко! Та някои от най-великите жени в историята са били държанки, а някои от най-великите мъже са синове на държанки. *Това не е курвенско!*

Сюзан смъкна червената копринена блуза от закачалката и тя мигом прилепна към гърдите ѝ, сякаш през цялото време беше копняла да ги докосне.

– Защо тогава той ми прати тези курвенски дрехи?

В очите на леля Корд блестяха сълзи.

Сюзан хвърли блузата към нея, както беше сторила с парченцата портокал. Тя падна в краката на Кордилия.

– Вдигни я и си я сложи, щом толкова ти харесва! Ти си разтваряй краката за него, щом ти харесва!

Тя се обърна и изхвърча през вратата. Полуистеричният крясък на леля ѝ я догони:

– Хич не си мисли глупости, Сюзан! Глупавите мисли водят до глупави постъпки, а и за двете е вече късно. Ти прие...

Тя знаеше това. И колкото и бързо да препускаше Пайлън по Ската, тя не можеше да надбяга мислите си. Беше се съгласила без значение колко би се ужасил Пат Делгадо от бъркотията, в която се беше забъркала. Едно беше ясно: тя бе обещала, а обещанията трябва да се спазват. Тези, които не ги сдържат, отиват в Ада.

3

Тя позабави коня докато все още имаше достатъчно сили. Погледна зад себе си и видя, че са изминали почти миля. Пое си дълбоко дъх и издиша. За пръв път тази сутрин забеляза прекрасния ден – на запад чайките кръжаха в омарата, високите треви шумоляха около нея, имаше цветя във всяко сенчесто местенце. Навсякъде се носеше приспивното жужене на пчели. Звукът я успокои и тя вече беше в състояние да

забележи още нещо... да го види и след това да го назове:

– Уил Диърборн – потръпна след като произнесе името му, макар че наоколо нямаше кой да я чуе, освен Пайлътн и пчелите. Така че тя го повтори, внезапно поднесе китката си към устата и я целуна там, където вената беше най-близо до кожата. Действието я шокира, защото не осъзнаваше, че се кани да го стори, а и защото вкусът на собствената ѝ кожа и пот я възбудиха незабавно. Почувства нуждата да се охлади, както в леглото си след като го беше срещнала.

Вместо това тя изръмжа любимата ругатня на баща си: „Прехапи го!“ – и плю между ботушите си. Уил Диърборн беше виновен за прекалено объркания ѝ живот през последните три седмици. Той – с неспокойните си сини очи, черната си коса и сковано, високомерното си поведение. *Мога да бъда дискретен, мадам. Що се отнася до благопристойността... Учуден съм, че изобщо знаете думата!*

Всеки път, когато се сещаше за това, сърцето ѝ се изпълваше с гняв и срам. Повече гняв. Как си позволяваше той да я съди? Той, който беше израснал в разкош, заобиколен от толкова злато, че дори не е имал нужда от него: получавал е безплатно нещата, които желае, един вид като услуга. Как би могло момче като него да е наясно с трудния избор, пред който тя бе изправена? Защото, по-точно казано, как би могъл господин Уил Диърборн от Хемфил да разбере, че тя в действителност не е имала право на избор?

И въпреки това той не напускаше мислите ѝ: тя знаеше, дори и лея Корд да не осъзнаваше, че в свадата тази сутрин е имало и трети невидим участник.

Тя знаеше и още нещо – нещо, което би разтревожило лея ѝ до край.

Уил Диърборн също не я беше забравил.

4

Около седмица след приветственото парти и последвалата я свада малоумният прислужник от „Почивка за пътника“ Шийми, както хората го наричаха, се появи пред къщата, която Сюзан и лея ѝ деляха. Носеше голям букет, най-вече от диви цветя от Ската, но между тях имаше и ароматни диви рози. Изглеждаха като розови запетайки. По лицето на момчето се беше разляла широка слънчева усмивка, когато отвори вратата без да чака покана.

Сюзан чистеше предната пътека, а леля Корд беше отзад в градината. В това нямаше нищо чудно, защото тези дни двете правеха всичко възможно да стоят далеч една от друга.

Сюзан проследи Шийми докато вървеше по пътеката и усмивката му сияеше иззад огромния букет.

– Добър ден, Сюзан Делгадо, дъще на Пат – весело поздрави Шийми. – Дойдох непоканен и моля за извинение, ако създавам проблеми... Защото съм проблем за хората и го знам добре като тях. Тези са за теб. Вземи!

Той ѝ ги връчи и тя видя малък сгънат плик поставен между тях.

– Сюзан? – беше гласът на леля Корд, някъде иззад къщата, но се приближаваше. – Сюзан, вратата ли се отвори?

– Да, лельо – провикна се тя в отговор. Проклети да са острите ѝ уши! Сюзан трмаво дръпна плика от мястото му между маргаритките и теменужките. Пъкна го в джоба на роклята си.

– Те са от третия ми най-добър приятел – поясни Шийми. – Сега имам трима различни приятели. Толкова много – той вдигна два пръста, намръщи се, прибави още два и се усмихна щастливо. – Артър Хийт ми е първият най-добър приятел, Дик Стокуърт е вторият най-добър, а третият е...

– Шт! – прошепна Сюзан гневно и накара усмивката на Шийми да изчезне. – Нито думичка за тримата ти приятели!

Почувства, че по лицето ѝ избива забавна червенина, точно като шарка: спуска се откъм бузите и по врата, после се плъзва по целия път до краката. Из Хамбри през последната седмица много се говореше за новите приятели на Шийми. Май не говореха за нищо друго. Историите, които беше чула, звучаха невероятно, но ако не бяха истина, защо всички версии звучаха така сходно?

Сюзан все още се мъчеше да се овладее, когато леля Корд зави зад ъгъла. Шийми се дръпна една крачка назад, когато я видя, а объркването му прерасна в ужас. Леля ѝ беше алергична към пчелите и в момента беше увита с воал от върха на сламеното си сомбреро до ръба на износената си градинска рокля – изглеждаше необичайна на силна светлина и направо странно в сенките. Като завършек към костюма, в ръката си с ръкавица стискаше мръсни овощарски ножици.

Тя видя букета и се насочи към него с вдигнати ножици. Когато стигна до племенницата си, пъкна оръжието в колана и дръпна воала от лицето си:

– Кой ти ги прати?

– Не знам, лельо – отговори Сюзан доста по-спокойно, отколкото се чувстваше. – Това е младежът от кръчмата...

– Кръчмата! – изсумтя леля Корд.

– И той също не знае кой ги праща – продължи Сюзан. Само ако можеше да го махне от тук... – Той, добре де, предполагам, че ти би казала, че...

– Той е глупак, да, знам това – леля Корд стрелна Сюзан с къс, притеснен поглед и след това се провикна към Шийми:

– *КОЙ... ПРАТИ... ТЕЗИ... ЦВЕТА... МЛАДИ... ЧОВЕЧЕ?*

Краищата на воала ѝ, който беше отметнат встрани, сега паднаха над лицето ѝ. Шийми отстъпи още една крачка назад. Изглеждаше ужасен.

– *БЕШЕ ЛИ... МОЖЕ БИ... НЯКОЙ ОТ... СИЙФРОНТ?*

ОТ... КМЕТА... ТОРИШ КАЖИ МИ... И... ЩЕ... ТИ... ДАМ... ЕДНО ПЕНИ.

Сърцето на Сюзан потрепери, защото той сигурно щеше да каже. Не би могъл да разбере, че ще я забърка в неприятности. Уил явно също не го схващаше.

Но Шийми само поклати глава:

– НЕ помна. Празна мий главата, сай, тъй си е. Станли казва, че съм буболечо.

Усмивката му отново разцъфна, прекрасна усмивка, пълна с бели, здрави зъби. Леля Корд му отвърна с гримаса:

– О, глупчо! Изчезвай! Право към града, ясно! Не се мотай наоколо с надежда да те наградя. Хлапе, което не може да помни такова нещо, не заслужава пени. И не се връщай тук, все едно кой те праща с цветя за младата сай! Разбра ли?

Шийми енергично кимна. После попита: – Сай?

Леля Корд го зяпна. Вертикалната бръчка на челото ѝ беше много дълбока днес.

– Защо цялата си омотана в паяжини, сай?

– Махай се оттук, тъпоумно магаре! – изпищя леля Корд.

Тя имаше доста силен глас щом решише да го използва и Шийми отскочи стреснато назад. Когато беше убедена, че той се е насочил обратно надолу по Хай Стрийт към града и няма намерение да се връща пред вратата им и да се мотае наоколо, леля Корд се обърна към Сюзан:

– Сложи ги във вода преди да са увехнали, мис! И не се главомъчи да се сетиш чий таен дар са.

След това се усмихна. Наистина се *усмихна*. Това, което най-много

нарани Сюзан и я обърка, беше, че леля ѝ не е някакво ужасно чудовище, нито вещица като Рия от Къос. Нямахме звяр наоколо, само стара девственица с някои социални претенции, любов към среброто и златото и страх да не бъде изхвърлена бедна на улицата.

– За хора като нас, Сузи-пай – каза тя с потискаща искреност, – е по-добре да си вършим домашната работа и да оставим мечтите на онези, които могат да си ги позволят.

5

Тя беше сигурна, че цветята са от Уил и се оказа права. Писмото му беше написано ясно и честно.

„Скъпа Сюзан Делгадо,

Наговорих ти глупости онази нощ и моля за извинение. Бих ли могъл да те видя и да поговоря с теб? Трябва да сме насаме. *Много е важно*. Ако искаш да се срещнем, предай съобщение на момчето, което ти донесе писмото. Той е сигурен.

Уил Диърборн“

Много е важно. Подчертано. Тя почувства силно желание да разбере какво е толкова важно за него и се зарече да не прави глупости. Може би е поразен от нея... и ако е така, чия е вината? Коя беше говорила с него, беше яздил коня му и му беше показвала краката си при несръчното слизване от седлото? Коя беше слагала ръце на раменете му и го беше целувала?

Бузите и челото ѝ пламнаха при мисълта за това и надолу по тялото ѝ се плъзна още една гореща вълна. Не беше сигурна, че съжالياва за целувката, но, съжالياва или не, това си беше грешка. Ако го срещнеш още веднъж, щеше да е още по-лошо.

Въпреки всичко искаше да го види и чувстваше дълбоко в сърцето си, че е готова да забрави гнева си към него. Но оставаше обещанието, което беше дала.

Проклетото обещание!

Тази нощ тя лежа будна, въртя се в леглото си и първо реши, че е по-добре, по-благоприлично, просто да запази мълчание, а после започна наум да му пише писма – някои високомерни, други студени, трети с лека нотка на флирт.

Когато чу камбаната в полунощ да изпраща стария и да посреща

новия ден, тя реши, че трябва да предприеме нещо. Скочи от леглото, отиде до вратата, отвори я и надникна в коридора. Когато чу свиркащото похъркване на леля Корд, затвори отново вратата, отиде до малкото бюро под прозореца и запали лампата. Взе един пергамент от горното чекмедже, разкъса го на две и след това бързо се зае да пише, чувствайки, че и най-малкото колебание може да я хвърли в още часове нерешителност. Без приветствие и подпис, отговорът ѝ отне само няколко секунди:

Няма да се срещнем. Няма да е честно.

Сгъна писмото, загаси лампата и се върна в леглото като пхна безлежката на сигурно място под възглавницата си. Заспа след две минути.

На следващия ден, когато отиде да пазарува в града, тя мина покрай „Почивка за пътника“, която около единадесет сутринта беше привлекателна колкото умряло край пътя животно.

Дворчето на кръчмата представляваше утъпкан пращен квадрат, разделен от дълъг коневръз с корито за вода отдолу. Шийми буташе покрай релсата количка и прибираще с лопатката последните конски фъшкии от снощи. Носеше смешно розово сомбреро и пееше „Златни пантофки“. Сюзан се почуди колко от посетителите на „Почивката“ ще се събудят доволни като Шийми тази сутрин... и кой, в крайна сметка, е по-тъп – той или те?

Тя се огледа, за да се убеди, че никой не я следи, след което отиде при Шийми и го потупа по рамото. Той стреснато я погледна и Сюзан не го обвиняваше – ако се съди по историите, които беше чула, Дипейп, приятелчето на Джонас, само дете не беше убил бедното дете, защото му разляло питие върху ботушите.

После Шийми я позна.

– Здравей, Сюзан Делгадо там от края на града – каза той дружечно. – Пожелавам ти прекрасен ден, сай!

Той се поклонил – забавна имитация на поклона от Вътрешността на тримата му нови приятели. Тя с усмивка му направи реверанс (носеше джинси и трябваше да имитира разгръщането на полата, но жените в Меджис бяха свикнали да имитират рокли).

– Видя ли цветята ми, сай? – попита той и посочи към небоядисаната стена на „Почивката“. Това, което тя видя, я трогна дълбоко – редица сини и бели теменужки около основата на сградата. Изглеждаха едновременно патетични и смели, полюляващи се там под лекия утринен

бриз – зад празния, отрупан с боклуци двор и пред порутения публичен дом.

– Ти ли ги посади, Шийми?

– Аха, тъй сторих. И господин Артър Хийт от Гилеад ми обеща жълти.

– Никога не съм виждала жълти теменужки!

– Никак не, аз също, но господин Артър Хийт каза, че ги имат в Гилеад – той погледна сериозно Сюзан. Стискаше лопатката си както войник, който държи за почест пушка или копие. – Господин Артър Хийт ми спаси живота. Всичко бих сторил за него.

– Наистина ли, Шийми? – попита тя трогната.

– Той също има и наблюдател. Птича глава. И когато му говори, все си въобразява. Не се ли смея? Охо, кискам се до сълзи.

Огледа се още веднъж, после извади от джоба на джинсите си бележката, сгъната на съвсем малко правоъгълниче.

– Ще предадеш ли това на господин Диърборн от мен? Той също е твой приятел, нали?

– Уил? Аха – взе бележката и внимателно я прибра в джоба си.

– И не казвай на никого.

– Шшшт! – съгласи се той и опря пръст на устните си. Очите му бяха смешно-кръгли под забавната розова дамска шапка, която носеше. – Както когато ти донесох цветята. Шъшъ-пъшъ!

– Точно така, шъшъ-пъшъ. С Бога напред, Шийми!

– И ти, Сюзан Делгадо.

Той продължи да чисти. Сюзан постоя и го погледа малко. Чувстваше се притеснена от самата себе си. Сега, след като успешно беше предала бележката, имаше голямото желание да помоли Шийми да ѝ я върне, за да задраска каквото е написала преди и да приеме срещата. Дори и само за да види отново сините му очи.

После другият приятел на Джонас, онзи с палтото, излезе лениво от магазина. Тя беше сигурна, че не я е видял, но нямаше намерение да изпробва късмета си. Рейнолдс говореше с Джонас, а Джонас се виждаше – и то доста често! – с леля Корд. Ако тя научеше, че по това време на деня племенницата ѝ е била с момчето, което ѝ донесе цветята, сигурно щеше да задава въпроси. Такива, на които Сюзан не искаше да отговаря.

„Всичко е минало сега, Сюзан – като вода под моста. Най-добре да изтриеш миналото от мислите си.“

Тя доведе Пайлън до върха и погледна надолу по Ската, където коенете се разхождаха и пасяха. Бяха доста тази сутрин.

Не стана обаче. Мислите ѝ постоянно се връщаха към Уил Диърборн.

Какъв лош късмет беше имала да го срещне тогава. Ако това не се беше случило по обратния път от Къос, досега тя сигурно щеше да се е примирила с положението – беше практично момиче в крайна сметка и обещанието си беше обещание. Тя едва ли някога беше очаквала да се тюхка много-много над загубата на девствеността си, а възможността да износи дете всъщност ѝ харесваше.

Но Уил Диърборн беше променил всичко това. Беше се вмъкнал в главата ѝ и сега я дразнеше като трън, който не може да бъде изваден. Забележката му по време на танца беше запечатана в съзнанието ѝ като песен, която постоянно си тананикаш, тази забележка... но дали в нея нямаше и зрънце истина? Рия беше права за Харт Торин. По този въпрос Сюзан вече нямаше съмнения. Предположи, че вещниците са прави за мъжките страсти дори и ако грешат за всичко друго. Не беше приятна мисъл, но сигурно беше вярна.

Но именно Уил проклет да си Диърборн, беше направил за нея толкова трудно да се примири с действителността, беше я подтикнал към спор, в който тя едва разпознаваше собствения си разтреперан и отчаян глас, който се обаждаше в сънищата ѝ. Сънища, в които той обвиваше кръста ѝ с ръце и я целуваше, целуваше, целуваше...

Тя слезе от седлото и повървя малко по склона със стиснати в ръката юзди. Пайлън я следваше послушно и когато тя спря да погледне към синята омара на югозапад, той сведе глава и отново започна да пасе.

Помисли си, че трябва да види Уил Диърборн поне още веднъж, дори и само за да се успокои. Трябваше да го види на живо, а не такъв, какъвто беше в съзнанието ѝ, създаден от топли мисли и още по-топли сънища. Може би затова беше поела по тази пътека – същата, по която яздеше вчера, и онзиден, и по-онзиден... Той се появявал по тази част от Ската, така беше чула на долния пазар.

Обърна се с гръб към Ската, внезапно усетила, че той ще бъде там, сякаш мисълта ѝ го е призовала.

Видя само синьото небе и ниски хълмове, плавно нагънати като линията от бедрата, хълбоците, кръста и гърдите на легнала жена. Сюзан почувства горчиво разочарование. Можеше почти да го усети на устните си – като мокри чаени листенца.

Тя се обърна към Пайлън. Възнамеряваше да се върне в къщата и да се погрижи за извинението, което беше длъжна да поднесе. Колкото по-скоро го направеше, толкова по-бързо щеше да приключи с това. Протегна се към лявото стреме, което се беше извило малко и докато го оправяше, на хоризонта се появи ездач. Носеше се на фона на небето откъм мястото, което тя беше определила за женско бедро. Беше просто силует на гърба на кон, но тя веднага разбра кой е.

„Бягай! – помисли си с внезапна паника. – На седлото и в галон! Махай се оттук! Бързо! Преди нещо ужасно да се случи... преди наистина да се намеси ка, да връхлети като вятър и да те отнесе заедно с всичките ти планове през небето и далеч оттук.“

Но не побягна. Стоеше с юздите на Пайлън в ръка и му шепнеше, докато конят вдигна глава и изцвили поздрава си към големия петнист жребец, който приближаваше по хълма.

После Уил беше там, първо над нея и сведен надолу, после скочи от седлото с изящно, плавно движение, което тя не мислеше, че е способна да повтори, въпреки всичките си години с конете. Този път нямаше шегички и подигравки, нито пък шапка, килната над лицето на комично тъжното момче. Този път погледът, който й отправи, беше сигурен и сериозен.

Те се гледаха там на Ската в мълчание, Роланд от Гилеад и Сюзан от Меджис, и в сърцето си тя усети, как вятърът се надига. Страхуваше се от него, но същевременно го желаше.

7

– Добро утро, Сюзан! – каза той. – Радвам се да те видя отново.

Тя не отговори, просто чакаше и го наблюдаваше. Дали той може да чуе така ясно ударите на сърцето ѝ, както го чуваше тя? Разбира се, че не – това си беше просто романтична измислица. Но въпреки това ѝ се струваше, че всеки в разстояние от петдесет ярда трябва да е в състояние да чуе сърцебиенето ѝ.

Уил пристъпи напред. Тя веднага отстъпи, недоверчиво гледаща в него. Той сведе глава за момент, после отново я вдигна и устните му се

разтвориха.

– Моля за извинение – каза.

– Така ли? – тонът ѝ беше леден.

– Това, което казах през онази нощ, беше необмислено.

Сега вече тя почувства искрица истински гняв.

– Изобщо не ме интересува дали е било обмислено, беше нечестно.

Нарани ме.

Една сълза се спусна надолу по бузата.

Помисли си, че може би думите ѝ са го засрамили, но въпреки че лицето му пребледня, очите му останаха втрещени в нейните.

– Влюбен съм в теб – каза той. – Затова се държах така. Случи се още преди да ме целунеш, струва ми се...

Тя се засмя... но простотата, с която говореше той накара смеха ѝ да звучи фалшиво в собствените ѝ уши.

– Господин Диърборн...

– Уил, моля те.

– Господин Диърборн – каза тя, търпеливо като учител, занимаващ се с глупав ученик, – самата идея е смешна. Само от една среща? От една целувка? *Сестринска* целувка? – сега тя беше тази, която се изчервява, но продължи нататък. – Такива неща стават в легендите, но не и в истинския живот. Очите му не се отклониха от нейните и там тя видя част от истината за Роланд: дълбоко романтичния му характер, погребан като великолепно жилка чужд метал в гранита на душата му. Той приемаше любовта по-скоро като факт, отколкото като цвете и това обезсмисляше и за двамата им нейното усилие.

– Моля за извинение – повтори той. Имаше нещо като брутална грубост в него. Тя я възбуждаше, забавляваше и притесняваше едновременно. – Не те моля да отвърнеш на любовта ми, не става и дума за това. Ти ми каза, че си сложно обвързана... – сега погледът му се отклони и той се зазяпа надолу по Ската. Дори се разсмя. – Нарекох го глупак, нали? В лицето ти. Само че кой ли в крайна сметка е глупакът?

Тя не можа да се удържи да не се усмихне.

– Ти каза също, че си чул, че той се увличал по силни питиета и сладки момиченца.

Роланд докосна челото си с опакото на ръката си. Ако приятелят му Артър Хийт беше направил същото, тя щеше да го приеме като отчаян, комичен жест. Но не и при Уил.

Между тях настъпи мълчание, този път не така неловко. Двата коня, Ръшър и Пайлън, спокойно пасяха един до друг. „Ако бяхме коне,

животът щеше да е много по-лесен“ – помисли си тя и се усмихна.

– Господин Диърборн, нали разбираш, че съм сключила сделка?

– Аха – той се усмихна, когато тя повдигна вежди в знак на учудване. – Не ти се подигравам, това е от диалекта... той просто се... изплъзва.

– Кой ти разказа за мен?

– Сестрата на кмета.

– Корал – тя сбърчи нос и реши, че отговорът не я изненада. Предположи, че и други биха могли да му обяснят положението и то в почерни краски. – Значи разбираш... Тогава защо разговаряме? Защо ме търсиш? Мисля, че това те притеснява...

– Да – започна той, сякаш ѝ обясняваше прост факт. – Притеснен съм, точно така. Когато те видя, не мога да разсъждавам трезво.

– Тогава най-добре ще е да не ме виждаш, да не говориш и да не мислиш за мен – гласът ѝ беше едновременно остър и несигурен. Как е възможно да разговаря така спокойно, като през цялото време не откъсва очи от нея?

– Защо ми изпрати букета и онова писмо? Не беше ли наясно за неприятностите, които ще ми причиниш? Ако познаваше леля ми... Тя вече ме разпитва за теб, а ако узнае за онази бележка... или ни види тук заедно... – тя се огледа, проверявайки дали все още са незабелязани. Той се протегна и докосна рамото ѝ, но тя го погледна косо, което го накара да се дръпне като опарен.

– Надявам се, че си ме разбрала – поясни той. – Това е всичко. А чувствата са си мои и ти не си отговорна за тях.

„Но аз съм! – помисли си тя. – Целунах те. Мисля, че съм повече от отговорна за начина, по който и двамата се чувстваме, Уил.“

– Съжалявам много за това, което казах, докато танцувах ме. Не би ли ме извинила все пак?

– Аха – отвърна, и ако той я беше взел в обятията си в този момент, нямаше да се възпротиви, независимо от последствията. Но той само свали шапката си и направи очарователен поклон.

– Благодаря, сай!

– Не ме наричай така! Мразя това обръщение. Казвам се Сюзан.

– Ще ме наричаш ли Уил?

Тя кимна.

– Добре. Сюзан, искам да те питам нещо, но не за да те нараня. Може ли?

– Аха, предполагам – каза тя войнствено.

– На страната на Сдружението ли си?

Тя го погледна, поразена. Това беше последният въпрос, който би очаквала да ѝ зададе... но сега той я гледаше сериозно.

– Очаквах, че ти и приятелите ти ще броите крави, оръжия, копия и кораби, и кой знае какво още... Но не мислех, че ще пресмятате и поддръжниците на Сдружението.

Забеляза неговото изумление и леката усмивка, докоснала ъгълчетата на устните му. Този път усмивката го накара да изглежда по-възрастен. Сюзан обмисли отново какво беше казала, осъзна, че сигурно го е засегнала, и се изсмя леко и притеснено. – Леля ми от време на време изпада в „тебе“ и „вий“. Баща ми също така правеше. Идва от една секта на Древните, които се наричали Приятели.

– Знам. Ние все още си имаме Приятелски племена в моята част на света.

– Така ли?

– Да, или аха, ако това ти звучи по-добре, посещавал съм ги. И ми харесва начинът, по който Приятелите разговарят. Звучи прекрасно.

– Не и когато леля ми го прави – каза Сюзан, като се сети за спора около ризата. – Но да отговоря на въпроса ти. Аха, аз съм за Сдружението, предполагам. Защото баща ми беше. Ако ме попиташ дали съм твърдо със Сдружението, предполагам, че не. Виждаме и чуваме малко за тях тези дни. Повечето са слухове и истории, разнасяни от търговците и пътешествашите надалеч барабанчици. Сега вече няма железопътна линия... – тя сви рамене.

– Повечето от обикновените хорица, с които говорих, са на същото мнение. Но въпреки това твоят кмет Торин...

– Той не е *мой* кмет Торин – сопна се по-остро, отколкото възнамеряваше.

– Въпреки всичко кметът на *Баронството* Торин ни предлага всяка помощ, за която помолим, а и такава, която не сме искали. Трябва само да щракна с пръсти и Кимба Раймър изниква пред мен.

– Тогава не щракай – каза тя и се огледа. Опита се да се усмихне и да покаже, че се е пошегувала, но не постигна особен успех.

– Хората от града, рибарите, фермерите, каубоите... всички се изказват добре за Сдружението, но отчуждено. Въпреки това кметът, канцлерът му и членовете на Коневъдната асоциация – Ленгил, Гарбър и останалите...

– Знам ги добре.

– Те са извънредно ентузиазирани в подкрепата си. Когато спомена

Сдружението пред шериф Авери той само дето не почна да танцува. Като че ли във всяко ранчо ни предлагат питие от специалната чаша на Илд...

– Питие? – попита тя, малко изумена. – Бира? Ракия?

– Също и вино, уиски и ликьор. Все едно че искат да нарушим клетвата си. Това не ти ли се струва странно?

– Аха, малко, но може и да е просто хамбрийско гостоприемство. В тези части, когато някой, особено млад мъж, каже, че е въздържател, хората не приемат думите му на сериозно.

– Ами тази жизнерадостна подкрепа към Сдружението сред господарите и работниците? *Това* как ти звучи?

– Странно.

Така си беше. Работата на Пат Делгадо изискваше почти всекидневен контакт с тези земевладелци и коневъди, тъй че тя, която се мъкнеше след баща си всеки път щом ѝ позволише, беше общувала доста с тях. Тя си ги представяше като студени хора, груби и непосредствени. Не можеше да си представи Джон Кройдън или Джейк Уайт да вдигат чашата на Артур Илд в сантиментален тост... не и посред бял ден, когато има още купища работа за вършене и животни за гледане.

Очите на Уил отново се взираха в нея, сякаш четеше мислите ѝ:

– А кметът Торин не говори ли за нас, за мен и приятелите ми, когато сте насаме? Или това е въпрос, който нямам право да задавам? Предполагам, че е точно такъв...

– Всъщност не оставам насаме с него.

„*Как го лъжеш!* – помисли си мрачно, като си спомни как Торин я беше прегръщал в коридора след празненството, как ѝ каза, че изгарял за нея. – *Каква лъжкия си само!*“

– Във всеки случай, Уил, мнението на Харт за теб и приятелите ти едва ли би могло да ме засяга? Ти си вършиш работата и това е всичко. Ако ти помагат, защо не приемеш товари не бъдеш просто благодарен?

– Защото нещо куца тук – отговори той и сериозният му тон малко я изплаши.

– Куца? С кмета? И Коневъдната асоциация? За какво говориш?

Той се замисли и промълви:

– Ще ти се доверя, Сюзан!

– Не съм сигурна, че искам да ми доверяваш нещо повече от любовта си – каза тя.

Той кимна:

– И въпреки това бих се чувствал по-добре, ако можех да се доверя

на някого. Можеш ли да ме разбереш?

Девојката кимна в знак на съгласие. Той пристъпи към нея:

– Погледни тук и ми кажи какво виждаш.

Тя погледна и сви рамене:

– Ската. Прекрасен както винаги. Това винаги е било любимото ми място в целия свят.

– Аха, прекрасен е, тъй си е. Какво друго виждаш?

– Табуни на бабуни! – тя се усмихна, за да покаже, че се шегува, но той не отвърна на усмивката ѝ.

– Табуни. Да. Но струват ли ти се колкото *трябва* да са? Ти си виждала коне по Ската през целия си живот. Достатъчно ли са? Помисли си внимателно!

– Не – отговори тя. – Не са колкото трябва.

– Твърде много или твърде малко? Кое от двете?

Тя се поколеба за момент, после въздъхна:

– Твърде много са. Прекалено много.

Уил Диърборн вдигна свитите си юмруци и здраво ги удари един в друг. Сините му очи сияеха:

– Знаех си. Просто си *знаех*!

8

Той попита:

– Колко коне има там?

– Под нас или на целия Скат?

– Само под нас.

Тя се вгледа внимателно, без всъщност да се опитва да брои. Това нямаше да свърши работа, само объркваше. Видя четири доста големи групи от по около двадесет коня във всяка да се носят през тревата почти като птиците в синьото небе над тях. Имаше още около девет по-малки групи, съставени от четворки и осморки...

– Сто и шестдесет? – попита той с тих, почти колеблив глас.

Тя удивена го погледна:

– Аха. Сто и шестдесет имах предвид. Абсолютно точно.

– И каква част от Ската виждаме? Четвърт? Една трета?

– Дори по-малко – възнагради го с мека усмивка. – Както, предполагам, ти е известно. Една шеста от цялото открито пространство, най-вероятно.

– И ако върху всяка шеста има по сто и шестдесет свободно пасящи коня, тогава...

Тя го изчака да изчисти.

– И колко още са в конюшните, обучават се или работят, как смяташ? – продължи той.

– По един на всеки три там долу. Може би и повече.

– Значи говорим за около хиляда и двеста коня. Всички годни за разплод, не мутанти.

Тя го погледна с лека изненада:

– Аха. Тук в Меджис почти няма мутанти... или в някое от другите Външни баронства, ако става въпрос.

– Значи чистокръвни са повече от три на всеки пет?

– Всичките са чисти. Разбира се, от време на време има някой урод, който трябва да бъде убит, но...

– Но не и един от всеки пет живородени?

Стреснатото ѝ изражение беше достатъчен отговор:

– Кой ти каза такива глупости?

– Ренфрю. Каза ми също, че има около петстотин и седемдесет нормални коня тук в Меджис.

– Това е просто... – тя се изсмя смутено. – Просто лудост. Ако баща ми беше тук...

– Но не е – почти я прекъсна Роланд и гласът му беше сух като чупещо се клонче. – Той е мъртъв.

В началото като че ли не забеляза промяната в тона му. После, сякаш прозря намека му:

– Това с баща ми беше случайност. Разбираш ли, Уил Диърборн? Случайност. Ужасно неприятно, но е нещо, което се случва от време на време. Върху него падна кон. Оушън Фоум. Фран казва, че Фоум видял змия в тревата.

– Фран Ленгил ли?

– Аха – тя беше пребледняла. – Фран е яздил много мили с баща ми. Не бяха големи приятели, бяха от различни класи, но язدهа заедно. Някъде е прибрана пелената, която първата жена на Фран е направила за кръщенето ми. Те язدهа заедно по пътя. Не бих повярвала, че Фран Ленгил ще излъже за смъртта на баща ми, нито пък че би имал... нещо общо с това. Въпреки всичко тя със съмнение се взря надолу към препускащите коне. Толкова много. Прекалено много. Баща ѝ би забелязал. А нейният баща би се зачудил за същото, върху което умуваше и тя сега: чии са допълнителните табуни?

– Така се случи, че Фран Ленгил и приятелят ми Стокуърт имаха спор за конете – каза Уил. Гласът му звучеше почти нормално, но изражението му беше странно. – Обсъждаха го на чиста вода, след като ни бяха предложили бира и ние я отказахме. Говориха горе-долу по начина, по който аз и Ренфрю беседвахме на приветствената вечеря при кмета Торин. Когато Ричард попита сай Ленгил колко са ездитните коне, той каза, че са към четиристотин.

– Глупости.

– Май си е така – съгласи се Уил.

– Не им ли е ясно, че конете са тук на открито, където можете да ги видите?

– Знаят, че тъкмо започваме. И сме се насочили към рибарите. Ще продължим около месец, сигурно така си мислят, преди да започнем да се навъртаме *около* конските табуни тук горе. А междувременно те ще се погрижат да... как да го кажа? Добре де, няма значение как го казвам. Не съм много добър с думите, но моят приятел Артър го нарича „мило презрение“. Те са оставили конете пред очите ни, мисля, защото не вярват, че ще разберам какво гледаме. Или защото мислят, че няма да поярваме на очите си. Много съм доволен, че те видях тук.

„Просто защото можеш да ти преброя по-точно конете? Нима това е единствената причина?“

– Но вие ще *трябва* да преброите конете. Евентуално. Искам да кажа, че това сигурно е една от главните нужди на Сдружението.

Той я погледна така, сякаш беше пропуснала нещо очевидно. Накара я да се почувства неудобно.

– Какво? Какво има?

– Може би очакват допълнителните коне да ги няма, докато стигнем до тази част от Баронските неща.

– Да ги няма – *къде!*

– Не знам. Но това не ми харесва. Сюзан, нека си остане между нас двамата, става ли?

Тя кимна. Щеше да е лудост от *нейна* страна да каже на някого, че се е срещала с Уил Диърборн.

– Може и да се окаже, че е безсмислица, но ако не е, знаенето на този факт ще бъде опасно.

Което отново я върна към баща ѝ. Ленгил беше казал на нея и на леля Корд, че Пат е бил хвърлен и след това Оушън Фоум е паднал върху него. Никоя от тях нямаше причини да се съмнява в историята му. Но Фран Ленгил също така беше казал на приятеля на Уил, че тук в

Меджис има само четиристотин годни коня, а това си беше чиста лъжа.

Уил се обърна към коня си и тя се зарадва.

Част от нея желаше той да остане, но вече бяха стояли тук горе твърде дълго. Нямаше причина да очаква някой да дойде и да ги види, но вместо да я успокои, тази мисъл я накара да се чувства по-нервна от всякога.

Той оправи стремето, висящо до ножницата на копието му (Ръшър изпръхтя, сякаш казваше „*Време е да тръгваме*“) и се обърна към нея. Тя се почувства странно, когато срещна погледът му и сега мисълта за *ка* беше прекалено силна, за да я отрече. Опита се да си каже, че това са глупости, чувство за вече преживявано, но не беше така. Беше все едно да откриеш път, който си търсил през цялото време.

– Има и нещо друго, което трябва да ти кажа. Не ми харесва да се връщаме откъдето започнахме, но така трябва.

– Не – възпротиви се тя. – Приключихме с това.

– Казах ти, че те обичам и че ревнувам – за пръв път гласът му не беше добре овладян, засядаше в гърлото му. Тя се притесни, като видя, че в ъгълчетата на очите му има сълзи. – Има и още. Още много.

– Уил, не искам да... – обърна се към коня си. Той я хвана за рамото и я обърна към себе си. Не беше груб, но в действията му имаше решителност. Безпомощно се взря в лицето му и разбра, че не би могла да му се противи повече. Желаше го така силно, че изпитваше болка. Би дала цяла година от живота си, за да може само да сложи длани на бузите му и да докосне кожата му.

– Липсва ли ти баща ти, Сюзан?

– Аха – прошепна той. – Липсва ми много.

– Моят майка ми липсва по същия начин – той я стискаше за раменете. Едното му око трепна и по бузата му като сребърна линия се спусна сълза.

– Мъртва ли е?

– Не, но нещо се случи. Във връзка с нея. На нея. *Господи!* Как мога да говоря за това, след като дори не зная как да *мисля* за това? По един или друг начин, тя е мъртва. Поне за мен.

– Уил, това е ужасно.

Той кимна.

– Последния път, когато я видях, тя ме гледаше по начин, който ще помня до гроба си. Със срам и любов, и надежда – всичко това беше изписано на лицето ѝ. Срамът от това, което съм видял и знам за нея... Надежда, може би, че ще я разбера и ще простя... – той си пое дълбоко

дъх. – През нощта на празненството, точно преди края на поредното блюдо, Раймър каза нещо смешно. Вие всички се смяхте...

– Ако съм го правила, то е защото би изглеждало странно, ако съм единствената, която не се смее – поясни Сюзан. – Не го харесвам. Мисля, че е подъл и противен.

– Всички се смяхте, а аз погледнах към другия край на масата. Към Олив Торин. И за момент си помислих, че това е майка ми. Изражението беше същото, разбираш ли. Същото, което видях сутринта, когато отворих погрешна врата в погрешно време, налетях на майка ми и...

– Стига! – изпищя тя и се дръпна назад от ръцете му. Всичко в нея се беше раздвижило – всички прегради, катинари и резета, които използваше, сякаш се топяха едновременно. – Спри, просто спри, не мога да те слушам да говориш така за нея!

Тя се протегна към Пайлън, но сега целият свят се беше превърнал в мокри шестоъгълници. Тя започна да хлипа. Усети ръцете му на раменете си, но не се съпротивляваше.

– Толкова ме е срам – каза тя. – Срам ме е и ме е страх, и съжалявам. Забравила бях лицето на баща си и... и...

„И никога няма да мога да го открия отново“, искаше да каже, но нямаше нужда от това. Той я спря с целувки. В началото тя просто се остави да бъде целувана... после започна да го целува и целуваше почти с ярост. Тя попи влагата от очите му, после прокара ръце по бузите му. Чувството беше великолепно: дори мекото дращение на брадата по кожата ѝ беше прекрасно. Тя обви ръце около врата му, впила устни в неговите, притискаше го и го целуваше толкова силно, колкото можеше.

9

Това бяха най-хубавите целувки в целия му живот и той никога не ги забрави – мекото приплъзване на устните ѝ, изпълнени с копнеж и вече не така срамежливи. Аромата на дъха ѝ, сладките гънки на тялото ѝ, притиснатото към неговото. Той плъзна ръката си по лявата ѝ гърда, стисна я леко и почувства как сърцето ѝ ускорява ритъма си под пръстите му. Другата си ръка зарови в косата ѝ и я прокара през нея. Никога не забрави мекотата ѝ.

После тя се озова далеч от него, лицето ѝ пламтеше от изчервяване и страст. С едната си ръка докосваше устните, които той беше целувал, докато ги прехапе. Тънка струйка кръв се стичаше от ъгълчето на

долната. Очите ѝ бяха широко разтворени и втренчени в неговите. Гръдта ѝ се повдигаше и спадаше, като че ли току-що беше тичала. А между тях имаше привличане, каквото никога не беше изпитвал през живота си. Беше силно като река и разтърсващо като треска.

– Стига – каза тя с треперещ глас. – Стига, моля те. Ако наистина ме обичаш, не ме оставяй да наруша честта си! Дадох обещание. След като го изпълня, всичко може да се случи, предполагам... ако още ме искаш...

– Ще чакам вечно – отвърна той кротко. – И ще сторя всичко за теб, дори и да стоя встрани и да те оставя да отидеш при друг мъж.

– Тогава, ако ме обичаш, върви си. Моля те, Уил!

– Още една целувка.

Тя пристъпи напред, доверчиво вдигна лице към неговото и той разбра, че може да прави с нея каквото си поиска. Поне засега, тя не беше господарка на чувствата си, беше изцяло негова. Можеше да стори с нея това, което Мартин беше направил с майка му, ако го желаше.

Тази мисъл разпръсна страстта му, превърна я в жарава под силен дъжд и угаси вългнените един след друг.

Вместо страстната целувка, която беше искал, той нежно докосна с устни ъгълчето на устата ѝ, където се стичаше кръвта. Целуна я, вкусвайки собствените си сълзи. Затвори очи и потръпна, когато ръката ѝ докосна косата в основата на врата му.

– Няма да нараня Олив Торин за нищо на света – прошепна тя в ухото му. – Не повече, отколкото бих наранила тебе, Уил. Тогава не разбирах, а сега е твърде късно да оправя нещата. Но ти благодаря за това, че... че не взе каквото можеше. И ще те помня винаги. Ще помня какво е да ме целуваш. Това е най-хубавото нещо, което ми се е случвало, така смятам. Като да се слоят небесата и земята.

– И аз ще помня – той я проследи как се мята на седлото и си припомни оголените ѝ крака да проблясват в мрака през нощта, когато я срещна. И внезапно разбра, че не може да я остави да си отиде. Протегна се напред и докосна ботуша ѝ.

– Сюзан...

– Не – продума тя. – Моля те!

Той се отдръпна. Някак си успя.

– Това е наша тайна – каза тя. – Нали?

– Аха.

Усмивна се при тази дума... но усмивката ѝ беше тъжна:

– Стой далеч от мен отсега нататък, Уил. Моля те. И аз ще стоя

далеч от теб.

Той се замисли и отбеляза:

– Ако можем.

– Грябва, Уил. Налага се.

Препусна бързо. Роланд стоеше до стремето на Ръшър и я гледаше как си отива. Дори когато изчезна от погледа му зад хоризонта продължаваше да гледа.

10

Шерифът Авери, заместник Дейв и заместник Джордж Ригинс седяха на верандата пред шерифския офис и затвор, когато господин Стокуърт и господин Хийт (онзи идиотски птичи череп пак беше на рога на седлото му) преминаха спокойно край тях. Преди петнадесет минути беше иззвъняла камбаната по обед и шериф Авери предположи, че те са се запътили да обядват, вероятно в Милбанк или пък в „Почивката“, където сервираха нелоши порции за обяд. Авери предпочиташе по-калорични неща – половин пиле или парче телешко го устройваше напълно.

Господин Хийт ги поздрави с махване и усмивка:

– Добър ден, господа! Дълъг живот! Свеж бриз! Весела сиеста!

Те му махнаха и се усмихнаха в отговор. Когато двамата изчезнаха от погледа им, Дейв каза:

– Прекарали са цялата сутрин на доковете, брояха мрежите. Мрежите! Вярвате ли го?

– Дас, сър – отговори шериф Авери, отлепи задника си от люлеещото се кресло и изпусна шумна предобедна пръдня. – Дас, сър, вярвам. Аха.

Джордж каза:

– Ако не бяха пресрещнали така момчетата на Джонас, щях да си мисля, че са банда глупаци.

– Те едва ли биха възразявали – съгласи се Авери. Погледна към Дейв, който сега въртеше монокъла на края на панделката му и гледаше в посоката, в която изчезнаха момчетата. Имаше хора в града, които бяха започнали да наричат хлапетата от Сдружението „Малките ковчези“. Авери не беше сигурен какво означава това. Беше се намесил между тях и здравеняците на Торин, беше постигнал хем примирие между тях, хем получи златна монета от Раймър заради усилията си, но все още не знаеше... какво да ги прави?

– Денят, в който пристигнаха – каза на Дейв, – си мислеше, че са меки. Какво мислиш сега?

– Сега? – Дейв за последен път врътна монокъла си, после го намести на окоото си и се загледа в шерифа. – Сега мисля, че може и да са малко по-твърди, отколкото предполагам.

„Да наистина – помисли си Авери. – Но твърд не означава умен, слава на боговете! Аха, благодаря ви за това, богове.“

– Гладен съм като бик, така си е – каза и се изправи. Наведе се, сложи ръце на коленете си и изпусна още една шумна пръдня. Дейв и Джордж се спогледаха. Джордж помахаше с ръка пред лицето си. Шериф Херкимър Авери, баронски шериф, се изправи и изглеждаше едновременно облекчен и недоволен.

– Там има повече място, отколкото тук вътре – поясни той. – Хайде, момчета, да се поразходим надолу по улицата и да понапълним коремите.

11

Дори и залезът не можеше да подобри много изгледа от верандата на Бар Кей. Сградата беше Г-образна и верандата беше построена откъм късата страна. На нея бяха оставени точен брой столове: две тръстикови люлеещи се кресна и дървена пейка, към която беше прикована нестабилна облегалка.

Тази вечер Алан седеше в едно от креслата, а Кътбърт се беше наместил на пейчицата, която явно предпочиташе. На перилото, втрещен в сплесканата пръст пред вратата и към изгорените останки на къщата на Гарбър, стоеше наблюдателят.

Алан беше уморен до смърт и въпреки че и двамата се бяха изкъпали в потока близо до западния край на имението, все още усещаше миризма на риба и водорасли. Бяха прекарали деня в броене на мрежи. Нямаше нищо против тежката работа, дори и ако беше монотонна, но възразяваше срещу безполезния труд. Какъвто беше точно този. Хамбри се делеше на две части – рибари и коневъди. Сред рибарите за тях нямаше нищо и след като прекараха три седмици с тях, и тримата го знаеха вече. Отговорите им бяха там на Ската, а не бяха успели да му хвърлят нищо повече от случаен поглед. По нареждане на Роланд.

Вятърът се усили и за момент можаха да доловят ниския, дрезгав, плачлив вой на изтъняването.

– Мразя този звук – отбеляза Алан.

Кътбърт, необичайно мълчалив и вгълбен тази вечер, кимна и каза само:

– Аха.

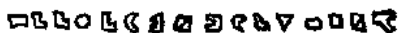
Те всички изразяваха съгласие така, да не споменаваме за „*тъй си е*“, „*тъй си беше*“ и „*точно тъй*“. Алан подозираше, че и тримата ще говорят за Хамбри дълго след като отърсят праха на градчето от ботушите си.

Зад тях се разнесе тропот на конски копита. Копитата на Ръшър.

Роланд спокойно зави зад ъгъла – и когато се появи, нещо сякаш цапардоса Алан като зловещо предзнаменование... вид предчувствие. Чу се плясък на крила, появи се тъмна сянка във въздуха и внезапно една птица кацна на рамото на Роланд. Той не подскочи, а само се поогледа. Стигна до коневръза и седна там с протегнатата ръка.

– Здравей! – каза меко и гълъбът стъпи на дланта му. За единия крак на птицата беше вързана капсула. Роланд я отвори и извади отвътре тънък свитък хартия.

– Здравей! – каза Алан и протегна ръка. Птицата кацна на нея. Докато Роланд слизаше от коня, Алан внесе гълъба в землянката, където под отворения прозорец бяха поставени клетките. Отвори средната и гълъбът, който тъкмо беше пристигнал, скочи вътре. Онзи отвътре излезе и зае мястото на първия. Алан затвори вратичката на клетката, заключи я, прекоси стаята и обърна възглавницата на нара на Бърт. Под нея се намираше плик с няколко празни хартиени ивици и малка писалка. Той взе една от ивиците и писалката, която си имаше собствено резервоарче с мастило и нямаше нужда от презареждане. След това се върна на верандата. Роланд и Кътбърт изучаваха развития свитък, който гълъбът беше донесъл от Гилеад. На него се намираше редица геометрични драскулки:

□ ▽ ◊ ◻ ◼ ◽ ◾ ◿ ◾ ◽ ◼ ◻ ◊ ▽ □

– Какво пише? – попита Алан. Кодът беше доста прост, но той не можеше да го възприеме директно или да го прочете от пръв поглед, както Роланд и Бърт бяха способни. Талантът на Алан (способностите му да проследява, лесният му достъп до докосването) беше в друга насока.

– Фарсън тръгва на изток – прочете му Кътбърт. – Силите са разделени, една голяма и една малка част. Видяхте ли нещо необичайно... –

той погледна към Роланд, почти разколебан. – Нещо необичайно, какво значи това?

Роланд поклати глава. Не знаеше. Съмняваше се, че и хората, които бяха пратили съобщението (един от тях почти със сигурност беше и баща му) са наясно.

Алан връчи на Кътбърт хартията и писалката. С единия си пръст Бърт погали главичката на меко гукащия гълъб. Той размърда криле като че ли изгаряше от нетърпение да потегли на запад.

– Какво да напиша? – попита Кътбърт. – Същото ли?

Роланд кимна.

– Но ние видяхме необичайни неща. – каза Алан. – И знаем, че тук нещо не е наред. Конете... и това малко ранчо на юг, не си спомням името му...

Кътбърт се сети:

– Рокинг Ейч.

– Аха, Рокинг Ейч. Там имаше *волове*. *Волове!* Боже мили, никога не бях виждал такива, освен на картинка.

Роланд изглеждаше притеснен:

– Някой знае ли, че сте ги забелязали?

Алан нетърпеливо сви рамене:

– Не мисля. Там имаше говедари – трима или четирима...

– Четирима, аха – тихо добави Кътбърт.

– ... но не ни обърнаха внимание. Дори когато виждаме разни неща, те си мислят, че не можем.

– Така и трябва да бъде – Роланд се обърна да погледне към залеза и Алан видя нещо на яката на ризата му. Дръпна го толкова бързо, че Роланд дори не го усети. „*Бърт не би могъл да направи това*“ – помисли си Алан не без известна гордост.

– Аха, но...

– Същото съобщение – повтори Роланд. Седна на най-горното стъпало и се загледа във вечерната червенина на запад. – Търпение, господа Ричард Стокуърт и Артър Хийт. Знаем това-онова и вярваме в разни други работи. Но дали Джон Фарсън ще измине целия този път само за да се снабди с коне? Не мисля така. Не съм сигурен, конете са ценни, аха, тъй си е... но не съм сигурен. Така че ще почакаме.

– Добре, добре, същото съобщение – Кътбърт разпъна парчето хартия на перилото на верандата и надраска на него няколко малки серии символи. Алан можеше да разчете това съобщение. Беше виждал същата последователност вече няколко пъти, откакто бяха дошли в Хамбри. –

„Съобщението получено. Добре сме. Няма нищо за съобщаване засега.“

Листчето беше сложено в капсулата и привързано за крака на гълъба. Алан слезе по стъпалата, застана до Ръшър (все още очакващ търпеливо да го разседаят) и подхвърли птицата към гаснещия залез:

– Напред!

Тя се издигна и изчезна с едно плясване на крилете. Можеха да я видят само за малко – тъмен силует на фона на тъмнеещото небе.

Роланд седеше загледан нататък. Замечтаното изражение все още си беше на лицето му. Алан откри, че се чуди дали Роланд е взел правилно решение тази вечер. Никога в живота си не беше помислял такова нещо. Нито пък беше очаквал да му се случи.

– Роланд?

– Хмм? – промърмори като човек, потънал в дълбок сън.

– Ще го разседая, ако искаш – кимна към Ръшър. – И ще го изтрия.

Отговор не последва доста време. Алан тъкмо се нахакна да попита отново, когато Роланд каза:

– Не. Аз ще го направя. След една-две минути – и отново се зазяпа в залеза.

Алан се изкачи по стъпалата към верандата и седна в креслото. Бърт се беше настанил на обичайното място на пейчицата. Сега стояха зад Роланд и Кътбърт погледна въпросително към Алан.

Той му подаде онова, което беше свалил от яката на Роланд. Беше дълъг косъм с цвят на тъмно злато. От лицето на Бърт беше ясно, че знае чии е. Откакто бяха пристигнали в Хамбри, бяха срещнали само едно момиче с дълга руса коса. Двамата се спогледаха. В очите на Бърт Алан видя тревога и насмешка едновременно.

Кътбърт Алгууд вдигна показалец към слепоочието си и се престо-ри, че дърпа спусък.

Алан кимна.

Седнал на стъпалата пред тях, Роланд продължаваше да наблюдава гаснещия залез със замечтани очи.

ОСМА ГЛАВА. ПОД ЛУНАТА НА ТОРБАЛАН

1

Градчето Рици, почти на четиристотин мили на запад от Меджис, не беше нищо особено. Рой Дипейп го достигна три нощи преди Луната

на Торбалан, наричана Късна лятна луна от някои, да се напълни. И го напусна на следващия ден.

Рици беше мизерно миньорско градче на източния склон на планините Ви Кастис, на около петдесет мили от ръба Ви Кастис. Градът имаше само една улица, превърнала се в езеро от кал три дни след първите есенни бури. Там се намираха „Мечите и костенуркови търговски и смесени стоки“, откъдето „Ви Кастис Къмпани“ беше забранила на миньорите да пазаруват, както и магазин на компанията, откъдето биха пазарували *само* нещастници. Имаше смесен затвор и Градска Заседателна Палата с бесило-вятърна мелница отпред, шест бара, работещи с пълна пара.

Рици беше като грозна сведена глава между двата масивни хълма. На юг над града се намираше разровеният склон, където Компанията заселваше миньорите си. На север бяха самите мини – неподсигурени груби шахти, които се спускаха на петдесет фута надолу и там се разклоняваха. Отвън приличаха на дупки, вкопани в голата камениста почва.

Някога мините са били частна собственост, но сега този период беше отминал и всички бяха управлявани от „Ви Кастис Къмпани“. Дипейп знаеше подробностите, защото Големите ковчези бяха участвали в прогонването. Това стана точно след като се беше присъединил към Джонас и Рейнолдс.

Паметта понякога му изневеряваше, но винаги, когато докоснеше ранения си пръст, си спомняше за Диърборн, Стокуърт и Хийт. Искаше да ги види мъртви в редица, с ръце, разперени като парцалените кукли на малко момиченце.

По изгрев Дипейп премина по единствената улица на Рици, подкара коня си в тръс по склона на първия хълм и спря на върха, за да хвърли последен поглед назад. Предната нощ беше разпитвал старото копеле в „Хатиган“. Докато яздеше, си припомни стария негодник. Беше се отнесъл доста честно с него, както прецени. Беше му обещал награда и беше платил за получената информация.

– Мхм – промърмори Дипейп. – Мисля, че старият парцал няма право да се оплаква.

Той лесно проследи пътя на младозците. Бяха се движили на изток по Великия път и навсякъде бяха правили впечатление. И в това нямаше нищо чудно: млади мъже с добри коне, без белези по лицата, без татуировки на регулатори по ръцете, с хубави дрехи на гърба, скъпи шапки на главите... Бяха ги запомнили особено добре в баровете и странноприемниците, където не си поръчваха силни питиета, нито бира. Все едно

идваха от по-ранни, по-добри времена.

„Пикай в лицата им – помисли си Дипейп, докато яздеше. – Господин Артър Ха-Ха-Хийт остава за накрая. Ще си запазя достатъчно пикня да те удавя в нея.“

Бяха ги забелязвали, но нямаше да е достатъчно, ако се върнеше в Хамбри само с толкова. Джонас най-вероятно щеше да му откъсне носа. И щеше да си го е заслужил. Въпросът беше в какво друго са замесени те?

Беше влязъл в два други бара, преди да се навре при „Хатиган“. Поръча си още една бира и се приготви да заговори бармана.

Случайно дочу старчески глас, предизвикващ главоболие. Приказваше за старите дни, както винаги правят дъртите копелдаци, и за това как светът се бил преместил, както и колко по-добре са били нещата, когато той бил момче. След това каза нещо, при което Дипейп наостри уши: как старите дни щели да се върнат, защото не бил ли видял трима млади лордове преди по-малко от два месеца и дори купил на единия от тях питие, пък дори и да било газирана сода?

– Ти не би отличил млад лорд от млад бездомник – подхвърли една мацка, която май имаше само четири зъба, останали в очарователната ѝ уста.

Всички се разсмяха. Старият негодник се огледа и въздъхна:

– Знам, добре де. Забравил съм повече, отколкото някога ще научите, тъй си е. Но поне един от тях беше от рода на Илд, защото го видях в чертите на лицето му... така ясно, както виждам сбръчканите ти цици, Джолейн. – Тогава старият негодник дръпна блузата на проститутката и изля остатъка от бирата си вътре. На свой ред тя грабна халбата и я разби в главата му.

– Махай се оттук! – кресна тя и го бутна към вратата. Няколко яки ритника от миньорите наоколо му помогнаха да се изнесе.

Дипейп излезе след него и му помогна да се изправи.

– Те нямат уважение – потвърди тъжно старото копеле. – Нито разбират, също тъй.

– Аха, тъй си е – каза Дипейп, който още не беше успял да изчисти акцентите на крайбрежието и Ската от речта си.

Старото копеле стоеше полюлявайки се, гледаше към него и бършеше безполезно кръвта, която се стичаше по съсухрените му бузи от разсечения скалп:

– Синко, ще ми купиш ли едно питие? Помни лицето на баща си и дай на стареца едно питие!

– Не съм много по благотворителността, старче – отговори Дипейп.
– Но може и да си спечелиш колкото за едно питие. Ела тук в офиса ми и да видим ще стане ли.

Той поведе старото копеле обратно през улицата по дъсчената настилка, примъквайки го покрай черните люлеещи се врати със златни потоци светлина.

– Твоето офисче – изкиска се старецът, когато Дипейп го поведе по алеята към дъсчената ограда с купчини боклуци в далечния край. Вятърът вееше и пълнеше носа на Дипейп с миризма на сяра и карбид от мините. От дясната им страна звуците от пияната оргия се лееха през стената на „Хатиган“. – Твоят офис, добре казано.

– Аха, офисът ми.

Старецът го погледна, облян в лунната светлина, която се носеше по небето над алеята:

– Да не си от Меджис? Или Тепачи?

– Може от едното, може и от другото, а може и да не съм.

– Познавам ли те? – старецът се взря още по-внимателно в него, изправен на пръсти, като че ли очакваше целувка.

Дипейп го избута встрани:

– Не се ври така, татенце!

Въпреки всичко се чувстваше доста окуражен. Той, Джонас и Рейнолдс *бяха* тук преди и ако старецът можеше да си спомни лицето му, сигурно не приказваше глупости за трите хлапета, които е видял далеч по-скоро.

– Разкажи ми за тримата млади лордове, тате. – Дипейп почука по стената на „Хатиган“. – Тия вътре може и да не се интересуват, обаче аз...

Старецът се втренчи в него с мътен, пресметлив поглед:

– Дали пък няма да получи парче метал?

– Мхм – промърмори Дипейп. – Ако ми кажеш каквото искам да науча, ще ти дам метал.

– Злато?

– Разкажи ми и ще видиш.

– Не, сър. Плащането първо, приказката после.

Дипейп го стисна за ръката, завъртя я и изви китката му, която беше като сноп пръчки, опрени в кльошавите рамене на стареца:

– Продължавай да ме дразниш, татенце, и ще ти счупя ръката!

– Пусни ме! – изпищя безпомощно старият негодник. – Пусни ме, вярвам в благородството ти, млади сър, щото имаш благородно лице!

Да! Да, наистина!

Дипейп го пусна. Старият негодник войнствено го огледа, потривайки рамото си. На лунната светлина засъхналата по бузата му кръв изглеждаше черна.

– Трима бяха, точно тук – каза той. – Хлапета с висок произход.

– Хлапета или лордове? Кое от двете, татенце?

Старото копеле обмисли внимателно въпроса. Дупката в главата, нощният въздух и извиването на ръката май му бяха върнали здравия разум, поне временно.

– И двете, струва ми се – заключи. – Единият със сигурност беше лорд, все едно дали ония вярват или не. Защото видях баща му, а баща му носеше пистолети. И не такива мизерни като твоите, ами *истински* пистолети, каквито е виждал само баща ми като дете. Големи и с дръжки от сандалово дърво.

Дипейп се втренчи в стареца, възбудата му нарасна... „*Държат се като стрелци*“ – беше казал Джонас, когато Рейнолдс възрази, че са твърде млади. Сега му се струваше, че шефът е бил прав.

– Дръжки от *сандалово дърво*? – учуди се той. – От *сандалово дърво*, татенце?

– Аха – старецът *забеляза* възбудата му и видимо се възгордя.

– Стрелец, имаш предвид. Бащата на единия от младежите е носел големи пушкала.

– Ахм, стрелец. Един от последните лордове. Родът си отива сега, но моят баща ги е познавал добре. Стивън Дисчейн от Гилеад. Стивън, синът на Хенри.

– А този, който си видял наскоро...

– Синът му, внукът на Хенри Слабия. Другите също изглеждаха благородни, биха могли и да произхождат от родовете на лордове, но този, който видях идва директно от Артур Илд, от една или друга страна. Сигурен съм както знам, че ходя на два крака. Заслужих ли си вече метала?

Дипейп понечи да потвърди, но осъзна, че дори не знае кой от тримата има предвид дъртия. – Трима млади мъже – подчерта той, – трима аристократи. И имаха ли те пистолети?

– Не там, където могат да ги видят, във всеки случай – каза старецът и грозно се изсмя. – Но имаха, о, да. Сигурно скрити в одеялата им. Готов съм да се закълна.

– Аха – каза Дипейп. – Предполагам, че би се закълел. Трима младежи и единият е син на лорд. На *стрелец*, както смяташ. Стивън от

Гилеад.

Името му се струваше познато, охо, тъй си беше.

– Стивън Дичейн от Гилеад, точно така.

– И как се представи този млад лорд?

Старото копеле тревожно се намръщи в усилие да си спомни:

– Диърфилд? Диърстайн? Не се сещам точна...

– Добре, добре, познавам го. И ти си спечели метала.

– Така ли? – старецът отново се приближи, дъхът му беше кисело-сладък от плевела. – Злато или сребро? Какво е то, приятелю?

– Стомана – отвърна Дипейп, извади пистолета си и стреля два пъти в гърдите на стареца. Всъщност му правеше услуга.

Сега се връщаше в Меджис. Щеше да пътува много по-бързо като не се налага да задава въпроси.

Чу се плясък на криле над главата му. Един гълъб (тъмносив, с бял пръстен около врата) кацна на една скала точно пред него, като че да си откъдне. Странна птичка. Не, помисли си Дипейп, не е див гълъб. Нечий избягал любимец? Не можеше да си представи кой в това забравено от Бога кътче на света би могъл да отглежда *друго*, освен полудиво куче. Във всеки случай, печен гълъб щеше да му подейства добре, когато спре да нощува.

Дипейп извади пистолета си, но преди да успее да спусне предпазителя, *гълъбът* полетя на изток. Дипейп все пак стреля след него. Понякога човек има късмет... не и този път. Гълъбът се наклони леко, после изправи линията на полета си и изчезна в посоката, в която се движеше самият Дипейп. Той се изправи на седлото без да губи самообладание. Беше сигурен, че Джонас ще е много доволен от откритията му.

2

Три дни след като Рой Дипейп беше напуснал Рици и беше поел обратно към Хамбри, Роланд, Кътбърт и Алан язدهа първо по дългия склон на Ската и после в пустеещите земи, които жителите на Хамбри наричаха Лошите треви. Пред тях, след като веднъж излязоха на открито, ясно се виждаха оронени и ерозирани възвишения. В средата им се намираще тъмна пропаст с гладки ръбове.

От края на Ската до скалите имаше около шест мили. На третата четвърт от пътя минаха край истинско природно чудо – стърчаща нагоре скала, която приличаше на отрязан до първата фаланга пръст. Под

нея имаше малка, прилична на бумеранг полянка и когато Кътбърт извика диво, за да чуе ехото на гласа си, групичка дърдорещи ЖИВОТИНЧЕТА изскочи от тревата и хукна на югоизток към Ската.

– Това е Висящата скала – поясни Роланд. – В основата ѝ има изворче – единственото в този район, както казват.

Това бяха единствените думи, които си размениха по време на езда. Кътбърт и Алан обаче си отдъхнаха. През последните три седмици те правеха едно и също. На Роланд му беше лесно да каже, че трябва да изчакат, да обръщат най-голямо внимание на неща, които нямат значение и да броят онова, което забелязват с периферното си зрение. Не можеха да вярват на замечания си и напоследък разсеян приятел. Не откряха повече руси косми по яката му и тази вечер той повече приличаше на себе си, като че ли беше оставил онова абстрактно палто въщи. Поне временно. А може би и за постоянно, ако имаха късмет. Можеха само да изчакват. В края на краищата *ка* щеше да си каже думата, както винаги.

На миля или някъде толкова от скалите, силният морски бриз, който беше духал в гърбовете им през цялото време, внезапно спря и те чуха тих, немузикален писък, идващ откъм дупката, която наричаха Айболт каньон. Алан дръпна юздите, смръщен като човек, който е захапал неочаквано кисел плод. Това, за което се сети, беше шепа остри камъчета, стискани и търкани едно в друго в силна длан. Над каньона кръжаха привлечени от звука птици.

– Наблюдателят не го харесва, Уил – каза Кътбърт и почука с кокалчета по птичия череп. – На мен също не ми допада. За какво сме тук?

– Да броим – отговори Роланд. – Пратиха ни да броим всичко и да отбелязваме всичко, а това е нещо, което става за броене и отбелязване.

– О, да. Хиляда шестстотин и четиринадесет риболовни мрежи, седемстотин и десет малки лодки, двеста и четиринадесет големи лодки, седемдесет вола, за които никой не споменава и, на север от града, едно изтъняване. Каквото и да е *това*.

– Ще трябва да разберем – каза Роланд.

Навлязоха в звука и въпреки, че не им хареса, никой не предложи да се върнат назад. Бяха изминали целия път до тук и Роланд беше прав – това им беше работата. Освен това ги глождеше любопитство.

Входът на каньона беше доста солидно преграден с храсти, както Сюзан беше казала на Роланд. През средата на храсталаците имаше пътека, която беше прекалено тясна за конете и при гаснещата светлина Роланд не виждаше почти нищо.

– Ще влизаме ли вътре? – попита Кътбърт. – Нека в протокола се

отбележи, че съм против, макар че не се каня да вдигам бунт.

Роланд нямаше намерение да ги прекарва през храстите и към източника на звука. Не и при условие, че имаше само смътна представа какво е изтъняване. Беше задал няколко въпроса за него през последните седмици, но получи малко полезна информация. „Бих стоял по-далечко“ – беше съветът на шериф Авери. До момента най-ценно беше наученото от Сюзан в нощта, когато я срещна.

– Кротко, Бърт. Няма да влизаме.

– Добре – меко добави Алан.

Роланд откри, че колкото по-дълго си в близост до Айболт каньон, толкова по-дълбоко се вмъква стърженето в мозъка ти. Влиза в ушите, но и в зъбите ти – вибрира като нервен възел в гърдния кош и сякаш прояжда меката и деликатна тъкан зад очите. А най-вече се пъха в мозъка ти и ти казва, че всичко, от което някога си се страхувал, е точно зад следващия завой на пътеката.

След като веднъж достигнаха равната и гладка земя в края на пътеката светлината беше почти угаснала и когато слязоха от седлата и приближиха до ронещия се ръб на каньона, виждаха само сенки.

– Не е добре – каза с отвращение Кътбърт. – Трябваше да си тръгнем по-рано, Роланд... Уил, исках да кажа. Какви глупаци сме!

– Щом искаш, тук горе мога и да съм Роланд за теб. Но трябва да видим това, за което сме дошли и да го преброим – едно изтъняване, както сам каза. Само почакай.

Те чакаха и след двадесетина минути Луната на Торбалан се издигна над хоризонта – перфектна лятна луна, грамадна и оранжева. На лицето ѝ ясно можеше да се види Торбалан, който идваше от Нищото с торба пиращи души. Сгърченият силует беше съставен от мътните сенки. Зад него оранжевата светлина сияеше като адски огън.

– Брр – потръпна Кътбърт. – Това е гнусен начин да видиш що за звук идва от дълбините.

Но въпреки това останаха на местата си докато луната се издигна в небето и премина в сребристо. Най-сетне беше горе-долу достатъчно високо, за да хвърли мрачната си светлина в Айболт каньон. Трите момчета се възряха надолу. Роланд не беше сигурен за приятелите си, но не мислеше, че би могъл да проговори, дори ако му се налага.

„Задънен каньон, много къс и със стръмни стени“ – беше казала Сюзан и описанието ѝ се оказа съвсем точно. Тя също беше обяснила, че Айболт изглежда като комин, обърнат настрани и Роланд предположи, че това също е истина, ако си представиш, че падналият комин би

могъл малко да се пречупи и да се срути, изкривен в средата.

До тази извивка каньонът беше съвсем нормален. Стените бяха прекалено стръмни за катерене, освен може би на едно място точно след малкия крив завой. Там Роланд забеляза нещо като пукнатина нагоре по стената на каньона, с достатъчно опорни точки по нея. Нямахше истинска причина да отбелязва това, но просто го направи, както щеше да търси потенциални пътища за бягство през целия си живот.

Зад завоя дъното на каньона се превръщаше в нещо, което никой от тях не беше виждал преди... и когато се върнаха в землянката след няколко часа, бяха съгласни, че не са съвсем сигурни какво *точно* са видели. Задната част на Айболт каньон беше залята от зловеща сребриста течност, от която се издигаха струйки дим или мъгла. Течността сякаш се движеше леко, блискайки се в стените, които я обграждаха. По-късно щяха да открият, че и течността, и мъглата са светлозелени. Лунната светлина ги правеше сребристи.

Докато гледаха, една тъмна летяща фигура се плъзна надолу към повърхността на изтъняването. Преследваше нещо във въздуха и след това отново се опита да се издигне. За секунда скимтящият, бърборещ вой се усили и се превърна почти в глас. Свали птицата от въздуха и я дръпна надолу. Зеленикаво просветване, късо и нефокусирано, пробяга по повърхността на изтъняването като електричество и изчезна.

Трите момчета ужасено се спогледаха.

„Скачай, стрелецо!“ – внезапно се чу един глас. Беше гласът на изтъняването, но и този на баща му, а също и на Мартин заклинателя, Мартин съблазнителя. А най-страшното от всичко беше и неговият собствен глас.

„Скачай и остави всичките си грижи. Тук няма да те притеснява любов към момичета, няма да обременяват детската ти душа погребения на изгубени майка. Ще имаш само покой в средата на вселената – само мазна сладост на гниеца плът.“

„Ела, стрелецо. Стани част от изтъняването.“ С унесено изражение и празни очи, Алан се насочи към ръба на скалата, десният му бутуш беше толкова близо до края, че токът пръскаше малки облачета над бездната и пращаше надолу малки камъчета. Преди да направи и пет стъпки, Роланд го хвана за колана и го дръпна грубо назад.

– Къде си мислиш, че отиваш?

Алан го погледна с поглед на сомнамбул. Очите му се изясняваха, но бавно.

– Не знам... Роланд.

Под тях изтъняването виеше, ръмжеше и пееше. Имаше и друг звук, също така – напевно, мазно мърморене.

– Аз знам – каза Кътбърт. – Знам накъде сме тръгнали всичките. Към Бар Кей. Хайде, да се махаме оттук – умолително погледна към Роланд. – Ужасно е!

– Добре.

Но преди да ги поведе надолу по пътеката, той пристъпи до ръба и погледна към мътното сребърно езеро долу:

– Отчитам – отбеляза предизвикателно, – отчитам едно изтъняване. – После, като понижи глас, добави: – И проклето да е!

3

Настроението им се възвърна по обратния път. Морският бриз беше прекрасен и живителен след мъртвешката миризма на каньона и изтъняването.

Докато яздеха по Ската Алан каза:

– Какво ще правим сега, Роланд? Имаш ли представа?

– Не. Честно казано, не знам.

– За начало може да вечеряме – весело предложи Кътбърт и почука за подкрепа кухия череп на наблюдателя.

– Знаеш какво имам предвид.

– Да – съгласи се Кътбърт. – Но ще ти кажа нещо, Роланд...

– Уил, ако обичаш. Сега сме отново на Ската и нека бъда Уил.

– Аха, добре. Ще ти кажа нещо, Уил. Не можем да продължаваме с това броене на мрежи, кораби, станове и колела. А вярвам, че да се правим на глупаци ще е доста по-трудно, като стигнем до конете.

– Да – съгласи се Роланд, спря Ръшър и погледна назад откъдето бяха дошли. – Но ще ви кажа отново и на двамата, че *не става въпрос само за конете*. Дали на Фарсън му трябват? Сигурно. Както и на Сдружението. Воловете също. Но коне има навсякъде – може би не така добри като тези, но всяка стряха е добра при буря, както казват. Тъй че, ако не са конете, какво ще е? Докато не разберем, или докато не решим, че *никога* няма да научим, продължаваме както досега.

Част от отговора ги чакаше в Бар Кей. Беше кацнал на коневръза и кисело въртеше опашка. Когато гълъбът скочи в дланта на Роланд, той видя, че едното от крилете му е странно наранено. Някакво животно – вероятно котка – се беше приближило достатъчно близо, за да го одере,

реши той.

Бележката, привързана за крака му, беше къса, но обясняваше доста от онова, с което не бяха наясно.

„Ще трябва да я видя отново“ – помисли си Роланд след като прочете писмото и почувства прилив на задоволство. Пулсът му се ускори и той се усмихна под студената сребърна светлина на Луната на Торбалан.

ДЕВЕТА ГЛАВА. СИТГО

1

Луната на Торбалан започна да избледнява – щеше да отнесе по-голямата и весела част от лятото със себе си, когато си отиде. Следобед, четири дни след пълнолуние, старият ратай от кметския дом (Мигел беше живял там много преди Харт Торин и щеше вероятно да продължи да си живее след като Торин се върне в ранчото си) стигна до къщата, която Сюзан делеше с леля си. Водеше великолепен кафяв кон. Беше вторият от трите, обещани от кмета и Сюзан веднага разпозна Фелиша. Кобилата беше една от любимките от детството ѝ.

Сюзан прегърна Мигел и го целуна. Широка усмивка на стареца би разкрила всичките му зъби, ако му бяха останали такива.

– Хиляди благодарности, бащице – каза му тя.

– За нищо – отвърна той и ѝ връчи повода. – Това е авансов дар от кмета.

Тя го наблюдаваше как се отдалечава и усмивката лека – полека изчезна от устните ѝ. Фелиша стоеше търпеливо до нея, тъмнокафявата ѝ козина блестеше като сън на лятна светлина. Но не беше сън. Приличаше на такъв в началото. Сега вече беше попаднала в капан. Фелиша не беше подарък, нито пък Пайлън – те бяха постъпково изпълнение на договора, който тя беше сключила. Леля Корд би се шокирала, но Сюзан знаеше истината.

Когато Сюзан поведе подаръка си (който всъщност беше върната собственост от нейна гледна точка) към конюшната, леля Корд стоеше на кухненския прозорец. Викна нещо весело относно коня, който бил хубаво нещо и че грижите за него ще дават на Сюзан по-малко време за глупости. Сюзан усети надигащ се в гърлото ѝ остър отговор и го преглътна. Помежду им беше настъпило враждебно примирие откакто се бяха карали за ризата и Сюзан не искаше първа да го нарушава. Твърде

много проблеми се бяха струпали върху главата и сърцето ѝ. Помисли си, че при още един спор с леля си може просто да я смачка като сухо клонче под ботуша си. На около десет години беше попитала баща си защо е толкова мълчалив и той ѝ отговори: „*Защото често мълчанието е злато*“. Това я беше озадачило тогава, но сега го разбираше по-добре.

Настани Фелиша до Пайлън, изтри я и я нахрани. Докато кобилата дъвчеше овес, Сюзан провери копитата ѝ. Не ѝ харесаха подковите, които конят носеше, тъй че тя свали от гвоздея до вратата торбата на баща си, праметна презрамката през рамо и извървя двете мили до Конюшната и Чудесната ковачница на Хуки. Кожената торба до бедрото ѝ върна спомена за баща ѝ по начин толкова свеж и ясен, че мъката я сграбчи отново и ѝ се доплака. Помисли си как би се възмутил той от положението, в което се намираше, дори би се отвратил. И Уил Дийрборн щеше да му хареса, беше сигурна – да му хареса и да го одобри за нея. Това я натъжи още повече.

2

Знаеше как да слага подкови и дори се наслаждаваше на това, когато беше в добро настроение – беше мръсна, проста работа, винаги беше възможно да те ритнат здравословно в ребрата, та това да разсее скуката и да те върне в реалността. Но за *правенето* на подкови не знаеше нищо и нямаше намерение да научава. Брайън Хуки ги майстореше някъде там отзад в ковачницата си. Сюзан лесно подбра четири нови с подходящ размер. Миризмата на коне и прясно сено я зарадва. Конюшната и ковачницата на Хуки изглеждаха наистина страхотно. Като погледна нагоре, тя не видя нито една дупка в покрива. Времената май бяха добри за Хуки.

Той оправя подковите за нула време. Когато Сюзан се помъчи да обсъди заплащането, той се засмя и отвърна, че знае, че тя ще уреди сметките си веднага щом може, ако е рекъл Бог. Не би се отнасял така безгрижно дори към дреболия като четирите подкови само допреди година, но сега тя беше най-добрата приятелка на кмета Торин и нещата се бяха променили.

Следобедното слънце я заслепи след сумрака в ковачницата на Хуки. В последния момент успя да забележи някакъв силует на фона на светлината и след това се сблъска с него достатъчно силно, за да издърнчат зъбите ѝ и новите подкови на Фелиша. Щеше да падне, ако не я

бяха прихванали здравите ръце, които бързо се протегнаха и я сграбчиха за раменете. До този момент очите ѝ вече се бяха приспособили и тя с удивление и недоволство видя, че младият човек, който едва не я беше съборил в праха, беше един от приятелите на Уил – Ричард Стокуърт.

– О, сай, моля за извинение! – каза той, изгърсвайки ръкавите ѝ, сякаш наистина я беше съборил. – Добре ли сте? Наистина ли сте добре?

– Добре съм – отговори тя с усмивка. – Моля, не ми се извинявайте! – Почувства внезапно желание да го целуне по устата и да каже: „*Предай това на Уил и му кажи, че няма значение какви съм ги приказвала! Кажи му, че там, откъдето идва тази, има още хиляди! И му кажи да дойде и да ги вземе всичките!*“

Вместо това си представи смешната картинка как Ричард Стокуърт целува Уил по устата и му казва, че това е от Сюзан Делгадо. Започна да се киска. Сложи ръце на устата си, но това не свърши работа. Сай Стокуърт ѝ се усмихваше в отговор... несигурно и предпазливо. „*Той сигурно си мисли, че съм луда... Такава съм! Луда съм!*“

– Добър ден, господин Стокуърт – каза тя и го подмина, за да запази сериозно изражението си.

– Добър ден, Сюзан Делгадо – подвикна ѝ той в отговор.

Тя се огледа едва когато беше на петдесетина ярда нататък по улицата, но него вече го нямаше. Не беше влязъл при Хуки, помисли си тя. Чудеше се какво ли е правил господин Стокуърт в тази част на града.

След около час и половина, когато извади новите подкови от торбата на баща си, откри отговора. Между две от подковите имаше пъхнато нагънато листче хартия и още преди да го отвори тя знаеше, че сблъскването ѝ с господин Стокуърт не е било случайност.

Разпозна почерка на Уил – същия като на бележката от букета.

Сюзан,

Можем ли да се срещнем в Ситго тази вечер или утре по същото време? Много е важно. Има връзка с онова, което обсъждахме преди. Много те моля!

У.

П.П. Най-добре да изгориш бележката.

Тя веднага я изгори и докато гледаше как пламъците първо се издигат и после гаснат, си повтаряше отново и отново думите, които най-силно я бяха впечатлили: Много те моля!

3

Тя и леля Корд хапнаха хляб и супа в мълчание и след вечеря Сюзан изкара Фелиша на Ската и гледаше как слънцето залязва. Нямаше да се срещне с него тази вечер. Вече беше имала прекалено много неприятности заради импулсивното си и необмислено поведение. Но утре?

Защо Ситго?

Има връзка с това, което обсъждахме преди.

Да, вероятно. Не се съмняваше в честта му, въпреки че много се чудеше дали той и приятелите му са онези, за които се представят. Вероятно искаше да се срещнат по въпрос, който засягаше мисията им (въпреки че тя нямаше представа какво общо би имало нефтеното поле с прекалено многото коне на Ската), но между тях беше възникнало и друго – сладко и опасно чувство. Можеха да започнат с разговор, но сигурно щяха да завършат с целувки... а целувките щяха да са само началото. Познанието не променяше чувствата и въпреки всичко тя искаше да го види. *Трябваше да го види.*

Така че стоеше изправена върху седлото на новия си кон (друга част от аванса на Торин по заплащането на девствеността ѝ) и гледаше как слънцето потъва и почервява на запад. Слушаше старото мърморене на изтъняването и за пръв път от шестнадесет години наистина се колебаеше. Всичко, което желаше, се противопоставяше на чувството ѝ за чест. Чувстваше *ка* да нараства около нея, като надигащ се около нестабилна къща вятър. Но беше лесно да предадеш честта си по тази причина, нали? Да се извиниш за пропадналия си здрав разум като въвлечеш всемогъщата *ка*. Беше мекушав начин на мислене.

Никога не се беше отдавала на религията и слабо вярваше в божествата на Средния Свят, тъй че, когато слънцето залезе тя се опита да се моли на баща си. И отговорът дойде, въпреки че не разбра дали идва от него или от собственото ѝ сърце.

„Нека ка реши сама – каза гласът в съзнанието ѝ. – Тъй или иначе ще го направи – винаги така става. Ако ка надвие честта ти, тъй да е. Нека ка прецени искреността на обещанието ти, колкото и да е трудно това.“

4

На следващия ден беше неделя, традиционният почивен ден за

каубоите. Малката групичка на Роланд също почиваше.

– Честно ще е да си отдъхнем – отбеляза Кътбърт, – след като и без друго не знаем какво да предприемем сега.

Точно тази неделя – шестата откакто бяха пристигнали в Хамбри – Кътбърт отиде на Горния пазар (Долният беше по-евтин, но смърдеше твърде много на риба според него), разглеждаше ярко оцветените наметала и едва съдръжаше сълзите си. Майка му беше имала *serape*, което много харесваше и той си спомни как беше яздила понякога с него. Този спомен го изпълни с отчаяна носталгия. „Артър Хийт“, *ка-май* на Роланд, страдаше за майчето си така, че очите му се насълзяваха! Беше шага точно в стила на... добре де, в стила на Кътбърт Алгууд.

Докато си стоеше и беше сплел ръце зад гърба си като посетител на художествена галерия някой леко го потупа по рамото. Той се обърна и видя момичето с руса коса.

Кътбърт не беше изненадан, че Роланд си е паднал по нея. Тя беше просто главозамайваща дори когато носеше джинси и фермерска риза. Косата ѝ беше пристегната отзад с няколко груби ремъчни примки, а очите ѝ бяха така яркосиви, каквито Кътбърт никога не беше виждал. Той си помисли, че е цяло чудо, дето Роланд изобщо е в състояние да забелязва и другите страни на живота си... дори елементарни неща като миене на зъбите. На всичкото отгоре тя подежда като лекарство и за Кътбърт: сантименталните спомени за майка му изчезнаха моментално.

– Сай – заговори я той. Това беше всичко, което можеше да измисли, но поне беше някакво начало.

Тя кимна и му протегна това, което хората в Меджис наричат „корвет“. – Общоприетата дефиниция е „малък пакет“, а действителното значение е „малка кесийка“. Тези малки кожни предмети, които побираха не повече от няколко монети, по-често принадлежах на дамите, отколкото на господата, въпреки че това не беше някакво твърдо установено модно правило.

– Изпусна това, приятел – каза тя.

– Не, благодаря, сай.

Тази тук можеше да принадлежи и на мъж – беше от черна кожа и без дръжка за през рамо, но той никога не я беше виждал. Никога не беше притежавал „корвет“, ако ставаше дума.

– Твоя е – настояваше тя и сега очите ѝ така го пронизваха, че той направо чувстваше погледа ѝ да прогаря кожата му. Би трябвало да разбере веднага, ако не беше заслепен от внезапната ѝ поява, а също и от хитростта. Човек някак си не очаква от толкова красиво момиче да е и

хитро. Красавиците не са такива, като правило, пък и не им трябва. Доколкото Бърт можеше да каже, всички хубави момичета трябва само да се събуждат сутрин и нищо повече.

– Твоя е.

– О, да – каза той и почти издърпа малката кесийка от ръцете й. Чувстваше как глуповата усмивка се разлива по лицето му. – Сега, след като го споменахте, сай...

– Сюзан – погледът ѝ беше внимателен и предпазлив. – Нека съм Сюзан за теб, моля.

– С удоволствие. Моля за извинение, Сюзан, просто умът и паметта ми, като разбраха че е неделя, си стиснаха ръцете и отидоха на почивка заедно и ме оставиха временно без акъл в главата.

Можеше да дърдори в този дух най-малкото час, но тя го спря с безгрижното умение на по-голяма сестра:

– Лесно бих повярвала, че нямаш контрол над акъла си, господин Хийт. Или над езика си, но сигурно ще трябва да се грижиш по-добре за кесията си в бъдеще. Приятен ден! – изрече и изчезна, преди той да успее да продължи.

5

Бърт откри Роланд на мястото, където той често ходеше тези дни – горе на онази част от Ската, която повечето местни наричаха Градския страж. Даваше прекрасен изглед към Хамбри, замечтан в синкавата ома-ра на неделния следобед, но Кътбърт доста се съмняваше, че точно гледката към града докарва най-стария му приятел тук отново и отново. Мислеше си, че по-скоро изгледът към къщата на Делгадо е основната причина.

Този път Роланд беше с Алан, но и двамата мълчаха. Кътбърт *приемаше* факта, че някои хора могат да изкарват доста време без да си приказват, но не мислеше, че някога би *разбрал* това нещо.

Пристигна в галоп, пъкна ръка под ризата си и извади кесийката.

– От Сюзан Делгадо. Даде ми я на Горния пазар. Прекрасна е, но е и хитра като лисица. Казвам го с огромно възхищение.

Лицето на Роланд светна и се оживи. Когато Кътбърт му хвърли торбичката, той я улови с една ръка и дръпна връзките ѝ със зъби. Вътре, където пътешественикът би държал парите си, имаше малко парченце сгъната хартия. Роланд го прочете набързо, светлината угасна в очите

му и усмивката изчезна от устните му.

– Какво пише? – попита Алан.

Роланд му връчи бележка и отново се заяпа над Ската. Преди Кътбърт да види истинското отчаяние в очите на приятеля си, той не беше осъзнал напълно колко далеч в живота на Роланд (и по този начин в живота на всички им) е проникнала Сюзан Делгадо.

Алан му предаде бележката. Състоеше се от две изречения:

„По-добре да не се срещаме. Съжалявам!“

Кътбърт я прочете два пъти, като че ли самият прочит можеше да я промени и след това я върна на Роланд. Той я прибра обратно и върза връзките, след което пхна малката кесийка в джоба си.

Кътбърт мразеше мълчанието повече от опасността (а това си беше опасност за него), но всеки опит да завърже разговор, който провеждаше наум, му се струваше груб и безчувствен, като се има предвид изражението на приятеля му. Все едно някой беше отровил Роланд. Кътбърт се отвращаваше от мисълта, че едно прекрасно младо момиче може да разтваря крака за високия и кокалест кмет на Хамбри, но настроението на Роланд предизвика в него по-силни емоции. За това тук можеше и да я намрази.

Най-накрая Алан проговори, почти свенливо:

– Ами сега, Роланд? Ще ходим ли да душим в нефтеното поле без нея?

Кътбърт одобри това. При първа среща мнозина подценяваха Алан Джоунс като глупак. Но сега, по дипломатичен начин, който Кътбърт никога не би съумял да приложи, той беше посочил, че неприятният сблъсък на приятеля им с любовта не променя техните задължения.

И Роланд се изправи на седлото и запита:

– Големите ковчези видя ли ги в града?

– Джонас и Рейнолдс – отвърна Кътбърт. – Все още няма и следа от Дипейп. Мисля, че Джонас го е пребил и го е хвърлил от скалите в изблик на ярост след онази нощ в бара.

Роланд поклати глава:

– Джонас прекалено много се нуждае от доверените си хора, за да ги хаби. Не, Дипейп просто е отстранен за известно време.

– Къде? – попита Алан.

– Където трябва да заляга в храстите и да стои под дъжда, когато времето е лошо! Най-вероятно Джонас го е пратил обратно по следите ни.

Алан възкликна изненадано. Роланд се беше отпуснал удобно

върху Ръшър и гледаше съм сънливите земи долу и към пасящите коне. С една ръка несъзнателно докосваше кесийката, която беше пъхнал в ризата си. Накрая отново погледна към тях.

– Ще почакаме още малко – добави той. – Тя може и да си промени мнението.

– Роланд... – поде Алан със сериозен тон.

– Не се съмнявай в мен, Алан! Говоря като син на баща си.

– Добре – Алан се протегна и леко го побутна по рамото. Що се отнася до Кътбърт, той си запази правото да съди по-късно. Роланд може да действаше правилно, а може и да не беше така. Кътбърт обаче предположи, че в този момент той не е господар на мислите си.

– Помните ли какво обичаше да посочва Корт като основна слабост за червеи като нас? – попита Роланд с лека усмивка.

– „Препускате без да сте го обмисляли и падате в дупка“ – изимитира Алан толкова добре, че накара Кътбърт да се изсмее на глас.

Усмивката на Роланд също се разшири:

– Да. Това са думи, които смятам да запомня, момчета. Няма да разглобя играчката, за да видя какво има вътре... освен ако нямам друг избор. Сюзан може и да се завърти наоколо, ако ѝ дадем време да помисли. Вярвах, че вече ще е съгласна да ме види, но поради... другите проблеми между нас – той замълча и известно време се възцари тишина.

– Ще ми се бащите ни да не ни бяха изпращали – проговори накрая Алан... въпреки че всъщност бащата на *Роланд* ги беше изпратил и тримата го знаеха. – Твърде сме млади за проблеми като тези.

– Справихме се чудесно онази нощ в „Почивката“ – напомни Кътбърт.

– Това беше тренировка, не престрелка. И те не ни приемаха на сериозно. Няма да се повтори.

– Не биха ни пратили, ако знаеха какво ще открием – каза Роланд. – Но сега, след като сме открили, трябва да действаме, нали?

Алан и Кътбърт кимнаха. Трябваше да действат, в това нямаше и капка съмнение.

– Във всеки случай, твърде късно е да се притесняваме. Ще чакаме и ще се надяваме на Сюзан. Не бих приближил Ситго без някой от Хамбри, който знае това-онова за мястото... Но ако Дипейп се върне, ще трябва да пробваме. Един Бог знае какво може да е открил или какви истории ще си измисли, за да се хареса на Джонас, или пък какво ще направи Джонас, след като го изслуша. Може да се стигне до престрелка.

– Ще ѝ пратиш ли друга бележка, Уил Диърборн? – попита Алан.

– Не – отговори Роланд. – Ще ѝ дадем време, колкото и да е трудно. И ще се надяваме любопитството ѝ да я докара насам.

След тези думи той се обърна към изоставената землянка, която им служеше за дом. Кътбърт и Алан го последваха.

6

Сюзан работи здравата през остатъка от неделата – чистеше боксовете, носеше вода, изми всички стъпала. Леля Корд мълчаливо я наблюдаваше едновременно със съмнение и учудване. Сюзан не се интересуваше от това ѝ – искаше само да се изтощи и така да избегне още една безсънна нощ. Всичко беше приключило. Нека да стане каквото трябва.

– Да не си полудяла, момиче?. – беше всичко, което леля Корд ѝ каза, когато тя изля последното ведро мръсна вода зад кухнята. – Неделя е!

– Не съм откачила – отвърна тя, без дори да я погледне.

Легна си веднага след като луната изгря. Ръцете ѝ бяха изтощени, краката я боляха, гърбът я пробощаде, но въпреки това не можа да заспи. Лежеше в леглото с отворени очи и нещастна. Часовете отминаваха, луната залезе, а Сюзан все още не заспиваше. Гледаше в мрака и се чудеше дали има някаква възможност, дори минимална, баща ѝ да е бил убит, за да му затворят очите и устата.

Накрая стигна до извода, че е съгласна моментално да се срещне с Уил, дори и само за да успокои притеснения си мозък.

След като осъзна това, облекчението се плъзна по цялото ѝ тяло и тя заспа.

7

Късно на следващия следобед, когато Роланд и приятелите му бяха в „Почивка за пътника“. Шийми дойде отвън, където беше поливал цветята си. Носеше розовото сомбреро в едната си ръка, а в другата стискаше малък пакет.

– Здравсти вий, Малки ковчези! – викна приветствено и се поклони по начин, който беше отлична имитация на техните поклони. Кътбърт отчасти се забавляваше да види такъв поклон, направен от човек с градинарски сандали. – Как сте? Добре, надявам са, щото и аз съм така!

– Добре сме като пълни бъчви с дъждовна вода – отвърна Кътбърт. – Но на никого от нас не му се нрави да ни наричат Малки ковчези, така че карай по-внимателно, става ли?

– Аха – съгласи се Шийми весело както винаги. – Аха, господин Артър Хийт, добри човече, дето ми спаси живота! – той спря и за момент изглеждаше объркан, като че не можеше да си спомни защо беше дошъл при тях. След това погледът му се проясни, усмивката отново грейна и той протегна пакета към Роланд:

– За теб, Уил Диърборн!

– Наистина ли? Какво има вътре?

– Семенца! Точно тъй си е!

– От теб ли са, Шийми?

– О, не.

Роланд взе пакета, който беше сгънат залепен. Нямаше надписи отпред или отзад, а връхчетата на пръстите му не напипаха семена вътре.

– От кого тогава?

– Не си спомням – каза Шийми и отклони поглед встрани. След това очите му отново се насочиха към Роланд с надежда и несигурност. – Помня обаче какво трябваше да ти кажа.

– Хм; Давай тогава Шийми!

С тоя на човек, който рецитира заучено произведение, едновременно горд и нервен, той каза:

– Тези семена си разпилял по Ската.

Очите на Роланд блеснаха така яростно, че Шийми отстъпи една крачка назад. Дръпна бързо сомбрерото си, обърна се и изхвърча навън. Харесваше Уил Диърборн и приятелите му. Видя нещо в очите на Уилсай, което силно го изплаши. В този момент разбра, че и Уил е убиец, също като онзи в палтото или този, който искаше Шийми да му облизва ботушите, или стария белококс Джонас с треперещия глас.

Лош като тях, че даже и повече.

8

Роланд пъкна пакетчето със семена в ризата си и не го отвори, докато тримата не се върнаха на верандата на Бар Кей. Изгънването мърмореше в далечината, карайки конете им нервно да въртят уши.

– Е? – повдигна вежди Кътбърт, неспособен да сдържи любопитството си.

Роланд извади плика и го разкъса. Докато го правеше, знаеше какво иска да му съобщи Сюзан.

Останалите се наведоха – Алан отляво, Кътбърт отдясно, докато развиваше парчето хартия. Той отново видя простичкия й акуратен почерк. Съобщението не беше по-дълго от предишното, но съдържанието му беше съвсем различно.

Има портокалова горичка на около миля от градската част на Ситго. Ще те чакам там при изгрева на луната. Ела сам.

С.

И отдолу, с малки печатни букви: ИЗГОРИ ЛИСТА

– Ще ви следим – каза Алан.

Роланд кимна:

– Да, но отдалеч.

След това изгори бележката.

9

Портокаловата горичка беше грижливо посадена във формата на правоъгълник в края на отчасти буренясал черен път. Роланд пристигна там след смрачаване, но поне половин час преди бързо изтъняващата Луна на Торбалан да се издигне отново над хоризонта.

Докато обикаляше около един от редовете, заслушан в призрачните звуци откъм нефтеното поле на север, обзе го дълбока носталгия. Беше породена от аромат на портокаловите цветчета – нежен, надвиващ тежката смрад на петрол. Тази малка горичка нямаше нищо общо с ябълковите градини на Ню Канаан... но напомняше за тях. Вятърът люлееше дърветата и миризмата му напомняше за Гилеад с горчива настойчивост. Мина му през ум, че може никога повече да не види дома си – че се е превърнал в скитник като Луната на Торбалан горе в небето.

Чу стъпките ѝ, чак когато застана зад него. Обърна се и пристъпи към нея.

Тя направи тревожен жест и Роланд спря объркан.

– Уил Диърборн, срещаме се с радост и болка – каза Сюзан с трепещ глас и тогава той я целуна. Изгаряха един за друг, докато Луната на Торбалан се издигаше в пламъците на последната си четвърт.

10

Рия седеше в самотната си хижа пред кухненската маса, сведена над топката, която Големите ковчези ѝ бяха донесли преди месец и половина. Лицето ѝ беше обляно в розово сияние и никои вече не би го сбъркал с лице на момиче. Тя притежаваше невероятна жизнена сила, която я крепеше през многото години (само най-възрастните жители на Хамбри имаха бегла представа колко е възрастна Рия от Къос. През последните дни не ѝ оставаше време дори да имитира чистене. Стъклената топка я беше обсебила. Когато не гледаше в нея си *мислеше* за гледането вътре... Такива неща беше видяла!

Ермот се виеше между костеливите ѝ крака и съскаше недоволно, но тя не го забелязваше. Вместо това се сведе още по-ниско към отровното розово сияние на топката, омагьосана от видяното вътре.

Това бяха момичето, което дойде при нея, за да докаже девствеността си и младежът, който тя видя първия път, когато погледна в топката. Този, който беше сбъркала със стрелец преди да осъзнае, че е млад.

Глупавото момиче, което беше дошло при Рия с песен и си беше тръгнало в по-подходящо мълчание, беше чисто и можеше все още да е такова, но нямаше да запази девствеността си още дълго. И дали Харт Торин няма да остане изненадан, когато вземе предполагаемо чистата си млада любовница в кревата? Имаше начини да излъжеш мъжете за това (мъжете направо *си просеха* да бъдат лъгани), но *тя* не знаеше това. О, чудесно! И като си помислеше, че може да види Мис Горделивка да си разтваря краката точно тук, в прекрасното ѝ кълбо! О, беше невероятно! Направо страхотно!

Тя се наведе още по-близо, дълбоките орбити на очите ѝ се изпълниха с розов огън. Усетил, че е сляпа за умилкванията му, Ермот пропълзя мрачно по пода в търсене на буболечки. Мъсти отскочи от него и изсъска котешка ругатня, а шестокраката му сянка беше голяма и странна върху осветената от огъня стена.

11

Роланд усети какво ще се случи. Някак си успя да отстъпи от нея, тя също се дръпна, очите ѝ бяха разширени, а бузите ѝ пламтяха – можеше да види червенината дори на светлината на току-що изгрялата

луна. Тестисите му бяха болезнено стегнати.

Тя се обърна и Роланд видя, че сомбрерото ѝ се е килнало на гърба. Протегна едната си трепереща ръка и го оправи. Тя притисна пръстите му. Обърна се към него с умолителни очи.

– Какво да сторим? О, Уил, какво трябва да правим?

– Най-доброто, което можем – отговори той. – Както винаги ни се е налагало. Както бащите ни са ни учили.

– Това е лудост. Ако някога ни видят заедно, ще имаме сериозни проблеми. – Той се приближи към нея, но тя отстъпи назад. – Най-добре да не го правим, Уил. Ако го сторим, само ще страдаме. Освен ако нямаш предвид...

– Знаеш, че нямам. Тя кимна:

– Сложил ли си на стража приятелите си?

– Аха – отвърна той и неочаквано се усмихна – усмивка, която тя толкова обичаше. – Но не и където могат да *ни* гледат.

– Благодаря на боговете за това! – тя се изсмя объркано. После пристъпи към него толкова близо, че той едва се въздържа да не я прегърне отново. Вгледа се с любопитство в лицето му. – Кой си ти всъщност, Уил?

– Почти този, който казвам, че съм. В това е смешката, Сюзан. Приятелите ми и аз не бяхме изпратени тук, защото сме били пияни и сме вандалствали, но не бяхме и изпратени да разкриваме какъвто и да е заговор или секретна конспирация. Бяхме просто момчета, които трябва да се махнат от пътя по време на опасност... Всичко започна, откакто... – той тръсна глава, за да покаже колко безпомощен се чувства и Сюзан отново се сети, че *ка* е като вятъра – когато дойде, може и да ти вземе билетата, хамбара и къщата. А дори и живота.

– А Уил Диърборн истинското ти име ли е?

Той сви рамене:

– Всяко едно име е еднакво подходящо, струва ми се, ако този, който отговаря на него е добър. Сюзан, ти беше в кметския дом днес, защото моят приятел Ричард те е видял да яздиш...

– Аха, налагаше се – каза тя. – Защото аз ще съм тазгодишното Жътвено момиче – Харт ме е избрал и държа да отбележа, че аз не бих се захванала с подобно нещо за нищо на света. Пък и на Олив, предполагам, ѝ е още по-тежко.

– Ще бъдеш най-хубавото Жътвено момиче, каквото някога е имало – каза той и чистата сигурност в гласа му я накара да потрепне от удоволствие. Бузите ѝ отново се зачервиха. Жътвеното момиче трябваше да

си сменя дрехите пет пъти между обедния празник и Огъня на свечеряване. Всеки костюм беше по-хубав от предишния (в Гилеад те щяха да са девет, в това отношение Сюзан си нямаше и представа каква късметлийка е). Тя би носила с радост и петте заради Уил, ако той беше Помощник на Жътваря. Дори по-радостно тя би носила шестия костюм – сребърна дреха с тънки като косъм презрамки и пола, която стигаше високо до бедрата ѝ. Това беше костюм, който прислужницата Мария, шивачката Кончита и Харт Торин щяха някога да видят. Него трябваше да носи, когато влезе в покоите на стареца като държанка, след като празникът приключи.

– Когато беше там, видя ли онези, дето се наричат Големите ковчези?

– Видях Джонас и онзи с палтото да си говорят в двора – отговори тя.

– Не и Дипейп? Червенокосия?

Тя поклати глава.

– Знаеш ли как се играе на Обсада, Сюзан?

– Аха. Баща ми ми показва, когато бях малка.

– Тогава знаеш как червените се подреждат от едната страна на дъската, а белите от другата. Как се скупчват около укреплението и се наместват едни спрямо други, за да подобрят защитата. Това, което се случва в Хамбри сега, е почти същото. И, както в играта, сега е най-важно кой пръв ще излезе иззад прикритието. Разбираш ли? Тя кимна веднага:

– В играта първият, който излезе зад укреплението става уязвим.

– Също и в живота. Винаги. Но понякога дори да останеш зад прикритието е трудно. Приятелите ми и аз вече преброихме почти всичко, което можем да си позволим. Да броим остатъка...

– От конете на Ската, например.

– Аха, точно тъй. Да ги преброим ще е да излезем иззад прикритието. Или воловете за които знаем...

Веждите ѝ се повдигнаха:

– Няма волове в Хамбри. Трябва да сте сгрешили нещо.

– Няма грешка.

– Къде са?

– В Рокинг Ейч.

Сега веждите ѝ се смъкнаха и се склочиша в замислена гримаса:

– Това е ранчото на Лаело Раймър.

– Аха, братът на Кимба. Но това не са единствените скрити

съкровища в Хамбри напоследък. Има допълнителни каруци, повече ха-мути, укрити по хамбарите на членовете на Коневъдната асоциация, допълнителни хранителни запаси...

– Уил, не...

– Да. Всичко това и много повече. Само че да ги преброим – да ни видят да ги броим – ще е нарушаване на прикритието. Бихме рискували да ни „обсадят“. Последните ни дни приличат на кошмар – опитваме се да изглеждаме извънредно заети, без да се качваме на онази страна на Ската, която гледа към Хамбри. Става все по-трудно и по-трудно. След това получихме съобщението...

– Съобщение ли? Как? И откъде?

– Най-добре да не знаеш за това, струва ми се. Но то ни накара да вярваме, че някои от отговорите, които търсим, може да са в Ситго.

– Уил, мислиш ли, че това там може да ми помогне да разбера повече за случилото се с баща ми?

– Не знам. Възможно е, предполагам. Всичко, което знам със сигурност е, че най-сетне имаме възможност да преброим нещо от значение без да ни видят да го правим.

– Ела – каза тя. – Знаем една пътека.

12

Под бледата светлина на намалялата луна, Сюзан го преведе през портокаловата горичка към бученето и скърцането на нефтеното поле. Тези звуци караха гръбнака на Роланд да потрепва. Щеше му се да държи единия от pistolетите си, скрити под дъските на пода на земянката.

– Можеш да ми се довериш, Уил, но това не значи, че ще съм ти от голяма полза – каза тя с малко по-силен от шепот глас. – Била съм достатъчно близо до Ситго, за да го чувам през целия си живот, но на пръсти мога да преброя идванията си тук. Първите две-три са били заедно с мои приятели.

– А после?

– С баща ми. Той винаги се е интересувал от Древните и лея ми Корд често казваше, че това ще свърши зле – тя преглътна с мъка. – И той наистина свърши зле, макар да се съмнявам, че Древните са отговорни. Бедният татко.

Те достигнаха ограда с мрежа. Зад нея се издигаха кулите на

петролните помпи като войници с ръста на властелина Пърт. Звукът им беше задъхан – дишане на изтощени до смърт чудовища. Разбира се, това беше място, което приличаше на къща с духове на открито.

– Надявам се, че приятелите ти ще следят добре.

– Тъй ще е.

– Имате ли уговорен сигнал?

– Писък на козодой. Да се надяваме, че няма да го чуем.

– Аха, дано е тъй – тя го хвана за ръката и го поведе през нефтеното поле.

13

Първия път, когато газовата факла проблесна пред тях, Уил промърмори под мустак ругатня (толкова бърза, каквато тя не беше чувала от смъртта на баща си) и спусна свободната ръка към колана си.

– Полека! Това е само свещ! Газова тръба!

Той бавно се отпусна:

– Тази, която ползват, нали?

– Аха. Подкарват няколко машини с газта. Не са нищо повече от играчки, тъй си е. Най-вече правят лед.

– Опитах го в деня, когато посетихме шерифа.

Той не се стресна, когато факлата пламна отново. Огледа без особен интерес трите танка за газ зад онова, което хората в Хамбри наричаха „свещ“. Наблизо бяха отрупани ръждиви бутилки, в които газта да може да се налива и пренася.

– Виждал ли си такива преди? – попита тя.

Той кимна.

– Вътрешните Баронства сигурно са много странни – каза Сюзан.

– Започвам да си мисля, че не са по-странни от тези във Външната Арка – добави той и бавно се обърна. Посочи нещо.

– Какво е онуй здание там? От Древните ли е останало?

– Аха.

На изток от Ситго почвата стръмно се спускаше по обрасъл с дървета склон с широк прорез в средата. Пътеката се виждаше на лунната светлина като път в косата. Недалеч от края на склона имаше обградено с камъни полурухнало здание. Купчините боклук сигурно бяха останки от множество паднали комини – поне така можеше да се съди от този, който все още се крепеше. Каквото и да бяха правила Древните освен

това, бяха произвеждали и сума дим.

– Имало е полезни неща там, когато баща ми е бил малък – каза тя. – Хартия и разни такива, дори и писалки с мастило, които работят... по-не известно време. – Тя посочи отляво на сградата, където се простираше правоъгълник от разтрошени камъни и няколко ръждиви скелета, служили някога на Древните за странния им начин на пътуване без коне. – Преди там имаше неща като танкове за газ, само че много, много по-големи. Като големи сребърни кутии. И не ръждяваха като останалите. Нямам представа какво е станало с тях, освен ако някой не ги е отмъкнал за водни цистерни. Никога не бих посмяла... Може да донесе нещастие, даже ако не са заразени с нещо.

Тя се обърна към него и го целуна.

– О, Уил. Колко жалко е за теб.

– Колко жалко и за двама ни! – каза той и след това си размениха един от онези дълги, болезнени погледи, на които са способни само тийнейджърите. Най-сетне се разделиха и продължиха напред, хванати за ръце.

Тя не можеше да прецени кое я плаши повече – няколкото помпи, които още работеха или дузините повредени такива. Това, което знаеше със сигурност беше, че няма сила на земята, която да я прекара през оградата без приятел близо до нея. Помпите пищяха; от време на време някой цилиндър изскърцваше като че ли е бил настъпен. На равномерни интервали „свещта“ избухваше като драконов дъх и „захвърляше“ сенките им далеч напред. Тя се послуша за писъка на козодоя, но не чу нищо.

Стигнаха до широка ивица (някога без съмнение това е бил главен път), която разделяше нефтеното поле на две. По средата ѝ преминаваше стоманена тръба с ръждиви болтове. Беше закопана дълбоко и над земята се виждаше само горният ѝ ръб.

– Какво е това? – попита той.

– Тръбата, която отвежда нефта към онази сграда, струва ми се. Не служи за нищо, защото е суха от години.

Той приклепна на едно коляно, плъзна внимателно длан в пространството между чакъла на насипа и ръждивата стена на тръбата. Тя нервно го наблюдаваше, хапейки устни, за да се удържи да не каже нещо, което сигурно ще прозвучи страхливо или женствено: Какво, ако там долу в забравения от Бога мрак има отровни паяци? Или ако ръката му се заклеци? Какво ще правят тогава?

Нищо такова не би могло да стане, разбра тя, когато той издърпа

ръката си. Беше мазна и черна от петрол.

– Суха от години? – попита той с лека усмивка.

Тя можеше само стреснато да поклати глава.

14

Последваха тръбата до мястото, където изгнила порта преграждаше пътя. Тръбата (сега тя можеше да види нефта да тече от старите й винтове, дори и на слабата светлина) хлътваше под вратата. Минаха над нея. Помисли си, че ръцете му са малко твърде интимни в помагането и трепваше при всяко докосване. „Ако не спре, главата ми ще експлодира като «свецта»“ – помисли си тя и се засмя.

– Сюзан?

– Не ми обръщай внимание, Уил, просто нерви.

Размениха си още един дълъг поглед, когато стояха от другата страна на вратата и след това заедно се спуснаха по хълма. Докато вървяха, тя забеляза нещо странно – много от боровете бяха окастрени. Белезите от брадви и боровата смола ясно се забелязваха на лунната светлина и изглеждаха пресни. Тя ги посочи на Уил, който кимна и не каза нищо.

В подножието на хълма тръбата се показваше от земята и, подкрепяна от редица ръждиви стоманени подпори, се точеше на около седемдесет ярда към изоставената сграда, преди да прекъсне внезапно. Под този участък имаше нещо, което приличаше на езеро от съхнещ, лепкав петрол. Това, че се беше блискало тук от известно време, Сюзан можеше да определи по трупове на птиците, които се виждаха, разпилени из него. Бяха качнали да проучат, залепнали и обречени да умрат по бавен и жесток начин.

Тя се втрени в това с разширени, неразбиращи очи. Уил беше коленичил. Тя проследи ясното движение на пръста му с нарастващо неверие и объркване. Имаше следи. Много големи. Само едно животно можеше да остави такива.

– Волове – възкликна тя.

– Аха. Дошли са оттам. – Той посочи мястото, където свършваше тръбата. – И са тръгнали натам... Личеше си, че някой се е опитал да скрие следите и отгъпаната почва, по която нещо тежко беше влачено и търкаляно. Бъркотията беше леко загладена, но следите все още бяха ясни. Тя дори си помисли, че знае какво са теглили воловете. Разбра, че

Уил също знае.

Следите се разделяха на две дъги от края на тръбата. Сюзан и Уил Диърборн последваха дясната. Тя не беше изненадана да види следи от колела, отпечатани заедно с копитата на воловете. Те бяха плитки (лято то беше сухо, а почвата – твърда почти като чакъл), но все пак се виждаха. Това означаваше, че е преместван голям товар. Иначе защо са били нужни волове.

– Гледай – каза Уил, когато приближиха края на гората в подножието на хълма. Тя най-сетне видя какво е привлякло вниманието му, но се учуди колко остри бяха очите му. Направо свръхестествени. Виждаха се следи от ботуши. Не бяха пресни, но бяха доста по-нови от следите на воловете и колелетата.

– Те са на онзи с палтото – поясни той, като посочи ясната редичка следи. – На Рейнолдс.

– Уил! Не би могъл да знаеш!

Той изглеждаше изумен, после се засмя:

– Разбира се, че мога. Той върви като извърща малко левия си крак. Това не е магия, Сюзан, дъще на Патрик, само следотърсачество.

– Как може да знаеш толкова много и да си така млад? – попита тя. – Кой си ти, Уил?

Той се изправи и я погледна в очите:

– Не се казвам Уил, а Роланд. И сега оставих живота си в ръцете ти. Нямам нищо против това, но може би съм подложил и твоя живот на риск. Трябва да пазиш тайната до смърт!

– Роланд... – каза тя удивено. Опитваше името на вкус.

– Аха. Кое от двете ти харесва повече?

– Истинското – отговори веднага. – Това е благородно име, тъй си е.

Той се усмихна успокоен и това беше усмивка, която му възвърна младежкия вид.

Тя се надигна на пръсти и докосна с устни неговите. Целувката, която започна сковано, разцъфна като цвете: разтвори се и беше бавна и сладка. Тя чувстваше езика му да докосва долната ѝ устна и го посрещна, срамежливо в началото, със собствения си език. Ръцете му обгърнаха гърба ѝ, после се промъкнаха отпред. Докосна гърдите ѝ, после срамежливо прокара длани от основата до върховете им. Изпусна лека, нечленоразделна въздишка. Когато се притисна по-близо до нея и започна да целува шията ѝ, тя почувства каменната твърдост под колана му. Това беше *ка* в крайна сметка – *ка* като вятъра и тя щеше да тръгне

доброволно с него, да остави честта и обещанията зад себе си.

Отвори уста да му го каже и тогава я обзе странно, но много ясно усещане, че ги наблюдават. Тя като че ли дори знаеше кой ги гледа. Отдръпна се от Роланд, токовете на ботушите ѝ несигурно потропваха в полуразличените следи на воловете.

– Махай се, дърта мръснице! – промърмори. – Ако ни следиш някак си, не знам как, *то се махай веднага!*

15

На върха на Къос Рия се дръпна от топката, бълвайки ругатни с такъв нисък и дрезгав глас, че звучеше точно като собствената си змия. Не знаеше какво е казала Сюзан (звучите не минаваха през кълбото, само гледките), но знаеше, че момичето я е усетило. И щом това стана, всичко изчезна. Стъклената топка проблесна в яркорозово и след това потъмня. Нито едно прокарване на ръката над нея не можа да я накара да се проясни отново.

– Аха, добре, тъй да е! – изрече накрая и се предаде. Помнеше проклетото свенливо момиче да стои хипнотизирано на прага ѝ. Помнеше и какво беше казала на момичето да стори, след като загуби девствеността си и започна да се хили, а доброто ѝ настроение се възвърна. Защото ако тя се отдадеше за пръв път на това скитащо хлапе, вместо на Харт Торин, майтапът щеше да е още по-голям, нали?

Рия седеше в сенките на смрадливата си къща и започна да се киска.

16

Роланд се взря в нея с разширени очи и когато Сюзан му разказа малко повече за Рия (тя пропусна отвратителното описание на процеса, залегнал зад думите „доказване на невинност“), желанието му се охлади достатъчно, за да си възвърне самоконтрола.

– Мисля, че само си си въобразила – каза той, когато тя завърши разказа си.

– Не е така.

– Не е дори подсъзнанието ти?

При тези думи тя сведе поглед и не каза нищо.

– Сюзан, не бих те наранил за нищо на света.

– И ме обичаш? – все още без да вдига очи.

– Аха, така е.

– Тогава най-добре не ме целувай и докосвай повече, не и тази вечер. Не бих устояла, ако го сториш.

Той кимна безмълвно и протегна ръка. Тя я стисна и заедно продължиха в посоката, в която вървяха преди.

Още когато бяха на десетина ярда от горичката и двамата видяха сиянието на метал, въпреки гъстите клони. „Твърде гъсти – помисли си тя. – Твърде гъсти още от тук.“

Бяха клонки от борове, онези, които бяха отсечени от дърветата на склона. Те прикриваха големите сребърни казани, липсващи от павирания участък. Най-вероятно сребърните контейнери бяха докарани до тук от воловете и после скрити. Но защо?

Роланд проучи редиците струпани борови клонки, после спря и премести няколко встрани. По този начин създаде проход и я подкани да мине навътре.

– Оглеждай се внимателно! – каза той. – Съмнявам се, че са си играли да слагат капани или жици, но винаги е добре да внимава човек.

Зад камуфлажната стена танкерите бяха грижливо строени като войничета-игралки в края на деня и Сюзан изведнъж разбра защо са били скрити. Те бяха отново снабдени с колела, добре изработени от солиден дъб. Всяко беше обхванато от тънка желязна лента. Колелетата бяха нови, както и лентите, а осите бяха изработени на ръка. Тя познаваше само един ковач в Баронството, способен да извърши такава фина работа – Брайън Хуки, при когото беше ходила за подковите на Фелиша. Той се усмихваше и я потупваше по рамото, когато го беше посетила с торбата на баща си на бедрото. Брайън Хуки беше един от най-добрите приятели на Пат Делгадо.

Спомни си, че по всичко личеше, че времената са добри за сай Хуки. В ковачницата имаше предостатъчно работа. Хуки беше правил купища колела и оси. Разбира се, някой му е плащал за труда. Възможно беше да е Елдред Джонас; Кимба Раймър беше още по-подходящ за работодател. Харт? Тя просто не би могла да повярва. Умът на Харт, колкото и малко да му беше останал, това лято беше фиксиран върху друг проблем.

Между танкерите имаше нещо като пътека. Роланд бавно премина по нея с ръце на гърба и четеше надписите върху табелите на танкерите: СИТГО. СЪНОКО. ЕКСЪН. КАНО – КО. Спря веднъж и прочете на

глас, колебливо:

– Чисто гориво за по-добро бъдеще – изсумтя меко. – Глупости! *Това* е бъдещето.

– Роланд. – Уил, исках да кажа. За какво *служат* те?

В началото той не й отговори, а тръгна обратно покрай лъскавите стоманени казани. Бяха четиринадесет от тази страна на мистериозно реактивираната петролна тръба и тя предположи, че същият брой са и от другата. Докато той вървеше, почукваше с юмрук по всеки един. Звукът беше глух и плътен. Всички бяха пълни с петрол от нефтеното поле на Ситго.

– Били са приготвени от доста време, предполагам – каза той. – Съмнявам се, че Големите ковчези са направили всичко сами, но няма съмнение, че са участвали... Първо са били сложени новите колелета на мястото на старите изгнили гуми. После са ги напълнили. Използвали са воловете да ги подредят тук, в основата на хълма. После, когато сме дошли, им се е сторило разумно да вземат мерки и да скрият тези тук. Може и да сме глупави бебета, но сигурно сме достатъчно умни, за да се зачудим какво правят тук двадесет и осем пълни нефтени танкери с нови колелета. Така че са дошли и са ги покрили.

– Джонас, Рейнолдс и Дипейп.

– Аха.

– Но защо? – Тя го хвана за ръката и повтори въпроса си. – За какво *служат* те?

– За Фарсън – отговори привидно спокойно Роланд. – За Добрия. Сдружението знае, че той е открил няколко военни машини. Те или са останали от Древните, или идват от друго „къде“-то. Досега Сдружението не се страхуваше от тях, защото те не работеха. Мълчаливи са. Някои казваха, че Фарсън е полудял да се доверява на такива повредени неща, но...

– Но може и да не са повредени. Може да им трябва само това тук. И сигурно Фарсън е наясно.

Роланд кимна.

Тя докосна единия от танкерите. Пръстите й се омазниха. Тя ги потри, подуши ги, после клекна и откъсна сноп трева да си обърше ръцете:

– Нашите машини не работят с това. Пробвали сме. Задавя ги.

Роланд отново кимна.

– Моят ба... моят народ от Вътрешния Полукръг също е наясно. Разчитат на това. Но ако Фарсън се е забъркал в това и е пратил хора да

дойдат тук и да напълнят танкерите, както явно е направил, той или знае начин да го докара до използваемо състояние, или мисли, че може. А ако вкара силите на Сдружението в битка на място, където бързото отстъпление е невъзможно и ако може да използва машини с оръжия като онези, за които се разказва в легендите, би могъл да спечели не само битката. Би могъл да покори десет хиляди бойци на коне и да спечели войната.

– Но сигурно бащите ви знаят, че...

Роланд поклати глава. Едно беше какво точно знаят бащите им, а съвсем друго какви заключения ще си извадят. Какво караше хората да вършат това – нужда, страх или фанатична гордост, предавана от баща на син по линията на Артур Илд? Можеше да й каже само някои от поздравленията си.

– Мисля, че няма да чакат още много, за да ударят Фарсън. Иначе Сдружението просто ще си изгние отвътре. А ако това се случи, голяма част от Средния Свят ще си замине с него.

– Но... – тя замълча, прехапа устни и поклати глава. – Сигурно дори Фарсън трябва да знае... да разбира... – тя се вгледа в него с широко отворени очи. – Начините на Древните водят към смъртта. Всеки го знае, тъй си е.

Роланд от Гилеад откри, че си спомня за готвача на име Хакс, който увисна на въжето. Той беше умрял за Фарсън. Но преди това беше троил деца заради него.

– Смъртта – каза той – е точно това, на което служи Джон Фарсън.

Отново в градината.

Струваше им се, че са минали часове, но всъщност бяха изминали не повече от четиридесет и пет минути. Последната лятна луна, смалена, но все още ярка, продължаваше да сияе над тях.

Тя го преведе обратно до мястото, където беше вързала коня си. Пайлън сведе глава и изцвили меко към Роланд. Той видя, че конят е подготвен за тихо промъкване – всяко копито и стремената бяха омотани с парцали.

После се обърна към Сюзан.

Кой може да си спомни сладостта и болките от онези ранни години? Помним нашата първа истинска любов не по-ясно от халюцинациите, сполетели ни при силна треска. Тази нощ и под бледнеещата луна, Роланд Дисчейн и Сюзан Делгадо бяха почти разкъсани на части от копнежите си един за друг, съмняваха се какво е правилно и умираха от чувства, които бяха едновременно силни и безнадеждни.

Пристъпиха един към друг, после отстъпиха... Вглеждаха се в очите си с безпомощно възхищение... Тя помнеше думите му, че ще стори всичко за нея, дори ако трябва да я дели с друг мъж. Не биваше (и сигурно не *можеше*) да наруши даденото на Торин обещание. И тук беше най-страшното: дори и да беше силна като вятър *ка*, май честта и обещанията, които бяха дали, щяха да се окажат още по-силни.

– Какво ще правим сега? – попита тя с пресъхнали устни.

– Не знам. Трябва да си помисля и да говоря с приятелите си. Леля ти ще ти се кара ли като се прибереш? Ще иска ли да знае къде си била и какво си правила?

– За мен ли се притесняваш или за себе си и плановете си, Уили?

Той не отговори, само я гледаше. След малко Сюзан сведе поглед:

– Съжалявам, това беше жестоко. Не, тя няма да ме накаже. Често излизам да яздя нощем, въпреки че рядко се отдалечавам толкова от къщата.

– Но тя не би могла да знае къде си ходила?

– Не. Пък и напоследък се отбягваме. То е като да държиш две бурета с барут на едно и също място. – Тя протегна ръце. Затыкна ръкавиците в колана си и пръстите, които стиснаха неговите длани, бяха студени. – Това няма да свърши добре – прошепна.

– Не говори така, Сюзан.

– Налага се. Но каквото и да се случи, аз те обичам, Роланд.

Той я прегърна и я целуна. Тя бавно доближи устни до ухото му и прошепна:

– Ако ме обичаш, тогава ме люби. Накарай ме да наруша обещанието си.

За дълго време, докато сърцето ѝ не биеше, той не отговори и тя си позволи да се надява. После поклати глава – само веднъж, но уверено:

– Сюзан, не мога.

– Значи гордостта ти е по-голяма от любовта към мен? Аха? Тъй да бъде! – Тя се метна на седлото и не обърна внимание на тихия му повик да почака. Той нямаше да я получи обезчестена и нейното обещание към Торин беше дадено преди Роланд да се появи на земята. Така беше и как смееше той да настоява, че загубата на чест и последвалият срам ще са само нейни? По-късно, легнала в леглото си и страдаща от безсъние, тя щеше да осъзнае защо бе постъпил така. И тя дори не беше напуснала портокаловата горичка, когато вдигна лявата ръка към лицето си, усети влагата там и разбра, че той също е плакал.

Роланд обикаляше горите извън града до залеза на луната, като се опитваше да овладее поне малко бурните си емоции. Чудеше се какво да правят с откритието си в Ситго и след това мислите му отново се прехвърляха към Сюзан. Беше ли той глупак, че не я взе, когато тя искаше да бъде обладана? „Ако ме обичаш, люби ме.“ Тези думи почти то бяха разкъсали. Но в дълбините на сърцето си (където му говореше най-чистият бащин глас) той усещаше, че не е сгрешил. Това не беше само въпрос на чест, каквото и да си мислеше тя. Но нека я остави да мисли каквото си ще. По-добре тя да го намрази малко, отколкото да осъзнае в каква опасност са и двамата.

Около три той се направи да обърне към Бар Кей, когато чу бърз тропот на конски копита да се приближава от запад по главния път. Без да мисли защо му се струва толкова важно да го стори, Роланд се обърна в тази посока и накара Ръшър да спре зад висок, увяхнал жив плет. За около десет минути звукът от копита продължаваше да се чува. Времето беше достатъчно, за да осъзнае Роланд кой препуска към Хамбри два часа преди изгрев. И не сбърка. Луната беше залязла, но той разпозна Рой Дипейп. По изгрев Големите ковчези отново щяха да са трима.

Роланд обърна Ръшър в предишната посока и го пришпори с цел да се присъедини към собствените си приятели.

ДЕСЕТА ГЛАВА. МЕЧКА И РИБКА, И ЗАЙЧЕ, И ПТИЧКА

1

Най-важният ден в живота на Сюзан Делгадо – денят, в който съдбата ѝ се преобърна като повдигнат с лост камък – дойде около две седмици след разходката ѝ с Роланд на лунна светлина по нефтеното поле. Оттогава го беше виждала половин дузина пъти, винаги отдалеч. Поздравяваха се като далечни познати. Всеки път, когато махваше с ръка, я пронизваше остра като нож болка и въпреки че без съмнение беше жестоко, се надяваше, че той изпитва същите чувства. Ако през тези две мъчителни седмици се беше случило нещо добро, то беше само, че най-големият ѝ страх (да не се разнесе слух за нея и Уил Диърборн) премина и

тя откри, че в действителност съжалява за липсата му. Слух? Нямахте за какво да се клюкарства.

И тогава, в деня между изчезването на Луната на Торбалан и появата на Амазонката, *ка* най-сетне дойде и я отнесе – с къщата, хамбара и всичко останало. Започна с появата на някой на вратата.

2

Тя тъкмо приключваше с прането (достатъчно лека домакинска работа, когато я правиш за двама души), когато се почука.

– Ако е вехтошарят, отпрати го, ако обичаш! – извика леля Корд откъм външната стая, където простираше покривките за легла.

Но не беше вехтошарят. Беше Мария, прислужничката от Сийфронт и изглеждаше ужасно. Втората рокля, която Сюзан трябвало да носи на Жътвен ден – копринената, предназначена за обед в кметския дом и Беседата след него – била съсипана, каза Мария, и я били обвинили нея. Сигурно щели да я пратят обратно през Брода Они, ако няма късмет, а тя била единствената опора на майка си и баща си – ох, било ужасно, много ужасно. Би ли могла Сюзан да дойде? Ако обича?

Сюзан отиде с радост. Винаги беше щастлива да се махне от къщата през тези дни, да е далеч от подигравателния глас на леля си. Колкото повече приближаваше Жътва, толкова по-малко тя и леля Корд успяваха да се понасят.

Те взеха Пайлън, който нямаше нищо против да носи две момичета през хладната утрин и Мария набързо разказа историята си. Сюзан разбра почти веднага, че положението на Мария в Сийфронт не е под такава ужасна заплаха. Дребната чернокоса прислужница просто използваше вродената си (и доста чаровна) склонност да драматизира.

Вторият жътвен костюм (за който Сюзан мислеше като синята рокля с воалите; първата, тази за закуска, беше бялата рокля с висока талия и бухнали поли) бил отделен от останалите. Трябвало още да се работи върху него, но нещо се вмъкнало в шивачницата на първия етаж и го накъсало на парцали. Ако това беше костюмът, който тя трябваше да носи на празничния огън или онзи, предназначен за бала след огъня, проблемът наистина щеше да е сериозен. Но синята рокля с воалите на практика беше само за приема на празника и лесно щяха да я заместят през оставащите до Жътва два месеца. Само два! Преди – през нощта, когато старата вещица я обяви за невинна – ѝ се струваше, че има векове до

следобедната си закуска. Тя е точно в сянката на наблюдателницата, знайш, и е най-студеното помещение в къщата – по-хладно е даже от главната приемна.

– Ще го запомня – каза Сюзан. Помисли си как би прекарала обедата и беседата в шивалнята зад кухнята през празника и започна да се киска отново. – Давай нататък.

– Няма какво повече да казвам, мем – обясни Мария, като че ли всичко друго беше прекалено очевидно да се обсъжда. – Прислужниците ядат сладкиши и оставят трохи. Предполагам, че Улф ги е помирил и този път вратата е била оставена отворена. Когато трохите вече ги няма, той е опитал роклята. За десерт, явно.

Този път се смяха заедно.

3

Но тя не се смееше, когато се прибра у дома.

Кордилия Делгадо чу тропота на приближаващи се копита. Не се усъмни, че именно Сюзан се прибира и изобщо не е усъмни, че има проблем. При нормални обстоятелства момичето никога не би пришпорвало така жестоко някой от любимите си коне.

Проследи, нервни бършейки ръце, как Сюзан дръпва юздите на Пайлън в много не-делгадовски стил – жестоко. След това слиза с неприличен за дама скок. Плитката ѝ беше наполовина разплетена, проклетата руса коса (нейното богатство и проклетие) стърчеше на кичури във всички посоки. Беше бледа, с изключение на две огнени пътечки високо на скулите ѝ. Видът ѝ никак не се хареса на Кордилия. Пат винаги се изчервяваше по същия начин, когато беше изплашен или вбесен.

Тя остана до мивката като си хапеше устните и въртеше ръце. Ох, к'во хубаво щеше да е да види най-сетне гърба на този свой проблем.

– Не си се забъркала в неприятности, нали? – прошепна тя, когато Сюзан смъкна седлото от гърба на Пайлън и го повлече към конюшната. – По-добре да не си, мис. Не и сега. По-добре не.

4

Когато Сюзан се върна след двадесетина минути, не забеляза следи от напрежението или гнева на леля си. Кордилия ги беше скрила както

някой друг би скътал опасно оръжие – пистолет, примерно – на най-горния рафт в килера. Беше се върнала в креслото си, плетеше и изражението ѝ, когато се обърна към Сюзан, беше привидно спокойно. Тя проследява как момичето отива до мивката и си наплисква лицето. Вместо да вземе кърпата и да се избърше, Сюзан само погледна през прозореца с изражение, което изплаши Кордилия. Момичето без съмнение си въобразяваше, че изглежда изтормозено и отчаяно. Според Кордилия това беше само детинска несговорчивост.

– Добре, Сюзан – каза тя със спокоен, уравновесен глас. Момичето никога нямаше да разбере с какво усилие е постигнала този тон (и го е запазила). Не и докато не срещне самата тя твърдоглав тийнейджър, тъй де. – Какво те е измъчило така?

Сюзан се обърна към нея – Кордилия Делгадо, просто седнала в креслото си, с каменно спокойствие. За момент ѝ се стори, че може да се нахвърли върху леля си и да накъса тънкото ѝ, самодоволно лице на ивички, като пищи: „Това е твоя грешка! Твоя! Вината е твоя!“ Чувстваше се омърсена. Не, това не беше достатъчно силно, беше *овъргална в мръсотия* и всъщност нищо не се беше случило. Тъкмо това беше най-ужасното. Нищо *все още* не беше станало.

– Личи ли ми? – беше всичко, което каза.

– Разбира се, че ти личи – отвърна Кордилия. – Сега ми кажи, момиче. Оправи ли те той?

– Да... не... не.

Леля Корд седеше в креслото си с плетивото в скута и вдигнати вежди, в очакване на повече сведения.

Накрая Сюзан ѝ каза какво се случи, като говореше с неутрален тон общо взето – към края гласът ѝ започна да потреперва, но това беше всичко. Леля Корд започна да изпитва предпазливо облекчение. Може би всичко се свеждаше до нервите на глупавата гъска, в крайна сметка!

С изяждането на роклята, както обикновено става, нещата не приключваха. Имаше още куп неща за вършене. Поради това Мария отведе Сюзан при остроликата Кончита Моргенщерн, главната шивачка. Заедно отидоха в стаята за шиене.

Синята рокля с воалите беше повесена на безглав шивашки манекен, напъхан под един нисък корниз и въпреки че Сюзан забеляза няколко разкъсани места на полата и една малка дупка на гърба, това в никой случай не беше непоправимата руина, която тя очакваше.

– Не може ли да се поправи? – попита тя свенливо.

– Не – остро отвърна Кончита. – Измъквай се от панталоните,

момиче. Сваляй и ризата.

Сюзан направи каквото я молеха и застана боса в хладната малка стая с обвити около гърдите ръце... въпреки, че Кончита никога не беше показвала и капка интерес към тялото ѝ.

Синята рокля с воалите беше заменена от розовата рокля с апликацията. Сюзан пристъпи в нея, вдигна презрамките и търпеливо стоеше, докато Кончита се върти, мери и мърмори, понякога използвайки парче тебешир да записва числа на стената, понякога грабвайки парче плат и обвивайки го плътно около бедрата или кръста на Сюзан, като проверяваше гледката в огледалото на далечната стена. Както винаги по време на този процес, Сюзан се изплъзна умствено и позволи на съзнанието си да отлети накъдето му се иска. Мястото, където най-често ѝ се ходеше тези дни беше в една мечта, как язди по Ската с Роланд, двамата са един до друг, а накрая спират във върбовата горичка край Хамбри Крийк.

– Стой колкото се може по-неподвижна – каза остро Кончита. – Ся се връщам.

Сюзан почти не усети, че тя излиза. Вече дори не съзнаваше, че е в кметския дом. Онази част от нея, която беше от значение, *не беше* там. Намираще се във върбовата горичка с Роланд. Можеше да помирише слабата полусладка-полу кисела миризма на дърветата, да чуе лекото мърморене на потока, докато лежат, опрели чела един до друг. Той прокара длан по лицето ѝ преди да я вземе в обятията си...

Тази представа беше толкова силна, че в началото Сюзан отвърна на ръцете, които обвиха кръста ѝ отзад, като изви гръб щом те първо погледеличката стомаха ѝ и после се вдигнаха да прихлупят гърдите ѝ. След това тя чу пъшкащ, сумтящ дъх в ухото си, подуши тютюн и осъзна какво става. Не Роланд докосваше гърдите ѝ, а Харт Торин с дългите си кокалести пръсти. Тя погледна в огледалото и го видя сведен над лявото ѝ рамо. Очите му бяха изпъкнали, по челото му се търкаляха големи капки пот въпреки прохладата в стаята, а езикът му висеше навън като на куче в горещ ден. В гърлото ѝ се надигна киселина като вкус на развалена храна. Опита се да се дръпне и ръцете му се стегнаха, придърпвайки я към него. Кокалчетата му непрекъснато пукаха и сега тя можеше да почувства твърдината в слабините му.

През последните седмици Сюзан таеше надеждата, че, когато му дойде времето, Торин няма да може да се справи, че няма да изкове желязото, както се казва. Чувала беше, че това често се случва на мъжете, когато остаряят. Но твърдият кол, опрян в слабините ѝ набързо разреся надеждите ѝ.

Все пак успя да постигне някакво равновесие, като просто сложи длани върху неговите и се опита да ги дръпне от гърдите си.

– Кмете Торин... Харт... не бива... Не е подходящо място и още не е време... Рия каза...

– Да го духат тя и всички вещици! – обработеният му политически тон беше изместен от акцент, силен като на всеки фермер от Брода Они. – Трябва да получа нещо, бонбонче, тъй си е. Да го духа вещицата, казвам аз! Да се валя в бухалски лайна! – миризмата на тютюн се стелеше в гъст облак около главата ѝ. Тя си помисли, че ще повърне, ако се наложи да я вдишва още дълго. – Просто стой мирна, момиче! Стой мирна, сърце мое! Възнагради ме добре!

Тя някак си се справи Част от съзнанието ѝ, тотално посветена на самооцеляването, се надяваше, че той ще сбърка треперенето ѝ с девическа възбуда. Той я придърпа към себе си, ръцете му енергично мачкаха гърдите ѝ, дишаше тежко като парна машина в ухото ѝ. Тя стоеше с гръб към него, със затворени очи, под клепачите ѝ и между миглите се стичаха сълзи.

Не му отне много време. Той се люлееше напред-назад зад нея и стенеше като че има болки в стомаха. По едно време заблиза върха на ухото ѝ и Сюзан си помисли, че кожата ѝ ще се смъкне от тялото ѝ от отвращение. Накрая, слава Богу, тя почувства, че той започва да се гърчи до нея.

– О, да, хайде, махай се, проклета отрова! – каза той с глас почти като писък. Натискаше толкова силно, че тя трябваше да опре ръце на стената, за да не смаже лицето ѝ в нея. И най-накрая той отстъпи назад.

За момент Сюзан остана неподвижна както преди, с опрени на студения груб камък на стената на шивалнята длани. Можеше да види Торин в огледалото и в отражението му видя обичайната орис, която се стоварва върху нея – орис, за която случилото се беше само предупреждение: край на девичеството, край на романа, край на мечтите, в които тя и Роланд лежат заедно във върбовата горичка с опрени чела. Мъжът в огледалото изглеждаше странно като момче, хлапе, което се е забъркало в нещо нередно и няма да каже за това на майка си. Просто тънък и кокалест младеж със странна сива коса, тесни присвити рамене и мокро петно отпред на панталоните. Харт Торин сякаш дори не беше съвсем сигурен къде е. В този момент страстта изчезна от лицето му, но се замени с още по-лошо изражение – празно объркване. Все едно той беше кофа с дупка на дъното: няма значение какво слагаш вътре или колко много, то винаги изтича оттам.

„Ще го направи пак – помисли си тя и почувства нарастваща умора да я поглъща. – След като го е сторил веднъж, ще го прави всеки път, когато може. Отсега нататък идването тук ще бъде като... добре де...!“

Като обсада. Като игра на обсада.

Торин я позяпа още малко. Бавно, като насън, той дръпна полите на скъпата си бяла риза от колана на панталоните и ги остави да увиснат около кръста му като пола, прикривайки мокрото петно. Брадичката му блестеше, беше пускал лиги във възбудата си. Явно го усети, защото избърса мокрото с опакото на ръката си, зяпайки я с празните си очи през цялото време. После най-накрая в тях се появи някакво изражение и без да каже нито дума, той се обърна и напусна стаята.

Чу се тих пукащ звук, когато той се сблъска с някого в коридора. Сюзан го чу да мърмори „Прощавай, прощавай!“ под носа си (това беше по-добро извинение, отколкото ѝ беше дал на нея, все едно дали го мърмореше или не) и след това Кончита влезе отново в стаята. Парчето плат, за което беше тръгнала, висеше през рамото ѝ като плащ. Тя веднага забеляза бледото лице на Сюзан и мокрите ѝ бузи.

„Няма да каже нищо – помисли си Сюзан. – Никой няма да проговори, както и не биха си мръднали пръста да ми помогнат да се измъкна от тази кал, в която се напъхах самичка. Ти си го приготви сама, сладурано – ще кажат, ако викам за помощ и това ще е извинението им да ме оставят да се гърча.“

Но Кончита я изненада.

– Животът е тежък, миси, тъй си е. Най-добре започвай да свикваш.

5

Гласът на Сюзан – сух, сега вече доста изпразнен от емоции – най-накрая секна. Леля Корд остави встрани плетивото си, изправи се и сложи чайника на печката.

– Драматизираш, Сюзан – говореше с глас, който би трябвало да е едновременно мек и мъдър, но не беше нито едното, нито другото. – Това ще идва от манчестерската ти жилка – половината от тях си въобразяваха, че са поети, а останалите – че са художници. Пък и почти всичките прекарваха нощите си прекалено пияни за нещо друго. Той ти е стиснал циците и се е изцвъркал на сухо, това е всичко. Няма какво толкова да те разстройва. И определено не е нещо, заради което да си губиш съня.

– Как би могла да знаеш? – попита Сюзан. Това беше нелюбезно, но тя беше преминала границата и без друго. Помисли си, че е стигнала до точката, в която може да понесе всичко от леля си, освен този поучително-мъдър тон. Звучеше като пресни фъшкии.

Кордилия вдигна вежди и заговори без колебание:

– Щом искаш, обвинявай ме! Леля Корд, дъртата стара кобила. Леля Корд, старата мома. Леля Корд, одъртялата девственица. Нали? Добре, *може* и да съм девствена, но съм имала един-двама любовници, когато бях млада... преди светът да се измести, както би казала. Един от тях май беше големият Фран Ленгил.

„*А може и да не е бил*“ – помисли си Сюзан. Фран Ленгил беше по-голям от леля й с поне петнадесет годинки, ако не и с двадесет и пет.

– И аз съм чувствала козелата на стария Том в гърба си един-два пъти, Сюзан. Да. Както и от предната си страна.

– И беше ли някой от твоите любовници на шейсет, с лош дъх и кокалчета, които пукат докато ти стиска циците, лельо? Опитваше ли се някой от тях да те прекара през най-близката стена, когато почваше да се перчи и да прави цвък-цвък?

Гневът, който очакваше, не последва. Това, което се случи, беше още по-лошо – изражение, близко до празния поглед, който беше видяла на лицето на Торин в огледалото.

– Сделката е сключена, Сюзан. – Усмивка, кратка и ужасяваща, проблесна като примигване по тясното лице на леля й. – Сделката е сключена, да.

Сюзан с ужас изкрещя:

– Баща ми би намразил това! Би го *мразил!* И би мразил теб, задето позволяваш да се случат! Задето го *подпомагаш!*

– Може би – каза леля Корд и ужасната усмивка отново се появи. – Може и да е тъй. Но какво би мразил още повече? Безчестието на нарушеното обещание, срамът на невярното си дете. Той би поискал да го сториш, Сюзан. И ако помниш лицето му, *трябва* да го сториш.

Сюзан я погледна, устата й беше разтворена в треперещ овал, очите й отново се пълнеха със сълзи. „*Срещнах някой, когото обичам!* Това би й казала, ако можеше. – *Не разбираш ли, че това променя нещата? Срещнах някой, когото обичам!*“ Но ако можеше да каже такова нещо на леля Корд, Сюзан нямаше изобщо да бъде въвлечена в тази ситуация на първо място. Така че се обърна и олюлявайки се напусна къщата без да каже нищо, а сълзите замъгляваха зрението й и изпълваха света на късното лято с печални отблясъци.

6

Тя яздеше, без да знае къде отива, но част от нея сигурно беше взела някакво решение, защото четиридесет минути след като напусна къщата, тя откри, че приближава същата горичка върби, за която мечтаеше, когато Торин се промъкна зад нея като лош елф от приказките.

Сред върбите беше благословено прохладно. Сюзан върза Фелиша (която беше яздила без седло) за един клон и бавно прекоси малката полянка в средата на горичката. Оттук минаваше потокът и тя седна на мекия мъх, покрил полянката. Разбира се, трябваше да дойде тук. Тук я довеждаха тайните мъки и радости, откакто беше открила мястото на осем или девет години. Тук беше идвала, отново и отново, в почти безкрайните дни след смъртта на баща си, когато ѝ се струваше, че целият свят – поне нейната представа за него – е свършил с Пат Делгадо. Само тази полянка знаеше цялата ѝ мъка. На потока беше говорила тя и потокът я беше отнесъл със себе си.

Сега наново рукнаха сълзите ѝ. Тя облегна глава на коленете си и захълца – шумно, не като дама, а като преживяща крава. В този момент си мислеше, че би дала всичко, за да върне баща си поне за минута и да го попита дали трябва да удържи обещанието си.

Плачеше над потока, когато чу звук от счупено клонче и погледна през рамото си, ужасена и разтреперана. Това беше тайното ѝ място и тя не искаше да я виждат тук, особено пък когато ревеше като хлапенец, което е паднало и си е ударило главата. Изпука друго клонче. Някой скиташе наоколо, точно така, вмъкваше се в тайното ѝ място във възможно най-неподходящия момент.

– Махай се! – изпищя тя със задавен от сълзи глас, който едва разпозна. – Махай се, който и да си! Остави ме на мира!

Но силуетът – сега можеше да го види – продължи да се приближава. Когато видя и на кого принадлежи, в началото си помисли, че Уил Диърборн („*Роланд* – каза си, – *истинското му име е Роланд.*“) сигурно е създаден от напрегнатото ѝ въображение. Не беше съвсем убедена че е истински, докато не коленичи и не я прегърне. Тогава тя почти се вкопчи в него:

– Как разбра, че аз...

– Видях те да яздиш по Ската. Бях на мястото, където отивам да помисля понякога и те видях. Не бих те последвал, ако не бях забелязал, че яздиш без седло. Помислих си, че нещо не е наред...

– Нищо не е наред.

Колевливо, с широко отворени и сериозни очи, той започна да целува бузите ѝ. Беше го направил няколко пъти от двете страни на лицето ѝ преди тя да осъзнае, че той изсмуква сълзите и. После я хвана за раменете и я отдалечи от себе си, за да може да погледне в очите ѝ.

– Кажй го отново и ще го сторя, Сюзан. Не знам дали това е обещание или предупреждение, или пък и двете, но... кажй го отново и ще го сторя.

Нямаше нужда да го пита какво има предвид. Тя сякаш почувства земята да помръдва под нея и по-късно щеше да си помисли, че за пръв и единствен път в живота си действително усеща *ка* – вятър, който не идваше от небето, а от земята. „*Тя дойде за мен в крайна сметка* – помисли си. – *Моята ка, за добро или зло*“

– Роланд?

– Да, Сюзан.

Тя спусна ръка под токата на колана му и стисна онова, което беше там, без да отлепя очи от неговите.

– Ако ме обичаш, люби ме.

– Да, лейди. Тъй ще сторя.

Той разкопча ризата си, правена в част от Средния Свят, която тя никога нямаше да види и я взе в обятията си.

7

Ка:

Те си помагаха взаимно, докато сваляха дрехите си. Лежаха голи в обятията си върху летния мъх, мек като най-фин гъши пух. Лежаха с допрени чела, както в мечтата ѝ и когато той откри пътя сив нея, тя почувства болката да се топи в сладост като див и екзотичен плод, който може да бъде вкусен само веднъж в живота. Задържа вкуса му колкото се може по-дълго, докато сладостта не я превзе и тя не ѝ се отдаде, стейки дълбоко в гърлото си и търкайки горната част на ръцете си от двете страни на врата му. Те се любиха във върбовата горичка, бяха забравили за честта, бяха нарушили обещанията без дори да погледнат назад и в края Сюзан откри, че това е повече от сладост. Имаше нещо като благословено сплитане на нервите, което започваше от онази част, разтворена пред него като цвете. Надигаше се оттам и след това изпълваше цялото ѝ тяло. Тя пишеше отново и отново, мислеше си, че в света на

смъртните не би могло да има такова удоволствие, че от това се умира. Роланд присъедини гласа си към нейния и тътенът на плискащата се по камъните вода ги обви и двамата. Когато тя го дръпна по-плътнo към себе си, склучи глезени над коленете му и покри лицето му с яростни целувки, той ускори темпото, за да влезе в ритъм. Тъй се съединиха любовниците в Баронство Меджис, близо до края на последната велика ера, а зеленият мъх под слабините ѝ се оцвети в прекрасно червено, когато девствеността я напусна. Тъй се възрадваха те и така бяха обречени.

Ка.

8

Лежаха заедно прегърнати, споделяха кротки целувки под мекия поглед на Фелиша и Роланд почувства, че се унася. Това беше разбираемо – това лято беше подложен на невероятно напрежение и беше спал зле. Въпреки, че не го знаеше тогава, щеше да спи зле и през остатъка от живота си.

– Роланд? – гласът ѝ звучеше отдалечен и сладък. – Да?

– Ще се грижиш ли за мен?

– Да.

– Не мога да ида при него, когато времето настъпи. Бих могла да понеса докосването му и малките му кражби, ако те имам, но не мога да легна с него на Жътвената нощ. Не знам дали съм забравила лицето на баща си или не, но не мога да вляза в леглото на Харт Торин. Мисля, че загубата на девственост може да бъде скрита, но не искам да ползвам такива методи. Просто не мога да ида в леглото му.

– Добре – каза той, – прекрасно. – После, когато очите ѝ се разшириха тревожно, той се огледа. Нямаше никой наоколо. Погледна към Сюзан, напълно разбуден. – Какво има?

– Може би вече нося детето ти – отбеляза тя. – Помислил ли си за това?

Не беше. Но сега се замисли. Още една брънка във веригата, изпъната назад в мъглите, където Артур Илд повеждал стрелците си в бой с великия меч Ескалибур, вдигнат над главата и с короната на Целия Свят на главата. Но това беше без значение. Какво ли би си помислил баща му? Или Габриеле, когато узнае, че ще става баба?

Лека усмивка пропъзля по ъгълчетата на устата му, но мисълта за

майка му я изтри. Помисли си за белега на врата ѝ. Когато майка му се появеше пред очите му тези дни, той винаги се сещаше за белега, който видя при неочакваното влизане в апартамента ѝ. И за леката, печална усмивка на лицето ѝ.

– Ако носиш детето ми, значи такъв е добрият ми късмет – каза той.

– Моят също – беше неин ред да се усмихне, но нейната усмивка беше тъжна. – Твърде сме млади, предполагам. Та ние сме почти деца.

Той се обърна по гръб и се взря в синьото небе. Може и да беше казала истината, но това нямаше значение. Истината и реалността не са едно и също – увереността в тази мисъл бе залегнала в средата на кухото, празно пространство, което беше център на раздвоения му характер. Това, че би могъл да се издигне и над двете и да прегърне доброволно лудостта на романтиката, беше подарък от майка му. Останалата част от него беше лишена от чувство за хумор... и, което сигурно беше по-важно, и от метафори. Това, че били прекалено млади за да са родители? И какво от това? Ако беше засял семе, то щеше да порасне.

– Каквото и да се случи, ще сторим каквото трябва. И винаги ще те обичам, без значение какво става.

Тя се усмихна. Беше го казал както човек обявява сухи факти – небето е горе, земята е долу, водата тече на юг.

– Роланд, на колко си години? – понякога я притесняваше мисълта, че колкото и да е малка тя самата, Роланд е още по-малък. Когато се съсредоточаваше върху нещо, изглеждаше толкова суров, че я плашеше. Когато се усмихваше, ѝ приличаше не на любовник, а на малко братче.

– По-възрастен съм, отколкото бях когато дойдох тук – каза той. – Доста позастарял. И ако трябва да остана още шест месеца пред очите на Джонас и хората му, сигурно ще ми трябва бастун, за да ходя и подкрепа да се кача на седлото.

Тя се усмихна и той я целуна по носа.

– И ще се грижиш за мен?

– Аха – потвърди той и отвърна на усмивката ѝ. Сюзан кимна и също се обърна по гръб. Лежаха така с опрени бедра и вгледани в небето. Тя взе дланта му и я сложи на гърдите си. Когато той погали зърното ѝ с палец, то се надигна, втвърди се и започна да я стяга. Това усещане бързо се плъзна по тялото ѝ към мястото, което все още алчно трепереше между краката ѝ. Тя стисна бедра и откри, че така само става още по-лошо.

– Трябва да се грижиш за мен – каза тя с тих глас. – Заложила съм

всичко на теб.

– Ще се постарая – каза той. – Никога не се съмнявай в това. Но сега, Сюзан, ще трябва да продължиш както преди. Ще мине още време. Сигурен съм, защото Дипейп се върна и трябва да е разказал историята си, но те все още не са ни се противопоставили. Каквото и да е открил, Джонас все още смята, че е в негов интерес да изчака. Това ще го направи още по-опасен, когато тръгне срещу нас, но поне засега все още играем на Обсада.

– Но след жътвената кладя Торин ще...

– Никога няма да идеш в леглото му. Можеш да разчиташ на това. Давам ти честната си дума.

Малко шокирана от собствената си смелост, тя се протегна под кръста му:

– Тук има един свидетел, който можеш да използваш, ако желаш – каза.

Той искаше. Можеше. И го използва.

Когато приключиха (според Роланд този път беше още по-сладко от предишния, ако изобщо беше възможно такова нещо), той я попита:

– Това усещане, което имаше в Ситго, Сюзан, че те гледат... Усети ли го този път?

Тя го погледа замислено:

– Не знам. Умът ми беше другаде, нали разбираш. – Докосна го нежно и се засмя, когато той подскочи. Това полутвърдо местенце, което дланта ѝ погали, беше май още много, много живо.

Тя дръпна ръка и погледна в небето над горичката.

– Толкова е хубаво тук – промърмори и очите ѝ се затвориха.

Роланд също задряма. Беше смешно, помисли си. Този път тя не беше имала усещането, че я наблюдават... но втория път го имаше той. И въпреки всичко би се заклел, че в горичката няма никого.

Нямаше значение. Чувството – халюцинация или истина – беше изчезнало. Той хвана Сюзан за ръката и почувства как пръстите ѝ естествено обхващат неговите и се сплитат.

След това затвори очи.

9

Всичко това Рия видя в топката и гледката беше наистина интересна, охо, страшно интересна. Но тя беше виждала любов и преди –

понякога с трима, четирима или повече, които го правят едновременно (понякога с партньори, които не са съвсем живи). Цуни-гуни не я инте-ресуваше много, особено в напредналата ѝ възраст. Това, което чакаше, щеше да дойде *след* цуни-гуни-то.

„Свършихме ли вече?“ – беше попитало момичето.

Може и да има още едно нещо... – беше отвърнала Рия и след това каза на малката мръсница какво да стори.

Аха, беше дала на момичето съвсем ясни инструкции както стояха на прага, а Целуващата Луна сияеше над тях, докато Сюзан Делгадо спеше странен сън и Рия галеше плитката ѝ и шепнеше нарежданията си в ухото ѝ. Така че сега трябваше да настъпи завръзката... и това искаше да види тя, а не две бебета, които се гушат едно в друго, сякаш са първите на земята, които откриват каква е тази работа.

Те го бяха правили два пъти почти без пауза, само бяха разменили по две думи (тя би дала много, за да чуе какво са си казали). Рия не беше изненадана: след като беше толкова млад този, тя предположи, че има достатъчно сополи в торбата, та да повтаря кучката цяла седмица, а ако се съди по начина, по който малката повлекана се държеше, това сигурно щеше да ѝ хареса. Някои от тях, след като го открият, никога не им се приисква друго: „тази е такава“, помисли си Рия.

„*Но нека да видим колко секси ще се чувстваш след няколко минути, подла мръснице*“ – помисли си тя и се сведе по-ниско в пулсиращата розова светлина на стъкленото кълбо. Понякога чувстваше, че светлината се отразява чак в костите на лицето ѝ... но болката беше *приятна*. Да, много приятна наистина.

Най-накрая те приключиха... поне за момента. Сплетоха длани и заспаха.

– Сега – прошепна Рия. – Сега, малка моя. Бъди добро момиче и направи каквото ти е казано.

Като че ли я беше чула, Сюзан отвори очи, но в тях нямаше нищо. Тя беше будна и заспала едновременно. Рия я видя внимателно да измъква длан от тази на момчето. Седна, голите ѝ гърди увиснаха над голите бедра, огледа се. Изправи се на крака...

Точно тогава Мъсти, шестокракият котарак, скочи в скута на Рия, като *мяукаше* за храна или от възбуда. Старицата се дръпна от изненада и магическата топка потъмня – угасна като духнато от внезапен вятър пламъче на свещ.

Рия изпищя отново, този път от гняв и сграбчи котката преди да може да избяга. Метна я през стаята в огнището. Това беше мъртва

тъмна дупка както всяко огнище през лятото, но когато Рия насочи костеливата си, крива ръка към него, от полуизгорялата цепеница вътре се издигна жълт пламък. Мъсти изпищя и изхвърча от него с разширени очи и изпъната опашка, която пушеше като недозагасена цигара.

– Хайде, махай се! – викна след него Рия. – Изчезвай, нахално изчадие!

Тя се обърна отново към топката и прокара ръце над нея. Но въпреки че се съсредоточи с цялата си мощ, напъваше се, докато сърцето ѝ не се разтупа болезнено в гърдите, не можа да постигне нищо повече, освен да върне обичайното розово сияние. Не се появиха образи. Това беше горчиво разочарование, но нямаше какво да се прави. Пък и след време щеше да види резултата със собствените си очи, ако се наканеше да слезе до града.

Всеки ще може да го види.

Доброто ѝ настроение се върна и Рия прибра топката в скривалището ѝ.

10

Само няколко секунди преди да потъне в прекалено дълбок сън, за да го чуе, в главата на Роланд зазвъня алармен звънец. Може би беше породен от бледото усещане, че ръката ѝ вече не е в неговата, а може би беше просто интуиция. Би могъл да пренебрегне слабото звънене и почти го стори, но в крайна сметка обучението му се оказа прекалено силно. Издигна се от дълбините на съня, сражавайки се да излезе на светло както гмуркачът се стреми към повърхността на океана. Беше трудно в началото, но-ставаше все по-лесно: когато приближи до пробуждането, тревогата му се усили.

Той отвори очи и погледна наляво. Сюзан вече не беше там. Той седна, погледна надясно и не видя нищо над потока... но чувстваше, че тя все пак е някъде в тази посока.

– Сюзан?

Нямаше отговор. Той се изправи, погледна към панталоните си и Корт – посетител, който той никога не би очаквал в романтична ситуация като тази – се обади мрачно в главата му: „*Няма време, червей.*“

Отиде гол до брега и погледна надолу. Сюзан беше там, също гола, обърната с гръб към него. Беше разплела косата си. Тя висеше като течено злато и почти стигаше до слабините ѝ. Хладният въздух, идващ от

повърхността на потока, люлееше краищата на косата като мъгла.

Тя беше паднала на едно коляно в края на водата. Едната ѝ ръка беше вътре до лакътя – търсеше нещо.

– Сюзан!

Не получи отговор. И сега през ума му пробяга ледена мисъл: „Тя е *обладана от демон*. Докато съм спал безгрижно до нея, тя е била *обладана от демон*.“ Но всъщност не вярваше в това. Ако близо до поляната е имало демон, той щеше да го усети. Най-вероятно и двамата щяха да го усетят, пък и конете. Но нещо не беше наред у нея.

Тя вдигна от дъното на потока някакъв предмет и го задържа пред очите си с мократа си ръка. Камък. Тя го проучи, после го хвърли – *пльок*. Пъхна ръка отново, със сведена глава, два кичура от косата ѝ вече наистина се носеха във водата, потокът яростно ги дърпаше по течение-то си.

– Сюзан!

Отговор не последва. Тя вдигна друг камък. Този път това беше триъгълно парче кварц, счупено горе-долу като наконечник на копие. Сюзан изви глава наляво, взе кичур от косата си в ръка като жена, която се кани да разреши по-сложно сплитане. Но не държеше гребен, а камък с остър ръб и Роланд остана още малко на брега, замръзнал от ужас, убеден, че тя се кани да си пререже гърлото от срам и вина. През следващите седмици щеше да го преследва ясното разбиране, че ако *наистина* се е целела в гърлото си, той е нямало да има време да я спре.

След това парализата му премина и той се втурна надолу, без да обръща внимание на острите камъни, които се забиваха в стъпалата му. Преди да я стигне, тя вече беше използвала ръба на кварцовия къс да отреже част от златната река на косата си.

Роланд сграбчи китката ѝ и я дръпна назад. Сега вече ясно виждаше лицето ѝ. Това, което от брега можеше да сбърка със спокойствие, вече приличаше на празнота и безизразност.

Когато я сграбчи, мекотата на лицето ѝ беше заменена от мътна и лукава усмивка: устата ѝ се изви, сякаш чувстваше далечна болка и от устните ѝ се изтръгна почти нечленоразделно отрицание:

– Нинининни...

Част от косата лежеше отрязана в скута ѝ като златна тел. Повечето беше паднала в потока и беше отнесена. Сюзан дръпна ръката си, опитвайки се да продължи лудото си бръснене. Те двамата се бореха като играчи на канадска борба на баронското състезание. И Сюзан печелеше. Физически той беше по-силен, но направената магия ѝ придаваше

допълнителна сила. Малко по малко белият триъгълник кварц се приближаваше до увисналата ѝ коса. Ужасяващият звук – „Нннннннн“ – продължаваше да се излива от устните ѝ.

– Сюзан! Спри! Събуди се!

– Нннннн...

Голата ѝ ръка видимо се люлееше във въздуха, мускулите бяха изпъкнали като малки твърди камъни. И кварцът продължаваше да се приближава до косата ѝ, до бузата ѝ, до окоето ѝ.

Без да се замисли (по този начин винаги действаше успешно) Роланд приближи лице до бузата ѝ, опря устни в ухото ѝ и цъкна с език.

Този звук, който вероятно беше преминал през главата ѝ като копие, накара Сюзан да отскочи назад. Клепачите ѝ затрепкаха бързо и натиска, който упражняваше върху хватката на Роланд, малко отслабна. Той използва тази възможност и изви китката ѝ.

– Оу! Оуууу!

Камъкът падна от отворената ѝ длан и цопна във водата. Сюзан се втрени в него, вече напълно будна, очите ѝ се пълнеха със сълзи и изумление. Тя разтърка китката си... която, помисли си Роланд, започваше да подпухва.

– Ти ме нарани, Роланд! Защо ме нара...

Тя се огледа. Сега вече не само лицето ѝ, но и цялото ѝ тяло изразяваха изумление. Помъчи се да се покрие с ръце, осъзна, че още са сами и отпусна длани до хълбоците си. Хвърли поглед през рамо към следите – всички от боси крака – водещи надолу по брега.

– Как съм дошла тук? – попита. – Ти ли ме пренесе след като заспахме? И защо ме нарани? О, Роланд, обичам те! Защо ме нарани?

Той вдигна космите, които още бяха на корема ѝ и ги протегна към нея:

– Ти беше взела камък с остър ръб. Опитваше се да се острижеш с него и не искаше да спреш. Нараних те, защото бях уплашен. Радвам се, че просто не съм ти счупил китката... или поне не мисля, че съм успял.

Роланд вдигна ръката ѝ и нежно я завъртя насам-натам, послушвайки се да чуе търкането на разделени кости. Не чу нищо и китката се движеше свободно. Докато Сюзан го наблюдаваше, вцепенена и обърквана, той вдигна дланта ѝ към устните си и целуна вътрешната част, точно над деликатната плетеница от вени.

Роланд беше вързал Ръшър доста далеч сред върбите, така че големият жребец да не бъде забелязан, ако някой препуска по Ската.

– Полека – каза Роланд докато се приближаваше. – Потърпи още малко, приятелю!

Ръшър пристъпи и изцвили, сякаш казваше, че ще търпи до края на годината, ако от него се изисква това.

Роланд отвори дисагите си и извади стоманения съд, който му служеше за чайник или тиган, в зависимост от нуждата. Обърна се, после се върна. Одеялото му беше вързано за седлото на Ръшър – смяташе да прекара нощта на Ската в размишления. Имаше куп неща, за които да мисли, а сега се оказваха още повече.

Той дръпна една от грубите връзки, пъкна ръка в одеялата и извади малка метална кутия. Отвори я с ключето, което беше закачено на врата му. Вътре имаше малък квадратен медальон на тънка сребърна верижка (в медальона беше портретът на майка му) и малко допълнителни патрони – горе-долу дузина. Взе един, стисна го в юмрука си и се върна при Сюзан. Тя го гледаше с разширени, ужасени очи.

– Не помня какво е станало след като се любихме за втори път – каза тя. – Гледах към небето и си мислех колко добре се чувствам, и се унасях... О, Роланд, много ли е зле!

– Не много, мисля, но ти ще разбереш по-добре. Ето.

Той напълни с вода тенджерата си и я отнесе на брега.

Сюзан нетърпеливо се наведе над нея, отметна косата от лявата страна на главата си през лакътя, след това бавно изви навън ръка, опъвайки кичурите в златна лента. Видя веднага увреденото място. Проучи го внимателно и после остави косата да увисне с по-скоро облекчена, отколкото измъчена въздишка.

– Мога да го скрия – каза. – Когато е заплетена, никои няма да разбере. Пък и освен всичко, това е само коса – просто женска суета. Леля ми доста често ми го повтаря, впрочем. Но, Роланд, *защо?* Защо съм го направила?

Роланд имаше една идея. Косата е женската гордост, и следователно бръсненето на косата сигурна беше гнусен план на жена – един мъж едва ли би се сетил за такова нещо. Дали е била жената на кмета? Не мислеше така. Струваше му се по-вероятно Рия, там горе на хълма, заяпаната към Лошите треви, Висящата скала и Айболт каньон, да измисли

такъв гаден капан, кметът Торин би трябвало да се събуди на сутринта след Жътва с махмурлук и плешива любовница.

– Сюзан, мога ли да опитам нещо?

Тя му се усмихна:

– Нещо, което не си пробвал по-рано? Аха, щом желаш.

– Не става дума за това – той разтвори длан и й показа патрона. – Искам да се опитам да открия кой ти е сторил това и защо. – И други неща също. Но все още не знаеше какво.

Тя погледна към патрона. Роланд започна да го търкаля по opakото на ръката си, прехвърляйки го напред-назад с изумително умение. Кокалчетата му се вдигаха и спускаха като иглите на стан. Тя гледаше това с изражение на детински възторг:

– Къде се научи да го правиш?

– Вкъщи. Няма значение.

– Хипнотизираш ли ме?

– Аха... и не мисля, че ще ти е за пръв път. – Той накара патрона да танцува малко по-бързо, сега на изток по мърдащите му кокалчета, а не на запад. – Може ли?

– Аха – каза тя. – Ако стане.

12

Стана и още как. Бързината, с която тя се поддаде, потвърждаваше, че ѝ се е случвало и преди, и то често. Все пак той не можа да получи каквото искаше от нея. Тя беше напълно готова да му сътрудничи (*нетърпелива насън*, както би казал Корт), но не премина отвъд определена точка. Не беше преструвка или срамежливост – докато спеше с отворени очи пред потока, му разказа с дистанциран, но спокоен глас за проучванията на старата вещица и как Рия се опитвала да я „стресне“ (в този миг Роланд сви юмруци така здраво, че ноктите му се забиха в дланите). Но имаше един момент, откъдето нататък не си спомняше нищо.

Тя и Рия бяха стигнали до вратата на хижата, каза Сюзан, и там бяха стояли с осветени от Целуващата Луна лица. Старата жена докосваше косата ѝ. Това Сюзан го помнеше. Докосването я беше възмутило, особено след предишните опипвания на вещицата, но не можеше да стори нищо. Ръцете ѝ бяха прекалено тежки, за да ги вдигне, езикът – твърде тежък да заговори. Можеше само да стои там, докато вещицата шепне в ухото ѝ.

– И какво? – попита Роланд. – Какво ти прошепна тя?

– Не знам – отговори Сюзан. – Останалото е розово.

– *Розово*? Какво имаш предвид?

– Розово – повтори тя. Звучеше почти удивено, сякаш ѝ се струваше, че Роланд е отчаяно тъп. – Тя казва „Аха, прекрасно, точно тъй, какво добро момиченце“ и след това всичко е розово. Розово и ярко.

– Ярко?

– Аха, като луна. И тогава... – Сюзан замълча. – Тогава мисля, че *става* луната. Целуващата луна, може би. Яркорозова Целуваща луна, кръгла и пълна като грейпфрут.

Той опита и други начини да пробуди паметта ѝ, но безуспешно – всяка пътека, по която поемаше, свършваше в яркорозово, първо разливащо се пред очите ѝ и после превръщащо се в пълна луна. Това не означаваше нищо за Роланд. Беше чувал за сини луни, но не и за розови. Единственото нещо, в което беше убеден, беше, че старицата е дала на Сюзан мощно нареждане да забрави.

Мислеше да я вкара по-дълбоко, тя би го последвала, но не посмя. По-голямата част от опита му идваше от хипнотизиране на приятели – тренировъчни упражнения, които бяха забавни и понякога страшнички. И Корт и Ванай винаги бяха стояли там, за да им се притекат на помощ, ако нещо се обърка. Сега наблизко нямаше учители да се намесят. За добро или за лошо, учениците бяха напуснали училищната скамейка. Какво би станало, ако я вкара на дълбоко и не може да я върне обратно? Пък и му бяха казвали, че в подсъзнанието също има демони. Ако се спуснеш до там, където са те, понякога напускат пещерите си да те пресрещнат...

А като се отстранят и другите съмнения, просто ставаше късно. Не би било разумно да останат тук по-дълго.

– Сюзан, чуваш ли ме?

– Аха, Роланд, чувам те отлично.

– Добре. Сега ще кажа една броилка. Докато я казвам, ще се събудиш. Когато свърша, ще си напълно будна и ще помниш всичко, което си казахме. Разбираш ли?

– Аха.

– Слушай: И мечка, и рибка, и зайче, и птичка... Изпълни ѝ най-силното желание от всички.

Докато се пробуждаше от безсъзнанието, усмивката ѝ беше една от най-прекрасните, които той някога беше виждал. Тя се протегна, след това обви ръце около врата му и покри лицето му с целувки:

– Ти, ти, ти, ти – каза тя, – ти си най-силното ми желание, Роланд.

Ти си *единственото* ми желание. Ти и ти, сега и завинаги.

Те отново се любиха на брега, край бърборещия поток, притиснати плътно един в друг, дишайки в устните си и крепейки се на дъха на другия. *Ти, ти, ти, ти.*

13

Двадесет минути по-късно той я настани на гърба на Фелиша. Сюзан се наведе, докосна лицето му и звучно го целуна.

– Кога ще те видя отново? – попита.

– Скоро. Но ще трябва да внимаваме.

– Аха.

– Да сме внимателни, както винаги са любовниците, струва ми се. Благодаря на Бога, че си умен.

– Можем да използваме Шийми, ако не прибягваме до него прекалено често.

– Аха. И, Роланд, знаеш ли онзи павилион в „Зеленото сърце“? До мястото, където сервират чай и сладки, и такива неща, когато времето е хубаво?

Роланд го знаеше. На около петдесет ярда нагоре от затвора и Градската заседателна палата, по Хил Стрийт, се намираще „Зеленото сърце“, едно от най-привлекателните места в града с пътечки с чакъл, масички с чадъри и затревен павилион за танци.

– Там отзад има каменна стена – каза тя. – При павилиона. Ако много ти трябва...

– Винаги ми трябваш много – каза той.

Тя се усмихна при този комплимент:

– Има един камък на един от долните редове – червеникав е. Ще го видиш. Моята приятелка Ейми и аз го използвахме да си оставяме съобщения, когато бяхме малки. Ще поглеждам там от време на време. Прави същото.

– Аха – Шийми щеше да върши работа известно време, ако внимаваха. Червеният камък също щеше да им послужи, ако внимават. Но колкото и да са предпазливи, сигурно щяха да се провалят някой ден, защото Големите ковчези сега навярно знаеха доста неща за Роланд и приятелите му. Но трябваше да я вижда, все едно колко голяма е опасността. Ако не го правеше, струваше му се, че ще умре. И му стигаше само да я погледне, за да разбере, че и тя чувства същото.

– Специално се озъртай за Джонас и другите двама! – каза той.

– Ще внимавам! Още една целувка, ако обичаш?

Той я целуна с удоволствие и с не по-малко удоволствие би я свалил от гърба на кобилата... но беше време да изтрезнеят и да станат предпазливи.

– С Бога напред, Сюзан. Обичам те... – той се поколеба и се усмихна. – Обичам тебе.

– И аз тебе, Роланд. Цялото, ми сърце е твое.

Той изчака, докато се убеди, че се е отдалечила достатъчно. После отиде при Ръшър и препусна в обратната посока, сигурен, че навлиза в нова и опасна фаза на играта.

14

Скоро след като Роланд и Сюзан се разделиха, Кордилия Делгадо излезе от магазина с кутия в ръка и тревоги в главата. Страхът ѝ, че Сюзан ще стори нещо глупаво преди Жътва най-сетне беше изплувал на повърхността.

Тези мисли грубо бяха прекъснати, когато нечия силна ръка дръпна кутията. Кордилия изписка от изненада, присви очи срещу слънцето и видя Елдред Джонас застанал между тотемите на Мечката и Костенурката. Косата му, дълга и бяла (и красива според нея) падаше върху раменете му. Кордилия усети, че сърцето ѝ се разтуптява. Винаги беше привличана от мъже като Джонас, които се смеят пред лицето на опасността.

– Стреснах те. Извинявай, Кордилия.

– Ами – каза тя. Звучеше малко странно в собствените си уши. – От слънцето е. Толкова е ярко по това време, че...

– Ще ти помогна малко, ако нямаш нищо против. Отивам само нагоре по Хай до ъгъла, след това ще свия по Хил, но мога ли поне да ти помогна дотам?

– С удоволствие – съгласи тя. Слязоха по стъпалата и тръгнаха по дъсчената настилка, а Кордилия хвърляше кратки предпазливи погледи наоколо да види кой ги следи – тя до хубавия сай Джонас, който носеше покупките ѝ. Имаше достатъчно много зяпачи.

– Надявам се, че нямаш нищо против да те наричам Кордилия. – Джонас пхна кутията под мишница (тя я беше носила с две ръце). – Мисля, че след приема в кметския дом, сме се опознали достатъчно.

– Кордилия е добре.

– Мога ли да бъда Елдред за теб?

– Мисля, че „господин Джонас“ ще ми служи още малко – каза тя и го възнагради с нещо, което се надяваше да е кокетна усмивка. Сърцето ѝ се разтупка още по-бързо (така и не се сети, че Сюзан май не е единствената глупава гъска в семейство Делгадо).

– Тъй да е – добави Джонас с разочарование, което изглеждаше толкова комично, че тя се засмя. – Ами племенницата ти? Тя добре ли е?

– Доста добре, благодаря, че питаш. Цяло изпитание е понякога...

– Та няма има някое момиче на шестнадесет, което не е?

– Мисля, че няма такава.

– Все пак имаш специални грижи край нея тази есен. Не мисля, че *тя* го осъзнава.

Кордилия не каза нищо (би било недискретно), но го погледна по начин, който изразяваше всичко.

– Предай ѝ най-добрите ми пожелания, моля!

– Ще го сторя.

Но нямаше да го направи. Сюзан изпитваше силна неприязън към наемниците на кмета Торин. Да се опитва да я накара да си смени чувствата едва ли щеше да е от полза. Младите момичета си мислят, че знаят всичко. Погледна към звездата, която надничаше в процепа под яката на Джонас. – Разбирам, че си поел главната отговорност за нашия незначителен град, сай Джонас.

– Аха, помагам на шериф Авери – потвърди той. В гласа му се усещаше онази пронизителна малка тръпка, която Кордилия смяташе за толкова привлекателна. – Един от заместниците му, казва се Клейпуул...

– Франк Клейпуул, да.

– Паднат от лодката си и си счупил крака. Как ли се пада от лодка и се чупи крак, Кордилия?

Тя се засмя весело (чувството, че всички в Хамбри ги гледат беше сигурно погрешно, но не беше неприятно) и каза, че си няма представа.

Той спря на ъгъла на Хай и Камино Вега с разочаровано изражение:

– Аз съм дотук. – Връчи ѝ кутията. – Сигурна ли си, че можеш да го носиш? Предполагам, че мога да те придружа до къщата ти...

– Няма нужда, няма нужда. Благодаря, *Елдред*. – Изчервяването, което пропълзя по врата и бузите ѝ беше горещо като огън, но усмивката му си заслужаваше всеки градус от тази горещина. Той я поздрави и се отдалечи нагоре по хълма към офиса на шерифа.

Кордилия тръгна за вкъщи. Кутията, която ѝ се струваше ужасен

товар, когато излезе от магазина, сега беше лека като перце. Това чувство се задържа за половин миля или малко повече, но когато къщата ѝ се появи на хоризонта, тя отново усети стичащата се по бузите ѝ пот и болката в ръцете. Благодаря на боговете, че лятото беше почти приключило... и не беше ли това Сюзан, тъкмо превеждаща коня си през портата?

– Сюзан! – викна тя, сега достатъчно принизена до обичайното си раздражение от момичето, което прозвуча ясно в гласа ѝ. – Ела и ми помогни, преди да счупя яйцата!

Сюзан дойде, като остави Фелиша да пасе трева в предния двор. Десет минути по-рано Кордилия не би забелязала как изглежда момичето – мислите ѝ биха били в плен на Елдред Джонас. Но горещото слънце беше изпарило част от романтиката от главата ѝ и беше върнало краката ѝ на земята. Когато Сюзан взе кутията от нея (носеше я почти с лекотата, с която го беше правил Джонас), Кордилия си помисли, че нещо става с момичето. Характерът ѝ се беше променил на първо място – от полуистеричното объркване, с което беше напусната дома до приятно и весело спокойствие. Това беше Сюзан от предишните години... а не тазгодишната стенеща, променлива глупачка. Кордилия не би могла да се хване за нищо друго, освен...

Всъщност имаше за какво. Едно нещо. Тя се протегна и грабна плитката на момичето, която изглеждаше нетипично мръсна този следобед. Разбира се, Сюзан беше яздила, което обясняваше бъркотията. Но какво би могло да обясни защо косата ѝ е тъмна, като че ли ярката купчина злато е започнала да мухлясва? И тя подскочи, почти виновно, когато почувства докосването на Кордилия. Какво, за Бога, беше това?

– Косата ти е мокра, Сюзан – каза тя. – Да не си плувала някъде?

– Не. Спрях и си подложих главата под помпата на Хуки. Той няма нищо против – знаеш колко дълбок кладенец има. И е голяма жегга. Може би ще си взема душ после. Ще напоя и Фелиша.

Очите на момичето бяха открити и чисти както винаги, но Кордилия си помисли, че нещо друго липсва в тях. Не можеше да определи какво. Мисълта, че Сюзан може да крие нещо голямо и важно не се появи веднага в съзнанието на Кордилия. Тя би казала, че племенницата ѝ е неспособна да пази в тайна нещо повече от подарък за рожден ден или парти... Но там *нещо* липсваше. Кордилия спусна пръсти върху яката на ризата за езда на момичето.

– Да, ама тука е сухо.

– Внимавах – бързо изстреля тя, вгледана объркано в лея си. – Мръсотията полепва по-добре по мократа риза. Ти си ме учила на това,

лельо.

– Но се дръпна като ти пипнах косата, Сюзан.

– Аха – съгласи се Сюзан, – тъй си е. Вещицата ме пипаше по същия начин. Оттогава не ми харесва. Сега мога ли да вкарам тези неща вътре и да махна коня си от слънцето?

– Не бъди нахална, Сюзан! – Но остротата в гласа на племенницата ѝ в действителност я облекчи по странен начин. Чувството, че Сюзан някак си се е променила, започна да се топи.

– Тогава не бъди досадна!

– Сюзан! Извини ми се!

Сюзан дълбоко си пое дъх, задържа го и издиша.

– Да, лельо. Извинявай! Но е горещо.

– Аха. Сложи тези неща в килера. И благодаря.

Сюзан тръгна към къщата с кутията в ръце. Когато се отдалечи достатъчно, за да не вървят една до друга, Кордилия я последва. Явно подозренията ѝ бяха напразни, но момичето беше в опасна възраст, а от доброто ѝ поведение през следващите седем седмици зависеше много. След това проблемът щеше да е на Торин, но дотогава беше грижа на Кордилия. Надяваше се, че в края на краищата, Сюзан ще сдържи обещанието си, но ще се наложи да я следи изкъсо до Жътвения празник.

ИНТЕРЛЮДИЯ: КАНЗАС, НЯКЪДЕ, НЯКОГА

Еди се размърда. Край тях изтъняването все още мрънкаше като неприятна свекърва, над тях звездите сияеха ярко като нови надежди, или лоши предчувствия. Той погледна към Сюзан, седнала с подвити под себе си остатъци от краката си; след това погледна Джейк, който ядеше бурито; хвърли едно око и на Ко, чиято муцуна беше отпусната на глезена на Джейк и който гледаше към момчето с изражение на кротко задоволство.

Огънят беше отслабнал, но още гореше. Същото се отнасяше и за Луната на Демона, далеч на запад.

– Роланд? – гласът му звучеше старчески и ръждясало.

Стрелецът, който беше спрял да пийне вода, го погледна с повдигнати вежди.

– Как можеш да помниш всяка дреболия в историята?

Роланд изглеждаше удивен:

– Не мисля, че наистина искаш да разбереш, Еди.

Беше прав за това – дъртият висок, слаб и грозен Роланд имаше навика да се оказва прав. Беше, поне доколкото Еди го осъзнаваше, един от най-дразнещите му навици.

– Добре. Но откога говориш? *Ето това* наистина искам да разбера.

– Неудобно ли ти е? Спи ли ти се?

„*Той ми се надсмива*“ – помисли си Еди... но дори когато това му хрумна, знаеше, че не е истина. И не, не му беше неудобно. Краката му не бяха изтръпнали, въпреки че седеше по турски откакто Роланд беше започнал да им разказва за Рия и стъкленото кълбо, нямаше желание и да ходи до тоалетната. Нито пък беше гладен. Джейк дъвчеше последните останки от ролцето.

Погледна към изумените очи на Роланд и видя, че Стрелецът му чете мислите.

– Не, не ми се спи. Знаеш, че е така. Но, Роланд... ти говориш от *много* време – той спря и погледна към ръцете си. Когато вдигна очи, усмивката му беше тревожна. – От дни, бих казал.

– Но времето е различно тук, казах ти го вече. Сега го откриваш и сам. Не всички нощи са еднакво дълги. Също и дните... но забелязваме времето повече нощем, нали? Да, мисля, че е така.

– Изтъняването ли разтяга времето? – И сега, след като го беше

споменал, Еди можеше да го чуе в пълното му пълзящо великолепие – звук като вибриращ метал или може би най-големият комар на света.

– Може и да помага малко, но по-скоро просто такава е положението в моя свят.

Сюзан се протегна, сякаш се събуждаше от сън, който я е обгърнал като плаващи пясъци. Тя погледна към Еди едновременно отчуждено и нетърпеливо:

– Остави човека да говори, Еди.

– Да – съгласи се Джейк. – Остави го да довърши.

И Ко, без да вдига муцуна от глезена на момчето:

– Века. Върши.

– Добре де – не се възпротиви Еди. – Няма проблеми.

Роланд ги обгърна с поглед:

– Сигурни ли сте? Остатъкът е... – не изглеждаше в състояние да се доизкаже и Еди осъзна, че Роланд е изплашен.

– Давай – окуражи го Еди спокойно. – Нека остатъкът е какъвто си ще. Какъвто си е. – Огледа се. Канзас, бяха в Канзас. Някъде, някога. Само дето чувстваше Меджис и тези хора, които никога не беше виждал – Кордилия и Джонас, и Брайън Хуки, и Шийми, и Пети Ръчката, и Кът-бърт Алгууд – много наблизко. Защото реалността беше тънка тук – тънка като дъното на стари дънки – и мракът щеше да се задържи, докато Роланд се нуждае от него. Еди се съмняваше, че Роланд забелязва мрака, всъщност. Защо ли би трябвало? Помисли си, че в главата на Роланд е царяла нощ от много, много дълго време... и зората все още не беше наблизко.

Протегна се и докосна мазолестата ръка на убиец. Докосна я нежно, с любов.

– Хайде, Роланд. Разкажи историята си. Нататък и до края.

– Нататък и до края – повтори сънливо Сюзан. – Прережи вената. – Очите ѝ бяха пълни с лунна светлина.

– Нататък и до края – каза Джейк.

– Края – прошепна Ко.

Роланд задържа ръката на Еди за малко и после я пусна. Гледаше в гаснещия огън без да заговори веднага и Еди почувства, че той се опитва да открие начина. Пробва вратите, една след друга, докато открие коя ще се отвори. Това, което видя зад нея го накара да се усмихне и да погледне към Еди. Каза:

– Истинската любов е досадна.

– *Какво каза?*

– Истинската любов е досадна – повтори Роланд. – Така досадна като всеки друг силен и омайващ наркотик. И, като при всяка друга силна дрога...

ТРЕТА ЧАСТ: ЕЛА, ЖЪТВАРЮ

ПЪРВА ГЛАВА. ПОД ЛУНАТА НА АМАЗОНКАТА

1

Истинската любов, като всеки друг силен и омайващ наркотик, е досадна – веднъж разкажеш ли за създаването и откритието ѝ, целувките бързо втръсват и милувките са изтощителни... разбира се, за всички с изключение на онези, които си ги разменят, които дават и взимат милувките, докато всеки звук и цвят на света сякаш се сгъстява и става по-ярък около тях. Както и с другите силни дроги, истинската първа любов е наистина единствено интересна за онези, които са ѝ пленници.

И както всеки друг силен и омайващ наркотик, първата любов е опасна.

2

Някои наричаха Амазонката последна лятна луна. Други казваха, че е първата есенна. Независимо какво от двете беше, тя означаваше промяна в живота на Баронството. Рибарите в залива си слагаха дебелите вълнени пуловери над промазаните якета и вятърът започваше да духа все по-често и по-силно по източно-западния си есенен маршрут, и с времето ставаше все по-остър. В големите овощни градини на Баронството на север от Хамбри (и в по-малките градини на Джон Кройдън, Хенри Уъртър, Джейк Уайт и стиснатата, но богата Корал Торин), берачите започваха да се появяват между редовете, понесли странните си, двойни стълби. Следваха ги теглени от коне каруци, пълни с празни бъчви. В големите пивоварни – особено в тази на Баронството на миля от Сийфронт – студеният въздух разнасяше сладката миризма на пресовани парченца ябълки. Далеч от брега на Чистото море, дните си оставаха топли, докато Амазонката растеше. Небето беше съвсем ясно денем и нощем, но истинската лятна жега беше изчезнала с Торбалан. Последната реколта винаги беше лоша и селяните я псуваха като си задаваха въпроса защо въобще са се мъчили... но дойдеше ли дъждовният, духовит

стар месец март, когато хамбарите и варелите бързо се изпразваха, им ставаше ясно. В градините на Баронството – големите на ранчерите и по-малките на селяните, даже в малките задни дворчета на гражданите – мъже, жени и деца се появяваха в старите си дрехи и обувки. Идваха с вързани за глезените панталони, защото по времето на Амазонката откъм пустинята нахлуваха несметен брой змии и скорпиони. По времето, когато се появяваше Старият демон, куп гърмящи змии щяха да увиснат от коневръзите на „Почивка за Пътника“ и магазина от другата страна на улицата. И другите заведения и магазини също щяха да украсят така коневръзите, но когато за змийските кожи се плаща на Жътвен ден, странноприемницата и магазинчето обираха печалбата. По полята и градините се виждаха кошници, подредени по редовете от жени с вързани с кърпи коси и скрити между гърдите жътвени амулети. Прибираха последните домати, краставиците, остатъка от царевицата, последните моркови и лук. Оттук нататък, докато дните се смалываха и есенните бури приближаваха, ги чакаха меласата, подправките, тиквите и картофите. В Меджис времето за жътва беше дошло, а над главите им, все по-ясна и по-ясна с всяка звездна нощ, Амазонката се кланяше и гледаше на изток към странните водни простори, които никой мъж или жена от Средния свят не можеше да види.

3

Тези в хватката на силна дрога – хероин, дяволска трева, истинска любов – често откриват, че се опитват да запазят предпазливия баланс между тайната и екстаза, докато вървят по опънатото въже на живота си. Да балансираш по въжето е трудно и при най-добри обстоятелства. Да го правиш в делириум е почти невъзможно. *Напълно* невъзможно е, ако продължава дълго.

Роланд и Сюзан бяха в делириум, но поне имаха някаква представа за това. Пък и нямаше да пазят тайната си завинаги, а само до Жътвен ден в най-лошия случай. Нещата можеха да се променят и преди това, ако Големите ковчези излезеха от прикритието. Всъщност и други играчи биха могли да предприемат първия ход, но Роланд беше сигурен, че, който и да мести пръв, Джонас и хората му ще са там и ще участват. Именно те ще бъдат и най-голямата опасност за трите момчета.

Роланд и Сюзан бяха внимателни – поне толкова, колкото е възможно за хора в делириум. Никога не се срещаха два пъти по ред на

едно и също място, нито по едно и също време и никога не се опитваха да прикрият срещите си. В Хамбри ездачите бяха нещо обичайно, но тайните се забелязваха. Сюзан никога не прикри „ездата“ си с оправданието, че ще помага на приятелка (макар че имаше приятелки, които биха й сторили тази услуга). Хората, на които им трябва алиби са именно онези, които имат тайни. Тя имаше чувството, че леля Корд се притеснява все повече от излизанията ѝ, особено онези рано привечер, но поне до момента приемаше основното оправдание на Сюзан за тях: че ѝ трябва време да се усамоти, да поразмисли върху обещанието и отговорностите си. По ирония на съдбата, именно такива бяха първоначалните инструкции на вещицата от Къос.

Те се срещаха във върбовата горичка, в няколко от изоставените къщи-лодки, които стояха килнати на северния бряг на залива, в една пастирска хижа далеч в изолацията на Къос, в изоставения ловен дом, скрит в Лошите треви. Местата бяха, простичко казано, отвратителни като онези, на които наркоманите се събират да практикуват порока си, но Сюзан и Роланд не забелязваха рушащите се стени на хижата или дупките в покрива на колибата, или миризмата на гниещи мрежи в ъглите на старите полупотопени къщи – лодки. Те бяха опиянени, затънали в любов и за тях всяка рана на лицето на земята беше красив белег.

Два пъти през онези ранни делириумни седмици, те използваша червения камък на стената зад павилиона, за да си устройват срещи, но след това някакъв дълбок глас се обади в главата на Роланд и му каза, че трябва да измислят нещо друго – камъкът може и да е идеалното място за детски тайни, но той и възлюбената му не бяха вече деца. Ако ги откриеха, бичуването беше най-лекото наказание, на което можеха да разчитат. Червеният камък беше прекалено подозрителен, а писането на съобщения – дори неподписани и отчайващо мъгляви – беше невероятно опасно.

И на двамата им се струваше по-сигурно да използват Шийми. Под усмихнатото му плиткоумие се намираха изумителни дълбини на... ами, дискретност. Роланд обмисля дълго и внимателно, преди да се спре на тази дума, но тя беше правилна – способността да се пази мълчание беше много по-важна от простото извъртане. Извъртането и без друго беше извън обсега на Шийми и винаги щеше да е така – човек, който не може да каже лъжа без да отклони поглед встрани от твоя, е човек, който никога няма да може и да извърта.

Те използваша Шийми към половин дузина пъти в течение на петте седмици, когато физическата им любов гореше най-силно – три пъти си

устройваха срещи, два пъти променяха местата на срещите и веднъж отложиха една, когато Сюзан забеляза ездачи от ранчото Пиано да събират сено близо до хижата в Лошите тревы.

Дълбокият, предупреждаващ глас никога не проговори на Роланд за Шийми както за опасния червен камък... но здравият му разум го спомена. И когато той накрая каза за това на Сюзан (двамата бяха омотани в одеялото му и лежаха голи в прегръдките си), откри, че и нея я измъчват угризения. След като стигнаха до този извод, Роланд и Сюзан си устройваха срещите само помежду си. Ако тя можеше да го срещне, каза Сюзан, ще окачи червена риза на перваза на прозореца си, все едно я суши. Ако той може да я срещне, трябва да остави бял камък на североизточния ъгъл на двора, напреко на пътя откъм Ковачницата на Хуки, където беше градската помпа. Като последно средство щяха да ползват червения камък зад павилиона, колкото и да е опасно, но не и да забъркват Шийми в аферите си – в тяхната *афера* – отново.

Кътбърт и Алан наблюдаваха как Роланд затъва в това увлечение първо с недоверие, изумление и тревога, а после и с тих ужас. Те бяха изпратени на място, което се предполагаше, че е спокойно, а вместо това бяха разкрили заговор; бяха дошли просто да броят в Баронство, където повечето от аристократите явно са включени в силите на най-върлия враг на Сдружението; бяха превърнали в лични свои врагове трима опасни мъже, които вероятно бяха избили достатъчно хора, за да напълнят доста голямо гробище. И въпреки всичко се чувстваха уверени, защото бяха дошли тук, предвождани от приятеля си, който в техните очи беше полубог след като победи Корт – със сокол за оръжие! – и стана стрелец на четиринадесет години. Това, че за мисията им бяха дали оръжия и на тях, значеше нещо много, когато напуснаха Гилеад, но не и кой знае какво, когато започнаха да осъзнават реалното положение на нещата в Хамбри и Баронството. А когато разбраха какво става, Роланд беше pistolетът, на който разчитаха. И сега...

– Той е като потопен във вода револвер! – обяви една вечер Кътбърт, почти веднага след като Роланд беше препуснал да се срещне със Сюзан. Амазонката се издигаше в първата си четвърт над верандата на землянката. – Само боговете знаят дали ще стреля отново, дори и ако го измъкнем и изсушим.

– Тихо, чакай – каза Алан и погледна към коневръза. Надяваше се да измъкне Кътбърт от лошото му настроение (занятие, което беше много лесно при нормални обстоятелства) и каза. – Къде е наблюдателят? Да не би веднъж да си е легнал рано?

Това само притесни Кътбърт още повече. Не беше виждал черепа на гарвана от няколко дни – не можеше да се сети колко точно – и прие загубата му като лошо предзнаменование.

– Легнал си е, ама не в леглото – отвърна и мрачно погледна на запад, където Роланд беше изчезнал на гърба на грамадния си кон. – Загубил съм го навярно. Както са изчезнали акълът, сърцето и здравият разум на един човек.

– Той ще се оправи – каза неловко Алан. – Познаваш го не по-зле от мен, Бърт. Ще се оправи.

Тихо, без дори следа от обичайното си чувство за хумор, Кътбърт каза:

– Сега имам чувството, че никога не съм го познавал.

И двамата се бяха уморили да увещават Роланд по различни начини. Бяха получили едно и също обяснение, което в действителност не беше и обяснение. Замечаният (и вероятно малко притеснен) отсъстващ поглед в очите на Роланд при тези едностранни обсъждания щеше да бъде ясен за всеки, който някога е опитвал да разговаря смислено с наркоман. Беше израз, който показваше, че умът на Роланд е обладан от лицето на Сюзан, миризмата на кожата ѝ и допира до нея.

– Мразя я малко за това, което направи – каза Кътбърт и в гласа му Алан усети нотка, която никога преди не беше чувал – смес от ревност, разочарование и страх. – Май даже повече от малко.

– Не трябва! – Алан се опита да не звучи шокирано, но не успя. – Тя не е отговорна за...

– Дали не е? Тя отиде в Ситго с него. Тя видя каквото видя и той. Бог знае какво още ѝ е казал след като са приключили да се правят на двуглаво животно. И тя никак, ама никак не е глупава. Дори само начинът по който устройва нейната част от аферата го показва. – Бърт си мислеше, предположи Алан, за малкия ѝ сръчен фокус. – Тя би трябвало да знае, че се превръща в част от проблема. Трябва да го знае!

Сега горчивината и страхът бяха съвсем открити. „Той я ревнува, защото му е откраднала най-добрия приятел – помисли си Алан, – но това не е всичко. Ревнува и най-добрия си приятел, защото точно той е спечелил най-красивото момиче, което някой от нас въобще е виждал.“

Алан се приведе напред и стисна рамото на Кътбърт. Когато Бърт прекъсна мрачното съзерцание на двора и се обърна да погледне приятеля си, остана изненадан от жестокостта, изписана на лицето на Алан.

– Това е ка – каза Алан.

Кътбърт изсумтя:

– Ако получавах топла вечеря всеки път, когато някой обвинен в кражба, похот или друга глупост спомене за *ка*...

Хватката на Алан се стегна, докато не стана болезнена. Кътбърт би могъл да се дръпне, но не го направи. Внимателно наблюдаваше Алан. Шегаджията поне временно беше изчезнал.

– Да обвиняваме е тъкмо онова, което ние двамата не можем да си позволим – каза Алан. – Не виждаш ли? А и ако тъкмо *ка* ги е отнесла, не би трябвало да ги обвиняваме. *Не можем* да го правим. Трябва да се издигнем над това. Той ни трябва. А също и тя, може би.

Кътбърт се вглежда в очите на Алан доста дълго. Приятелят му видя как гневът на Бърт води битка със здравия му разум. Накрая (и може би само за момента) здравият разум победи.

– Добре де, добре. Това е *ка*, любимото извинение на всички. Нали за това съществува Голямото Неясно в крайна сметка, нали? Значи ли това, че не бива да се обвиняваме за извършени глупости? Сега ме пусни, Ал, преди да ми счупиш рамото!

Алан го пусна и се върна облекчен в креслото си.

– Само ако знаехме какво да правим със Ската. Ако не започнем броенето скоро...

– Всъщност имам една идея – каза Кътбърт. – Трябва само малко да се поизглади. Сигурен съм, че Роланд би ни помогнал... ако някой от нас успее да му привлече вниманието за няколко минути, естествено.

Поседяха малко без да говорят, зазяпани към двора. В землянката гълъбите – още един повод за спорове между Роланд и Бърт напоследък – гукаха. Алан си сви цигара. Беше бавен и крайният резултат изглеждаше доста смешно, но тя остана цяла, когато я запали.

– Баща ти ще те претрепе с каиша, ако те види с това в ръката – отбеляза Кътбърт, но говореше с определено възхищение. По времето, когато на следващата година Амазонката се издигнеше в небето, те и тримата щяха да са заклетни пушачи, стегнати млади мъже, от очите на които беше изчезнала детинската нотка.

Алан кимна. Силният тютюн от Външната Дъга караше главата му да се върти и гърлото да дращи, но цигарата беше начин да успокои нервите си, а точно сега нервите му се нуждаеха от такова нещо. Не знаеше за Бърт, но тези дни беше надушил кръв във вятъра. Може би част от нея щеше да е тяхна. Не беше точно уплашен – все още не, но беше много, много притеснен.

Въпреки че бяха обучавани от ранно детство, Кътбърт и Алан все още имаха погрешната представа, присъща за много деца на тяхната възраст: че по-възрастните знаят какво правят. Дори и обхванат от любовна треска, Роланд беше наясно по въпроса, но приятелите му бяха забравили, че в играта на Обсада и двете страни местят на сяпо. Те биха били изненадани да открият, че поне двама от Големите ковчези са започнали сериозно да се изнервят заради трите момчета от Вътрешността и ужасно им е писнало от играта на изчакване, в която участваха.

Една ранна сутрин, когато Амазонката беше достигнала половината си, Рейнолдс и Дипейп слязоха по стълбите от втория етаж на „Почивка за пътника“. Главната зала беше тиха, като се изключат разнообразни похърквания и флегматични съскания. В най-залетия бар на Хамбри купонът беше приключил до следващата нощ.

Джонас, съпроводен от мъчалив гост, редеше пасианс на масата на Корал от лявата страна на люлеещите се врати. Тази нощ носеше плаща си и дъхът му излизаше на бели облачета, когато се наведе над картите си. Не беше достатъчно студено за сланите – все още не, – но и те щяха да паднат скоро. Хладината във въздуха не оставяше място за съмнения.

Дъхът на госта му също беше видим. Скелетоподобното тяло на Кимба Раймър беше буквално погребано под сиво серапе с тънки оранжеви ивички. Те двамата тъкмо се бяха накарани да обсъждат бизнеса си, когато Рой и Клей се показаха, очевидно приключили до следващата вечер със занятията си на втория етаж.

– Елдред – възкликна Рейнолдс и после продължи: – Сай Раймър.

Раймър му кимна в отговор и огледа Рейнолдс и Дипейп с отращение:

– Дълги дни и приятни нощи, господа! – Разбира се, светът се беше преместил, помисли си той. Доказваше го това, че открива такива долни боклуци на такъв важен пост. Пък и самият Джонас беше съвсем малко по-добър.

– Може ли да си поговорим, Елдред? – попита Клей Рейнолдс. – Обсъждахте го, Рой и аз...

– Тъпо – отбеляза с треперливия си глас Джонас. Раймър не беше учуден да открие в края на живота си, че Ангелът на Смъртта има такъв глас. – Обсъждането води до мислене, а мисленето е опасно за такива като вас, момчета. Все едно да човъркате носовете си с дулата на

заредени пистолети.

Дипейп нададе проклетия си цвилещ смях, като че ли не осъзнаваше, че шегата е за негова сметка.

– Джонас, слушай... – поде Рейнолдс и несигурно погледна към Раймър.

– Можеш да говориш пред сай Раймър – отбеляза Джонас и разбърка отново картите. – В крайна сметка той е наш главен работодател. Редя този пасианс в негова чест, тъй си е.

Рейнолдс изглеждаше изненадан:

– Помислих си... тъй да се каже, вярвах, че кметът Торин е...

– Харт Торин не се интересува от подробностите за нашата сделка с Добрия – каза Раймър. – Поделяне на отговорностите е всичко, което той желае по въпроса, господин Рейнолдс. Главната задача на кмета е Жътвеният празник да премине спокойно и неговото споразумение с младата дама да бъде... нормално консумирано.

– Аха, доста дипломатично рекнато от твоята страна – забеляза Джонас с ясно доловим меджиски акцент. – Но тъй като Рой изглежда малко объркан, ще превода. Кметът Торин през по-голямата част от времето си витае в облаците, търка си пикалото и си мечтае как ще пъкне ръка в кутията на Сюзан Делгадо. Обзалагам се, че когато черупката най-сетне се разтвори и перлата ѝ попадне в ръцете му, той така и няма да я вземе – сърцето му ще се взриви от възбуда и той ще падне мъртъв върху нея, тъй ще стане. Ах-м!

Отново долетя цвилещ смях откъм Дипейп. Той сръчка Рейнолдс:

– Добре го каза, нали Клей?

Рейнолдс се ухили, но погледът му все още беше притеснен. Раймър пусна усмивка, тънка като ноемврийски лед и посочи към седмицата, която тъкмо беше изскочила от колодата:

– Червено върху черно, скъпи ми Джонас.

– Хич не съм ти скъп – каза Джонас като сложи седмица кари върху осмица. – И ще е най-добре да го запомниш. – После се обърна към Рейнолдс и Дипейп. – Сега, какво точно искате? Раймър и аз тъкмо се казахме да проведем малко съвещание.

– Бихме могли да си поблъскаме главите *заедно* – предложи Рейнолдс и сложи длани на облегалката на един стол. – Един вид да сме наясно съвпадат ли мненията ни.

– Не мисля така – възпротиви се Джонас и събра картите си. Изглеждаше притеснен и Клей Рейнолдс вдигна ръце от стола бързешком. – Казвай си приказката и да приключваме. Става късно.

– Мислехме си, че е време да посетим Бар Кей – каза Дипейп. – Да поогледаме наоколо. Да видим дали има нещо вярно в онова, дето ми го каза старецът в Рици.

– И да видим какво още може да се измъкне оттам – добави Рейнолдс. – Времето приближава, Елдред, и не можем да си позволим да оставяме нерешени въпроси. Те може да имат...

– Аха? Пистолети? Електрически палки? Малки феи в бутилки? Кой знае? Ще си помисля по въпроса, Клей.

– Но...

– Казах, че ще си помисля. Сега се качвайте горе и двамата, обрат-но при вашите феи.

Рейнолдс и Дипейп го погледнаха, спогледаха се и след това се отдръпнаха от масата. Раймър ги наблюдаваше с тънката усмивчица на ус-тните си.

В подножието на стълбището Рейнолдс се обърна. Джонас спря да разбърква картите и го погледна, повдигнал рошавите си вежди.

– Подценихте ги веднъж и те ни направиха на маймуни. Не искам да се случва пак. Това е всичко.

– Още не можеш да преглътнеш обидата, нали? И аз също. И ще ти кажа пак, че ще си платят за онова, което сториха. Вече съм приготвил сметката и когато му дойде времето, ще им я представя с точно набеля-зани подробности. Но междувременно те няма да ме накарат да направя първия ход. Времето е на наша страна, не на тяхна. Схващаш ли?

– Да.

– Ще се опиташ ли да го запомниш?

– Да – повтори Рейнолдс. Изглеждаше удовлетворен.

– Рой? Вяраваш ли ми?

– Аха, Елдред. Напълно. – Джонас го беше наградил за свършената в Рици работа и Дипейп се кълнесе в него като надушило разгонена женска мъжко куче.

– Тогава марш нагоре и двамата и ме оставете да преговарям с ше-фа. Твърде стар съм да се застоявам до късно.

Когато те си тръгнаха, Джонас разбърка отново картите и огледа за-ведението. Имаше близо дузина посетители, включително пианистът Шиб и барманът Барки, които си отпиваха. Никой не беше достатъчно близо да чуе тихия разговор на двамата до вратата, дори и ако някой хъркащ пианица по неясни причини само имитира сън. Джонас сложи червена дама върху черно вале, после погледна към Раймър:

– Казвай си приказката.

– Всъщност тези двамата го казаха вместо мен. Сай Дипейп никога не се е притеснявал от излишък на сиво вещество, но Рейнолдс е доста умен за pistolетаджия, не мислиш ли?

– Клей е хитър, когато луната е високо – съгласи се Джонас. – Да не искаш да ми кажеш, че си изминал целия път от Сийфронт само да ми съобщиш, че тези три бебчета трябва да се наблюдават отблизо?

Раймър сви рамене.

– Може и да трябва, но ако се наложи аз ще си го свърша. Тъй де. Но какво трябва да се търси?

– Това трябва да разберем – каза Раймър и потупа една от картите на Джонас. – Тук е Попът.

– Аха. Почти толкова е грозен, колкото и този, до който седа. – Джонас сложи Попа върху неговата речичка карти. При следващото раздаване откри Лука, когото сложи до Павел. Оставаха Петър и Матей, все още скрити някъде в колодата. Джонас смръщено погледна Раймър:

– Ти го криеш по-добре от приятелчетата ми, но си се нервирал като тях. Искаш да знаеш какво има в онази землянка? Ще ти кажа: резервни ботуши, портрети на мамичките им, чорапи, които смърдят до небето, мръсни чаршафи на момчета, на които са им казвали, че е лошо да преследваш овцата... и скрити някъде там pistolети. Най-вероятно под дъските на пода.

– Наистина ли смяташ, че имат pistolети?

– Аха, Рой е напилал същината на нещата, тъй си е. Те са от Гилеад, вероятно произхождат от линията на Илд или от хора, които си мислят, че идват оттам и вероятно са чираци, пратени на задача с оръжия, които още не са заслужили. Колебая се малко за онзи високия с „аз го давам тежкарски“ поглед в очите. Той *може* и да е вече стрелец. Предполагам, но дали е възможно? Не мисля. Дори и ако е, мога да го надвия в честен бой. Знам това, както го знае и той.

– Тогава защо са ги пратили тук?

– Не защото някой във Вътрешните Баронства подозира предателството ти, сай Раймър, спокойно.

Главата на Раймър шръкна от серапето му, когато той се изправи и лицето му се вцепени:

– Как смееш да ме наричаш предател? Как си *позволяваш!*

Елдред Джонас награди хамбрийския министър на инвентара с неприятна усмивка.

– През целия си живот съм наричал нещата с истинските им имена и не се каня да спирам точно сега. Това, което би трябвало да те

интересува е, че никога не съм играл срещу работодателя си.

– Ако аз не вярвам в каузата на...

– Мътните да я вземат вярата ти. Става късно и искам да си лягам. Хората в Ню Канаан и Гилеад си нямат и най-малка представа какво става или не става тук на Дъгата. Пък и малцина от тях въобще са били наоколо, бих казал. Прекалено заети са да запазват света да не се срути над главите им, за да пътуват напред-назад тези дни. Не, това, което са научили е от книжките с картинки, които са чели като малки: весели каубои, пренебрежващи след стадата; весели рибари, които дърпат пълните мрежи на лодките си; хора, които си ходят на гости и пият ракия в големи халби в павилиона на „Зеленото сърце“. В името на човека Исус, Раймър, не се стягай! С това се разправям ден и нощ.

– Те виждат Меджис като спокойно и сигурно място.

– Аха, пасторален рай, точно така, без съмнение. Знаят, че целият им начин на живот – всичкото това благородство и превземките, и древният произход – са под заплаха. Последната битка може и да се проведе на близо двеста колела на северозапад от границите им, но когато Фарсън използва огнените си колесници и роботи, за да издуха армията им, неприятностите бързо ще се придвижат на юг. Там във Вътрешните Баронства подушват тези неща от двадесет години насам. Те не са пратили хлапетата тук, за да разкриват тайните ти, Раймър. Хора като тези не подлагат преднамерено децата си на опасност. Те са ги пратили тук да ги разкарат от пътя си, това е всичко. Това не ги прави слепи или глупави, но, за Бога, нека разсъждаваме разумно. Та те са *дечища*.

– И какво още би открил, ако отидеш там?

– Някакъв метод за прашане на съобщения, вероятно. Предполагам, че ще е хелиограф. А някъде зад Айболт има овчар или селянин, който е верен на движението – някой, който е обучен да приема съобщенията и или да ги препредава, или да ги носи лично. Но не след дълго ще е твърде късно, за да има полза от съобщения, нали?

– Може би, но сега все още не е късно. И ти си прав. Хлапета или не, те ме притесняват.

– Нямах причина, казвам ти. Съвсем скоро ще съм богат, а ти направо ще се къпеш в пари. Ще си кмет, ако желаеш. Кой би могъл да те спре? Торин? Той е истинска отрепка. Корал? Тя ще ти помогне да го изхвърлиш, кълна се. Или може би искаш да си Барон, ако тези титли се възстановят?

– Той видя за момент проблисък в очите на Раймър и се засмя. Матей се показа от колодата и Джонас го сложи при останалите попове. –

Мхм, виждам какво таиш в сърцето си. Скъпоценностите са хубави, но златото е два пъти по-добро, а няма нищо по-хубаво от това хората да ти се кланят и да падат на колене пред теб, нали?

Раймър каза:

– Те вече трябваше да броят при каубоите.

Ръцете на Джонас увиснаха над редицата карти. Това беше мисъл, която му беше минавала през ума повече от веднъж, особено през последните две седмици.

– Колко време мислиш им трябва да преброят мрежите, лодките и всичко останало при рибарите? – попита Раймър.

– Те трябваше вече да са на Ската и да броят крави и коне, да проверяват хамбарите, да проучват каруците. Трябваше да са там още преди три седмици. Освен ако вече не знаят какво ще открият.

Джонас разбра, че Раймър е прав, но не можеше да повярва в това. *Не би* повярвал. Едва ли момчета, които се бръснат само веднъж седмично, може да са толкова хитри.

– Не – каза той. – Това идва от виновното ти сърце. Те просто се опитват да го правят както трябва и пълзят наоколо като старци с влошено зрение. Скоро ще се качат на Ската и ще броят, докато им се пръснат сърцата.

– А ако не стане така?

Добър въпрос. Ще трябва да се отървем някак си от тях, предполагам Джонас. Чрез засада например. Три изстрела от прикритие и няма повече бебчовци. След това ще има лоши слухове, защото момчетата бяха харесвани в града, но Раймър можеше да се справи с това до Празника, а след Жътва нямаше да има значение. Но все пак...

– Ще трябва да поогледам Бар Кей – добави накрая Джонас. – Но сам. Не искам Клей и Рой да тъпчат наоколо.

– Това звучи добре.

– Сигурно ще искаш да дойдеш и да удариш едно рамо?

Кимба Раймър се усмихна вледеняващо:

– Не мисля.

Джонас кимна и започна да раздава отново. Щеше да е малко рисковано да ходи до Бар Кей, но той не очакваше сериозни проблеми, особено ако отиде сам. Те, бяха само момчета, в крайна сметка и през по-голямата част от деня ги нямаше.

– Кога да очаквам доклада ти, сай Джонас?

– Когато съм готов да ти го поднеса. Не ме притискай.

Раймър вдигна тънките си ръце и ги задържа с дланите навън към

Джонас:

– Приеми извиненията ми, сай!

Джонас кимна, леко успокоен. Вдигна нова карта. Беше Петър Ключарят. Той сложи картата на горния ред и се взря в нея, като прокараваше пръсти през дългата си коса. Прехвърли поглед от картата към Раймър и после обратно, а веждите му се вдигнаха.

– Усмиваш се – отбеляза Раймър.

– Ах-м! – отвърна Джонас и раздаде отново. – Щастлив съм! Всички попове са налице. Мисля, че ще спечеля тази игра.

5

За Рия месецът на Амазонката беше време на разочарование и незадоволени желаня. Плановете ѝ се бяха провалили и благодарение на ненавременния скок на проклетата котка, тя не можа да разбере как и защо. Младият негодник, който беше взел черешката на Сюзан Делгадо, явно не ѝ беше позволил да си остриже скалпа... но как? И кой беше той в действителност? Тя се чудеше все повече и повече, но любопитството ѝ беше по-слабо от гнева. Рия от Къос не беше свикнала да я мамят.

Тя погледна от другата страна на стаята, където Мъсти се беше свил и предпазливо я наблюдаваше. Обикновено би се излежавал в огнището, но откакто беше подпалила козината му, Мъсти предпочиташе дървата. Ако се съди по настроението на Рия, това беше мъдър ход.

– Ти имаш късмет, че те оставих жив, проклетнико! – измърмори старицата.

Обърна се към топката и започна да прокаравя ръце над нея, но стъклото продължаваше да отразява само ярка розова светлина – не се появи никакво изображение. Накрая Рия се отказа, отиде до вратата, отвори я и погледна към нощното небе. Сега луната беше по-голяма от половината си и Амазонката се очертаваше ясно на яркото ѝ лице. Рия изплю поток мръсни думи към жената на луната, каквито не смееше да казва пред кълбото (кой знае какви същества биха могли да живеят вътре и как ще реагират на подобни приказки?). Тя два пъти удари костеливия си юмрук в касата на вратата, докато проклинаше, измъквайки на бял свят всяка гнусна дума, която знаеше, дори такива глупости, с каквито се наричат малките деца, докато играят в пясъчника. Никога не се беше ядосвала толкова. Беше дала на момичето инструкции и то, все едно по

каква причина, ги беше нарушило. Мръсницата заслужаваше да умре, задето се е възпротивила на Рия от Къос.

– Но не веднага – прошепна старичката. – Първо трябва да бъде овъргалена в прахта, след това опикана, докато прахта не стане кал върху хубавата ѝ руса косичка. Смазана... наранена... оплюта...

Тя отново удари по стената до вратата и този път от кокалчетата ѝ рукна кръв. Не ставаше дума само за отказа на момичето да изпълни хипнотичната команда. Имаше и друг проблем, свързан с това, но много по-сериозен: самата Рия беше прекалено обладана от топката, освен за кратки и непредсказуеми периоди. Прокарването на ръце над нея и заклинанията, които мърмореше, бяха безполезни. Думите и жестовете бяха само начин да фокусира желанията си. На тях отвърщаше топката – желания и концентрирани мисли. Сега, благодарение на бунта на момичето и любовника ѝ, Рия беше прекалено ядосана, за да постигне дълбоката концентрация, от която се нуждаеше розовата мъгла, вихреща се в кълбото. Беше, на практика, прекалено ядосана, за да вижда.

– Как да го направя като преди? – попита Рия полувидимата жена на луната. – Каж ми! *Каж ми!* – Но Амазонката не отвърна нищо и накрая Рия се прибра, смучейки наранените си кокалчета.

Мъсти я видя да влиза и се пхна в обгърнатата с паяжини дупка между дърветата и комина.

ВТОРА ГЛАВА. МОМИЧЕТО НА ПРОЗОРЕЦА

1

Сега Амазонката „наду корема“, както казваха старците – дори по обед се забелязваше в небето: бледа вампирка на фона на яркото есенно слънце. Пред магазините и „Почивка за пътника“ и на верандите на поголемите къщи във фермите – като Рокинг Би на Ленгил или Лейзи Сюзен на Рефрю заизникваха плашила, натъпкани със слама, облечени в овехтели дрехи. На главата на всяко се мъдреше по едно сомбреро и притискаше кошница с продукти към сламените си гърди, а избродираните ѝ с бял конец очи се взираха в опустяващия свят.

По пътищата дрънчаха каруци с меласа; купчини яркооранжеви тикви и още по-яркочервени моркови бяха струпани до стените на хамбарите. По полето бавно пъплеха каруците с картофи и работниците вървяха отзад. Пред Хамбрийския магазин като по чудо се появи

жътвени амулети, вързани като камбанки за вратовете на изсечените фигури на Пазителите.

В цял Меджис момичетата шиеха костюмите си за Жътвената нощ (и понякога плачеха над тях, ако работата не вървеше както трябва) и мечтаеха за момчетата, с които ще танцуват в павилиона на Зеленото сърце. По-малките им братя така се въодушевяваха при мисълта за езда-та, игрите и наградите, които могат да спечелят на карнавала, че не можеха да спят. Дори по-големите понякога будоваха, въпреки отрудените си ръце и болката в гърба – и си мислеха за забавленията по жътва.

Господарката на лятото кокетно развя за последен път полите на зелената си рокля и незабелязано се измъкна – бе време за жътва.

2

Рия изобщо не се интересуваше от жътвените танци или карнавалните игри, но не спеше по-добре от останалите. През повечето нощи лежеше будна върху смрадливия си сламеник чак до сутринта, а главата ѝ се цепеше от ярост. Една нощ, скоро след разговора на Джонас с канцлера Раймър реши да се напие до забрава. Настроението ѝ не се подобри особено от откритието, че бъчвата с ябълкова ракия е празна – взе да проклина като обезумяла.

Тъкмо поемаше дъх за нов изблик ругатни, когато я осени прекрасна идея. Направо *брилянтна*. Искаше Сюзан Делгадо да си отреже косата. Това не стана, така и не разбра защо... но знаеше *това-онова* за момичето, нали? Нещо интересно, да, тъй си беше, наистина много интересно.

Рия нямаше желание да открива на Торин онова, което знаеше – хранеше силната (и навярно глупава) надежда, че кметът е забравил за прекрасната си стъклена топка. Но лелята на момичето... да предположим, че Кордилия Делгадо открие, че племенницата ѝ не само се е простила с девствеността си, но е станала доста обиграна проститутка. Не ѝ се вярваше Кордилия да отиде при кмета – макар и сухарка, не беше глупачка, но в подобен случай би настъпила пълна паника, все едно да пуснеш котка в гълъбарник.

– *Маяяу!*

Както си мислеше за котки, и ето ти го Мъсти, стои на стената под лунната светлина и се вира в нея със смесица от надежда и недоверие. Усмихната уродливо, Рия разпери ръце и го повика:

– Ела, съкровище! Ела, пиле златно!

Мъсти сякаш разбра, че всичко му е простено и се хвърли в обятията на господарката си с подобавашо мъркане, а Рия заблиза муцуната му със стария си пожълтял език. За първи път от цяла седмица на Къос спазва непробудно и когато на следващия ден Рия взе кристалната сфера, мъглите в дълбините ѝ веднага се разсеяха. Цял ден не се отдели от нея, шпионирайки омразните си хора, пи малко и не яде нищо, Около залез се отърси от транса достатъчно, за да осъзнае, че все още не се е погрижила за малката сладурана. Но всичко бе наред – вече знаеше как ще се справи, а после ще наблюдава резултата в магическата сфера! Всички възражения, всички крясъци и упреци! Ще види сълзите на Сюзан. Това ще е най-хубавото – да гледа как Сюзан плаче.

– И аз ще жъна – обясни тя на Ермот, който пълзеше по крака ѝ към мястото, където тя най-много обичаше да я докосва. Много малко мъже могат да се мерят с Ермот, наистина много малко. Седнала със змията в скута си, Рия започна да се смее.

3

– Помни обещанието си – нервно напомни Алан, когато чува приближавания си шум от копитата на Ръшър. – Сдържай си езика.

– Ще се помъча – съгласи се Кътбърт, но не вярваше много на думите си. Когато Роланд заобиколи земянката и влезе в двора, следван от тъмната си сянка под полегатите лъчи на залеза, Кътбърт нервно стисна длани. Застави се да отпусне юмурици. После, докато гледаше как Роланд слиза от седлото, те отново се свиха и ноктите се забиха в дланите му.

„Още един рунд – помисли си Кътбърт. – Богове, писна ми. Писна ми до смърт.“

Снощи беше заради гълъбите – за пореден път. Кътбърт искаше да изпрати на запад съобщение за петролните танкери, но Роланд още се опъваше. Така избухна спорът.

Въпреки че това също го вбесяваше и направо му пилеше нервите до скъсване, Роланд не спореше. Тези дни изобщо *не благоволяваше* да спори. Очите му неизменно запазваха онова отнесено изражение, сякаш присъства само телом. Останалото – ум, душа, духа, *ка* – беше със Сюзан Делгадо.

– Не – просто отвърна той. – Вече е прекалено късно за подобен

ход.

– Ти не би могъл да знаеш предварително – възрази му Кътбърт. – Но дори да е късно да очакваме помощ от Гилеад, можем да поискаме поне *съвет* от Гилеад. Толкова ли не разбираш?

– И какъв съвет ще ни дадат? – Роланд сякаш изобщо не забелязваше грубостта на Кътбърт. Отговаряше му спокойно, разумно. „И напълно отнесено – рече си Кътбърт, – сякаш изобщо не отчиташе важността на ситуацията.“

– Ако знаехме – отвърна му, – не бихме питали, нали, Роланд?

– Можем само да чакаме и да ги спрем, когато решат да действат. Ти търсиш успокоение, Кътбърт, а не съвет.

„Искаш да кажеш да чакаме, докато изчукаш оная толкова пъти, по толкова начини и на толкова места, колкото ти хрумне. Отвътре, отвън, отгоре и отдолу“ – каза си Кътбърт и ледено отсече:

– Ще ни прецакаш заради тази хубостница!

Чу въздишката на Алан. Никога през живота си не бяха дръзвали да кажат на Роланд подобно нещо и в мига, когато то се изплъзна, тревожно зачака експлозията.

Нищо подобно.

– Ами – отвърна Роланд. – Напротив. – И влезе в землянката без нито дума повече.

И сега, като го гледаше как разкопчава коланите на Ръшър и сваля седлото от гърба му, Кътбърт си помисли: „*Не е така и ти го знаеш, По-добре хубаво си помисли, В името на всички богове, за твое добро е.*“

– Ей – заговори го той, когато Роланд пренесе седлото до верандата и го остави на стълбите. – Зает ли беше следобед? – Алан го скрита в глезена, но Кътбърт не му обърна внимание.

– Бях със Сюзан – отвърна Роланд. Направо, без оправдания и без увъртания. И в миг Кътбърт бе поразен от видение с шокираща яснота – те двамата в някаква хижа, а лъчите на късното следобедно слънце се промъкват през дупките на тавана и се плъзгат по телата им. Тя е върху него. Кътбърт вижда коленете ѝ върху старите, мухлясали дъски и долавя напрежението в дългите ѝ бедра. Вижда загорелите от слънцето ръце, белия корем. Вижда как Роланд обгръща с длани гърдите ѝ и ги стиска, докато тя се поклаща върху него – а слънцето огрява косите ѝ, превръщайки ги във фина златоткана мрежа.

„*Защо все трябва да си пръв?* – мислено викна на Роланд. – *Защо все трябва да си ти? Проклет бъди, Роланд! Проклет бъди!*“

– Ние ходихме на доковете – каза Кътбърт с далечен отглас на обичайната си веселост. – Броихме обувките и рибарските принадлежности. Само колко приятно си прекарахме, а, Ал?

– Нужна ли ви беше помощта ми? – попита Роланд. Върна се при Ръшър и свали одеялото от седлото. – Затова ли се ядосвах?

– Ако ти се струвам гневен, то е защото повечето рибари ни се присмиват зад гърба. Непрекъснато ходим там. Те ни мислят за глупаци, Роланд.

Той кимна:

– Това е прекрасно.

– Може би – кротко вметна Алан, – но Раймър не ни мисли за глупаци, ако съдим как ни гледаше, като минавахме оттам. Нито пък Джо-нас. И ако не ни мислят за глупаци, за *какви* ни имат тогава?

Разсеяно нарамил одеялото Роланд спря на второто стъпало. Най-сетне успяха да привлекат вниманието му, отбеляза Кътбърт. Слава на Бога и чудните му деяния.

– Те мислят, че избягваме Ската, защото вече знаем какво има там – каза Роланд. – А ако още не са го измъдрили, скоро ще им се изясни.

– Кътбърт има план.

Погледът на Роланд – мек, увлечен и вече доста отнесен, се насочи към Кътбърт. Кътбърт шегаджията. Кътбърт чиракът, който изобщо не заслужаваше pistolета, с който пое на изток към Външната арка. Кътбърт девственикът и неизменният втори. „*Богове, не искам да го мразя, така е, но сега е толкова лесно.*“

– Утре ние двамата трябва да се срещнем с шериф Авери – заяви Кътбърт. – Ще го изкараме като любезно посещение. Вече имаме слава-та на „трима възпитани, леко глуповати младежи“, нали така?

– Именно – съгласи се Роланд с усмивка.

– Ще кажем, че най-сетне сме приключили с крайбрежната част на Хамбри и се надяваме да сме също тъй прецизни и във фермите, и при каубоите. Но, разбира се, не искаме да причиняваме неприятности и да пречим на когото и да било. В крайна сметка, сега е най-усилното време на годината – и за животновъдите, и за фермерите – и дори абсолютни глупаци като нас са наясно с това. Така че ще дадем на добрия шериф един списък...

– Очите на Роланд блеснаха. Той метна одеялото на перилото на верандата, сграбчи Кътбърт за раменете и силно го прегърна. Кътбърт долови аромата на люляк по яката на другия и изпита налудничаво, но непреодолимо желание да го стисне за врата и да го удуши. Вместо това

силно го потупа по гърба.

Роланд се отдръпна широко ухилен:

– Списък на фермите, които ще посетим. Охо! Като ги предупредим, ще преместят всички неща, които не желаят да видим, я в съседното ранчо, я дори в най-отдалеченото... Храна, фураж, снаряжение – всичко! Страхотно, Кътбърт! Ти си гений!

– Ами, нищо подобно – отвърна другият. – Просто си поблъсках главата над този проблем, който засяга всички ни. Включително цялото Сдружение, може би. Налага се да размислим. Не смяташ ли?

Алан трепна, но Роланд като че не забеляза. Продължаваше да се хили и макар четиринадесетгодишен, с това изражение изглеждаше доста странно. Истината е, че като се ухили до уши, Роланд придобиваше доста налудничав вид.

– Знаеш ли, може дори да докарат сума ти мутанти, за да ни накарат да вярваме в лъжките за смесването на породите. – Той замълча, поразмисли и каза: – Защо ти и Алан не отидете да видите шерифа, Бърт? Мисля, че това ще бъде напълно достатъчно.

В този миг Кътбърт за малко да се хвърли върху Роланд – искаше му се да кресне: „*Да, защо пък не? Та утре да си свободен да я чукаш – цяла сутрин и цял следобед също! Ах, идиот такъв! Безмозъчен, влюбен до уши тъпак!*“

Спаси го Ал и може би спаси всички тях.

– Не ставай глупав – остро го сръза той и Роланд се извърна изумено. Не очакваше подобно отношение именно към него. – Ти си ни водач, Роланд – така те възприемат и Торин, и Авери, и гражданите. Ние също.

– Никой не ме е избирал за...

– Не е и нужно! – кресна Кътбърт. – Ти си спечели pistolетите! Тези хора едва ли биха повярвали – напоследък и на мен вече почти не ми се вярва – но *ти си стрелец*. Трябва да дойдеш! Ясно е като бял ден! Няма значение кой от нас ще те придружи, но ти трябва да отидеш! – Можеше да каже и още много, много неща, но ако го стори, къде ли ще свърши всичко това? Сигурно ще се изпокарат до смърт.

Така че млъкна – този път нямаше нужда Алан да го ритне – и отново зачака Роланд да избухне. Но пак не последва нищо.

– Добре – отвърна стрелецът по новия си начин – меко, сякаш искаше да каже – това няма голямо значение – и на Кътбърт му се прииска да го ухапе, за да го събуди. – Утре сутрин. Ти и аз, Бърт. – Към осем часа удобно ли ти е?

– Идеално – отвърна Кътбърт. Сега, когато дебатите приключиха и

решението бе вече взето, сърцето на Бърт се разгупта с все сила и изведнъж краката му се подкосиха. Така се чувстваше след сблъсъка с Големите ковчези.

– Ще бъдем възможно най-любезни – обясняваше Роланд.

– Мили момчета от Вътрешните баронства с много добри намерения, но малко мозък. Чудесно. – И той влезе вътре, а на устните му вместо ужасната ухилена гримаса трепкаше лека усмивка (което бе на свой ред успокояващо).

Кътбърт и Алан се спогледаха и шумно въздъхнаха. Кътбърт кимна към двора и слезе по стълбите. Алан го последва и двете момчета заставаха напред мръсния правоъгълник с гръб към къщата. На изток изгряващата пълна луна се криеше зад перестите облаци.

– Тя го е омагьосала – каза Кътбърт. – Независимо дали го е желала или не, накрая ще ни убие всичките. Само почакай и ще видим.

– Не бива да го казваш дори на шега.

– Добре, ще ни обсипе с бижутата на Илд и ще живеем вечно.

– Стига си му се сърдил, Бърт. *Трябва* да му простиш.

Кътбърт го стрелна с поглед и мрачно отсече:

– Не мога.

4

До големите есенни бури оставаше повече от месец, но на следващата сутрин небето беше сиво и мрачно. Роланд и Кътбърт се увиха в индиански одеяла и потеглиха към града, а Алан остана да свърши малкото домакинска работа. Роланд бе затыкнал на колана си списъка на фермите – той започваше с трите малки площи, собственост на Баронството, – който тримата бяха съставили предишната нощ. Предвиждаше се да напредват смехотворно бавно – щяха да останат на Ската и в овощните градини почти до годишния панаир, – но съответстваше на скоростта, която вече бяха установили на доковете.

Двамата мълчаливо препускаха към града, потънали в собствените си мисли. Пътят им минаваше край дома на Делгадо. Роланд вдигна поглед и забеляза Сюзан, седнала на прозореца – ярко видение на фона на сивата есенна утрин.

Сърцето му подскочи и макар че тогава още не го знаеше, щеше да я запомни така за вечни времена – прекрасната Сюзан, момичето на прозореца. Така подминаваме призраците, които ни преследват цял живот –

те кротко седят край пътя като бедни просяци, а ние ги забелязваме само с ъгълчето на окоото си, ако въобще ги видим. Мисълта, че чакат нас, рядко ни хрумва. Но те чакат, а когато ние ги отминем, вдигат тежките дисаги със спомени и се тътрят отзад, следват стъпките ни и лека полека ни настигат.

Роланд й махна. Понечи да й прати целувка, но това би било лудост. Миг преди пръстите му да докоснат устните му, изви длан и вместо това докосна с пръст челото си, весело отдавайки чест.

Сюзан се усмихна и му отвърна на поздрава. Никоой не видя Кордилия, която беше излязла отзад да нагледа последните стръкове цвекло и моркови. Полускрита зад сламеното плашило, което пазеше тиквите, тя неподвижно наблюдаваше изпод нахлупената почти до очите си грамадна шапка. Проследи Роланд и Кътбърт с поглед (почти не забеляза Кътбърт, интересуваше я другият). От момчето прехвърли поглед на Сюзан, която седеше на прозореца си и блажено тананикаше като птичка в клетка.

Острието на подозрението се заби право в сърцето на Кордилия. Смяната на настроенията на племенницата й – от мъка и плашещ гняв тя внезапно потъваше в някакво замаяно, но доста весело примирение – се извършваше най-ненадейно. Може би дори въобще не беше примирение.

– Ти си луда – прошепна тя на себе си, но продължи здраво да стиска дръжката на мачетето. Отпусна се на колене в калната си градина и разсеяно започна да кълца оплетените стъбла, пращайки корени към къщата с резки, точни движения. – Между тях няма нищо. Щях да разбера. Децата па тази възраст са потайни не повече от... от пианиците в „Почивката“.

Но как само се усмихваха. Как се усмихваха *един на друг*.

– Съвършено нормално – прошепна тя, кълцайки и дърпайки. Презряза един морков през средата, но изобщо не забеляза как го съсипва. Имаше навика да шепти отскоро, откак приближаваше Жътвен ден и ставаше все по-трудно да се справя с вироглавата дъщеря на брат й. – Хората просто си се усмихват, това е.

Същото се отнася и за отдаването на чест и ответното махване на Сюзан. Отдолу хубавият кавалер, който поздравява красивата дама: а на прозореца самата дама, поласкана от вниманието на такъв приятен младеж. Младостта говори свой език, това е. И все пак...

Как я гледаше... и тя него

Глупости, разбира се. Но...

Но ти видя и нещо друго.

Да, може би. За миг ѝ се бе сторило, че младежът възнамерява да прати на Сюзан въздушна целувка... но в последния момент се опомни и ѝ отдаде чест.

И така да е, това не означава нищо. Младите кавалери са дръзки, особено когато са далеч от погледа на бащите си. А тези тримата вече имат дълга история, както много добре знаеш.

Всичко това беше истина, но ледената тръпка се загнезди в сърцето ѝ.

5

Когато Роланд почука на вратата Джонас отвори и въведе двете момчета при шерифа. Носеше значка на помощник – шериф и ги погледна с безизразен поглед:

– Момчета – каза, – влизайте на сухо.

Отстъпи назад и им направи път. Гласът му трепереше по-забележимо от всеки друг път, вероятно заради влажното време, предположи Роланд.

Двете момчета влязоха. В ъгъла имаше газова печка – без съмнение, захранвана от „свещта“ в Ситго, – в голямата стая, където беше доста хладно в деня на първото им посещение, сега беше непоносимо горещо. В трите килии седяха петима жални пияници, две двойки мъже и една жена, която се ширеше сама в средната килия и седеше на нара с широко разкрасени крака, демонстрирайки червените си долни гащи. Роланд се уплаши, че ако тя пъхне пръста си още по-дълбоко в носа, после няма да може да го извади. Клей Рейнолдс се беше облегал на таблото за обяви и човъркаше с клечка в зъбите си. Зад бюрото седеше помощник-шерифът Дейв, поглаждаше брадичката си и се мръщеше през монокъла си над дъската за игра. Роланд изобщо не се изненада, че Бърт и Дейв са прекъснали играта на Обсада.

– Я, гледай ти, Елдред! – каза Рейнолдс. – Това са двете хлапета от Вътрешността. Майките ви знаят ли, че сте навън, малките?

– Знаят – отвърна весело Кътбърт. – А вие изглеждате много Добре, гос'ин Рейнолдс. Мокрото време сигурно ви се отразява добре на шарката.

Без да поглежда към Бърт, с неизменната си любезна усмивчица, Роланд ръгна с лакът приятеля си по рамото.

– Моля да извините моя приятел, сър. Хуморът му винаги прехвърля границите на добрия вкус, очевидно не е способен да се надмogne. Няма нужда да се дразним взаимно, нали се разбрахме да оставим миналото на мира.

– Аха, разбира се, това е някакво недоразумение – каза Джонас. По-накуцвайки, се върна до бюрото, при дъската за игра. Като седна от своя страна, усмивката му се превърна в кисела гримаса. – По-зле съм от старо куче – каза. – Някой трябва да ме застреля, така си е. Земята е студена, но в нея не боли, нали, момчета?

Отново се обърна към дъската и премести пешка до укреплението си. Започваше да обсажда и това беше непредпазливо... но не и в този случай, помисли си Роланд – помощник-шериф Дейв не изглеждаше особено силен противник.

– Разбирам, че работите за Баронството – каза Роланд и кимна към звездата на ризата на Джонас.

– И то почти безплатно – доста дружелюбно каза Джонас. – Един тук си счупи крака. Просто помагам, това е всичко.

– Ами го'син Рейнолдс? Сай Дипейп? И те ли помагат?

– Ахм, така смятам – каза Джонас. – Как вървят вашите работи при рибарите? Бавно, както чух.

– Най-сетне приключихме. Ние си бяхме виновни за забавянето. Но ни стига, че пристигнахме безславно – нямаме намерение да се оттегляме по същия начин. Казват, че който бърза, бавно стига.

– Тъй си е – съгласи се Джонас. – Които и да са тия, дето го казват.

От вътрешността на сградата се чу шум от тоалетно казанче. „*Всички домашни удобства са осигурени на шерифа на Хамбри*“ – помисли си Роланд. Скоро шумът бе последван от нечии тежки стъпки, които се изкачваха по стълбите, и след няколко секунди се появи Херк Авери. Закопчаваше колана си, а с другата ръка бършеше широкото си потно чело. Роланд се възхищаваше на прямотата му:

– Уф! – възкликна шерифът. – Проклетият боб, дето го ядох снощи, е решил да mine по краткия път, казвам ви. – Премести поглед от Роланд към Кътбърт, после отново към Роланд. – Хей, момчета! Много е мокро за броене на мрежи, а?

– Сай Диърборн тъкмо казваше, че са свършили с броенето на мрежите – осведоми го Джонас. Приглади с пръсти дългата си коса назад. Зад него Клей Рейнолдс отново се облегна на дъската за обяви, втренчен в Роланд и Кътбърт с открита неприязън.

– Ами? Браво, браво. А сега какво предстои, момчета. Можем ли с

нещо да ви помогнем? Защото най-много от всичко искаме да ви помогнем и да протегнем ръка за помощ в момент на нужда. Тъй си е.

– Всъщност наистина *бихте* могли да ни помогнете – каза Роланд. Пъхна ръка в колана си и измъкна списъка. – Трябва да се качим на Ска-та, но не бихме искали да пречим на никого.

Широко ухилен, заместник-шерифът Дейв обиколи със своя рицар цялото укрепление. Джонас веднага го взе и остави открит целия ляв фланг на Дейв. Усмивката на другия се събра и се замени с озадачено недоумение.

– Как го направи?

– Лесно. – Джонас се усмихна, после се отдръпна от бюрото, за да обхване всички с поглед. – Трябва да запомниш, Дейв, че играя, за да спечеля. Не мога да се удържа, такъв ми е нравът. – Той насочи цялото си внимание към Роланд. Усмивката му се разтегна още по-широко. – Както е казал скорпионът на девицата, когато тя умираше: „Още като ме намери, знаеше, че съм отровен.“

6

Като нахрани животните, Сюзан се запъти, както обикновено, право към студения килер за сок. Не забеляза леля си, която я наблюдаваше иззад комина и когато Кордилия заговори, момичето се стресна. Изненада се не толкова от неочакваните думи, колкото от студенината в гласа ѝ.

– Познаваш ли го?

Бутилката със сок се изплъзна от пръстите ѝ и Сюзан я задържа с другата си ръка. Не можеше да хаби безценния портокалов сок, особено по това време на годината. Обърна се и видя леля си до сандъка с дърва. Кордилия беше оставила шапката си на закачалката в антрето, но още не беше свалила одеялото и калните ботуши. Бе оставила ножа върху купчината дърва, а по острието му още висяха зелени стъбълца. Гласът ѝ беше студен, но очите ѝ пламтяха от подозрение.

Изведнъж всичко изпъкна съвършено ясно в съзнанието ѝ. „Ако кажеш «не», си загубена – рече си тя. – Дори ако попиташ за кого става дума. Трябва да кажеш...“

– Познавам ги и двамата – безразлично отвърна тя. – Запознахме се на приема. И ти се запозна с тях. Стресна ме, лельо.

– Той защо те поздрави?

– Откъде да знам! Така му е хрумнало.

Леля ѝ се устреми напред, подхлъзна се с калните си ботуши, но успя да запази равновесие и сграбчи Сюзан за ръцете. Очите ѝ направо искряха.

– Не ми се подигравай, момиче! Не си играй с мен, Мис Младост и Хубост, защото...

Сюзан се дръпна толкова силно, че Кордилия се олюля и сигурно щеше да падне, ако не беше успяла да се хване за масата, която се оказа под ръка тъкмо навреме. Зад нея като обвинителни знаци се точеше дълга кална следа.

– Наречи ме пак така и ще те... ще те ударя! – извика Сюзан. – Тъй ще сторя!

– Ще удариш единствената жива роднина на баща си? Толкова ли си лоша?

– И защо не? Ти не ме ли удряш, лельо? Пламтящите очи на леля ѝ поомекнаха и усмивката ѝ се стопи:

– Сюзан! Почти никога не те удрям! Едва ли има и пет пъти, откакто едва бе проходила и сграбчваше всичко, до което се докопаше, например кипящия чайник или...

– Езикът ти удря – отвърна девойката. – Бях се примирила – каква глупачка съм била, – но вече ми дотегна. Няма повече да търпя. Щом съм достатъчно голяма да ме пратиш в нечие легло за пари, значи съм и достатъчно голяма да държиш приличен език, когато говориш с мен.

Кордилия отвори уста да се защити – гневът на момичето и обвиненията я бяха поразили – и чак след това осъзна колко ловко е била отклонена от темата за момчетата. За *онова* момче.

– Значи го познаваш само от приема, Сюзан? Диърборн имам предвид. – „*Както, струва ми се, чудесно знаеш*“ – мислено допълни.

– Виждала съм го в града – отвърна малката. Спокойно гледаше леля си право в очите, въпреки че това ѝ костваше много усилия; полуистините преминават в лъжи, както тъматата следва здрача. – И тримата съм ги срещала в града. Сега доволна ли си?

Не, с нарастващо недоволство отбеляза Сюзан, не беше доволна.

– Кълнеш ли се, Сюзан – в името на баща си, – че не си се срещала с това момче Диърборн?

„*Всички късни следобедни разходки* – мислеше си Сюзан.

– *Всички извинения. Цялото старание някой да не ни види. Всичко това е разрушено от едно безгрижно помахване в дъждовна сутрин. Рискувахме всичко. Толкова неразумно. Нима сме вярвали, че*

обратното е възможно? Толкова глупави ли сме били?“

Да... и не. Истината беше, че бяха полудели. И още са. Не можеше да се отърси от спомена за погледа в очите на баща си. В редките случаи, когато я улавяше в измама. Това полулюбопитно разочарование. И усещането, че с лъжите си, колкото и безобидни да са били, го е наранявала, колкото убождане с трън.

– Не се кълна в нищо – каза. – Нямах право да искаш това от мен.

– Закълни се! – пискливо изкрещя Кордилия. – Отново се протегна към масата и я стисна, като че за опора. – Закълни се! Закълни се! Не си играем на прескочи кобила! Вече не си малка! Закълни ми се! Закълни се, че си още чиста!

– Не – отсече Сюзан и се обърна да си върви. Сърцето ѝ лудо биеше и още не можеше да отпъди ужасната яснота, която обгръщаше целия свят. Роланд би отгатнал на мига: тя гледаше с очите на стрелец. В кухнята имаше прозорец с изглед към Ската и девойката видя в него как призрачното отражение на *леля* Корд се промъква зад нея с вдигнат юмрук. Без да се обръща, Сюзан също вдигна ръка.

– Не вдигай ръка на мен – каза. – Да не си посмяла, мръснице.

Очите на призрачното отражение се разшириха от ужас и недоумение. Юмрукът се отпусна.

– Сюзан – тихо и обидно започна Кордилия. – Как можеш да ме наричаш така? Защо ме гледаш и съдиш така сурово?

Сюзан се отдалечи, без да ѝ отговори. Прекоси двора и влезе в коношнията. Тук познатите от детинство миризми – на коне, трици, сено – изпълниха сетивата ѝ и отмиха ужасната яснота. Потъна в детски спомени и се изгуби в сенките на объркването си. Пайлън се обърна и изцвили. Сюзан сгуши чело на шията му и заплака.

7

– Ето на! – възкликна шериф Авери, когато Диърборн и Хийт се тръгнаха. – Вие бяхте прави – просто са бавни и предпазливи до посиняване. – Той вдигна старателно изписания лист, плъзна поглед по имената и весело се изкиска. – Я вижте това! Красота! Пфу! Можем да преместим всичко, което не искаме да видят и то дни преди да дойдат, честна дума.

– Те са глупаци – отбеляза Рейнолдс, но въпреки това копнееше пак да му паднат. Ако Диърборн наистина смята, че миналия спомен за онзи

малък сблъсък в „Почивка за пътника“ е погребан, значи е не просто глупак, а пълен идиот.

Помощник-шерифът Дейв не каза нищо. Зяпаше през монокъла си с празен поглед дъската за Обсада, където бялата му армия беше разбита за шест бързи хода. Силите на Джонас се изляха иззад Червеното укрепление като река, която отми надеждите на Дейв в руслото си.

– Смятам добре да се увия и да отскоча до Сийфронт с това – каза Авери. – Не спираше да се радва със злостно задоволство на спретнато изписаните ферми и предложените дати за инспекция. Беше планирано да продължи чак до края на годината. Богове!

– Защо не го направиш? – каза Джонас и се изправи. Болката про- низа крака му като горчива светкавица.

– Още една игра, сай Джонас? – предложи Дейв и започна да подрежда фигурите.

– По-скоро бих играл с тревопасно куче – каза Джонас и изпита злобно удоволствие от руменината, която плъзна по врата на Дейв и обхвана глупавото му, простодушно лице.

Помощник-шерифът тръгна към вратата, отвори я и излезе на верандата. Ръмежът се бе превърнал в спокоен, лек дъжд. Хил Стрийт беше пуста и мокрият калдъръм блестеше.

Рейнолдс го бе последвал навън.

– Елдред...

– Махай се – тросна се Джонас, без да се обръща.

Клей се поколеба за миг, после се върна и затвори вратата.

„Какво ти става, по дяволите?“ – запита се Джонас.

Трябваше да се зарадва на двете млади кутрета и техния списък – като Авери и като Раймър, когато научи за тазсутрешното посещение. В крайна сметка, нали преди три дни предрече на Раймър, че момчетата скоро ще се качат на Ската и ще броят докато им се пръснат сърцата? Да. Тогава защо бе толкова неспокоен и толкова тревожен? Защото все още нямаше вест от човека на Фарсън, Латиго? Защото, Рейнолдс, не се намери нищо на Висящата скала, а на следващия ден и те с Дипейп не успяха нищо да открият? Латиго ще дойде с голям отряд бойци, но още е твърде рано за тях и Джонас го знаеше. До Жътва имаше почти месец.

„Дали е само от лошото време, което мъчи краката, събужда старата рана и те загрозява?“

Не. Болеше го силно, но е имал и по-лоши пристъпи. Проблемът е в мислите му. Джонас се подпря на стълба под стрехата, вслуша се в почукващия по керемидите дъжд и се замисли как понякога в играта на

Обсада умният играч ще надникне иззад укреплението си само за миг, а после пак ще се скрие. Точно така се чувстваше – и всичко беше толкова правилно, че чак намирисваше на нещо гнило. Налудничавата идея, но някак си не чак толкова смахната.

– Опитваш се да играеш на Обсада с мен, а нещастнико? – промърмори Джонас. – Ако е така, скоро ще ти се да си стоял вкъщи при мама, не се шегувам.

8

Роланд и Кътбърт се върнаха до Бар Кей по Ската – днес нямаше да броят. Отначало доброто настроение на Кътбърт се беше възвърнало напълно, въпреки дъжда и сивото небе.

– Видя ли ги? – попита той и се засмя. – Видя ли ги, Роланд... Уил, искаш да кажеш? Хванаха се, нали? Лапнаха стръвта заедно с кукичката, значи!

– Да.

– Какво ще правим сега? Какъв ще е следващият ни ход?

Роланд сляпо примигна, като че ли пробуден от дрямка:

– Те са на ход. Ние ще броим. И ще чакаме.

Доброто настроение на Кътбърт се стопи като дим и отново му се наложи да преглъща напирашите на езика му купища обвинения, които се въртяха около две основни неща: че Роланд изоставя задълженията си, за да тъне в неоспоримия чар на една млада дама, и – много по-важно – че си е изгубил акъла, тъкмо когато целият Среден свят най-силно се нуждае от него.

Само че от каква отговорност бягаше Роланд? И какво го караше да е толкова сигурен, че Роланд греша? Интуиция? Или просто старата мръсна ревност? Кътбърт откри, че си припомня как безгрижно Джонас разби армията на Дейв, който атакува твърде рано. Но животът не е игра на Обсада... или? Не знаеше. Но си рече, че има поне едно вярно предчувствие: Роланд се е засилил право към пропастта. Както и всички те.

„Събуди се – помисли си Кътбърт, – моля те, Роланд, събуди се, преди да е станало твърде късно.“

ТРЕТА ГЛАВА. ИГРА НА ОБСАДА

1

Времето се развали за цяла седмица – в такива дни на хората все им се иска след обяда да се пхнат под завивките и да се отдават на дълги дремки, от които се събуждат глупави и объркани. Нямаше порои, но прибирането на последните ябълки стана опасно (имаше няколко счупени крака, а в Седмата миля една млада жена падна от върха на стълбата и си счупи гръбнака), а и на картофените ниви стана трудно – губеше се повече време за измъкване на заседналите в калта каруци, отколкото за работа. В Зеленото сърце украсите за Жътвен ден се разкиснаха и трябваше да ги свалят. С нарастващо нетърпение доброволците по декорацията чакаха времето да се оправи, за да започнат отново.

Лошото време пречеше и на младежите, чиято работа беше да броят селскостопанския инвентар, но поне можеха да започнат с посещенията на оборите и броенето на животните. Навярно бихте възразили, че подобно време е отлично за млад мъж и млада жена, които тъкмо са открили удоволствията на плътската любов, но по време на дъждовете Роланд и Сюзан се срещнаха само два пъти. Опасността от онова, което вършеха, бе вече почти осезаема.

Първия път се видяха в изоставената къща-лодка на Сийкоуст Роуд. Втория път се срещнаха в най-затуления край на рушащата се сграда на изток от Ситго – любиха се с бясна сила върху едно от одеялата на Роланд, проснато на пода на едновременното кафене на рафинерията. В мига на върховното сияние Сюзан крещеше името му отново и отново. Стреснатите гълъби се разлетяха из старите сенчести стаи и рухнали коридори, глухо пляскайки с криле.

2

Тъкмо когато вече започваше да им се струва, че тихият дъждец няма да спре никога и подигравателният звук на изтъняването в неподвижния въздух ще подлуди всички в Хамбри, силен вятър – почти ураган – духна откъм океана и отвя облаците. И един ден градът се събуди под ясно като синя-стомана небе и слънце, което сутринта превърна залива в злато, а следобед – в бял огън. Усещането за летаргия изчезна. В

картофените поля каруците трополяха с нова енергия. В Зеленото сърце цяла женска армия отново се зае да украсява с цветя подиума, където Джейми Маккан и Сюзан Делгадо щяха да оъдат обявени за тазгодишните помощници на Жътваря.

В онази част от Ската, която се намираще най-близо до кметския дом, Роланд, Кътбърт и Алан язدهа с подновена енергия и брояха конете, белязани с жига на Баронството. Ясните небеса и хладният вятър ги изпълваха с енергия и добро настроение и в продължение на три-четири дни те препускаха с кръсъци, подсвиркване и смях, а старото им приятелство бе възстановено.

В един от тези ясни и слънчеви ни, Елдред Джонас излезе от шефския офис и се запъти по Хил Стрийт към Зеленото сърце. Тази сутрин се беше освободил и от Дипейп, и от Рейнолдс – бяха отишли заедно до Висящата скала да търсят разузнавачите на Латиго, които трябваха скоро да дойдат, – но планът му беше съвсем прост: да пийне чаша бира в павилиона, да позяпа приготвянията, които се извършваха там – копаенето на ямите за печеното, подреждането на дървата за кладата, споровете как да разположат оръдията, които ще изстрелват фойерверките, както и дамите, които покриват с цветя подиума за помощника и момичето. Дори, мислеше си Джонас, би могъл да намери някоя хубава цветарка за час-два отпих. Беше оставил на Рой и Клей курвите в бара, но една красива млада цветарка на седемнадесет-осемнадесет години е друго нещо.

Болката в бедрото му изчезна заедно с облациите; болезненото, изкълчено куцукане, на което бе обречен през изминалата седмица, бе забравено и Джонас отново крачеше с обичайната леко накуцваща походка. Може би само бира – две на чист въздух щяха да са му достатъчни, но мисълта за момичето упорстваше. Младо, с гладка кожа, с висока гръд. Свеж, сладък дъх. Свежи, сладки устни...

– Господин Джонас? Елдред?

Той се обърна с усмивка към собственичката на гласа. Погледът му обаче не срещна добре сложена цветарка с разширени очи и влажни, разтворени устни, а кльощава жена в късната средна възраст – плоскогръда, със сплескан задник, тънки бледи устни и така силно опъната коса, че сигурно се гърчеше от болка. Само огромните очи съответстваха на мечтата му. „*Струва ми се, че отбелязах завоевание*“ – саркастично отбеляза на ум Джонас.

– О, Кордилия! – възкликна той, протегна се и стисна дланта ѝ с двете ръце. Колко добре изглеждаш тази сутрин!

Страните ѝ поруменяха и тя се позасмя. За миг изглеждаше на четиридесет и пет вместо на шейсет. „А *тя не е на шейсет* – помисли си Джонас. – *Бръчките около устните ѝ и сенките под очите ги... те са отскоро.*“

– Колко си мил – отвърна тя. – Но аз си знам най-добре. Напоследък не мога да спя, а когато жените на моята възраст не спят добре, бързо се състаряват.

– Колко неприятно – каза той. – Но сега, когато времето се оправи, може би...

– Не е от времето. Мога ли да поговоря с теб, Елдред? Мислих, мислих и размислих, че ти си единственият, към когото мога да се обърна за съвет.

Усмивката му грейна още по-доволно. Хвана Кордилия под ръка и положи длан върху ръката ѝ. Лицето ѝ пламна като огън. С всичката тази кръв в главата ѝ би могла да говори с часове. А на Джонас му се струваше, че всяка дума ще е интересна.

3

При жени на определена възраст и с определен характер чаят често действа по-силно и от виното, когато трябва да им развържеш езика. Без да се замисля, Джонас отложи за по-късно плановете си да пие бира (и за милата цветарка). Настани сай Делгадо в слънчевото ъгълче на павилиона в Зеленото сърце (недалеч от червения камък, който Роланд и Сюзан добре познаваха) и поръча много чай, също и пасти. Докато чакаха сладкишите и питието, гледаха приготвянията за Жътвения празник. Из окъпания в слънце парк се разнасяха удари на чукове, викове и весел смях.

– Всички празници са прекрасни, но Жътвата ни превръща отново в деца, не мислиш ли? – попита Кордилия.

– Да, наистина – съгласи се Джонас, който не се беше чувствал като дете дори на съответната възраст.

– Най-много ми харесва кладата – добави тя и погледна към голямата купчина клони и дъски, издигната в далечния край на парка, под ъгъл към сцената. Приличаше на широка дървена индианска колиба. – Обожавам, когато хората носят плашилата си и ги хвърлят в пламъците. Варварско е, но винаги ме кара да потръпвам *така* приятно.

– Аха – кимна Джонас и се почуди дали тя би потръпнала приятно,

ако знае, че трите плашила, които ще бъдат хвърлени в кладата на Жътвената нощ тази година, ще смърдят като прасета и ще пишат като харпии, докато горят: ако има късмет, този, който ще пиши най-дълго, ще има бледосини очи.

Чаят и пастичките пристигнаха и Джонас дори не хвърли поглед към знойния бюст на момичето, което се наведе да сервира. Имаше очи само за възбудената сай Делгадо с нейните странни, припрени движения и още по-странни, отчаяни очи.

Когато момичето си тръгна, той наля чай в чашите, остави чайника на поставката му и хвана ръката ѝ.

– Мила Кордилия – започна с най-топлия тон, на който бе способен, – виждам, че нещо те тревожи. Успокой се. Сподели го с приятеля си Елдред.

Тя така плътно стисна устни, че те почти се скриха, но дори това усилие не можа да скрие треперенето им. В очите ѝ блеснаха сълзи – и в миг рукнаха по страните ѝ. Той взе салфетката си, приведе се през масата и избърса сълзите ѝ.

– Каж ми – нежно повтори.

– Ще ти кажа. Трябва да споделя с някого или ще полудея. Но трябва да ми обещаеш нещо, Елдред.

– Разбира се, златна рибке! – Руменината се сгъсти още повече при невинния му комплимент и Джонас стисна ръката на възрастната жена. – Ще ти обещаая, каквото поискаш.

– Не бива да казваш на Харт. Както и на онзи отвратителен паяк канцлера, но най-вече на кмета. Ако подозренията ми се окажат верни и той научи, ще я изпрати на запад! – Тя почти простена, като че ли за пръв път го осъзнаваше наистина. – Ще ни прати на запад и *двете!*

Той продължи да се усмихва и съчувствено ѝ рече:

– Нито дума на кмета Торин или на Кимба Раймър. Обещавам.

Стори му се, че няма да клъвне... или не може. После, с тих и задавен глас, който звучеше тъй, сякаш раздира някой парцал, тя произнесе една-единствена дума:

– Диърборн.

Сърцето му подскочи, когато тя изрече името, което постоянно му се въртеше в ума и въпреки че продължи да се усмихва, без да иска, силно стисна пръстите ѝ – тя трепна.

– Извинявай. Просто ме стресна. Диърборн... хлапе с добре смазан език, но се питам дали си заслужава доверието.

– Страхувам се, че е бил с моята Сюзан. – Стисна ръката му на свой

ред, но Джонас нямаше нищо против. Всъщност едва го усети. Продължи да се усмихва, надявайки се, че не си личи колко е поразен. – Страхувам се, че е бил с нея... като мъж с жена. О, колко е ужасно!

Тя плачеше безмълвно и горчиво, хвърляйки предпазливи погледи наоколо, за да е сигурна, че никой не ги наблюдава. Джонас беше виждал койоти и диви кучета да се оглеждат над вмираните си вечери по същия начин. Остави я да излее душата си – искаше да е спокойна, нямаше полза от несвързани мисли – и когато видя, че сълзите ѝ стихват, ѝ подаде чаша чай.

– Изпий това.

– Да. Благодаря ти. – Чаят беше горещ и още вдигаше пара, но тя го изгълта с благодарност. „*Старото ѝ гърло сигурно е обложено с варовик*“ – рече си Джонас. Тя остави чашата и докато той отново я пълнеше, Кордилия изтри с накъдрения си ръкав сълзите от лицето си.

– Не го харесвам – каза. – Не го харесвам, не му вярвам, не вярвам на никого от тези тримата с превзетите им поклони от Вътрешността, проникателните им очи и превзетите им приказки, но особено на него. И все пак, ако нещо се е случило помежду им (много се страхувам, че е така), вината е нейна, нали? В крайна сметка жената трябва да отблъсква животинските импулси.

Той се приведе над масата и я погледна с гореща симпатия:

– Разкажи ми всичко, Кордилия.

И тя му разказа.

4

Рия обичаше всичко в кристалната сфера, но най-много ѝ харесваше, че тя неизменно разкрива най-злото у хората. Никога не видя в розовите ѝ дълбини как дете успокоява падналото си другарче, или пък уморен съпруг с глава в скута на жена си, или възрастна двойка, която спокойно вечеря в края на деня – сферата се интересуваше от тези неща не повече от Рия.

Вместо това разкриваше кръвосмешения, майки, които бият децата си, и съпрузи, които малтретират жените си. Веднъж Рия видя банда хлапета от западната част на града (би я развеселило да научи, че тези нахакани осемгодишни хлапета се наричат Големите ковчези), които примамваха скитащи кучета с кокал, а след това се забавляваха да им режат опашките. Бе виждала обири и поне едно убийство: двама

скитници се скараха за някаква глупост и единият наръга другия с вила. Това се случи през първата дъждовна нощ. И до ден-дневен тялото гниеше покрито със сено и плевели в една канавка до Великия западен път. Може и да го открият преди есенните дъждове да удавят поредната година, но Рия се съмняваше.

Следеше също Кордилия Делгадо и онази стара пушка, Джонас, които седяха на една от външните маси в Зеленото сърце и говореха за... е, разбира се, не знае, нали? Но пък виждаше очите на проклетата мръсница. Беше се прехласнала по него и цялото ѝ лице руменееше. Толкова да се пали и да припада заради един нищо и никакъв пъзльо и неуспял стрелец. Колко смешно, да, и Рия реши да им хвърля по едно око от време на време. Сигурно ще бъде много забавно.

След като ѝ показа Кордилия и Джонас, кълбото отново угасна. Рия прибра кутията с окоето на заключалката. Като видя Кордилия в магическата сфера, старицата се сети, че трябва да се дооправи с развратната ѝ племенница. Макар и разбираемо, все пак е смешно, че още не е приключила с тази работа – но веднага щом измисли как да си върне на малката сай, мислите и чувствата на Рия се успокоиха и образите отново се появиха в кристалната сфера; омагьосана от тях, старицата временно бе забравила, че Сюзан Делгадо е още жива. Сега обаче си припомни плана. Да пусне котка в гълъбарника. И като стана дума за котки...

– Мъсти! Е-хо, Мъсти, къде си?

Котката се изплъзна от купчината дърва, а в прашния здрач на колибата очите ѝ сияеха (когато времето отново се оправи, Рия също отвори капациите на прозорците си) и животното махаше с изправена опашка. Скочи в скута ѝ.

– Имам задача за теб – каза тя и се наведе да оближе котката. Прекрасният вкус на козината на Мъсти изпълни устата и гърлото ѝ.

Мъсти измърка и изви гръб към устните ѝ. Животът е хубав за котка-мутант с шест крака.

5

Джонас се отърва от Кордилия при първа възможност – макар и не толкова скоро, колкото му се искаше, защото трябваше да остави глупавата дъртачка в добро настроение. Можеше да му потрябва и друг път. Накрая я целуна в ъгълчето на устата (от което тя така пламна, че той се уплаши да не получи мозъчен удар) и обеща, че ще се поинтересува от

проблема, който я притеснява.

– Но дискретно! – тревожно помоли тя.

Да, потвърди ѝ той, докато я изпращаше до вкъщи, ще бъде дискретен – целият бил изтъкан от дискретност. Знаеше, че Кордилия няма – и не би могла – да се успокои, докато научи със сигурност, но предположи, че цялата работа ще се окаже само блъф. Тийнейджърите обичат да драматизират, нали? И ако госпожичката е усетила, че леля ѝ има страх от него, като нищо би могла да засили тревогата ѝ вместо да я разсее.

Като спряха пред бялата дъсчена ограда, която отделяше от улицата градината на Кордилия, на лицето ѝ се изписа невероятно облекчение. Приличаше на начесано муле.

– Е, и през ум не ми е минавало, но е възможно, нали?

– И още как – отвърна Джонас. – Но все пак ще проверя най-внимателно. Предупреден, значи въоръжен. – Отново я целуна в ъгълчето на устните. – И нито дума пред онези от Сийфронт. Дори и намек.

– Благодаря, Елдред! О, благодаря ти! – Преди да се втурне вътре, тя го прегърна, а гърдите ѝ се притиснаха като два твърди малки камъка към ризата му. – Довечера най-после може би ще спя спокойно.

Тя може и да заспи, но Джонас се съмняваше, че на него ще му е до сън.

Със сведена глава и сплетени зад гърба ръце тръгна към конюшната на Хуки, където държеше коня си. По отсрещния тротоар тичешком се задаваха група момчета; две от тях размахваха окървавени кучешки опашки.

– Ковчези! И ние като теб сме Големи ковчези! – нагло извика едното.

Джонас измъкна пистолета си и го насочи към тях – извърши движението светкавично и за миг ужасените хлапета го видяха в истинската му същност: с пламтящи очи и оголени зъби Джонас приличаше на белокопос вълк в човешки дрехи.

– Махайте се, калпазани! – изръмжа той. – Изчезвайте, преди да съм ви издухал като пращинки – бащите ви ще има да празнуват!

За секунда сякаш бяха окаменели, но като се окопитиха, се разбягаха с писъци. Един дори забрави трофея си – кучешката опашка падна на земята и се разпери като кошмарно ветрило. Джонас се намръщи, прибра пистолета в кобура, отново сплете ръце зад гърба си и продължи с вид на размишляващ върху същността на боговете свещеник. Пък и какво, за Бога, го прихвана да вади оръжие срещу неколцина диванета?

„Разстроен си – мислено отбеляза. – Тревожен си.“

Точно така, беше разтревожен. Подозренията на плоскогръдата дъртофелница много го бяха стреснали. Не заради Торин – що се отнася до самия Джонас, Диърборн може да спи с момичето и на градския площад посред обед на Жътвен ден, ако поиска, – а защото Диърборн може да го беше измамил и за други неща.

„Веднъж те преметна и ти си обеща, че това няма да се повтори. Но ако наистина е бил с момичето, значи, отново те е надхитрил. Нали тъй?“

А-ха, както казваха в тези краища. Ако момчето е имало нахалство-то да се забърка с бъдещата любовница на кмета и с невероятна ловкост бе успяло да му се изплъзне от погледа, тогава какво остава от идеите на Джонас за трите хлапета от Вътрешността с жълто около устата?

„Веднъж ги подценихме и те ни направиха на маймуни – каза веднъж Клей. – Не искам да се случи пак.“

Дали ситуацията се повтаря? И какво в действителност знаят Диърборн и приятелчетата му? Какво точно са открили? И на кого са казали? Щом Диърборн е успял безнаказано да обезчести избраницата на кмета и така да преметне Елдред Джонас и всички останали.

– Добър ден, сай Джонас – рече в този миг Брайън Хуки. Ухилен до уши, той притискаше сомбрерото към широките си ковашки гърди и само дето не целуна праха под стъпките на Джонас. – ще пийнете ли млада ябълкова ракия, сай? Току-що изкарах новата реколта и...

– Искам си само коня – отсече Джонас. – Докарай го по-бързо и стига си дрънкар.

– Аха, тъй вярно, щастлив съм да услужа, благодаря, сай. – И той хукна да изпълни поставената задача, хвърляйки притеснен, ухилен поглед през рамо, за да се увери, че няма да го застрелят в гръб.

Десет минути по-късно Джонас пое на запад по Великия път. Изпитваше глуповато, но въпреки това силно желание да зареже всички тези щуротии: посивелият сатир Торин; Роланд и Сюзан с тяхната безспорно лигава тийнейджърска историйка; Рой и Клей, които действат бързо, но мислят бавно; Раймър с неговите амбиции; Кордилия Делгадо с призрачните ѝ видения; те двамата с Джонас се усамотяват в някоя гориста долчинка, и докато той рецитира стихове, тя обкичва челото му с цветя.

И преди се бе измъквал, воден от вътрешния си глас; от доста места се бе омитал най-неочаквано. Беше се зарекъл да отмъсти на хлапетата, и макар да беше нарушавал цял куп други обещания, никога не се отмяташе от дадена пред себе си клетва.

Пък и трябваше да се съобразява с Джон Фарсън. Джонас никога не беше говорил лично с Добрия (и никога не бе проявявал подобни желания – Фарсън се славеше като буйстващ, опасен луд), но имаше да урежда сметки с Джордж Латиго, който вероятно ще води хората на Фарсън и сигурно щеше да пристигне всеки момент. Освен това именно Латиго беше наел Големите ковчези, беше им платил огромен аванс в брой (който Джонас още не беше поделил с Рейнолдс и Дипейп) и му беше обещал още по-голям дял от плячката, ако главните сили на Сдружението бъдат отблъснати от планините Шавед.

Латиго беше досаден като муха, но изобщо не можеше да се мери с оная птица, дето се задаваше след него. Пък и човек не получава голямата награда, без да рискува. Ако докарат конете, воловете, каруците с пресни зеленчуци, сbruите, петрола и кристална сфера и най-вече магичното кълбо – всичко ще бъде наред. Но ако се провалят, Фарсън и хората му ще има да играят нощно поло с главите им. Имаше такава опасност и Джонас го знаеше. Без съмнение и това щеше да се случи някой ден. Обаче когато главата му най-сетне напусне компанията на раменете му, разводът няма да е причинен от червеи като Диърборн или приятелите му, без значение от чия кръвна линия произлизат.

„Но ако той се е забъркал с есенната хубавица на Торин, ... ако е способен да запази в тайна такова нещо, какво друго пази в тайна? Може би все пак играе на Обсада у теб.“

Ако е тъй, играта няма да продължи дълго. Щом младият господин Диърборн се осмели да подаде нос иззад Укреплението си, ще се натъкне на Джонас, който с радост ще го гръмне.

Въпросът е къде да отиде сега. Да отскочи до Бар Кей и да хвърли един поглед на жилището на хлапетата? Спокойно може да го направи – и тримата сигурно броят баронските коне на Ската. Само че не конете го тревожеха. Бяха добре дошли за Добрия, но не те му трябваха.

Така че Джонас пое към Ситго.

6

Първо провери танкерите. Те си бяха точно както преди и както трябваше да бъдат – подредени в спретната редица, с нови колела, готови да се завъртят, когато му дойде времето, старателно прикрити под новия камуфлаж. Някои от защитните борови клонки бяха започнали да пожълтяват в краищата, но заради продължителния дъжд повечето още

бяха свежи. Не личеше някои да ги е пипал.

След това се изкачи на хълма и тръгна по протежение на тръбопровода, все по-често спирайки да почива – като стигна изгнилата врата между склона и нефтеното поле, болният крак вече ужасно го болеше. Разгледа вратата и се намръщи, като забеляза мазните петна в горния край. Може и нищо да не значат, но Джонас предположи, че някой може да се е покатерил отгоре, вместо да рискува да я отвори и да я откачи от пантите.

Прекара следващия час между помпите и особено внимателно огледа онези, които още работеха – търсеше следи. Откри доста, но беше невъзможно (особено след цяла седмица дъжд) да ги разчете достатъчно точно. Момчетата от Вътрешността може и да са идвали насам; може и ония неприятни малчугани от града да са идвали или пък Артур Илд и отрядът му рицари. Тази неяснота вбеси Джонас – както винаги, когато се сблъскваше с неизвестността, освен на дъската за Обсада.

Тръгна да се връща, възнамерявайки да се спусне по хълма до коня си и да се прибере в града. Кракът ужасно го болеше и трябваше да пийне едно за успокоение. Землянката на Бар Кей щеше да почака.

Почти беше стигнал до портата, когато забеляза обраслия коловоз между Ситго и Великия път – и въздъхна. Там нямаше да види нищо, но след като е стигнал чак дотук, реши да довърши работата докрай.

„Друг да я върши, искам си проклетото питие.“

Но Роланд не беше единственият, чиито желания от време на време трябваше да се подчиняват на дисциплината. Джонас въздъхна, потри крака си и се върна при буренясалия двоен коловоз. Където в крайна сметка имаше какво да види.

То лежеше в тревясалата канавка на има-няма десетина крачки от мястото, където старият път се съединяваше с Великия. Отначало видя сред бурените нещо бяло, което помисли за камък. След това забеляза черните кръгове, които не можеха да бъдат нищо друго, освен очни орбити. Не беше камък, а череп.

Сумтейки, Джонас коленичи и го измъкна, а няколко оцелели помпи продължаваха да скърцат и бумтят зад него. Гарванов череп. Беше го виждал и преди. По дяволите, сигурно целият град го беше виждал. Принадлежеше на оня позьор, Артър Хийт... който, като всички позьори, се нуждаеше от своите малки трикове.

– Наричаше го наблюдател – промърмори Джонас. – От време на време го слагаше на седлото си, нали? А понякога го носеше на врата си като медальон.

Да. Младежът беше с него онази нощ в „Почивка за пътника“, когато...

Джонас обърна птичия череп. Вътре нещо издрънча като последна самотна мисъл. Джонас го тръсна над отворената си длан и отвътре изпадна къс от златна верижка. Значи така го е носило хлапето. И когато веригата се е скъсала, черепът е паднал в тревата и сай Хийт така и не го е потърсил повече. Сигурно не му е минавало през ум, че някой може да го намери. Момчетата са небрежни. Цяло чудо е, че успяват да пораснат и да станат мъже.

Лицето на Джонас остана спокойно, докато изучаваше птичия череп, но зад гладкото му чело бушуваше бурна ярост, каквато не беше изпитвал през живота си. Те са били тук, да – ето още нещо, в което вчера не би повярвал. Значи са видели танкерите, все едно замаскирани или не – и ако не беше имал късмета да открие черепа, никога нямаше да узнае за случилото се.

– Когато се разправя с тях, очите им ще бъдат празни като твоите, сър Гарван. Лично ще им ги извадя.

Понечи да хвърли черепа, но после размисли. Може да му дотрябва. Джонас стисна черепа и тръгна към коня си.

7

Корал Торин слизаше по Хай Стрийт към „Почивка за пътника“, главата ѝ болезнено пулсираше и сърцето ѝ прескачаше в гърдите. Бе станала едва преди час, но я мъчеше такъв махмурлук, сякаш бе изминал цял ден. Напоследък пиеше прекалено много и го знаеше – почти не пропускаше вечер, но внимаваше пред хората да пие само по едно-две (и то леки). Сигурно още никой не я подозира. А щом никой не подозира, значи може да продължава в същия дух. Как иначе да търпи идиотския си брат? И целия идиотски град? При това как да свикне с мисълта, че фермери в Коневъдната асоциация и поне половината от големите земевладелци са предатели? „По дяволите Сдружението – промърмори тя. – По-добре врабче в ръката, отколкото заек в гората.“

Но дали има нещо сигурно, на което да разчита? А те? Дали Фарсън ще спази обещанията си – дадени от човек на име Латиго, по думите на неповторимия Кимба Раймър? Корал се съмняваше – деспотите обичат да забравят обещанията си, а врабчето в ръката има досадния навик да ти кълве пръстите и да ти оцапа дланта, а после да отлети. Не че има

значение – тя се беше уредила.

Тя се спря пред Ателието на Крейвън и плъзна поглед към покатерените на стълбите момчета в горния край на улицата, които се смееха и окачаха хартиени фенери по високите стълбове и по стрехите. Веселите лампиони ще грейнат в нощта на Жътвен ден и по Главната улица на Хамбри ще танцуват и ще се кръстосват стотици нежни сенки.

За момент Корал си припомни как като дете с изумление гледаше цветните хартиени фенери, попиваше глъчката и гърмежа на фойерверките, примесени с танцовата музика откъм Зеленото сърце, а баща ѝ я държеше за ръка... а за другата ръка я стискаше по-големият ѝ брат Харт. В това видение Харт гордо носеше първите си дълги панталони.

Заля я носталгията – отначало сладка, после горчива. Детето се превърна в бледа жена, която държеше бар и публичен дом (да не говорим за обширните земи на Ската); жена, чийто единствен сексуален партньор напоследък е канцлерът на брат ѝ; жена, чиято главна цел тези дни е да докопа колкото се може по-скоро кучката, която ухапа. Как се бе стигнало дотук, всъщност? Тази жена, през чиито очи гледаше, бе последното, което детето бе очаквало от бъдещето си.

– Къде сгреших? – запита се тя и се разсмя. – О, скъпи човеко Исус, къде прегреших бедното ти чедо? Кажеш алилуя. – Тези думи толкова приличаха на приказките на скитащата проповедничка, която посети града миналата година – казваше се Питстън. Силвия Питстън – че Корал отново се засмя, този път почти естествено. Продължи към „Почивката“ в по-добро настроение.

Шийми беше отвън и оправяше останките от цветята. Махна ѝ за поздрав и извика нещо. Тя махна в отговор и също извика. Беше добро момче, този Шийми, и макар че лесно можеше да му намери заместник, като че ли беше доволна, че Дипейп не го е убил.

Барът беше почти празен, но ярко осветен – всички газови лампи светеха. Беше и чисто. Шийми сигурно е изпразнил плювалниците, но Корал предположи, че останалото е свършила дебеланата зад бара. Гримът не можеше да скрие жълтеникавия тен на лицето ѝ, празнината в очите ѝ, нито бръчките по шията ѝ (Корал настръхваше при вида на подобната на гущер кожа).

Пети Ръчката чистеше бара под втренчения стъклен поглед на Двуглавия и стига да я оставят, щеше да продължи да чисти, докато Стаили се появи и я изгони. Пети не казваше нищо пред Корал – не беше толкоз глупава, но достатъчно ясно показваше желанията си. Дните ѝ на проститутка бяха към края си. Отчаяно желаше да работи в бара.

Корал знаеше, че вече има прецедент – барманката от Горските дървета при Речния брод; имаше и друга в Гленкоув, нагоре по брега на Таварес, само че тя умря от шарка. Но Пети отказваше да забележи, че Станли Руиз е по-млад с петнадесет години и в отлично здраве. Ще налива питиета под Двуглавия дълго след като Пети се сбръчка (вместо да ръчка) в бедняшки гроб.

– Добър вечер, сай Торин – рече Пети. И преди Корал дори да успее да си отвори устата, проститутката извади на бара чаша и я напълни с уиски. Корал се ужаси. Значи всички знаят?

– Не искам – изръмжа тя. – За какво ми е притрябвало, в името на Илд? Слънцето още не е залязло! Върни го в бутилката, мътните те взели, а след това се махай оттук. На кого си седнала да сервираш в пет следобед, и без друго? На призраците ли?

Лицето на Пети помръкна; тежкия ѝ грим буквално се напука. Тя извади фуния изпод бара, нагласи я на гърлото на бутилката и върна уискито. Малко потече навън, пълните ѝ ръце (сега без пръстени – отдавна ги беше разменила срещу храна в магазина отсреща) се тресяха.

– Извинявай, сай. Наистина извинявай. Просто...

– Не ме интересува просто какво – отсече Корал и после стрелна с поглед Шеб, който седеше на столчето пред пианото и прелистваше стари ноти. Беше се втренил в бара със зяпнала уста. – *Ти* пък какво зяпаш бе, жабо?

– Нищо, сай Торин. Аз...

– Върви да гледаш нищото другаде. И вземи тая свиня със себе си. Що не вземете да се помачкате? Ще ѝ се отрази добре на кожата. Може и на теб да ти се отрази добре.

– Аз...

– Хайде, изчезвайте! Глухи ли сте? И двамата!

Пети и Шеб тръгнаха към кухнята, вместо към стаите горе, но на Корал ѝ беше все едно. Да вървят и в ада, ако щат. Където и да е, само да не са ѝ пред очите.

Влезе зад бара и се огледа. В отсрещния ъгъл на заведението двама играеха на карти. Онзи простак Рейнолдс гледаше отстрани и пиеше бира. В другия край на бара имаше още някой, но той зяпаше в празното пространство, потънал в собствените си мисли. Никой не обръщаше внимание на сай Корал Торин, пък и какво толкова? Ако Пети знае, значи всички знаят.

Тя прокара пръст по разляното уиски на бара, облиза го, после отново го прокара и пак го изсмука. Сграбчи бутилката, но преди да успее

да си налее, едно паякоподобно чудовище със сиво-зелени очи, съскайки, изпълзя на бара. Корал изписка и отстъпи назад, изпусна бутилката уиски в краката си, която, за късмет, не се счупи. Корал имаше чувство, че главата ѝ всеки миг ще се пръсне, и подпухналият ѝ, пулсиращ мозък ще разпукне черепа ѝ като яйчена черупка. Чу се трясък – картоиграчите преобърнаха масата, докато се изправяха. Рейнолдс беше извадил пистолет.

– Не – промълви тя с треперещ, ужасно променен глас. Очите ѝ пулсираха, а сърцето ѝ препускаше. Едва сега осъзнаваше, че човек *може* да умре от страх. – Не, господа, всичко е наред.

Шестокракият урод стоеше на бара с отворена уста, оголил острите си зъби, и отново изсъска.

Корал се наведе (за миг отново се уплаши, че главата ѝ ще се пръсне), вдигна бутилката и като видя, че от съдържанието е останало само четвърт, отпи направо от гърлото, без да се интересува кой я гледа и какво ще си помислят.

Сякаш чул мислите ѝ, Мъсти отново изсъска. Този следобед беше с червен нашийник – изглеждаше по-скоро зловещо, отколкото смешно. Под нашийника му беше затъкнато парче хартия.

– Искаш ли да го гръмна? – изсъска нечий глас. – С удоволствие, стига да речеш. Само кимни и от него ще останат само бълхите. – Това бе Джонас, който стоеше точно до летящата врата и макар да не изглеждаше кой знае колко по-добре от нея, Корал не се и съмняваше, че ще го направи.

– Не. Ако убиеш любимеца ѝ, дъртата мръсница ще ни превърне в скакалци или нещо такова.

– Каква мръсница? – попита Джонас, докато прекосяваше стаята.

– Рия Дубативо. Рия от Къос, както я наричат.

– А! Не мръсница, а вещица.

– Тя е и двете.

Джонас погали котката по гърба. Животното му позволи да го гали, дори изви гръб, но той го докосна само веднъж. Козината му беше гадно влажна.

– Би ли поделила това с мен? – попита той и кимна към бутилката.

– Рано е, но кракът ме боли, та се къса.

– Твоят крак, моята глава, рано или късно... Заведението черпи.

Джонас вдигна белите си вежди:

– Благословена да си, скъпа.

Тя протегна ръка към Мъсти. Той отново изсъска, но ѝ позволи да

издърпа бележката изпод нашияника му. Тя отвори листчето и прочете петте думи, които бяха надраскани там: СУХА СЪМ, ПРАТИ МИ МОМЧЕТО.

– Може ли да погледна? – попита Джонас. Стрян от топлината на първото питие в стомаха си, изведнъж му просветна пред очите.

– Защо не? – Тя му връчи бележката. Джонас я погледна и ѝ я върна. Почти бе забравил Рия, а не биваше – трудно е да запомниш всичко. Напоследък Джонас се чувстваше не като наемен стрелец, а по-скоро като готвач, който се опитва да приготви наведнъж всичките девет блюда за тържествена вечеря. За щастие старата парцалана сама му напомни за себе си. Бог да благослови жаждата ѝ. И неговата собствена, която го доведе тук навреме.

– Шийми! – изрева Корал. И тя усещаше действието на алкохола – вече се чувстваше почти като човек. Дори можеше да се запита дали Елдред Джонас би прекарал една мръсна вечер със сестрата на кмета... ей тъй, да си убият времето.

Шийми влезе през летящите врати, ръцете му бяха мръсни, а розовата шапка висеше на гърба му.

– Да, Корал Торин! Ей ме на!

Тя погледна навън, преценявайки небето. Не тази вечер, дори и за Рия; не би пратила Шийми след залез там горе и туй-то.

– Нищо – каза тя по-меко от обикновено. – Връщай се при цветята си и виж дали си ги завил добре. Предвиждат слани.

Тя се обърна към бележката на Рия и надраска само: УТРЕ.

Сгъна я и я връчи на Джонас.

– Ще ми направиш ли услугата да я пхнеш под този смрадлив нашийник? Не искам да го докосвам.

Джонас изпълни молбата ѝ. Котката ги възнагради с прощален див зелен поглед, после скочи от бара и се шумгуна под вратата.

– Нямаме много време – отбеляза Корал. И представа нямаше какво иска да каже, но Джонас кимна в знак, че напълно разбира. – Би ли се качил горе с една пияница? На вид не съм нищо особено, но все още мога да ги разтварям колкото леглото и искам да ти кажа, че не просто си лежа.

Той помисли и кимна. Очите му сияеха. И тази беше кльощава като Кордилия Делгадо... но каква разлика само, а? Каква разлика!

– Добре.

– Известна съм с острия си език – предупреждавам те честно.

– Скъпа моя, ще съм целият в слух.

Тя се усмихна. Главоболието ѝ беше минало.

– Аха. Обзалагам се.

– Дай ми само минутка. Не ходи никъде. – Той отиде до Рейнолдс.

– Вземи си стол, Елдред.

– Не мисля. Чака ме една дама.

Погледът на Рейнолдс за миг се отклони към бара.

– Шегуваш се.

– Никога не се шегувам за жените, Клей. Сега ме слушай. Рейнолдс се надигна с напрегнат поглед. Джонас се благодареше, че не е Дипейп. Рой ще направи каквото го помоли – и то обикновено добре, – но само ако му обясниш поне пет пъти.

– Иди при Ленгил – каза му, – и му съобщи да прати десетина мъже – не по-малко – на нефтеното поле. Опитни хора, които могат търпеливо да дебнат в засада. Да ги води Брайън Хуки. Той е разумен човек, което трудно може да се каже за по-голямата част от тези нещастници.

Очите на Рейнолдс весело пламтяха:

– Хлапетата ли очакваш?

– Вече са били там и може пак да дойдат. Ако дойдат, нашите веднага да открият кръстосан огън и да ги застрелят. Моментално и без предупреждение. Разбра ли?

– Ах-а. А после какво ще кажат?

– Че са се канели да отмъкнат петрола и танкерите – с крива усмивка рече Джонас. – И че са се канели да ги закарат на Фарсън с помощта на неизвестни съюзници, но по тяхна команда. Като дойде Жътва ще ни носят на ръце по улиците. Ще ни славят като изкоренителите на предаството. Къде е Рой?

– Върна се при Висящата скала. Видях го по обед. Каза, че идват, Елдред. Каза, че когато вятърът се обърнал на изток, чул тропот от копита на приближаващ кон.

– Сигурно само му се струва. – Но подозираше, че Дипейп не греши. Когато влезе в „Почивка за пътника“ Джонас гледаше мрачно, сякаш му бяха потънали гемиите, но вече се чувстваше далеч по-добре.

– Скоро ще преместим танкерите, независимо дали хлапетата ще дойдат. Нощем, два по два, като животните, дето се качвали в ковчега на Ной. – Той се засмя. – Но ще оставим няколко, а? Като сирене в капан.

– А ако мишките не дойдат?

Джонас сви рамене:

– Ако не така, иначе. Утре смятам да ги попритисна. Искам ги

ядосани и объркани. А сега се хващай на работа. Дамата ме чака.

– По-добре ти, отколкото аз, Елдред.

Джонас кимна. Сигурно след половин час съвсем ще е забравил болния си крак.

– Така си е – каза. – Теб ще те глътне като бонбонче.

Върна се при бара, където Корал го чакаше със скръстени ръце. Сега ги отпусна и хвана дланите му. Дясната сложи на лявата си гърда. Зърното беше твърдо и възбудено под пръстите му. Показалецът на лявата му ръка пъкна в устата си и лекичко го захапа.

– Да вземем ли и бутилката? – попита Джонас.

– Защо не? – каза Корал Торин.

8

Ако бе заспала толкова пияна, колкото имаше навик през последните няколко месеца, скърцането на леглото нямаше да я събуди – не би я събудил и взрив. Но въпреки че донесоха бутилката, тя си стоеше непокътната на нощното шкафче в спалнята, която държеше в „Почивката“ (беше голяма като три от кутийките на момичетата, събрани заедно). Цялото тяло я болеше, но мислите ѝ се бяха прояснили – поне от тази гледна точка, сексът беше хубаво нещо.

Джонас стоеше до прозореца, гледаше първите дрезгави ивици дневна светлина и си обуваше панталоните. Голият му гръб беше покрит с кръстосани белези. Искаше да го попита кой го е подредил така и как е оцелял, но след това реши, че е по-добре да си мълчи.

– Къде отиваш?

– Мисля за начало да потърся малко боя – все едно какъв цвят – и някое улично псе, което още не се е разделило с опашката си. Оттам нататък, сай, не мисля, че ще искаш да знаеш.

– Много добре. – Тя се изтегна и дръпна завивките до брадичката си. Струваше ѝ се, че може да спи цяла седмица.

Джонас намъкна ботушите си и тръгна към вратата, закопчавайки колана с pistolетите. Хвана дръжката на вратата и спря. Жената го погледна, а в сивкавите ѝ очи вече отново трепкаше сънят.

– Никога не ми е било толкова хубаво – каза Джонас.

Корал се усмихна:

– И на мен, скъпи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА. РОЛАНД И КЪТБЪРТ

1

Роланд, Кътбърт и Алан излязоха на верандата на Бар Кей почти два часа след като Джонас напусна стаята на Корал в „Почивка за пътника“. Слънцето вече доста се беше издигнало над хоризонта. По природа не бяха поспаливи, но както каза Кътбърт – „Трябва да поддържаме фасона на Вътрешността. Не мързел, а *безделие*.“

Роланд протегна ръце към небето, след това се наведе и докосна връхчетата на ботушите си. Гръбнакът му изпука.

– Мразя този звук – рече Алан. Беше заядлив и сънен. Всъщност цяла нощ го мъчиха странни сънища и предчувствия – подобни неща тормозеха единствен него от тримата. Може би заради докосването, което при него винаги бе силно.

– Точно затова го прави – пошегува се Кътбърт и тупна Алан по рамото. – По-весело, старче. Твърде си хубав да се отчайваш.

Роланд се изправи и тръгнаха през прашния двор към конюшната. На половината път той се закова на място толкова рязко, че Алан едва не се блъсна в гърба му. Роланд гледаше на изток.

– О! – възкликна той със странен, удивен глас. Дори леко, се усмихна.

– О? – повтори Кътбърт. – Какво „О“, велики водачо? О, радост, скоро ще видя благоуханната лейди, или о, плъхове, през целия безкраен ден трябва да работя със смрадливите си компаньони?

Алан сведе поглед към ботушите си – когато напуснаха Гилеад те бяха още нови и неудобни, но сега се бяха напукали, изглеждаха износени, с малко сплескани токове и по-удобни от всички други работни ботуши на света. В момента предпочиташе да гледа тях, отколкото приятелите си. Напоследък подигравките на Кътбърт все звучаха остро – старата веселост беше изместена от нещо тревожно и неприятно. Алан очакваше Роланд да избухне всеки миг, като огниво, и да събори Бърт на земята. В известен смисъл Алан дори мечтаеше за това. Тъкмо напрежението ще се разсее.

Но не и тази сутрин.

– Просто о – меко каза Роланд и продължи.

– Моля за извинение, защото знам, че не искаш да го чуеш, но отново ще повдигна въпроса за гълъбите – каза Кътбърт, докато оседлаваха

конете. – Продължавам да вярвам, че едно съобщение...

– Ще ти обещаю нещо – усмихна се Роланд.

Кътбърт го погледна недоверчиво:

– Тъй ли?

– Ако утре сутринта още искаш да изпратиш някой, ще го сторим.

Когато ти избереш, незабавно ще бъде изпратен към Гилеад със съобщение по твоя преценка. Какво ще кажеш, Артър Хийт? Честно ли е?

Кътбърт го изгледа подозрително, което обиди Алан. Но после и той се усмихна.

– Честно е – каза. – Благодаря ти.

И тогава Роланд рече нещо, което поразя Алан и накара пророческата му душа да изтръпне.

– Рано е да ми благодариш.

2

– Не искам да ходя там, сай Торин – дърпаше се Шийми. Необичайно изражение бе събрчило инак кроткото му лице – беше се смръщил притеснено и изплашено.

– Тя е ужасна старица. Ужасна като мечка, да. Има брадавица на носа, точно тук. – Той докосна връхчето на собствения си нос, който бе малък, мек и добре заоблен.

Корал, която вчера би му откъснала главата за подобно размотаване, днес бе необичайно търпелива.

– Така е – каза – но, Шийми, тя иска да идеш точно ти и плаща за това. Знаеш, че плаща, и то добре.

– Няма да ми помогне, ако ме превърне на бръмбар – каза нацупено Шийми. – Бръмбарите не харчат парички.

Въпреки всичко се остави да го отведе до Капричозо – товарното муле на странноприемницата. Барки беше натоварил две малки бъчонки на гърба на животното. Едната, пълна с пясък, служеше само за баласт. Другата съдържаха млада ябълкова ракия, каквато Рия доста обичаше.

– Празникът приближава – весело каза Корал. – Остават само двестри седмици.

– Аха. – При тази мисъл Шийми се развесели. Страстно обичаше празниците – светлините, фишеците, танците, игрите, смеха. На празник всички се веселяха и никой не му говореше грубо.

– Младеж с монети в джоба сигурно ще си прекара добре на

празника – добави Корал.

– Така *си* е, сай Торин. – Шийми имаше вид на човек, който току-що е открил велик житейски закон. – Аха, истина-преистина, тъй си е.

Корал връчи въжето на Капричозо на Шийми и притисна пръстите му.

– Приятен път, малкия. Бъди любезен със старата гарга, направи й най-добрия си поклон... и гледай да се върнеш от хълма преди здрачаване.

– Много преди това, аха – бързо се съгласи Шийми и потръпна при самата мисъл да замръкне на Къос. – Това, то си е ясно като бял.

– Добро момче. – Корал го изпрати с поглед – нахлупил розовата шапка на главата си, с тромавото старо товарно муле. И когато той се скри зад върха на първия нисък хълм, повтори: – Добро момче.

3

Скрит във високата трева на склона под върха на хълма, Джонас чака цял час, след като хлапетата излязоха от Бар Кей. След това препусна по рида, докато ги видя – три черни точки поне на шест километра по кафявия склон. Гръгнаха да свършат обичайната работа за деня. Нямаше признаци, че са заподозрели нещо. Бяха по-умни, отколкото изглеждаха на пръв поглед, но не чак толкова умни, колкото си мислеха, че са.

Доближи се на половин километър до Бар Кей – като изключим землянката и конюшната, изгорял скелет под ярката слънчева светлина на този ранен есенен ден – и остави коня до някакви дървета край поточето на къщата. Тук момчетата си бяха прострели прането. Джонас смъкна панталоните и ризите от ниските клонки, на които бяха провесени, струпа ги на купчина, изпика се отгоре и отново се качи на коня си.

Когато Джонас измъкна кучешката опашка от дисагите, животно заудря с копита, като че ли искаше да покаже колко се радва да се освободи от нея. Джонас също беше доволен. Беше започнала непоносимо да вони. От другата дисага извади малък стъклен буркан с червена боя и четка. Беше ги взел от най-големия син на Брайън Хуки, който днес отговаряше за конюшната. Самият сай Хуки сигурно вече беше в Ситго.

Джонас се приближи до землянката, без да си прави труда са се крие. В крайна сметка нямаше никого – момчетата бяха излезли.

Някое от тях бе оставило истинска книга – „Размишления и

Медитации“ на Мърсър – на седалката на люлеещото кресло на верандата. В Средния свят книгите бяха нечувана рядкост, особено когато пътуваш към периферията. Откакто беше дошъл в Меджис, тази беше първата, освен онези няколко в Сийфронт, която Джонас виждаше. Отвори я. Прочете посвещението, изписано със стегнат женски почерк: „*На моя най-скъп син, от неговата обична МАЙКА.*“ Джонас скъса тази страница, отвори бурканчето с боя и бръкна вътре с безименния и малкия си пръст. Зачеркна думата МАЙКА с възглавничката на средния си пръст, а после, използвайки нокътя на кутрето си като писалка, изписа думата „КУЧКА“ над „МАЙКА“. Набучи листа на едни ръждив гвоздеи на видно място, след това накъса книгата и разпиля парчетата. На кого ли принадлежи? Надяваше се да е на Диърборн, но всъщност няма значение.

Като влезе вътре, най-напред забеляза гълъбите, гукащи в кафезите си. Мислеше, че изпращат съобщенията с хелиограф... но гълъби. За бога! Това беше още по-хитро!

– След малко ще стигна и до вас – закани се на птиците. – Спокойно, съкровища, гукайте и дрискайте, докато още можете.

Огледа се с известно любопитство, а мекото гугукане на гълъбите отекваше в ушите му. Обикновени хлапета или лордове? Рой бе питал стареца в Рици. Той бе казал, че може би и двете. Спретнати момчета, най-малкото, ако се съди по подреденото жилище, отбеляза Джонас. Добре обучени. Три нара, всичките оправени. Три купчинки вещи в долния край на всеки, подредени също така спретнато. Във всяка купчинка намери рисунка на майка – о, какви добри момчета – а на едната рисунка го имаше и бащата. Беше се надявал да открие имена, може би някакви документи (ако ще любовни писма от момичета), но не намери нищо такова. Обикновени хлапета или лордове бяха достатъчно предпазливи. Джонас извади рисунките от рамките и ги накъса. Вещите разпиля навсякъде и за краткото време с което разполагаше, съсипа каквото можа. Когато откри бродирана кърпичка в джоба на един панталон, си издуха носа в нея и след това я разгъна грижливо върху ботушите на момчето, така че зеленият сопол да се вижда добре. Какво по-вбесяващо – *по-нервиращо* – от това да се прибереш у дома след тежък ден, прекаран сред животните, и да откриеш нечий сопол върху личните си вещи?

Гълъбите вече бяха тревожни – не умееха да врякат като гарги или свраки, но щом отвори клетките им, се опитаха да отлетят от него. Това не помогна, разбира се. Излови ги един по един и им изви вратовете. Като приключи и с това, Джонас пхна по една мъртва птица под възглавничката на всяко момче.

Под всяка възглавница откри малка награда: хартиени ленти и писалка, очевидно пазени за писане на послания. Счупи писалката и я запрати на пода. Лентите прибра в джоба си. Хартията винаги беше полезна.

Като се погрижи за гълъбите, вече чуваше по-добре. Напрегнал слух, бавно се заразхожда по дъсчения под с наведена глава.

4

Когато Алан се зададе в галоп, Роланд не обърна внимание на изопнатото бяло лице на момчето и пламтящите му, ужасени очи.

– Тук ги изкарах тридесет и един – каза той. – Всичките с марката на Баронството – корона и щит. А ти?

– Трябва да се връщаме – каза Алан. – Нещо не е наред. Докосването е. Никога не съм го чувствал така ясно.

– Ти колко ги изкара? – отново попита Роланд. Имаше моменти, като сега например, когато способността на Алан да използва докосването му беше по-скоро досадна, отколкото полезна.

– Четиридесет. Или четиридесет и един, забравих вече. Но какво значение има? Те са преместили онова, което не желаят да преброим. Роланд, чу ли ме? Трябва да се върнем! Нещо не е наред! *В лагера става нещо!*

Роланд погледна към Бърт, който мирно яздеше на петстотин метра встрани. След това се обърна към Алан с повдигнати в безмълвен въпрос вежди.

– Бърт? Той винаги е бил спял за докосването – нали знаеш. Но аз не съм. Знаеш, че не съм! Роланд, моля те!

Който и да е, ще види гълъбите! Може да намери *пистолетите* ни! – обикновено флегматичен и муден, Алан почти крещеше от възбуда и напрежение. – Ако не дойдеш с мен, поне ме остави да се върна сам! Трябва да се върна, Роланд, в името на баща си!

– В името на *твоя* баща не ти разрешавам – отвърна Роланд. – Аз преброих тридесет и един. Твоите са четиридесет. Да, нека кажем четиридесет. Това е хубаво число – не по-лошо от всяко друго, струва ми се. Сега ще си разменим местата и ще ги преброим отново.

– Какво ти става? – почти прошепна Алан. Гледаше Роланд, сякаш е полудял.

– Нищо.

– Ти *знаеше!* Знаел си, когато тръгнахме тази сутрин!

– О, може и да съм видял нещо – каза Роланд, – отражение, може би, но... ти вярваш ли ми, Ал? Това е важно, струва ми се. Вярваш ли ми, или си мислиш, че съм си изгубил ума? Като него? – кимна към Кът-бърт. На устните му трепкаше лека усмивка, но очите му бяха празни и отчуждени – както обикновено погледът му се рееше над хоризонта. Алан се запита дали Сюзан Делгадо вече е виждала това изражение, и ако го е виждала, какво си мисли по въпроса.

– Вярвам ти. – Алан се чувстваше толкова объркан, че не беше сигурен дали казва истината, или лъже.

– Добре. Тогава си сменяме местата. Аз ги изкарах тридесет и един, имай предвид.

– Тридесет и един – повтори Алан. Вдигна ръце и плесна бедрата си толкова звучно, че обикновено спокойният му кон присви уши и леко подскочи. – Тридесет и един.

– Мисля, че днес можем да се приберем по-раничко, ако това ще те успокои – подметна Роланд и се отдалечи. Алан го проследих поглед. Винаги бе недоумявал какво ли става в мозъка на Роланд, но никога колкото днес.

5

Скръц. Скръц-скръц.

Ето за какво се слушваше – и то тъкмо когато вече се канеше да се откаже. Бе очаквал да открие скривалището по-близо до леглата, но те наистина бяха много хитри.

Коленичи и повдигна с острието на ножа дъската, която изскърца. Под нея се подадоха три пакета, омотани в тъмни ивици памучен плат. Лентите бяха влажни и приятно миришеха на смазка. Джонас ги извади и ги разопакова, любопитен да види какво са домъкнали тия момчета. Отговорът беше полезен, но нежелан. Два от пакетите съдържаха по един петзарядник от онези, които се наричаха, кой знае защо „резачи“. В третия имаше два пистолета с шест патрона. Джонас си помисли, че е открил големите револвери на стрелеца и сърцето му едва не се пръсна – те имаха истински синкави стоманени барабани, ръкохватки от сандалово дърво, дула като минни шахти. Такива пистолети не би могъл да остави, независимо какво ще му коства това. Но плътните ръкохватки му действаха доста успокоително. Човек не си проси сам

разочарованието, но то е прекрасен начин да си прочистиш мозъка.

Уви отново pistolетите и ги прибра на мястото им, после намести и дъската. Някоя шайка градски мърльовци би била способна така да вандалства в незащитената им землянка – но да открие подобно скривалище? Не, братко. Малко е вероятно.

Наистина ли мислиш, че ще повярват, че това е работа на градските хулиганчета?

Може би; това, че ги беше подценил отначало, не означаваше, че трябва да се преобърне наопаки и сега да вземе да ги надценява. Пък и можеше да си позволи лукса да не му пука. И без това ще се ядосат – може би ще ги ядоса достатъчно, за да ги накара да напуснат убежището си. Да зарежат предпазливостта... и да се хвърлят с главата напред.

Джонас пхна края на кучешката опашка в един кафез така, че да прилича на голямо, увиснало перо. С боята изписа по стените особено чаровни момчешки шегички, като:

„ЛАПАЙ МИ КУРА!“

и

„МАРШ ОТТУК, БОГАТИ КОПЕЛЕТА“

След това излезе и постоя малко на верандата, за да се убеди, че все още е сам в Бар Кей. Естествено, че е сам. Но накрая за миг-два се почувства притеснен – почти си помисли, че са го усетили. Чрез някаква телепатия от Вътрешността, да речем.

Има такова нещо, знаеш. Докосването, както го наричат.

Аха, само че го използваша стрелците, артистите и умопобърканите. А не разни мошеници, все едно дали бяха лордове или не.

Въпреки всичко Джонас се върна при коня си тичешком, скочи на седлото и препусна към града. Ситуацията назряваше, а имаше още много за вършене, докато Луната на демона изгрее пълна на небето.

6

Хижата на Рия, с каменните си стени и напуканите плочи на покрива, покрити с мъх, се *гушеше* на последния хълм на Къос. Оттук се откриваше разкошен изглед на северозапад – към Лошите треви, пустинята,

Висящата скала и Айболт каньон – но хубавите пейзажи бяха последното, което вълнуваше Шийми, докато внимателно вкарваше Капричозо в двора на Рия малко след пладне. От час изпитваше глад, но сега ненадейно премина. Мразеше това място повече от всяко друго в Баронството, дори повече от Ситго, с големите кули, които винаги скръц-скърцаха и щрак-щракаха.

– Сай? – провикна се докато крачеше с мулето през двора. Когато приближиха хижата, Капи се запъна, непоклонливо заби копита в земята и наведе глава, но когато Шийми дръпна въжето, отново тръгна. Шийми почти го съжаляваше.

– Госпожо? Търся добрата старица, дето не би посегнала и на муха. Ту-ук ли сте? Иде добрият Шийми с ябълковата ракия. – Усмихна се и вдигна свободната си ръка с дланта навън, за да покаже, че не я заплашва по никакъв начин, но хижата оставаше безмълвна. Присви го стомахът. За миг се уплаши, че ще се изпусне в гащите като бебе; като се облекчи от газовете, усещането премина и се почувства малко по-добре. Или поне червата му се почувстваха по-добре.

Продължи напред, но с всяка следваща стъпка тук му харесваше все по-малко. Дворът беше осеян с камъни, а високите бурени жълтееха, сякаш собственичката на хижата бе поразила с докосването си самата земя. Имаше градина и Шийми отбеляза, че повечето зеленчуци в нея – най-вече тикви и моркови – са мутанти. Погледът му попадна върху градинското плашило. То също беше мутант – противно творение с *две* сламени глави и трета сламена ръка в женска копринена ръкавица, която стърчеше от гърдите му.

„Сай Торин никога няма да ме придума да се върна тук – каза си той. – Пък дори за всички пепита на света.“

Вратата на хижата беше отворена. Приличаше на зяпнала уста. Отвътре лъхаше болестотворна влажна смрад.

Шийми спря на петнадесетина крачки на прага и когато Капи го побутна по дупето (като че ли питаше какво го спира), момчето тихо изписка. Едва не хукна да бяга и трябваше да напрегне цялата си воля, за да не се строполи на земята. Денят беше ясен, но тук горе, на хълма, слънцето изглеждаше някак безпредметно. Не идваше тук за първи път и хълмът на Рия никога не му е бил приятен, но днес му се струваше някак още по-страшен. Така се чувства, когато звукът на изтъняването го събуди посреднощ. Стори му се, че насреща му се промъква някакво ужасяващо създание, от което се виждат само обезумелите очи и зейналата огнена паст.

– С-с-сай? Има ли някой тук? Аз...

– Ела по-близо – гласът долиташе иззад отворената врата.

– Ела да те видя, идиотче такава.

Стараяйки се да не се разхленчи или разплаче, Шийми изпълни повелята на гласа. Мина му през ум, че може би никога повече няма да слезе по хълма. Капричозо може и да се върне, но не и той. Бедният Шийми ще свърши в казана – топла вечеря за довечера, супа за утре и студени пържоли до края на годината... Това ще стане с него.

Измина мъчителния път до прага на Рия с омекнали крака – ако коленете му се докоснеха, щяха да дрънчат като кастанети. Дори *гласът* й звучеше различно.

– С-сай? Страх ме е. Тъ-ъ-ъй си е.

– Така и трябва – отсече гласът. – Той се лееше иззад вратата, стелейки се в слънчевия ден като гаден миризлив дим. – Няма значение обаче – просто прави, каквото казвам. Ела по-близо, Шийми, син на Станли.

Шийми го послуша, макар че ужасът му нарастваше с всяка крачка. Мулето го последва със сведена глава. По целия път насам Капи съскаше като гъска – не млъкна за миг, – но сега не издаваше и звук.

– Ето те и теб, значи – прошепна гласът иззад сенките.

– Ето те и теб, най-сетне.

Тя излезе на слънце и за миг присви очи, заслепени от ярката светлина. Стискаше празната бъчвичка за ябълкова ракия. Ермот беше увит като огърлица около врата й.

Шийми беше виждал змията и преди и вечно се питаше какви ли мъки ще изстрада преди да умре, ако го ухапе някоя такава гадина. В сравнение с Рия Ермот изглеждаше съвсем нормално. Лицето на старата жена бе хлътноло и главата й бе заприличала на череп. Кафяви петна покриваха тънката й коса и сбръчканото чело като армия нахални насекоми. Под лявото й око имаше струпей, а усмивката й разкриваше няколкото останали зъба.

– Не ти ли харесвам – попита тя. – Сърцето ти се вледенява, а?

– Н-не – възрази Шийми, но после му се стори, че не това е правилният отговор и се поправи: – Исках да кажа, да! – Богове, това звучеше още по-зле. – Вие сте толкова красива, сай! – изтърси най-накрая.

Тя избухна в беззвучен смях и пъкна празната бъчвичка в ръцете му с такъв замах, че едва не го събори по гръб. Пръстите го докоснаха само за миг, но това бе достатъчно да го накара да настръхне.

– А така. Казват, че делата красят човека. А това ми е достатъчно.

Аха, напълно достатъчно. Дай си ми ракията, идиотче такава.

– Д-да, сай! Веднага, сай! – Той занесе празната бъчвичка до мулето, сложи я на земята, после освободи въжетата, с които беше привързана пълната. Усещаше как го следи с поглед и ръцете му отмаляваха, но накрая успя да освободи бъчонката. Тя почти му се изплъзна и за миг изстина от ужас, че ще падне на камъните и ще се разбие, но в последната секунда я задържа. Понесе я и за секунда осъзна, че змията вече не е на шията ѝ, а се катери по ботушите му. Ермот го гледаше, съскаше и показваше двойния си комплект остри зъби в зловеща усмивка.

– Не прави разни движения, момчето ми. Не е добра идея. Днес Ермот е нервен. Сложи бъчвичката зад вратата, ей там. Твърде е тежка за мен. Поотслабнала съм напоследък.

Шийми се изви в кръста („поклони ѝ се с най-добрия си поклон“ – заръча сай Торин и ето на, правеше точно това), свил вежди в болезнена гримаса, не смеейки заради змията, която още беше върху него, да отпусне гърба си, като премести крак. Когато се изправи, Рия бе измъкнала стар, оцапан плик. Беше запечатан с капка червен восък. Шийми потръпваше от мисълта, как ли е бил направен този восък.

– Вземи това и го занеси на Кордилия Делгадо. Познаваш ли я?

– А-аха – съумя да каже Шийми. – Лелята на Сюзан-сай.

– Точно така. – Шийми разтреперан посегна към плика, но тя го дръпна. – Не можеш да четеш, нали, идиотче?

– Не. Думите и буквите бързо изхвърчат от ума ми.

– Добре. Внимавай никога да не види туй писмо, инак ще откриеш Ермот да те чака под възглавницата ти. Виждам надалеч, Шийми, чуваш ли? *Виждам надалеч.*

Беше най-обикновен плик, но на Шийми му се стори някак тежък и особен, сякаш беше направен от човешка кожа, вместо от хартия. И какво ли пишеше Рия на Кордилия Делгадо? Шийми си припомни деня, когато видя лицето на сай Делгадо цялото в паяжини, и потрепери. Може това същото ужасно създание, на прага на гнусната си хижа, да е опънало онези паяжини.

– Ако го загубиш, веднага ще разбере – прошепна Рия. – Ако кажеш другиму, пак ще разбере. Не забравяй, сине на Станли, виждам надалеч.

– Ще внимавам, сай. – Може би ще е по-добре наистина да изгуби плика, но нямаше да го стори. Шийми беше малко сбъркан, всеки го казваше, но не чак толкова, че да не разбере защо са го повикали тук – не за бъчвата с ракия, а да отнесе това писмо.

– Искаш ли да влезеш за малко? – прошепна тя и посочи с пръст слабините му. – Ако ти дам малко гъбки – много специални, – мога да се превърна за теб в която си щещ.

– О, не мога – каза той, подръпна панталоните си и се усмихна така широко, сякаш кожата му се опитваше да изпищи. – Това глупаво нещо изсъхна миналата седмица, тъй си е.

В миг Рия се опули насреща му – това бе един от малкото пъти в живота ѝ, когато искрено се озадачаваше, а после отново избухна в смях. Стискаше се за корема с бледите си като восък ръце и примираше от веселие. Ермот се стресна и запълзя към къщата върху плоския си зелен корем. Откъм вътрешността на къщата изсъска котка.

– Тръгвай – каза Рия, като не спираше да се смее. Наведе се напред и пусна три-четири монети в джоба на ризата му. – Махай се оттук, смешнико! И не се помайвай да зяпаш цветята!

– Не, сай...

Но преди да продължи, вратата се хлопна с такава сила, че от процепите между дъските се вдигна прах.

7

Роланд изненада Кътбърт, като към два часа предложи да се върнат в Бар Кей. Когато Бърт поиска да знае защо, Роланд кротко сви рамене и не каза нищо повече. Бърт погледна Алан и забеляза странно, замислено изражение на лицето му.

Когато се приближиха до земянката, Кътбърт също бе обзет от странно предчувствие. Прекосиха хребета и погледнаха към Бар Кей. Вратата на земянката зееше.

– Роланд! – извика Алан. Сочеше към горичката до поточето на ранчото. Техните дрехи, на тръгване спретнато прострени да се сушат, бяха разпилени наоколо.

Кътбърт скочи от седлото и хукна надолу. Вдигна една риза, помириса я и я захвърли.

– Опикани са! – извика невярващо.

– Елате – каза Роланд. – Да видим щетите.

8

Имаше много щети за гледане. „*Както си очаквал*“ – рече Кътбърт

и погледна към Роланд. След това се обърна към Алан, който изглеждаше тъжен, но не и особено изненадан. *Както* сте очаквали и двамата.

Роланд се наведе над един от мъртвите гълъби и вдигна нещо толкова тънко, че в началото Кътбърт не можа да види какво е. След това се изправи и го показа на приятелите си. Беше косъм. Много дълъг и много бял. Отвори пръсти и косъмът литна към пода. Падна сред накъсаните останки на майката и бащата на Кътбърт Алгууд.

– Ако си знаел, че старият гарван е наблизил, защо не се върнахме да го довършим? – се чу да пита Кътбърт.

– Защото още не му е дошло времето – меко каза Роланд.

– *Той* би го направил, ако ние бяхме на негово място и съсипвахме неговите вещи.

– Ние не сме като него – меко обясни Роланд.

– Ще го открия и зъбките ще му изхвърчат през темето.

– Нищо такова няма да направиш – заяви меко Роланд.

Ако чуеше още една мека дума от устата на Роланд, Бърт щеше да полудее. Всички мисли за приятелство и *ка-тет* излетяха от ума му, който се скри някъде дълбоко, залян от кървав гняв. Джонас е бил тук. Джонас е пикал върху дрехите им, нарекъл е майката на Алан кучка, накъсал е безценните им снимки, драскал е детински глупости по стените им, убил е гълъбите им. Роланд е знаел, ... а не е направил нищо ... и възнамерява да *продължи* да не прави нищо. Освен да спи с приятелката си. При това много, защото сега само това го интересува.

„*Следващия път като се качиш на седлото, лицето ти никак няма да ѝ хареса* – закани се Кътбърт. – *Ще се погрижа за това*“

Замахна с юмрук. Алан го хвана за китката. Роланд се извърна и започна да събира разпилените одеяла, сякаш гневното лице на Кътбърт и свитият му юмрук нямаха нищо общо с него.

Кътбърт сви и другия си юмрук, възнамерявайки да накара Алан да го пусне, все едно как, но като видя кръглото, честно лице на приятеля си, тъй непресторено и объркано, малко се успокои. Алан нямаше нищо общо. Кътбърт беше сигурен, че и той е знаел, че тук става нещо лошо, но също така беше сигурен, че Роланд е настоял Алан да не предприема нищо, докато Джонас си тръгне.

– Ела с мен – промърмори Алан и обви с ръка раменете на Бърт. – Да идем. В името на баща си, ела. Трябва да се успокоиш. Нямаме време да се бием помежду си.

– Няма време и мозъкът на водача ни да минава през оная работа – тросна се Кътбърт, без да понижава глас. Но когато Алан отново го

дръпна, се остави да бъде отведен до вратата.

„За последен път ще преглътна гнева си – каза си той. – но ми се струва – знам, – че това е всичко, на което съм способен. Ще накарам Алан да му го каже.“

Мисълта да изпрати Алан като посредник при най-добрия си приятел – и че нещата са се обърнали по този начин – изпълни Кътбърт с черна, отчайваща ярост и на прага на верандата той се обърна към Роланд.

– Тя те е направила страхливец – каза на Свещения език. Зад него Алан шумно пое дъх.

Роланд застина като вкаменен с гръб към тях, грабнал цяла купчина одеяла. В този миг Кътбърт беше сигурен, че Роланд ще се обърне и ще се нахвърли върху него. Ще се сбият и няма да се оставят, докато един не падне мъртъв, ослепял или в безсъзнание. И най-вероятно това ще е самият той, но вече не му пукаше.

Но Роланд не се обърна. Вместо това отвърна на същия език:

– Той е дошъл да открадне предпазливостта и Сдружението ни. Ти си се поддал.

– Не – каза Кътбърт, преминавайки на обикновения език.

– Знам, че част от теб наистина вярва в това, но не е така. Истината е, че ти си загубил посоката. Наричаш безгрижието си любов и превърна безотговорността в добродетел. Аз...

– О, бога ми, ела! – почти изръмжа Алан и го дръпна от вратата.

9

Като го нямаше Роланд, яростта на Кътбърт неволно се насочи към Алан – обръщаше се като ветропоказател, щом вятърът се смени. Двете момчета се гледаха лице в лице наред слънчевия двор; Алан изглеждаше нещастен и объркан, а Кътбърт така силно стискаше юмруци, че ръцете му трепереха.

– Защо все го защищаваш? Защо?

– Там, на Ската, той попита дали му вярвам. Казах, че да. И е така.

– Значи си глупак.

– А той е стрелец. Ако каже да чакаме още, ще чакаме.

– Стана стрелец случайно! Той е урод! Мутант!

Застанал в безмълвен ужас, Алан се втренчи в него.

– Ела с мен, Алан. Време е да сложим край на тази налудничав

игра. Ще намерим Джонас и ще го убием. Нашият *ка-тет* е разрушен. Ще си направим нов, ти и аз.

– Не е разрушен. Но ако се разруши, ти ще си виновен. И никога не бих ти го простил.

Беше ред на Кътбърт да замълчи.

– Защо не идеш да пояздиш. По-надалеч. Дай си време да се овладееш. Всичко зависи от нашето приятелство.

– Кажу му на *него*!

– Не, казвам го на *теб*. Джонас е написал глупава дума за майка ми. Не мислиш ли, че пръв щях да тръгна с теб да отгъщавам, ако не смятах, че Роланд е прав? Джонас цели точно това – да си загубим акъла и сляпо да се хвърлим иззад Укрепленията си.

– Така е, но не си съвсем прав – упорстваше Кътбърт. Но юмруците му бавно се отпуснаха. – Ти не разбираш, а на мен не ми достигат думи да го обясня. Ако кажа, че Сюзан е отровила целия ни *ка-тет*, ще ме наречеш ревнивец. Но *все* пак мисля, че е така, без тя да знае това или да го е желала. Отровила му е ума и вратата към ада е отворена. Роланд усеща горещия полъх откъм тази врата и мисли, че това са само чувствата му към нея... Но ние трябва да сме наясно, Ал. Трябва да *мислим* по-добре. Заради него, както и заради себе си, и заради бащите ни.

– Искаш да кажеш, че тя е наш враг?

– Не! Щеше да е по-лесно, ако беше така. – Три пъти по ред пое дълбоко дъх. С всяко вдишване се чувстваше по-стабилен, по-уверен. – Няма значение. Няма какво повече да говорим. Съветът ти е добър – мисля да пояздя. По-надалеч. – Бърт тръгна към коня си, после се обърна. – Кажу му, че греши. И дори да е прав, че трябва да изчакаме, истинската причина не е тази, което значи, че той изцяло греши. – Кътбърт се поколеба. – Предай му какво съм казал за вратата към ада. Кажу му, че това е *моето* докосване. Ще му кажеш ли?

– Да. И стой далеч от Джонас, Бърт.

Кътбърт се качи на коня:

– Не ти обещавам нищо.

– Ти не си мъж. – Алан беше тъжен, всъщност беше на ръба на сълзите. – Никой от нас не е мъж.

– Дано грешиш – каза Кътбърт. – Защото идва ред на мъжката работа.

Той обърна жребца си и се отдалечи в галоп.

Изкачи се далеч по Сийкоуст Роуд, опитвайки се да изпразни съзнанието си. Беше открил, че понякога в главата ти нахлуват неочаквани мисли, стига да им оставиш вратата отворена, често доста полезни, при това.

Този следобед успя. Объркан, нещастен, лишен от всякакви свежи идеи (дори не се надяваше нещо да му хрумне), в края на краищата Бърт свърна към Хамбри. Премина от единия до другия край Хай Стрийт, махаше на хората, които го поздравяваха и дори се заговаряше с тях. Тук се бяха запознали със сума ти добри хора. Някои смяташе за приятели и дори долавяше, че простичките хора в Хамбритаун ги приемат като свои деца – младежи, които са далеч от собствените си домове и семейства. И колкото повече Бърт опознаваше тези обикновени хора, толкова по-малко подозираше, че са част от мръсната игричка на Раймър и Джонас. Инак защо Добрия би избрал тъкмо Хамбри – тук им бе гарантирано прекрасно прикритие.

Този ден бяха наизлезли много хора. Пазарът се пръскаше по шевовете, площадите бяха претъпкани, децата се смееха на театъра на Пинч и Джили (Джилите тъкмо гонеше Пинч и пердашеше бедния стар нещастник с метлата си), украсата за Жътвен ден бързо напредваше. Въпреки това Кътбърт изпитваше твърде малко радост и задоволство при мисълта за празника. Защото му беше малко чужд, не беше Гилеад – ската жътва? Може би... но най-вече защото се чувстваше смазан под тежестта на огромно бреме. Ако това значи да пораснеш, предпочиташе да се лиши от това преживяване.

Излезе извън града – океанът остана зад гърба му, слънцето грееше в лицето му и сянката му непрестанно се удължаваше. Канеше се скоро да свие от Великия път и да пресече Ската към Бар Кей. Но в този миг среща своя стар приятел Шийми, с мулето си. Шийми бе свел глава, раменете му бяха отпуснати, розовата му шапка бе накриво, а ботушите му бяха мръсни. Сякаш пристигаше пеш от края на света.

– Шийми! – провикна се той, вече предвкусвайки широката весела усмивка на момчето и шантавата му реакция. – Дълги дни и весели нощи! Къде оти...

Шийми вдигна глава и когато периферията на шапката откри лице то му, Кътбърт млъкна. На лицето на другото момче бе изписан смъртен страх – страните му бяха побледнели, зениците му се бяха разширили от

ужас, а устните му трепереха.

11

Ако бе пожелал, Шийми можеше да стигне при Делгадо още преди два часа, но той се бе влачил като костенурка, а писмото в пазвата му сякаш го теглеше назад. Ужасно, просто ужасно. Вече дори не можеше да мисли, защото мозъкът му направо се беше изприщил от мислене.

Кътбърт моментално скочи от коня и забърза към Шийми, Сложи ръка на раменете му.

– Какво има? Кажи на старото приятелче. Няма да ти се смея, честна дума.

При звука на милия глас на „Артър Хийт“ и при вида на загриженото му лице, Шийми се разплака. Строгото нареждане на Рия да не казва на никого, на мига излетя от ума му. Хълцайки, той разказа всичките си приключения от сутринта. Два пъти Кътбърт трябваше да го моли да говори по-бавно, а когато го заведе под сянката на едно дърво, Шийми най-сетне се поуспокои. Кътбърт слушаше разказа с нарастваща тревога. Накрая Шийми извади плика от ризата си.

Кътбърт счупи печата и прочете писмото, а очите му се разшириха.

12

Джонас се върна в отлично настроение от пътешествието си до Бар Кей и намери Рой Дипейп да го чака в „Почивка за пътника“. Пратеникът най-сетне се появи, съобщи Дипейп, и настроението на Джонас се подобри още повече. Само че Рой не изглеждаше особено доволен от новината. Даже никак.

– Човекът отиде в Сийфронт, където сигурно го чакат – съобщи Дипейп. – Искат веднага да отидеш при него. На твоето място дори не бих обядвал. И не бих пил. Трябва да се оправяш с този на свежа глава.

– Днес съветите ти безплатни ли са, Рой? – попита Джонас. Говореше ужасно саркастично, но когато Пети му донесе чаша уиски, я отпрати и поиска вода. Рой изглежда странно, реши Джонас. Твърде блед беше днес добрият стар Рой. А когато Шиб седна пред пианото си и засвири, Дипейп подскочи, а ръката му се стрелна към кобура. Интересно. И малко тревожно.

– Казвай, синко – защо ти е настръхнала косата?

Рой поклати мрачно глава.

– Не зная точно.

– Как се казва човекът?

– Не съм го питал, а и той не ми каза. Показа ми *сигула* на Фарсън обаче. Знаеш... – Дипейп малко снижи глас. – Окото.

Джонас знаеше, разбира се. Мразеше това отворено втрещено око и не можеше да си обясни защо въобще Фарсън го е избрал. Защо не сочеш пръст? Или кръстосани мечове? Или птица? Например сокол – соколът би бил чудесен *сигул*. Но това *око*...

– Добре – каза той и допи водата си. И без друго му дойде по-добре от уиски – беше се разсъхнал като кост. – Останалото ще науча сам, нали така?

Когато достигна летищата врати и ги отвори, Дипейп го повика по име. Джонас се обърна.

– Изглежда като външните хора – каза Дипейп.

– Какво имаш предвид?

– Не знам точно – Дипейп изглеждаше притеснен и изплашен... но и настръхнал. Не пускаше pistolетите. – Говорихме само пет минути, но като го погледах, ми запри лича на оня дърт мръсник Рици – дето го застрелях. После пак го огледах и си рекох: „Леле боже, това е старото ми татенце“. След малко и това премина и той пак заприлича на себе си.

– И на какво прилича?

– Сам ще видиш, значи. Не знам дали ще ти хареса особено.

Джонас придържаше едното крило на вратата и размишляваше.

– Абе, Рой, т'ва да не е самият Фарсън? Добрият де, маскиран по някакъв начин?

Дипейп се поколеба, смръщи се и поклати глава: – Не.

– Сигурен ли си? Виждали сме го само веднъж, спомни си, и то отдалеч.

Латиго им го показа. Преди шестнадесет месеца, плюс минус.

– Сигурен съм. Сещаш ли се колко беше грамаден?

Джонас кимна. Фарсън не беше Властелина Пърт, но имаше към метър и осемдесет и имаше широки рамене и гърди.

– Този човек е висок колкото Клей или по-дребен. И си стои все същия на ръст, независимо на кого прилича. – Дипейп се поколеба и продължи: – Смее се като мъртвец. Едва го изтърпах.

– Какво искаш да кажеш с това „като мъртвец“?

Рой Дипейп поклати глава:

– И аз не мога да ти кажа.

13

След двадесет минути Елдред Джонас мина под „ЕЛАТЕ В МИР“ и влезе в двора на Сийфронт доста притеснен, защото бе очаквал Латиго... а освен ако Рой не е в ужасна грешка, пристигналият не беше Латиго.

Мигел се запъти към него със старата си гумена усмивка на уста и пое юздите на коня.

– Благодаря.

– Няма за какво, господарю!

Джонас влезе, видя Олив Торин в предния салон като самотен призрак и й кимна. Тя отвърна на поздрава и дори леко се усмихна.

– Сай Джонас, колко добре изглеждаш. Ако видиш Харт...

– Моля за извинение, лейди, но съм дошъл при Канцлера – прекъсна я Джонас. Бързо заизкачва стълбите към апартамента на канцлера, после прекоси тесния каменен коридор, осветен (не много добре) с газени лампи.

Когато стигна края на коридора, почука на вратата – масивна дъбова изработка, в собствена медна каса. Раймър пет пари не даваше за таква като Сюзан Делгадо, но обичаше облагите на властта – това помагаше на кривия му макарон да се изправи. Джонас почука.

– Влизай, приятелю – чу се глас. Не беше Раймър. Последва треперлив смях, който накара Джонас да настръхне. „*Смее се като мъртвец*“ – беше казал Рой.

Джонас бутна вратата и влезе. Благовонията интересуваха Раймър по-малко от бедрата и устните на жените, но в стаята гореше ароматна пръчица – дървесната миризма припомни на Джонас за двора в Гилеад и церемониите в Голямата зала. Газените лампи бяха усилены. Завесите – от пурпурно кадифе, цветът на властта, любимият на Раймър – се полюшваха под поривите на морския бриз, който нахлуваше през отворените прозорци. Раймър не се виждаше никъде. Всъщност нямаше никого. Имаше малко балконче, но вратите към него бяха отворени и то също беше празно.

Джонас пристъпи напред и погледна в огледалото с позлатена рамка в дъното на стаята, за да провери дали не го следват, без да обръща глава. Нямаше никого. Вляво пред него бе поставена маса, сервирана

със студена вечеря за двама, но столовете бяха празни. Въпреки това някой му отговори. Някой, който – съдейки по посоката на гласа – бе засанал точно от другата страна на вратата. Джонас извади пистолета си.

– Хайде, хайде – каза гласът, който го бе поканил да влезе. Долита-ше иззад лявото рамо на Джонас. – Няма нужда от това, всички сме приятели. Нали сме съюзници.

Джонас се завъртя на токове, внезапно почувствал се стар и бавен. Намери се пред мъж, среден на ръст, добре сложен, с ясни сини очи и румени страни, признак на добро здраве или от добро вино. Раздалечените му, усмихващи се устни разкриваха малки гъсти зъби, които изглеждаха заострени като игли – което определено бе неестествено. Беше с черна роба като расо на светец, но качулката бе отметната назад. Първоначалното предположение, че човекът е плешив, се оказа погрешно. Косата му беше отрязана толкова късо, че приличаше на мъх.

– Прибери гърмялката – нареди човекът в черно. – Повтарям ти, че сме приятели – направо първи дружки. Ще седнем заедно на маса и ще говорим дълго – за волове и петролни танкери и дали Франк Синатра е по-добър певец от Дер Бингл.

– Кой? По-добър *какво!*

– Няма значение, не го познаваш. – Мъжът в черно отново се засмя. Такъв тип звук по би се свързвал със зарешетения прозорец на някоя лудница.

Обърна се. Отново погледна в огледалото. Този път мъжът в черно стоеше и се усмихваше, придобил гигантски размери. Богове, такъв ли беше от самото начало?

„Да, но не си могъл да го видиш, преди той да поиска. Не знам дали е магьосник, но е илюзионист, да. Може би дори е вещицът на Фарсън.“

Отново се обърна. Мъжът в свещеническото расо продължаваше да се усмихва. Зъбите му вече не бяха заострени. Но одева бяха. Джонас залагаше часовника си, че не греши.

– Къде е Раймър?

– Изпратих го да поработи с младата сай Делгадо върху Жътвените катехизми – каза мъжът в черно. Приятелски обгърна с ръка раменете на Джонас и го поведе към масата. – Най-добре да си поприказваме насаме, струва ми се.

Джонас не искаше да обиди човека на Фарсън, но не можеше да понася допира на тази ръка. Не знаеше защо, просто беше непоносимо. Ка-то някаква отрова. Изплъзна се от нея и се запъти към единия стол,

стараейки се да не трепери. Нищо чудно, че Дипейп се завърна от Висящата скала толкова блед. Нищо чудно.

Вместо да се обиди, човекът в черно отново се изкиска. („*Да* – рече си Джонас, – *сmee се като мъртвец, много добре казано.*“). За миг на Джонас му се стори, че е с Фардо, бащата на Корт – човекът, който го изпрати на запад преди много, много години – и пак посегна към пистолета си. Но в следващия миг отново стоеше пред мъжа в черно, който му се усмихваше неприятно всезнайко, а сините му очи танцуваха като пламъците на газените лампи.

– Видя нещо интересно, а, сай Джонас?

– Аха – съгласи се Джонас, докато сядаше. – Храна. – Взе парче хляб и го пхна в устата си. Хлябът залепна за сухия му език, но той решително го задъвка.

– Добро момче. – Другият също седна и наля вино, като първо напълни чашата на Джонас. – Сега, приятелю, ми разкажи всичко, което си направил, откакто са пристигнали тези трима досадници, както и всичко, което знаеш. Бъди тъй добър, не пропускай нищо.

– Първо ми покажи своя *сигул*.

– Разбира се. Колко си предпазлив.

Мъжът в черно пхна ръка под дрехата си и извади парче метал – може би сребро, предположи Джонас. Хвърли го на масата и то извънтя до чинията на Джонас. На него беше гравирано именно онова, което очакваше – втренченото око.

– Доволен ли си?

Джонас кимна.

– Върни ми го.

Джонас се протегна, но изведнъж инак сигурната му ръка се разтрепери като несигурния му глас. Погледна играещите си пръсти; постави длан върху масата.

– Аз... Аз не искам.

Не. Не искаше. Внезапно разбра, че ако го докосне, гравираното сребърно око ще се обърне... и ще се впери в него.

Мъжът в черно се изкиска и повика метала с пръст. Сребърната тока (точно на това приличаше, помисли си Джонас) се плъзна обратно към него... и скочи в полите на домотканата му роба.

– Абракадабра! Хоп! Краят! Сега – мъжът деликатно отпи от виното си – вече приключихме с досадните формалности.

– Има още една – каза Джонас. – Ти знаеш името ми. Бих искал да науча твоето.

– Наричай ме Уолтър – рече мъжът в черно и усмивката внезапно изчезна от устните му. – Добрият стар Уолтър, това съм аз. Сега нека видим къде сме и накъде сме се запътили. Нека, с две думи, да проведем съвещание.

14

Когато Кътбърт се върна в землянката, вече беше се спуснала нощта. Роланд и Алан играеха на карти. Бяха почистили и домът им изглеждаше почти както преди (благодарение на терпентина, който откриха в килера на стария иконом, така че дори мръсотииите от стените се бяха стопили и от тях бяха останали само розовите им призраци), а сега бяха дълбоко погълнати от играта на „Горещата Пътека“, както я знаеха в техния край на света. Тъй или иначе, това беше проста версия на „Гледай ме“ за двама – игра на карти, популярна в баровете, къщите и край лагерните огньове откакто свят светува.

Роланд вдигна поглед, опитвайки се да отгатне чувствата на Бърт. Външно изглеждаше безчувствен, както винаги, дори бе надиграл Алан с четири трудни ръце, но вътрешно се разкъсваше от болка и нерешителност. Алан му беше предал думите на Бърт от разговора им на двора, а подобни неща от устата на приятел, дори чрез посредник, звучат ужасно. Но повече го тревожеше онова, което Бърт подхвърли на излизане – *„Наричаш безгрижието си любов и превърна безотговорността в добродетел“*. Съществува ли макар и минимална възможност да е сторил такова нещо? Отново и отново си повтаряше, че не съществува – бе им наредил да следват труден, но разумен път, но нямаше по-добър начин. Крясъците на Кътбърт бяха породени от гняв, от нерви... и ярост, задето са потъпкали така отвратително личните им неща. И все пак...

Кажми му, че е прав, че истинската причина не е тази, което значи, че греши изцяло.

Не може да бъде.

Или може?

Кътбърт се усмихваше и лицето му аленееше, сякаш бе препуснал по целия път дотук. Изглеждаше млад, красив и жизнен. Всъщност изглеждаше щастлив, почти като предишния Кътбърт – който неуморно дрънкаше смехории на гарвановия череп, докато някой го помоли, ама много настоятелно, да си затвори устата.

Но Роланд не вярваше на очите си. В усмивката имаше нещо

нередно, червенията по страните му бе може би ярост, а не здраве, и искрите в очите му като че бяха трескави, а не весели. Лицето на Роланд остана непроменено, но сърцето му изтръпна. Надяваше се бурята да утихне от само себе си, ако ѝ даде малко време, но не му се вярваше. Стрелна с поглед Алан и видя, че и той чувства същото.

„Кътбърт, всичко ще свърши след три седмици. Само да можеш да ти го кажеш.“

Мисълта, която отекна в главата му, го шокира с простотата си – „Защо не можеш?“

Осъзна, че не знае. Защо си мълчеше и пазеше мислите си за себе си? С каква цел? Сляп ли беше? Божове, сляп ли беше?

– Здравсти, Бърт – поздравя. – Добре ли се разхо...

– Да, много беше приятно, наистина добре поядих, беше много поучително. Ела навън. Трябва да ти покажа нещо. Веселите отблясъци в очите на Бърт му харесваха все по-малко, но остави картите си с лице надолу и се изправи. Алан го дръпна за ръкава:

– Недей! – гласът му беше тих и паникьосан. – Не го ли виждаш какъв е?

– Виждам – отвърна Роланд. Сърцето му се свиваше от ужас.

Докато бавно следваше приятеля си, който вече изобщо не приличаше на приятел, за първи път Роланд откри, че е взимал решения в състояние, близо до безпаметно пиянство. И дали изобщо са били решения? Вече не беше много сигурен.

– Какво искаш да ми покажеш, Бърт?

– Нещо прекрасно – отвърна Бърт и се засмя. В гласа му звънна омраза. Може би жажда за смърт. – Ще ти стане много интересно. Сигурен съм.

– Бърт, какво ти става? – попита Алан.

– Какво да ми става? Нищо не ми става, Ал – щастлив съм като чукулига по изгрев, пчеличка в цвете и риба в океана. – И на излизане отново се засмя.

– Не ходи там – каза Алан. – Съвсем се е забравил.

– Ако приятелството ни е разрушено, няма да се измъкнем от Меджис живи – рече Роланд. – Ако е така, по-скоро бих умрял от ръката на приятел, отколкото на враг.

Той излезе. След кратко колебание Алан го последва. Изглеждаше ужасно нещастен.

Амазонката си беше отишла и Демонът още не бе подал лицето си, но небето бе обсипано със звезди, които хвърляха достатъчно светлина. Конят на Кътбърт, още оседлан, бе вързан за коневърза. Квадратният пращан двор сияеше като тигел с разтопено сребро.

– Какво има? – попита Роланд. Не носеха пистолети. Трябваше да й благодари поне за това. – Какво щеше да ми показваш?

– Тук е – Кътбърт спря по средата между землянката и руините на голямата къща. Уверено посочи нещо, но Роланд не забеляза нищо необичайно. Застана до Кътбърт и сведе поглед.

– Не забелязвам...

Ярка светлина – хиляди пъти по-силна от светлината на звездите – избухна в главата му, когато юмрукът на Кътбърт се стовари върху брадичката му. Бърт го удряше за първи път, освен по време на игра (и то когато бяха много малки). Роланд не припадна, но загуби контрол над ръцете и краката си. Имаше чувството, че не принадлежат на тялото му и се люшкат като крайници на парцалена кукла. Падна по гръб. Около него се вдигна прах. Звездите странно се въртяха, описваха дъги и оставяха дълги млечни следи зад себе си. Ушите му пищяха.

Отдалеч дочу крясъка на Алан:

– Глупак такъв! Тъп *глупак!*

С огромно усилие Роланд успя да обърне главата. Алан се затича към тях, но Кътбърт мрачно го отблъсна.

– Това си е между нас, Ал. Ти стой настрана.

– Ти го нападна в гръб, подлецо! – Алан, който трудно се палеше, набираше гняв срещу Кътбърт, който можеше да съжалява накрая.

„Трябва да стана – каза си Роланд. – Трябва да ги разтърва, преди да се случи нещо още по-лошо.“ Леко се размърда в прахта.

– Да – ето как ни е изиграл – каза Кътбърт. – Само му връщам услугата. – Погледна надолу. – Това исках да ти покажа, Роланд. Това обикновено парче земя. Този най-обикновен прах, в който се въргалиш. Гледай да похапнеш добре от него. Може и да те събуди.

Сега Роланд взе да побеснява на свой ред. Почувства леденината, която обгръщаше мислите му, и се опита да я отпъди, но разбра, че не може. Джонас вече нямаше значение; нито танкерите в Ситго, нито голямата конспирация, която бяха разкрили. Скоро и Сдружението и техният *катет*, които толкова се бе мъчил да запази, също ще изгубят

смисль.

Вцепенението напускаше ръцете и краката му и той се насили да седне. Подпря се на земята и кротко погледна към Бърт право в лицето. Звездната светлина сияеше в очите му.

– Обичам те, Бърт, но няма да допусна по-нататъшно неподчинение и ревниви дрънканици. Ако ти платя за всичко, сигурно ще свършиш на парчета, тъй че ще ти върна само заедо ме удари без предупреждение.

– Не се и съмнявам, че можеш, драги – отвърна Кътбърт, преминавайки без усилие на хамбрийски диалект. – Ама първо може да искаш да погледнеш туй. – Почти презрително той подхвърли сгънатата хартия. Тя се удари в гърдите на Роланд и падна в скута му.

Той я взе, чувствайки как яростта му стихва.

– Какво е това?

– Отвори го и виж. Светлината е достатъчно силна да го прочетеш.

Бавно, с нежелание, Роланд разгъна хартията и прочете написаното:

**ВЕЧЕ НЕ ЧИСТА! ВЕЧЕ Я Е ИМАЛ ЦЯЛАТА, ТОЗИ УИЛ
ДИЪРБОРН. КАК ТИ ХАРЕСВА?**

Прочете го два пъти. Втория му беше по-трудно, защото ръцете му се разтрепераха. Пред очите му преминаха всички места, където се бяха срещали със Сюзан – къщата-лодка, хижата, колибата – и сега ги видя в нова светлина. Знаейки, че и друг ги е виждал. Той си мислеше, че са много хитри. Вярваше, че всичко се пази в пълна тайна. И все пак някой ги бе следил през цялото време. Сюзан бе права. Някой бе видял.

„Изложих всичко на опасност. Не само нас, но и нейния живот“

„Кажу ми какво съм казал за вратата към ада.“

И гласът на Сюзан – *„Ка е като вятъра... ако ме обичаш, люби ме.“*

Тъй и стори, вярвайки с младежка арогантност, че всичко ще се оправи, дори само защото беше вярвал в това с цялата си душа – че *той* си е *той* и *ка* трябва да служи на любовта му.

– Държах се като глупак – каза. Гласът му трепереше като ръцете.

– Да, наистина – съгласи се Кътбърт. – Тъй си е. – Коленичи в прахта и погледна Роланд. – Сега, ако искаш да ме удариш, удряй. Колкото силно си искаш и колкото можеш. Няма да ти отвърна. Направих, каквото можах, за да ти припомня дълга ти. Ако още спиш, тъй да бъде. Във всеки случай, още те обичам. – Бърт сложи ръцете си на раменете на Роланд и бързо целуна страната му.

Роланд заплака. Испитваше благодарност, но по-скоро плачеше от срам и объркване – с една малка, тъмна част от себе си бе намразил Кътбърт завинаги. Тази част мразеше Кътбърт повече заради целувката, отколкото заради неочаквания удар; повече заради прошката, отколкото заради събуждането.

Изправи се на крака, стискайки писмото в напращената си ръка, а с другата напразно триеше лицето си и оставяше по него прашни следи. Когато се олюля и Кътбърт протегна ръка да го подкрепи, Роланд го бутна толкова силно, че другото момче щеше да падне, ако Алан не го беше хванал за раменете.

После Роланд бавно се свлече на земята – този път пред Кътбърт, с вдигнати ръце и сведена глава.

– Роланд, не!

– Да. Забравил бях лицето на баща си и моля за извинение.

– Да, добре, Бог ми е свидетел, *да!* – Кътбърт сякаш щеше да се разплаче всеки миг. – Само... моля ти се, стани! Сърцето ми се къса като те гледам такъв!

„Моето също – мислено отвърна Роланд. – Да се унижавам така. Но нали си го навлякох сам? Този тъмен двор, главата ме боли, а сърцето ми прелива от срам и страх. Това си е мое, пито и платено.“

Те му помогнаха да се изправи и той прие помощта им.

– Здравата ме цапна, Бърт – каза с почти естествен глас.

– Така е само като не го очакваш.

– Как се добра до това писмо?

Кътбърт разказа за срещата с Шийми, който тънел в собственото си нещастие и сякаш чакал *ка* да се намеси... което се проявило в лицето на „Артър Хийт“.

– От вещицата – размишляваше Роланд. – Добре, но *тя* как е научила? Тя никога не напуска Кьос или поне Сюзан така ми каза.

– Не знам. Не ме е грижа. В момента ми се струва най-важно Шийми да не пострада заради онова, което ми каза и даде. Другата ми грижа е старата вещица Рия, щом веднъж е проговорила, да не вземе да опита втори път.

– Допуснал съм поне една ужасна грешка – каза Роланд.

– Но не смятам любовта ми към Сюзан за втора. Това не беше по силите ми да променя. Както беше и отвъд нейните възможности. Вярвате ли ми?

– Да – веднага каза Алан, а след малко и Кътбърт повтори с неохота:

– Да, Роланд.

– Бях арогантен и глупав. Ако тази бележка беше стигнала до леля й, сигурно щяха да я пратят в изгнание.

– А нас през бесилото и по дяволите – сухо добави Кътбърт. – Макар да знам, че в сравнение с първото, това ти се струва нищо работа.

– Ами вещицата? – попита Алан. – Какво ще правим с нея?

Роланд леко се усмихна и се обърна на северозапад.

– Рия ако не друго, създава неприятности. А подобни хора трябва да бъдат порицавани.

И той тръгна към земянката с наведена глава. Кътбърт погледна Алан и видя, че и той е леко просълзен. Бърт протегна ръка. Отначало Алан просто го изгледа.

После кимна – по-скоро на себе си, отколкото на Кътбърт – и стисна дланта му.

– Постъпи правилно – призна той. – Отначало се съмнявах, но сега съм сигурен.

Кътбърт въздъхна.

– И го сторих точно както трябваше. Ако не го бях изненадал...

– ... щеше да те посини целия.

– Ами, доста щеше да ме нашамари. Щях да приличам на дъга.

– На Магьосническа дъга дори – каза Алан. – С допълнителни цветове за цяло пени.

Кътбърт се засмя. Двете момчета тръгнаха към земянката, където Роланд разседаваше коня на Бърт. Кътбърт понечи да му помогне, но Алан го дръпна:

– Остави го за малко насаме – каза. – Така е най-добре.

Влязоха вътре, а когато Роланд се върна след десет минути, откри Бърт да доиграва ръката му. И да печели с нея.

– Бърт.

Кътбърт вдигна глава.

– Утре двамата с теб имаме малко работа. Горе на Къос.

– Ще я убием ли?

Роланд се замисли, и то дълбоко. Накрая вдигна глава и прехапа устни.

– Би трябвало.

– Аха. Би трябвало. Но ще го направим ли?

– Не и ако не се наложи, струва ми се. – По-късно горчиво щеше да съжалява за това решение – ако изобщо беше решение, – но така и не дойде време да го разбере. Беше още момче, не по-възрастно от Джейк

Чеймбърс през онази есен в Меджис, а решението да убиват не идва лесно или естествено за повечето момчета. – Само ако ни принуди.

– Май е най-добре да го стори – отбеляза Кътбърт. Това бяха сериозни думи на стрелец, но той изглеждаше притеснен, когато ги каза.

– Да, може би. Но надали тя е толкова хитра. Пригответи се да станеш рано.

– Добре. Искаш ли си картите?

– Когато тъкмо си на път да го разбиеш? Не, благодаря.

Роланд ги отмина и застана до нара си. Седна и втренчи поглед в сплетените си длани в скута. Може би се молеше, може би просто размишляваше дълбоко. Кътбърт го изгледа, после се обърна към картите си.

16

На следващата сутрин слънцето тъкмо беше се вдигнало над хоризонта, когато Роланд и Кътбърт тръгнаха. Ската, все още покрит с утринна роса, сякаш пламтеше в оранжевите отблясъци на утринните лъчи. Като дишаха, изпусаха облачета пара. И двамата запомниха тази сутрин завинаги. За първи път в живота си поемаха нанякъде с револвери в кобурите; за първи път се показваха пред света като стрелци. Кътбърт мълчеше – знаеше, че ако заговори, ще дрънка обичайните си глупости, – а Роланд беше мълчалив по природа. Размениха само няколко думи – и то накратко.

– Казах, че съм допуснал поне една сериозна грешка – каза Роланд. – Писмото ме накара да я осъзная. Знаеш ли каква е тя?

– Не е любовта към нея – отвърна Кътбърт. – Ти нарече това *ка* и аз вярвам, че е така. Зарадва се, че може да го изрече на глас, а истината в тези думи му носеше безкрайно облекчение. Кътбърт си рече, че дори вече може да приеме самата Сюзан не като любовница на най-добрия си приятел – момиче, което бе пожелал за себе си още първия път, когато я видя, – а като част от свързаната им съдба.

– Не – каза Роланд. Не любовта, а заблудата може да остане встрани от всичко останало. Нима мога да живея два живота – един с теб и Ал, и работата ни тук; а друг – с нея. Мислех, че любовта може да ме възвиси над *ка*, както птичите криле възнасят птицата над всички неща, които заплашват живота ѝ. Разбираш ли?

– Заслепила те е – каза Кътбърт с мекота, доста чужда за младежа,

който беше страдал през последните два месеца.

– Да – тъжно се съгласи Роланд. – Заслепила ме е... но сега съм зрящ. Хайде, да побързаме, ако обичаш. Искам да приключа с това.

17

Те се изкачиха по изгнилия коловоз, по който Сюзан (още по времето, когато не знаеше нищо за света) бе дошла, пеейки „Безгрижна любов“ под светлината на Целуващата луна. Пред двора на Рия спряха.

– Прекрасен изглед – промърмори Роланд. – Оттук се вижда цялата пустиня.

– Но какво да кажем за гледката насреща.

Това бе истина. Мутиралите зеленчуци още стояха в градината, плашилото бе или лоша шега, или лош знак. В двора имаше само едно-единствено дърво, по чиито клони висяха гниещи, противни на вид сухи есенни листа, и то приличаше на стар лешояд с окапващи пера. Зад дървото се виждаше самата хижа, изградена от груби камъни, с крив комин, на който беше изрисуван яркочълт шестоъгълен знак. В дъното, зад скрития в клоните на дървото прозорец, се виждаше купчина дърва.

Роланд бе виждал много колиби като тази – на път от Гилеад бяха отминали много такива хижи – но никъде не бе изпитвал толкова неприятно усещане. Тук нямаше нищо необичайно, но усещането за нечие присъствие бе твърде силно. Някой ги гледаше и чакаше.

Кътбърт също го почувства.

– Трябва ли да се приближим? – преглътна. – Трябва ли да влезем? Защото... Роланд, вратата е отворена. Виждаш ли?

Той видя. Сякаш ги очакваше. Като че ли ги канеше вътре и ги чакаше да споделят кошмарната й закуска.

– Остани тук – Роланд смушка Ръшър.

– Не. Идвам и аз.

– Не, пази ме в гръб. Ако се наложи да вляза, ще те повикам да се присъединиш... но ако се наложи да вляза вътре, старичката, която живее тук, ще спре да диша. Както ти каза, може и да е за добро.

С всяка бавна стъпка на Ръшър неприятното усещане се усилваше у Роланд. Наоколо се стелеше някаква смрад, като на гнило месо или попарени домати. Като че ли идваше от колибата, но същевременно сякаш се издигаше от самата почва. И с всяка стъпка писъкът на изтъняването се усилваше, като че ли самото място го примащаше.

„Сюзан е дошла тук сама, в мрака. – рече си той. – Богове, не съм сигурен, дали бих могъл да се изкача тук в тъмното, дори с приятелите си за подкрепа“

Спря под дървото и се взря във вратата, която беше отворена на двадесет крачки по-нататък. Видя нещо, което приличаше на кухня: крака на маса, облегалка на стол, мръсно огнище. Не личеше дамата да е в къщата. Но бе сигурен, че е у дома. Чувстваше как очите ѝ пълзят по тялото му като гадни насекоми.

„Не я виждам, защото използва изкуството си да се разтвори в мъгла, ... но там.“

И може би всъщност дори я бе видял. Отдясно до вратата въздухът странно се премрежваше сякаш наблизко грееше огън. Бяха му казвали, че можеш да видиш някой *мъгляв*, като си обърнеш главата и погледнеш с крайцеца на окото си. Опита се да направи точно това.

– Роланд – викна Кътбърт.

– Всичко е наред, Бърт. – Почти не обърна внимание на думите, които каза, защото... Да! Фигурата се очерта по-ясно – имаше формата на жена. Може и да си въобразява, но...

В този миг, сякаш уловила погледа му, трепкащата сянка се скри в здрача на къщата. Роланд мярна ветреещата се пола на овехтяла черна рокля.

Няма значение. Не беше дошъл да я види, а само да я предупреди... макар да бе сигурен, че бащите им в никакъв случай не биха я щадили толкова.

– Рия! – В гласа му прозвучаха груби нотки на възрастен, сигурен и заповеднически тон. Две жълти листа паднаха от дървото, като че ли гласът му ги беше откъснал – и едното се закачи в черната му коса. Хижата отвърна с търпеливо, предпазливо мълчание... а после долетя нехармонично, присмехулно „котешко“ мяукане.

– Рия, ничия дъще! Дойдох да ти върна нещо, жено! Сигурно си го загубила! – Той извади от ризата си сгънатото писмо и го хвърли на каменистата земя. – Днес бях добър с теб, Рия – ако това бе стигнало до местоназначението си, щеше да платиш с живота си.

Той замълча. От дървото падна още едно листо. То кацна на гривата на Ръшър.

– Чуй ме добре, Рия, ничия дъще, и се вслушай в думите ми. Дойдох тук под името Уил Диърборн, но Диърборн не е моето име и аз служа на Сдружението. И не само на Сдружението, а на силите на Бялото. Ти пресече пътя на нашето *ка* и те предупреждавам за последен път; *не*

го пресичай отново. Разбра ли?

Само напрегнато мълчание.

– Ако докоснеш и косъм от главата на момчето, което носеше твое- то зловредно писание, ще умреш. Само да заговориш за нещата, които знаеш, или си мислиш, че знаеш – на Кордилия Делгадо, на Джонас, на Раймър, или на Торин – и ще умреш. Живей в мир и няма да те закача- ме. Но дръзнеш ли да го прекрачиш, ще умреш. Разбра ли?

Отново мълчание. Мръсните прозорци го зяпаха като очи. Лек по- лъх на вятъра отново го посипа с листа, а плашилото гадно изскърца на кола си. Роланд смътно си спомни готвача Хакс, който се полюляваше на въжето.

– Разбра ли?

Не последва отговор. Вече дори трептенето до вратата бе изчезнало.

– Много добре – заключи Роланд. – Мълчанието означава съгласие. – Той обърна коня си.

В този миг леко вдигна глава и видя нещо зелено, надвиснало сред жълтите листа над главата му. Чу се тихо съскане.

– *Роланд, внимавай! Змия!* – изпищя Кътбърт, но още преди да до- върши, Роланд беше извадил единия пистолет.

Ръшър изцвили, а Роланд се наклони на седлото, придържайки се с лявата си пета. Стреля три пъти – трясъкът на големия пистолет цепеше спокойния въздух и отекваше в близките хълмове. При всеки изстрел змията се отмяташе нагоре, и кръвта ѝ засияваше на фона на синьото не- бе и жълтите листа. Последният куршум ѝ откъсна главата и змията падна на земята, разкъсана на две. От хижата се разнесе изпълнен с мъ- ка и ярост вой, който беше толкова ужасен, че гръбнакът на Роланд ся- каш се вледени.

– *Мръсник!* – пищеше женски глас иззад сенките. – *О, подъл негод- ник! Моят приятел! Моят приятел!*

– Ако ти е бил приятел, не е трябвало да го насъскваш срещу мен – каза Роланд. – Запомни го, Рия, ничия дъще.

Гласът изпищя за последен път и млъкна. Роланд се върна при Кът- бърт и прибра пистолета. Бърт се бе ококорил изумен.

– Роланд, каква стрелба! Божове, каква стрелба!

– Да се махаме оттук.

– Но още не знаем как е разбрала!

– Да не мислиш, че ще ни каже? – гласът на Роланд трепна леко, но доловимо. Как изникна тази змия, точно над главата му... още не

можеше да повярва, че я е убил. Слава на боговете, че ръката му посегна сама.

– Можем да я накараме да проговори – възрази Кътбърт, но Роланд отгатваше по гласа му, че Бърт не изгаря от желание за това. Може би по-късно, след години следотърсачество и стрелба, но сега не можеше да издържи за мъчения или убийство.

– Дори да успеем, не можем да сме сигурни, че ще каже истината. Такива като нея лъжат без да им мигне окото. Хайде. Мразя това място.

18

Когато се връщаха града, Роланд каза:

– Трябва да се срещнем.

– Ние четиримата. Това имаш предвид, нали?

– Да. Искам да разкажа всичко, което знам или подозирам. Искам да ви изложа целия си план. Да ви разкрия *какво* чакаме.

– Това е добра идея.

– Сюзан може да ни помогне – Роланд като че говореше на себе си. Кътбърт удивен забеляза, че самотното, подобно на корона листо е още в косата му. – Сюзан *е предназначена* да ни помогне. Защо не съм го проумял?

– Защото любовта е сляпа – рече Кътбърт. Насмешливо изсумтя и тупна Роланд по рамото. – Любовта е сляпа, синко.

19

Когато се увери, че момчетата са си отишли, Рия изпълзя през вратата на омразната слънчева светлина. Тя закуцука към дървото, падна на колене пред разкъсаната змия и високо заплака.

– Ермот! Ермот! – извика. – Какво е станало с теб!

Ето главата му: устата бе замръзнала разтворена, от двойните зъби още капеше отрова – прозрачни капки, които сияеха като кристали на слънчевата светлина. Стъклените очи сияеха. Тя вдигна Ермот, целуна озъбената уста, облиза последната отрова от оголените игли, като хълцаше и плачеше през цялото време.

След това вдигна дългото му разкъсано тяло и простена, като видя дупките в сатенената му кожа: отдолу прозираше червена плът. Два

пъти притисна главата до тялото си, мърморейки заклинания, но нищо не се случи. Разбира се. Ермот бе отвъд силата на заклинанията й. Бедният Ермот.

Тя притисна разчлененото на две тяло към плоските си гърди. След това, докато последните капки кръв попиваха в роклята й, извърна поглед натам, накъдето бяха тръгнали омразните момчета.

– Ще си платите – прошепна тя. – В името на всички богове, които някога са били, ще ви накарам да си платите. Когато най-малко очаквате, Рия от Къос ще дойде и вашите писъци ще разкъсат гърлата ви. Чухте ли? *Вашите писъци ще разкъсат гърлата ви!*

Остана още малко на колене, след това се изправи и се помъкна към хижата, притиснала Ермот към гърдите си.

ПЕТА ГЛАВА. МАГЪОСНИЧЕСКАТА ДЪГА

1

Онзи следобед, три дни след посещението на Роланд и Кътбърт при Къос, Рой Дипейп и Клей Рейнолдс прекосиха коридора на горния етаж на „Почивка за пътника“ и стигнаха до просторната спалня на Корал Торин. Клей почука. Джонас им викна да влязат, било отворено.

Първото нещо, което Дипейп забеляза, когато влезе, беше сай Торин, седнала в люлеещото кресло до прозореца. Носеше пенъоар от бяла коприна и червен тюрбан. В скута си беше сложила плетивото. Дипейп изумено я погледна. Тя загадъчно се усмихна на двамата, каза:

– Здравейте, господа! – и отново раздвижи иглите за плетене. Навън канонадата продължаваше (младежта никога не може да изчака до големия ден; ако има фишеци под ръка, непременно трябва да им се палне фитилът), нервно изцвили кон, момчетата хрипливо се смееха.

Дипейп се обърна към Рейнолдс, който сви рамене и кръстоса ръце, за да придърпа краищата на наметалото си. По този начин изразяваше съмнение, неодобрение, или и двете.

– Някакви проблеми?

Джонас стоеше на прага на банята и бършеше пяната от лицето си с крайчеца на преметнатата през рамото му кърпа. Беше гол до кръста. Дипейп го беше виждал в този вид достатъчно често, но плетеницата от избледнели белези винаги го караше да чувства лека болка в стомаха.

– Ами... Знаех, че използваме дамски будоар, но не съм и

предполагал, че дамата върви в комплект с него.

– Вече знаеш – Джонас хвърли кърпата в банята, отиде до леглото и взе ризата си. Зад него Корал вдигна глава, хвърли алчен поглед към голия му гръб и отново се върна към плетивото си. Джонас се облече.

– Как вървят нещата в Ситго, Клей?

– Всичко е спокойно. Но ще се вдигне голям шум, ако някои млади немирници напъхат дългите си носове там.

– Колцина сте поставили на нефтеното поле и как са разположени?

– Десетима през деня. Една дузина нощем. С Рой проверяваме всяка смяна, но както казах, всичко е спокойно.

Джонас кимна, но не беше доволен. Надявал се беше да измъкне хлапетата от Ситго досега, както се беше надявал и да ги въвлече в конфронтация, като разграби техния лагер и убие гълъбите им. Чувстваше се като човек, влязъл в пасището при три млади бичета. Размахваше червена кърпа, правеше се на тореадор и ги дразнеше по всички възможни начини, но биковете продължаваха да не му обръщат внимание. Защо?

– А операцията ни? Как се развива?

– Като по часовник – отвърна Рейнолдс. – Четири танкера през нощта, по двойки, през последните четири нощи. Ренфрю е дежурен, онзи, от Лейзи Сюзен. Все още ли искаш да оставим половин дузина като примамка?

– Аха – кимна Джонас и в този момент на вратата се почука.

Дипейп подскочи:

– Да не би...

– Не – каза Джонас. – Нашият приятел с черната роба се е махнал. Може би се кани да потърси спокойствие при войниците на Добрия преди битката.

Дипейп се разсмя. Жената с пеньоара продължи да гледа към плетивото си и не каза нищо.

– Отворено е – извика Джонас.

В стаята влезе мъж, който носеше сомбреро, наметало и сандали – типични за фермер или говедар, но лицето му беше бледо и изпод сомбрерото се показваше кичур руса коса. Беше Латиго – сигурен човек и без грешка, но твърде много приличаше на човека с черната роба... направо си беше същият.

– Радвам се да ви видя, господа – каза новодошлият и затвори вратата. Лицето му – сурово и смръщено – принадлежеше на човек, на когото не му се е случвало нищо добро от години. Може би дори от

самото му раждане насам.

– Джонас? Добре ли си? Какво ново? – попита той.

– Добре съм и всичко е наред – каза Джонас. Подаде му ръка. Латиго отвърна на ръкостискането му. Не се ръкува с Дипейп и Рейнолдс, вместо това погледна към Корал.

– Пожелавам ти дълги дни и приятни нощи, госпожо!

– Да ти се връща двойно, сай Латиго! – каза тя, без да откъсне поглед от плетивото си.

Той седна на единия край на леглото, измъкна кесия с тютюн изпод наметалото си и сви цигара.

– Няма да остана дълго – каза. Говореше с резкия, нахъсан акцент на северния Вътрешен свят, където – както Дипейп беше чувал – чукането на елени все още беше най-популярният спорт.

– Няма да е разумно – продължи той. – Не пасвам добре на картинката, ако някой погледне по-отблизо.

– Не – каза Рейнолдс заинтригувано. – Така си е Латиго гневно го погледна, след което се обърна към Джонас:

– По-голямата част от групата ми е на лагер на тридесет колела от тук, в гората западно от Айболт Каньон... Какъв е *този* отвратителен звук в каньона, между другото? Плаши конете.

– Изтъняване – обясни Джонас.

– Изкарва акъла и на хората, ако се приближат твърде много – обади се Рейнолдс. – По-добре се дръж настрани, капитане.

– Колко сте? – попита Джонас.

– Сто човека. Добре въоръжени.

– Така е било, казват, и с хората на властелина Пърт!

– Не дрънкай врели-некипели.

– Виждали ли са истинска битка?

– Достатъчно пъти, за да знаят какво е това – каза Латиго и Джонас разбра, че той лъже. Фарсън беше задържал ветераните в планинските си убежища. Тук беше пратил само малък експедиционен корпус, в който без съмнение само сержантите знаеха какво друго да правят с пикалата си, освен да пускат вода през тях.

– Една дузина са при Висящата скала, пазят танкерите, които твоите хора са докарали дотам – добави Латиго.

– Вероятно са даже повече от необходимото!

– Не съм рискувал да се пъхам в това забравено от бога подобие на град, за да обсъждам решенията си с теб.

– Моля за извинение, сай – отвърна Джонас небрежно. Седна на

пода до креслото на Корал и също си сви цигара. Торин сложи встрани плетивото си и нежно загали косата му. Дипейп не беше в състояние да разбере какво толкова привлекателно намира в нея Елдред – когато я гледаше, виждаше само една грозна кучка с голям нос и цици колкото житни зърна.

– Що се отнася до тримата младежи – каза Латиго с тон на човек, който се пъха право в центъра на събитията, – Добрият е извънредно обезпокоен да научи, че в Меджис има посетители от Вътрешния свят. А сега вие ми казвате, че не са това, за което се представят. Какви са в такъв случай?

Джонас перна ръката на Корал, сякаш беше досадно насекомо. Без да се притеснява, тя се върна към плетенето.

– Не са младежи, а хлапета, и ако идването им тук е *ка*, мисля, че Фарсън много се безпокои – може би по-скоро това е наше *ка*, отколкото на Сдружението.

– За съжаление няма да можем да осветим Добрия относно твоите теологични заключения – каза Латиго. – Донесли сме няколко радиостанции, но или са повредени, или не могат да работят на такова голямо разстояние. Никой не знае причината. Мразя всички тези боклуци. Боговете ни се подиграват за тях. Тъй че сме оставени сами на себе си, приятелю. За добро или за зло...

– Фарсън не бива да бъде безпокоен без причина! – отбеляза Джонас.

– Добрият иска тези хлапета да бъдат третирани като заплаха за плановете му. Очаквах Уолтър да ти е казал същото.

– Аха. И не съм забравил нито дума. Сай Уолтър е забравим човек.

– Да! – съгласи се Латиго. – Той е показалката на Добрия. Главната причина да те посети беше да ти посочи тези момчета.

– Точно това направи. Рой, разкажи на сай Латиго за твоето посещение при шерифа онзи ден.

Дипейп нервно си прочисти гърлото:

– Шерифът... Авери...

– Познавам го, дебел е като прасе по Пълноземие – каза Латиго. – Продължавай.

– Един от неговите заместници занесе съобщение на трите момчета, докато брояха конете на Ската.

– Какво съобщение?

– Да стоят извън града по Жътва, да се разкарат от Ската па

празника и най-добре да стоят близо до щаба си в този лен, защото по време на празненствата си хората от Баронството не обичат да срещат чужденци, дори и онези, които харесват.

– А те как приеха предупреждението?

– Веднага се съгласиха да не припарват тук по Жътва – каза Дипейп. – Такъв си им е обичаят, да са послушни като агънца, когато някой ги помоли нещо. Те си знаят най-добре, разбира се – тук няма никакви ограничения за чужденците по време на Жътва, поне не повече, отколкото навсякъде другаде. Всъщност доста често се случва странниците да участват във фестивала, което, сигурен съм, хлапетата знаят. Идеята е...

– ... да ги накараме да вярват, че се каним да потеглим на самия празник – нетърпеливо завърши Латиго. – Но искам да знам *дали* са убедени? Можеш ли да ги заловиш в деня *преди* Жътва, както обеща, или ще бъдат подготвени?

Дипейп и Рейнолдс погледнаха Джонас. Той се протегна и сложи ръка върху кльощавото бедро на Корал. „В това е проблемът“ – помисли си той. Щяха да му държат сметка за онова, което се канеше да каже – и то безмилостно. Ако беше прав, Големите ковчези щяха да бъдат почитани и... може би възнаградени. Ако грешеше, щяха да ги обесят толкова високо и така яко, че главите им да се откъснат, като увиснат на въжето.

– Ще ги хванем лесно както кацнали на земята птици – каза Джонас. – „Измяна“ е точната дума. Трима млади мъже, всичките високопоставени, платени от Джон Фарсън. Шокиращо! Какво може да е попоказателно за злите времена, в които живеем?

– Викне ли някой за предателство и се събере тълпа...

Джонас награди Латиго с ледена усмивка.

– Като концепция измяната може и да е малко неясна за хората, дори ако тълпата е пияна и пиенето е доставено и платено от коневъдната асоциация. Едно убийство обаче... особено това на обичания кмет...

Дипейп стреснато погледна към сестрата на кмета.

– Колко жалко – каза тя и въздъхна. – Можех да бъда избрана да вода тълпата лично!

Дипейп реши, че най-накрая е разбрал с какво тя привлича Елдред – беше студенокръвна точно като него.

– От друга страна – каза Латиго, – част от собствеността на Добрия е изпратена при теб да я пазиш! Една стъклена топка...

Джонас кимна:

– Да, наистина. Сладка джунджурийка.

– Научих, че си я оставил при местната магьосница.

– Да.

– Ще трябва да я върнеш. Скоро.

– Не учи дядо си да пържи яйца – кисело каза Джонас. – Ще изчакам, докато приберем хлапенцата.

Рейнолдс попита заинтригувано:

– Гледал ли си в нея, сай Латиго?

– Не точно, но съм виждал хора, които са. – Той замълча за момент.

– Един полудя и трябваше да бъде застрелян. Само още веднъж бях виждал човек в такова състояние – преди тридесет години, в края на голямата пустиня. Беше ухапан от бесен койот.

– Пу-пу! – промърмори Рейнолдс и потупа гърлото си три пъти. Много се страхуваше от бяс.

– Ще се простиш с живота, ако Магьосническата дъга те сграбчи! – мрачно каза Латиго и се съсредоточи върху Джонас. – Ще трябва да си много по-внимателен, когато го прибиращ, отколкото когато си го оставил там. Дъртата вещица изглежда вече е омагьосана от него.

– Имам намерение да изпратя Раймър и Авери. Авери не е много свестен, но Раймър е точен човек.

– Страхувам се, че няма да стане – каза Латиго.

– Няма ли? – изуми се Джонас, стисна бедрото на Корал и злобно се усмихна. – Може би ще благоволиш да кажеш на глупавите си слуги защо мислиш така.

Вместо него отвърна Корал:

– Защото, когато прибиращ онази част от Магьосническата дъга, която е у Рия, канцлерът ще съпровожда брат ми към последното му обиталище.

– Какво има предвид тя, Елдред? – попита Дипейп.

– Че Раймър също ще умре – каза Джонас и се намръщи. – Още едно глупаво престъпление, за което ще бъдат обвинени мръсните шпиончета на Джон Фарсън!

Корал се усмихна със задоволство, премести ръката на Джонас по-нагоре върху бедрото си и отново взе плетивото си.

2

Момичето, макар и младо, беше омъжено.

Момчето, макар и честно, беше неопитно.

Девојката го срещна една ноц на тайното им място, за да му каже, че тяхната любовна история, колкото и сладка да беше, трябва да приклучи. Младежът отвърна, че никога няма да свърши, защото е предредена от съдбата. Тя му каза, че дори и да е така, в даден момент съдбата се променя. Може би той беше започнал плаче. Може би тя се беше смяла – най-вероятно от притеснение. Каквото и да беше случаят, смяхът ѝ изобщо не беше на място. Младежът грабна камък и ѝ размаза главата. След това, кога то дойде на себе си и осъзна какво е направил, се облегна на гранитната плоча, положи в скута си бедната ѝ разбита глава и си пререза гърлото. Един бухал ги наблюдаваше от съседното дърво. Момчето умря, целувайки лицето на девојката, а кога то ги откриха, устните ѝ бяха слепени от крвта им.

Стара история. Всеки град помни подобна случка. Обикновено драмата се е разиграла на местната алея на влюбените, на уединено местенце на брега на реката или на градското гробище. След като разказвачите изопачат подробностите достатъчно, за да задоволят тъмните страсти на слушателите, от истории като тази се съчиняват песни. Пяат ги най-често тъжни девии, които зле свирят на китара или мандолина и гласът им е неприятен. Най-често към песните прибавят и такива сладникави припеви като: „*Ла-ли-ла-ли – ла-ли-ло-о, те умряха заедно-о...*“

Версията на тази история, разказвана в Хамбри, беше за любовници на име Робърт и Франческа, и действието се развиваше в древността – преди светът да се промени. Предполагаемите убиство и самоубиство се бяха случили в гробищата на Хамбри. Камъкът, с който главата на Франческа е била смазана, беше парче от надгробна плоча, а гранитната стена, на която Робърт се беше облягал, докато си пререзва гърлото, принадлежеше на мавзолея на Торин. Беше малко съмнително дали изобщо е имало някакви Торин в Хамбри или Меджис преди пет поколения, но като цяло народните предания не са нищо повече от измислици.

Независимо дали историята беше истина или лъжа, смяташе се, че гробището е обитавано от духовете на любовниците, които (както се говореше) можеха да бъдат видени да се разхождат ръка за ръка сред гробовете – кървящи и стенещи жалостиво. Малцина се осмеляваха да идват на гробището посред ноц и това го превръщаше в идеално място за срещата на Роланд, Кътбърт, Алан и Сюзан.

По времето, кога то се събраха, Роланд беше започнал да чувства нарастващо притеснение... дори отчаяние. Сюзан беше проблемът му –

или, по-точно казано, ставаше дума за леля й. Дори и без отровното писмо на Рия, което беше подпомогнало процеса, подозренията на Кордилия относно Сюзан и Роланд се бяха превърнали в почти сигурни убеждения. Веднъж, преди по-малко от седмица, Кордилия се беше нахвърлила върху Сюзан в мига, в който тя беше пристъпила през вратата с кошницата си на рамо.

– Била си с него! Била си, лошо момиче, изписано е на лицето ти!

Сюзан, която точно този ден изобщо не се беше приближавала до Роланд, в първия момент само зяпна.

– Да съм била с кого?

– О, не се дръж като невинно ангелче с мен, госпожице Колко Съм Млада и Хубава! Не ми се подигравай, ако обичаш! Кой според теб изплезва език доземи, само щом прекрачи през тази врата? Диърборн, ето кой! Диърборн! Диърборн! Повтаряла съм ти го хиляди пъти! О, срам за моите очи! Срам! Виж си панталоните! Целите са боядисани в зелено от тревата, върху която сте се въргалия. Удивена съм, че не ги е и разкъсал на всичкото отгоре! – Тук вече леля Кордилия направо пишеше. Вените на врата й се бяха издули като въжета.

Сюзан, изумена, погледна към старите си панталони в цвят каки.

– Но това е боя – не виждаш ли? С Чета рисувахме декорите за празника в къщата на кмета! Изцапала съм се, когато Харт Торин – не Диърборн, а *Торин* – ме нападна в ъгъла, където държим декорите и фишеците. Решил бил, че е открил идеалното място и време за малко борба! Хвърли се отгоре ми, изпразни се в гащите си и си отиде доволен! Той е истинско животно – тя смръщи нос, макар че напоследък чувстваше само отвращение към Торин. Страхът й от него беше преминал.

Междувременно лелята я оглеждаше с блеснали очи. За пръв път Сюзан сериозно се замисли върху психическото й здраве.

– Нелоща история – прошепна Кордилия накрая. Над веждите й се беше събрала пот, а сините вени на слепоочията й пулсираха. Дори беше започнала да мирише напоследък, независимо дали се е къпала или не – излъчваше неприятна кисела смрад.

– След като се въргалихте ли измислихте това? – изписка тя.

Сюзан пристъпи напред, сграбчи костеливата длан на жената си и я плесна върху едно от петната на коленете си. Кордилия изпищя и се помъчи да се дръпне назад, но Сюзан я държеше здраво. След това вдигна ръката към лицето на леля си и я задържа там, докато не се убеди, че онази е успяла да помирише добре пръстите си.

– Усещаш ли, лельо? Боя! Рисуваме с нея върху оризовата хартия за

цветните фенери!

Китката в хватката на Сюзан постепенно се отпусна, втреченият в нея поглед лека-полека се избистри.

– Аха! – каза Кордилия. – Боя! – След малко добави: – Този път наистина е боя.

Оттогава Сюзан твърде често беше обръщала глава само за да види как лелята я следва по улиците – или пък някой от множеството приятели на Кордилия да я следи с подозрителен поглед. Когато яздеше към Ската, винаги имаше усещането, че е наблюдавана. Два пъти досега четиримата бяха отивали на гробището, където тя беше обещала да се срещне с тях. И двата пъти плановете им се бяха проваляли, винаги в последния момент. Сега пък беше забелязала най-големият син на Брайън Хуки да я зяпа по странен, предизвикателен начин. Всичко си оставаше само предчувствие, но беше твърде *силно*.

Допълнително утежняваше положението й фактът, че не по-малко от Роланд й се искаше да се срещат – и то не за съвещания. Имаше нужда да вижда лицето му, да държи ръцете му... Всички останали сладости можеха да почакаат, но трябваше да го вижда и докосва, да се убеди, че той не е просто халюцинация на едно самотно, изплашено момиче.

Накрая Мария й беше помогнала – Бог да благослови малката, която разбираше повече, отколкото предполагаше Сюзан. Мария беше отишла при Кордилия със съобщението, че Сюзан ще прекара нощта в крилото за гости на Сийфронт. Съобщението беше от Олив Торин и при всичките си подозрения Кордилия не би могла да предположи, че е фалшиво. И то не беше. Олив го беше написала, покорно и без да задава въпроси, когато Сюзан я помоли.

– Какво й има на племенницата ми? – беше се озъбила Кордилия.

– Уморена е. И е прихванала *dolor de garganda*.

– Възпалено гърло? Току пред празника? Глупости! Не вярвам! Сюзан никога не боледува!

– *Dolor de garganda!* – повтори Мария, безразлична, както единствено селянките могат да бъдат, пред лицето на висшестоящите – и Кордилия трябваше да се задоволи с обяснението. Самата Мария нямаше никаква представа в какво се е забъркала Сюзан, но точно това беше желанието на девойката.

Сюзан се беше измъкнала през терасата. Пъргаво се беше спуснала по сплетените лози, растящи по северната стена на сградата, и беше минала през задната врата за прислугата. Роланд я чакаше до вратата и след две минути на пламенни ласки, върху които няма да се спираме

подробно, те препуснаха заедно върху Ръшър към гробището, където Кътбърт и Алан трескаво ги очакваха, изпълнени с предчувствия и надежда.

3

Сюзан първо погледна към спокойния блондин с обло лице, чието име не беше Ричард Стокуърт, а Алан Джоунс. После се обърна към другия – този, който явно се съмняваше в нея и може би дори я мразеше. Името му беше Кътбърт Алгууд.

Седяха един до друг на повалена надгробна плоча, обраснала с бръшлян. Сюзан скочи от гърба на Ръшър и бавно се приближи към тях. Те се изправиха. Алан се поклони по типичния за Вътрешния свят начин, с изнесен напред крак и сгънато коляно...

– Госпожо, желая ви дълъг живот и...

Другият застана до него – слаб и мургав, с лице, което щеше да бъде красиво, ако не изглеждаше толкова неспокойно. Тъмните му очи наистина бяха хубави.

– ... и приятни нощи! – завърши Кътбърт, копирайки поклона на Алан. Двамата толкова приличаха на смешници от скеч, че Сюзан се засмя. Не можа да се удържи. Направи реверанс, разтваряйки ръце, за да разгъне полите, които не носеше.

– Да ви се връща двойно, господа.

След което се огледаха взаимно – трима младежи, неуверени как точно да се отнасят един с друг. Роланд не се опита да им помогне – седеше на гърба на Ръшър и ги следеше внимателно.

Сюзан пристъпи несигурно напред. Вече не се смееше. В ъгълчетата на устните ѝ още се таеше усмивка, но погледът ѝ беше станал сериозен.

– Надявам се, че не ме мразите – каза. – Бих ви разбрала, ако е така – вмъкнах се в плановете ви... както и между вас тримата, но съм безпомощна. – Протегна ръце към Алан и Кътбърт. – Обичам го!

– Не те мразим – отвърна Алан. – Нали, Бърт?

В продължение на един ужасен миг Кътбърт запази мълчание, заяпан над рамото на Сюзан и очевидно проучващ изгряващата Демонска луна. Девоjkата почувства как сърцето ѝ спира. После погледът му се насочи към нея и той се усмихна толкова сладко, че през съзнанието ѝ като комета прелетя обръкваща, но ярка мисъл: „Ако бях срещнала

първо него...“

– Възлюбената на Роланд е и моя възлюбена – каза Кътбърт. Протегна се, стисна ръцете ѝ и я дръпна напред, за да застане между него и Алан – като сестра между двамата си братя. – Приятели сме, откакто сме били в пеленки и ще продължим да сме заедно, докато един от нас напусне пътеката! – После се ухили като хлапе. – Макар че май ще открием края на пътеката четиримата.

– И то скоро – добави Алан.

– Освен ако – завърши Сюзан Делгадо – лея ми Кордилия не се присъедини към нас.

4

– Ние сме *ка-тет* – каза Роланд. – Един, съставен от много.

Той ги огледа последователно, не видя несъгласие в очите им. Бяха се преместили в мавзолея и дъхът им излизаше на бели облачета от устите и от ноздрите им. Роланд приклепна срещу тримата, седнали на каменната пейка, обградена от погребални букети в каменни вази. Подът беше осеян с листенца от увехнали рози. Кътбърт и Алан от двете страни па Сюзан я бяха прегърнали по доста необичаен за тях начин. Роланд отново си я представи като сестра между защищаващи я братя.

– По-силни сме, отколкото бяхме – каза Алан. – Чувствам го отлично.

– Аз също – заяви Кътбърт и се огледа. – Чудесно място за сбирки. Особено за *ка-тет* като нашия.

Роланд не се усмихна – беше лишен от чувство за хумор.

– Нека да поговорим за онова, което става в Хамбри! След това ще обсъждаме най-близкото бъдеще!

– Не сме изпратени тук по работа – обясни Алан на Сюзан. – Бащите ни просто искаха да ни махнат от пътя си, това е всичко. Роланд изпитваше враждебност към човек, който вероятно е в свитата на Джон Фарсън...

– Изпитваше враждебност към... – каза Кътбърт. – Страхотен израз! Мисля да го запомня и да го използвам при всяка възможност.

– Взemi се в ръце – сонна се Роланд. – Нямам желание да стоя тук цяла нощ!

– Приеми извиненията ми, о, Велики – каза Кътбърт, но очите му танцуваха по определено непочтителен начин.

– Дойдохме заедно с нашите пощенски гълъби, които да приемат и отнасят писма! – продължи Алан. – Но мисля, че гълъбите са тук по-скоро за да са сигурни родителите ни, че всичко е наред!

– Така си е – намеси се Кътбърт. – Алан се опитва да обясни, че бяхме много изненадани. С него имавме някои... разминавания... относно това какво да предприемем. Искаше да изчакаме. Не бях съгласен. Но сега вярвам, че е бил прав.

– Само че се убеди по погрешен начин – сухо добави Роланд. – Във всеки случай отдавна сме изгладили отношенията си.

Сюзан притеснено местеше поглед от единия към другия. Очите ѝ се спряха върху белега на долната челюст на Роланд, ясно видим дори на слабата светлина, която проникваше през полуотворената врата.

– Как точно сте ги изгладили? – попита тя.

– Няма значение – обяви Роланд. – Фарсън смята да предизвика битка или може би цяла серия схватки в планините Шавед на северозапад от Гилеад. За силите на Сдружението, насочили се към него, ще изглежда като капан. Ако всичко вървеше нормално, наистина щеше да е капан... Фарсън обаче има намерение да ги подведе, обкръжи и унищожи с помощта на оръжията на Древните. За тази цел кара петрол от Ситго. Петролът в танкерите, които видяхме.

– Къде ще го рафинират, за да може Фарсън да го използва?

– Някъде на запад по пътя му – каза Кътбърт. – Мислим, че е най-вероятно това да стане във Ви Кастис. Знаеш ли я? Това е миньорска страна.

– Чувала съм за нея, но никога през живота си не съм напускала Хамбри. – Тя погледна Роланд. – Мисля обаче, че това скоро ще се промени.

– Там са останали доста машинарии от времето на Древните – поясни Алан. – Повечето са в пропастите и каньоните, казват. Роботи и убивачи светлини – лъчи-бръсначи, както ги наричат, защото спокойно могат да те разрежат на две, ако попаднеш сред тях. И само боговете знаят какво още има там. Някои неща без съмнение са измислици, но където има дим, най-често има и огън. Във всеки случай това изглежда най-подходящото място за рафиниране.

– И след това ще го закарат там, където Фарсън ги чака – каза Кътбърт. – Не това има някакво значение за нас – едва успяваме да се справим тук в Меджис.

– Изчаках с надеждата да получа всичко – обяви Роланд. Всяка капчица от проклетия заграбен петрол.

– В случай, че не си забелязала, нашият приятел е прекалено амбициозен – поверително сподели Кътбърт и премигна.

Роланд не му обърна внимание. Гледаше към Айболт Каньон. Тази нощ оттам не се чуваха звуци – вятърът се опне обърнал и ги отнасяше встрани от града.

– Ако можем да запалим петрола, всичките им планове ще се провалят... Петролът е най-важното нещо и без друго. Искам да го унищожа и след това да се махнем оттук. Ние четиримата.

– Смятат да ударят по Жътва, нали? – попита Сюзан.

– Да, така изглежда – каза Кътбърт и се засмя. Смехът му беше разрителен, като смях на дете. Докато се смееше, се полношваше напред назад, притиснал корема си точно както би го направило едно дете.

Сюзан объркано го погледна.

– Какво? Какво имаш предвид?

– Не мога да ти кажа – оправда се той, кашляйки. – Твърде много ми идва. Бих се смял през цялото време, докато говоря, и Роланд ще се ядоса. Кажи го ти, Ал. Разкажи на Сюзан за посещението на заместник-шерифа Дейв.

– Дойде да ни види в Бар Кей – каза ухилен Алан. – Поговори си с нас като да ни е чичо. Каза ни, че хората от Хамбри не обичат чужденци на празниците си и е най-добре да стоим настрана през деня на пълнолунието.

– Това е лудост – каза Сюзан гневно, като всеки един, който токущо е чул родният му град да бъде несправедливо обиждан. – Ние *приветстваме* чужденците на празниците си. Не сме някое племе... диваци.

– Кротко, кротко! – упрекна я Кътбърт, кискайки се. – Знаем всичко, но заместник Дейв не знае, че знаем, нали така? Убеден е, че жена му прави най-хубавия чай с мляко в околността и за нищо друго си няма ни най-малко понятие. Шериф Херк знае *мъничко* повече, както той самият смята, но не особено много.

– Мерките, които взима да ни отстранят, означават две неща – намеси се Роланд, – първо, че възнамеряват да ударят по Жътва, точно както ти каза, Сюзан. Освен това си мислят, че могат да измъкнат богатата на Фарсън изпод носовете ни.

– И най-вероятно да ни обвинят, след като го направят – намеси се Алан.

Тя изумено погледна първо единия, после другия, и попита:

– Какво сте намислили?

– Да разрушим това, което са оставили в Ситго като примамка, след това да ударим там, където е истинското място – спокойно обясни Роланд, – Висящата Скала. Поне половината от танкерите, които смятат да вземат на запад, са там в готовност. Ще има доста хора. Най-малкото двеста души, макар да ми се струва, че ще са по-малко. Мисля, че всички трябва да умрат.

– Ако не са те, ще сме ние – каза Алан.

– Как можем ние четиримата да се справим с двеста войника?

– Не можем. Но ако успеем да запалим един-два от заредените танкери, те ще експлодират – може даже да стане верижна експлозия. Оцелелите войници ще се паникьосат, а оцелелите им командири ще бъдат бесни. Ще ни забележат, понеже ще се оставим да бъдем видени...

Алан и Кътбърт го наблюдаваха със затаен дъх. Всичко казано до тук, беше или вече споделено с тях или те поне отчасти се бяха досещали, но тази част поне до момента Роланд беше пазил в тайна.

– И тогава какво? – попита изплашена тя. – *Тогавя какво?*

– Мисля, че ще успеем да ги отведем в Айболт Каньон – каза Роланд – и мисля, че дори ще успеем да ги набутаме в изгъняването:

5

Възцари се мъртвешка тишина. След това с известно уважение Сюзан каза:

– Ти си луд.

– Не е – замислено промълви Кътбърт. – Мислиш си за онзи малък процеп в стената на каньона, нали, Роланд? Онзи точно преди завоя.

Роланд кимна.

– Четиримата можем да се покатерим горе без особени проблеми. На върха ще разполагаме с доста камъни. Достатъчно, за да причиним срутване върху всеки, който би се осмелил да ни последва.

– Това е ужасно – каза Сюзан.

– Начин да оцелееш – отвърна Алан. – Ако им позволим да си запазят петрола и да го използват, ще избият всички от Сдружението, които попаднат в обсега на оръжията им. Добрия не взима затворници.

– Не казах, че е погрешно, само е ужасно.

За момент настъпи тишина – четири хлапета планираха смъртта на двеста мъже. Само дето те дори не бяха мъже – много от тях (може би дори всичките) щяха да са момчета горе-долу на техните години. Накрая

тя каза:

– Тези, които не бъдат засипани от срутването, ще могат да се измъкнат обратно откъдето са дошли.

– Не, няма да могат. – Алан беше виждал мястото и сега беше схванал идеята напълно. Роланд кимна и се усмихна.

– Защо не?

– Храсталаците в устието на каньона. Ние се каним да ги запалим, нали, Роланд? И ако постоянните ветрове се запалят и него ден, то димът...

– Ще ги вкара още по-навътре – съгласи се Роланд. – В изгнбяването.

– И как ще запалиш храстите? – попита Сюзан. – Знам, че са сухи, но едва ли ще имаш време да използваш кибрит или огнивото си.

– Ще трябва да ни помогнеш – каза Роланд. – Както ще ни помогнеш да запалим и танкерите. Не можем да разчитаме на оръжията си: суровият петрол е много по-слабо умалителен, отколкото хората си мислят. И Шийми ще се включи, нали?

– Каж ми какво точно искаш.

6

Обсъждаха го още двадесетина минути, но допълниха плана учудващо малко – добре разбираха, че ако пресметнат точно всяка стъпка и в последния момент нещо се промени, няма да реагират правилно. *Ка* ги беше въвлякла в това и може би щеше да е най-добре да разчитат на *ка* – и на собствената си смелост – да се измъкнат на чисто отново.

Кътбърт не беше съгласен да въвличат Шийми, но накрая прие – ролята на момчето щеше да бъде незначителна. „Където са четирима, там и петима“ – каза Роланд.

– Добре – кимна накрая Кътбърт и се обърна към Сюзан. – Един от нас двамата ще трябва да поговори с него.

– Аз ще го направя.

– Дано да е разбрал, че не бива да казва на Корал Торин нито думица – каза Кътбърт. – Не само защото кметът ѝ е брат, просто не вярвам на тази мръсница.

– Мога да ти посоча по-добра причина от Харт да не ѝ вярваш – каза Сюзан. – Моята леля твърди, че тя ходи с Елдред Джонас. Бедната леля Корд. Изкара най-лошото лято в живота си. Пък и есента няма да е

по-добра. Хората ще я наричат леля на предателка.

– Някои ще разберат – каза Алан. – Мнозина успяват.

– Може би, но леля Кордилия е от онези хора, които никога не дават ухо на добрите слухове. Нито пък ги разпространяват. Тя обожава Джонас.

Кътбърт беше потресен.

– Обожава Джонас! В името на всички проклетни богове! Можеш ли да си представиш? Хм, ако награждавах хората за лош вкус в обичта, леля ти щеше да се класира доста напред, нали?

Сюзан се изкикоти и кимна.

– Време е да си тръгваме – каза Роланд. – Ако се случи нещо, за което Сюзан трябва незабавно да узнае, ще използваме червения камък на стената на Зеленото сърце.

– Добре – каза Кътбърт. – Да се махаме оттук. Толкова е студено, че замръзнах до кости.

Роланд се изправи, раздвижвайки схванатите си крака.

– Най-важното е, че са решили да ни оставят на свобода, докато си свършат работата и побягнат. Това е нашият шанс... А сега...

Тихият глас на Алан го прекъсна:

– Има един друг проблем. Много важен.

Роланд отново прилекна, гледайки Алан с интерес.

– Вещицата.

Сюзан потръпна, но Роланд само нетърпеливо се засмя.

– Тя не може да ни се меси, Ал – не виждам как би могла. Не вярвам, че участва в заговора на Джонас и...

– Нито пък аз – съгласи се Алан.

– ...и ние с Кътбърт я предупредихме да си държи езика зад зъбите за мен и Сюзан. Ако не бяхме го сторили, на леля й щяха да са й гръмнали бушоните досега.

– Не разбираш ли? – обади се Алан. – На кого Рия ще каже няма никакво значение. Въпросът е как въобще е научила!

– Розова е – внезапно каза Сюзан. Беше вдигнала ръце над главата си и докосваше внимателно мястото, където отрязаните косми започваха да растат отново.

– Кое е розово? – попита Алан.

– Луната – каза тя, после тръсна глава. – Не знам. Не знам дори за какво говорех. Май съм откачила като Пинч и Джили съм... Роланд? Какво става? Какво ти става?

Роланд се беше смъкнал на обсипания с листенца под. Изглеждаше

сякаш ей-сега ще припадне. Откъм гробището се чуваше сухият шум на падащи листа и писъците на козодоя.

– Свещени богове – каза той тихо. – Не може да бъде! Не може да е истина! – Погледът му срещна този на Кътбърт.

Доброто настроение на младежа беше изчезнало от лицето му, оставяйки грубо и пресметливо изражение, което дори собствената му майка не би познала – или не би пожелала да познае.

– Розова – повтори Кътбърт. – Не е ли забавно – същата дума, която баща ти споменаваше точно преди да тръгнем. Предупреди ни за розовото. Мислехме си, че е нещо като шега. *Почти*, де.

– О! – очите на Алан бяха широко отворени. – О, *мамка му!* – възкликна той. Осъзна какво е казал току-що, докато си седи точно до възлюбената на най-добрия си приятел, и притисна устата си с длани. Беше почервенял като рак.

Сюзан изобщо не забеляза смущението му. Беше се навела към Роланд с нарастващ страх и объркване.

– Какво? – попита. – Какво точно знаете? Кажете ми! *Кажете ми!*

– Искам да те хипнотизирам отново, както направих онзи ден при върбите – каза Роланд. – Смятам да го направя веднага, преди да обсъдим въпроса и да замъглим спомените ти.

Бръкна в джоба си и извади куршум, който започна да прехвърля между пръстите си. Погледът ѝ се насочи към него, сякаш привлечен от магнит.

– Може ли? – попита Роланд. – С твое позволение, скъпа!

– Както желаш. – Зениците ѝ се бяха разширили, очите и се изцъклиха. – Не знам защо си мислите, че този път ще бъде различно, но... – Спря да говори, очите ѝ продължаваха да следят танца на куршума. Когато той спря да го движи и го стисна в юмрука си, те се затвориха. Дишането ѝ беше равномерно и леко.

– Богове, тя потъна като камък – прошепна удивен Кътбърт.

– Била е хипнотизирана и преди. От Рия, струва ми се. – Роланд замълча за миг. – Сюзан, чуваш ли ме?

– Да, Роланд.

– Искам да чуваш и един друг глас.

– Чий?

Роланд погледна към Алан. Ако някой можеше да пробие преградата в ума на Сюзан (или да намери път покрай нея), това беше приятелят му.

– Моя – каза Алан и застана до Роланд. – Познаваш ли ме?

Тя се усмихна със затворени очи:

– Аха, ти си Алан или Ричард Стокуърт.

– Точно така. – Той погледна нервно и въпросително към Роланд, сякаш казваше: – *Какво да я питам?*, но за момент приятелят му не отговори. Беше на две други места и се вслушваше в два различни гласа. Сюзан, край потока при върбите:

– *Тя каза: „Ау, скъпа, точно тъй, ти си едно добро момиченце...“ – и всичко стана розово...*

Баща му, в двора зад Голямата зала:

– *Това е грейпфрутът. Розовият.*

Розовият!

7

Конете им бяха оседлани и натоварени. Трите момчета стояха пред тях, външно спокойни, но вътрешност изгаряха от желание да тръгнат. Зовът на пътя и скритите около него чудеса е най-силен за младите...

Бяха в двора източно от Голямата зала, недалеч от мястото, където Роланд се беше сражавал с Корт. Беше ранно утро, слънцето още не се беше показало и над зелените поля на сиви ивици се извиваше мъгла. На около двадесет крачки от тях бащите на Кътбърт и Алан стояха неподвижно, разкрячени, стиснали ръкохватките на револверите си. Мартин (който по това време отсъстваше от двореца и доколкото всички знаеха, от Гилеад) едва ли щеше да предприеме атака срещу тях – не тук, – но и не беше напълно невъзможно.

Единствено бащата на Роланд говори с момчетата, докато се качваха на конете, за да потеглят на изток към Меджис и Външната Арка.

– Последно предупреждение – каза той, докато затягаха ремъците на седлата си. – Съмнявам се, че ще попаднете на нещо, което да ви заинтригува – не и в Меджис – но си отваряйте очите за цвят от дъгата. От Магьосническата дъга! – Цъкна с език и добави. – Това е грейпфрутът. Розовият.

– Магьосническата дъга е измислица – каза Кътбърт, отвръщайки на усмивката на Стивън. Внезапно нещо в погледа на Стивън Дисчейн накара усмивката му да помръкне.

– Не всички стари приказки са истина, но мисля, че тази за Дъгата на Маерлин е вярна – отвърна Стивън. – Казано е, че някога в нея имало тринадесет стъклени топки – по една за всеки от Дванадесетте пазители

и една, представяща централната точка на Лъчите.

– Една за Кулата! – тихо каза Роланд и по гърба му полазиха тръпки. – Една за Тъмната кула!

– Да, когато бях момче, я наричахме Трина десетица та. Разказвахме си истории за черната топка и се плашихме до смърт... докато бащите ни ни хванаха. Моят собствен татко каза, че никак не е разумно да приказваме за Тринадесетицата, защото може да чуе името си и да пресече пътя ни. Но черната Тринадесетица не е вашата цел... не сега, поне за момента. Не, става дума за розовата. Грейпфрутът на Маерлин.

Невъзможно бе да се прецени доколко е сериозен... ако изобщо говореше сериозно.

– Ако останалите топки в Магьосническата дъга съществуват, най-вероятно са вече счупени. Такива неща никога не остават на едно място или в едни и същи ръце задълго, както знаете, а дори и омагьосаното стъкло може да бъде разбито! Но поне три-четири от топките на Дъгата вероятно още се търкалят по нашия тъжен свят. Почти сигурно – синята. Едно пустинно племе мутанти – Абсолютните прасета, както самите се наричат – я притежаваше преди петдесетина години, макар че сега тя отново изчезна. За зелената и оранжевата се говори, че са съответно в Луд и Дис. И остава, само може би, розовата.

– За какво служат? – попита Роланд.

– За предсказване. Някои цветове от Магьосническата дъга са предсказване на бъдещето. Други отвеждат погледа в различни светове – там, където живеят демони; там, където се предполага, че са отишли Древните, когато са напуснали нашия свят... Могат да показват и местата, където тайни врати свързват световите. Други цветове можели да проникнат в нашия свят и да виждат неща, които хората искат да запазят в тайна. Никога не виждат обаче доброто – само лошото. Колко от това е истина и колко – легенда – никой не знае със сигурност. – Той погледна към тях, усмивката му беше помръкнала. – Знаем обаче, че Джон Фарсън има талисман – предмет, който свети в палатката му късно нощем... преди битки, преди голямо разместване на войници и коне, понякога преди да бъдат обявени внезапни негови решения. И свети в розово.

– Може да има електрическо фенерче и да го увива в розов плат, когато се моли – каза Къгбърт и предизвикателно погледна приятелите си. – Не се шегувам, някои хора правят подобни неща.

– Може би – съгласи се бащата на Роланд. – Може и да е това или нещо подобно! Но може и да е нещо доста по-значимо! Единственото,

което знам от собствен опит, е, че той продължава да ни побеждава, да ни се изплъзва и да изниква където най-малко го очакваме. Ако магията е в него, а не в някакъв талисман, боговете да са на помощ на сдружението.

– Ще си държим очите отворени, щом желаш – каза Роланд. – Но Фарсън е някъде на север или на запад. Ние отиваме на изток.

– Ако става дума за топка от Дъгата – отвърна Стивън, – може да е навсякъде – на изток или на юг със същата вероятност, с която и на север. Той не може да я носи навсякъде със себе си, нали разбираш? Независимо, че му се иска. Никой не може.

– Защо?

– Тези топки са живи... и гладни – обясни Стивън. – Човек започва да ги използва, накрая го използват те. Ако Фарсън има парче от Дъгата, ще го отпрати надалеч и ще го връща при себе си само когато му трябва. Осъзнава опасността да го загуби, но разбира също и риска от това да го задържа твърде дълго.

Имаше един въпрос, който останалите двама поради доброто си възпитание не можеха да зададат. Роланд обаче го направи:

– Сериозно ли говориш, тате? Не е някоя шегичка, нали?

– Изпращам ви толкова далеч на възраст, на която момчетата още не могат да спят добре, ако мама не ги целуне за лека нощ, и очаквам да ви видя отново живи и здрави – Меджис е приятно, тихо местенце или поне беше, когато бях момче, – но не съм абсолютно сигурен. Както стоят нещата тези дни, човек не може да е сигурен за каквото и да било. Не бих ви изпроводил с глупави шегички. Учуден съм, че сте си го помислили.

– Моля за извинение – каза Роланд. Трудно беше постигнал мир с баща си и нямаше намерение да го нарушава. Но въпреки това изгаряше от желание да се махне. Ръшър потръпна под него, сякаш потвърждавайки мисълта му.

– Не очаквам от вас да откриете топката на Маерлин... Но не очаквах и да ви видя да поемате на път на четиринадесет и вече с револвери в кобурите. Тук е въввлечена *ка*, а където има пръст *ка*, всичко е възможно. – Бавно, много бавно Стивън свали шапката си, отстъпи назад и ниско им се поклони. – Пътувайте в мир, момчета. И се върнете здрави.

– Дълги дни и приятни нощи, сай – каза Алан.

– Успех – пожела Кътбърт.

– Обичам те – добави Роланд.

Стивън кимна.

– Благодаря, синко – и аз те обичам. Приемете благословията ми, момчета. – Последното каза на висок глас и другите двама – Робърт Алгууд и Кристофър Джоунс, който в дните на буйната си младост беше известен като Горящия Крис – прибавиха своите благословии към неговата.

И тъй тримата поеха към техния край на Големия път, а лятото простираше задушливото си наметало над тях. Роланд погледна нагоре и видя нещо, което мигновено го накара да забрави Магьосническата дъга. Майка му се беше навела от прозореца на спалнята – овалът на лицето ѝ беше обграден като с рамка от древните сиви камъни на западното дворцово крило. По страните ѝ се стичаха сълзи, но тя се усмихна и им махна с ръка. От тримата само Роланд я видя. Не ѝ махна в отговор.

8

– *Роланд!* – Нечий лакът го ръгна в ребрата достатъчно силно, за да го измъкне от спомените му, колкото и ярки да бяха те, и да го върне в настоящето. Беше Кътбърт.

– Направи нещо, ако изобщо имаш такова намерение. Хайде да се махаме от тази гробница преди от студ кожата ми да се смъкне от костите.

Роланд прошепна в ухото на Алан.

– Бъди готов да ме подкрепиш.

Алан кимна.

Роланд се обърна към Сюзан:

– След като за първи път се срещнахме *ан-тет*, ти отиде при потока в горичката.

– Аха.

– Отрязва малко от косата си...

– Аха... – с познатия сънен глас. – Точно това направих.

– Трябваше ли да я отрежеш всичката?

– Да, до дъно.

– Знаеш ли кой ти нареди да я острижеш?

Последва дълга пауза. Роланд беше готов да се обърне към Алан, когато тя каза:

– Рия... – И след още една пауза. – Искаше да ми се подиграе.

– Какво стана след това? Какво се случи, докато стоеше на прага?

– А, преди това стана още нещо.

– Какво?

– Донесох ѝ дърва – каза девойката и не обясни нищо повече.

Той погледна към Кътбърт, който сви рамене. Алан разпери ръце. Роланд се замисли дали да го помоли да се намеси, но реши, че още не му е дошло времето.

– Дървата нямат значение в момента – каза. – Ще поговорим за това по-късно, може би, но не точно сега. Какво се случи, когато си тръгваше? Какво каза тя за косата ти?

– Прошепна го в ухото ми. Имаше малък Исус...

– Какво ти беше прошепна?

– Не знам, тази част е розова.

Ето го най-сетне. Той кимна на Алан. Приятелят му прехапа устната си и пристъпи към девойката. Изглеждаше уплашен, но когато взе ръцете ѝ в своите и ѝ заговори, гласът му беше спокоен и нежен:

– Сюзан, аз съм Алан Джоунс. Познаваш ли ме?

– Аха – Ричард Стокуърт е новото ти име.

– Какво беше прошепна Рия в ухото ти?

Неодобрение, леко като сянка в облачен ден, се спусна над лицето ѝ.

– Не го виждам. Всичко е в розово.

– Няма нужда да виждаш! – каза Алан. – Не това искаме от теб сега. Затвори очи, тъй че да не виждаш нищо.

– Затворени са! – каза тя, малко дръпнато. „Изплашена е“ – помисли си Роланд. Искаше му се да каже на Алан да спре и да я събуди, но си забрани да го прави.

– Вътрешните си очи, – настоя Алан, – онези, които гледат в спомените... Затвори ги, Сюзан. Затвори ги в името на баща си и ми кажи не какво виждаш, а какво *чуваш*. Повтори ми какво ти каза тя.

Внезапно очите ѝ широко се отвориха. Взря се в Роланд и през него с погледа на древна статуя. Роланд едва не изпищя.

– Ти стоеше ли на вратата? – попита Алан.

– Аха. И двете стояхме на вратата.

– Застани там отново.

– Добре. – Гласът ѝ беше сънлив, но ясен. – Дори и със затворени очи виждам светлината на луната. Тя е голяма като грейпфрут...

„Това е грейпфрутът – помисли си Роланд. – Розов е.“

– И какво чуваш? Какво казва тя?

– Не, аз говоря. – С тънкия треперлив глас на малко момиченце. – Първо аз ѝ говоря, Алан. Казвам „Свършихме ли вече?“ и тя отвръща

„Може и да има още едно малко нещо...“ и после... после...

Алан нежно стисна ръцете ѝ, изпращайки своята тайна сила дълбоко в нея. Тя се опита да се съпротивлява, но младежът не я пусна.

– След това какво? Какво стана после?

– Тя има малък сребърен медальон.

– Какво се случи после?

– Навежда се и ме пита дали я чувам. Усещам дъха ѝ. Смърди на чесън. И на други, по-гадни неща. – Лицето на Сюзан се изкриви от отвращение. – Казвам, че я чувам. Сега виждам. Виждам медальона.

– Много добре. Какво още виждаш?

– Рия. Главата ѝ изглежда като череп. Череп с коса.

– Богове! – промърмори Кътбърт и скръсти ръце на гърдите си.

– Казва, че трябва да слушам. Обещавам, че ще слушам. Казва да се подчинявам. Гали косата ми. През цялото време. Моята плитка. – Сюзан вдигна омекналата си, натежала ръка към русата си коса. – И после казва, че има нещо, което трябва да направя, когато изгубя девствеността си. „Чакай – казва тя, – докато той заспи до теб и след това си отрежи косата. Всеки косъм. Чак до самия ти череп“...

Момчетата я зяпаха с нарастващ ужас, тъй като гласът ѝ се беше превърнал в този на Рия – ръмжащите, пискливи тонове на старата жена от Къос. Дори лицето ѝ – с изключение на сънливия ѝ поглед – се беше преобразило в това ма вещицата.

– „Изрежи я всичката, момиче, всеки курвенски косъм откъсни, аха, и се върни при него плешива, както си излязла от утробата на майка си! Да видим дали ще те харесва тогава!“

Тя млъкна. Алан обърна преbledнялото си лице към Роланд. Устните му трепереха, но той все още стискаше ръцете ѝ.

– Защо е розова луната? – попита Роланд. – Защо луната е розова, когато се опитваш да си спомниш?

– Това е нейната светлина. – Сюзан изглеждаше изненадана, почти развеселена. – Крие я под леглото си. Не знае, че я видях.

– Сигурна ли си?

– Аха – каза Сюзан, след това добави: – Ще ме убие, ако разбере! – Изкиска се, изумявайки младежите. – Рия има луна в кутия под леглото си! – Изпя това с треперливия гласец на малко дете.

– Розова луна? – попита Роланд.

– Точно така.

– Под леглото си ли?

– Аха. – Този път тя издърпа ръцете си от тези на Алан. Очерта с

тях кръг във въздуха и когато го погледна, на лицето ѝ се появи странно изражение. – Искам да я имам, Роланд! Толкова искам! Прекрасна луна! Видях я, когато тя ме изпрати за дърва. През прозореца ѝ. Изглеждаше... млада! Трябва да я имам!

– Не, не ти трябва. Казваш, че е била под леглото ѝ.

– Да, на магическото място, което тя прави със заклинания.

– Вещицата притежава част от Дъгата на Маерлин! – каза Кътбърт изумено. – Това, за което приказваше баща ти, е в дъртачката – нищо чудно, че знае всичко, което се случва.

– Има ли още нещо, което търсим? – попита Алан. – Ръцете ѝ са много студени. Не ми се иска да я пращаме толкова надълбоко. Справя се добре, но...

– Мисля, че приключихме.

– Да ѝ наредя ли да забрави?

Роланд поклати глава – бяха *ка-тет*, за добро или за зло. Взе дланите ѝ. Наистина бяха студени.

– Сюзан?

– Да, скъпи.

– Ще кажа едно стихче и когато свърша, ще помниш всичко, както преди малко. Става ли?

Тя се усмихна и отново затвори очи.

– И мечка, и рибка, и зайче, и птичка... – Роланд се усмихна. – Изпълни най-силното ѝ желание от всички.

Очите ѝ се отвориха.

– Ти си желанието ми – каза и го целуна. – Все още си ти, Роланд. Все още, моя любов.

Неспособен да се сдържи, той я прегърна. Кътбърт извърна очи. Алан сведе поглед към ботушите си и се изкашля.

9

Докато язدهа обратно към Сийфронт, Сюзан попита:

– Ще ѝ вземеш ли стъклената топка?

– Най-добре засега да я оставим където си е! Била ѝ е поверена от Джонас и принадлежи на Фарсън. Безсъмнено трябва да бъде изпратена на запад заедно с останалите неща. Ще ѝ видим сметката, когато се разправим с танкерите и с хората на Фарсън.

– Ще я вземем ли с нас?

– Или ще я вземем, или ще я счупим. Бих предпочел да я занеса на баща ми, но това крие рискове. Ще трябва да сме много внимателни. Това е мощна играчка.

– А ако тя прозре плановете ни? Ако предупреди Джонас или Кимба Раймър?

– Ако не ни види да крадем скъпоценната ѝ вещ, не мисля, че ще се намеси в плановете ни. Струва ми се, че сме я изплашили достатъчно и ако топката наистина я е завладяла, само си губи времето да я зяпа.

– И да я има – това е най-голямото ѝ желание.

– Точно така.

Ръшър вървеше през гората. През оредяващите клони двамата ездачи виждаха обраслата с мъх сива стена около къщата на кмета и чуваха ритмичния шум на вълните, разбиващи се в скалите.

– Можеш ли да се прибереш сама, Сюзан?

– Не се безпокой.

– Нали знаеш какво трябва да направите с Шийми?

– Аха. Чувствам се така добре, както не съм била от години. Като че ли всички паяжини от мозъка ми са изметени.

– Ще трябва да благодариш на Алан. Не бих се справил самичък.

– В докосването му има някаква магия.

– Така е. – Бяха достигнали вратата за слугите. Сюзан с лекота слезе от коня. Роланд скочи от седлото, застана до нея и я прегърна през кръста. Тя гледаше към луната.

– Виж, завъртяла се е достатъчно, за да се вижда част от лицето на Демона! Забелязваш ли го?

Връхчето на носа, част от усмивката... Окоето не се беше появило още, но да, той го виждаше.

– Плашеха ме с него, когато бях малка – прошепна Сюзан, спомняйки си къщата отвъд стената. – Винаги спусках щорите при пълнолуние. Страхувах се, че ако Демонът ме забележи, ще се протегне, ще ме сграбчи и ще ме изяде. – Устните ѝ трепереха. – Децата са глупави, нали?

– Понякога. – И като малък той не се беше страхувал от Демонската луна, но точно сега тя го плашеше. Бъдещето изглеждаше толкова мрачно, а тунелът към светлината беше толкова тесен...

– Обичам те, Сюзан. С цялото си сърце – промълви.

– Знам. И аз те обичам. – Тя го целуна по устата. Той докосна гърдите ѝ, после целуна топлата ѝ китка. Притисна я към себе си, а девойката гледаше над рамото му към изгряващата луна.

– Една седмица до Жътва! – промърмори. – *Fin de aco*, както говедарите го наричат. Как му казват в твоята страна?

– Името е приблизително същото – отвърна Роланд. – Наричат го Затварянето на годината. Жените раздават сладки и целувки.

Тя отпусна глава на рамото му и се засмя.

– Може и да не видя големи разлики в крайна сметка.

– Трябва да запазиш за мен най-хубавите си целувки.

– Ще го направя.

– Каквото и да става, ще сме заедно – каза той, но над тях Демонската луна се хилеше сред звездното небе, сякаш виждаше нещо съвсем различно в бъдещето.

ШЕСТА ГЛАВА. ЗАТВАРЯНЕТО НА ГОДИНАТА

1

И тъй, в Меджис настъпи *Fin de aco*, известен из централните части на Средния свят като Затварянето на годината. Настъпи, както беше идвал в продължение на хиляда години... на десет, а може би и на сто хиляди. Никой не можеше да каже със сигурност; светът се беше изместил и времето се беше изменило. В Меджис беше популярна поговорката: „Времето е като отражение във водата“.

Последните картофи бяха прибрани от полята. Работниците носеха ръкавици и най-дебелите си дрехи, защото вятърът се беше обърнал и сега духаше от изток на запад, беше силен и в студения въздух витаеше солен аромат – като на сълзи. Полските работници приключиха с последните редове, обсъждайки весело какво ще правят по време на празника, но и те усещаха с пълна сила извечната есенна тъга на вятъра; годината си отиваше. Изчезваше като вода в бърз поток и, макар че никой не го спомена, всички го осъзнаваха.

Последните ябълки от овощните градини бяха събрани от засмени младежи (само те бяха дръзнали да работят на този студ), които се катереха по дърветата като търсачи на сврачи гнезда. Над тях в яркосиньото безоблачно небе ескадрони гъски отлитаха на юг, кряскайки пътем дрезгавото си *adieux*.

Малките рибарски лодки бяха изтеглени на брега; собствениците им изтъркаха и боядисаха бордовете. Повечето от тях работеха голи до кръста въпреки студа.

Докато работеха, пееха:

Всичко аз съм дал на синьото море –
 всичко е добре, всичко е добре.
 Аз съм човек от Баронството,
 всичко тука е мое-хо.
 Мрежи аз плета с рибарското тире –
 всичко е добре, всичко е добре.
 Има ли улов и аз ще съм тук, чук-чук!

И понякога от док на док се прехвърляше малка дамаджана с ракия.

Само по-големите кораби още бяха в залива и кръжаха из водата, влачейки мрежите си като овчарски кучета около стадо овце. По пладнe рибарите запалваха огньове на брега и сядаха върху лодките си с кръс-тосани крака, за да обядват – и вярваха, че всичко, което виждат е тяхно-хо... поне докато сивите есенни облаци не затъмнят хоризонта и не започнат да плюят върху тях киша и сняг.

Годината се затваряше ли, затваряше.

Нощем по улиците на Хамбри горяха жътвени фенери и хората боядисаха ръцете на плашилата в червено. Жътвени амулети висяха навсякъде и макар жените често да се целуваха и да бяха целувани по улиците и на пазарите – обикновено от мъже, които дори не познаваха – сексуалният живот беше почти замрял. Щеше да се възстанови (и то с взрив, би могло да се каже) в нощта на празника. На следващата година отново щеше да има богат урожай от пълноземни бебета, заченати по това време.

На Ската конете диво галопираха, сякаш разбираха (най-вероятно беше точно така), че свободният им живот е пред своя край. Когато вятърът се усилише, спираха рязко, обърнаха задниците си към зимата.

Фермерите пребоядисваха портите и поправяха оградите. В огромните кухни на именията и в малките фермерски кухнички никой не се мъчеше да получи празнична целувка – и никой не се сещаше за любов. Настъпило беше времето да се трупат запаси и да се правят консерви, въздухът беше нажежен и натежал от пара от ранни зори до късен мрак. Разнасяха се миризми на ябълки и цвекло, на боб и подправки, както и сладък аромат на месо. Жените се трудеха без прекъсване по цели дни и след това едва стигаха до леглата си, където падаха като трупове до следващата тъмна утрин, която щеше да ги призове в кухните.

В дворовете палеха купчини сухи листа и с напредването на седмицата, докато лицето на Стария демон ставаше все по-ясно, все повече

червеноръки плашила бяха хвърляни в огньовете. Из полята сухите царевични стебла горяха като факли и често заедно с тях изгаряха и плашилата, а от горещината червеното от ръцете им и бялата боя на очите се стичаха надолу. Мъжете, които палеха тези огньовете, почти не разговаряха, а лицата им бяха мрачни. Никой не би посмял да пита какви кошмарни стари дни и неназовими древни богове погребват, изпепелявайки плашилата, но всички бяха убедени, че точно това правят. От време на време някой от тези пазачи прошепваше под носа си две думи: „*Чарю трий*“.

Всички затваряха, затваряха, затваряха годината.

По улиците отекваше канонада от фишеци – понякога мощно „бум-бам“ караше дори спокойните впрегатни коне да подскочат – и децата се смееха без прекъсване. На верандата на магазина и от другата страна на улицата, край „Почивка за пътника“, се разменяха целувки – често безсрамно дълги и с пускане на език... но момчетата на Корал Торин („памучните пухчета“, както някои въртиопашки като Герт Могинс обичаха да се наричат) бяха отегчени. Твърде малко работа се намираше за тях през тази седмица.

Не е точно Краят на годината, когато огньовете горят против уроки и в Меджис танкуват по улиците... и все пак е. Това е *истинският* край на годината, *чарю трий*, и всеки един, от Стенли Руиз, застанал на бара, та до говедарите на Фран Ленгил край Лошите треви, го знаят. Във въздуха се разнася странно ехо, страсти за далечни места кипят в кръвта, и в сърцата отеква самота като вой на вятър.

Но през тази година имаше и нещо друго: нещо лошо, което никой не беше в състояние да изкаже с думи. Хора, които никога не бяха сънували кошмари, сега се събуждаха с писъци през цялата седмица на Fin de асо. Мъже, които се смятаха за мирни по нрав, откриваха, че не само участват в юмручни схватки, ами и ги предизвикват. Кротки момчета, които досега само бяха мечтали да избягат от къщи, тази година действително бягаха и повечето от тях, за разлика от друг път, не се връщаха у дома след първата нощ, прекарана на пътя.

Над града беше надвиснало странното усещане, че през този сезон нещо се е объркало. Беше настъпило Затварянето на годината; но също тъй и краят на спокойствието. Защото тук, в сънливото Външно баронство на Меджис, не след дълго щеше да избухне най-големият военен конфликт в Средния свят; точно оттук щяха да потекат реките от кръв. След две години, не повече, светът, какъвто го знаеха, щеше да бъде изтрет от лицето на земята. И това започваше точно оттук. Тъмната кула

надаваше зверски викове от средата на розовите градини. Времето беше като отражение във водата.

2

Корал Торин вървеше по Хай Стрийт, когато забеляза Шийми, повел Капричозо в обратната посока. Момчето си пееше „Безгрижна любов“. Напредваше бавно – бъчонките, натоварени на гърба на Капи бяха големи почти колкото и онези, които наскоро беше карал в Къос.

Корал доста весело поздравя своето момче за всичко. Имаше причина да е в добро настроение – Елдред Джонас не признаваше седмицата на въздържание. А за човек със сакат крак той беше изключително изобретателен.

– Шийми – подвикна тя. – Къде отиваш? Към Сийфронт ли?

– Аха! – отвърна Шийми. – Нося им ракията, която бяха поръчали. Какви ли не гости пристигат за празника, охо, с тонове. Танцуват много, горещат се много, пият много, за да охладят страстите си. Ей, колко си хубава днес, сай Торин, бузите ти розови-розови, честно слово!

– О, колко мило от твоя страна, Шийми. – Тя го награди с широка усмивка. – Тръгвай сега, мързеливецо, не се помайвай!

– Няма-няма, изчезвам.

Корал позяпа след него и продължи да се усмихва. „*Танцуват много, горещат се*“ – беше казал Шийми. Не беше сигурна за танците, но че тазгодишният жътвен празник щеше да е горещ, това беше сигурно. Наистина много нажежен.

3

Мигел пресрещна Шийми на алеята пред Сийфронт, стрелна го с презрителния поглед, който пазеше специално за незначителни въшки като него, и отпуши първо едната бъчвичка, после и другата. Първата само помириша, но във втората си пъкна пръста и след това замислено го облиза. Приличаше на старо, брадато бебе с хлътнали бузи и беззъба уста.

– Вкусно, а? – попита Шийми. – Вкусно като баничка, а, драги ми Мигел, дето си бил тук хиляда години.

Мигел, все още смучейки пръста си, го награди с кисел поглед:

– Изчезвай, тъпако.

Шийми поведе мулето си покрай къщата и към кухнята. Вятърът откъм океана беше остър и вледеняващ. Момчето помахна на жените в кухнята, но нито една не му махна в отговор – като че ли въобще не го бяха видели. На всяка от плочите на огромната печка кипеше по един чайник и жените се движеха като призраци сред парата. Носеха широки памучни рокли с дълги поли – досущ нощници – а косите си бяха вързали с яркоцветни кърпи.

Шийми свали първо едната бъчвичка от гърба на Капи, после и другата. Пъшкайки, ги отнесе до голямата дъбова цистерна до задната врата. Вдигна капака и се дръпна назад от дразнещата очите кисела мизма на отлежала ракия.

– Пфу! – промърмори и вдигна първия варел. – Шъ зема да се напия само като го помиривам туй!

Изля ракията, като внимаваше да не разсипе и капчица. Когато приключи, цистерната беше пълна почти догоре. По Жътва ябълковата ракия щеше да се пие като вода, тъй че беше добре Сийфронт да има стабилен запас.

Нагласи празните бъчонки на местата им, надникна още веднъж в кухнята, за да се увери, че не е бил забелязан (не беше, простоватото хлапе от кръчмата на Корал беше последното нещо, на което някой би обърнал внимание тази сутрин), след това поведе Капи не по пътя, по който бяха дошли, а по пътеката, водеща към хамбарите на Сийфронт.

Сградите бяха три, построени една до друга, и пред всяка стоеше червеноръко плашило. Те сякаш гледаха право в Шийми и той потрепери. След това се сети за посещението в къщата на онази луда стара вещица Рия. Е, тя наистина беше ужасяваща. Тези тук бяха само чучела, натъпкани със слама.

– Сюзан? – тихичко подвикна той. – Тук ли си?

Вратата на средния склад беше открената. Сега се отвори още малко.

– Влизай – също така тихо го подкани Сюзан. – Вкарай и мулето. Побързай.

Той поведе Капи към вътрешността на хамбара, откъдето се разнасяше аромат на сено, боб, кожа... и нещо друго. Нещо по-остро. „Бомбички! – помисли си той. – Гърмящ прах, точно тъй!“

Сюзан, която цяла сутрин се беше занимавала с последните приготовления, носеше тънка копринена роба и тежки кожени ботуши. Косата ѝ беше украсена с навити хартийки в яркосиньо и червено.

Шийми се изкиска.

– Изглеждаш страхотно, Сюзан, дъще на Пат! Доста шантаво, мен ако питаш.

– Да, в момента представлявам гледка невиджана – каза Сюзан. Изглеждаше притеснена. – Трябва да бързаме. След около двадесет минути ще забележат, че ме няма. Може да открият липсата ми и по-рано, ако този гнусен стар козел тръгне да ме търси... Да побързаме!

Свалиха бъчонките от гърба на Капи. Сюзан извади шило от джоба си и го използва да избие капака на едната. Шийми отвори другата. Сладката миризма на ябълкова ракия изпълни хамбара.

– Ето – тя подаде на Шийми мек парцал. – Подсуши го колкото се може по-добре. Не е нужно да е идеално, защото са увити, но за всеки случай...

Избърсаха вътрешността на бъчвичките, като Сюзан хвърляше нервни погледи към вратата.

– Добре – каза най-сетне. – Чудесно. Сега... Има два вида. Сигурна съм, че няма да забележат липсата им; тук са струпали достатъчно фишеци да вдигнат във въздуха половината град. – Тя изтича в сумрачните дълбини на хамбара, придържайки робата си с една ръка. Ботушите й тропаха тежко. Когато се върна, полите ѝ бяха пълни с пакетчета.

– Тези са по-големите.

Шийми ги подреди в едната бъчонка. Бяха около дузина, всеки с размера на детско юмруче. Докато приключи с подреждането им и сложи капака на бъчонката, Сюзан се върна с по-малките пакети. Прибраха ги в другата бъчвичка. Наистина бяха по-малки, но пък не само гърмяха, а изстрелваха цветни огньовете.

Сюзан му помогна да натоварят бъчвичките на гърба на Капи, като продължаваше да стрелка с поглед вратата на хамбара. Когато най-сетне прикрепиха товара от двете страни на мулето, тя въздъхна облекчено и избърса потното си чело с опакото на дланта.

– Благодаря на боговете, че приключихме с това. Нали знаеш къде да ги закараш?

– Аха, Сюзан, дъще на Пат. В Бар Кей. Моят приятел Артър Хийт ще се погрижи за тях.

– И ако някой те попита какво правиш натам?

– Нося ракия на момчетата от Вътрешността, щото са решили да не слизат в града за празника... защо няма да са тук, Сюзан? Не обичат ли празниците?

– Ще узнаеш съвсем скоро. Не си блъскай сега главата с това,

Шийми. Тръгвай – най-добре да побързаш.

Въпреки това той се поколеба.

– Какво? – попита тя, с мъка прикривайки нетърпението си. – Шийми, какво има?

– Щеше ми се да получа една целувчица за Fin de асо от тебе. – Беше почервенял като доमत.

Сюзан се засмя, надигна се на пръсти и го целуна в вългчето на устата. След което Шийми пое към Бар Кей с огнения си товар.

4

На следващия ден Рейнолдс напусна Ситго в луд галоп. Лицето му беше омотано с шал така, че се виждаха само очите му. Щеше да е много доволен да се махне от това проклето място, което тъй и не можеше да реши дали е ранчо или морски курорт. Температурата не беше паднала толкова ниско, но с приближаването до океана вятърът режеше като бръснач. Но и това не беше всичко – надигаха се вълнения в Хамбри и в целия Меджис, които нарастваха с приближаването на Жътва, мрачни настроения, които хич не му харесваха. Рой също им се подаваше... Рейнолдс го виждаше по лицето му.

С удоволствие щеше да изтрие от съзнанието си онези три бебетарицари и да прати и тях, и тези места да летят като пепел по вятъра...

Слезе от седлото на паркинга пред рафинерията и върза коня за задната броня на някаква ръждясала таратайка със странния надпис „ШЕВРОЛЕТ“, едва видим на задния ѝ капак. Тръгна към сградата. Вятърът беше силен, проникваше дори под дебелия му кожух от овча кожа и на два пъти му се наложи да придърпва шапката си до ушите, за да не я отнесе бурята. Като цяло беше много доволен, че не може да се види отстрани – най-вероятно приличаше на скапан фермер.

Мястото обаче изглеждаше идеално, въпреки че... най-точно беше да се каже, че е изоставено. Вятърът виеше тъжно из фабричния комин. Човек никога не би отгатнал, че го наблюдават дванадесет души – докаато някой не го гръмне например.

– Хей! – провикна се. – Излезте, трябва да си поприказваме.

Отначало не получи отговор. После Хайрам Куинт от ранчото „Пиано“ и Барки Калахан от „Почивка за пътника“ се спуснаха по съседните дървета. „*Боже мили* – помисли си Рейнолдс, по-скоро изумен, отколкото развеселен, – *тези тук не стават даже за пушечно месо!*“

В колана на панталоните на Куинт беше затъкнат стар мускет – Рейнолдс не беше виждал подобно оръжие от години. Помисли си, че ако Куинт е късметлия, когато дръпне спусъка, просто няма да уцели. Ако пък няма късмет, пушкалото ще му гръмне в лицето и ще го ослепи.

– Всичко наред ли е? – попита.

Куинт отвърна с типичните за Меджис дрънканици. Барки го изслуша, после каза:

– Всичко е наред, сай. Казава, че той и хората му започват да губят търпение. – Усмихна се весело и добави: – Ако мозъкът беше от барут, на този тъпак нямаше да му стигне да си взриви даже и нос.

– Можем ли да му се доверим?

Барки сви рамене.

Преминаха през горичката. Там, където Роланд и Сюзан бяха преброили почти тридесет танкера, сега имаше само половин дузина – и единствено два от шестте бяха пълни с петрол. Пазачите бяха насядали по земята или хъркаха с нахлупени на лицата сомбрера. Повечето от тях имаха оръжия, които не изглеждаха по-сигурни от мускета на Куинт.

– Предай на властелина Пърт, че ако момчетата дойдат, това трябва да бъде перфектна засада и хората ще имат само един шанс да си свършат работата както трябва – каза Рейнолдс на Барки.

Барки преведе на Куинт. Куинт на свой ред се ухили, разкривайки кошмарните си почернели и пожълтели криви зъби. Каза нещо, протегна ръце и ги сви в огромни, покрити с белези юмруци, един над друг, сякаш извиваше врата на невидим противник. Когато Барки се помъчи да превежда, Рейнолдс му махна да си затваря устата. Беше схванал само една дума, но тя му стигаше: *muerto*.

5

Цялата предпразнична седмица Рия беше прекарала пред стъклената топка, втречена в дълбините ѝ. Беше отделила време да пришие главата на Ермот към тялото му с груби черни конци и сега седеше с разлагащата се змия, омотана около раменете ѝ, гледаше и мечтаеше, без изобщо да забелязва смрадта, която влечугото започна да излъчва. Мъсти на два пъти се приближава, мяукайки от глад, но всеки път Рия го изритваше встрани, без дори да го погледне. Тя самата слабееше все повече и заприличваше на черепите, подредени на полицата до вратата на спалнята ѝ. От време на време задрямваше, все тъй с топката в скута си

и вмиряната змия около врата си, главата ѝ увисваше, острата ѝ брадичка се забиваше в гърдите ѝ, от устните ѝ потичаха лиги – но нито веднъж не заспа както трябва. Имаше твърде много за гледане.

И всичко това беше нейно! През тези дни дори не ѝ се налагаше да прокарва ръце над кълбото, за да разсее розовите мъгли във вътрешността му. Всички случки в Баронството, всички жалки (и не-тъй жалки) престъпленици, всичките злодейства лежах като на длан пред нея. Повечето от това, което виждаше, бяха незначителни дреболии – мастурбиращи момчета зяпаха през ключалките в стаите на голите си сестри, съпруги претърсваха джобовете на мъжете си, търсейки скрити пари или тютюн, пианистът Шеб облизваше седалката на стола, на който се беше отпуснала за малко любимата му курва, едно момиче от Сийфронт наплю възглавницата на Кимба Раймър, след като канцлерът го беше ритнал, задето се е забавило да се разкара от пътя му...

Всичко това потвърждаваше мнението ѝ за обществото, което беше загърбила. Понякога неистово се смееше, друг път говореше на хората, които виждаше в стъклената топка – сякаш можеха да я чуят. На третия ден от седмицата преди Жътва Рия престана да ходи и до тоалетната, макар да можеше да носи топката със себе си и там. Под стола ѝ започна да се събира локва урина.

На четвъртия ден Мъсти престана да се приближава до нея.

Рия сънуваше и се загуби в сънищата си, както се беше случвало и на други преди нея – дълбоко потънала в мръсните удоволствия от гледането, изобщо не забеляза как розовата топка отмъкваше останките от нейната душа. Ако го беше усетила, най-вероятно щеше да реши, че сделката е съвсем честна. Виждаше онова, което хората правят тайно, и това беше единственото, което я интересуваше; за него беше почти готова да продаде и живота си.

6

Момчето каза:

– Остави ме да я запаля, мътните да те вземат.

Джонас веднага разпозна гласа му – беше онзи негодник, който размахваше отрязана кучешка опашка след него и крещеше „*Ние сме Големите ковчези, досуц като теб!*“.

Момчето, на което това очарователно детенце говореше, се беше вкопчило в парчето дроб, което бяха отмъкнали от месарницата.

Другият сграбчи ухото му и го изви. Вторият изпищя и изпусна месото. По пръстите му се стичаше тъмна кръв.

– Така е по-добре – каза първото хлапе и вдигна дроба. – Трябва да запомниш кой е шефът.

Намираха се зад хлебарницата на долния пазар. Наблизо се мотаеше пършив пес, привлечен от миризмата на горещ хляб. Беше сляп с едното око. С другото се взираше в тях с гладна надежда.

В суровото месо имаше дупка, от която висеше зеленият фитил на фишек. Под фитила дробът се беше издул като корем на бременна жена. Първото хлапе извади кибритена клечка, захапа я между изгнилите си предни зъби и я запали.

– Няма да стане – обади се другото момче, гърчещо се от надежда и нетърпение.

– Както е отслабнал, ще захапе и още как – уверено каза първият. – Залагам колодата си карти срещу твоята конска опашка.

Третият поумува над думите му и поклати глава. Първият се нацупи.

– Глей ся къв си умен! – каза и запали фитила на бомбичката. – Хей, мършо! – подвикна на кучето. – Искаш ли да гризнеш нещо вкусно? Ей го на.

Хвърли суровия дроб. Изпосталялото куче въобще не се притесни от съскащия фитил, а се хвърли напред, втренчило зрящото си око в първата свята храна, която виждаше от седмици насам. В мига, в който налага парчето, бомбичката избухна. Долната челюст на кучето буквално се изпари. В продължение на няколко секунди животното продължи да се полюшва, зяпайки хлапетата със здравето си око, после падна на земята.

– Страхотно! – изкрещя първото момче. – Страхотно я налага! Весела Жътва за всички нас, а?

– Какво правите тук, негодници? – извика някаква жена. – Я да се махате от тук, гарги такива.

Момчетата побягнаха със смях. Звучеше точно като кръсък на гарвани.

Кътбърт и Алан поведоха конете си към входа на Айболт. Въпреки че вятърът отнасяше звука на изгъняването в обратна посока, той се

вмъкваше в главите им и вибрираше в зъбите им.

– Мразя го! – каза със стиснати челюсти Кътбърт. – Богове, нека да побързаме.

– Аха! – кимна Алан.

Слязоха и завързаха конете за храстите пред входа на каньона. По принцип не беше нужно да ги връзват, но момчетата знаеха, че конете се плашат не по-малко от тях самите от виещия, скърцащ звук на изтъняването. На Кътбърт дори му се струваше, че в съзнанието му воят се превръща в думи, в злобна, зловеща покана: *„Ела, Бърт! Обърни гръб на всички тези глупости – барабаните, гордостта, страхът от смъртта, самотата, над която се надсмиваш, защото си способен единствено да се смееш. И момичето, остави и него... Обичаш го, нали? Дори и да не е така, го искаш. Много жалко, че вместо в теб, тя е влюбена в приятеля ти, но ако дойдеш при мен, това скоро ще престане да те притеснява... Тъй че ела-а... Какво чакаш?“*

– Какво чакам ли? – промърмори той.

– А?

– Казах „какво чакаме?“ Да свършваме с това и да си обираме крушите.

Свалиха памучните торбички от седлата си. Бяха натъпкали вътре барута от бомбичките, които Шийми им беше донесъл преди два дни. Алан приклепна, извади ножа, запълзя заднешком. С острието изравяше бразда под храстите.

– Прави я по-дълбока – нареди му Кътбърт. – Не искаме вятърът да отвее барута.

Алан го погледна раздразнено.

– Защо не вземеш да го направиш? Просто за да си сигурен, че работата е свършена както трябва?

„От изтъняването е – помисли си Кътбърт. – Действа му и на него.“

– Не, Ал – каза смирено. – Справяш се прекрасно за човек, който хем е сляп, хем му хлопа дъската. Продължавай.

Алан вбесено го стрелна с поглед, след това се ухили и продължи да рови под храстите.

– Ще умреш млад, Бърт.

– И на мен така ми се струва. – Кътбърт също приклепна и запълзя след него. Пълнеше браздата с барут и се опитваше да пренебрегне бръмчания, подигравателен глас на изтъняването. Най-вероятно барутът нямаше да бъде отвян, не и ако не се извие истинска буря. Но ако

завали, хрусталаците нямаше да опазят прашеца от влагата. Ако завалеше...

„*Не мисли за това!* – скара се на себе си. – *Това е ка!*“ Приключиха с прокопаването и запълването на браздите от двете страни на храстите само за десетина минути, но им се струваше, че са работили доста по-дълго. Конете също се бяха притеснили – бяха изопнали юздите, ушите им бяха присвити и очите им се въртяха диво. Кътбърт и Алан ги отвързаха и се метнаха на седлата. Конят на Кътбърт дори се опита да хвърли къч... въпреки че по-скоро сякаш трепереше от ужас.

В далечината яркото слънце хвърляше отблясъци върху стоманените цистерни на танкерите при Висящата скала. Бяха поставени колкото се може по-навътре под варовиковата козирка, но когато слънцето се издигаше високо, а сенките се смалваха, козирката почти не ги скриваше.

– Просто не мога да повярвам – каза Алан, когато пое обратно по пътя. – Сигурно си мислят, че сме стени.

Щяха да яздят доста, налагаше се да заобиколят отдалеч и Висящата скала, за да са сигурни, че никой не ги е забелязал.

– Мислят, че сме глупави – обади се Кътбърт. – Но май е едно и също.

Сега, когато Айболт Каньон беше останал зад гърбовете им, той се чувстваше почти главозамаян от облекчение. Нима щяха да се върнат тук след няколко дни? Даже не просто да се върнат, а да се *пъкнат вътре*, да стигнат на броени метри от онази гнусна локва? Не можеше да повярва... и да се накара да престане да мисли за това преди действително да е *започнал* да вярва.

– Още ездаци се насочват към Висящата скала – отбеляза Алан и посочи назад към горите около каньона. – Виждаш ли ги?

Приличаха на мравки от това разстояние, но Бърт ги различаваше чудесно.

– Сменят пазачите. Най-важното обаче е, че не ни виждат... Не мислиш, че могат, нали?

– Чак тук? Едва ли.

– *Всичките* ще се съберат там по Жътва, нали? – попита Алан. – Няма смисъл да пречукаме само неколцина.

– Да, мисля, че всички ще бъдат там.

– Джонас и приятелчетата му също, нали?

– Убеден съм.

Приближаваха се към Лошите тревы. Вятърът яростно ги блъскаше в лицата и караше очите им да сълзят, но Кътбърт нямаше нищо против.

Звукът на изгъняването беше заглъхнал до тънък писък и скоро щеше да изчезне окончателно. В момента това беше достатъчно да го направи щастлив.

– Мислиш ли, че ще се справим, Бърт?

– Бог знае – отвърна Кътбърт. Сети се за браздите с барут под сухи храсталаци и се ухили. – Обаче ще ти кажа нещо. Никога няма да забравят, че поне сме се опитали.

8

В Меджис, както и във всяко друго Баронство в Средния свят, седмицата преди празника беше посветена на политиката. Важните хора се стичаха от всички краища на Баронството, организираха се множество беседи, които да ги подготвят за главното събеседване на жътвения ден. Сюзан трябваше да присъства в ролята на допълнителен свидетел за могъществото на кмета. Олив също беше там. По време на извънредно комичната пантомима, която само жените можеха достойно да оценят, те седяха от двете страни на възрастните фермерки, Сюзан наливаше кафето, а Олив разпределяше сладките – и двете достойно приемаха комплиментите за храната и пиететата, в приготвянето на които няхаха участие.

Сюзан откри, че е почти невъзможно да гледа към усмихнатото, но тъжно лице на Олив. Съпругът ѝ никога нямаше да притежава дъщерята на Пат Делгадо... но сай Торин не го знаеше, а тя не беше в състояние да ѝ каже. Стигаше ѝ само да хвърли един поглед към съпругата на кмета, за да се сети какво ѝ беше казал Роланд онзи ден на Ската: „*За секунда ми заприлича на майка ми!*“. Точно в това беше нейният проблем – Олив Торин не беше ничия майка. Това беше причината, довела на първо място до създаването на неловкото положение.

Имаше нещо важно, което Сюзан непременно трябваше да свърши, но с всичките тези гости в къщата на кмета, успя да се измъкне едва три дни преди Жътва. Най-сетне, след последната беседа, свали розовата рокля с апликацията (о, колко я мразеше, колко ги мразеше всичките!) и навлече джинсите, дебелия си фланел и кожуха. Нямаше време да си заплита косата, защото трябваше да се върне за чая на кмета, но Мария я пристегна добре. Сетне се изплъзна от къщата, която скоро щеше да напусне завинаги.

Това, което ѝ трябваше, се намираще в задната стая на конюшната,

която баща ѝ беше използвал като канцелария – но тя първо се промъкна в къщата и чу точно онова, което се надяваше: лекото, прилично на свирукане хъркане на леля ѝ. Великолепно.

Сюзан си отрязва филия хляб, намаза я с мед и я взе със себе си, опитвайки се да я опази колкото се може по-добре от облаците прах, които вятърът разнасяше из двора. Плашилото на леля ѝ беше застанало на пост в градината.

Пъхна се в изпълнените със сладко ухание сенки на сайванта. Пайлън и Фелиша изцвилиха за поздрав и тя раздели помежду им остатъците от хляба. Изглеждаха много доволни да получат по някой залък. Тя обърна повече внимание на Фелиша, която скоро щеше да изостави.

От смъртта на баща си насам беше избягвала да влиза в канцеларията – страхуваше се от болката, която изпита, щом вдигна резето и пристъпи вътре. Тесните прозорци бяха покрити с паяжини, но през тях все още проникваше достатъчно ярка есенна светлина, така че успя да види лулата в пепелника – червената, неговата любима, която той наричаше „лула за мислене“ – и парчето кожа, праметнато през облегалката на креслото му. Вероятно беше имал намерение да го обработва, оставил го беше настрана с намерение да го завърши на другия ден... а след това змията беше изникнала под копитата на Фоум и друг ден не беше настъпил. Не и за Пат Делгадо.

– О, тате... – прошепна тя тъжно. – Колко ми липсваш!

Отиде до бюрото и прокара пръсти по повърхността му, чертаейки пътечки в праха. Седна в креслото и се вслуша в скърцането – точно така беше скърцало под баща ѝ всеки път... и с това чашата преля. В продължение на повече от пет минути тя просто си седеше там и плачеше, търкайки очите си с юмруци, сякаш беше дете. Само че сега, разбира се, Големият Пат нямаше да изникне отнякъде, да се наведе над нея и да я развесели, да я вдигне на ръце и да целува онова чувствително местенце под брадичката ѝ (особено чувствително за острите му мустачки например) докато плачът ѝ се превърне в кикот. Времето беше като отражение във водата и този път това беше отражението на баща ѝ.

Сълзите ѝ постепенно секнаха. Издърпа чекмеджетата на бюрото. Намери още лули (повечето неизползваеми заради надъвканите си мундшущи), шапка, една от собствените си кукли (Пат явно така и не се беше накарал да залепи счупената ѝ ръка), пера за перодръжки, малка манерка – празна, но все още ухаеща на уиски... На дъното на най-долното чекмедже откри единственото интересно нещо – шпори. На едната колелцето във форма на звездичка се беше запазило, на другата беше

счупено. Почти беше убедена, че бяха шпорите, които беше носил в деня на смъртта си.

„Ако татко беше тук...“ – беше казала тя онзи ден на Ската.

„Но го няма – беше й отвърнал Роланд. – Той е мъртъв.“

Шпори със счупено колелце.

Стисна го в ръка. Представи си как Оушън Фоум се вдига на задни крака, хвърля баща й (едната шпора се закача за стремето, колелцето се чупи), препъва се и пада върху тялото му. Виждаше всичко съвсем ясно, но не забелязваше змията, за която Фран Ленгил й беше разказал. Изобщо не я виждаше.

Върна шпорите на мястото им, изправи се и огледа полиците от дясната страна на бюрото, поставени така, че да са под ръка на сръчния Пат Делгадо. Там бяха подредени подвързаните с кожа тефтери, безценна колекция в общество, което е забравило как се прави хартия. Баща й беше изпълнявал длъжността на главен коняр в Баронството в продължение на повече от тридесет години и тук се намираха счетоводните му книги, доказателство за добре вършената работа.

Сюзан свали последната и я прелисти. Сладка болка изпълни сърцето й, когато видя познатите бащини писания с ъгловат почерк.

Родени от ХЕНРИЕТА (2) жребчета – нормални.

Мъртвородено от ДЕЛИЯ – МУТАНТ.

Родено от ЙОЛАНДА – ЧИСТОКРЪВЕН ЖРЕБЕЦ.

След всяка записка имаше дата. Толкова акуратен е бил. Толкова умен. Толкова...

Тя внезапно спря, разбрала, че току-що е намерила онова, което беше търсила, без дори да има ясна представа какво точно прави тук. Последните страници от счетоводния бележник бяха откъснати.

Кой би направил подобно нещо? Не и баща й; беше самоук, но ценеше хартията повече от скъпоценности и злато.

И защо бяха откъснати страниците?

Струваше й се, че знае отговора: разбира се, заради конете. Фермерите – Ленгил, Кройдън, Ренфрю – лъжеха за родословието и произхода на животните си. Същото правеше и Хенри Уъртнър, който беше наследил поста на баща й.

Ако татко беше тук...

Но не е. Той е мъртъв!

Беше казала на Роланд, че Фран Ленгил едва ли ще лъже за

обстоятелствата около смъртта на баща й... Но сега би повярвала и на това.

Бог да ѝ е на помощ, вече вярваше!

– Какво правиш тук?

Тя тихичко изпищя, изгърва книгата и се обърна. Кордилия беше застанала пред нея в един от мръсните си черни пенъоари. Най-горните три копчета бяха разкопчани и Сюзан виждаше ключиците на леля си, които стърчаха от бялата ѝ нощница. Достатъчно беше да забележи тези стърчащи кости, за да осъзнае колко е отслабнала лелята през последните три месеца. На страната ѝ, като белег от плесница, се виждаше червен отпечатък от възглавницата. Очите ѝ трескаво блестяха в тъмните си орбити, обградени от подпухнала плът.

– Лельо Корд! Стресна ме! Ти...

– Какво правиш тук? – повтори Кордилия.

Сюзан се наведе и вдигна книгата.

– Дойдох да си спомня за татко! – каза и сложи книгата обратно на полицата. Кой ли беше откъснал страниците? Ленгил? Раймър? Съмняваше се. Помисли си, че най-вероятно го беше направила жената, която сега стоеше пред нея. Може би дори срещу нещо толкова незначително като късче червено злато. „Ако не те питат, няма защо да отговаряш и всичко ще е наред“ – сигурно си е мислела тя, докато е слагала монетата в касичката си, след като я е захапала, за да се увери, че действително е от злато.

– Да си го спомниш? Трябва да му искаш прошка, тъй си е. Защото си забравила лицето му, ето какво си направила. Много жалко, че си го забравила, Сю.

Девојката само я погледна.

– Била ли си с него днес? – попита с остър, писклив глас Кордилия. Започна да потрива червения белег на бузата си. Състоянието ѝ непрекъснато се беше влошавало, осъзна Сюзан, но процесът беше станал ясно забележим, откакто бяха тръгнали слуховете за Корал Торин и Джонас.

– Била ли си с Диърборн? Мокра ли си още там долу от него? Дай да проверя!

Леля ѝ се плъзна напред – приличаше на призрак в черната си разгърдена дреха – и Сюзан рязко я отблъсна. В страха и отвращението си я удари силно. Кордилия се блъсна в стената под покрития с паяжина прозорец.

– Ти трябва да искаш прошка! – извика девојката. – Да говориш по

този начин на дъщеря му, тук! На *неговото* място! – Погледна за миг към полицата с бележници и отново се обърна към леля си. Ужасеният пресметлив поглед на Кордилия Делгадо й каза всичко, което искаше да научи. Не беше замесена в убийството на брат си, но знаеше нещо.

– Ти, невярна мръснице – прошепна Кордилия.

– Знаеш ли – каза й Сюзан, – върна бях.

И наистина беше така. Сякаш от раменете й падна товар. Тръгна към вратата и на прага се обърна към леля си:

– Това беше последната ми нощ тук. И нямам намерение повече да слушам глупости. Нито пък да те гледам в състоянието, в което си. Боли ме сърцето. Обичала съм те от малка, от времето, когато правеше всичко възможно да заместиш майка ми! Не убивай остатъците от тази обич.

Кордилия закри лицето си с длани, сякаш за нея беше мъчение да гледа към Сюзан.

– Махай се оттук тогава! – изпищя. – *Върни се в Сийфронт или където там искаш да се въргалиш с онова момче! Ще съм доволна никога повече не видя гнусното ти лице!*

Сюзан изведе Пайлън от бокса му. Когато излязоха на двора, плачеше толкова силно, че едва се качи на седлото. Но въпреки всичко успя да го яхне и не би могла да отрече, че изпитва не само болка, но и облекчение. Когато стигна до Хай Стрийт и пришпори коня в галоп, не погледна назад.

9

През малките часове на следващата нощ Олив Торин се промъкна от стаята, където спеше сега, до онази, която почти четиридесет години беше делила със съпруга си. Подът беше леден под босите й крака и когато стигна до леглото, тя цялата трепереше... но причината за това не беше само студът. Легна до разплутия, хъркащ мъж с нощна шапчица и когато той се отдръпна от нея (коленете и гръбнакът му изпукаха шумно, докато се местеше), тя се притисна към него и го прегърна здраво. В прегръдката й нямаше страст, искаше само да се възползва от топлината му. Гръдният му кош – познат й не по-зле от нейните собствени гърди – се надигаше и спадаше под дланите й. Тя постепенно започна да се успокоява. Мъжът й изсумтя и тя се ужаси, че ще се събуди и ще я открие в леглото си – за пръв път от Бог знае колко години.

„*Хайде, събуди се, де!* – помисли си. – *Хайде!*“ Нямаше смелост да

го разбуди сама – беше изчерпала куража си докато идваше насам... пътешествието през мрака беше предизвикано от един от най-лошите кошмари, които беше сънувала – но ако той се събудеше, щеше да приеме това като добър знак и да му разкаже, че е сънувала някаква огромна птица, жестока златоока Рух, която се носи над Баронството и от крилето ѝ капе кръв.

„Където и да падне сянката ѝ, има кръв – би му казала, – а сянката ѝ се спуска навсякъде! Тя е върху Баронството, от Хамбри та чак до Айболт. И вятърът разнася дим от голям пожар... Дотичах да ти го съобщя, но и ти беше умрял в кабинета си, в креслото до камината – с извадени очи и череп в скута...“

Но вместо да се събуди, в съня си той я хвана за ръка, както беше правил преди да започне да се заглежда по млади момиченца – дори в сервитьорките, мътните го взели – и Олив реши, че просто ще си полежи до него и ще го остави да ѝ държи ръката. Искаше поне за малко да се почувства както преди, когато помежду им всичко беше наред.

Дори задрямва за малко. Когато се събуди, първите сивкави лъчи на зората се промъкваха през прозореца. Той беше пуснал ръката ѝ – всъщност се беше отдръпнал чак в другия край на леглото, колкото се може по-далеч от нея. Нямахше да е хубаво да се събуди и да я види тук, реши тя сега, когато кошмарът се беше заличил от съзнанието ѝ. Отметна завивките, спусна крака на пода и отново го погледна. Шапчицата му се беше смъкнала настрана. Намести я, ръцете ѝ погладиха плата и костеливото чело отдолу. Той пак изсумтя. Олив го изчака да се успокои и стана. Промъкна се в стаята си тиха като призрак.

10

Два дни преди Жътва в Зеленото сърце отвориха първите сергии. Хората прииждаха да изпробват късмета си на колелото, на събори-бутилката или на улучи-коша. Имаше и омнибус с пони – каручка, пълна с развеселени деца, която кончето теглеше по разположени във форма на осмица тесни релси.

– Чарли ли беше името на понито? – попита Еди Дийн.

– Мисля, че не! – отвърна Роланд. – Това име започва по сходен начин с една извънредно неприятна дума от Свещения език.

– Каква е думата? – полюбопитства Джейк.

– Тази – поясни Стрелецът, – която означава смърт.

Рой Дипейп проследи как понито обикаля по маршрута си няколко пъти и с носталгия си спомни как се беше возил в такива каручки като малък. Разбира се, в повечето случаи те бяха крадени.

След като се наслади докрай на гледката, влезе в канцеларията на шерифа. Завари там Херк Авери, Дейв и Франк Клейпуул. Занимаваха се с почистването на странен асортимент от налудничави оръжия. Авери му кимна и се върна към работата си. Имаше нещо необичайно в него и след секунда или две Рой осъзна, че шерифът не си похапва. За пръв път влизаше тук и не виждаше чиния с храна някъде наблизо.

– Всичко готово ли е за утре? – попита.

Авери му хвърли полу-притеснен, полу-развеселен поглед.

– Що за въпроси задаваш, по дяволите?

– Тези, които Джонас ме е изпратил да те питам – каза Дипейп и от този отговор кривата, нервна усмивка на Авери помръкна.

– Ами, готови сме. – Шерифът махна с тлъстата си ръка към оръжи-ята. – Не виждаш ли, че сме?

Дипейп би могъл да му цитира старата поговорка, че доказателство за качеството на тортата е това, че е била изядена, но не виждаше смисъл да го прави. Всичко щеше да е наред, ако трите хлапета се окажеха толкова тъпи, колкото Джонас смяташе, че са; ако ли не бяха, най-вероятно щяха да изрежат всичката сланина от телесата на Херк Авери и да натъпчат с нея най-близката глутница вълци. За Рой Дипейп нямаше голямо значение какво точно ще се случи.

– Джонас ме помоли да ти напомня за „по-рано“-то!

– Добре де, ще бъдем там по-раничко – съгласи се Авери. – Тези двамата и още шестима свестни мъже. Фран Ленгил също иска да дойде, а той има картечница. – В гласа му прозвуча искрена гордост, когато му съобщи последното, сякаш той самият беше изобретил картечницата. – Ами ти, гробарю? – Погледна лукаво към Дипейп. – Искаш ли да дойдеш с нас? За нула време те правя заместник!

– Имам си друга задача. Рейнолдс също – ухили се Дипейп. – Има предостатъчно работа за всички, шерифе. В крайна сметка, Жътва е.

Този следобед Сюзан и Роланд се срещнаха в колибата сред Лошите треви. Тя му разказа за бележника с откъснатите страници, а той й показа какво е оставил в северния ъгъл на хижата, скрито под купчина

мухлясали кожи.

Девојката прво погледна към нещата, после към него очите ѝ бяха ужасени.

– Какво не е наред? Какво мислиш, че не е наред?

Той поклати глава. *Всичко* си беше както трябва... поне доколкото можеше да прецени. Въпреки това беше почувствал необходимост да направи това, което беше сторил. Не беше като докосването... бе само предчувствие.

– Мисля, че всичко е наред – или поне дотолкова, доколкото срещу всеки един от нас ще се изправят по петдесетима от тях. Единствената ни възможност е да ги изненадаме. Не искаш да ни провалиш, нали? Няма да хукнеш при Ленгил, размахала победоносно тейфтера.

Тя поклати глава. Ако Ленгил беше направил онова, което тя подозираше, щеше да си получи заслуженото след два дни. Щеше да има жътва, нали така? Богата жътва. Но това тук... то я плашеше и тя си го призна.

– Чуј ме! – Роланд обгърна лицето ѝ с длани и я погледна в очите. – Опитвам се да бъда предвидлив. Ако нещата тръгнат на зло – а това може да се случи, – вие почти сигурно ще успеете да се измъкнете. Ти и Шийми. Ако се случи така, Сюзан, то вие – *ти* – трябва да дойдете тук и да вземете револверите ми. Занеси ги в Гилеад. Намери баща ми. Той ще разбере, че казвате истината, когато му ги покажеш. Разкажи му какво се е случило. Това е всичко...

– Ако ти се случи нещастие, няма да мога да направя нищо друго, освен да умра.

Дланите му все още обгръщаха лицето ѝ. Сега той разтърси леко главата ѝ.

– Няма да умреш! – Гласът му беше студен, а в очите му нямаше страх – само благоговение.

– Не бива да умираш, без да си изпълнила поръчението ми. Обещай ми.

– Аз... Кълна се, Роланд. Ще го направя!

– Каж ми какво обещаваши.

– Ще дойда тук. Ще взема револверите ти. Ще ги занеса ма баща ти. Ще му разкажа всичко.

Той кимна и я пусна. Върху страните ѝ бяха отпечатани следи от дланите му.

– Изплаши ме – каза девојката и поклати глава. Не беше само това. – *Плашиши ме!*

– Не мога да се променя.

– Не бих и искала! – Тя го целуна – първо по лявата буза, след това по дясната, след това и по устата. Пъхна ръце в панталоните му и го погъделичка по слабините. Мъжествеността му се стегна и изду под пръстите ѝ.

– И мечка, и рибка, и зайче, и птичка... – каза тя, покривайки лицето му с целувки. – Изпълни ми най-силното желание от всички.

По-късно се излежаваха на мечата кожа, която Роланд беше донесъл, и слушаха как вятърът шумоли в тревата.

– Обичам този звук! – прошепна Сюзан. – Представям си, че летя с вятъра... Отивам там, накъдето се носи той, и виждам онова, което той вижда.

– Тази година, ако *ка* ни позволи, ще летиш.

– О, да! И то заедно с теб! – Тя се обърна към него и се подпря на лакът. През продънения покрив проникваше лъч и слънчевите зайчета подскачаха по лицето ѝ.

– Роланд, обичам те! – Девойката го целуна... после се разплака.

Той я прегърна.

– Какво ти става? Сю, какво те притеснява?

– Не знам – каза тя и се разплака още по-силно. – Единственото, което знам, е, че върху сърцето ми е паднала сянка. – Погледна го, по страните ѝ се стичаха сълзи. – Няма да ме изоставиш, нали, скъпи? Няма да си тръгнеш без *Сю*, нали?

– Да, миличка.

– Дадох ти всичко, което имах. Девствеността беше последното ми богатство.

– Никога няма да те изоставя! – заяви, но по гърба му полазиха студени тръпки, макар че лежеше на топлата мечка кожа, а вятърът отвън – толкова приятен преди секунда – сега звучеше като воя на звяр.

– Никога няма да те изоставя, кълна се! – повтори Роланд.

– Въпреки това ме е страх. Толкова съм изплашена...

– Не бой се – каза той тихо и нежно... и едва потисна всички неподходящи думи, които напираха от устата му.

Ще си тръгнем, Сюзан – не вдругиден, на Жътва, а сега, в този момент! Облечи се и ще се надбягваме с вятъра, ще яздим на юг и никога няма да погледнем назад... Ние ще бъдем...

... преследвани. Точно това щеше да им се случи. Преследвани от лицата на Алан и Кътбърт; както и от лицата на всички онези, които ще умрат в планините Шавед, избити от древни оръжия, които е трябвало

да бъдат оставени в криптиите. Преследвани най-вече от лицата на бащите им – през целия им живот. Дори Южният полюс не би бил достатъчно далеч, за да избягат от тези лица. Роланд продължи:

– Вдругиден трябва да се престориш на болна. – Бяха преповтаряли всичко това и преди, но в момента, както беше изплашен незначайно от какво, това беше единственото, което му идваше на ум. – Отиваш в стаята си, след това излизаш както онази нощ, когато се срещнахме на гробището. Криеш се известно време. Когато стане три часа, идваш тук и поглеждаш под кожата в онзи ъгъл. Ако револверите ги няма – а тях няма да ги има, кълна се, – значи всичко е наред. Тръгваш да ни посрещнеш. Отиваш в каньона, на онова място, за което ти разказах. Ние ще...

– Добре де, всичко това го знам наизуст, но нещо не е наред. – Тя погледна към него и докосна скулата му. – Страх ме е за нас двамата и дори не знам защо.

– Всичко ще бъде наред! – каза той. – *Ка...*

– Не ми говори за *ка!* – извика Сюзан. – Моля те, недей! „*Ка* е като вятъра – казваше баща ми, – взима каквото ѝ трябва и не я е грижа за никого!“ Злобната стара *ка*, само колко я мразя!

– Сюзан...

– Не, не говори повече! – Тя се отпусна и отхвърли мечата кожа надолу към коленете си. Много по-велики мъже от Харт Торин биха дали цели кралства, за да обладаят тялото ѝ. Слънчеви зайчета танцуваха по голата ѝ кожа като капки дъжд. Протегна ръце към Роланд. Никога не му се беше струвала толкова красива с разпиляна около главата ѝ коса и това странно изражение. По-късно щеше да си каже: „*Тя знаеше. Нещо дълбоко в нея знаеше!*“

– Няма да говорим повече – заяви тя. – Приключихме с това. Ако ме обичаш, люби ме.

И Роланд я облада за последен път. Телата им бяха споени едно за друго, а навън вятърът се носеше на запад като приливна вълна.

12

Тази вечер, когато ухиленият Демон изгря на небето, Кордилия напусна къщата си и бавно прекоси градината, шляпайки през купчините листа, които беше събрала следобед. Носеше вързоп с дрехи. Хвърли ги под кола, на който беше научено плашилото, и погледна към изгряващата луна – познатото намигащо око, вампирската усмивка.

Сребриста като кост беше тази луна, бяло цвете, закичено на виолетовото небе.

Хилеше се на Кордилия – Кордилия ѝ се ухили в отговор. Накрая, като че се пробуждаше от транс, пристъпи напред и смъкна плашилото от кола. Главата му се килна към рамото като на пияница, който се опитва да танцува. Червените му ръце се люлееха.

Тя смъкна дрехите му и оголи покритото с бучки получовешко тяло, навлечено с дългите гащи на мъртвия ѝ брат. Вдигна един от предметите, които беше донесла от къщата, и го огледа на лунната светлина. Червена копринена блуза за езда, един от подаръците на кмета Торин за госпожица Колко Съм Млада и Хубава. Една от онези, които малката не искаше да носи. Курвенски дрехи, както ги наричаше. Тогава каква беше Кордилия Делгадо, която се беше грижила за малката дори след като твърдоглавият ѝ баща реши, че трябва да се противопостави на хора като Фран Ленгил и Джон Кройдън? Съдържателка на бордей, предположи тя.

Тази мисъл ѝ напомни за Елдред Джонас и Корал Торин, голи и разгорещени, докато в кръчмата пианистът свиреше „Червено буги“, и тя изскимтя като куче.

Нахлузи червената блуза на плашилото. Дойде ред на една от полите на Сюзан. След полата – пантофки. Накрая смени сомбрерото с една от любимите пролетни шапки на малката.

Готово! Плашилото сега беше курвичка.

– Пипнах те на местопрестъплението, хубавице! – прошепна Кордилия. – Знам за греха ти. О, да, знам. Не съм вечерашна, я.

Изнесе плашилото от градината и го сложи върху купчина листа пред къщата. Грабна шепа листа и ги напъха в деколтето на блузата. Оформи добре закръглени гърди. След като приключи, извади кибрит от джоба си и драсна една клечка.

Вягърът спря за малко, сякаш искаше да ѝ помогне. Кордилия допря клечката до сухите листа. Скоро цялата купчина пламна. Тя грабна плашилото и застана с него пред огъня. Не чуваше трясъка на бомбичките откъм града, нито оркестъра, свирещ на Долния пазар, не забеляза дори понесеното от вятъра горящо листо, което се завъртя около главата ѝ и се опита да ѝ подпали косата. Очите ѝ бяха широко отворени и празни.

Когато огънят се разгоря добре, тя пристъпи към ръба на кладата и хвърли плашилото върху нея. Пламъците се издигнаха като оранжеви цветя; искри и овъглени листа се понесоха към небето в спирален вихър.

– Тъй да бъде – изкрещя Кордилия, червената светлина превръща-ше сълзите по лицето ѝ в капки кръв. – *Чарю трий!*

Чучелото с дрехите на Сюзан се запали, лицето му се топеше, червените ръце пламтяха, бялото му лице почерня. Шапката също пламна, най-сетне избухна и самата глава.

Кордилия стоеше и гледаше, а юмруците ѝ се свиваха и разпускаха. Не я беше грижа за искрите, които се сипеха по нея, нито пък за огнените листа, които се носеха към къщата. Ако сградата се беше запалила, вероятно и на това нямаше да обърне внимание.

Взираше се в огъня, докато от плашилото не остана нищо, освен пепел върху жаравата. Едва тогава, бавно като робот, тя се върна в дома си, легна на дивана и потъна в мъртвешки сън.

13

Беше три и половина сутринта в деня преди Жътва и Станли Руиз си помисли, че най-сетне е приключил за тази нощ. Последната песен беше заглъхнала преди около двадесет минути – Шеб беше издържал близо час, но сега се беше проснал с лице на пода и хъркаше юнашки. Сай Торин се беше качила в стаята си, а Големите ковчези никакви не се виждаха. Станли си мислеше, че тази вечер са отишли в Сийфронт. Мислеше си също, че при тях можеше да се намери някаква работа и за него, но не беше сигурен. Погледна нагоре към стъклените очи на Двуглавия.

– Не искам и да знам, стари приятелю – каза му той. – Единственото, за което копнея, са осем-девет часа сън – утре ще е истински ад и няма да си тръгнат до зори. Тъй че...

Протяжен писък се чу някъде иззад сградата. Станли се хвърли назад и се блъсна в бара. Шеб вдигна глава и промърмори:

– Квостаа? – после пак се плъосна на пода.

Станли нямаше никакво желание да проучва източника на писъка. Звучеше му като гласа на старата кучка Пети Ръчката.

– Ще ми се да изритам дъртия ти торбест задник от този град – промърмори и се наведе да погледне под бара. Там държеше две здрави тояги, Кротягата и Убиеца. Кротягата беше от гладко обгорено дърво, с гаранция да зашемети за около два часа всеки, който бъде цапнат по разгорещената тиква.

Станли се поколеба и взе другата тояга. Беше по-къса от Кротягата

и по-широка към върха. Единият ѝ край беше обкован с гвозден.

Станли заобиколи бара и прекоси сумрачния склад с наредени покрай стените бъчонки ябълкова ракия и уиски. Най-отзад имаше врата, която водеше към задния двор. Приблжи се до нея, пое си дълбоко дъх и я отключи. Очакваше Пети да изпищи поне още веднъж, но нищо не се случи. Чуваше се само вятърът.

„*Може да съм имал късмет и да са я убили!*“ – помисли си Станли. Отвори вратата, отстъпи назад и вдигна тоягата.

Пети не беше мъртва. Облечената в мръсна поличка проститутка стоеше на пътеката към задната стаичка, с ръце на гърдите, а сбръчканата ѝ като на пуйка шия потръпваше. Зяпаше към небето.

– Какво има? – попита Станли и се затича към нея. – Направо ми къси живота с десет години, тъй си е!

– Луната, Станли – прошепна тя. – Виж луната, дявол те взел!

Той погледна нагоре и това, което видя, накара сърцето му да подскочи, но се опита да говори разумно и спокойно:

– Хайде сега, Пети, това е само прах, нищо повече. Успокой се, мила, нали знаеш колко е силен вятърът напоследък, пък и нямаше дъжд да отмие прахта... това е само прах, нищо друго.

Но не приличаше на облаци прах.

– Знам какво виждам – прошепна Пети.

Над тях Демонската луна се хилеше и им намигаше през кървавата си маска.

СЕДМА ГЛАВА. СТЬКЛЕНОТО КЪЛБО

1

Докато барманът и проститутката зяпаха към кървавата луна, Кимба Раймър се събуди с кихавица.

„*Мътните го взели, настинал съм по Жътва* – помисли си той, – *точно когато трябва да съм на открито през следващите два дни и дано имам късмет да не се обърне на...*“

Нещо погъделичка крайчеца на носа му и той отново кихна. Кихавицата прозвуча като изстрел от малокалибрен револвер.

– Кой е там? – изкрещя той.

Никакъв отговор.

Раймър внезапно си представи птица, някакво гнусно пиле с лош

характер, което се е вмъкнало тук по светло и сега кръжи в мрака и се тика в лицето му. Настръхна целият – птички, бръмбарчета, прилепи, мразеше ги всичките – и скочи толкова енергично, че едва не си удари главата в тавана.

Докато придърпваше газената лампа, гъделичкането се повтори. Този път беше върху бузата му. Раймър изпищя и се сви сред възглавниците, притискайки лампата към гърдите си. Завъртя колелцето, вслуша се в съскането на газта и натисна огнилото. Лампата светна и в кръгчето бледа светлина той видя не някаква кошмарна птичка, а Клей Рейнолдс, който седеше на единия край на леглото. Държеше перо, с което допреди малко беше гъделичкал канцлера на Меджис. Другата му ръка беше скрита под палтото, което беше праметнал на коленете си.

Рейнолдс беше намразил Раймър още от първата им среща в гората – същата гора отвъд Айболт Каньон, където пратеникът на Фарсън Латиго беше разквартирувал сега войниците си. В една бурна нощ Клей и другите Големи ковчези бяха попаднали на полянката, където Раймър, Ленгил и Кройдън седяха край малък огън. Палтото на Рейнолдс се вееше около него.

– Сай Манто! – го беше нарекъл Раймър и останалите двама се засмяха. Беше безобидна шега, но на Рейнолдс не му се стори духовита. В някои от страните, през които беше пътувал, *manto* не означаваше само „палто“, а „слабак“ или „пияница“. Освен всичко друго, беше и жаргонна дума за хомосексуалист. На Рейнолдс така и не му мина през ума, че Раймър (и другите чукундури, които се хилеха на циничния му хумор) не знаеха тези подробности. Важното беше, че му се подиграват – а ако можеше да накара някой подигравчия да си плати, непременно си разчитваше сметките с него.

За Кимба Раймър беше настъпил денят за разплата.

– Рейнолдс? Какво правиш тук? Как влезе в...

– Нещо бъркаш имената – отвърна седналият на ръба на леглото мъж. – Тук няма никакъв Рейнолдс. Измъкна ръка изпод палтото си. В нея стискаше добре наточен нож. Беше го купил от Долния пазар с точно тази цел наум. Сега го вдигна и заби дългото острие в гърдите на Раймър. То потъгна чак до дръжката и го прикова като набоден с карфица бръмбар. „*Креватна буболечка!*“ – помисли си Рейнолдс.

Лампата се изплъзна от ръката на Раймър и падна на килимчето, но не се счупи. На съседната стена се полюшваше треперещата сянка на Кимба Раймър. Сянката на другия мъж се спусна над нея като гладен лешояд.

Рейнолдс вдигна ръката, с която беше държал ножа. Обърна я така, че пред очите на Раймър да попадне малкият син ковчег, татуиран между палеца и показалеца му. Искаше това да е последното нещо, което врагът му ще види на този свят.

– Хайде да те чуя сега да ми се подиграваш – процеди през зъби Рейнолдс и се усмихна. – Хайде де!

2

Кметът Торин се събуди малко преди пет. Беше сънувал ужасен кошмар. В него една птица с розови очи бавно летеше над Баронството. Където и да паднеше сянката ѝ, тревата пожълтяваше, листата падаха от дърветата и житото изтикаше. Сянката превръщаше зеленото му прекрасно Баронство в пустиня. „*Може Баронството да е мое, но и птицата, е моя* – помисли си той точно преди да се събуди, свит на топка в единия край на леглото си. – *Моята птица, аз я доведох тук, аз я пунах от клетката!*“

Знаеше, че няма да заспи отново тази нощ. Наля си чаша вода, изгълта я жадно и отиде в кабинета си, като с отсъстващо изражение измъкна нощницата си измежду бузите на костеливия си стар задник, докато вървеше. Пискюлът на нощната му шапчица се люлееше между раменете му, а коленете му пукаха на всяка стъпка.

Колкото до чувството за вина, което олицетворяваше сънят му... е, каквото е писано, това ще стане. Джонас и приятелите му скоро ще получат онова, за което бяха дошли (и така любезно си бяха платили) и след два дни щяха да си отидат. Махни се оттук, птицо с розови очи и смъртоносна сянка, разкарай се натам, откъдето си дошла и вземи със себе си глупаците от Големия ковчег! Лениво си помисли, че докато посреща Края на годината, ще е твърде зает, за да умува за тези неща. Или пък да сънува такива сънища.

Освен това сънищата без видими знаци си оставаха само сънища, не предсказания.

Видим знак можеха да бъдат ботушите зад завесите в кабинета – показваха се само носовете им, – но Торин никога не поглеждаше в тази посока. Погледът му се беше залепил за бутилката, поставена до любимото му кресло. Да си пийва по чашка в пет сутринта не му беше навик, но една нямаше да му навреди. Беше сънувал ужасен кошмар, за Бога, и освен това...

– Утре е Жътва! – каза и седна в креслото край камината. – Човек може да глътне една-две чашки в чест на празника.

Наля си – последното питие, което изобщо щеше да вкуси – и се за-кашля, когато то загря стомаха му и топлината се плъзна нагоре по гърлото му. Така беше много по-добре, наистина. Никакви гигантски птици, никакви унищожител на сенки... Протегна ръце, сплете костеливите си пръсти и предизвикателно изпука с тях.

– *Мразя*, когато правиш така, ръждива панто – изрече някой в лявото му ухо.

Торин подскочи. Сърцето му направи лупинг в гърдите му. Празната чаша се изплъзна от пръстите му и тук нямаше килимче да омокоти падането, така че тя се разби в земята.

Преди да успее да изкрещи. Рой Дипейп смъкна величествената му нощна шапчица, сграбчи останките от величествените му коси и изви величествената му глава назад. Ножът, който стискаше с другата си ръка, беше доста по-малък от този на Рейнолдс, но съвсем ефикасно преряза гърлото на стареца. Червена кръв плисна в сумрачната стая. Дипейп пусна косата на Торин, върна се при завесата, зад която се беше крил допреди малко, и вдигна нещо от пода. Беше талисманът на Кътбърт. Занесе го до креслото и го пусна в скута на умиращия кмет.

– Птицата... – изгъркори с пълната си с кръв уста Торин.

– Птицата!

– Аха, дърто магаре, много мъдро, че споменаваш за това сега, бих казал. – Дипейп отново изтегли главата му назад и му избодe очите с два бързи удара на ножа. Едното падна в угасналата камина. Другото се стече по стената. Десният крак на Торин потрепери за последно и застина.

Имаше още нещо за свършване.

Дипейп се огледа, видя нощната шапчица на кмета и реши, че пискюлт на върха ѝ ще му свърши работа. Вдигна я, топна я в локвата кръв, която се беше образувала на коленете на кмета и нарисова на стената сигулата на Добрия човек.

– Добре... – промърмори и се отдръпна. – Ако това не ги довърши,

нищо на земята няма да успее.

Така си беше. Единственият въпрос, на който не можеше да бъде отговорено засега беше дали *ка-тетът* на Роланд може да бъде заловен жив.

3

Джонас беше обяснил на Фран Ленгил точно къде да разположи хората си – двама вътре в конюшната и още шестима отвън, от които трима трябваше да се скрият зад купчина ръждясали железарии, двама – в изгорелите руини на къщата и един – Дейв Холис – да се покатери на покрива. Ленгил беше доволен, че постовите му взеха тази работа на сериозно. Ставаше дума само за някакви си хлапета, наистина, но поне в едно отношение момчетата имаха предимство пред Големите Ковчези...

Шериф Авери си въобразяваше, че е начело на отряда, докато не се приближиха достатъчно до Бар Кей. След това Ленгил, с картеницата през рамо (и гордо изправен на седлото, сякаш беше на двадесет години) пое командването. Авери, който се беше притеснил и задъхал, изглеждаше по-скоро облекчен, отколкото разочарован.

– Ще ви обясня къде ни е наредено да отидем и ще го направим както ми е казано, защото планът е добър и нямам намерение да го проваляя – каза на хората си Ленгил. В мрака лицата им приличаха на неясни розови петна. – Ще добавя само едно, което ми се струва правилно. Те не ни трябват непременно живи, но е ще е по-добре да ги пленим – Баронството ще плати добре за тях... и по този начин ще платят и за всичко друго, което правим. Ще си разчистят сметките, ако така повече ви харесва. Тъй че ви казвам: ако се наложи да стреляте, стреляйте! Но живи ще ви одера, ако убиете някого от тях без нужда. Схванахте ли?

Не последва отговор. Но май че го бяха разбрали.

– Добре – каза Ленгил. – Давам ви една минута да си проверите снаряжението и потегляме. И нито звук оттук нататък! – Лицето му беше застинало в каменно изражение.

4

Роланд, Кътбърт и Алан излязоха от землянката в шест и четвърт сутринта и застанаха на входа. Алан си допиваше кафето. Кътбърт се

прозряваше и се протягаше. Роланд си закопча ризата и *погледна* на юго-запад, към Лошите треви. Вместо за засадата си мислеше за Сюзан. За сълзите ѝ. „*Мръсната стара* ка, колко я мразя“ – беше казала тя.

Инстинктът не му подсказваше нищо; докосването на Алан, чрез което бяха усетили Джонас в деня, когато уби гълъбите им, не се обаждаше. Що се отнася до Кътбърт...

– Още един спокоен ден – провъзгласи той към порозовяващото небе. – Още един благ ден. Още един ден тишина, нарушавана само от любовни въздишки и тропот на конски копита...

– Още един ден с твоите глупости – промърмори Алан. – Хайде!

Преминаха през дворчето, без въобще да усетят осемте чифта очи, които ги наблюдаваха. Влязоха в конюшната, без да забележат двамината скрити край вратата – единият беше залегнал под старата орана, а другият се беше заровил в купчина сено, и двамата с готови за стрелба оръжия.

Само Ръшър беше усетил нещо нередно. Пристъпваше от крак на крак, очите му нервно шареха насам-натам и когато Роланд го изведе от бокса, се дръпна назад.

– Кротко, момче! – каза младежът и се огледа. – Паяци, струва ми се. Той ги мрази.

Навън Ленгил се изправи и размаха ръце. Хората му безшумно се придвижиха към конюшната. На покрива Дейв Холис се надигна с оръжие в ръце. Монокълът му беше пъхнат в джоба, за да не хвърля отражения.

Кътбърт изведе жребца си навън. Алан го последва. Роланд излезе последен, стиснал късо юздата на нервния, танцуващ кон.

– Вижте! – възкликна Кътбърт, все още без да забелязва застаналите буквално пред него и приятелите му мъже, и посочи на север. – Облак с формата на мечка! Добър знак за...

– Не мърдайте, красавци! – подвикна Фран Ленгил. – Даже не си повдигайте хубавите крачка!

Алан *беше* започнал да се обръща – от объркване, а не от нещо друго – и във въздуха отекна тихо пращане, като че множество сухи клончета се бяха счупили изведнъж. Звукът беше от предпазителите на револверите и мускетите.

– Не, Ал! – извика Роланд. – Не мърдай! – Отчаянието се надигаше в гърлото му като отрова и в очите му бликнаха гневни сълзи... но въпреки това остана неподвижен. Кътбърт и Алан също трябваше да са кротки – ако мръднеха, щяха да ги убият.

– Не мърдайте! – повтори.

– Мъдро, хубавецо! – Гласът на Ленгил се беше приближил, съпроводи го стъпки. – Сложете си ръцете зад гърба.

Две сенки обградиха Роланд, издължени от ниското утринно слънце. Съдейки по ширината на тази отляво, той прецени, че принадлежи на шериф Авери. Едва ли днес щеше да им сервира чай... Втората сянка сигурно беше на Ленгил.

– Побързай, Диърборн, или както там ти е името. Горе ръцете... сега ги сложи зад гърба си. Към вас са насочени оръжия и да знаеш, че животът ще си продължи и без теб, ако решиш, че е по-разумно да се занимавам с двама от вас, а не с трима.

„Не ни подценяват!“ – помисли си Роланд и за момент почувства извратена гордост. Заедно с нея го връхлетя и нещо като въодушевление. Но беше някак горчиво.

– Роланд! – гласът на Кътбърт трепереше от напрежение. – Роланд, недей!

Но нямаше друг избор. Роланд сложи ръце зад гърба си. Ръшър тихо и укорително изцвили – сякаш потвърждаваше, че всичко това е нередно – и пристъпи встрани към входа на землянката.

– Ще почувстваш метал около китките ти! – предупреди Ленгил.

Около китките на Роланд се стегнаха студени белезници.

– Добре – каза нечий друг глас. – Сега ти, синко.

– Проклет да си, ако го направя! – Кътбърт сякаш беше близо до истерия.

Чу се глух удар и приглушен болезнен стон. Роланд се обърна и видя Алан, приклеknал на колене, да притиска длан към челото си. По лицето му се стичаше кръв.

– Искаш ли да му прасна още един? – попита Джек Уайт, който държеше стар револвер, обърнат с ръкохватката напред. – Мога да го сторя, знаеш. Ръката направо ме сърби тази сутрин.

– Не! – извика Кътбърт с ужас и възмущение. Точно зад него стояха трима въоръжени нападатели и го наблюдаваха с нервна възбуда.

– Тогава се дръж като добро момче и си сложи ръцете отзад.

Кътбърт, все още преглъщайки сълзите си, се подчини. Заместник Брайдър му сложи белезниците. Другите двама изправиха Алан на крака. Той се олюля, но успя да се задържи прав, докато го оковаваха. Погледът му срещна този на Роланд и той се помъчи да се усмихне. В някои отношения това беше най-ужасният момент в цялата тази кошмарна сутрин. Роланд му кимна и си обеща никога повече да не допуска да го

сгачят по този начин, ако ще и да стане на хиляда години.

Тази сутрин Ленгил носеше шалче вместо вратовръзка, но Роланд с изумление забеляза, че е облечен в същия фрак, който беше сложил и на празненството за „добре дошли“ у кмета преди няколко седмици. До него, задъхан от възбуда, тревога и самовъзхищение, стоеше шериф Авери.

– Момчета – каза шерифът, – арестувани сте за нарушаване законите на Баронството. Обвинени сте в предателство и убийство.

– И кого сме убили? – мило попита Алан, а един от нападателите избухна в смях – дали от страх или просто от цинизъм, Роланд не можа да прецени.

– Кмета и неговия канцлер, както много добре знаете – отвърна Авери. – Сега...

– Как сте могли да го направите? – попита заинтригувано Роланд – говореше на Ленгил. – Меджис е родното ви място. Виждал съм гробовете на предците ви в градското гробище... Как можете да сторите това на родния си дом, сай Ленгил?

– Нямам намерение да ви давам обяснения точно на вас – каза Ленгил и погледна над рамото на Роланд. – Алварес, доведи му коня. Сръчни хлапенца като тези няма да имат проблеми да яздят с ръце зад гърба си...

– Не, кажи ми – настоя Роланд. – Не се дърпай, сай Ленгил – тези тук са твои приятели и наблизо няма вражески уши. Как можа да го направиш? Би ли удушил собствената си майка с нощницата ѝ, докато тя спи?

Ленгил стисна устни – не от срам или смущение, а от внезапно благовъзпитано отвращение – и се обърна към Авери:

– Добре им смазват езиците там в Гилеад, нали? Авери имаше пушка. Сега пристъпи напред към окования стрелец и я вдигна:

– Ей-сегичка ще го науча как се разговаря с джентълмени. Ще му избия глупостите от главата, само кажи, Фран.

Ленгил го задържа с уморено изражение.

– Не се прави на глупак. Не искам да го връщам в града напреки на седлото, освен ако не е мъртъв.

Авери свали пушката си. Ленгил се обърна към Роланд:

– Няма да живееш достатъчно дълго, за да извлечеш полза от съветите ми, Диърборн, но все пак ще ти дам един-два... Дръж се с победителите в този свят. И винаги проверявай накъде духа вятърът, тъй че да усетиш когато си смени посоката.

– Забравил си лицето на баща си, ти, богохулен малък червей! – ясно произнесе Кътбърт.

Това уязви фермера по начин, който забележката на Роланд за майка му не успя – пролича си по внезапната червенина, избила по хълтнатите му страни.

– Качвайте ги на седлата – изръмжа той. – Искам ги в килиите до час.

5

Метнаха Роланд толкова силно върху седлото на Ръшър, че едва не се прекатури от другата страна – щеше да падне, ако Дейв Холис не беше там да го подкрепи и да му пхне крака в стремето. Дейв нервни и малко смутено му се усмихна.

– Съжалявам, че те виждам тук! – промълви Роланд.

– Съжалявам, че се налага да съм тук – отвърна заместникът. – Ако се занимавахте с убийства, предпочитам да го бяхте сторили по-рано. И твоят приятел не е трябвало да бъде толкова самонадеян, та да оставя ясни доказателства – кимна към Кътбърт.

Роланд нямаше представа за какво говори Дейв, но това беше без значение. Беше само част от баснята, в която никой от тези тук не вярваше особено, включително Дейв.

Стрелецът използва коленете си, за да обърне Ръшър, и видя там, на портата между двора на Бар Кей и алеята към Големия път, да стои самият Джонас. Беше застанал до грамаден кон, носеше зелена широкопола шапка и сив плащ. В калъфа до дясното му коляно беше пхнатата пушка. Беше отметнал назад левия край на наметалото, за да разкрие кобура на револвера си. Бялата му коса, разпуснатата днес, се беше разпиляла по раменете му.

Свали шапката си и я размаха с учтив жест.

– Много добро изпълнение – каза. – Игра чудесно за някой, който доскоро е сукал от майчината си цицка.

– Дъртако – отвърна Роланд, – живял си твърде дълго! Джонас се усмихна.

– Би поправил това, ако можеше, нали? Мхм, убеден съм. – Погледна към Ленгил. – Вземи им играчките, Фран. Внимателно ги претърси за ножове. Трябва да имат и револвери, но не са в тях. Познавам малко повече тези гърмящи жезла, отколкото те си мислят. И не забравяй

смешната им прашка, за Бога. Щеше да отнесе главата на Рой с нея.

– Да не би да говориш за морковената тиква? – попита Кътбърт. Конят му танцуваше под него; Бърт се полюшваше като цирков ездач, който се опитва да запази равновесие. – Главата никога не би му липсвала. Топките – може би, но не и главата.

– Сигурно е така – съгласи се Джонас, наблюдавайки как прибират шпорите и късото копие на Роланд. Прашката беше затъкната в колана на Кътбърт, пъхната в калъфа, който сам ѝ беше направил. Рой Дипейп беше постъпил много добре, като не се беше пробвал да изпитва търпението на Бърт – Роланд знаеше, че приятелят му може да свали летяща птица от шестдесет метра. Кесията с железни топчета беше от лявата страна на Бърт. Брайдър взе и нея.

Докато обискът продължаваше, Джонас дружески се ухили на Роланд.

– Как е истинското ти име, хубавец? Не се опъвай – няма да ти навреди повече, ако си го признаеш, всички сме наясно, че скоро ще гушнеш букетчето.

Роланд не каза нищо. Ленгил погледна към Джонас и вдигна вежди. Онзи сви рамене и кимна по посока на града. Ленгил също кимна и посочи Роланд с кривия си показалец.

– Хайде, хлапе. Да поязим.

Роланд притисна хълбоците на Ръшър и конят тръгна към Джонас. Внезапно стрелецът усети нещо. Беше само предчувствие, идваше отникъде и отвсякъде – нямаше го преди секунда, а сега беше напълно осезаемо.

– Кой те изпрати на запад, червей? – попита, когато минаваше покрай Джонас. – Не може да е бил Корт, ти си твърде стар. Неговият баща ли беше?

Изражението на леко отегчение изчезна от лицето на Джонас. За един миг мъжът с бяла коса отново се превърна в момче: ужасено, засрамено и наранено.

– Да, бащата на Корт – виждам го в очите ти. И сега си тук, край Чистото море... Само дето всъщност ти си на запад. Душата на човек като теб никога не напуска запада.

Джонас извади оръжието си с такава скорост, че само опитният поглед на Роланд успя да проследи движението. Мъжете зад гърба му замърмориха – отчасти шокирани, отчасти удивени.

– Джонас, не бъди глупак! – изръмжа Ленгил. – Нали няма да го убиеш след като загубихме толкова време и положихме толкова усилия

да ги хванем живи.

Онзи въобще не го забеляза. Очите му бяха разширени. Ъгълчетата на устните му трепереха.

– Внимавай какви ги дрънкаш, Уил Диърборн – каза тихо и хрипливо. – Ще трябва много, много да внимаваш. Ще те застрелям като мръсно псе.

– Хубаво, стреляй – каза Роланд, изправи се гордо и погледна към Джонас. – Стреляй, нищожество! Стреляй, боклук такъв! Стреляй, изгнанико! Ще продължиш да живееш в изгнание и ще умреш както си живял!

За секунда-две беше убеден, че онзи наистина ще стреля – и почувства, че смъртта ще е приемлив край, заслужено наказание за унижение-то да бъдат заловени толкова лесно. Дори не си спомни за Сюзан. Всичко беше замряло в тази секунда, нито една птица не се обади, не появя дори вятър. Сенките на мъжете, които наблюдаваха сблъсъка, бяха като отпечатани в праха.

После Джонас наведе дулото на револвера си и го пъкна обратно в кобура.

– Закарайте ги в града и ги затворете! – обърна се към Ленгил. – И когато дойда, не искам дори косъм да е паднал от главите им. Щом можеш да се удържа да не убия този тук, ти можеш да се удържиш да не нараняваш останалите. Сега изчезвайте!

– Мърдайте! – подвикна Ленгил. Гласът му беше изгубил част от надутото превъзходство. Сега говореше като човек, който осъзнава (твърде късно), че участва в игра на покер, в която залозите са твърде високи за него.

Потеглиха. Роланд се обърна за последен път. Презрението, което Джонас съзря в тези студени очи, го нарани повече от бичовете, които бяха белязали гърба му преди години.

6

Когато се изгубиха от погледа му, Джонас влезе в землянката, издърпа дъската, под която се намираше малкият им арсенал, и намери само два револвера. Великолепният комплект с потъмнели ръкохватки – оръжието на Диърборн, най-вероятно – го нямаше.

„Ти си на запад. Душата на човек като теб никога не напуска запада! Ще живееш в изгнание и ще умреш както си живял!“

Джонас се съсредоточи и започна да разглобява револверите, които Кътбърт и Алан бяха донесли. Този на Алан изобщо не беше използван, като се изключи тренировъчната стрелба. Джонас излезе и хвърли частите. Хвърляше ги далеч колкото можеше, опитвайки се да забрави онзи леден поглед и шока от разкриването на тайната, за която си мислеше, че никой не знае. Рой и Клей подозираха, но дори и те не бяха убедени.

Преди слънцето да залезе, всеки в Меджис щеше да научи, че Елдред Джонас, белокосият отмъстител с татуиран на ръката ковчег, не е нищо друго, освен провалил се стрелец.

– *Ще живееш в изгнание и ще умреш както си живял!*

– Може би – промърмори и огледа изгорената къща без всъщност да я вижда. – Но ще живея по-дълго от теб, млади Диърборн, и ще умра много след като костите ти изгният в земята.

Качи се на коня и го обърна, дърпайки яростно юздите. Потегли към Ситго, където Рой и Клей щяха да го чакат; препускаше бързо, но очите на Роланд продължаваха да го преследват.

7

– Събуди се! Събуди се, сай! Ставай! Събуди се!

В началото думите сякаш идваха отдалеч, спускаха се като по магия до тъмното място, където се беше скрила. Дори когато към гласа се присъедини грубо разтърсване и Сюзан вече знаеше, че *трябва* да се събуди, това ѝ костваше огромно усилие.

Бяха минали седмици, откакто за последен път беше спала добре, и тя беше очаквала безсънието да я сполети и тази нощ... особено тази нощ. Беше лежала будна в луксозната си спалня в Сийфронт, въртеше се насам-натам, и най-разнообразни предчувствия – нито едно от тях добро – караха сърцето ѝ да се свива. Нощницата ѝ упорито се усукваше около бедрата ѝ. Когато стана да използва нощното гърне, свали проклетото нещо и го захвърли в ъгъла. Легна си гола.

В изхвърлянето на нощницата беше магията. Девојката заспа почти мигновено... „*потъна дълбоко*“ беше най-правилният израз: не приличаше на заспиване, а на пропадане в някаква бездънна черна бездна без сънища.

А сега този нахален глас! Тази нахална ръка, която я разтърсваше толкова силно, че главата ѝ се мяташе насам – натам по възглавницата. Сюзан се опита да избяга, свивайки колене до гърдите си и мърморейки

неясни протести, но ръката я последва. Разтърсването не престана, а гласът стана още по-настойтелен:

– Събуди се, сай! Ставай! В името на Костенурката и Мечката, събуди се!

Гласът на Мария. Сюзан не го беше разпознала от самото начало, понеже Мария явно беше разстроена. Никога не я беше виждала в подобно състояние, нито пък очакваше да я види. Но сега прислужничката като че ли се канеше да изпадне в истерия.

Сюзан седна. Толкова много неща – и всичките погрешни – се стовариха върху нея наведнъж, че беше неспособна да помръдне. Чаршафът се смъкна в скута ѝ, разголвайки гърдите ѝ.

Първото погрешно нещо беше светлината. Нахлуваше през прозореца по-силна от всякога... защото, осъзна тя, никога не беше оставала в тази стая до толкова късно. Богове, трябва да беше към десет, че дори и към обед.

Следващото погрешно нещо бяха звуците отдолу. Къщата на кмета обикновено беше спокойно местенце рано сутрин: преди обяд беше малко вероятно да чуеш нещо друго, освен конярите, извеждащи животните за утринните им упражнения, шък-шък-шък откъм Мигел, който мете двора – и неспирното буум-шшш на вълните. Тази сутрин се чуваха викове, плач, галопиращи коне и от време на време странен, горчив смях. Някъде навън – може би дори не и в това крило на къщата – Сюзан чу тропот на ботуши.

А най-погрешното нещо беше видът на самата Мария, с преbledнели страни и с разрошена коса. Навярно само силно земетресение може да я докара до това положение.

– Мария, какво става?

– Трябва да тръгваш, сай! Сийфронт не е сигурно място за теб сега. Твоята къща е най-добра. Като не те видях по-рано, помислих, че вече си си тръгнала. Избрала си лош ден да се успиваш.

– Да тръгвам ли? – попита Сюзан. Бавно издърпа чаршафа нагоре и се втренчи в Мария с разширени, сънени очи. – Какво искаш да кажеш?

– Обратно вкъщи! – Мария измъкна от вцепенените ѝ пръсти одеялото и този път го отметна чак до глезените ѝ. – Сега, госпожице, сега! Облича се и тръгва! Тези хлапета ги хванали, аха, но може би имат приятели! И какво, ако дойдат и те убият също?

Сюзан беше започнала да се надига. Но сега краката ѝ омекнаха и тя седна на леглото.

– Момчета? – прошепна. – Кои момчета са убили? Момчетата са

убили кои!

Беше доста далеч от правилната граматика, но Мария схвана въпроса ѝ.

– Диърборн и неговите приятелчета! – отвърна.

– И кого са убили?

– Кмета и канцлера! – Тя погледна към Сюзан със симпатия. – Сега ставай, казвам ти! И изчезвай! Това място е пълна лудница.

– Не биха направили такова нещо – каза Сюзан и едва се сдържа да не добави: „Това не беше в плана.“

– Сай Торин и сай Раймър са си мъртви, някой ги очисти. Викове-те се усилваха и се чу слаба експлозия, която не беше от бомбичка. Мария погледна в тази посока, после започна да хвърля на Сюзан дрехите ѝ.

– Очите на кмета, избодени от бедната му глава.

– Не биха направили това! Мария, познавам ги и...

– Аз, аз не знам за тях и хич не ме е грижа – но ме е грижа за теб. Обличай се и се махай, казвам ти.

– Какво е станало с тях? – Сюзан се сети нещо ужасно и скочи на крака, а дрехите паднаха около нея. Сграбчи раменете на Мария. – Убити ли са? Каж ми, че не са мъртви.

– Май не са. Чувам хиляди клюки и слухове, но ми се чини, че са в затвора. Само че...

Нямаше нужда да завършва мисълта си; погледът ѝ се отклони от Сюзан и този неволен жест (заедно с виковете) беше достатъчно красноречив. Не бяха мъртви все още, но Харт Торин беше обичан от народа и произхождаше от стар род. Роланд, Кътбърт и Алан бяха чужденци.

Все още бяха живи... но утре беше Жътва и утре вечер щеше да го-ри Жътвената кладя.

Сюзан побърза да се облече.

8

Рейнолдс, който по-добре познаваше Джонас, хвърли поглед към този, който се приближаваше към тях през гората от нефтени помпи, и се обърна към партньора си:

– Не му задавай никакви въпроси – не е в настроение за глупави разговори.

– Откъде знаеш?

– Няма значение. Просто си затваряй голямата уста.

Джонас се появи пред тях. Беше блед и замислен. Видът му все пак предизвика един въпрос от Дипейп, въпреки предупреждението на Клей:

– Елдред, добре ли си?

– Дали въобще някой е? – отвърна новодошлият и пак млъкна. Зад него няколко оцелели помпи на Ситго уморено пухтяха.

Накрая Джонас се взе в ръце и се поизправи на седлото.

– Товаренето вече трябва да е приключило. Казах на Ленгил и Авери да стрелят два пъти, ако нещо се обърка, но не съм чул стрелба.

– Ние също, Елдред – усърдно кимна Дипейп. – Нищо подобно.

Джонас се намръщи.

– Не бихте и могли – при целия този шум. Глупаци!

Дипейп прехапа устни, откри, че лявото стреме на седлото му има нужда от нагласяне и се наведе.

– Забелязаха ли ви, докато си вършехте работата, момчета? – попита Джонас. – Искам да кажа, докато пращяхте Раймър и Торин по дяволите.

Рейнолдс поклати глава.

– Свършихме го както трябва.

Джонас кимна, сякаш беше загубил интерес към темата и се обърна да огледа ръждясалите помпи.

– Може би хората са прави – каза едва чуто. – Може би Древните са дяволи! – Отново се обърна към тях: – Сега ние сме дяволите. Нали така, Клей?

– Както кажеш, Елдред! – съгласи се Рейнолдс.

– Казвам каквото мисля! *Ние сме* дяволите сега и, Бога ми, точно така ще се държим. Какво става с Куинт и онези нещастници там? – обърна глава към гористия хълм, където беше поставена засадата.

– Още са си на място, чакат заповедите ти! – каза Рейнолдс.

– Вече не ни тръбват. – Той мрачно го погледна. – Този Диърборн е хитро копеленце. Ще ми се да съм в Хамбри утре вечер, та да му пъхна горяща факла между краката. Едва не го гръмнах в Бар Кей. Щях да го направя, ако не беше Ленгил. Хитро малко копеленце, ето това е той...

Самонавиваше се. Лицето му ставаше все по-тъмно и по-тъмно, като че ли върху него се струпваха буреносни облаци. Дипейп, който най-сетне беше оправил стремето, хвърли нервен поглед към Рейнолдс. Клей не му отвърна. Пък и защо? Ако Елдред откачеше (Рейнолдс беше виждал това да се случва и преди), нямаше начин да се измъкнат от

обсега на оръжието му.

– Елдред, имаме още доста работа – каза го спокойно, но улучи право в целта. Джонас се надигна. Свали шапката си, окачи я на рога на седлото, като че ли то беше закачалка, и отсъстващо прокара пръсти през косата си.

– Мхм, добре казано. Отидете там. Кажете на Куинт да докара воллове да изтеглят онези два последни танкера до Висящата скала. Да вземе четирима със себе си и после да ги прати при Латиго. Останалите да се махат.

Рейнолдс прецени, че вече може да задава въпроси.

– Кога хората на Латиго ще бъдат там?

– Хора? – Джонас изсумтя. – Ще ти се, нали? Останалите от *хланетата* на Латиго ще бъдат при Висящата скала довечера, без съмнение с развети знамена, та всички койоти и улични кучета да ги забележат. Ще са готови да ни съпровождат утре към десет, струва ми се... Макар че ако са такива, за каквито ги мисля, хич няма и да си мръднат задниците. Хубавата новина е, че изобщо не ни трябват. Засега всичко върви отлично. Тръгвайте, подгонете онези да си вършат работата и се върнете – и то по-бързичко.

Джонас се обърна и погледна към хълмовете на северозапад.

– Имаме още работа, момчета – каза. – Колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще приключим. Искам по-скоро да изчистя праха на проклетия Меджис от шапката и ботушите си. Хич не ми харесва миризмата му.

9

Жената – Тереза Мария Долорес О'Шайвън – беше на четиридесет, заоблена, хубавичка, майка на четири деца, съпруга на Питър, коняр с весел характер. Продаваше пердета и драперии на Горния пазар; голяма част от по-важните и деликатни поръчки на Сийфронт минаваха през ръцете на Тереза О'Шайвън и семейството ѝ се издържаше доста добре. Въпреки че съпругът ѝ беше само каубой, кланът О'Шайвън живееше по начин, който по друго време и на друго място можеше да бъде наречен „средна класа“. Двете ѝ най-големи деца бяха пораснали и напуснали дома си, едното дори живееше извън Баронството. Третият син се надяваше да се ожени за голямата си любов. И само най-малката подозираше, че нещо не е наред с нейната мамичка, но дори и тя не би могла да

разбере колко близо е Тереза до пълната лудост.

„Скоро – помисли си Рия, наблюдавайки Тереза в стъкленото кълбо, – ще започне да го прави скоро, но първо ще трябва да се отърве от хлапето!“

В навечерието на Жътва не се провеждаха училищни занятия, а сергиите отваряха само за няколко часа. Следобед Тереза изпрати най-малката си дъщеря да занесе някакъв сладкиш. „Подарък за съседите“ – помисли си Рия, въпреки че не можеше да чуе беззвучните нареждания, които жената даваше на дъщеря си, докато ѝ нахлузваше плетената шапка чак до ушите. Пък и съседите да не се мотаят наблизко, това също беше причина – на нея ѝ трябваше време, нали Тереза Мария Долорес О'Шайвън, време да си върши къщната работа. Къщата беше голяма, имаше доста за чистене.

Рия се изкиска; кискането се превърна в пристъп кашлица. В ъгъла Мъсти ужасено погледна към старата вещица. Макар да не беше като скелета, в който господарката му се беше превърнала, котаракът също изглеждаше зле.

Момичето беше изпратено навън с пая под мишница; спря, за да погледне притеснено към майка си, след това вратата се хлопна под носа ѝ.

– Сега – изхриптя Рия. – На колене, жено, и на работа.

Но Тереза първо тръгна към прозореца. Когато остана удовлетворена от гледката – дъщеря ѝ мина през портите и пое надолу по Хай Стрийт, най-вероятно – тя се обърна. Отиде до масата и спря до нея, зяпайки със замечтан поглед в пространството.

– Не, не това сега! – нетърпеливо извика Рия. Вече не виждаше собствената си мръсна колиба, нито пък надушваше кошмарната смрад около себе си. Беше потънала в Магьосническата дъга. Беше при Тереза О'Шайвън, чиято къща беше най-чистото място в Меджис. Пък може и в целия Среден свят.

– Побързай, жено! – изкрещя. – Хващай се за работа!

Тереза като че я чу, разкопча пеньоара си, съблече го и го остави на един стол. Придърпа полите на своята чиста бяла риза над коленете си, отиде в ъгъла и се отпусна на четири крака като куче.

– Точно така, сърце мое! – извика Рия и почти се задави от кашлица и смях. – Върши си къщната работа сега и действай по-бързичко.

Тереза О'Шайвън наведе глава, отвори уста, изплези език и започна да облизва ъгъла. Ближеше го, както Мъсти лочи млякото си. Рия наблюдаваше това, шляпайки се по коляното, лицето ѝ се зачервяваше все

повече и тя се залюля насам-натам. О, Тереза й беше любимка! В продължение на часове щеше да пълзи на колене и да си фръцка задника във въздуха, докато облизва ъглите, сякаш произнася молитви към някакъв налудничав бог – дори не човешкия Исус – с молба за прошка един господ знае за какво, докато прави това, плаща своята епитимия. Понякога си порязваше езика и трябваше да спре, за да изплакне кръвта в мивката. Поне досега някакво шесто чувство я беше връщало в съзнание навреме, преди семейството ѝ да се върне, но Рия знаеше, че съвсем скоро лудостта ѝ ще се задълбочи още повече и някой ще я изненада. Може би щеше да стане точно днес – момиченцето щеше да подрани, може би за да вземе пари за забавления, и щеше да завари майка си на четири крака да ближе ъглите. О, каква бъркотия щеше да настъпи! Колко ѝ се искаше на Рия да види този момент. Как щеше да...

Внезапно Тереза О'Шайвън изчезна. Изчезна и вътрешността на хубавата ѝ малка къща. *Всичко* изчезна, загуби се сред вълни розова светлина. За пръв път от седмици магическото кълбо угасна.

Рия вдигна топката, стисна я с кривите си пръсти с дълги нокти и я разтърси.

– Какво ти става, гаден боклук? *Какво ти става!*

Топката беше тежка, а Рия беше много отслабнала. След две-три яростни разтърсвания кълбото почти се изплъзна от пръстите ѝ. Тя го притисна към шиешите останки от гърдите си.

– Недей! – промърмори. – Върни се, моля те. Рия си изпусна нервите, но вече е добре... нямаше намерение да те тръска и никога, никога не би те изпуснала, тъй че...

Млъкна и наклони глава, вслушана в шума отвън. Приближаваха се коне. Не, не се приближаваха: *тук бяха*. Трима ездаци, ако се съди по звука. Бяха се промъкнали до нея, докато е била погълната от заниманието си.

Момчетата? Онези ужасни хлапета?

Рия притисна топката към гърдите си с широко отворени очи и олигавени устни. Ръцете ѝ бяха толкова изгънели, че розовата светлина на кълбото прозираше през тях, очертавайки мъгляво тъмните ивици на костите.

– Рия! Рия от Къос!

Не, не бяха момчетата.

– Излез и ни дай онова, което ти поверихме.

По-лошо беше!

– Фарсън си иска собствеността. Дойдохме да я приберем.

Не бяха хлапетата, а Големите ковчези.

– Никога, мръсно пикало такова! – прошепна тя. – Никога няма да ми я вземеш!

Очите ѝ се стрелкаха насам-натам. С изсъхналата си, тресяща се глава, приличаше на болен койот.

Погледна към топката и от гърдите ѝ се изтръгна скимтене. Сега дори розовата светлина беше угаснала. Кълбото беше празно като око на труп.

10

От хижата се чу писък.

Дипейп ужасено се обърна към Джонас, побиха го тръпки. Викът не приличаше на човешки.

– Рия! – извика отново Джонас. – Донеси я тук, жено, и ми я дай! Нямам време да си играя с теб!

Вратата на къшурката се отвори. Дипейп и Рейнолдс измъкнаха револверите си, когато старата вещица пристъпи навън, примигвайки срещу ярката светлина като някой, прекарал целия си живот под земята. Държеше любимата играчка на Джон Фарсън високо над главата си. Из двора имаше достатъчно камъни, върху които би могла да я хвърли, а дори и да не улучеше нито един, кълбото сигурно щеше да се счупи.

Това беше лошо и Джонас го знаеше – има някои хора, които просто не можеш да заплашваш. Беше обърнал толкова внимание на хлапетата (които, по ирония на съдбата, беше успял да залови толкова лесно), че дори не се беше сетил да се притеснява за стъклената топка. А Кимба Раймър, човекът, който беше предложил Рия за пазач на Дъгата на Маерлин, беше мъртъв. Дали случайно не би могъл да му прехвърли цялата вина, ако нещо се обърка тук?

В този момент чу щракане – Дипейп беше освободил предпазителя на оръжието си.

– Махни го, идиот! – изръмжа.

– Ама виж я само! – простена Дипейп. – *Гледай я*, Елдред!

Той точно това и правеше. Вещицата в черната дреха май носеше трупа на отровната змия като огърлица. Беше толкова изпостеляла, че приличаше на ходещ, скелет. Само тук-там по черепа ѝ имаше кичури коса, а кожата се белеше. По бузите и челото ѝ се виждаха струпеи, а до ъгълчето на устата ѝ имаше белег като от ухапване на паяк. Джонас си

помисли, че това може да е херпес, но в действителност не го беше грижа какво точно е. Интересуваше го само фактът, че умиращата жена стискаше кълбото в дългите си треперещи ръце.

11

Слънчевата светлина така раздразни очите на Рия, че тя изобщо не видя насоченото към нея оръжие, а когато погледът ѝ се избистри, Дипейп вече го беше прибрал. Тя се взря в застиналите пред нея мъже – червенокосия, другия с палтото и стария белококс Джонас – и се закиска хрипливо. Страхувала ли се беше от тях, от тези могъщи мъже? Може би не знаеше причината. Бяха мъже, това беше всичко, просто мъже, а тя беше побеждавала подобни на тях през целия си живот. О, те си мислеха, че командват нещата, нали така – никой в Средния свят не те обвиняваше, че си забравил лицето на *майка* си – но всъщност бяха само мухълвовци: една тъжна песен беше достатъчна да ги разчувства, един поглед към разгопени цици да ги сваля на колене, ставаха още по-лесни за манипулиране просто защото вярваха, че са и силни, и мъдри, и хитри.

Кълбото беше потъмняло и колкото и да ненавиждаше тази тъмнина, това поне беше изчистило ума ѝ.

– Джонас! – провикна се. – Елдред Джонас!

– Тук съм, стара майко – каза той. – Желая ти дълги дни и приятни нощи!

– Я се разкарай с тези любезности, нямам време за глупости! – Рия пристъпи четири крачки напред и спря, все още вдигнала кълбото над главата си. Близо до нея изпод бурените се подаваше голям сив камък. Погледна към него, после към Джонас. Не изказа намеренията си на глас, но и нямаше нужда.

– Какво искаш? – попита той.

– Топката угасна! – каза вещицата, отговаряйки отчасти на въпроса му – През всичкото време, докато я пазах, беше жива – охо, дори когато не ми показваше неща, които да разбирам, беше жива, ярка и розова, – но угасна само като ти чу гласа. Не иска да тръгва с вас.

– Въпреки всичко ми е наредено да я взема. – Гласът на Джонас беше топъл и убедителен, не говореше по начина, по който приказваше на Корал. – Помисли в какво положение съм. Фарсън си я иска и кой съм аз, че да се опълчвам на желанията на човека, който ще бъде господар

на Средния свят щом Демонската луна изгрее догодина? Ако се върна без топката и кажа, че Рия от Къос е отказала да ми я даде, той ще ме убие.

– Ако се върнеш и му кажеш, че съм я строшила в грозното ти дърво лице, пак ще те убие – каза Рия. Вдигнатото нагоре кълбо се полюшваше застрашително. Нямах да е в състояние да го държи още дълго. Капки пот избиха на челото на Джонас.

– Да, майко! Но щом ще се изправам пред лицето на смъртта, предпочитам да отнеса проблема със себе си в ада. Теб, скъпа!

Тя изхриптя отново – гнусно подобие на смях – и кимна.

– И без друго няма да му върши работа на Фарсън без мен – каза. – То откри господарката си, струва ми се – ето защо угасна, щом те чу.

Джонас се зачуди колцина още са вярвали, че топката е предназначена за тях. Искаше му се да избърше потта от челото си преди да му потече в очите, но задържа ръцете на рога на седлото. Не си позволи да погледне нито към Рейнолдс, нито към Дипейп, и се надяваше да го оставят да се оправя както намери за добре. Тя балансираше и на психическия, и на физическия еквивалент на острието на бръснача. И най-малкото погрешно движение би я блъснало от едната или от другата страна.

– Намерило си е човека, който търси, а? – Стори му се, че е открил изход от ситуацията – ако имаше късмет, а може би и ако на нея ѝ беше останал малко. – И какво да правим в такъв случай?

– Вземете ме със себе си. – Лицето ѝ се сгърчи от ужасяваща алчност, изглеждаше като труп, който се опитва да киха. „*Не осъзнава, че умира*“ – помисли си Джонас.

– Вземете топката, но вземете и мен. Ще дойда с вас при Фарсън. Ще му стана гадателка и нищо няма да може да ни се опре, след като гадая съдбата ни. Вземете ме с вас.

– Добре! – каза Джонас. Точно на това се беше надявал. – Въпреки че Фарсън ще трябва да реши какво да прави след това с теб, не аз. Знаеш го, нали?

– Да.

– Отлично. Сега ми я дай. Ще ти я върна, щом я искаш, но първо трябва да се убедя, че е здрава!

Тя бавно отпусна ръце. Джонас не беше убеден, че дори в прегръдката ѝ кълбото е на сигурно място, но почувства облекчение. Рия му подаде топката и той се принуди да обуздава коня си, който отскочи назад.

Наведе се от седлото и протегна ръце към топката. Рия погледна

към него, старческите ѝ очи блестяха изпод гуреливите клепащи. Дори му смигна заговорнически.

– Знам какво ти е на ума, Джонас. Мислиш си: „Ще взема топката, ще измъкна пистолета си и ще я убия, нали?“ Само че ще *стане* лошо. Убий ме и топката никога няма да заблести за Фарсън. За някой друг, може би, някой ден... но не и за него. И дали ще те остави жив, ако му върнеш играчката и тя се окаже повредена?

Джонас вече беше обмислил това.

– Сключихме сделка, стара майко! Тръгваш на запад с топката... освен ако не умреш някоя нощ край пътя. Извини ме, че го казвам, но не изглеждаш много добре.

Тя се изкиска.

– По-добре съм, отколкото изглеждам. Ще изминат още много години, преди часовникът ми да спре.

„*Мисля, че грешиш, стара майко*“ – помисли си Джонас. Но не каза нищо, само протегна ръце към топката.

Тя я задържа още малко. Сделката беше уговорена и одобрена и от двете страни, но ѝ беше трудно да пусне топката. Алчен копнеж блестяше в очите ѝ като лунни лъчи през мъгла.

Той търпеливо почака, без да продума, с надеждата вещицата най-сетне да приеме реалността – ако пуснеше топката, щяха да имат някакъв шанс. Ако продължеше да я стиска, най-вероятно всички те, които стояха в каменистия буренясал двор съвсем скоро щяха да ритнат камбаната.

С въздишка тя най-сетне сложи топката в ръцете му. В мига, в който преминаваше от нейните в неговите длани, в дълбините ѝ проблясна розова искрица. В главата на Джонас се заби огнена игла... и през слабините му премина похотлива тръпка.

Като че от огромно разстояние той чу Дипейп и Рейнолдс да освобождават предпазителите на револверите си.

– Махнете ги! – сопна им се.

– Но... – Рейнолдс изглеждаше объркан.

– Мислят, че могат да измамят Рия – каза старицата и се изхили. – Добре, че повече от тях, Джонас май знаеш нещо, което приятелите ти не подозират.

Той знаеше нещо, наистина – колко опасно е гладкото стъклено кълбо. Можеше да го обсеби. И след месец щеше да изглежда като вещицата – изсъхнал и покрит със струпеи.

– Махнете ги! – изкрещя повторно.

Рейнолдс и Дипейп си размениха погледи и прибраха пистолетите в кобурите.

– Имаше калъф за това чудо! – каза Джонас. – Подплатена торба в кутията. Донеси го!

– Добре! – Рия недружелюбно му се ухили. – Но калъфът няма да те опази от топката, ако тя те поиска. Хич и не си мисли. – Огледа другите двама и се спря на Рейнолдс. – В сайванта имам каручка, както и два козела да я теглят. – Говореше на Клей, но погледът ѝ все се връщаше към топката, забеляза Джонас... пък и собствените му проклети очи бяха като залепнали за нея.

– Не ми давай заповеди – каза Рейнолдс.

– Тя не, но аз ще го направя! – озъби му се Джонас. Сведе поглед към топката, едновременно му се искаше и се страхуваше да види онази розова, жива светлина вътре... Но не. Беше студена и тъмна. Отново се втренчи в Клей. – Докарай каручката.

12

Рейнолдс чу бръмченето на мухите още преди да влезе в сайванта и се досети, че козлите на Рия никога повече няма да теглят каручката. Лежаха по гръб, подути и мъртви, с гъмжащи от червеи очни орбити. Беше невъзможно да се каже кога за последен път ги е хранила и поила Рия, но Рейнолдс реши, че е било поне преди седмица.

„Твърде е била заета, да зяпа в топката, за да се сети за тях – помисли си той, – и защо ли носи оная мъртва змия около шията си?“

– Не искам и да знам! – промърмори изпод вдигнатия пред носа си шал. Единственото, което му се *искаше* в момента, беше да се махне от това място.

Разгледа каручката. Беше боядисана в черно и нашарена със златни кабалистични знаци. Приличаше на фургона на панаирджийски шарлатанин; напомняше катафалка. Хвана я за стръките и я издърпа навън колкото можеше по-бързо. Дипейп щеше да довърши останалото, мътните го взели. Да впрегне коня си в каручката и да откара дъртата смрадлива вещица... къде? Кой знаеше въобще? Елдред, може би...

Рия в тръс изтича откъм колибата си. Носеше калъфа, в който ѝ бяха донесли топката.

Джонас се обади:

– Първо отиваме в Сийфронт. Ще бъде сигурно убежище за

топката, докато свърши празникът.

– Аха, Сийфронт, никога не съм ходила там – каза Рия. Когато стигна до коня на Джонас, отвори торбата. Джонас се поколеба малко, но сложи топката вътре. Чу се странен звук, когато тя падна на дъното – сякаш капна сълза.

Рия леко се усмихна.

– Може да срещна и Торин. Ако е тъй, ще намеря нещо хубаво да му покажа в топката на Добрия – нещо, което много-ого ще му хареса.

– Ако го срещнеш – каза Джонас, докато слизаше от седлото да помогне на Дипейп да запрегне коня си в черната каручка, – това ще бъде на едно място, където няма да ти трябва магия, за да виждаш надалеч.

Тя озадачено го изгледа, но леката усмивка отново плъзна по устните ѝ.

– Защо, да не би на нашия кмет да му се е случила случка?

– Може и да е! – съгласи се Джонас.

Тя се изкиска и скоро кискането ѝ прерасна в смях с пълно гърло. Все още се хилеше, когато тръгнаха на път, хилеше се и се поклащаше в малката черна каручка с кабалистична украса, сякаш беше Кралицата на мрака, седнала на трона си.

ОСМА ГЛАВА. ПЕПЕЛТА

1

Паниката е силно заразна, особено в ситуации, когато нищо не се знае и всичко върви с краката нагоре. Пътят на Сюзан надолу към дъното започна от Мигел, стария метач, който стоеше в средата на предния двор на Сийфронт. Беше притиснал към гърдите си метлата и тъжно гледаше ездачите, които сновяха напред-назад. Сомбрерото му се беше килнало на гърба му и Сюзан забеляза с ужас, че Мигел – обикновено сресан, чист и спретнат – носеше серапето си наопаки. Когато се обърна, по бузите му се стичаха сълзи. Това и опитите му да поздравява познатите ездачи, ѝ напомниха за детето, което веднъж беше видяла да стои на пътя на връхлитания го дилижанс. Баща ѝ беше дръпнал малкото встрани навреме; ала кой щеше да помогне на Мигел?

Тя се втурна към него. Един ездач премина в галоп толкова близко до нея, че едното стреме се плъзна по бедрото ѝ, а опашката на коня я удари по рамото. Тя нададе тих писък. Притесняваше се за Мигел, а

почти я бяха прегазили.

Този път се огледа внимателно и пое напред, след което бързо се дръпна, когато иззад ъгъла бясно зави натоварена каруца – първите няколко метра премина на две колела. Така и не можа да види какъв е товарът – беше завит с брезент, – но забеляза Мигел да тръгва към нея, все тъй прегърнал здраво метлата си. Сюзан отново се сети за детето пред дилижанса и изпищя. Мигел отскочи в последния момент, преди каруцата да прехвърчи през него.

Изтърва метлата, притисна бузите си с ръце, падна на колене и започна да се моли. Сюзан го загледа, след което хукна към конюшните без да се старее да се прикрива. Беше прихванала заразата, която щеше да обземе почти целия град до обяд и, въпреки че се помъчи спокойно да оседлае Пайлън (в друг ден наоколо биха се въртели най-малкото три конярчета, които да се хвърлят да помагат на хубавата сай), способността да мисли я напусна още когато смушка ужасения кон и препусна през вратите на конюшнитея.

Когато прехвърча покрай Мигел, не го забеляза. Не видя и останалите ездачи преди нея.

2

Препускаше по Хай Стрийт и забиваше упорито пети (добре, че немаше шпори) в хълбоците на Пайлън, докато конят направо полетя. Мисли, въпроси, възможни планове за действие... нищо такова не се появи в главата ѝ докато яздеше. Почти не забелязваше хората по улицата и беше оставила на Пайлън сам да си пробива път през тълпата. Единственото, което пулсираше в мозъка ѝ, беше неговото име – *Роланд, Роланд, Роланд* – беше като писък в съзнанието ѝ. Всичко се беше преобърнало с краката нагоре. Смелият малък *ка-тет*, образуван онази нощ на гробището, беше разбит, трима от членовете му бяха вкарани в затвора и не им оставаше много живот (ако все още *бяха* живи), последният беше объркан и загубен, полудял от ужас като птичка, случайно попаднала в стая.

Ако се беше оставила в плен на паниката, нещата можеха да се развият по доста различен начин. Но докато препускаше през центъра на града, премина покрай къщата, която беше делила с баща си и леля си.

Когато Сюзан се приближи, вратата се отвори и Кордилия, облечена в черно от глава до пети, се хвърли към улицата, давейки се от ужас

или смях. Може би и от двете едновременно. Образът ѝ проникна през мъглата от паника, обгърнала мозъка на Сюзан... но не защото беше познала леля си.

– Рия! – изпищя тя и дръпна юздите толкова яростно, че конят се подхлъзна, завъртя се и едва не падна по гръб. С това животът на господарката му най-вероятно щеше да приключи, но Пайлън успя да се удържи на задни крака. Сюзан се вкопчи във врата му, борейки се за живота си.

Кордилия Делгадо, която носеше най-хубавата си черна дреха и дантелена мантила на главата, застана пред коня като в собствената си гостна, без изобщо да забелязва копитата, които разсичаха въздуха на сантиметри от лицето и. В едната си ръка държеше дървена кутия.

Сюзан най-сетне забеляза, че това не е Рия, но грешката и беше обяснима. Леля Корд не беше слаба като Рия (е, поне засега) и беше поспретнато облечена (като се изключат мръсните ѝ ръкавици – защо леля ѝ си беше сложила ръкавици въобще, Сюзан не можа да разбере, нито пък защо са толкова изпоцапани), но лудостта в очите ѝ беше ужасяващо подобна на тази на Рия.

– Добър ти ден, госпожице Колко Съм Млада и Хубава – поздрави я с писклив, яростен глас и сърцето на Сюзан подскочи. Леля Корд направи реверанс и разпери полата си с една ръка. С другата придържаше кутийката към гърдите си.

– Накъде си тръгнала в този прекрасен есенен ден? Накъде си се забързала? Не и към любовник, чини ми се, щото единият е мъртъв, а другият скоро ще бъде.

Кордилия отново се засмя, разтегнатите ѝ устни разкриха големите ѝ бели зъби. Очите ѝ блестяха на слънчевата светлина.

„Откачила е – помисли си Сюзан. – Бедната! Бедната стара жена!“

– Ти ли насъска Диърборн? – попита леля Корд, примъкна се към хълбока на Пайлън и се втренчи в Сюзан със замъглени, фосфоресциращи очи. – Ти беше, нали? Охо! Може даже да си му дала ножа, дето го използва, след като си го целунала за късмет! Вий сте заедно в това – що не си признаеш? Признай поне, че си луда за това момче, щото знам, че е истина! Видях как го гледаш оня ден като седеше на прозореца – и как той те гледаше!

Сюзан каза:

– Щом искаш истината, ще ти я призная. Бяхме любовници. И ще бъдем мъж и жена след Края на годината!

Кордилия вдигна едната си мръсна ръкавица към небето, като че ли поздравяваше боговете. Изкрещя в налудничав триумф и се смя, докато махаше с ръка:

– И шъ се *женят*, мисли си тя! Оооооо! Не се съмнявам, че на олтара ще пиете от кръвта на жертвите си, нъл тъй? О, дяволице! Направо ми се плаче! – Но вместо да заплаче, тя отново се засмя – погребален вой към сляпото синьо лице на небето.

– Не бяхме планирали никакви убийства – каза Сюзан, прокарайки – макар и само в ума си – дистанцираща линия между убийствата в къщата на кмета и капана, който се бяха надявали да устроят на хората на Фарсън. – И той никого не е *убил*. Не, това е работа на твоя приятел Джонас, сигурна съм! Негов план и негова мръсна работа.

Кордилия пхна ръка в кутията, която държеше, и Сюзан разбра отведнъж защо ръкавиците ѝ са мръсни – беше ровила в огнището.

– *Проклинам те с тази пепел!* – изкрещя Кордилия и хвърли тъмен смрадлив облак към Сюзан. – *Проклинам ви на мрак, и двамата! Бъдете щастливи заедно, невернице! Вие, убийци! Вие, заговорници! Вие, лъжци! Вие, прелюбодейци! Вие, прокълнати и анатемосани!*

И при всеки крясък хвърляше нова шепа пепел. И с всеки крясък съзнанието на Сюзан се изчистваше и охлаждаше. Остана неподвижна и позволи на леля си да я посипва с пепел. Вече се бяха събрали зрители, които с жадни погледи следяха древния ритуал на проклятието (Шийми беше сред тях, с отворена уста и разширени очи), но Сюзан изобщо не им обърна внимание. Съзнанието ѝ отново ѝ принадлежеше, беше взела решение какво да прави и дори само заради това дължеше на леля си някаква благодарност.

– Прощавам ти, лельо! – каза простичко.

Кутията с пепел, която почти се беше изпразнила, се изплъзна от ръката на Кордилия, сякаш Сюзан я беше ударила.

– Какво? – прошепна. – Какво каза?

– Прощавам ти това, което стори на брат си, моя баща! За това, в което участваше.

Тя се наведе. Преди леля ѝ да може да отстъпи, Сюзан размаза пепелта по едната ѝ буза. Мръсотията се отпечата там като широк черен белег.

– Остави я – каза, – или я измий, все ми е едно – тъй или иначе ще я носиш докрай в сърцето си. Мисля, че вече е там. Сбогом.

– Къде си мислиш, че си тръгнала? – Леля Корд докосна пепелявата следа на лицето си с една ръка и се хвърли напред да сграбчи юздите на

Пайлън, но се препъна в кутията и едва не падна. Сюзан, все още наведена към леля си, я хвана за рамото и я изправи на крака. Кордилия се дръпна назад от нея, като че ли я докосна прокажен.

– Не при него! Няма да ходиш при него сега, ти, луда гъско!

Сюзан обърна коня си:

– Не е твоя работа. Това е край на отношенията ни с теб. Но запомни какво ти казах: ще се омъжа след Края на годината. Детето ни вече е заченато.

– Ти ще си омъжена утре вечер, ако идеш при него! Сгодена в дим, омъжена в огън, облечена в пепел! *Облечена в пепел*, чуваш ли ме!

Лудата тръгна към нея, олюлявайки се, но Сюзан нямаше повече време да я слуша. Денят отлиташе. Времето щеше да ѝ стигне за всичко, което беше намислила, но само ако действаше бързо.

– Сбогом – повтори и смушка коня. Последните думи на леля ѝ още звучаха в ушите ѝ: „*В пепел, чуваш ли?*“

3

Докато препускаше към Великия път, видя ездачи да идват срещу нея и се отклони от пътя. Това не беше подходящо време за среща със странници. Наблизо имаше стар хамбар и тя спря Пайлън зад него, погали го по врата и му прошепна да пази тишина.

На ездачите им отне повече време да я отминат, отколкото беше очаквала. Когато приближиха, разбра защо се бавят. Рия беше с тях, седеше в черна каручка с магически символи. Вещицата беше ужасяваща още когато Сюзан я видя в нощта на Целуващата луна, но тогава все пак приличаше на жена; това, което момичето видя, беше люлеещо се насам-натам в черната каручка и стиснало торба в скута си, безполово създание, покрито със струпеи, което повече приличаше на трол, отколкото на човек. Придружаваха я Големите ковчези.

– Към Сийфронт! – крещеше съществото в каруцата. – Напред, пълен напред! Тази нощ ще спя в леглото на Торин, знам си а-ааз. Ще спя и ще пикая в него, ако ми се прииска. Пълен напред!

Дипейп се обърна и я погледна с отвращение и страх.

– Затваряй си устата!

Вместо отговор последва нов пристъп на смях. Тя се полюшваше, притискаше с една ръка торбата в скута си и насочи към Дипейп другия си крив показалец с дълъг счупен нокът. При вида ѝ Сюзан се почувства

слаба и ужасена, тя усети паниката отново да се изкачва в гърлото ѝ – като някаква тъмна течност, която с удоволствие ще удави разума ѝ, ако получи и най-малката възможност.

Постара се да потисне ужаса си и да запази здравия си разум – нямаше никакво намерение да се превръща в онова, което беше преди малко, и в което щеше да се преобрази, ако се остави на паниката: обезумяла птичка в стая, блъскаща се в стените и пропускаща прозореца, през който е влязла.

Дори когато каруцата изчезна зад следващия хълм и от ездачите остана само вдигнатия във въздуха прах, тя продължаваше да чува безумния смях на Рия.

4

Сюзан достигна колибата сред Лошите треви около един. Известно време просто остана на гърба на Пайлън и само оглеждаше хижата. Нима те с Роланд бяха стояли тук преди по-малко от двадесет и четири часа? Бяха правили любов и градили планове... Беше ѝ трудно да повярва, но когато слезе от седлото и тръгна напред, празната кошница, в която беше донесла студено месо, потвърди събитията от вчера. Все още си стоеше върху масата.

Едва когато видя кошницата, осъзна, че не е хапвала нищо от предишната вечер – тъжна вечеря с Харт Торин, по време на която тя само беше ровичкала храната, твърде притеснена от погледа му. Е, бяха приключили с това завинаги, нали? И никога повече нямаше да ѝ се наложи да върви по дългия коридор в Сийфронт, чудейки се иззад коя врата ще изникне той като чудовище от кутийка, с алчни ръце и дебела, втвърдена мъжественост.

„Пепел – помисли си тя, – пепел и още пепел. Но не и ние, Роланд! Кълна се, скъпи, не и ние!“

Беше изплашена и напрегната. Опитваше се да подреди нещата, които следва да направи – в поредица от действия като онази, когато човек оседлава кон. Само че освен всичко друго, беше здраво шестнадесетгодишно момиче. Един поглед към кошницата я беше накарал да почувства глад.

Вдигна капака и видя върху двата сандвича с телешко да пълзят мравки. Изтръска ги и захапа сандвича. Хлябът беше доста изсъхнал, но тя въобще не забеляза.

Когато излапа всичко, отиде до северния ъгъл на колибата и премести кожите, които някой беше започнал да обработва и след това беше забравил. Под тях имаше дупка. Вътре, увити в мека кожа, бяха револверите на Роланд.

Ако нещо се провали, трябва да дойдеш тук и да ги занесеш на запад в Гилеад. Намери баща ми.

С леко, но искрено любопитство Сюзан се запита дали Роланд наистина очаква тя сляпо да хукне към Гилеад с нероденото им дете в корева си, докато той и приятелите му се пържат на Жътвената клада.

Извади единия револвер от кобура. Отне ѝ известно време да разбере как се зарежда, но накрая барабанът изскочи и тя видя, че във всяко гнездо има патрон. Върна го на мястото му и провери другия.

Скри ги, точно както Роланд, в навитото одеяло отзад на седлото, качи се на коня и отново пое на изток. Но не се насочи към града. Имаше още едно място, което трябваше да посети.

5

Около два из Меджис се разнесе слух, че Фран Ленгил ще произнася реч в градската заседателна зала. Никой не би могъл да каже откъде е тръгнала тази новина (беше твърде специфична и убедителна, за да я наричат клюка), но и никой не го беше грижа; просто си я предаваха един на друг.

Към три заседателната зала вече беше претъпкана, а над двеста души стояха отвън и шепнешком си предаваха думите на Ленгил. Корал Торин, която беше разнесла вестта за предстоящото изказване на Ленгил из „Почивка за пътника“, не беше там. Беше наясно какво се кани да каже Ленгил; всъщност дори беше подкрепила мнението на Джонас, че речта трябва да е колкото се може по-кратка и простичка. Нямахме нужда да предизвикват излишни вълнения – и без друго жителите на града щяха да се превърнат в неуправляема тълпа по залез... а тълпите винаги сами си избират водачи и то онези, които трябва.

Ленгил говореше, стиснал шапката си в ръка и с жътвен амулет на шията. Беше кратък, безцеремонен и убедителен. Повечето от присъстващите го познаваха от дълги години и не се усъмниха в нито една негова дума.

„Харт Торин и Кимба Раймър са били убити от Диърборн, Хийт и Стокуърт“ – каза Ленгил на събралите се мъже в дочени гащеризони и

жени с избелели ленени рокли. Причинителите на престъплението бяха разкрити, защото в скута на Торин открили уличаващ предмет – птичи череп.

Хората приветстваха това с мърморене. Повечето от слушателите бяха виждали черепа – окачен на седлото на Кътбърт или безгрижно повесен на врата му. Бяха се надсмивали над причудливия му навик. Сега си спомняха как се е смял заедно с тях и осъзнаваха, че вероятно се е забавлявал на съвсем друга шега. Лицата им потъмняха.

Оръжието, използвано за прерязването на гърлото на канцлера, продължи Ленгил, е принадлежало на Диърборн. Тримата млади мъже тази сутрин се били подготвили да избягат от Меджис. Мотивите им все още не бяха изяснени, но най-вероятно е ставало дума за конете. Ако е така, те са ги искали за Джон Фарсън, който, както се знае, плаща добре за хубави жребци – и то в брой. Накратко, бяха предали както родните си земи, така и Сдружението.

Ленгил беше настанил Руфус, сина на Брайън Хуки, на третия ред в залата. Сега, точно според плана, Руфус Хуки се провикна:

– Признаха ли си?

– Аха! – отвърна Ленгил. – Признаха си и двете убийства и говореха с гордост за това, точно тъй си беше!

Надигна се глухо мърморене. Като вълна се разнесе назад и навън, където тръгна от уста на уста: говорели гордо, даже надменно – нанесли коварните си удари посреднощ и говорели за това почти надменно.

Хората стискаха зъби и свиваха юмруци.

– Диърборн каза, че Джонас и приятелите му ги били видели и съобщили за тях на Раймър. Убили канцлера Раймър, за да му затворят устата и да приключат спокойно работата си, – а Торин ликвидирали да не би Раймър да му е казал нещо.

Това беше пълна безсмислица, беше отбелязал Латиго. Джонас се беше ухилил и беше кимнал:

– *Не, няма никаква логика в тази история, но това Е без значение.*

Ленгил се подготви да отговаря на въпроси, но никой не го попита нищо. Хората мърмореха, погледите им бяха мрачни, разнесе се тихо дрънчене на жътвени амулети, когато публиката се изправи на крака.

Момчетата бяха в затвора. Ленгил не каза какво ще се случи с тях – и отново никой не го попита. Съобщи, че някои от предвидените за следващия ден забавления – игри, състезанията по езда, надбягванията с пуйки, конкурсът за украса на тиква, борбата в кал, отгатването на гатанки и танците – са били отменени предвид настъпилото нещастие.

Най-важните празнични състезания, разбира се, щели да се проведат, както е било винаги и както трябва да е: конкурсите за крави и други домашни животни, надбягването с коне, надстригването на овце; също и търговете – за коне, прасета, крави и овце. И огънят щеше да бъде запален както си му е редът, когато луната изгрее. Празничният огън и изгарянето на плашилата. *Чарю трий* беше краят на Жътвения празник и тъй си е било открай време. Нищо не би могло да го отмени до свършека на света.

– Огънят ще гори и плашилата ще пламтят с него! – заяви Джонас.
– Това е всичко, което ще съобщиш.

И беше прав, както забеляза Ленгил. Беше изписано на лицата им. Не само решението да постъпят правилно, но и някакво подличко очакване. Червеноръките плашила бяха само останки от старите обичаи. Те бяха част от церемонията. От поколения древните церемонии не бяха прилагани (освен от време на време в тайни храмове), но когато светът се промени, старите обичаи се възродиха.

„*Бъди кратък*“ – каза Джонас и това се оказа отличен съвет. Не беше човек, който Ленгил би желал да се мотае наоколо в мирно време, но бе полезен при подобни събития.

– И дано боговете ви дадат мир! – каза той, отстъпи назад и скръсти ръце, за да покаже, че е свършил. – Нека боговете дадат мир на всички ни.

– Дълги дни и приятни нощи – отвърнаха всички в хор. След това се обърнаха и си тръгнаха да вършат делата, с които хората винаги се занимават в следобеда преди Жътва. Мнозина от тях, помисли си Ленгил, щяха да отидат в „Почивка за Пътника“ или в хотел „Бейвю“. Вдигна ръка и потри челото си. Мразеше да говори пред хора – и точно днес му беше особено неприятно, – но реши, че се е получило добре.

6

Тълпата безмълвно се разпръсна. Повечето от зяпачите, както Ленгил бе предвидил, се насочиха към баровете. Пътят им минаваше покрай затвора, но малцина погледнаха натам... Верандата беше празна (запазена беше за червеноръкото плашило, скрито в килера на шериф Авери), а вратата беше отворена както обикновено в горещите и слънчеви следобеди. Момчетата бяха вътре, нямаше ни най-малко съмнение, но нямаше следа от каквато и да е охрана.

Ако хората, които се спускаха по хълма, се бяха сетили, можеха да измъкнат Роланд и приятелите му без никакви проблеми. Вместо това минаваха с наведени глави, без да разговарят, упътени към очакващите ги питиета. Днес не беше решаващият ден.

Утре обаче...

7

Недалеч от Бар Кей Сюзан видя нещо на хълма, което я накара да изтърве юздите и да зяпне от изумление. Далеч на запад група каубои беше обградила най-големия табун на Ската, който тя някога беше виждала: там имаше най-малко четиристотин коня.

Каубоите не ги насочваха отвъд Ската: табунът, толкова голям, че се носеше по тревата като сянка на облак, отиваше на запад, към Висящата скала.

Сюзан беше вярвала на всичко, което казва Роланд, но тази гледка я накара да реагира също като баща си.

Конете, разбира се!

– Мръсници! – промърмори тя. – Проклети конекрадци!

Обърна Пайлън и препусна към изгорялото ранчо. От дясната ѝ страна сянката ѝ ставаше все по-дълга. Над главата ѝ Демонската луна призрачно сияеше в дневното небе.

8

Притесняваше се да не би Джонас да е оставил пазачи в Бар Кей – така и не разбра защо не го е направил, но страхът ѝ се оказа безпочвен. Ранчото беше празно, както беше от пет-шест години, след като огънят го беше изравнил със земята. Въпреки това забеляза следи от сутрешния сблъсък и когато влезе в землянката, където момчетата бяха спали, веднага съзря зейналата в пода дупка. Джонас не си беше направил труда да я прикрие, след като беше прибрал оръжията на Алан и Кътбърт.

Мина по пътеката между наровете, приклепна и надникна в дупката. Беше празна.

Поколеба се, гледайки към трите легла. Кое ли беше на Роланд? Предположи, че би могла да отгатне – обонянието щеше да ѝ подскаже, чудесно познаваше миризмата на кожата и косата му, – но си помисли,

че е по-добре да потисне подобни чувства. Сега трябваше да бъде твърда и бърза – да действа, без да губи време.

„Пепел“ – прошепна леля Корд едва чуто. Сюзан тръсна нетърпеливо глава да прогони гласа ѝ и излезе навън.

Нямаше нищо зад сградата, нито пък в тоалетната или някъде наоколо. Обиколи старата кухня и там откри онова, което търсеше – сложно наяве, без никакъв стремеж да бъде скривано: двете бъчвички, които тя лично беше сложила на гърба на Капричозо.

Споменът за мулето ѝ напомни и за Шийми с изпълненото му с надежда момчешко лице. „Искам да получа една целувчица за fin de асо от теб, точно това искам.“

Шийми, чийто живот беше спасен от „господин Артър Хийт“. Шийми, който беше рискувал да си навлече проклятието на вещицата, като даде на Кътбърт бележката, предназначена за леля ѝ. Шийми, който беше примъкнал бъчвичките тук. Бяха покрити със сажди за камуфлаж и тя си изцапа ръцете и полата, докато ги отваряше – още пепел. Но бомбичките си бяха вътре: кръглите, с размер на юмрук и по-малките „женски пръсти“.

Натъпка джобовете си и взе допълнително в шепите си. Изсипа ги в дисагите си и погледна към небето. Беше около три и половина. Искаше да се прибере в Хамбри след здрачаване и това означаваше, че трябва да изчака поне час. Щеше да ѝ остане време и за размисъл.

Върна се в землянката и лесно намери леглото на Роланд. Коленичи до него като дете, което се готви за вечерната си молитва, притисна лице във възглавницата и дълбоко вдъхна аромата му.

– Роланд! – каза с приглушен глас. – Колко те обичам! Колко много те обичам, скъпи!

Просна се на леглото му и се загледа през прозореца. Следеше как светлината отслабва. По едно време вдигна ръка към лицето си, разглеждайки пепелта по пръстите си. Запита се дали да не отиде до помпата пред готварницата и да се измие, но реши да не го прави. Нека пепелта остане. Те бяха *ка-тет*, съставен от хора, които са силни и в действие, и в любовта.

Нека пепелта остане и си свърши работата.

обичаше да казва Пат Делгадо. – *Страшно пунктуално е това момиче!*“

И в нощта преди Жътва това си остана вярно. Сюзан подмина родната си къща и продължи към „Почивка за Пътника“ малко след като слънцето се беше скрило зад хълмовете, изпълвайки Хай Стрийт с плътни тъмни сенки.

Улицата беше почти опустяла, макар че беше нощта преди Жътва. Оркестърът, който свиреше в „Зеленото сърце“ всяка нощ през последната седмица, го нямаше; от време на време се чуваха гърмежи на фишеци, но не и смехът и писъците на децата; само няколко от множество то пъстри фенери бяха запалени.

От почти всяка веранда се пулеше по едно плашило. Сюзан потръпна под погледа на празните им очи.

Всичко си беше почти както обикновено в кръчмата. Коневръзите бяха претъпкани (още коне бяха вързани за перилата пред магазина от другата страна на улицата) и от прозорците се лееше светлина – толкова много прозорци и светлина, че странноприемницата приличаше на самотен кораб в тъмното море, – но не се чуваха обичайните викове и тоскове, а само игривите звуци, изливащи се от пианото на Шеб.

Добре си представяше клиентите – бяха стотина, а може би и повече, – които просто се мотаят насам-натам и пият. Не разговарят, не се смеят, не играят на зарове и не обсъждат резултатите от играта. Момичетата стоят без работа, никой не иска жътвени целувки, никой не се впуска в спорове, които завършват с юмручна схватка. Хората се веселяха близо до мястото, където бяха затворени възлюбеният ѝ и приятелите му. Хората нямаше да предприемат нищо друго тази нощ, освен да пият. Ако имаше късмет... ако беше смела и късметлийка...

Когато остави Пайлън пред кръчмата, някой се размърда в сенките. Тя се вцепени, но първите оранжеви лъчи на луната осветиха лицето на Шийми. Девојката се отпусна – дори се засмя, по-скоро на себе си. Той беше част от техния *ка-тет*.

– Сюзан! – прошепна младежът, свали сомбрерото и го притисна към гърдите си. – Чаках те.

– Защо?

– Щото знаех, че ще дойдеш. – Той погледна към кръчмата – тъмен силует, откъдето се лееше яростна светлина върху площада. – Отиваме да освободим Артър и другите, нали?

– Надявам се.

– Трябва да го направим. Хората вътре не приказват, няма нужда да си говорят. Знаят го, Сюзан, дъще на Пат, просто го *знаят*.

– Вътре ли е Корал? – попита тя.

Шийми поклати глава.

– Отиде в къщата на кмета. Каза на Стаили, че ще помага да подготвят телата за погребението вдругиден. Мисля, че Големите ковчези потеглят и тя ще тръгне с тях. – Вдигна ръка и изтри сълзящите си очи.

– Мулето ти, Шийми...

– Оседлано е, сложих му дългата юзда.

Тя смаяно го зяпна.

– Как се досети, че...

– Точно както разбрах, че идваш, Сюзан-сай. Просто си знаех. – Той сви рамене и добави: – Капи е отзад. Вързах го за помпата.

– Отлично! – Сюзан порови в дисагите си и извади от малките бомбички. – Ето. Вземи няколко от тези. Имаш ли кибрит?

– Аха. – Не я попита нищо, просто напъха фишеците в предния си джоб. А тя, която никога не беше минавала през люлеещите се врати на „Почивка за пътника“, го попита:

– Какво правят с палтата и шапките си, и с наметалата си, когато влизат в кръчмата? Сигурно ги свалят, пиенето здравата загрява.

– О, да. Слагат ги на една дълга маса точно зад вратата. А когато си тръгнат, спорят кое на кого е.

Девојката кимна, обмисляйки бързо нещата. Шийми стоеше пред нея и все още притискаше сомбрерото към гърдите си – беше я оставил да прави онова, което той не можеше... или поне не по обичайния начин. Накрая тя отново вдигна глава:

– Ако ми помогнеш, Хамбри ще бъде затворен за теб... както и Меджис... и цялата Външна арка. Ще трябва да тръгнеш с нас, ако се измъкнем. Схващаш ли?

Очевидно я беше разбрал, защото лицето му грейна.

– Аха, Сюзан. Да тръгна с теб и Уил Диърборн, и Ричард Стокуърт, и най-добрия ми приятел, господин Артър Хийт. Да ида във Вътрешността. Ще видим сгради, и статуи, и жени в рокли като приказни принцеси, и...

– Ако ни хванат, ще ни убият.

Усмивката му помръкна, но в очите му нямаше сълзи.

– Аха, шъ ни убият, ако ни хванат, сигурно е.

– Въпреки това ще ми помогнеш, така ли?

– Капи е оседлан – повтори Шийми. Тя прие думите му за достатъчно категоричен отговор. Наведе се, стискайки с една ръка пръстите му, а с другата рога на седлото си – и го целуна по бузата. Той й се

усмихна.

– Ще дадем всичко от себе си, нали? – попита го.

– Аха, Сюзан, дъще на Пат! Ще дадем всичко от себе си за своите приятели! Всичко от себе си!

– Чуй какво ще ти кажа.

Започна да му обяснява, а той внимателно я слушаше.

10

Двадесет минути по-късно, когато подпухналата оранжева луна се издигна над градчето като бремна жена, катереща стръмен хълм, един самотен каубой поведе мулето си по Хил Стрийт към канцеларията на шерифа. Хил Стрийт беше потънало в сенки. Около „Зеленото сърце“ имаше светлина, но дори паркът (който в предишните години по това време беше претъпкан, шумен и ярко осветен) беше почти празен. Повечето сергии бяха затворени, а от тези, които работеха, някакъв оборот правеше само гадателят. Тази нощ всички предсказания бяха лоши, но хората въпреки това идваха – не бяха ли се осланяли винаги на надеждата за по-щастливо бъдеще?

Каубоят носеше плътно наметало. Дори ако той имаше женски гърди, не се виждаха. Носеше и огромно, втвърдено от пот сомбреро; ако имаше женско лице, то изобщо не се забелязваше. Чуваше се само глас, напяващ „Безгрижна любов“.

Към седлото на мулето беше завързан огромен денк с парцали или някакви дрехи, въпреки че в стъпяващия се мрак беше трудно да се прецени. Най-интересното от всичко беше онова, което се поклащаше на врата на мулето като необикновен жътвен амулет – две сомбрера и широкопола пастирска шапка, окачени на едно въже.

Когато каубоят приближи канцеларията на шерифа, престана да си тананика. Мястото щеше да изглежда изоставено, ако не беше лъч светлина, процеждащ се през един от прозорците. На кола на верандата се поклащаше смешно плашило, навлечено с една от куртките на Херк Авери и с тенекиена звезда на гърдите. Не се забелязваха пазачи; нямаше никакъв знак, че тримата най-мразени мъже в Меджис са заключени вътре. Напротив, от сградата едва чуто се разнасяше подрънкване на китара.

То беше заглушено от тихата пукотевица на фишеци. Каубоят погледна през рамо и забеляза човека, който му махна. Кимна, махна му в

отговор и върза мулето за коневърза.

11

Вратата се отвори – никой не си беше дал труда да я заключва, – когато Дейв Холис се опитваше, най-малкото за стотен път, да изсвири припева на „Капитан Майлс“. От другата му страна шериф Авери седеше облегнат на креслото си със скръстени на шкембето ръце. Мижава лампа осветяваше стаята.

– Продължавай в този дух, заместник Дейв, и няма да ни се наложи да преживеем екзекуцията – каза Кътбърт Алгууд. Беше застанал до вратата на една от килиите и стискаше решетките. – Ще се самоубием, само и само да не слушаме дрънкането ти.

– Млъквай, червей! – изръмжа шерифът. След като хубаво се беше навечерял с четири пържолки, лениво обмисляше как точно ще разкаже на брат си (и на неговата жена, която беше доста хубавка) в съседното Баронство за днешния героичен ден. Ще трябва да бъде скромнен, но при все това да им внуши, че е изиграл главната роля, че ако не е бил той, тримата млади негодници щяха да са...

– Поне недей да пееш – помоли Кътбърт. – Ще направя пълни самопризнания за убийството на Артър Илд, ако щещ, само недей да пееш!

От лявата страна на Бърт Алан беше седнал по турски на нара си. Роланд лежеше на своя с ръце под тила, зазяпан в тавана. Но шом бравата шракна, моментално седна. Сякаш точно този звук беше очаквал.

– Сигурно е Брайдър – каза заместник Дейв и със съжаление остави китарата. Не му харесваше да е на пост тук и си умираше от желание да го сменят. Шегите на Хийт бяха най-ужасното нещо – продължаваше да се шегува пред лицето на смъртта.

– Струва ми се, че по-скоро е някой от тях – отвърна шериф Авери. Имаше предвид Големите ковчези.

Всъщност и двамата грешаха. Влезе каубой, наметнат със серапе, което му беше твърде голямо (краищата му направо забърсваха пода, когато се намъкна в стаята и затвори вратата). Шапката му закриваше очите. Според Херк Авери младежът приличаше на истинско плашило в каубойски дрехи.

– Здравсти, страннико – каза той и понечи да се усмихне... защото това явно беше нечия шега, а Херк Авери схващаше шегите не по-зле от

всеки друг. Особено след четири пържоли и планина пюре. – Как си? К'во те води...

Каубоят беше затворил вратата с една ръка, другата държеше под серапетото. Когато я извади, несигурно стискаше пистолет, който тримата затворници разпознаха веднага. Авери се втренчи в оръжието, усмивката му помръкна. Ръцете му се отпуснаха. Машинално свали крака от бюрото.

– Леко, партньоре! – промълви. – Да си поприказваме първо.

– Отваряй килиите! – каза с груб, пресилено басов глас. Навън, нечути от никого освен от Роланд, изгърмя цяла поредица бомбички.

– Ще ми е трудничко да го направя – каза Авери, отваряйки с крак най-долното чекмедже на бюрото си. Там държеше няколко револвера. – Хич и не знам дали това чудо е заредено, но не мисля, че чакал като теб...

Непознатият насочи пистолета си към бюрото и дръпна спусъка. Трясъкът беше оглушителен в малката стая, но Роланд си помисли – надяваше се, – че тъй като вратата е затворена, навън ще прозвучи като някой от фишеците.

„Браво – помисли си той. – О, *браво, моето момиче – но бъди внимателна! За Бога, Сю, внимавай!*“

Куршумът улучи ръба на бюрото и откърти голяма треска. Авери изпищя и падна. Кракът му се закачи под чекмеджето, то се отвори и се преобърна, а револверите се разпиляха по пода.

– Сюзан, внимавай! – изкрещя Кътбърт. – Дейв, не!

В края на живота му не страхът от Големите ковчези, а дългът ръководеше Дейв Холис, който се беше надявал да стане шериф на Междис, когато Авери се оттегли (и понякога казваше на жена си Джуди, че ще е по-добър шериф, отколкото Дебелакът някога е сънувал да бъде). Забрави, че сериозно беше умувал върху начина, по който заловиха момчетата, както и върху това какво са или не са направили. Единственото, за което се сети в този миг, беше, че са затворници и не бива да бъдат отвлечани, ако може да се предотврати по някакъв начин.

Хвърли се към каубоя като възнамеряваше да изтръгне оръжието от ръцете му и да го застреля, ако се наложи.

12

Сюзан се беше втренчила в ръба на бюрото и беше забравила за

всичко друго в изумлението си – толкова голяма вреда беше нанесла само с едно свиване на пръста! – когато отчаяният вик на Кътбърт я изтръгна от вцепенението ѝ.

Хвърли се към стената и, без да губи време да разсъждава, дръпна спусъка. Последва нова експлозия и Дейв Холис – младеж, който беше само с две години по-възрастен от самата пея – беше отхвърлен назад с димяща дупка на гърдите си. Очите му бяха широко отворени и пълни с изумление. Монокълът му беше увиснал на черната копринена лента. С единия си крак закачи китарата и я събори на пода с трясък, който прозвуча почти толкова кошмарно, колкото мелодията, която се беше опитвал да изсвири преди малко.

– Дейв! – прошепна тя. – О, Дейв, съжалявам, какво направих!

Той се опита да се надигне и падна по лице. Дупката, която се виждаше на гърдите му, беше малка, но тази, към която тя гледаше сега, беше огромна и ужасяваща, цялата черна и червена, и разкъсаните краища на дрехата му... като че ли тя го беше наръгала с голям нажежен шиш.

– *Сюзан, внимавай!* – изкрещя Роланд.

Авери, който беше застанал на четири крака, я сграбчи за глезените и я дръпна. Тя падна по гръб и се озова лице в лице с неговата жабешка физиономия и със смърдящата на чесън дупка, която му служеше за уста.

– Богове, ти си *момиче!* – прошепна той. Сюзан отново дръпна спусъка на оръжието, подпалвайки предницата на серапето си и пробивайки дупка в тавана. Отгоре се посипа мазилка. Лапите на Авери се стегнаха около гърлото ѝ и дъхът ѝ секна. Някъде отдалеч Роланд крещеше името ѝ.

Тя имаше още една възможност.

Може би.

„*Една ти стига, Сю* – каза баща ѝ. – *Едничка е всичко, което ти трябва, скъпа!*“

Тя заби дулото на револвера в тлъстините под гушата на шериф Авери и дръпна спусъка.

Касапницата беше страхотна.

13

Главата на Авери падна в скута ѝ, тежка и мокра като къс сурово месо. Тя почувства нарастваща горещина. С въглчето на окото си

забеляза жълти пламъци.

– На бюрото! – извика Роланд, блъскайки вратата на килята си толкова силно, че издрънча в рамката. – Сюзан, каната!

Изблъска главата на мъртвеца от коленете си, изправи се и залитна към бюрото. Предницата на серапето ѝ гореше. Подушваше отвратителната миризма и благодари на боговете, че докато чакаше да се стъмни, беше имала време да стегне косата на тила си.

Каната беше почти пълна, но не с вода – тя ясно усети сладко-киселата смрад на ябълкова ракия. Заля се цялата и пламъците изсъскаха, когато течността попадна върху тях. Смъкна серапето (прекалено голямото сомбреро също падна) и го хвърли на пода. Погледна още веднъж към Дейв, хлапето, с което беше израсла и което навремето беше целувала пред входа на Хуки.

– Сюзан! – грубо и настоятелно подвикна Роланд. – Ключовете! Побързай!

Тя грабна връзката от гвоздеа на стената. Първо отиде при килята на Роланд и слепешката ги пхна през решетките. Въздухът беше натежал от миризмата на барут, горяща вълна и кръв. Стомахът ѝ безпомощно се свиваше при всяко вдишване.

Роланд подбра правилния ключ и го пхна в ключалката. След секунда вече беше навън и я стисна в прегръдките си. Сълезите ѝ потекоха. След още секунда Кътбърт и Алан също бяха на свобода.

– Ти си истински ангел! – възкликна Алан и на свой ред я прегърна.

Девојката заплака по-силно. Връчи оръжието на Роланд.

– С него играехме заедно като деца! Беше от добрите – никога не ме дърпаше за плитката и не ме блъскаше – като порасна, стана добър човек. А сега го убих – кой ще каже на жена му?

Роланд отново я взе в прегръдките си.

– Стори каквото трябваше! Ако не го беше убила, щяхме да сме мъртви. Знаеш го, нали?

Тя кимна и се притисна към него.

– За Авери не съжалявам толкова, но Дейв...

– Ела! – каза Роланд. – Някой може да разпознае изстрелите дори в тази пукотевица! Шийми ли хвърля бомбички?

Тя кимна.

– Приготвил ви е дрехи. Шапки и наметала.

Сюзан побърза към вратата, отвори я и се огледа в двете посоки, след което изчезна в мрака.

Кътбърт взе изгорялото серапе и закри с него лицето на Дейв.

– Лош късмет, партньоре! – каза тъжно. – Озова се между чука и наковалнята. Мисля, че в действителност не беше от лошите.

Сюзан отново влезе вътре, натоварена с откраднатите вещи, които беше вързала за седлото на Капи. Шийми вече беше поел към следващата си задача.

– Откъде взе всичко това? – попита Алан.

– От „Почивка за пътника“. Шийми свърши голямата работа. Хайде, побързайте!

Кътбърт им раздаде шапките. Ролан и Алан вече бяха наметнали серапетата – с шапките, нахлупени над очите им, приличаха на обикновени каубои.

– Къде отиваме? – попита Алан, когато излязоха на верандата. Улицата все още беше тъмна и пуста, изстрелите не бяха привлекли внимание.

– Започваме с Хуки! – каза Сюзан. – Там са конете ви!

Тръгнаха заедно по улицата. Шийми беше взел мулето със себе си. Сърцето на Сюзан биеше бързо и тя чувстваше, че по челото ѝ тече пот, но въпреки това ѝ беше студено. Независимо с каква цел беше стреляла, това си бяха убийства – беше прекъснала два живота тази вечер и бе пресякла граница, през която нямаше как да се върне. Беше го направила за Роланд и знаеше, че е постъпила правилно.

Бъдете щастливи заедно, неверници, заговорници, убийци. Проклинам ви с пепелта!

Хвана Роланд за ръката, сетне погледна към Демонската луна, чието гримасническо лице сега преминаваше от холерично червено-оранжево към сребристо. Помисли си, че когато беше убила бедния изпълнителен Дейв Холис, беше платила за любовта си с най-скъпото си нещо – със своята душа. Ако той я изоставеше сега, проклятието на леля ѝ щеше да се изпълни, защото от нея щеше да остане само пепел.

ДЕВЕТА ГЛАВА. ЖЪТВА

1

Когато влязоха в конюшната, в един от боксовете се размърда някаква сянка. Роланд, който беше препасал колана с револверите си, мигновено ги измъкна. Шийми го погледна с несигурна усмивка, очите му светнаха от щастие и той се затича към тях.

Роланд прибра оръжията и се приготви да прегърне момчето, но Шийми претича край него и се хвърли в обятията на Кътбърт.

– Кротко, кротко – каза Кътбърт, като първо отстъпи комично назад, сетне вдигна Шийми. – Ще ме събориш, хлапе.

– Тя тъ е измъкнала! – извика Шийми. – Знаех си, че ще успее! Добрата малка Сюзан! – Обърна се да погледне към нея. Все още беше бледа, но горе-долу беше дошла на себе си. Шийми отново се извърна към Кътбърт и го целуна по челото.

– Кротко – повтори Бърт. – За какво е всичко това?

– Щото те обичам, добричък ми Артър Хийт! Ти ми спаси живота!

– Е, може и да съм – каза Кътбърт и се засмя заразително (крадено-то сомбреро, което му беше твърде голямо, комично се беше килнало на главата му), – но ако не се размърдаме, животът ти няма да си остане спасен задълго.

– Конете са всичките оседлани! – каза хлапето. – Сюзан ми поръча и го свърших. Само трябва да окача това стреме на коня на господин Ричард Стокуорт, щото неговото е съвсем износено.

– Това ще почака – Алан се обърна към Роланд. – Къде отиваме сега?

Първоначалната идея на Роланд беше да се върнат при мавзолея на Торин. Шийми отскочи с неподправен ужас. Костницата? И при пълна Демонска луна в небето? – Тръсна глава толкова яростно, че сомбрерото му се смъкна и косата му се разпиля по раменете. – Те са мъртви, сай Диърборн, ама ако ги притесняваш при Демона, ша станат и ша тръгнат.

– И без друго не е много умна идея – намеси се Сюзан.

– Жените от града ще затрупат пътя от Сийфронт натам с цветя, ще напълнят и мавзолея. Олив сигурно ще е на бдение, ако е в състояние, а леля ми и Корал непременно ще са там. Точно с тях не ми се ще да се срещаме.

– Добре – кимна Роланд. – На седлата и напред! Помисли си добре, Сюзан. Шийми, ти също. Трябва ни място, където да се скрием – най-малкото до сутринта; и трябва да е място, до което се стига за по-малко от час! Да е встрани от Големия път и да не е на северозапад.

– Защо? – попита Алан.

– Защото точно нататък отиваме. Имаме работа... и трябва да им покажем, че я вършим. Най-вече на Елдред Джонас.

– Той си позволи да се усмихне леко. – Искам да научи, че играта свърши. Няма да правим повече рокади. Истинските стрелци са тук. Да видим как ще се справи с тях.

2

След час, когато луната се беше издигнала над дърветата, *ка-те-тът* на Роланд стигна до нефтеното поле на Ситго. Бяха яздили встрани от големия път за всеки случай, но както се оказа, предпазните мерки бяха напразни – не забелязаха нито един ездач, в която и да е от двете посоки. „*Като че ли Жътвен ден е отменен тази година*“ – помисли си Сюзан... след което се сети за червеноръките плашила и потръпна. Утре вечер биха боядисали ръцете на Роланд червени и това все още можеше да се случи, ако ги хванеха. „*Не само с него, обаче, С всички ни. Дори с Шийми*“

Оставиха конете завързани за някакво отдавна повредено съоръжение близо до югоизточния край на полето и бавно се приближиха до работещите помпи, които бяха разположени в същия район. Разговаряха шепнешком, когато изобщо си разменяха по няколко думи. Роланд не беше сигурен дали е необходимо да шепнат, но това изглеждаше естествено. Според него Ситго беше доста по-страшно място от гробищата макар да се съмняваше, че мъртвите биха се събудили, ако ще в небето да са изгрели и две Демонски луни. Тук лежаха неспокойни трупове, същински зомбита, които протягат ръждясалите си снаги към небето, а буталата им се спускат и се вдигат като маршируващи крака.

Поведе групата си към работната зона. Подминаха табела с надпис „КАК ТИ Е КАСКАТА?“ и друга, на която пишеше „ПРОИЗВЕЖДАМЕ ПЕТРОЛ, РАФИНИРАМЕ СИГУРНОСТ“. Спряха до една помпа, която дрънчеше толкова силно, че Роланд трябваше да вика за да го чуят:

– *Шийми! Подай ми няколко от големите!*

Шийми беше напълнил джобовете си от дисагите на Сюзан и сега му подаде две бомбички. Около помпата имаше останки от ръждива ограда и когато младежите се опитаха да се покатерят по нея, коловете ѝ запукаха като кости.

Сюзан стисна рамото на Роланд.

– *Внимавай!* – изкрещя, надвиквайки ритмичното *уумп-уумп-уумп* на помпата. Не изглеждаше уплашена, само възбудена и нащрек.

Усмихна ѝ се, придърпа я към себе си и я целуна.

– Пригответи се да бягаш! – прошепна. – Ако всичко мине добре, ще палнем свещ край Ситго. Страхотно голяма свещ.

С Кътбърт преминаха под опорите на ръждясалата помпена кула и спряха до двигателя. Роланд се зачуди как машината не се е

разпаднала още преди години. Повечето от частите ѝ бяха ръждясали, но той видя гигантски въртящ се лост, по който се стичаше масло – очевидно зареждано чрез някакъв друг механизъм. От него се разнасяше миризма на газ, която му напомни за струята, пулсираща ритмично в другия край на нефтената платформа.

Роланд се приближи до машината, промъквайки се изпод металните казани, боядисани в зелено. Преминаха през някакъв смрадлив и горещ проход, който ги отведе точно под кулата. Пред тях лостът в края на буталото се въртеше равномерно, а по него се стичаха мазни сълзи. До него имаше крива тръба – най-вероятно преливник, реши Роланд. От време на време от отвора ѝ се стичаше по някоя капка петрол, а под нея имаше черна локва. Посочи я и Кътбърт кимна.

Кръсците нямаше да им помогнат тук – трясъкът и ревът на машините бяха оглушителни. Роланд показа на приятеля си една бомбичка и извика в ухото му:

– Пали и бягай! Ще изчакам, за да ти дам колкото може повече преднина. Правя го както за мое, така и за твое добро. Трябва ми чиста пътека през тази машинария, разбираш ли?

Кътбърт кимна и също изкрещя:

– И какво ще стане, ако наоколо има достатъчно газ да гръмне, като драсна клечката?

Роланд отстъпи. Вдигна ръце, сякаш искаше да каже: „Как бих могъл да знам?“. Кътбърт се засмя и извади кутията кибрит, която беше откъснал от бюрото на Авери преди да излязат от затвора. Вдигна вежди към Роланд – „Готов ли си?“. Стрелецът кимна.

Вягърът беше силен, но обкръжаващите ги машинарии му преграждаха пътя и пламъчето от клечката не угасна. Роланд вдигна бомбичката и това предизвика в съзнанието му кратък, болезнен спомен за майка му: колко мразеше тя тези неща и как винаги ѝ се струваше, че някой ще си загуби око или пръст при взрива.

Кътбърт се потупа по гърдите и целуна дланта си за късмет. След това приближи пламъчето до фитила. Той започна да се разгаря. Младецът се обърна, престори се, че се кани да изрита боклуците („Това си е Бърт – помисли си Роланд, – би се шегувал и на бесилото“), после изчезна в прохода, по който бяха дошли.

Роланд задържа за миг бомбичката, след това я метна в преливника. Трепереше, когато се обърна – страхуваше се от експлозията. Но не се случи нищо. Той се втурна по прохода, излезе на открито и видя Кътбърт от другата страна на оградата. Махна му, сякаш искаше да каже:

„Махай се, идиот такъв, изчезвай!“ – сетне светът се взриви.

Разнесе се басов тътен, който едва не го оглуши. Земята се изплъзна изпод краката му като вълна, грамадна гореща ръка го блъсна в гърба и го тласна напред. Стори му се, че е бягал с нейна помощ една-две крачки – или може би дори три – преди тя да го вдигне във въздуха и да го запрати към оградата. Кътбърт беше паднал по гръб и зяпаше нещо зад Роланд. Очите му бяха разширени и удивени, бе зяпнал от изумление. Роланд видя всичко това, защото Ситго беше залят от светлина като посред бял ден. Бяха запалили тяхна собствена Жътвена клада раничко, но за сметка на това беше огромна и ярка.

Пропълзя на четири крака към Кътбърт и го сграбчи за ръката. Зад тях се чу глух, яростен рев и наоколо се посипаха парчета метал. Двамата се надигнаха и се затичаха към мястото, където Алан стоеше пред Сюзан и Шийми, сякаш се мъчеше да ги предпази.

Роланд погледна назад и видя останките от кулата, които сияеха в тъмнорвено като нажежена конска подкова около сияйна факла, чийто пламъци се издигаха в небето. Бяха започнали! Не знаеше колко помпи още ще могат да запалят преди хората да заприихдат от града, но възнамеряваше да се справят с колкото се може повече, независимо какъв риск поемат. Взривяването на танкерите край Висящата скала беше само част от задачата им. Източникът на петрол на Фарсън трябваше да бъде пресушен.

Не се оказа необходимо да хвърлят бомбички в преливниците на останалите помпи. Тръбите бяха свързани в мрежа под земята, очевидно пълни с естествен газ, който се беше просмукувал през разпадащите се уплътнения. Роланд и Кътбърт едва бяха достигнали до спътниците си, когато избухна нова експлозия и още един огнен стълб се издигна от кулата отдясно на онази, която бяха запалили. Желязната конструкция се откъсна от подпорите си като зъб, измъкнат от гноясал венец. Полетя сред облак от жълт пламък, после се сгромоляса, разпръсквайки искри.

И още една. И още една. И още...

Петимата младежи стояха в укритието си с ръце пред лицето, за да защитят очите си от непоносимия блясък. Сега нефтеното поле приличаше на празнична торта със запалени свещички и топлината беше непоносима.

– Господи! – прошепна Алан.

Ако останеха още малко, осъзна Роланд, щяха да бъдат изпечени като пуканки. Пък и трябваше да мислят за конете – макар и да се намираха доста далеч от епицентъра на експлозията, никой не знаеше докъде

ще се разпростре пожарът – дори и две от повредените кули вече бяха обгърнати от пламъци. Конете сигурно бяха полудели от ужас.

По дяволите, *той* беше полудял от ужас.

– Хайде! – изкрещя.

Хукнаха, следвани от разрастващото се жълто-оранжево сияние.

3

Отначало Джонас си помисли, че това е само в съзнанието му – че експлозията е последица от тяхната любовна игра.

Любовна игра, хъх. Глупости! С Корал правеха любов колкото магаретата могат да смятат! Но правеха *нещо подобно*. Наистина страхотно!

Беше преспивал със страстни жени и преди, такива, дето те натикват във фурната и те държат там, и продължават да те нагриват като помпат с бедра, но преди Корал никога не беше имал жена, която да се нажежава в такъв синхрон с него. Що се отнася до секса, винаги се беше държал като човек, който си го взима, когато може, и забравя за това, когато не става. Но с Корал искаше само да граби още и още. Когато бяха заедно, се любеха като котки или невестулки, въртяха се, съскаха и се деряха; хапеха се един друг като дяволи; и това никога не им беше достатъчно.

Тази вечер беше имало сбирка на коневъдната асоциация, която през последните дни беше започнала да се превръща в асоциация на Фарсън. Джонас ги беше събрал да им обясни положението, беше отговарял на идиотските им въпроси и се беше убедил, че са наясно какво трябва да правят утре. След като приключи с това, провери Рия, която се беше настанила в стаята на Кимба Раймър. Тя дори не го забеляза. Седеше в кабинета на Раймър – с висок таван и претъпкани с книги стелажки – зад изисканото му бюро, в неговото подплатено кресло и изглеждаше не на място като курвенски гащи на олтара на църква. На бюрото на Раймър беше поставила стъкленото кълбо. Прокарваше напред-назад ръце над него и си мърмореше нещо под носа, но то оставаше все така тъмно.

Джонас я заключи и отиде при Корал. Тя го очакваше в приемната, където щеше да се проведе утрешната беседа. В това крило имаше достатъчно спални, но Корал го беше отвела при мъртвия си брат... и това не беше случайност. И тъй, те се любеха в разкошното легло, което

Харт Торин така и не успя да сподели с любовницата си.

Беше великолепно както винаги и Джонас приближаваше към оргазма си, когато първата кула избухна. „*Господи Христе, тя е страхотна!* – помисли си той. – *Като нея няма друга из целия проклет свят.*“

Още две експлозии отекнаха една след друга и Корал замръзна за секунда под него, преди да продължи да помпа с алчните си бедра.

– Ситго! – прошепна дрезгаво.

– Ахм! – изръмжа той и се залюля заедно с нея. Беше изгубил желанието да правят любов, но вече бяха стигнали до точката, където беше невъзможно да спрат, дори ако ги заплашваше смърт или нещо по-лошо.

След две минути вече вървеше към площадката пред стаята, а пенисът му се полюшваше като някаква безумна имитация на магически жезъл. Корал го следваше по петите, гола като него.

– Защо сега? – избухна тя, когато Джонас отвори вратата към терасата. – Можех да свърша още поне три пъти!

Той не ѝ обърна внимание. Хоризонтът на запад тънеше в мрак, но над нефтеното поле се издигаше стълб жълта светлина. Нарастваше и ставаше по-ярък пред погледа му; гръмотевичните трясъци от експлозиите отекваха през няколко километровото разстояние.

Чувстваше съзнанието си странно замъглено – усещането си беше там, откакто онзи плъх, Диърборн, чрез кошмарен интуитивен пробив беше разбрал какъв е и го беше изобличил. Любенето с буйната Корал за малко беше смекчило усещането, но сега, докато гледаше към обгърнатата от пожар местност, която допреди малко беше смятал за запас петрол за Добрия, чувството се върна с нарастваща сила; беше като блатна треска, която понякога те напуска, но си остава загнездена в костите ти. „*Душата на човек като теб никога не напуска запада*“ – бе казал Диърборн. Беше истина, разбира се, и не му беше нужно някакъв младок с жълто около устата да му го напомня, ... но мисълта беше особено натрапчива.

Проклетият Уил Диърборн! Къде, всъщност, бяха сега той и неговите благовъзпитани приятелчета? В затвора ли? Джонас смяташе, че вече не са пленници.

Нови експлозии разтърсиха нощта. Хората, които бяха крещели по време на разкриването на убийствата сутринта, крещяха отново.

– Това е най-големият жътвен фойерверк на света! – промълви Корал.

Преди Джонас да ѝ отговори, някой потропа на вратата на спалнята. След секунда Клей Рейнолдс влезе в стаята само по джинси. Косата

му беше разрошена, погледът му – див.

– Лоши новини от града, Елдред! – извика. – Диърборн и другите негодници от Вътрешността...

Последваха още три експлозии. Откъм пламтящото нефтено поле на Ситго лениво се издигна червено-оранжева огнена топка, избледня и изчезна. Рейнолдс излезе на терасата и застана до перилата между двамата, без да обръща внимание на голотата им. Като обезумял се втренчи в огненото кълбо, което след миг изчезна – също като хлапетата. Джонас почувства, че странната, съгъстяваща се мъгла в съзнанието му отново се опитва да го обсеби.

– Как са избягали? – попита. – Знаеш ли? А Авери?

– Мъртъв е. Заместникът, който е бил на пост с него – също. Открил ги е другият заместник, Тод Брайдър... Елдред, какво става там? Какво се е случило?

– А, това са твоите хлапета – каза Корал. – Не им отне много време да започнат собствения си жътвен празник!

„Какво ли са намислили?“ – запита се Джонас. Беше уместен въпрос – може би единственият от значение в момента. Дали бяха приключили със създаването на неприятности... или тепърва започваха?

Внезапно му се прииска да е далеч от Сийфронт, от Хамбри, от Меджис. Но вече беше твърде късно да се върне назад и в момента се чувстваше ужасно безпомощен.

– Клей?

– Да, Елдред.

Но погледът на Рейнолдс – и съзнанието му – все още бяха насочени към Ситго. Джонас го стисна за рамото и го обърна към себе си. Чувстваше как собственото му съзнание се включва на скорост, започва да нахвърля план за действие и приветства това усещане. Тъмната, мрачна сянка на фатализъм в душата му избледня и изчезна.

– С колко човека разполагаме?

Рейнолдс се намръщи, обмисляйки въпроса.

– Тридесет и пет – каза накрая. – Може би.

– Колко са въоръжени?

– С пушки ли?

– Не, с грахови шушулки, глупак такъв.

– Е, вероятно... – Рейнолдс подръпна долната си устна, мръщейки се по-усилено от всякога. – Около дузина. Става дума за пушки, които стрелят, нали така...

– А големите клечки от коневъдната асоциация? Още ли са тук?

– Струва ми се, че да.

– Намери Ленгил и Ренфрю. Поне няма да се налага да ги събуждаш – всичките ще са станали, а повечето от тях ще са долу. – Джонас посочи към двора. – Кажи на Ренфрю да събере хайка. Само от въоръжени мъже. Ще ми се да са поне осем-десет, но ще се задоволя и с петима. Впрегни в каручката на дъртата вещица най-здравото и яко пони, което намериш. Кажи на стария загубеняк Мигел, че ако понито, което ти избере, умре по пътя към Висящата скала, ще трябва да си използва очите вместо тапи за уши.

Корал Торин дрезгаво се изсмя. Рейнолдс я погледна, втренчи се в гърдите ѝ и с усилие се обърна отново към Джонас.

– Къде е Рой? – попита го Елдред.

– На третия етаж с някаква сервитьорка.

– Изритай го от там – нареди Джонас. – На него му се пада да подготви старата кучка за пътуването.

– Кога тръгваме?

– Колкото се може по-скоро! Ти и аз напред, с момчетата на Ренфрю, а Ленгил отзад, с останалите бойци. Но трябва да си сигурен, че Хаш Ренфрю е с нас, Клей – той е подло куче.

– А какво ще стане с конете на Ската?

– Мътните да ги вземат проклетите коне! – Последва още една експлозия в Ситго и към небето се издигна ново огнено кълбо. Джонас не можеше да види черните облаци дим, които изпълват небето или да помирише горящия петрол – вятърът, който духаше от изток на запад ги отнасяше встрани от града.

– Но...

– Просто направи каквото ти казах! – Джонас най-сетне осъзна задачите си, подредени в низходящ ред. Конете бяха най-маловажни: Фарсън можеше да си намери коне почти навсякъде. По-интересни бяха танкерите, струпани край Висящата скала. Бяха още по-важни сега, когато останалите запаси ги нямаше. А най-важно от всичко беше стъкленото кълбо. Ако се счупеше, нека да се чупи в ръцете на Джордж Латиго, а не в тези на Елдред Джонас.

– Размърдай се – каза на Рейнолдс. – Дипейп тръгва след нас, с хората на Ленгил. Ти идваш с мен. Хайде, побързай!

– А аз? – попита Корал.

Той се обърна и я придърпа към себе си.

– Не съм те забравил, скъпа.

Корал кимна и го стисна между краката пред погледа на Клей

Рейнолдс.

– Охо! – прошепна. – Аз също не съм те забравила.

4

Напуснаха Ситго с проглушени уши, но без да са пострадали. Шийми яздеше заедно с Кътбърт, а Капричозо се мъкнеше отзад.

Сюзан се сети къде да се скрият – и като повечето умни решения, нейното изглеждаше очевидно... след като някой се беше сетил за него. Малко след като преджътвената вечер се беше превърнала в погребална жътвена клادا, петимата стигнаха до колибата сред Лошите треви, където Сюзан и Роланд няколко пъти се бяха любили.

Кътбърт и Роланд разгънаха одеялата си и седнаха да разгледат оръжията, които бяха отмъкнали от канцеларията на шерифа. Бяха намерили дори прашката на Бърт.

– Тези са с голям калибър – отбеляза Алан, който се взираше в дулото на своя револвер. – Ако имаш точен мерник, може и да ни свършат работа.

– Ще ми се да имахме картечницата на онзи фермер – замечтано каза Кътбърт.

– Нали се сещаш какво би казал Корт за пушка като тази? – попита Роланд и Кътбърт избухна в смях. Алан също се разсмя.

– Кой е Корт? – попита Сюзан.

– Здравеняк, за каквото Елдред Джонас само се мисли – отвърна Алан. – Беше ни учител.

Роланд предложи да поспят час-два – следващият ден щеше да е наистина тежък. Не чувстваше необходимост да подчертае, че можеше да им е последният.

– Алан, долавяш ли нещо?

– Не още.

– Продължавай в този дух!

– Ще се опитам... но не обещавам нищо! Силата ми не е постоянна... Знаеш го не по-зле от мен.

Шийми се приближи, огледа ги и промърмори:

– Ти си Роланд... Ти Алан... А ти кой си, скъпи Артър Хийт? Как се казваш всъщност?

– Името ми е Кътбърт. – Бърт протегна ръка. – Кътбърт Алгууд. Как си, добре ли си, как си днес?

Шийми стисна ръката му и се изкиска. Беше весел, неочакван звук и ги накара да се усмихнат. Гримасата беше болезнена и Роланд предположи, че ако може да си види лицето, ще открие следи от изгарянния като наказание за това, че се е бил толкова близо до експлодиращите кули.

– Кът-кът-бърт – изкиска се Шийми. – О, божичко! Кът-кът-кът-бърт е много смешно име, нищо чудно, че си такъв забавен човек! Кът-кът-кът-бърт, ха-ха-ха-ха, като истинско пиленце! Голям майтап!

Младежът се усмихна и кимна.

– Мога ли да го убия, ако няма да ни трябва повече?

– Спести ми шума от изстрела, ако обичаш – отвърна му Роланд и се обърна към Сюзан с усмивка. – Ще се поразходиш ли с мен, Сю? Искам да си поговорим.

Тя го погледна, опита се да разчете нещо по лицето му и кимна.

– Добре.

Подаде му ръка. Роланд я пое и двамата излязоха навън. Под насмешливото лице на Демонската лупа девойката почувства как ужасът стяга сърцето ѝ.

5

Вървяха мълчаливо през ароматната трева. Децата понякога се губеха в Лошите треви и умираха, но Сюзан никога не се беше страхувала да идва тук с Роланд, дори когато нямаше звезди, по които да се ориентира; усещането ѝ за посока беше почти безпогрешно.

– Сю, ти не ми се подчини за револверите! – промърмори Роланд.

Тя го погледна с усмивка; беше удивена, но и започваше да се ядосва:

– Значи искаш да се върнеш в килията?

– Не, разбира се! Каква смелост! – Придърпа я към себе си и я целуна. Когато тя се отдръпна, и двамата дишаха тежко. – Но не трябва да нарушаваш заповедта ми този път.

Тя го гледаше прямо, без да казва нищо.

– Знаеш какво се каня да ти наредя.

– Да останем с Шийми в колибата, а вие ще тръгнете на път.

Той кимна.

– Ще го направите ли?

Тя си помисли колко непознато и страшно ѝ се струваше оръжието на Роланд, скрито под нейното серапе; за учудения, изумен поглед на

Дейв, когато изстреляният от нея куршум го удари в гърдите и го блъсна назад; за това как се беше опитала да застреля Авери и първият изстрел само беше запалил дрехата ѝ. Нямаха оръжие за нея (освен ако не вземеше единния револвер на Роланд), пък и да имаше, тя не би могла да го използва добре... и, което беше по-важното, не искаше да го използва. Трябваше да мисли и за Шийми, следователно беше най-добре да се подчини на нареждането му.

Роланд търпеливо чакаше. Тя кимна.

– С Шийми ще ви чакаме. Обещавам ти.

Роланд се усмихна с облекчение.

– А сега на свой ред искам честен отговор.

– Стига да мога...

Тя се взря в луната, потръпна под погледа на болезнено – подпухналото ѝ лице и се обърна към него.

– Каква е вероятността да се върнеш?

Той внимателно обмисли отговора си, като все още я държеше за раменете.

– Много по-голяма, отколкото Джонас си мисли. Ще чакаме в края на Лошите треви и вероятно отдалеч ще го забележим да идва!

– Да, табунът коне, който видях...

– Може да дойде и без конете – каза Роланд без дори да осъзнава колко добре следва мислите на Джонас. – Но хората му ще вдигат шум, дори ако се движат без конете! Ако отрядът му е многоброен, ще ги видим.

– А ако ви проследят? Ако Джонас е изпратил разузнавачи?

– Съмнявам се, че ще си направи този труд. – Роланд сви рамене. – Ако е така, ще се наложи да ги убием. Обучени сме да убиваме... ще се справим.

– Не отговори на въпроса ми. Каква е вероятността да те видя отново?

Той се замисли.

– Доста малка – каза накрая.

Тя притвори очи, като че я беше ударил.

– Лошо – промълви. – Но може и да не е толкова зле, колкото си мисля. А ако не се върнеш? С Шийми да тръгнем ли на запад, както беше предишната ни уговорка?

– Да, към Гилеад. Там ще сте на сигурно място и теб ще те уважават, скъпа, независимо какво ще се случи... Но пристигането ти там ще е от голямо значение, особено ако не чуеш танкерите да експлодират.

Знаеш го, нали?

– Да предупредя хората ти – за нашия *ка-тет*.

Роланд кимна.

– Ще го сторя, не се безпокой. Ще се погрижа и за Шийми. Той е една от причините да се махна оттук.

Роланд разчиташе на Шийми повече, отколкото тя си мислеше. Ако той, Бърт и Алан бъдеха убити, младежът трябваше да я подкрепи.

– Кога тръгвате? – попита Сюзан. – Ще имаме ли време да се любим?

– Имаме време, но може би е по-добре да не го правим. Ще бъде достатъчно трудно да те напусна и без друго. Освен ако действително искаш да... – Погледът му почти я умоляваше да се съгласи.

– Тогава да поспим. – Тя го хвана за ръката. За секунда на езика й беше да му каже, че носи детето му, но в последния момент реши да замълчи. Роланд си имаше достатъчно други проблеми, а тя не искаше да му съобщава такава хубавата новина в такъв лош момент.

Върнаха се през тревата, която вече се надигаше да закрие проправената преди малко пътека. Роланд я прегърна и нежно я целуна още веднъж.

– Ще те обичам винаги, Сюзан. Каквото и да се случи.

Тя се усмихна, но очите й се наляха със сълзи.

– Каквото и да се случи – повтори и също го целуна.

6

Луната вече залязваше, когато осмината минаха под арката с надпис „ЕЛА В МИР“ на Свещения език. Джонас и Рейнолдс водеха групата. Зад тях се движеше Рия в черната каручка, теглена от понито. Другите петима бяха Хаш Ренфрю, Куинт и трима от най-добрите каубои на Ренфрю.

Корал също искаше да дойде, но Джонас имаше друга намерения.

– Ако ни убият, можеш да продължиш горе-долу както преди – каза й. – Няма нищо, което да те свърже с нас.

– Не съм сигурна, че без теб би имало смисъл да *продължавам*,

– Прекрати тези детинщини, не ти принадлежа. Ще откриеш доста много други причини да продължиш нататък по пътя, ако си напънеш мозъка. Ако всичко е както трябва а аз вярвам, че ще е – и все още ти се иска да дойдеш с мен, махни се от града веднага след като се разчуе, че

сме успели. Има едно селище на запад в планините Ви Кастис. Рици. Вземи най-бързия кон, до който се добереш и ни чакай там. Когато пристигнем с танкерите, просто скачаш зад мен ма седлото и готово. Разбра ли?

Тя беше схванала – и още как. Една на хиляда беше Корал Горин – хитра като Сатаната и способна да се чука като любимата курва на Дявола. Той само можеше да се надява, че всичко ще се уреди толкова лесно, колкото ѝ го беше представил.

Джонас поизостана, докато конят му се изравни с каручката. Стъкленото кълбо беше извадено от калъфа и лежеше в скута на Рия.

– Нещо ново? – попита я.

Едновременно се надяваше и се страхуваше да види, че и топката се заражда розовото сияние.

– Не! Ще проговори, когато реши, бъди сигурен.

– Тогава защо си ми *ти*, стара жено?

– Ще разбереш, като му дойде времето. – Рия го погледна с презрение и с малко страх.

Той отново пришпори коня си начело на малкия отряд. Беше решил да отнеме топката от Рия при най-малкия признак на неприятности – магическото кълбо вече беше сложило отпечатък в мозъка му; твърде често си мислеше за онзи розов проблясък...

„Глупости – каза си. – Просто съм нервен преди битката. Веднъж да приключи с тази работа, пак ще съм си старият аз.“

Хубаво, ако беше истина, но...

... но, в интерес на истината, беше започнал да се чуди.

Ренфрю яздеше до Клей. Джонас се промъкна с коня си помежду им. Сакатият крак ужасно го болеше – още един лош знак.

– Ленгил? – обърна се към Ренфрю.

– Събира солиден отряд – отвърна фермерът. – Не се бой за Фран Ленгил. Най-малко тридесет човека.

– Тридесет? Божове, та аз му казах, че искам най-малко четиридесет!

Ренфрю го измери с поглед и потръпна от полъха на хладния вятър.

– Колко се страхуваш от тези три хлапета, Джонас?

– Страхувам се достатъчно и за двама ни, предполагам, след като ти си прекалено тъп да осъзнаеш кои са и на какво са способни. – Той се постара да се успокои и да нормализира тона си. Щеше да е по-добре да успее, тези тиквеници му бяха необходими още малко. Веднъж да предадеше кълбото на Латиго, нещата щяха да се променят.

– Макар че не вярвам да ги видим повече – добави.

– Най-вероятно са на поне петдесет километра оттук и яздят на запад – съгласи се Ренфрю. – Но съм готов да дам цяла корона, за да разбере как са се измъкнали!

„Какво значение има, идиот такъв?“ – помисли си Джонас, но не го каза на глас.

– Що се отнася до Ленгил, той ще събере най-свестните хора, които има – ако се стигне до битка, неговите тридесет ще се бият като шейсет.

Погледът му срещна този на Клей. „Ще повярвам като го видя“ – казваше му безмълвно Клей и Джонас отново си помисли, че винаги го беше харесвал повече от Рой Дипейп.

– Колцина ще са въоръжени?

– С пушки ли?

– Поне половината. Не са на повече от час зад нас.

– Добре. – Поне тилът им щеше да е прикрит. Трябваше да свърши работа. А той нямаше търпение да се отърве от тази трижди проклета топка.

„О – прошепна един писклив, налудничав глас от място, много по-дълбоко от дъното на сърцето му. – О, така ли?“

Джонас се постара да не му обръща внимание.

След около половин час се отклониха от пътя и минаха покрай Ска-та. На няколко километра разстояние се намираха Лошите треви, полюшвани от вятъра като сребърно море.

7

По същото време, когато Джонас и приятелите му се спускаха край Ска-та, Роланд, Кътбърт и Алан се качиха на конете си. Сюзан и Шийми стояха на входа на колибата и ги гледаха тъжно.

– Ще чуете взрива, когато танкерите избухнат, и ще подушите дима – каза Роланд. – Дори ако вятърът духа в обратна посока, пак ще усетите миризмата. После, след не повече от час, ще има още дим хей там. Това ще са храсталаците, запалени пред входа на каньона.

– А ако не видим нищо подобно?

– Тръгвате на запад. Но всичко ще е наред, Сю. Кълна се.

Девојката пристъпи напред, прегърна го през кръста и погледна към обляното му от лунната светлина лице. Той се наведе, погали я по главата и нежно я целуна.

– Пазете се – прошепна Сюзан и отстъпи назад.
– Аха – внезапно се обади Шийми. – Дръжте се като истински мъже. – Свенливо пристъпи напред и докосна ботуша на Кътбърт.
Кътбърт се наведе, хвана го за ръката и я разтърси:
– Грижи се за нея, приятелю!
Шийми сериозно кимна.
– Хайде – подкани ги Роланд. Беше сигурен, че ако още веднъж погледне към тъжното ѝ лице, ще се разплаче. – Да тръгваме.
Бавно се отдалечиха от колибата. Преди тревата да се надигне зад тях и да я скрие от погледа им, той се обърна за последен път.
– Сю, обичам те!
Тя се усмихна. Усмивката ѝ беше прекрасна.
– И мечка, и рибка, и зайче, и птичка... – промълви.
Следващия път, когато Роланд я видя, беше впримчена в Магьосническата дъга.

8

Картината, която Роланд и приятелите му съзряха на запад от Лошите треви, беше едновременно странна и тъжна. Вятърът разнасяше воали от пясък над каменистата пустиня, а лунната светлина ги превръщаше в надбягващи се призраци. Висящата скала се издигаше на около две колела разстояние, а входът към Айболт Каньон беше на още две колела по-нататък. Понякога пясъкът ги закриваше напълно. Зад тях високата трева сякаш шепнеше.

– Добре ли сте, момчета? – попита Роланд.
Те кимнаха.
– Май има доста стрелба.
– Ще помним лицата на бащите си – обади се Кътбърт.
– Да – съгласи се Роланд с отсъстващо изражение, после се надигна на седлото. – Вятърът духа в нашата посока – това е чудесно. Ще ги чуем като идват. Ще трябва да преценим от колко души се състои отрядът им.

Двамата кимнаха.
– Ако Джонас все още е в течение на нещата, скоро ще пристигне с малка групичка – каквито стрелци е успял да събере набързо – ще носи и топката. В такъв случай ще му подготвим засада, ще ги избием до крак и ще вземем Магьосническата дъга!

Алан и Кътбърт го слушаха внимателно.

– Ако се страхува от нас, сигурно ще реши да се появи по-късно и с повече хора. В такъв случай ще ги оставим да ни подминат... и ако вятърът все още е приятелски настроен към нас, ще ги нападнем отзад. Кътбърт се ухили.

– Баща ти трябва да се гордее с теб. Ти си само на четиринадесет и вече си лукав като дявол.

– При следващата луна навършвам петнадесет – сериозно му отвърна Роланд. – Ако ще действаме по този начин, може да се наложи да убием последните ездачи. Стреляйте само по мой сигнал.

– Каним се да стигнем до Висящата скала като част от групата им, така ли? – попита Алан. Винаги се беше движил на две крачки зад Кътбърт, но Роланд нямаше нищо против – понякога увереността е по-добра от бързината.

– Да, в случай, че носят стъклената топка.

– Страхувам се от Магьосническата дъга – ами ако им подсказе намеренията ни?

Кътбърт изглеждаше изненадан. Роланд прехапа устната си и си помисли, че понякога Алан е доста бърз. Беше се досетил за тази неприятна подробност преди Кътбърт... и дори преди него самия.

– Тази сутрин трябва да се надяваме на доста неща... Но ще изиграем картите си така, както ни бъдат раздадени от съдбата.

Слязоха от седлата и седнаха до конете си в края на затревеното поле, почти без да разговарят. Роланд следеше сребристите облаци прах, надбягващи се през пустинната местност – и мислеше за Сюзан. Представяше си я вече омъжена за него, как живеят заедно в някакво имение на юг от Гилеад. Дотогава Фарсън сигурно щеше да е победен, странните изменения в света – прекратени (детинското в него просто го убеждаваше, че краят на Фарсън ще доведе и до това), а дните му на Стрелец ще са приключили. Не беше минала и година, откакто бе спечелил правото да носи револвери, а вече не ги искаше. Целувките на Сюзан бяха смекчили сърцето му и го бяха променили по някакъв начин, бяха направили възможен съвсем друг живот.

По-добър от сегашния. Мечтаеше за дом, дечица и...

– Идват – прошепна Алан и го изтръгна от фантазиите му.

Стрелецът скочи на крака, стиснал юздите на Ръшър. Кътбърт заста на до него.

– Голяма или малка група?

Алан се беше изправил и гледаше на югоизток. Старата звезда

зализваше – само час оставаше до изгрев слънце.

– Не мога да преценя.

– Усещаш ли дали носят топката?

– Не! Млъкни и ме остави да слушам.

Роланд и Кътбърт наблюдаваха Алан, същевременно напрегайки слуха си да чуят тропота на коне и скърцането на колела, които вятърът би донесъл. Времето минаваше, вятърът се усилваше. Роланд погледна към Кътбърт, който беше извадил прашката си и нервно подръпваше ластика.

– Малка група са – внезапно обяви Алан. – Усещате ли ги?

Те поклатиха глави.

– Не са повече от десетина...

– Боже! – прошепна Роланд и замахна с юмрук към небето. – А топката?

– Не я чувствам. – Гласът на Алан бе тих, сякаш говореше насън. – Но е с тях, не мислите ли?

Роланд беше сигурен. Малка група от шестима или осмина, вероятно пренасяха и вълшебното кълбо.

– Пригответе се, момчета – каза. – Ще ги нападнем.

9

Групата на Джонас бързо се придвижваше през Лошите тревни. Звездите грееха ярко в есенното небе, а Ренфрю чудесно умееше да се ориентира по тях. Джонас не се съмняваше, че старият каубой ще ги преведе по най-прекия път към Висящата скала.

Около час след като бяха навлезли сред Лошите тревни, Куинт се изравни с него.

– Старицата иска да те види, сай. Казва, че било важно. – Куинт се озърна и тихичко добави: – Топката на коленете ѝ е цялата блестяща!

– Така значи? Виж сега какво ще ти кажа – остани да правиш компания на приятелчетата тук, докато отида да видя какво става. – Изоста-на и изчака да се изравни с черната каручка.

Рия вдигна глава да го погледне и за секунда, както беше обляна в розовата светлина, му се стори, че вижда лицето на младо момиче.

– Тъй – рече тя. – Ето те и теб, голямо момче. Знаех си, че веднага ще дотърчиш. – Изкиска се, лицето ѝ се изкриви и сбръчка и Джонас отново я виждаше такава, каквато беше в действителност – изсмукана до

капка от топката в скута ѝ. После и той надникна в кълбото... и се загуби. Чувстваше розовата светлина да прониква в най-дълбоките гънки и кухини на мозъка му, възбуждайки го до краен предел. Дори Корал в най-добрите си моменти не беше в състояние да го възбуди чак толкова.

– Харесва ти, нали? – полу-пропя и полу се изсмя тя. – Охо, точно така е, с всеки е така, толкова хубава светлина е това. Какво виждаш вътре, сай Джонас?

Той се вираше в топката. В началото виждаше само похотливото розово сияние, но после кълбото се избистри. Сега различи някаква хижка, заобиколена от висока трева. Вратата, боядисана в излющено, но все още яркочервено, беше отворена. И там, седнала на камъните, с ръце в скута си и с омотано около краката одеяло, с разпиляна по раменете коса, беше...

– Мътните го взели! – прошепна Джонас. Вече се беше плъзнал толкова настрани, че приличаше на ездач-акробат от цирка, а очите му сякаш бяха изчезнали – в орбитите им блестяха само огледала от розова светлина.

Рия удовлетворено се изкиска:

– Аха, това е любовницата на Торин, дето тъй и не му стана! Възлюбената на Диърборн! – Хиленето ѝ внезапно секна. – Любимата на младия стрелец, който уби моя Ермот! И той ще си плати за това, о, да, точно тъй ще е! Виж по-добре, сай Джонас! Разгледай по-хубаво!

Той точно това и направи. Изображението вече беше съвсем ясно и си помисли, че е трябвало да го забележи по-рано. Всичко, от което лелята на момичето се беше страхувала, беше истина. Рия е знаела (макар че Джонас не беше наясно защо не е казала на никого), че момичето се чука с едно от момчетата от Вътрешността. А Сюзан не само се беше чукала с Уил Диърборн – тя му беше помогнала да избяга, на него и на приятелчетата му, и най-вероятно точно тя беше убила двамата шерифи заради него...

Фигурата в топката се приближи. Гледката накара Джонас да почувства световъртеж, но това беше много приятно главозамайване. Зад момичето се виждаше вътрешността на хижата, мътно осветена от лампа със съвсем снижен фитил. В началото той си помисли, че някой спи в ъгъла, но като се вгледа по-добре, реши, че това е само купчина кожи, която смътно наподобява човешка фигура.

– Виждаш ли момчетата? – попита Рия, гласът ѝ сякаш долиташе до него от голямо разстояние.

– Не! – каза той и му се стори, че и неговият глас също се разнася

някъде отдалеч. Очите му бяха приковани в топката. Чувстваше как светлината ѝ прониква все по-дълбоко и по-дълбоко в съзнанието му. Усещането беше прекрасно, като буен огън в студена нощ.

– Сама е – каза. – Като че ли чака нещо.

– Ах – Рия се протегна над топката – леко замахна с ръце, сякаш я почистваше от праха – и розовата светлина угасна.

Джонас изстена тихо, но въпреки това топката си остана тъмна. Прииска му се да протегне ръце към Рия, да ѝ каже да върне светлината – да я умолява, ако се наложи – и се удържа единствено със силата на волята си. Лека-полека съзнанието му се възвръщаше. Това му припомни, че жестът па Рия не е нищо повече от движенията на куклите в сценките за Пинч и Джили. Топката правеше каквото си поиска, а не каквото пожелае *тя*.

Междувременно ужасната старица го гледаше и очите ѝ биха проницателни и ясни.

– Какво мислиш, че чака тя? – попита го.

Имаше само едно нещо, което момичето *можеше* да чака, помисли си Джонас с нарастваща тревога. Момчетата. Тримата кучи сипа с жълто по устата! И щом те не бяха с нея, най-вероятно се намираха някъде пред групата му, затаени и очакване.

В очакване на него. Може би дори чакаха...

– Чуй ме! Ще го кажа само веднъж и ще е най-добре да ми кажеш истината. Знаят ли те за това чудо? *Знаят ли трите момчета за Дъгата?*

Погледът ѝ се отклони встрани. И това му беше достатъчно за отговор – отчасти. Но не съвсем. Тя твърде дълго беше правила каквото си поиска там горе на своя хълм – крайно време беше да разбере кой е шефът. Отново се наведе и я стисна за рамото. Беше отвратително – като да стискаш оголена кост на още жив човек – но той се насили да я хване здраво. Рия изстена и се дръпна, но той я държеше здраво.

– Каж ми, дърта кранто! Размърдай си проклетия език!

– Може и да знаят – промърмори тя, – момичето може и да е видяло нещо в нощта, когато беше при мен... олеле, пусни ме, ще ме убиеш!

– Ако се канех да те убивам, отдавна да си умряла! – Той погледна с копнеж към топката, после се намести на седлото, сви длани на фуния около устата си и се провикна: – Клей, задръж така!

Вятърът шептеше в тревата, люлееше я, разгръщаше я и разнасяше сладкия ѝ аромат. Джонас се взря напред в мрака, макар да знаеше, че е напълно безполезно да ги търси. Можеха да бъдат навсякъде и тази

вероятност никак не му харесваше.

Насочи се към Клей и Ренфрю. Фермерът изглеждаше нетърпелив.

– Какво има? Скоро ще се съмне. Трябва да побързаме.

– Знаеш ли къде са хижите в Лошите треви?

– Да. Но...

– Да се сещаш за някоя с червена врата?

Ренфрю кимна и посочи на север:

– Тя е на стария Суни. Беше го връхлетяла някаква религиозна лудост – бил сънувал сън, или имал видение, нещо такова. Именно тогава боядиса вратата на колибата в червено. Отиде си преди пет години. – Вече не питаше „защо“, беше видял изписано на лицето на Джонас нещо, което го накара да престане да задава въпроси.

Джонас вдигна ръка, погледна към татуирания на дланта си син ковчег, обърна се и извика Куинт.

– Ти ще си водач – каза му. Рошавите вежди на Куинт се вдигнаха.
– Аз?

– Да. Обаче няма да продължавате – планът се променя.

– Какво...

– Слушай ме и недей си отваря устата, освен ако ти кажа нещо, което не ти е ясно. Веднага обръщаш проклетата черна каручка. Разполагаш си хората около нея и поемаш в обратна посока. Присъединяваш се към Ленгил и групата му. Кажи им, че Джонас е наредил да стоите на място, докато той, Рейнолдс и Ренфрю не се върнат. Ясно ли е?

Куинт кимна. Изглеждаше изумен, но не каза нищо.

– Чудесно. Действай. И кажи на вещицата да сложи играчката в калфа й. – Джонас потри челото си с ръка. Пръстите му никога не бяха треперили, но сега направо се тресяха.

Куинт смушка коня си, но се обърна, когато Джонас го повика.

– Мисля, че онези хлапета от Вътрешността са някъде там. Най-вероятно са пред нас, но ако са изостанали, най-вероятно те причакват.

Куинт нервно огледа тревата, която се издигаше над главата му. Сви устни и се обърна към Джонас.

– Ако ви нападнат, ще се опитат да вземат топката – продължи Елдред. – Чуй ме внимателно – на всеки, който не умре в нейна защита, ще му се прииска да го е сторил! – Посочи към каубоите, които се бяха подредили зад черната каручка. – Кажи им го.

– Да, шефе! – кимна Куинт.

– Когато откриеш Ленгил, вече ще сте на сигурно място.

– Колко да чакаме, ако не се върнеш?

– Докато адът замръзне! Сега тръгвай! – Когато Куинт се отдалечи, Джонас се извърна към Рейнолдс и Ренфрю. – Сега ще си направим една отбивка, момчета.

10

– Роланд! – Гласът на Алан беше тих, но настоятелен. – Те обръщат!

– Сигурен ли си?

– Да. Има и друга група, която идва зад тях. Много по-голяма. Към нея са се насочили.

– Колкото повече, толкова по-добре, това е то – каза Кътбърт.

– Топката в тях ли е? – попита Роланд. – Все още ли не можеш да я докоснеш?

– Да, с тях е! С нейна помощ по-лесно ги чувствам, въпреки че са тръгнали обратно. След като веднъж я откриеш, тя свети като лампа в подземен тунел.

– Още ли е при Рия?

– Така ми се струва. Отвратително е да я докосвам.

– Джонас се страхува от нас – каза Роланд. – Иска да има повече хора със себе си, когато мине оттук.

Не знаеше, че едновременно е прав и ужасно грешни в предположението си. Не знаеше, че беше попаднал в капана на младежката си самоувереност.

– Какво ще правим? – попита Алан.

– Ще останем тук. Ще слушаме. Ще чакаме. Ще минат оттук, ако отиват към Висящата скала.

– Сюзан? – попита Кътбърт. – Сюзан и Шийми? Какво ще стане с тях? Как ще разберем, че са добре?

– Просто няма да сме сигурни. – Роланд седна със скръстени крака и отпусна юздите на Ръшър в скута си. – Но Джонас и хората му скоро ще се върнат. И когато дойдат, ще направим необходимото.

11

На Сюзан не ѝ се искаше да спи вътре – колибата ѝ се струваше ужасна без Роланд. Остави Шийми завит със старите кожи и изнесе

одеялата си отвън. Поседа малко на прага, загледана в звездите. Молеше се за Роланд по свой собствен начин. Когато се почувства малко по-добре, постла едното одеяло на земята и се зави с другото. Струваше й се, че е изминала цяла вечност, откакто Мария я беше измъкнала от дълбокия й сън. Заспа с глава, облегната на едната й ръка, и не се събуди когато след двадесетина минути Шийми излезе на прага, примигна сънливо към нея и навлезе сред тревата да се изпикае. Единственият, който го забеляза, беше Капричозо, който протегна муцуна и бутна младежа по бедрото. Шийми, все още полузаспал, го избута встрани. Познаваше отлично номерата на Капи.

Сюзан сънуваше върбовата горичка – мечка, и рибка, и зайче, и птичка – и я събуди, не беше завръщането на Шийми, а студена стомана, опряна във врата й. Чу се шумно шракане, което тя моментално разпозна след събитията в канцеларията на шерифа – някой сваляше предпазителя на револвер.

– Изгрей, слънчице – каза нечий глас. За момент, както беше объркана и още сънена, си помисли, че е вчера и Мария иска да я събуди, за да я прогони от Сийфронт преди убийците на кмета Торин и канцлера Раймър да се върнат и да убият и нея.

Но когато отвори очи, не видя силната обедна светлина, а пепелив утринен здрач. И гласът не беше женски, а мъжки. В гърлото й беше опряно дулото на револвер.

Погледна нагоре и видя сурово, набръчкано лице, обградено с бяла коса. Очите бяха бледо сини като на Роланд. Елдред Джонас. Мъжът зад него, който бе черпил баща й в по-добри времена, беше Хаш Ренфрю. Третият, един от *ка-тата* на Джонас, влезе в хижата. Тя изтръпна от ужас – както за себе си, така и за Шийми. Не беше сигурна дали момчето ще разбере какво му се случва. „*Тук са двама, от онези, които искаха да – го убият – помисли си тя, – той ще разбере поне това.*“

– Значи тук си била. Слънчево зайче – каза дружелюбно Джонас, докато тя се мъчеше да се събуди окончателно. – Прекрасно. Но красива дама като теб не би трябвало да спинка на такова място самичка. Не се притеснявай, ще се погрижа да те върна там, където ти е мястото.

Очите му проблеснаха, когато червенокосият излезе от хижата.

– Какво има вътре. Клей?

Рейнолдс поклати глава:

– Останалите най-вероятно са в засада.

„*Шийми – помисли си Сюзан. – Къде си, Шийми?*“

Джонас я погъделичка по гърдата и промърмори:

– Стегната и сладка. Нищо чудно, че Диърборн те харесва.

– Махни си мръсната лапа от мен, проклето копеле.

Той се усмихна, но се подчини. Обърна глава и погледна към мулето.

– Знам го този звяр, принадлежи на добрата ми приятелка Корал. Значи освен всичко друго, ти крадеш коне. Ужасно, направо ужасно е това младо поколение! Не мислиш ли така, сай Ренфрю?

Старият приятел на баща ѝ не каза нищо. Лицето му беше напълно безизразно и Сюзан си помисли, че той би трябвало поне мъничко да се срамува от присъствието си тук.

Джонас отново се обърна към нея, тънките му устни бяха извити в подобие на презрителна усмивка:

– Е, предполагам, че след убийствата кражбата на едно муле е лесна.

Тя мълчеше.

– Какво толкова са мъкнали тези момчета, че им е притрябвало мулето?

– Погребален саван – каза тя през стиснатите си зъби. – За теб и всичките ти приятелчета. Ужасно тежък товар – почти пречупи гръбнака на нещастното животно.

– Има една поговорка там – каза Джонас все още с усмивка. – Умните жени попадат в ада. Да ти е минавало през ума, че хора, които свалят товара и го отнасят нанякъде, обикновено не се връщат?

Тя не му отговори.

– Оставена си на сухо, зайче! Бързото чукане бързо се забравя, казват хората. Знаеш ли къде са те?

– Да – прошепна тя.

Джонас изглеждаше възхитен:

– Ако ни го съобщиш, нещата чувствително ще се улеснят. Съгласен ли си, Ренфрю?

– Аха! – отвърна Ренфрю. – Те са предатели, Сюзан. Работят за Добрия. Ако знаеш къде са или в какво са се забъркали, кажи ни.

Втренчила поглед в Джонас, Сюзан промърмори:

– Приближи се.

Вцепенените ѝ устни не искаха да се движат и думите прозвучаха като „*Рипжисъ*“, но Джонас я разбра и се наведе към нея. Тя се изплю в лицето му.

Онзи отскочи назад, озъбен от изненада и отвращение.

– Ах! Мръсница! – изкрещя и я зашлеви с такава сила, че я просна

на земята. Пред очите ѝ избухнаха черни звезди. Чувстваше, че дясната ѝ буза се подува като балон и си помисли: „Ако ме беше ударил един-два сантиметра по-надолу, можеше да ми счупи врата. Май щеше да е най-добре.“ Вдигна ръка към носа си и избърса кръвта.

Джонас се обърна към Ренфрю:

– Качи я на коня ѝ и ѝ завържи ръцете отпред. – Погледна Сюзан и я ритна, като я повали на земята. – Ще ме плюеш, значи? Ще оплюваш Елдред Джонас, тъй ли, мръснице?

Рейнолдс беше извадил носната си кърпичка. Джонас я взе, избърса слюнката от лицето си и вбесен, приклепна до Сюзан. Сграбчи косата ѝ и внимателно изтри кърпичката в нея. След това я сграбчи и я изправи на крака. От очите ѝ бликнаха сълзи, но тя запази мълчание.

– Може и да не видя приятеля ти отново, сладка Сю с хубави малки цици, но поне хванах теб, нали така? И ако Диърборн ни създаде проблеми, ще ти го върна двойно. Ще гледам той да узнае.

Усмивката му помръкна и яростно я блъсна така, че почти я събори.

– Сега се качвай на коня и действай по-бързичко, преди да реша да поукрася лицето ти с ножа.

12

Скрит в тревата, ужасен и разплакан, Шийми наблюдаваше как Сюзан се изплю в лицето на Големия ковчег и как той я удари толкова силно, че можеше да я убие. Понечи да ѝ се притече на помощ, но нещо – може би гласът на приятеля му Артър – му подсказа, че така само ще го убият.

Видя как Сюзан се качва на коня. Един от мъжете, когото Шийми беше виждал от време на време в кръчмата, се опита да ѝ помогне, но Сюзан го ритна с върха на ботуша си. Човекът се отдръпна, почервенял като домати.

„Не го ядосвай, Сюзан! – помисли си Шийми. – О, богове, не го прави!“

– Последна възможност – повтори Джонас. – Къде са те и какво се канят да правят?

– Върви по дяволите – отвърна девойката.

– Знам къде ще те намеря, когато се върна! – усмихна се Джонас и се обърна към другия ловец. – Внимателно ли провери всичко?

– Каквото и да са носили, взели са го със себе си – отвърна

червенокосият. – Единственото, което са оставили, е това сладко зайче.

Джонас се размия и продължи да се хили, докато се качи на седлото.

– Хайде! – извика. – Да тръгваме.

Потеглиха през Лошите треви. Тревата се затвори зад тях, сякаш никога не са били тук... само дето Сюзан я нямаше, също и Капи.

Когато се убеди, че те не възнамеряват да се върнат, Шийми излезе от тревата и в движение си закопча панталоните. Погледна в посоката, накъдето бяха тръгнали Роланд и приятелите му, после натам, накъдето отведоха Сюзан. В коя посока трябваше да тръгне?

След минута размисъл осъзна, че всъщност няма избор. Тревата беше жилава и гъвкава. Пътеката, която Роланд, Алан и добрият Артър Хийт (Шийми продължаваше да си ю спомня с това име и така и щеше да бъде винаги), бяха проправили, отдавна беше изчезнала. Тази, по която се движеха Сюзан и похитителите ѝ, все още можеше да бъде различена. Може би ако я последваше, щеше да помогне на Сюзан.

Първо вървеше бавно, после се затича, когато се уплаши, че могат да се върнат и да го хванат.

13

Кътбърт, който не беше особено търпелив в каквато и да е ситуация, започваше все повече и повече да нервничи, когато утринната светлина се разля наоколо. „*Настъпни Жътвен ден* – помисли си той – *най-сетне е Жътва и ето ни тук с наострени ножове, а няма нищо, което да пожънем!*“

На два пъти пита Алан дали чува нещо. Първия път Алан само изсумтя. Втория попита Бърт какво *очаква* да чуе, когато някой му крещи в ухото.

Кътбърт, който не смяташе два въпроса в разстояние на четвърт час за крещене, седна начумерен до коня си. След малко Роланд се приближи и се настани до него.

– Чакане – промърмори Кътбърт. – Не правим друго откакто сме в Меджис, – а това най-трудно ми се отдава.

– Няма да ти се наложи да чакаш още дълго – отвърна му Роланд.

Около час след изгрев слънце Джонас достигна мястото, където отрядът на Фран Ленгил беше спрял за почивка. Куинт, Рия и каубоите вече бяха там и пиеха кафе.

Ленгил се надигна, видя Сюзан да язди с вързани ръце и отстъпи назад, като че ли искаше да се скрие от погледа ѝ.

Сюзан с колене насочи коня си напред и когато Рейнолдс се опита да я хване за рамото, се изви встрани.

– Виж ти, Франсис Ленгил. Представи си, да те срещна чак тук.

– Сюзан, аз също съжалявам да те видя – промълви той. Беше се изчервил и червенията пълзеше нагоре към челото му като връхлитаща върху скали морска вълна. – В лоша компания си попаднала... а накрая лошите момчета винаги те изоставят.

Сюзан се изсмя:

– Лоша компания! Знаеш доста по въпроса, нали, Фран?

Той се обърна, объркан и пламнал от възмущение. Девојката внезапно го ритна между лопатките. Той падна по корем, лицето му беше застинало от изумление.

– Ах, ти, горда гадино – изкрещя Ренфрю и я зашлеви – този път отляво. Тя се олюля на седлото, но успя да запази равновесие. Изобщо не погледна към Ренфрю – продължи да се взира в Ленгил, който най-сетне беше успял да се надигне на колене. Изглеждаше напълно объркан.

– *Ти уби баща ми!* – изкрещя Сюзан. – *Уби баща ми, страховито, подло подобие на мъж!* – Обърна се към каубоите, които я зяпаха. – *Погледнете Фран Ленгил, водачът на коневъдната асоциация, пълзяц като змия, каквато е в действителност. Разплескан като лайно от койот... Като...*

– Стига му толкова – каза Джонас, наблюдавайки с интерес как Ленгил се влачи към хората си и как докато пълзи, раменете му се тресат. Рия се хилеше, полюшвайки се насам-натам. Сюзан изобщо не беше изненадана да я види в тази компания.

– Никога няма да му стигне – процеди тя, прехвърляйки поглед от Джонас към Ленгил с изражение на безкрайно презрение.

– Е, може би, но ти се справи доста добре за времето, с което разполагаше, сай. Малцина биха изиграли картите си по-добре. И чуй само как се киска вещицата! Сипа му сол в раните, базирам се... Скоро ще ти затворим устата обаче! – Той се извърна. – Клей!

Рейнолдс се приближи.

– Смяташ ли, че можеш без проблеми да отведеш Слънчевото зайче в Сийфронт?

– Така ми се струва. – Рейнолдс се опита да не издаде облекчението си, че го изпращат далеч от бойното поле. Измъчваха го лоши предчувствия за Висящата скала, Латиго и танкерите... за цялата тази работа. – Сега ли?

– Изчакай малко. Може след малко тук да има голямо клане. Кой знае? Но именно останалите без отговор въпроси са онова, заради което си струва човек да става сутрин, дори ако кракът го боли като развален зъб. Как мислиш?

– Не знам, Елдред.

– Сай Ренфрю, наглеждай Слънчевото зайче за малко. Има нещо, което трябва да си взема.

Нарочно говореше високо и смехът на Рия внезапно секна, все едно беше измъкнат от гърлото ѝ с харпун. Джонас с усмивка насочи коня си към черната каручка. Рейнолдс яздеше от лявата му страна и Джонас по-скоро почувства, отколкото видя Дипейп да го догонва отдясно. Рой беше добро момче, наистина малко мекушаво, но умът му си беше на мястото и не се налагаше да му *обясняваш* нещата.

С всяка крачка на коня Рия се отдръпваше по-назад в каручката си. Очите ѝ шареха насам-натам, търсейки спасение.

– Махни се от мен, негоднико! – изкрещя, вдигайки ръка срещу него. С другата притисна още по-плътно торбата с топката. – Махай се или ще накарам мълнията да те порази на място. И гадните ти приятелчета също.

Рой се поколеба за секунда, но не и Клей, нито пък Джонас, който процеди:

– Дай ми я! – Достигнал беше до каручката и протегна ръка да вземе торбата. – Тя не е твоя и никога не е била. Някой ден безспорно ще получиш благодарностите на Добрия, задето си я пазила така добре, но сега трябва да ми я дадеш.

Тя изпищя – звукът беше толкова силен, че няколко каубои изпуснаха чашите си и закриха ушите си с ръце. В същото време вещицата вдигна торбата над главата си.

– Не! – изкрещя. – Ще я разбия в земята, преди да я дам на някой като теб.

Джонас се съмняваше дали топката ще се счупи, но не искаше да рискува.

– Клей! – извика. – Пригответи си револвера!

Не се налагаше да поглежда, за да разбере, че Клей се е подчинил: достатъчно беше да види как погледът на Рия се отклонява към Рейнолдс.

– Сега ще броя – продължи Джонас – Ако стигна до три и дъртата не ми е дала торбата, откъсни ѝ грозната глава.

– Добре.

– Едно – започна Джонас, наблюдавайки как топката се полюшва на дъното на торбата. От нея се процеждаше розово сияние. – Две. Сбогом, Рия, ще се видим в ада. Тр...

– *Ето* – изпищя тя, подаде му торбата и закри лицето си с длан. – *Ето, вземи я! И дано ти навлече същото проклетие, което застигна и мен!*

– Благодаря, сай.

Той сграбчи торбата и я дръпна. Рия изпищя отново. Джонас изобщо не я чу. За пръв път през дългия си живот забрави и работата си, и обкръжаващите го хора, и шестте хиляди причини да умре още днес. Най-сетне я притежаваше – стъклената топка, проклетото нещо най-сетне беше у него.

„*Моя!*“ – помисли си и това беше всичко. Някак си успя да потисне нуждата да отвори торбата и да пхне глава вътре, като кон, който пхна муцуна в торба със зоб. Вместо това здраво завърза дръжките за седлото си. Пое си дълбоко дъх; издиша. Така беше по-добре.

– Рой!

– Кажи.

Щеше да е добре да се разкарат оттук, помисли си Джонас.

– Рой, този път ще броим до десет. Ако дотогава дъртата кучка не ми излезне от погледа, имаш разрешение да я застреляш. Да видим дали можеш да броиш. Ще слушам внимателно, така че не си и помисляй да прескочиш някое число.

– Едно – каза послушно Дипейп, – две, три, четири...

Плюейки лиги, Рия грабна юздите на каручката и плясна понито по гръба. Кончето присви уши и се втурна напред толкова стремително, че магьосницата падна по гръб. Каубоите се засмяха. Джонас се присъедини към тях. Беше доста забавно да я гледа по гръб като костенурка, вирнала крака във въздуха.

– Хи-хи-пет! – продължи Дипейп, смеейки се толкова силно, че чак беше започнал да хълца. – Ши-ши-шест.

Рия успя да се надигне и зяпна към тях е разширени очи.

– *Проклинам ви всичките!* – изпищя. Думите ѝ накара смехът им да секне. – *Всеки един от вас! Ти... и ти... и ти!* – Кривият ѝ пръст посочи към Джонас. – *Крадец! Нещастен крадец!*

Каручката навлезе сред Лошите треви, понито тичаше в галоп с присвити уши, писъците на старицата го подтикваха да препуска много по-силно, отколкото камшикът. Видяха каручката да се появява един-два пъти, като че изпълняваше фокус – след това изчезна. Още дълго време обаче чуваха проклятията на Рия, която призоваваше смъртта да ги поразя.

15

– Тръгвай! – нареди Джонас на Клей Рейнолдс. – Откарай Слънчевото зайче вкъщи. И ако решиш по пътя да спреш и да се възползваш от нея, не се колебай. – Погледна към Сюзан да разбере какъв ефект имат думите му и остана разочарован. Тя изглеждаше замаяна от последния удар на Ренфрю.

– Погрижи се да я предадеш на Корал – добави.

– Така ще направя. Някакви съобщения за сай Торин?

– Кажя и да прибере кучката на сигурно място, докато не ѝ пратя ново нареждане. И... Защо не останеш там с нея, Клей? С Корал, имам предвид – утре няма да се притесняваме повече за тази тук, но Корал... Иди с нея в Рици. Пази я...

Рейнолдс кимна. Да бъде в Сийфронт щеше да е чудесно. Можеше и да се позабавлява с момичето, щом веднъж я достави там, но не и по пътя. Не и под призрачната, видима дори през деня Демонска луна.

– Тръгвай тогава! Хайде, мърдай!

Рейнолдс я поведе през полянката и се насочи доста встрани от мястото, където Рия беше преминала. Сюзан яздеше безмълвно, втръсчана в завързаните си ръце.

Джонас се обърна към хората си:

– Тримата младежи от Вътрешността са се измъкнали от затвора с помощта на тази мръсница.

Надигна се тихо ръмжене. Те знаеха, че Уил Диърборн и приятелите му са свободни, но досега не бяха наясно, че сай Делгадо им е помогнала да избягат... и май за нея беше по-добре, че Рейнолдс я отвежда по-далеч от тях.

– Няма значение! – изкрещя Джонас, привличайки отново

вниманието им. Докосна торбата на седлото си. Самото докосване до топката го накара да се почувства всемогъщ, да усети, че е способен на всичко.

– Тя няма значение, нито пък те. – Погледът му се премести последователно върху Ленгил, Уъртер, Кройдън, Брайън Хуки и Дипейп. – Ние сме почти четиридесет и скоро към нас ще се присъединят още сто и петдесет бойци. Те са трима и нямат дори шестнадесет години. Страхувате ли се от три малки момченца?

– *Не!* – изкрещяха хората му.

– Ако се натъкнем на тях, приятели, какво ще направим?

– *Ще ги убием* – Викът беше толкова силен, че към небето се издигнаха ята гарвани.

Джонас беше удовлетворен. Все още докосваше торбата и чувстваше силата на топката. „*Розова сила*“ – помисли си и се ухили.

– Хайде, момчета! Искам тези танкери да са в горите на запад от Айболт преди хората да решат да запалят Жътвената клада.

16

Шийми, присвит в тревата и втренчен в полянката, едва не беше прегазен от черната каручка на Рия – пищящата, проклинаща вещица мина толкова близо до него, че подуши киселата ѝ смрад. Ако беше погледнала към него, сигурно щеше да го превърне в птичка, животинче или дори в комар.

Видя Джонас да предава Сюзан на онзи с палтото и тръгна към края на полянката. Чу Джонас да инструктира хората си (мнозина от тях Шийми познаваше, срам го беше да види колко много каубои са тръгнали с лошия ловец), но изобщо не обърна внимание на думите му. Замръзна на място, когато те се качиха на седлата, ужасен, че биха могли да тръгнат към него, но те потеглиха на запад. Полянката се изпразни като по магия... само дето не беше *съвсем* празна. Капи погледна към отдаляващите се ездачи, изпръхтя, сякаш ги изпращаше по дяволите.

Шийми предпазливо тръгна към него, разсъждавайки колко по-лесно би било да язди, вместо да ходи пеша. След това му хрумна нещо друго. Мулето можеше да изпръхти отново и да стресне човека, който придружаваше Сюзан.

– Ще намериш пътя към къщи! – каза му. – Сбогом, приятелю. Ще се видим някъде по пътя.

Откри пътеката, проправена от Сюзан и Рейнолдс, и се затича след тях.

17

– Отново приближават! – каза Алан малко преди Роланд и сам да го почувства – лек проблясък в главата му като розова светкавица.

– Много зависи от теб – прошепна Роланд и посочи прашката. – И от това.

– Знам.

– Колко заряда имаш?

– Почти четири дузини стоманени топчета – Бърт вдигна памучната торбичка, в която преди време баща му си беше слагал тютюна. – Плюс бомбичките в дисагите.

– Колко от тях са големи?

– Достатъчно са, Роланд. – Вече не се усмихваше. Погледът му беше отсъстващ като на убиец. – Достатъчно са.

Роланд приглади с ръка серапето си, оставяйки дланта си да привикне с грубата вълна. Роланд огледа приятелите си, опитвайки да се убеди, че всичко ще е наред поне докато успяват да си съдържат нервите.

– Онези край Висящата скала ще чуят стрелбата, щом веднъж започнем, нали? – попита Ал.

Роланд кимна:

– След като вятърът духа от нас към тях, без съмнение ще чуят.

– В такъв случай трябва да действаме бързо.

– Прав си. – Роланд се сети как беше стоял между зелените лехи зад Голямата зала, със сокола Дейвид на ръката си и стичаща се по гърба му пот. „Мисля, че ще умреш днес“ – беше промълвил на сокола и му беше казал истината. Но той самият беше оцелял; беше преминал изпитанието и беше тръгнал на изток. Днес беше ред на Кътбърт и Алан да минат през изпитание – макар не в Гилеад, а тук, в Меджис.

– Докажи се или умри – промърмори Алан, сякаш му четеше мислите. – До това се свежда всичко.

– Имаш право. Колко време ще им трябва да стигнат дотук?

– Най-малкото час. По-скоро два.

– Ще изпратят ли разузнавачи?

Алан кимна:

– Така мисля.

- Това не ми харесва – каза Кътбърт.
- Джонас се страхува да не се натъкне на засада – намеси се Роланд. – Например да не запалим пожар около него. Ще се поотпуснат, когато излязат на открито.
- Надяваш се да е така – поправи го Кътбърт.
- Роланд кимна мрачно:
- Да, само се надявам.

18

Около тридесет минути след като напуснаха Джонас, Ленгил и останалите, Рейнолдс запрепуска по пътеката. Пайлън следваше коня му и продължи да се движи с лекота и десетина минути по-късно, когато той ускори движението му до лек, но равномерен галоп.

Сюзан се държеше за рога на седлото с вързаните си ръце и си мислеше, че лицето ѝ сигурно е живописна картинка – чувстваше, че страните ѝ са подпухнали, бяха втвърдени и болезнени. Кожата ѝ се дразнеше дори от полъхващия вятър.

На мястото, където Лошите треви отстъпваха пред Ската, Рейнолдс спря да даде на конете почивка. Слезе от седлото, обърна ѝ гръб и се изпика. Сюзан се огледа и видя на хълма големия табун – конете вече се разпръсваха. Е, бяха успели да постигнат поне това: не беше много, но все пак *беше* нещо.

– Имаш ли нужда да свършиш работата и ти? – попита Рейнолдс. – Ще ти помогна да слезеш, ако искаш, но не отказвай, щото после няма да има почивка.

– Ти се страхуваш. Голям смел регулатор като теб, ама уплашен, така ли е? Да, въпреки татуировката на ковчега и всичко останало.

Рейнолдс се помъчи да се усмихне.

– Най-добре остави гадаенето на онези, които ги бива, госпожичке. Ще ходиш ли по нужда или не?

– Не! И ти *наистина* се страхуваш! Или не? Рейнолдс, който беше сигурен, че лошите предчувствия не са го напуснали след раздялата с Джонас, ѝ показа пожълтелите си от тютюна зъби:

– Ако не можеш да приказваш смислено, затваряй си устата.

– Защо не ме пуснеш да си ида? Може би приятелите ми могат да направят същото за теб, когато те хванат.

Този път той се изсмя. Качи се на седлото, намести се и се изплю.

Над него Демонската луна висеше като бледа и подута топка в небето.

– Мечтай си – промърмори. – Мечтай си колкото си искаш. Но ти никога повече няма да видиш онези тримата. Те са храна за червеите, така си е. Време е да тръгваме.

19

Кордилия не си беше легнала през цялата Жътвена вечер. Беше проседяла нощта в креслото си и въпреки че в скута ѝ имаше плетиво, не беше изплела и една бримка. Сега, когато утрото напредваше, тя продължаваше да седи в същото кресло, зазяпана в нищото. Пък и какво ли имаше за гледане? Всичко се беше разпаднало изведнъж – всичките ѝ надежди за съкровището, което Торин ще плати за Сюзан и за детето ѝ, може би и още докато е жив, но със сигурност в завещанието си; всичките ѝ мечти да си възвърне високото положение в обществото; всичките ѝ планове за бъдещето. Бяха провалени от двама глупави младежи, които дори не умееха да си закопчават панталоните.

Седеше в креслото с плетивото в скута и пепелта, която Сюзан беше размазала по бузата ѝ, и в главата ѝ се въртеше само една мисъл: *„Ще ме открият някой ден мъртва в това кресло – стара, бедна и забравена от всички. Това неблагоприятно момиче. След всичко, което сторих за него.“*

Внезапно дочу драскане по прозореца. Нямаше представа колко време е минало, преди звукът да проникне през вцепенението ѝ, но когато това се случи, остави иглите за плетене и се надигна да погледне. Птица, може би. Или дете, което си прави шегички, без да е наясно, че светът всъщност вече е свършил. Каквото и да беше, трябваше да го прогони.

Отначало не видя нищо. После, тъкмо когато се канеше да се обърне, забеляза едно пони с каручка в края на двора. Каручката беше странна – черна, със златни знаци по нея – и понито стоеше с повесена глава, без да пасе; изглеждаше така, сякаш е изтощено до смърт.

Все още се мръщеше на тази гледка, когато съзря мръсна ръка, която отново задраска по стъклото. Кордилия зяпна и притисна ръце към гърдите си, сърцето ѝ подскочи. Отстъпи назад и тихичко изпищя.

Дългите, мръсни нокти подраскаха отново и изчезнаха.

Кордилия остана на място за момент, разколебана, после тръгна към предверието и спря край сандъка да вземе една полуизгоряла

цепеница. За всеки случай. След това отвори вратата, отиде до ъгъла на къщата, пое си дъх и тръгна през градината с вдигнато над главата си дърво.

– Махай се отгук, който и да си! Изчезвай, преди...

Гласът ѝ секна, когато видя старата жена, пълзяща през осланените цветни лехи близо до къщата... пълзяща към нея. Белите коси на вещицата (или поне останките им) бяха полепнали по лицето ѝ. Бузите и челото ѝ бяха покрити с гнойни рани; устните ѝ бяха напукани и по мръсната ѝ, изсъхнала брадичка се беше спекла кръв. Бялото на очите ѝ беше добило мръсен жълто-сив цвят и ставите ѝ скърцаха, докато се движеше.

– Добра жено, помогни ми! – простена чудовището. – Помогни ми, ако можеш, и ще ти се отплатя.

Кордилия не можеше да повярва на очите си.

– Рия? – прошепна. – Ти ли си, Рия?

– Аха – отвърна вещицата, пълзейки неуморно през мъртвите цветя, забивайки нокти в студената земя. – Помогни ми.

Кордилия отстъпи назад и отпусна импровизираната тояга.

– Не, аз... Не мога да вкарам такова нещо в къщата си... Съжалявам да те видя в такова състояние, но... Трябва да си пазя репутацията, знаеш... хората ме следят отблизо, тъй правят...

Погледна към Хай Стрийт, докато го казваше – все едно очакваше да види тъпла хора пред вратата си, които я зяпат, готови веднага да разпространят клюки за нея, но навън нямаше никой. Хамбри беше притихнал, улиците и входовете бяха празни, обичайната радостна глъчка на Жътвен ден липсваше. Обърна се отново към създаването, което се гърчеше в мъртвите ѝ цветя.

– Племенницата ти... направи това... – прошепна съществото в калта. – Всичко... нейна е вината...

Кордилия изгърва дървото, което я удари по глезена, но тя изобщо не усети. Беше свила длани в юруци пред гърдите си.

– Помогни ми – прошепна Рия. – Аз знам... къде е тя... ние... ние трябва да свършим нещо заедно... женска... работа...

Кордилия се поколеба, след това се приближи до вещицата, коленичи, подкрепи я с ръка и някак си успя да я изправи на крака. Миризмата, която лъхаше от нея, беше ужасна и предизвикваше гадене – смрад на разлагаща се плът.

Костеливи пръсти погалиха бузата и шията ѝ, докато вмъкваше старицата в къщата. Настръхна, но не се отдърпна, докато не стовари Рия в

едно кресло.

– Чуй ме – изсъска старичката.

– Слушам те – Кордилия си придърпа стол и седна. Пръстите на Рия се заровиха дълбоко в гънките на мръсната ѝ дреха, измъкнаха някакъв сребърен амулет и започнаха да го движат напред-назад бързо като метроном. Кордилия, която не беше почувствала сънливост цяла нощ, сега усети тялото си да се отпуска.

– Другите са извън обсега ни – каза Рия. – И топката ми я измъкнаха. Но тя... Обратно в къщата на кмета я връщат и може би ще успеем да я видим.

– Нищо няма да видиш – глухо каза Кордилия. – Ти умираш!

Рия се изкиска и изплю жълтеникава хрчка:

– Да умирам ли? Ами! Само съм уморена и се нуждая от освежаване. Сега ме слушай, Кордилия, дъще на Хайрам и сестро на Пат.

Обгърна с костеливата си (и учудващо силна) ръка врата на Кордилия и я придърпа към себе си. В същото време вдигна другата си ръка и залюля сребърния медальон пред разширените очи на Корд. Започна да ѝ шепне и след малко жената закима усърдно.

– Направи го, тогава – каза старичката и я пусна. – Побързай, защото не мога да остана още дълго в този вид. А след това ще ми трябва и малко време... да се съживя.

Кордилия тръгна към кухнята. На плота до ръчната помпа имаше парче дърво с два забити в него остри ножа. Взе единия и се върна. Очите ѝ бяха празни и безизразни, също като тези на Сюзан, когато с Рия стояха на прага на хижата на вещицата в нощта на Целуващата луна.

– Ще ѝ платиш, нали? – попита старичката. – Точно за това съм дошла.

– Госпожица Колко Съм Млада и Хубава – промърмори Кордилия с едва чут глас. Вдигна свободната си ръка и докосна пепелта на бузата си. – Да! Ще ѝ потърся сметка за всичко, така ще сторя.

– До смърт?

– Да, нейната или моята.

– Нейната ще е – каза Рия. – Не се бой. Сега ми помогни. Дай ми каквото ми трябва.

Кордилия разкопча предницата на дрехата си и я разтвори, за да разкрие повяхналите си гърди и коремчето, което беше започнало да се образува през последните една-две години. Все още се забелязваха остатъци от тънкия ѝ кръст обаче и точно там тя заби ножа, прорязвайки ризата и гащите си до свежата плът отдолу. Белият памук се обagri в

тъмночервено.

– Да... – прошепна Рия. – Като рози. Сънувам ги много често, разцъфнали рози и онова, което стои между тях в края на света. Ела поблизо! – Тя сложи ръка на гърба на Кордилия, придърпвайки я напред. Вдигна очи към лицето на жената, усмихна се и облиза устни:

– Прекрасно. Много добре.

Кордилия зяпаше над главата ѝ, докато Рия от Къос зарови лице в червения разрез в ризата ѝ и започна да пие.

20

Роланд с удоволствие чу как приглушеното подрънкване на сбруи се приближава до мястото, където тримата се бяха спотаили във високата трева, но когато звукът се усили дотолкова, че мекият тропот на копита и гласовете на хората да станат ясно различими, започна да се притеснява. Едно нещо беше ездачите да минат близо до тях и съвсем друго поради лош късмет да връхлетят право отгоре им – в такъв случай тримата най-вероятно щяха да умрат като къртици, разрязани от плуг.

Ка не би трябвало да ги е докарала дотук за да прекъсне живота им по такъв начин... Как би могла групата ездачи да се е насочила точно към мястото, където Роланд и приятелите му са залегнали в засада? Но те продължаваха да се приближават и подрънкването на сбруите, скърцането на седлата и гласовете ставаха все по-ясни.

Алан погледна към него и посочи наляво. Роланд поклати глава и потупа по земята, подсказвайки му, че *трябва* да останат тук. Така и направиха – беше твърде късно да се преместят, без да бъдат чути.

Роланд извади револверите си.

Кътбърт и Алан направиха същото.

В крайна сметка „плугът“ подмина „къртиците“. Момчетата видяха конете и ездачите, препускащи през гъстата трева; Роланд забеляза, че Джонас, Дипейп и Ленгил предвождат групата и яздят един до друг. Следваха ги поне три дузини други, чиито серапета проблясваха като червени и зелени мълнии, докато конете им се носеха напред. Препускаха доста бързо и Роланд си помисли, че групата ще ускори ход още повече, когато излезе на открито в пустинята.

Младежите изчакаха отрядът да премине – държяха главите на конете си в случай, че на някой от тях му хрумне да изцвили към преминаващите жребци. Когато най-сетне групата ги подмина, Роланд обърна

бледото си и намръщено лице към приятелите си и извика: – На седлата. Жътвата настъпи!

21

Преведоха конете си до края на Лошите треви и излязоха на проправената от Джонас и групата му пътека там, където започваше пояс от изсъхнали храсти и след това самата пустиня.

Вятърът виеше пронизително и тъжно. Разнасяше големи облаци прах към безоблачното тъмносино небе. Демонската луна се пулеше като изцъклено око на труп.

Роланд се премести така, че Кътбърт да заеме средната позиция. Бърт вече беше извадил прашката си. Сега връчи на Алан и Роланд по половин дузина стоманени топчета. Вдигна въпросително вежди. Роланд му кимна и тримата препуснаха напред.

Прашните воали се носеха край тях като накъсани хартии, превръщайки задните постови в призраци, понякога закривайки ги напълно, но момчетата постепенно се приближаваха към тях. Роланд яздеше напрегнат, очаквайки някой да се обърне и да ги забележи, но нито един не погледна назад – никой не искаше да подлага лицето си на режещия вятър и свистящите песъчинки. Не биха могли да чуят нито звук, който да ги предупреди за опасността – под копитата на конете хрущеше ситен пясък и тропотът им не се разнасяше надалеч.

Когато приближиха на двадесет метра от постовите, Кътбърт кимна – вече бяха достатъчно близо. Алан му подаде едно топче. Бърт, изправен на седлото, опъна ластика, изчака вятърът да утихне и стреля. Ездачът от ляво се завъртя при удара, вдигна ръка и падна от седлото. Невеоятно, но нито един от двамата му спътници не забеляза нищо. Бърт стреля отново и ездачът в средата се отпусна върху врата на коня си. Животното отскочи назад. Ездачът се олюля, сомбрерото му се смъкна от главата и той падна. Кракът му се чупи, тъй като остана заклещен в стремето.

Третият ездач понечи да се обърне. Роланд забеляза брадясалото му лице, увисналата между устните цигара – незапалена заради вятъра – и едно изумено око – след което Кътбърт стреля *отново*. Изуменото око беше заменено от червено петно. Ездачът се изплъзна от седлото.

„Трима по-малко“ – помисли си Роланд.

Пришпори Ръшър в галоп. Другите направиха същото и препуснаха

напред през прашните облаци.

Отпред се забелязваха още ездачи – един самичък, двама един до друг и четвърти, пак сам.

Роланд извади ножа си и се приближи до онзи, който сега беше заден постови.

– Какво става? – попита го дружелюбно и когато човекът се обърна, заби ножа в гърдите му.

Кътбърт и Алан се понесоха покрай него и Бърт, без да забавя скорост, повали двамата отпред с прашката си. Онзи пред тях явно чу нещо през поривите на вятъра и се обърна. Алан беше измъкнал ножа си и сега го държеше за върха на острието. Хвърли го мощно и въпреки че разстоянието беше доста голямо, прицелът му беше съвършен. Ножът се заби до дръжката. Човекът посегна към него, издавайки ужасени гъргореци звуци, и също падна на земята.

Седем досега.

„*Като в приказката за обуцаря и мухите*“ – помисли си Роланд. Сърцето му биеше спокойно и равномерно, когато се изравни с Алан и Кътбърт. Вятърът надаваше тъжни писъци. Прахът се носеше, кръжеше и се слягаше заедно с поривите на вятъра. Пред тях се виждаха още трима ездачи, а още по-напред яздеше основната група.

Роланд посочи към следващите трима и имитира изстрел с прашка. Направи жест към останалите и се престори, че стреля с револвер. Кътбърт и Алан кимнаха. Препуснаха напред, отново един до друг, приближавайки се все повече до целта.

22

Бърт улучи двама, но третият сви встрани в последния момент и стоманеното топче, насочено към тила му, само забърса върха на ухото му. Роланд вече беше извадил пистолета си и заби един куршум в главата на ездача, когато той се обърна. С него ставаха десет – четвърт от групата на Джонас. Нямаше представа дали са набрали достатъчна преднина, но поне първата част от работата беше приключена. Прокрадването иззад гърбовете беше свършило – сега настъпваше моментът за безцеремонни убийства.

– *Хей! Хей!* – провикна се с мощен глас. – *Към мен, стрелци! Настигнете ги! Без пленници!*

Препуснаха към основната група, впускайки се за първи път в

битка, стреляйки преди хората пред тях да разберат кой се носи по следите им или какво точно става. Трите момчета бяха обучени като стрелци и липсата на опит компенсираха с острия си поглед и младежките си рефлексии. Под дулата на оръжието им пустинната местност около Висящата скала се превърна в истинска кланица.

Крещейки, съсредоточили цялото си съзнание в смъртоносните си ръце, те се врязаха в неподготвения меджиски отряд като остриета, стреляйки в движение. Не всеки изстрел беше смъртоносен, но нито един не подмина целта си. Хората падаха от седлата си, а когато краката им се закачаха в стремената, конете ги влачеха; други, някои от тях мъртви, а някои просто тежко ранени, бяха смазани под копитата на полуделите от ужас жребци.

Роланд стреляше с двата си револвера, а юздите на Ръшър беше захапал със зъби, за да не увиснат и да спънат животното. Двама паднаха под куршумите му отляво, още двама – отдясно. Пред тях Брайън Хуки се обърна в седлото, брататото му лице се беше издължило от изумление. Около врата му се люлееше жътвен амулет във вид на звънче, което издрънча, когато той се пресегна към пушката си. Преди да успее да направи нещо повече, Роланд го застреля право в сърцето. Хуки с кръсък се свлече от седлото.

Кътбърт застреля още двама. Усмиваше се яростно и ослепително.

– *Ал беше прав!* – извика. – *Тези са с голям калибър.*

Роланд сръчно презареждаше револверите, докато конят галопираше. Враговете падаха като житни снопове. Алан поизостана и обърна коня си, прикривайки Роланд и Кътбърт.

Роланд видя Джонас, Дипейп и Ленгил да се обръщат да посрещнат нападателите. Ленгил се мъчеше да освободи оръжието си, което се беше закачило за широката яка на наметалото му. Устата му беше извита в яростна гримаса под гъстите русоляви мустаци.

Хаш Ренфрю се вряза между Роланд и Кътбърт и изкрещя:

– Проклети да сте! Мръсни прелюбодейци! – Захвърли юздите и се приготви да стреля. Вятърът яростно виеше, обвивайки го във вихър от сив прах.

Роланд дори не помисли да отстъпва или пък да се отклони в една или друга посока. Всъщност не мислеше за нищо. Крещейки през стиснатите в зъбите си юзди, се понесе към Хаш Ренфрю и тримата зад него.

Джонас нямаше представа какво се случва, докато не чу виковете на Уил Диърборн:

– *Ехо! Насам! Без пленници!* – боен вик, който чудесно познаваше. Всичко си дойде на мястото, разбра какво означават изстрелите. Отклоня коня, смътно осъзнавайки, че Рой прави същото... но най-вече с мисълта за топката в торбата, предмет едновременно могъщ и крехък.

– Това са *хланетата!* – възкликна Рой. Пълната му изненада го караше да изглежда по глупав от всякога.

– *Диърборн, копеле!* – изрева Хаш Ренфрю и оръжието в ръцете му изтрещя.

Джонас видя как сомбрерото на Диърборн полетя във въздуха. Момчето стреляше и беше страхотно – по-добро от всекиго, който Джонас беше виждал през живота си. Ренфрю се стовари на земята по гръб – беше мъртъв.

Ръката на Ленгил се отпусна, сякаш не можеше да повярва на кошмара, понесъл се към него откъм праха.

– Назад! – изкрещя. – В името на коневъдната асоциация ви запovedвам... – След това в центъра на челото му се появи огромна черна дупка.

– Кучи сине, ти малък гнусен кучи син! – изкрещя Дипейп. Опита се да извади револвера си, който се омота в серапето му. Все още се мъчеше да го измъкне, когато един куршум от револвера на Роланд му направи нова яркочервена уста близо до адамовата ябълка.

„*Не може да бъде* – помисли си Джонас, – *та ние сме толкова много!*“

Но се случваше. Момчетата от Вътрешността се бяха врязали неумоливо в групата им – атаката им беше като по учебник за стрелци. Сбирщината от фермери, каубои и градски смелчаги беше объркана. Оцелелите се разпръскваха във всички посоки.

Диърборн се носеше към него с готови за стрелба оръжия.

Джонас сграбчи връзките на торбата и ги нави около китката си. Вдигна топката високо и изкрещя.

– *Приближи се и ще я счуя! Това ще направя, проклето псе!*

Роланд дори не забави бесния си галоп. Изобщо не се замисли, сега ръцете му „мислеха“ вместо него и когато по-късно си припомни всичко, събитията бяха далечни и някак си замъглени като нещо, видно в

криво огледало... или в стъклената топка.

Джонас си помисли: „*Богове, това е той! Самият Артър Илд е дошъл да ме вземе!*“

И в мига, когато дулото зина срещу него като вход на тунел, той си спомни какво му беше казало хлапето пред изгорялото ранчо: „*Душата на човек като теб никога не напуска Запада!*“

„*Знам – помисли си Джонас, – още тогава знаех, че моята ка изтича! Но той със сигурност няма да рискува, топката, не може да рискува топката.*“

– *Към мен!* – изпищя той. – *Към мен, момчета! Те са само трима, за Бога! Към мен, страхливици!*

Но той беше сам – Ленгил беше убит, трупът на Рой лежеше под мътното небе, Куинт беше избягал, Хуки беше мъртъв, фермерите, които яздеха с него, ги нямаше. Само Клей беше още жив, но се намираще на километри отгук.

– *Ще го разбия!* – изкрещя към момчето с ледени очи, което се носеше към него, неумоливо като смъртта. – *Кълна се пред боговете, че...*

Роланд стреля. Куршумът улучи татуираната ръка, която държеше връзките на торбата. Синият ковчег беше залят от рукналата кръв.

Докато Ръшър се изравняваше с коня на Джонас, Роланд сграбчи торбата. Джонас, пищящ от ужас, че е загубил безценната топка, се протегна към Роланд, сграбчи го за рамото и почти успя да го свали от седлото.

– *Върни ми я, негоднико!* – Бръкна под серапето си и измъкна револвер. – *Върни ми я, тя е моя!*

– Вече не! – извика Роланд и изстреля от упор два пълнителя в лицето на врага си. Конят на Джонас падна и беловласият се просна по гръб на земята. Ръцете и краката му се загърчиха, потрепериха и застинаха.

Роланд преметна торбата през рамо и се насочи обратно към Алан и Кътбърт, готов да им се притече на помощ... но не беше необходимо.

Бяха спрели конете си един до друг сред облаците прах, в края на пътеката от мъртви тела. Очите им бяха разширени – очи на момчета, които са минали през битка за първи път и изобщо не могат да повярват, че не са били улучени. Само Алан беше ранен; един куршум беше прорязал лявата му страна. Беше загубил представа за всичко по време на стрелбата и имаше само смътни спомени какво се е случило след началото на битката. Кътбърт твърдеше горе-долу същото.

– Роланд – обади се Кътбърт и прокара трепереща ръка по лицето

си. – Слава тебе, стрелецо!

– Слава!

Очите на Кътбърт бяха зачервени и раздразени от пясъка, като че ли беше плакал. Прибра неизразходваните заряди за прашката, когато Роланд му ги подаде, без дори да осъзнава какво прави.

– Живи сме!

– Да.

Алан замаяно се оглеждаше:

– Къде отидоха останалите?

– Бих казал, че поне двадесет и петима от тях са тук – отвърна Роланд, посочвайки трупове. – Останалите... – Той махна с ръка, все още стиснал револвера. – Избягаха. Мисля, че са получили предостатъчно от войната в Средния свят!

Роланд свали торбата от рамото си, задържа я пред себе си за момент, след това я отвори.

В началото вътрешността на торбата беше черна, но после се изпълни с прекарасна розова светлина.

– Роланд – тревожно промълви Кътбърт, – не бива да си играеш с това. Особено пък сега. Сигурно са чули стрелбата там, край Висящата скала. Ако се каним да довършваме делото си, нямаме време за...

Роланд не му обърна внимание. Пъкна ръце в торбата и извади топката. Вдигна я към очите си, без да забелязва, че по нея капе кръвта на Джонас. Стъкленото кълбо проблесна за момент и се изпълни с безформени вихри, след което вътрешността му се разкри. Роланд видя какво има вътре и сякаш потъна в дълбините.

ДЕСЕТА ГЛАВА. ПОД ДЕМОНСКАТА ЛУНА (II)

1

Корал безцеремонно влачеше Сюзан по коридора. Девојката дори не се опита да протестира – щеше да е безполезно. Зад двете жени се движеха неколцина каубои, въоръжени с ножове и прашки. Зад тях като мрачен призрак, на който му липсва достатъчно сила да се материализира напълно, се промъкваше Ласло, по-възрастният брат на бившия канцлер. Рейнолдс, който беше прекалено изплашен, за да мисли как да изнасили девојката, беше останал горе или беше напуснал града.

– Ще те затворя в студения килер, докато реша какво да правя с

теб, скъпа – процеди Корал. – Там ще си на сигурно място... и ще ти е добре. Какъв късмет, че носиш серапе. После... когато Джонас се върне...

– Никога повече няма да видиш Джонас – каза Сюзан. – Никога няма да...

Върху смазаното ѝ лице се стовари нов водопад от болка. За секунда ѝ се струваше, че целият свят се е взривил. Облегна се върху каменната стена, докато замъгленото ѝ зрение се проясни. По бузата ѝ течеше кръв от раната, която камъкът на пръстена на Корал беше направил. Проклетият ѝ нос също кървеше.

Корал я стрелна с вледеняващ поглед, но на Сюзан ѝ се стори, че забелязва и още нещо в очите ѝ. Може би страх.

– Не ми споменавай за Елдред, госпожичке. Той отиде да хване момчетата, които убиха брат ми. Онези същите, които *ти* пусна на свобода.

– Престани с тези глупости! – Сюзан си избърса носа, намръщи се при вида на изцапаната си с кръв ръка и я изтри в панталоните си. – Знам не по-зле от теб кой уби Харт, тъй че не ми приказвай небивалици и аз няма да засягам твоята болна тема! – Видя как Корал вдига ръка, готова да я удари отново, и се изсмя. – Хайде! Срежи ми лицето и от другата страна, щом ти се иска. Какво значение има това, след като тази нощ ще спиш без мъж, който да ти топли другата половина на леглото?

Корал яростно замахна, но вместо да я удари, отново я хвана за рамото. Стискаше достатъчно силно, за да боли, но Сюзан едва ли почувства нещо. Доста хора я бяха наранявали днес, но тя с удоволствие би се оставила да я наранят още повече, стига с това да приближи момента, в който с Роланд отново ще бъдат заедно.

Корал я повлече през кухнята (огромно помещение, което на всеки друг Жътвен ден щеше да бъде изпълнено с весела гълчава, но днес беше тихо като гробница) към обкованата с желязо врата в далечния ѝ край. Отвори вратата. От килера се разнесе миризма на картофи, тикви и подправки.

– Влизай вътре! И по-бързичко, докато не съм решила да те изритам.

Сюзан я погледна в очите и се усмихна.

– Бих те проклела, задето спиш с убиец, сай Торин, но както виждам, ти си се проклела сама. И го знаеш – изписано е на лицето ти. Тъй че просто ще ти сторя поклон – все още усмихната, тя направи реверанс – и ще ти пожелае приятен ден.

– *Влизай вътре и си затваряй мръсната уста!* – изкрещя Корал и бутна Сюзан в студения килер. Хлопна вратата, спусна резето и обърна блесналите си очи към каубоите, които стояха на безопасно разстояние от нея.

– Пазете я добре. И внимавайте.

Промъкна се помежду им, без да изслуша уверенията им, и се втурна към стаята на мъртвия си брат да чака Джонас или поне съобщение от него. Бялата негодница, която седеше в килера с картофите и морковите, не би могла да знае нищо, но думите ѝ

(никога повече няма да видиш Джонас)

се въртяха в главата на Корал; звънтяха в съзнанието ѝ и отказваха да замлъкнат.

2

Часовникът на кулата над градската заседателна палата удари дванадесет. И ако непривичната тишина, надвиснала над Хамбри, беше необичайна, тишината в „Почивка за Пътника“ беше направо страшна. Най-малкото двеста души бяха наблъскани под мъртвия поглед на препарираното животно. Всички се наливаха здравата, но не разговаряха. Чуваше се само тътрене на крака или нетърпеливо почукване с чаша по бара, подсказващо, че човекът се нуждае от още едно питие.

Шеб се беше опитал да свири на пианото, но един каубой с белег на бузата беше допрял ножа си до ухото му и му беше наредил да прекрати това дрънкане, ако иска да си запази тъпанчето. Шеб веднага стана от столчето и отиде на бара да помага на Стаили и Пети Ръчката да наливат скоросмъртницата.

Посетителите бяха объркани и мрачни. Жътвеният, празник им беше отнет и не знаеха как да реагират. Пак щеше да си има клада, както и купища плашила за изгаряне, но нямаше нито жътвени целувки, нито пък щеше да има танци довечера... нито гатанки, надбягвания, борба в кал, шегички... нищо интересно, мътните го взели! Вместо веселие беше имало убийство, виновните бяха избягали и хората само можеха да се надяват убийците да си платят. Напиващите се мъже бяха не по-малко опасни от буреносни облаци и търсеха някого, върху когото да си съсредоточат вниманието, някой, който да им каже какво да правят.

И, разбира се, някого, когото да хвърлят в огъня, както е било по времето на Илд.

Бяха стигнали горе-долу дотам в размислите си, когато, люлеещите се врати се отвориха и в бара влязоха две жени. Мнозина познаваха вещицата, която вървеше отпред, и повечето от тях кръстосаха пръсти против уроки. Надигна се многогласно мърморене. Това беше Къос, старата вещица, и въпреки че лицето ѝ беше цялото в струпеи, а очите ѝ бяха потънали така дълбоко в орбитите си, че едва можеха да ги различат, тя излъчваше невероятна жизнена енергия. Устните ѝ бяха червени, като че ли беше яла къпини.

Жената зад нея вървеше бавно и сковано, притиснала с ръка корема си. Лицето ѝ беше бледо като платно.

Рия спря в средата на залата и подмина зяпачите, без дори да ги забележи. Когато стигна центъра на бара и застана точно под Двуглавия, се обърна да огледа смълчаните каубои и граждани.

– Повечето от вас ме познават! – извика с дрезгав глас, който приличаше на скърцане. – За тези от вас, на които никога не им е трябвал любовен еликсир, за да си върнат мъжката сила, или пък им е писнало от острия език на тъщата... Аз съм Рия, магьосницата от Къос, а жената до мен е лея на момичето, което освободи убийците снощи... Също то момиче, което уби нашия шериф и един почтен младеж. Умолявал я е да му пощади живота в името на жената и детенцето му, а тя го е застреляла. Жестока е тя! Жестока и безсърдечна.

Чуха се бурни възгласи. Рия вдигна кокалестите си длани и мърморенето мигновено секна. Бавно се обърна и ги огледа, все още с вдигнати ръце.

– Дойдоха странници и вие ги приветствахте с добре дошли – изкрещя тя със скърцащия си глас. – Приветствахте ги и им дадохте хляб, а те ви отвърнаха с кръв. Със смъртта на онези, които обичахте и от които зависехте. Отровиха ви Жътвата и само боговете знаят какви още проклетия са ви навлекли.

Сега мърморенето беше по-силно. Тя се беше докоснала до най-дълбоките им страхове – че злото от тази година ще се разпръсне, че дори ще се разпространи върху новите стада, които толкова дълго и с такава надежда бяха чакали да се появят във Външната арка.

– Но те си тръгнаха и едва ли ще се върнат – продължи Рия. – Може тъй да е по-добре – защо да цапаме земите си с чужда кръв? Но има нещо друго... един от нашите... една жена предаде града си и собствения си народ.

Гласът ѝ се сниши до дрезгав шепот; слушателите ѝ пристъпиха напред да я чуят. Рия тласна напред бледата, повяхнала жена в мръсна

черна дреха и прошепна нещо в ухото й... но всички чуха думите й.

– Ела, скъпа. Разкажи им това, което каза на мен.

С мъртъв, унесен глас Кордилия промълви:

– Тя каза, че няма да се отдаде на кмета. Не бил достатъчно добър за такава като нея. След това избра Уил Диърборн. Цената за тялото й беше високопоставено място в двора на Гилеад като негова съпруга... и убийството на Харт Торин. Диърборн й плати. Силно я желаше и с удоволствие плати цената. Приятелите му помагаша; те също са могли да се възползват от нея, доколкото знам. Канцлерът Раймър сигурно им е зас танал на пътя. Или просто са го видели и са поискали да приключат и с него.

– Мръсници! – изкрещя Пети. – Гнусни малки змийчета!

– Сега им кажи какво трябва да се направи, за да не разнесем проклятието върху новия сезон, скъпа – напомни й тихо Рия.

Кордилия Делгадо вдигна глава и погледна към мъжете. Пое си дъх, вдишвайки киселия, натрапчив аромат на ябъл кова ракия.

– Хванете я! Казвам го с любов и жал, така е!

Тишина. Всички смаяно я наблюдаваха.

– Боядисайте й ръцете!

Звярът на стената ги съзерцаваше със стъкления си поглед.

– *Чарю трий* – прошепна Кордилия.

Съгласието им не беше вик, а прозвуча като повей на есенен вятър през оголените клони на дърветата.

3

Шийми тича след лошия ловец и Сюзан-сай, докато умората го повали – дробовете му горяха и болката в хълбока му се беше превърнала в нажежен шиш. Просна се по лице върху тревата, притиснал с ръка дясната си страна и смръщен от болка.

Лежа там известно време, заровил лице в ароматната трева – осъзнаваше, че те се отдалечават все повече и повече, но знаеше също, че няма да има полза да се надигне и да тича отново, докато болката не отшуми напълно. Остана на мястото си, вдигнал глава и втренчен в следата, оставена от Сюзан-сай и лошия ловец. Тъкмо беше готов да се изправи на крака, когато Капричозо го ухапа.

– *Дяволите да те вземат!* – изпищя Шийми и скочи на крака. Няма нищо по-вълшебно от едно ухапване отзад, както би отбелязал някой с

по-философски настроен ум; то веднага заличава всички проблеми, все едно колко тежки или ужасни са те.

– Защото направи, ти злобен стар смок? – Той усърдно разтриваше раната си и от очите му се стичаха сълзи.

Капричозо протегна врат, оголи зъби в сатанинската усмивка, която само мулетата и камилите умеят да изобразяват, и изпръхтя. Пръхтенето му прозвуча като смях.

Юздата на мулето все още се влачеше по земята. Шийми се протегна към нея и когато Капи наклони глава да го ухапе отново, момчето силно го удари между очите. Капи изсумтя и примигна.

– Сам си го предизвика, приятел! – каза младежът. – Цяла седмица ще трябва да ям на колене, така си е! Няма да мога да приседна даже на пухена възглавничка! – Омота юздата около юмука си и се покатери на гърба на мулето. Капи не се опита да го събори, но Шийми потръпна от болка. Все пак беше имал късмет, реши той. Задникът го болеше, но поне нямаше да му се наложи да ходи пеша...

– Мърдай, глупчо! – извика. – Побързай! Тичай колкото ти държат краката!

4

Следата водеше към голямото старо имение на брега на океана. Шийми слезе от гърба на мулето, щом мина през арката на Сийфронт, като се чудеше какво да прави. Че бяха дошли тук, нямаше ни най-малко съмнение – конете на Сюзан и на лошия ловец бяха вързани един до друг в двора.

Ездачите, които влизаха и излизаха от имението (в повечето случаи белокози каубои, които са били сметнати за твърде стари, за да участват в отряда на Ленгил), изобщо не обръщаха внимание на момчето от странноприемницата и неговото муле, но Мигел можеше да го забележи. Старецът никога не го беше харесвал и се държеше така, сякаш Шийми ще отмъкне нещо, тъй че най-вероятно щеше да го изпъди.

„Не, няма да успее – помисли си той мрачно. – Не и днес, днес не мога да го оставя да ме командва! Няма да се махна, даже и да се разкреши!“

Но ако дъртакът се развикаше и вдигнеше тревога, тогава какво? Лошият Голям ковчег можеше да дойде и да го убие. Шийми беше готов да умре за приятелите си, но не и преди да си е изпълнил задачата.

Стоеше под студената слънчева светлина, пристъпваше от крак на крак, колебаеше се и от все сърце му се искаше да е по-умен, отколкото е, за да измисли някакъв план. Мина час, след това и втори. Времето течеше бавно. Той чувстваше, че всяка възможност да помогне на Сюзансай се изплъзва, но не знаеше какво да предприеме. По едно време чу нещо, което прозвуча като гръмотевица от запад... въпреки че есенният ден беше ясен и не изглеждаше да наближава буря.

Почти беше решил да прекоси двора, който беше празен в момента и може би щеше да успее да стигне до къщата – когато човекът, от когото се беше страхувал, излезе от конюшната.

Беше окичен с жътвени амулети и мъртво пиан. Залитайки, стигна до средата на двора, а връзките на сомбрерото му бяха омотани около гърчавия му врат и дългата му коса се развяваше от вятъра. Очите му излъчваха ярост и изумление.

– Кой направи това? – изкрещя. Погледна към Демонската луна, която плуваше в небето. Макар че Шийми никак не харесваше стареца, сърцето му подскочи. Носеше лош късмет да гледаш право в стария Демон, така си беше.

– Кой направи това? – повторно извика Мигел, след което изпищя толкова силно, че се олюля и едва не падна. Вдигна юмурици, като че ли се канеше да удря ухиленото лице на луната, докато не получи отговор, след това отпусна ръце.

Облегна се на стената и се свлече в седнало положение. Отпи голяма глътка от бутилката, която държеше, придърпа нагоре сомбрерото си и го нагласи над очите си. Опита се да надигне шишето и го пусна, като че ли му се бе сторило прекалено тежко. Шийми тръгна към него, после реши да изчака още малко. Мигел беше стар и пиан, но можеше да готви някоя хитрост.

Изчака, докато го чу да хърка, след това преведе Капи през двора, потръпвайки при всеки удар на копитата му. Мигел обаче не се събуди. Шийми върза Капричозо за перилото, след което се втурна към главната порта. Никога не си беше представял, че може да влезе през нея. Хвана желязната дръжка, погледна още веднъж към спящия старец, след това отвори вратата и на пръсти се вмъкна вътре.

Постоя малко в правоъгълника светлина, нахлуваща през отворената врата, свел глава сякаш очакваше някой да го удари.

Преддверието беше празно и тихо. На едната стена висеше гоблен, до него беше облежната китара със счупен гриф. Колкото и предпазливо да пристъпваше Шийми, стъпките му отекваха в тишината. Той

потрепери. Това беше къща със смъртник, лошо място. Сигурно имаше и призраци!

Но Сюзан беше тук, някъде наблизо.

Премина през двойната врата и влезе в приемната. Под високия таван стъпките му отекваха по-силно от всякога. Отдавна мъртви кметове го зяпаха от стените; повечето от тях имаха ужасни очи, които сякаш го следваха, докато върви, набелязвайки го като нашественик. Знаеше, че са просто нарисувани, но...

Една картина го притесняваше най-много – мъж с буйна червена коса, лице на булдог и лукав поглед, който сякаш питаше малоумното хлапе от странноприемницата какво прави в Голямата зала в къщата на кмета.

– Престани да ме зяпаш така! – прошепна Шийми и се почувства малко по-добре.

Влезе в трапезарията, също празна. Дългите дървени маси бяха избутани до стената. На една от тях стояха остатъци от храна – чиния със студено пиле, нарязан хляб и половин халба бира. Като видя тази гледка, той най-сетне осъзна какво нещастие се е случило в къщата. Много неща се бяха променили в Хамбри и градът никога нямаше да е същият.

Размислите не му попречиха да сграбчи останките от пилето и хляба, да ги изгълта и да ги полее с бирата.

Оригна се, притисна с ръце устата си и виновно се огледа, след което продължи напред.

Вратата в другия край на трапезарията беше отключена. Шийми я отвори, надникна в коридора, който пресичаше цялата къща на кмета. Беше празен – поне за момента, – но младежът чуваше шепоти, идващи от някои от стаите, дори от другите етажи. Предположи, че говорят слугините и другите прислужници, които работеха тук следобед, но му се сториха някак призрачни... Някой от тях може и да беше на кмета Торин, промъкваш се в коридора точно до него. Кметът Торин, който се скита и се пита какво му се е случило и какво е това желеобразно нещо, стичащо се по нощницата му, кой...

Някой сграбчи Шийми за лакътя. Той едва не изпищя.

– Тихо! – прошепна някаква жена. – В името на баща ти!

Младежът съумя да сдържи писъка си. Обърна се. И там, облечена с джинси и ръчнотъкана риза, с вързана на опашка коса, възбудено побеляло лице и блестящи тъмни очи, стоеше вдовицата на кмета.

– С-с-сай Торин... Аз... Аз... Аз...

Не можеше да измисли какво да каже. „*Сега ще извика пазачите*“

– помисли си.

– За момичето ли си дошъл? За онази Делгадо?

Мъката беше накарала лицето на Олив да изглежда по-малко подпухнало и странно подмладено. Шийми кимна.

– Добре. Ще те използвам да ми помогнеш, момче. Тя е долу, в килера, но я пазят.

Шийми смаяно я зяпна.

– Да не мислиш, че съм повярвала, че тя има нещо общо с убийството на Харт? – попита Олив, като че ли младежът се беше опитал да й възрази. – Може да съм дебела и бавно да съобразявам, но не съм пълна идиотка. Ела! Сийфронт не е подходящо място за сай Делгадо точно сега – твърде много хора от града знаят къде е тя.

5

Роланд!

Ще чува този глас в кошмарите си през остатъка от живота си, но никога няма да може да си спомни какво точно е сънувал, само ще знае, че тези сънища го разболяват – неспокойно крачи из омразни стаи, вслушвайки се във виковете по площадите на непознати градове...

Роланд от Гилеад.

Този глас, който почти разпознава; глас, който толкова прилича на неговия, че някой психиатър от света на Еди, Джейк би казал, че е неговият глас; глас от подсъзнанието му, но Роланд знае истината, знае, че често гласовете, които звучат почти като твоя собствен, когато говорят в главата ти, са на най-ужасните непознати, на най-опасните нашественици.

Роланд, сине на Стивън!

Топката първо го беше завела в Хамбри и къщата на кмета и той искаше да види по-добре какво става там, но после го беше отвела другаде – беше го призовала другаде с този странно познат глас, тъй че трябваше да му се подчини. Няма никакъв избор, за разлика от Рия или Джонас, защото той не гледа топката и създанията, които беззвучно разговарят вътре; той е в кълбото, част от безконечния му розов ураган.

Роланд, ела, Роланд, виж!

Ураганът ги понася. Той прелита над Ската, издига се все по-

високо във въздуха, който отначало е топъл, после става студен; и не е сам в розовата буря, която го носи на запад по Пътя на лъча. Шеб прелита край него с килната шапка; пее „Хей, Джуд!“ с всичка сила, докато пожълтелите му от никотина пръсти удрят клавишите на невидимо пиано.

Роланд, ела!

... казва гласът – гласът на бурята, гласът на топката – и Роланд се подчинява. Двуглавият прелетя край него, стъклените му очи сияят с розова светлина. Странен мъж с фермерски дрехи преминава край него, дългата му червена коса се вее зад гърба му. „Ще съживи теб и твоите посеви!“ – казва и изчезва. След него, въртящо се като налудничавя вятърна мелница, прехвърча метално кресло (на Роланд то му се струва като инквизиторско пособие) и момчето-стрелец си помисля „Господарката на сенките“, без дори да знае защо му е хрумнало или какво означава.

Сега розовият вихър го носи над озъбени планини, после над плодородна долина, където широка река плиска тъмните си гънки като вена, отразявайки избелялото синьо небе, което се превръща в розово като диви рози, когато бурята преминава над нея. Напред Роланд вижда настъпваща завеса от мрак и сърцето му спира, но точно натам го носи розовият ураган и там трябва да отиде.

„Искам да се махна“ – помисля си, но не е глупак и осъзнава, че може би никога няма да се измъкне. Стъклената топка на магьосника го е погълнала. Може да остане в бурното и, замъглено око завинаги.

„Със стрелба ще си пробия път навън“ – казва си, но се досеща, че няма оръжия. Гол е в бурята, носи се гол към заразния синьо-черен тумор, който е погребал пейзажа под себе си,

И при все това чува пее.

Тихо, но прекрасно – сладостен хармоничен звук, който го кара да потрепери и да се сети за Сюзан: и мечка, и рибка, и зайче, и птичка...

Внезапно мулето на Шийми се понася край него, галопирайки през въздуха – с очи, проблясващи като мълнии. След него, нахлушила сомбреро и яхнала метла, прелита. Рия от Къос. „Ще те хвана, красавецо!“ – пици тя към летящото муле, сетне, кискайки се, изчезва.

Роланд се връзва в мрака и не може да си поеме дъх. Светът около него се е превърнал в мрак; въздухът сякаш пълзи по кожата му като пълчища насекоми; удрят го оттам-отсам невидими юмурици, след това се понася надолу с такава скорост, че се уплашва да не се разбие в земята: тъй падна властелинът.

Мъртви поля и изоставени селца се появяват в здрача; вижда оголени дървета, които не хвърлят сянка – о, но там всичко е сянка, всичко е смърт, това е краят на света.

ТУК СА НЕДИШАЩИТЕ БЛЕДОЛИКИ.

– Недиащите, белите лица!

Да, някак си той го знае. Това е мястото на убитите войници, на разбития шлем, на ръждясалата алебарда; оттук идват бледите воини. Това е ТЪНДЪРКЛАП, където часовниците вървят назад и гробовете повръщат своите мъртъвци.

Пред него има дърво, протегнато като костелива, сгърчена, ръка; на най-горния му клон е забучен скунк. Животинчето би трябвало да е мъртво, но докато розовият вихър носи Роланд покрай него, то вдига глава, поглежда го с неизразима болка и ужас, „Ко!“ – изпищява и също изчезва.

Погледни напред, Роланд – виж своята орис.

Внезапно той разпознава, гласа – това е гласът на Костенурката.

Вижда ярка синьо-златна светлина да прорязва мръсния здрач на ТЪНДЪРКЛАП. Преди да може да стори друго, освен да я забележи, тя заличава мрака и в светлината се появява нещо, измъкващо се като пиле от яйце, създание, което най-сетне се е родило.

– Светлина. Нека бъде светлина...

... крещи Костенурката и Роланд закрива с длани очите си, за да не бъде ослепен. Под него се плискат поля от кръв – или поне така си мисли тогава, момче на четиринадесет, което точно днес е влязло в първата си битка. Това е кръвта, която се излива от ТЪНДЪРКЛАП и се опитва да удави нашата част от света – мисли си той и в продължение на неизброими години няма да се сети за това, докато най-сетне не разкаже за видяното в топката и не сглоби спомените си със съня на Еди, и не каже на своите приятели, докато седят край пътя в края на нощта, че е грешил, бил е измамен от блясъка, който е последвал мрачните сенки на ТЪНДЪРКЛАП – „Не беше кръв, ами рози!“ – ще каже на Еди, Сузана и Джейк.

Стрелецо, погледни!

Да, това е то, мръсен сиво-черен стълб, издигащ се на хоризонта – Тъмната кула, мястото, където всички Лъчи, всички силови линии, се преплитат. В нейните спираловидни прозорци вижда, яростен син пламък и чува виковете на всички, заключени вътре – чувства както силата, на това място, така и нередното в него: чувства как то разпръсква заразата над всичко, смекчава границите между световите, а

потенциалът му нараства, докато заразата отслабва реалността му, като при разяждано от рак тяло; тази кошмарна протегнатата, ръка от тъмносив камък е най-голямата загадка на света и последната ужасна гатанка.

Това е Кулата, Тъмната кула, издигаща се в небето, и докато Роланд се носи към нея с розовия ураган, си мисли: „Ще влезем в теб с моите приятели, ако ка желаете да е така, ще влезем в теб и ще се преборим с погрешното в теб. Може да минат години, но се кълна в птичка и мечка, и заек и рибка, с всичката любов, която...“

Но сега небето се изпълва с орфани облаци, които се носят откъм Тъндъркларп и светът се смрачава, синята светлина от прозорците на кулата блести като очите на безумец и Роланд чува хиляди пищящи, умоляващи гласове.

– Ти ще убиеш всичко и всеки, когото обичаш – казва гласът на Костенурката и сега това е жесток глас, жесток и твърд.

– ... и въпреки това Кулата ще бъде заключена за теб.

Стрелецът дълбоко си поема дъх и събира всяка капчица от силата си, а когато извиква отговора си към Костенурката, прави го в името на всички свои предшественици:

– НЕ. НЯМА ДА БЪДЕ ЗАКЛЮЧЕНА. КЪЛНА СЕ В ИМЕТО НА БАЩА СИ, НЯМА ДА БЪДЕ ЗАКЛЮЧЕНА.

– Тогава умри.

– казва гласът и Роланд е запратен към стената на Кулата, за да бъде размазан като буболечка. Но преди това да се случи...

6

Кътбърт и Алан гледаха Роланд с нарастваща тревога. Беше вдигнал късчето от Дъгата на Маерлин към лицето си, обгърнал го с длани като човек, който държи церемониален бокал преди да вдигне тост. Страните и челото му бяха облени от розова светлина, която накара двамата да потръпнат. Беше някак жива... и гладна.

Помислиха си едновременно: „Не виждам очите му. Къде са очите му?“

– Роланд? – повтори Кътбърт. – Ако искаме да потеглим към Висящата скала, преди да са се приготвили да ни посрещнат, трябва да оставиш това занимание.

Роланд не се и опита да прибере топката. Промърмори нещо под

носа си: по-късно, когато Кътбърт и Алан обсъждаха случилото се и двамата се съгласиха, че са чули „тъндърклар“.

– Роланд? – обади се и Алан, след което пристъпи напред. Предпазливо като хирург, който работи със скалпел, пъкна дясната си ръка между топката и суровото, задълбочено лице на Роланд. Не последва никаква реакция. Алан се отдръпна и се обърна към Кътбърт.

– Можеш ли да проникнеш в съзнанието му? – попита приятелят му.

Алан поклати глава:

– Не. Сякаш е много надалеч.

– Ще трябва да го събудим – Кътбърт беше прегракнал от праха и гласът му трепереше леко.

– Ванай ни каза, че ако събудиш някого от дълбок хипнотичен транс, може да полудее – каза Алан.

Роланд се размърда. Розовото сияние в очните му орбити стана още по-силно. Устата му се стегна в кисела гримаса, която и двамата познаваха отлично.

– *Не! Тя няма да бъде заключена!* – извика той с глас, който накара другите двама да настръхнат; това изобщо не беше гласът на Роланд, поне не този, който те познаваха сега – беше гласът на възрастен мъж.

– Не – каза по-късно Алан, когато Роланд спеше и с Кътбърт седяха до лагерния огън. – Това беше гласът на крал!

Сега обаче двамата само зяпаха своя приятел, парализирани от ужас.

Когато неестествено зачервеното лице на Роланд се сгърчи като на човек, който се изправя пред невъобразим кошмар, Кътбърт и Алан се хвърлиха към него. Ако не направеха нещо, топката щеше да го убие.

Кътбърт го сграбчи, а Алан го удари по челото. Роланд се търкулна назад, топката се изплъзна от ръцете му и ужасяващата розова светлина помръкна. Алан я улови. Розовият й блясък сякаш пронизваше съзнанието му, но той решително я пъкна в торбата, без да гледа към нея... и когато дръпна връзките, видя розовата светлина да угасва, сякаш топката знаеше, че е загубила битката. Поне за момента.

Обърна се и потрепери при вида на цинината, която се надигаше на челото на Роланд.

– Той дали...

– Напълно е изключил – отвърна Кътбърт.

– Дано по-скоро влезе в релси.

Приятелят му мрачно го погледна без следа от обичайната си

дружелюбност.

– Имаш право.

7

Шийми стоеше до стълбите, които водеха към кухнята, и пристъпваше неспокойно от крак на крак, докато чакаше сай Торин да се върне или да го повика. Не знаеше колко се е бавила в кухнята, но му се струваше, че е минала цяла вечност. Много му се искаше тя да се върне и още повече – повече от всичко друго – искаше да доведе Сюзан-сай със себе си. Имаше ужасно предчувствие за това място и този ден; предчувствие, което се съгъстяваше като дима по небето, носещ се сега от запад. Шийми не знаеше какво беше станало там и имаше ли нещо общо с гръмотевичния трясък, който беше чул по-рано, но искаше да се махне от тук преди димът да закрие слънцето и в небето да засияе истинската Демонска луна, а не бледият ѝ дневен призрак.

Вратата се отвори и Олив се втурна в коридора. Беше сама.

– Тя е в килера – каза и прекара пръсти през побелялата си коса, – научих поне това от онези двама глупаци, но нищо повече.

– Казах им, че горе има непознати – добави. – И че се страхувам да не откраднат среброто. Казах, че искам да бъдат прогонени. А те продължиха да се държат като идиоти. Престориха се, че не ме разбират. *О, мътните да ги тръшнат дано.*

Шийми реши да запази мълчание. Тя се разхождаше напред-назад и от време на време хвърляше изпепеляващ поглед към кухненската врата. Накрая пак спря пред младежа и му нареди:

– Обърни си джобовете.

Шийми се подчини и измъкна джобен нож (подарък от Станли Руиз) и полуизядена бисквита. От другия джоб извади три фишечета, голяма бомбичка и няколко кибритени клечки.

Очите на Олив проблеснаха, когато ги видя.

– Слушай, Шийми... – започна тя.

8

Кътбърт потупа страните на Роланд – без резултат. Алан го избута встрани, коленичи и хвана приятеля си за ръцете. Никога не беше

използвал „докосването“ по този начин, но му беше ясно, че е възможно да проникне в съзнанието на друг човек, поне в някои случаи.

Роланд! Роланд, събуди се! Моля те! Трябваш ни!

Отначало не се случи нищо. После Роланд се размърда, промърмори и издърпа дланите си от хватката на Алан. Малко преди да се вдигнат клепачите му, двамата му приятели с ужас си представиха, че ще видят не очи, а снопове розова светлина...

Но това си бяха очите на Роланд, съвсем нормални – вледеняващите сини очи на стрелец.

Той се опита да се изправи на крака и не успя. Протегна ръце. Кътбърт го хвана за едната, а Алан за другата. Докато го вдигаха, Бърт видя нещо странно и плашещо: в косата на Роланд имаше бели кичури. Тази сутрин не беше имал дори един бял косъм – можеше да се закълне. Но това сякаш бе много отдавна.

– Колко време бях в безсъзнание? – Роланд докосна щипката на челото си и простена.

– Не много дълго – отвърна Алан. – Около пет минути, може би. Съжалявам, че те ударих, но се налагаше. Беше... Имаше опасност за живота ти.

– Може и тъй да е било. Топката в безопасност ли е?

Алан безмълвно посочи към торбата.

– Добре. Някой от вас трябва да я носи. Тя е... – Роланд потърси най-подходящата дума и когато я откри, на устните му се появи слаба, студена усмивка. – ... съблазнителна – завърши. – Да потегляме към Вишщата скала. Имаме доста работа.

– Роланд... – започна Кътбърт.

Роланд се обърна, стиснал с една ръка рога на седлото си.

Кътбърт облиза устните си и за секунда Алан си помисли, че няма да се осмели да зададе въпроса. „*Ако не го направиш* – каза си той – *ще бъда аз.*“ Но Бърт се взе в ръце и избърбори:

– Какво видя?

– Много неща. Видях много, но повечето вече избледнява в ума ми като сънищата, когато се събудиш. Това, което си спомням, ще ви разкажа по пътя. Трябва да го знаете, защото променя всичко. Ще се върнем в Гилеад, но не задълго.

– И къде ще отидем след това? – попита Алан и се метна на седлото.

– На запад. Ще търсим Тъмната кула! Ако оцелеем днес, разбира се.

Двамата каубои си свиваха цигари, когато внезапно се разнесе оглушителен гръм. Мъжете скочиха и се спогледаха. Изпищя жена. Вратата се отвори с трясък. Влезе вдовицата на кмета, този път придружена от прислужница. Каубоите добре я познаваха – беше Мария Томас, дъщерята на техен стар приятел от ранчото „Пиано“.

– Проклетите крадци запалиха къщата! – изпищя Мария. – Елате на помощ!

– Имаме заповед да пазим...

– Онази мръсница в килера? – извика Мария, а очите ѝ гневно проблеснаха. – Елате, дърти глупави магарета, преди всичко да се запали! Как после ще обяснявате на господаря Ленгил че сте седели тук и сте си чоплили носовете, докато сградата е била опожарена?

– Хайде! – намеси се Олив. – Страхувате ли се?

Чуха се още няколко трясъка, когато Шийми взриви фишететата. После подпали и завесите.

Двамата се спогледаха, после по-възрастният се обърна към Мария:

– Наблюдавай тази врата!

– Бъди спокоен.

Мъжете изтичаха навън.

Веднага щом стъпките им се отдалечиха, Олив кимна на Мария и двете прекосиха кухнята. Прислужницата отмести резето, а кметицата отвори вратата. Сюзан излезе от килера, огледа ги и тревожно им се усмихна. Мария възкликна при вида на подутото лице на господарката си и съсирената около носа ѝ кръв.

Сюзан сграбчи ръката ѝ и нежно стисна пръстите ѝ.

– Мислиш ли, че сега Торин ще ме иска? – попита, след което осъзна на коя е другата ѝ спасителка. – Олив... сай Торин... Съжалявам. Не исках да съм жестока. Но трябва да повярвате, че Роланд, познат ви като Уил Диърборн, никога не би...

– Знам го отлично – прекъсна я Олив. – Но сега нямаме време за това. Ела!

Поведоха Сюзан към горния етаж и към складовете в северния край на подземие. Олив нареди на двете по-млади жени да я почакаат и изчезна. Нямаше я около пет минути, но на Сюзан и Мария това се стори цяла вечност.

Когато се върна, Олив носеше пъстро серапе, което ѝ беше

прекалено голямо. Беше напъхала полите му в джинсите си, за да не се спъва в тях. Преметнати през рамото ѝ като одеяла висяха още две наметала.

– Сложете си ги – нареди. – Навън е студено.

Напуснаха склада, преминаха през тесните коридори и излязоха в задния двор. Там, ако имаха късмет (и ако Мигел още спеше), Шийми вече трябваше да ги чака с конете. Олив се надяваше с цялото си сърце, че ще имат късмет. Искаше да отведе Сюзан колкото е възможно по-далеч от Хамбри, преди слънцето да е залязло. И преди да изгрее луната.

10

– Заловили са Сюзан – каза Роланд на приятелите си, докато язدهа към Висящата скала. – Това е първото, което видях в топката.

Говореше с толкова странно изражение, че Кътбърт едва не дръпна юздите. Струваше му се, че Роланд е сънувал как язди през розовото сияние в топката и част от него продължава да е там.

– Какво? – зяпна Алан. – Хванали са Сюзан? Как? Кой? Добре ли е?

– Бил е Джонас. Малко я е наранил, но не твърде зле. Ще се оправи... ако оцелее. Бих се върнал веднага, ако мислех, че има реална опасност за живота ѝ.

Пред тях, очертаваща се и изчезваща в прах като някакъв мираж, беше Висящата скала. Кътбърт виждаше отблясъците от слънчевите лъчи по танкерите – а също и хората. Много хора. И много коне. Погледна към Алан, за да се убеди, че носи картеницата на Ленгил. Посегна към своята прашка, сетне към дисагите от еленова кожа, които бяха натъпкани с откраднатите от Шийми фишеци и стоманените топчета.

„Във всеки случай полага старание да не се върне назад“ – помисли си той. Мисълта му действа успокояващо – понякога Роланд го плашеше. Имаше нещо в него, пред което дори стоманата изглеждаше крехка. Наподобяваше лудост.

– Къде е тя? – обади се Алан.

– Рейнолдс я е отвел в Сийфронт. Заключена е в един килер... или поне беше заключена там. Не мога да кажа точно кога, защото... – Роланд замълча, мислейки усилено. – Топ ката вижда надалеч, но понякога вижда и повече. Понякога показва бъдещето, което вече се е случило.

– Как може бъдещето вече да се случи? – попита Алан.

– Не знам и не мисля, че винаги е било така. Струва ми се, че

зависи от нашия свят, а не от Дъгата на Маерлин. Времето е странно сега. Нещата някак си се... изплъзват. Все едно навсякъде има изтъняване, което разкъсва всичко. Но Сюзан е добре. Сигурен съм и това ми стига. Шийми ще ѝ помогне... или ѝ помага в *момента*. Джонас не го е забелязал и той е последвал Сюзан по целия път обратно.

– Браво на Шийми! – каза Алан и замахна с юмрук във въздуха. – Ура! – После попита: – А ние? Видя ли ни в това бъдеще?

– Не. Това го прескочихме набързо – едва успях да различа това-онова и топката ме отклони. По-скоро ме *отнесе*. Но... Видях дим на хоризонта. Помня това! Може и да е бил от горящите танкери или от храстите пред входа на Айболт, или пък и от двете. Мисля, че може и да успеем.

Кътбърт смаяно гледаше стария си приятел. Онзи младеж, така обсебен от любовта, че Бърт трябваше да го просне в праха на двора, за да го разбуди и да го върне към действителността – къде беше той? Какво го беше променило, беше предизвикало тези страховити бели кичури в косата му?

– Ако оцелеем – каза Кътбърт, гледайки внимателно Стрелеца, – тя ще ни срещне на пътя. Нали така?

Видя болката на лицето на Роланд и разбра: любовникът беше тук, но топката беше откраднала радостта му и му беше оставила само печал. Това се беше случило... но тя му беше дала и някаква нова цел – да, Кътбърт го забелязваше съвсем ясно, – която тепърва трябваше да бъде изяснена.

– Не знам – каза Роланд. – Почти се надявам да не е така, защото ние никога не бихме могли да сме такива, каквито бяхме.

– *Какво?* – Този път Кътбърт *наистина* дръпна юздата.

Роланд го погледна доста спокойно, но в очите му имаше сълзи.

– Ние сме роби на *ка* – каза. – *Ка* е като вятъра, казва Сюзан. – Погледна първо към Кътбърт, после към Алан. – Кулата е нашата *ка*; по-специално, моята. Но не и нейна – нито пък е моя. Джон Фарсън вече не е наша *ка*. Няма да се срещнем с хората му, за да го победим, освен ако не застане на пътя ни. – Вдигна ръце и ги отпусна, сякаш казваше: „*Какво повече да добавя?*“

– *Няма* Кула, Роланд – търпеливо поясни Кътбърт. – Не знам какво си видял в топката, но Кулата не съществува. Като символ, предполагам, я има – като чашата на Артур или кръста на Исус, – но не е истинска, няма такава сграда...

– Истинска е! – възрази Роланд.

Погледнаха го притеснени – и не видяха и капка съмнение в очите му.

– Истинска е и бащите ни го знаят. Отвъд тъмните земи – не мога да си спомня името им, това е едно от нещата, които съм забравил – е Светокрай, а в Светокрай се издига Тъмната кула. Съществуването ѝ е голямата тайна, която бащите ни крият; тя е поддържала техния *ка-тет* през годините на изместването на света. Когато се върнем в Гилеад – ако се върнем, макар сега да си мисля, че ще успеем – ще им разкажа какво съм видял и те ще потвърдят думите ми.

– Видял си всичко това в кълбото? – попита с приглушен от изумление глас Алан.

– Видях много неща.

– Но не и Сюзан Делгадо – намеси се Кътбърт.

– Не. Когато приключим с враговете тук и тя свърши делата си в Меджис, нейното участие в нашия *ка-тет* приключва. Топката ми даде избор – Сюзан и моят живот като неин съпруг и баща на детето, което носи... или Кулата. – Роланд докосна лицето си с разтреперана ръка. – Бих избрал Сюзан на мига, но ме спря едно нещо: Кулата се разпада и ако тя се срине, всичко, което познаваме, ще бъде разрушено. Ще настъпи хаос, какъвто дори не сме в състояние да си представим. Трябва да тръгнем... *и ще отидем* – Под гладкото му чело сияеха очите на убиец, които Еди Дийн беше видял за пръв път в огледалото в самолета. Само че сега бяха плувнали в сълзи.

– Избрах Кулата! Трябваше! Нека Сюзан живее дълго и щастливо с друг – така ще стане след време. Що се отнася до мен, избирам Кулата.

11

Сюзан яхна Пайлън, когото Шийми беше съумял да преведе до задния двор след като беше подпалил драпериите в приемната. Олив Торин яздеше един от жребците от табуна на Баронството, Шийми беше зад нея на седлото и държеше поводата на Капи. Мария отвори задната врата, пожела им късмет и тримата потеглиха. Слънцето клонеше към заник, но вятърът беше разнесъл дима, който го затъмняваше. Каквото и да беше станало в пустинята, беше приключило... или ставаше в друг отрязък от сегашния момент.

„Роланд, дано си добре! – помисли си Сюзан. – Ще се видим скоро, скъпи... колкото се може по-скоро!“

– Защо отиваме на север? – попита тя след половин час безмълвна езда.

– Защото Крайбрежният път е най-добрият.

– Но...

– Шът! Ще открият, че те няма, и най-напред ще претърсят къщата... ако не е изгоряла междуременно. Като не те открият, ще тръгнат на запад, по Големия път – тя хвърли към Сюзан поглед, неприсъщ на дебетата, объркана и колеблива Олив Торин, която жителите на Хамбри познаваха – или си мислеха, че познават. – Знам накъде би тръгнала, ако решаваше сама, другите също го знаят – и най-добре да не следваме тази посока.

Сюзан замълча. Беше прекалено объркана, за да говори, но Олив като че ли знаеше какво прави и Сюзан ѝ беше много благодарна.

– Докато вървят на запад, ще се стъмни. Ще преношуваме в една от скалните пещери, на около осем километра оттук. – Мисълта за пещерите, в които си беше играла като малка, я ободри. – Утре ще поемем на запад. Страхувам се, че ще се наложи да изтърпиш дебетата стара вдовица за известно време. По-добре да свикнеш с присъствието ми.

– Много си добра! – каза Сюзан. – Трябваше да ни пуснеш сами, сай!

– И да се върна – къде? Та аз не можах да накарам дори двама стари глупаци на стража в кухнята да ми се подчиняват. Фран Ленгил е господар на всичко сега, ще му е по-добре да ме обяви за луда и да ме напъха в някоя стая с решетки на прозорците. Или би трябвало да остана и да гледам как Хаш Ренфрю става кмет. – Олив се засмя.

– Сай, съжалявам!

– Ще съжаляваме по-късно – каза Олив и гласът ѝ звучеше невероятно ведро. – Засега най-важното е да стигнем до онези пещери незабелязани. Все едно сме се изправи ли! Дръж се!

Олив се изправи на стрemenата, огледа се, за да се ориентира, кимна и се обърна така, че да говори с Шийми.

– Млади човече, време е да яхнеш вярното си муле и да се върнеш в Сийфронт. Ако видиш някакви ездачи да идват зад нас, трябва да ги върнеш с няколко добре подбрани думи. Ще го направиш ли?

Шийми изглеждаше стреснат.

– Не знам дали ще се справя, сай Торин, тъй си е.

– Глупости – промърмори Олив и го целуна по челото. – Върни се в бърз тръс. Наблюдавай дали някой идва след нас, докато слънцето не докосне хълмовете, след това се обърни на север и ни последвай. Ще те

чакаме при знака. Знаеш ли какво имам предвид?

Шийми беше сигурен, защото знакът обозначаваше северния край на добре познатия му мъничък географски район.

– Червеният ли? Този със сомбрерото и със стрелката към града?

– Точно този! Няма да стигнеш дотам преди залез слънце, но ще има достатъчно лунна светлина тази вечер. Ако не се появиш веднага, ще те чакаме. Но сега трябва да се върнеш и да отклониш всеки, който ни следва. Разбра ли?

Шийми слезе от коня, обърна Капричозо и се покатери на гърба му.

– Така ще сторя, Олив-сай!

– Добре, младежо. Чудесно! Сега тръгвай.

– Шийми? – обади се Сюзан. – Ела за малко, ако обичаш.

Той се подчини и я погледна с обожание. Сюзан се наведе и го целуна – не по челото, а по устните. Младежът се притисна към нея и се разрида.

– Благодаря! – прошепна девойката.

Шийми кимна и едва успя да прошепне:

– Беше само *ка*. Знаем го... но те обичам, Сюзан-сай. Върви в мир.

Ще се видим скоро.

– Очаквам с нетърпение завръщането ти.

Но нямаше нито „Скоро“, нито „По-късно“ за тях. Шийми дълго гледа назад, като й махаше. Сюзан вдигна ръка в отговор. Беше последният път, когато Шийми я видя.

12

Латиго беше пратил постови на два километра от Висящата скала, но русото момче, което Роланд, Кътбърт и Алан видяха да охранява танкерите, изглеждаше объркано, неуверено и не беше опасно за никого.

Когато Кътбърт направи знака на Добрия, младият пазач направи същото и радостно се усмихна.

– Какво става? – попита. Говореше с акцент от Вътрешността. – на Роланд му се стори, че е нордит.

– Три момчета са изтрепали куп големи клечки и са побегнали към хълмовете – отвърна Кътбърт. – Имаше схватка. Вече приключи, но се биха страхотно!

– Какво...

– Няма време! – намеси се грубо Роланд. – Имаме съобщения! –

Скръсти ръце на гърдите, сетне ги протегна.

Момчето му отдаде чест с усмивка. Минаха край него и влязоха в лагера на Латиго.

– Не забравяйте, че тактиката е „удряй и бягай“ – напомни им Роланд. – Не бива да се бавим. Няма да имаме друг шанс.

– Богове, въобще не споменавай подобна възможност – възкликна Кътбърт, но се усмихваше. Извади прашката си и изпробва ластика ѝ с палец. След това близна пръста си и провери посоката на вятъра. Беше силен, но духаше в гърба им.

Алан свали картечницата на Ленгил, погледна я със съмнение и освободи предпазителя.

– Не съм сигурен в това чудо, Роланд. Заредена е и мисля, че мога да я използвам, но...

– Тогава действай – отсече Роланд. Вече набираха скорост, копитата на конете им барабаняха по камъните. Вятърът се усилваше. – Ако засече, хвърляш я и вадиш револвера! Готови ли сте?

– Да.

– Бърт?

– Аха – каза Кътбърт с преувеличен хамбрийски акцент. – Тъй си е, тъй си е то.

Пред тях няколко отряда ездачи се подготвяха за потегляне. Пехотинците се възряха в пришълците с любопитство, но без да се разтревожат.

Роланд измъкна двата си револвера и изкрещя:

– *Гилеад! Слава на Гилеад!*

Пришпори Ръшър в галоп. Другите направиха същото. Кътбърт отново беше в средата, с прашката в ръце, а от стиснатите му устни стърчаха кибритени клечки.

Стрелците връхлетяха върху Висящата скала като ураган.

13

Двадесетина минути след като отпратиха Шийми на юг, Сюзан и Олив направиха завой и се сблъскаха с трима ездачи. Под косите лъчите на късното следобедно слънце Сюзан видя, че единият има татуиран син ковчег на ръката. Беше Рейнолдс и тя изтръпна.

Не познаваше кривогледия от лявата страна на Рейнолдс, но онзи отдясно, който приличаше на свещеник, беше Ласло Раймър. И точно

към него погледна Рейнолдс, след като се усмихна на Сюзан.

– Дори не можахме да пийнем по едно за Бог да прости на бившия канцлер! – рече той. – На бърза ръка ни изхвърлиха от града. Мътните ги взели! Тази дъртачка е голямо нещо. Може да накара и мъртвец да ти духа, да ме извиниш за приказката. Мисля, че на леля ти й хлопа дъската, сай Делгадо! Тя...

– Приятелите ти са мъртви – прекъсна го Сюзан.

Рейнолдс млъкна за момент и сви рамене:

– Глей ти! Реших да се движа без тях. Но може да поостана още една нощ. Тези жътвени истории... Слушал съм толкова много за начина, по който хората го правят във Вътрешността!

Кривогледият се изсмя.

– Пусни ни да минем – настоя Олив. – Момичето не е сторило нищо, нито пък аз.

– Тя помогна на Диърборн да избяга – каза Раймър, – а той уби собствения ти съпруг и моя брат. Не бих нарекъл това нищо.

– Боговете може и да пратят Кимба Раймър в рая, но истината е, че той ограби половината градска съкровищница и каквото не даде на Фарсън, запази за себе си.

Раймър се дръпна, все едно го бе ударила.

– Ти не подозираше, че знам, а? Нито един от вас не се сещаше за мен... макар че изобщо не ми пука за мнението ви. Знам предостатъчно и тъй да си остане. Например, че човекът, до когото стоиш...

– Млъкни! – промърмори Раймър.

– ... е най-вероятно същият, който прободe сърцето на брат ти...

– *Млъквай, глупачко!*

– ... и определено вярвам в това.

– По-добре го послушай и си затвори устата – обади се Рейнолдс. Вече не се усмихваше. Сюзан си помисли: „*Не обича хората да знаят какви ги върши! Без Джонас е нищожество. И го знае!*“

– Пусни ни да минем – каза Олив.

– Не, сай, не мога да го направя.

– Тогава ще ти помогна.

Пъкна ръка под широкото серапе и измъкна огромен револвер.

Но Тримата бяха така стъписани от гледката на старото пушкало в ръцете й (Рейнолдс също), че си седяха на конете, зяпнали от изумление. Джонас би се разплакал при тази гледка.

– *Хванете я!* – дочу се странен старчески глас. – *Какво ви става, глупаци? Хванете я!*

Рейнолдс се размърда и посегна към револвера си. Беше бърз, но докато напипваше кобура, вдовицата на кмета вече стискаше оръжието си с две ръце и присвила очи като малко момиче, което карат да изяде нещо отвратително, дръпна спусъка.

Блесна искра, но се разнесе само облаче син дим. Куршумът – достатъчно голям да откъсне главата на Клей Рейнолдс, си остана в дулото.

В следващата секунда той също стреля. Конят на Олив изцвили и рязко отскочи назад. Тя падна от седлото с главата надолу, с голяма черна дупка върху серапето ѝ, точно над сърцето ѝ.

Сюзан изпищя. Звукът като че ли идваше някъде отдалеч. Усети, че ще припадне, но чу тропота на копита по пътя... и разбра какво ще се случи. Дори преди кривогледият да се отместил и да ѝ разкрие гледката, тя знаеше и писъците ѝ спряха.

Изтощеното пони, което беше отвело вещицата обратно в Хамбри, беше сменено с отпочинало, но каручката си беше същата – черна, със златни кабалистични символи и със същия каруцар. Рия стискаше юздите, главата ѝ се полюшваше като на ръждясал стар робот. Усмивката ѝ беше като на озъбен мъртвец.

– Здравей, госпожичке! – извика тя, наричайки я както през нощта, когато Сюзан беше дошла да докаже девствеността ѝ. Тогава девойката беше тичала през по-голямата част от пътя, защото ѝ липсваше смелост. Под светлината на Целуващата луна беше дошла тя, с кипнала от тичането кръв и порозовяло лице; беше пяла „Безгрижна любов“.

– Твоите приятелчета ми взеха топката, малката! – добави Рия, когато понито спря на няколко крачки пред ездачите. Дори Рейнолдс се втренчи в нея с тревога. – Взеха ми хубавата светлинка, ето какво направиха тези лоши момчета! Тези лоши, лоши хлапета! Но кълбото ми показва много, докато още беше при мен. Вижда надалеч и знае какво ще се случи. Повечето от видяното забравих... но не и откъде ще минеш, сладурано. Знаех по кой път тази мръсна стара мъртва кокошка, дето лежи тук на пътя, ще те прекара. Сега трябва да идем в града! – Усмивката ѝ се превърна в зловеща гримаса. – Време е за празника.

– Пуснете ме! – промълви Сюзан. – Пуснете ме или ще отговаряте пред Роланд от Гилеад!

Рия не ѝ обърна внимание и каза на Рейнолдс:

– Вържи ѝ ръцете и я сложи отзад в каручката. Сума хора чакат да я видят. Трябва да изглежда хубава, защото така искат да я видят и точно такава ще я получат! Ако леля ѝ се справи добре, доста хора чакат хубавицата в града. Действай по-бързичко.

Алан отчаяно си помисли: „*Можехме да ги заобиколим, ако Роланд казва истината, от значение е само магьосническата топка, а ние я имаме. Можехме да ги заобиколим.*“

Знаеше обаче, че това е невъзможно. Стотици поколения стрелци протестираха в душата му. На крадците не биваше да им се позволява да си вземат плячката. Не и ако можеха да бъдат спрени.

Приведе се и прошепна на коня си:

– Само посмей да подскочиш, като почна да стрелям, и ще ти пръсна проклетия мозък.

Роланд препускате най-отпред. Враговете ги зяпаха недоумяващо, докато те започнаха да стрелят, след това се разбягаха. Някой крещеше: „Нашественици! Ловци! На седлата, глупаци!“

– *Алан!* – извика Роланд, когато се понесоха надолу. Към танкерите приближаваха ездачи и въоръжени войници – тичаха паникьосано, опитвайки се да създадат подобие на защитна линия. – *Сега, сега!*

Алан вдигна картечницата, намести ръждивия ѝ приклад на рамото си и си припомни малкото, което знаеше за скорострелните оръжия: „цели се ниско, върти се бързо и плавно“.

Натисна спусъка и обсипа с куршуми крещящите защитници и стоманените танкери.

Единият танкер се взриви. Разнесе се тътен, придружен от проблясък на оранжево-червен пламък. Стоманената черупка се разпука на две половини. Едната полетя във въздуха и се приземи, обгърната от яростни пламъци; другата се издигна в небето върху стълб от мазен черен дим.

Мъжете бягаха – някои пешком, други се бяха вкопчили в гривите на жребците си с разширени и паникьосани очи.

Когато Алан достигна края на редицата танкери, обърна дулото на картечницата. Беше загоряла в ръцете му, но той задържа пръст на спусъка. Конят му препускате така, сякаш беше разбрал всяка думица, която Алан му беше прошепнал.

– *Още един! Искам още един!*

Но преди да успее да взриви следващия танкер, оръжието престана да стреля – може да беше засякло, но по-скоро амунициите бяха свършили. Алан го захвърли и измъкна револвера си. Чу изсвистяването на прашката на Кътбърт, ясно различимо въпреки кръсътите на мъжете и

тропота на копитата. За около секунда виждаше само редицата от дупки върху танкера, които беше пробил с картечницата на сай Ленгил – след това блесна светлина и бомбичката експлодира. Малко по-късно към дупките плъзнаха пламъци. Петролът се беше запалил.

– *Махайте се!* – крещеше някакъв човек с избеляла шапка. – *Тя шъ гръмне! Те синките шъ...*

Алан го застреля, взривявайки половината му лице. Малко по-късно още един танкер се взриви, последван от трети. Черен дим се издигна като от погребална клада, затъмни светлината и се разнесе като воал.

15

Докато се обучаваше за стрелец, на Роланд бяха описвали шестимата помощници на Фарсън, ето защо веднага разпозна тичащия към него мъж – Джордж Латиго. Можеше да го застреля в гръб, но не искаше смъртта му да е толкова лека.

Вместо това застреля онзи, който изтича да го пресрещне.

Латиго рязко се обърна и се втренчи в Роланд с блестящи, изпълнени с омраза очи. След това отново хукна, призовавайки останалите, които се бяха скупчили извън огнения кръг.

Още два танкера избухнаха: трясъкът беше оглушителен. На Роланд му се стори, че някой изсмуква въздуха от дробовете му като вампир. Предварително бяха решили Алан да надупчи танкерите, а Кътбърт да пуска фишеците, подпалвайки изтичащия петрол. Единствената бомбичка, която в действителност беше пуснал, само доказваше, че планът е изпълним, но беше последният изстрел с прашката, даден за деня от Кътбърт.

Лекотата, с която стрелците се бяха промъкнали във вражеския лагер, и объркването, с което беше посрещната атаката им, бяха предизвикани от неопитност и пренебрежение от страна на войниците, но начинът, по който Латиго беше разположил танкерите, си беше негова грешка. Беше ги наредил плътно един до друг, без дори да помисли какво прави, и сега те стреляха напосоки. След като верижната реакция беше започнала веднъж, нямаше начин да бъде спряна. Дори преди Роланд да даде сигнал на Алан и Кътбърт да прекратят, всичко беше приключило. Лагерът на Латиго беше в пламъци и плановете на Джон Фарсън бяха провалени.

– *Напред!* – изкрещя Роланд. – *Тръгвайте! Напред!*

Обърнаха на запад и се насочиха към Айболт Каньон.

Докато препускаха, Роланд почувства един-единствен куршум да прелита край лявото му ухо. Беше единственият, изстрелян по тях през цялото нападение над танкерите.

16

Латиго беше побеснял от гняв и това може би беше Божия милост – спаси го от мисълта какво ще направи Добрия, когато научи за провала му. Защото в момента единственото, което искаше Латиго, беше да залови хората, които го бяха нападнали от засада.

Хора? Не.

Момчетата бяха виновни за всичко.

Латиго знаеше кои са и бягството им щеше да бъде спряно точно тук, на изток от горите и хълмовете.

– *Хендрикс!* – изрева. Хендрикс поне беше съумял да събере хората си – половин дузина, всички на коне. – *Хендрикс, при мен!*

Когато онзи се насочи към него, Латиго се обърна и видя своите войници да стоят и да зяпат горящите танкери. Прииска му се да изкрещи, но успя да се сдържи навреме.

– Хей! – изрева към войниците. Само един се обърна. Латиго тръгна към него и му връчи револвера си, като му нареди да застреля един от онези, които не се бяха обърнали.

– Застреляй този негодник.

Замаян, с изражение на човек, който мисли, че сънува, човекът се подчини. Нещастникът падна на колене и се свлече на земята. Останалите най-сетне се обърнаха.

– Добре! – каза Латиго и си прибра оръжието.

– *Сър!* – извика Хендрикс. – *Видях ги, сър! Видях враговете!*

Още два танкера се взривиха. Няколко изкривени стоманени парчета полетяха към тях. Неколцина от войниците приклекнаха.

– *Да тръгна ли след тях, сър?*

– Ще взема хората ти и сам ще ги последвам, Хендрикс. Събери колкото можеш от хората си, но не се престаравай. Тръгнали са към каньона, а някой ми каза, че бил задънен. Ако е така, ще го превърнем в стрелбище.

Устните на Хендрикс се извиха в несигурна усмивка:

– Да, сър.

Зад тях танкерите продължаваха да избухват.

17

Роланд се обърна и остана изумен от черния димен стълб, който се издигаше във въздуха. Пред тях виждаше храстите, блокиращи входа на каньона. И въпреки че вятърът духаше в обратна посока, чуваше писъка на изтъняването.

Направи знак на Кътбърт и Алан да забавят малко. Докато и двамата гледаха към него, той свали кърпата си, намота я и я върза така, че да закрива ушите му. Те повториха действията му.

Продължиха да препускат на запад, сенките им се носеха пред тях. Зад тях Роланд различи две групи ездачи, които ги преследваха. Латиго предвождаше едната и отчаяно се опитваше да съдържа ездачите си, за да се съединят двата отряда и да нападнат заедно.

„*Прекрасно*“ – реши той.

Тримата се насочиха към каньона, като се движеха по-бавно, за да позволят на преследвачите да ги приближат. От време на време оглушителен гръм разтърсваше земята, когато поредният танкер се взривяваше. Роланд беше изумен колко лесно стана всичко – дори след битката с Джонас и Ленгил, която би трябвало да предупреди враговете какво ги очаква, пак беше лесно. Спомни си за един Жътвен ден преди много време, когато двамата с Кътбърт бяха на по около седем години и тичаха покрай редица плашила, като ги събаряха едно след друго – бум-бум-бум.

Воят на изтъняването се вмъкваше в мозъка му въпреки кърпата и караше очите му да сълзят. Зад себе си чуваше тропота на копита и виковете на преследвачите. Това му достави удоволствие. Хората на Латиго бяха пресметнали вероятностите – две дузини срещу трима – и бойният им дух се беше възвърнал.

Роланд се обърна напред и насочи Ръшър към отвора в храстите.

18

Хендрикс се изравни с Латиго и задъхано извика:

– Сър, настоявам да докладвам!

– Давай!

– Събрах двадесет човека и около три пъти по толкова препускат с все сили да се присъединят към нас.

Латиго сякаш не го чуваше. Очите му се бяха превърнали в сини парченца лед. Изпод мустаците му сияеше зловеща усмивка.

– Родни! – каза той, наричайки Хендрикс с първото му име.

– Сър?

– Мисля, че влизат в каньона. Да... Виж. Сигурен съм. След две минути ще е твърде късно да обърнат.

– Да, сър, прекрасно. – Хендрикс се обърна и махна на хората си да се приближат.

19

– Слизайте! – извика Роланд, когато стигнаха до преплетените храсталаци. Не знаеше дали ако влязат без конете в каньона, това няма да предизвика подозренията на Латиго – и не го беше грижа. Жребците бяха превъзходни, отлична гилеадска порода, и през последните месеци Ръшър се беше превърнал в негов приятел. Нямахше да вкара нито него, нито някой от другите коне в каньона, където щяха да са приклекчени между огъня и изтъняването.

Младежите мигновено скочиха от седлата, Алан свали торбата от седлото и я преметна през рамо. Конете на Кътбърт и Алан веднага побегнаха, но Ръшър се поколеба за момент и погледна към Роланд.

– Тръгвай! – Стрелецът го плесна по задницата. – Тичай!

Ръшър препусна. Кътбърт и Алан се промушиха през процепа в храстите. Роланд ги последва, като пътем погледна дали посипаният барут си е на мястото. Там си беше и още беше сух – не беше капнала и капка дъжд откакто го бяха посипали.

– Кътбърт – извика, – дай кибрита.

Кътбърт му подаде няколко клечки. Смееше се толкова силно, че беше невероятно как успява да ги стиска между зъбите си.

– Позагряхме ги днес, а? И още как.

– Така е, наистина – кимна Роланд и също се ухили. – Хайде сега, бегом към този комин!

– Нека аз да го направя – примоли се Кътбърт. – Моля те, Роланд, тръгни с Алан, а аз да остана. Знаеш, че съм пироман по душа, винаги съм бил.

– Не! Недей да спориш. Тръгвай. И кажи на Алан да пази като

очите си магьосническото кълбо.

Кътбърт го погледна изпитателно, после кимна:

– Не се бави.

– Няма.

– И дано имаш късмет.

– Твоят да е два пъти повече.

Кътбърт забърза нататък, ботушите му тропаха по камъните. Догони Алан, който вдигна ръка и махна на Роланд. Стрелецът му кимна и мигновено се приведе, тъй като един куршум профуча толкова близо до него, че откъсна парче от периферията на шапката му.

Притаи се от лявата страна на отвора в храстите и се огледа. Сега вятърът с пълна сила духаше в лицето му. Хората на Латиго бързо се приближаваха. По-бързо, отколкото беше очаквал. Ако вятърът угасеше пламъците...

Забрави всички „ако“! Дръж се, Роланд... дръж се... изчакай ги...

Стискаше зъби, приготвил по една незапалена клечка във всяка ръка, и се взираше през преплетените клонки. Миризмата на петрол беше остра и натрапчива. Недалеч се издигаше стълбът дим от горящите танкери. Писькът на изтъняването гърмеше в ушите му и предизвикваше главозамайва – не, караше го да се чувства не на място в собственото си тяло. Спомни си как се беше носил в розовия ураган... как беше откъснат от видението за Сюзан. *„Благодаря на Бога за Шийми – помисли си разсеяно. – Той ще се погрижи за нейната безопасност.“* Но зловещият писък на изтъняването някак си го объркваше, караше го да се пита дали не е пропуснал да види нещо важно.

Латиго и хората му се носеха в галоп към входа на каньона и групата отзад бързо настигаше предните редици. За водачите щеше да е невъзможно да спрат внезапно и да не бъдат прегазени от останалите.

Време беше. Роланд запали една от клечките, сетне я поднесе към барута. Пламъчетата плъзнаха по браздата като ярка жълта следа.

Той се хвърли през отвора, който беше достатъчно широк през него да преминат два коня. Запали другата клечка, пусна я в барута, обърна се и хукна.

20

„Мама и татко“ – беше първата му обърквана мисъл – толкова неочакван спомен, че му дойде като шамар. – *„На езерото Сарони.“*

Кога бяха ходили там? Не можа да си спомни. Знаеше само, че е бил съвсем малък, че там имаше широка плажна ивица, на която беше строил пясъчни замъци. Точно с това се занимаваше през целия ден...

(ваканция? беше ли това ваканция? дали моите родители действително си бяха позволили поне една почивка?)

... и по някаква причина беше вдигнал поглед – може би заради кръсците на птиците, летящи над езерото – и бе видял родителите си, Габриеле и Стивън Дисчейн, с гръб към него, прегърнати през кръста и загледани в синята вода под синьото лятно небе. Каква любов към тях беше изпълнила сърцето му. Колко безбрежна беше тя и как го изпълваше целия – истинската Светла кула за всеки човешки живот и душа.

Само че сега не чувстваше обич, а ужас. Двамата, които стояха пред него, докато тичаше към края на каньона, не бяха Стивън от Гилеад и Габриел от Артен, а приятелите му Кътбърт и Алан. И не бяха прегърнати през кръста, а се бяха хванали за ръце като дечица от приказките, които са се загубили в някоя страховита гора. Над тях летяха птици – само че бяха лешояди, не чайки, и мъглявото, трептящо нещо пред двамата не беше вода.

Беше изтъняването и докато Роланд ги наблюдаваше, Кътбърт и Алан тръгнаха към него.

– Спрете! – изкрещя. *– В името на бащите си, спрете!*

Те не се подчиниха. Вървяха ръка за ръка към мъглявото зелено сияние. Изтъняването сякаш мърмореше окуражаващо, обещаваше им награди, проникваше в съзнанието им.

Нямаше да успее да стигне до тях, ето защо Роланд направи единственото, за което успя да се сети – стреля над главите им. Поне за момент трясъкът от изстрелите заглуши звука на изтъняването. Двамата спряха на няколко сантиметра от ужасяващото сияние. Роланд почти очакваше то да се протегне и да ги сграбчи, както беше хванало птицата, когато бяха дошли тук в нощта на Крадливата луна.

Стреля още веднъж във въздуха, ехото отекна в каменните стени на каньона.

– Стрелци! – провикна се. *– Към мен! Към мен!*

Алан пръв се обърна към него, замаяните му очи сякаш плуваха сред изцапаното му с прах лице. Кътбърт пристъпи още една крачка напред, връхчетата на ботушите му изчезнаха в сребристо-зелената пяна в края на изтъняването (нещото изпищя още по-пронизително, сякаш предвкушаше победата си), но Алан го дръпна назад. Кътбърт се препъна в голям скален отломък и падна. Когато вдигна поглед, очите му се

бяха избистрили.

– Богове! – прошепна и докато се изправяше на крака, Роланд видя, че върховете на ботушите му ги няма, бяха отрязани като с ножица. Палците на краката му стърчаха от дупките.

– Роланд – прошепна той, докато с Алан се препъваха назад, – почти ме погълна. То *говореше!*

– Да! И аз го чух! Елате, нямаме време!

Поведе ги към пукнатината в стената на каньона, като се молеше да успеят да се изкачат достатъчно бързо, преди да ги обсипят с куршуми... което със сигурност щеше да стане, ако Латиго пристигнеше преди да успеят да се доберат догоре.

Усети някаква миризма – кисела и горчива като на кипящо хвойново сладко. Покрай тях се понесоха първите тънки пипалца сивкаво-бял дим.

– Кътбърт, ти си пръв. Алан, следвай го! Аз ще бъда последен. Качвайте се по-бързо, момчета. Животът ви зависи от това.

21

Хората на Латиго се втурнаха през пролуката в храстите и докато преминаваха, постепенно разшириха отвора. Сухите растения вече се бяха запалили, но във възбудата си никой не забеляза малките пламъчета – или ако ги бяха видели, не им обърнаха внимание. Сморливият дим също остана незабелязан – носовете им бяха запушени от миризмата на горящ петрол. Латиго беше обладан от една – единствена мисъл: „*Задънен каньон! Задънен каньон! Задънен каньон!*“

Все пак нещо започна да се промъква през тази мантра, когато навлезе в Айболт, а копитата на коня му яростно трополяха върху чакъла и *(костите)*

купчините оглозгани черепи. Беше нещо като басово бръмчене, подлудяващо пищене, настоятелно и неприятно. Караше очите му да сълзят. Но колкото и силен да беше звукът (ако изобщо *беше* звук, изглеждаше почти така, сякаш идва от мозъка му), той го отблъсна, вкопчи се в мантрата си

(задънен каньон, задънен каньон, хванахме ги в задънения каньон).

Щеше да му се наложи да се срещне с Уолтър, а може би и със самия Фарсън, когато това приключеше, и нямаше представа какво наказание ще получи, задето беше допуснал унищожаването на танкерите...

но всичко това беше за по-късно. Сега искаше само да убие тези нагли мръсници.

Пред него каменистата пътека завиваше на север. Те трябваше да са някъде там, най-вероятно недалеч от завоя. Притиснати към задната стена на каньона, опитващи се да се скрият зад падналите камъни. Латиго щеше да ги накара да излязат с вдигнати ръце, умолявайки го за милост. Ала той нямаше да им прости. След това, което бяха направили, проблемите, които бяха причинили...

Когато зави покрай стената на каньона, вече извадил револвера си, конят му изпищя като жена и се дръпна назад. Латиго сграбчи рога на седлото и успя да се удържи, но задните копита на коня се подхлъзнаха върху чакъла и животното падна. Латиго пусна рога и се хвърли встрани, вече наясно, че звукът, който се беше промъквал в ушите му, внезапно е станал десет пъти по-силен, достатъчно силен да накара очите му да подскочат в орбитите си, да накара топките му да се стегнат неприятно и да изхвърли от съзнанието му мантрата, която толкова настоятелно си повтаряше.

Докато падаше, конете прелетяха край него и бяха изтласквани от ездачите, които на двойки преминаваха през процепа и се разпръсваха, без никой напълно да осъзнава, че каньонът е като гърло на бутилка.

За миг Латиго зърна развети опашки, копита и ботуши, напъхани в стрemenата. Опита се да се надигне и едно копито се стовари върху тила му. Шапката го спаси да изпадне в безсъзнание, но той падна на колене, пред очите му затанцуваха звезди, а по яката му рукна кръв.

Дочу писъци на животни и хора. Отново се надигна и видя Хендрик да се опитва да обърне коня си на югоизток срещу прииждащите ездачи. Не успя. Очевидно конят му беше затънал в плаващи пясъци. Животното отново изпищя и се опита да се вдигне на задните си крака. Копитата му се подхлъзнаха. Хендрик безмилостно го пришпорваше, опитвайки се да го накара да се размърда – но конят не можеше или не искаше. Звукът от изтъняването кълтеше в ушите на Латиго и сякаш беше погълнал целия свят.

– Назад! Обръщайте!

Опитваше се да изкрещи тези думи, но се чу само хриптене. Ездачите продължаваха да се носят покрай него, вдигайки прах. Латиго си пое дълбоко дъх, за да извика по-силно – *трябваше* да се върнат, нещо кошмарно ставаше в Айболт Каньон, – но от устните му не се изтръгна нито звук.

Пищящи коне.

Облаци дим.

И навсякъде, подлудявайки целия свят, това скърцащо, дразнещо, всепогльщащо бръмчене.

Конят на Хендрикс рухна, очите му се въртяха диво, от устата му бликаше пяна. Хендрикс се строполи в димящата вода... но това не беше вода. Оживя, когато той падна в нея – пораснаха й зелени ръце, олигавена уста, която докосна бузата му и стопи плътта, докосна носа му и го откъсна, докосна очите му и ги измъкна от орбитите. Придърпа Хендрикс и под повърхността, но преди това да се случи, Латиго видя оголената му челюст, а окървавеният му език стърчеше през зъбите.

Другите видяха същото и се опитаха да се отдръпнат от зеления капан. Тези, които успяха, скоро бяха обградени от следващата вълна ездачи – някои още крещяха с пълно гърло бойни викове. Още коне и ездачи бяха изтикани в зеленото сияние, което жадно ги погълна. Латиго, вцепенен и кървящ, съзря човека на когото беше дал оръжието си. Мъжът, който беше послушал заповедта му и беше застрелял един от своите другари, за да се осъзнаят останалите, скочи от седлото и запълзя към края на зеленото блато, докато конят му потъваше. Опита се да се изправи на крака, видя двама ездачи да се носят към него и закри лицето си с ръце. След секунда го прегазиха.

Писъците на ранените и умиращите отекваха в задимения каньон, но Латиго едва ги чуваше. Интересуваше го само бръмченето... напомняше човешки глас, призоваващ го да скочи вътре. Да приключи с всичко. И защо не? Битката беше приключила, нали?

Машинално отстъпи назад и като по чудо не беше прегазен – потокът от ездачи отслабваше. Някои дори бяха в състояние да обърнат колетите си. Но бяха отчаяни и объркани от сгъстяващия се дим.

„Проклетите негодници са запалили храстите зад нас. Богове от небето и земята, мисля, че сме в капан!“

Не можеше да дава заповеди – всеки път, когато си поемеше дъх, започваше да кашля неударимо – но успя да сграбчи минаващия наблизко ездач и да го смъкне от седлото. Момчето падна с главата надолу и си разцепи главата върху остър камък. Латиго скочи на седлото и насочи коня си към изхода на каньона, но димът се сгъсти още повече. Латиго едва успяваше да различи нарастващото оранжево сияние на горящи храсти в края на пустошта.

Обърна коня си и запрепуска в посоката, откъдето беше дошъл. Още коне изникнаха от мъглата. Латиго се блъсна в един от тях и беше изхвърлен от седлото за втори път в разстояние на пет минути. Падна на

колене, изправи се на крака и хукна по посока на вятъра, кашляйки и давейки се, със зачервени и сълзящи очи.

Зад завоя въздухът беше малко по-чист. Около него се мятаха коне, много от тях със счупени крака и пищящи хора. Видях няколко шапки да плуват по зелената повърхност на странния организъм, който изпълваше част от каньона.

„Ела – призова го зеленото сияние и Латиго откри, че зовът му е странно привлекателен, почти страстен. – *Влез и се отпусни, почини си, бъди в мир, бъди цял.*“

Латиго вдигна оръжието си с намерението да стрела в него. Не вярваше, че може да убие създанието, но щеше да навлезе вътре, стреляйки.

Само че не го направи. Револверът се изплъзна и падна от ръката му и той пристъпи в дълбините на изтъняването. Бръмченето нарастваше и нарастваше, изпълваше ушите му, докато не остана нищо друго.

22

Видяха всичко от скалите, където Роланд и приятелите му бяха спрели вцепенени на около шест метра под върха. Видяха настъпилото объркване, паникьосаното щуране, мъжете, които бяха прегазени, хората и конете, които бяха попаднали в изтъняването... също и онези, които накрая влязоха доброволно вътре.

Кътбърт почти се бе изкачил по стръмната стена на каньона, Алан и Роланд го следваха. Виждаха как изтъняването се разраства и пълзи към тях като надигаща се вълна.

Роланд, с угаснал вече боен плам, изобщо не се интересуваше от гледката, но нямаше начин да се обърне. Писькът на изтъняването – изплашен и победоносен, щастлив и тъжен, изгубен и преоткрит – го задържаше като лепкави пипала. Вкопчваше се в скалата, хипнотизиран като приятелите си, и не помръдна дори когато димът се сгъсти и го на кара да кашля.

Хората гинеха пред дима. Избледняха, когато пушекът се сгъсти и заля стените на каньона като вода. Конете цвилеха под отровния бял саван. Изтъняването бръмчеше и там, където се намираше, димът беше оцветен в мистично бледо – зелено.

Най-сетне пишците на хората замлъкнаха.

„*Убихме ги* – помисли си Роланд с болезнен, но главозамайващ ужас. – *Не, не ние! Аз ги убих!*“

Нямаше представа колко време беше стоял там – може би докато издиганият се дим го погълна изцяло, но след това Кътбърт, който отново беше започнал да се катери, се обади нежно, а в гласа му имаше изненада и объркване.

– Роланд! *Луната!*

Роланд погледна нагоре и видя, че небето е потъмняло до кадифен пурпур. Приятелят му гледаше на изток, а лицето му беше оцветено в оранжево от светлината на изгряващата луна.

„Да, оранжево – избърмча изтъняването в главата му. – Оранжево, каквото беше през нощта, когато дойде да ме видиш и да ме провериш. Оранжево като огън. Като празнична клада!“

„Как може да е вече нощ?“ – изкрещя той мислено, но внезапно осъзна какво се е случило. Времето пак се беше изместило като земни пластове, слягащи се след земетресение.

Нощта беше настъпила.

Луната изгряваше.

Ужасът го блъсна като юмрук, насочен в сърцето му, и той отстъпи назад – и извън скалния корниз, на който беше стъпил. Протегна ръка да сграбчи стърчащата скала над него, но сякаш действаше насън – отново бе обгърнат от розовата буря, която го бе понесла и му бе показала половината вселена. Може би стъклената топка му беше показала какво се намира в далечните светове само за да не му разкрие какво скоро ще се случи близо до него.

„Бих обърнал веднага, ако си мислех, че животът ѝ наистина е в опасност!“ – беше казал той. – *Веднага!“*

А ако не беше способна да излъже, но можеше да го обърква? Дали преди да го отведе далеч и да му покаже Тъмната земя и Тъмната кула...? Да, беше му показала нещо друго, нещо, което той си спомни едва сега: странен човек с фермерски дрехи, който беше казал... какво? Не онова, което си беше помислил, което беше свикнал да чува през целия си живот; не *„Ще съживи теб и посевите ти“*, а...

– Смърт! – прошепна. – Твоята смърт ще съживи посевите ми. *Чарю трий*. Това беше казал. *Чарю трий*. Ела, Жътварю!

„Оранжево, стрелецо!“ – прозвуча писклив старчески глас в съзнанието му. Гласът на вещицата от Къос. Цветът на огъня! *„Това са старите обичаи, от които само плашилата с червени ръце са останали... до тази нощ. Днес старите обичаи ще бъдат възкресени. Чарю трий, проклето хлапене, чарю трий – тази нощ ще си платиш за сладкия ми Ермот. Тази нощ ще платиш за всичко. Ела, Жътварю!“*

– Катерете се! – изкрещя той. – Катерете се, нагоре! В името на бащите си, *нагоре!*

– Роланд, какво...? – Алан беше объркан, но все пак се подчини и върху лицето на Роланд се посипаха камъчета.

– *Катери се*, дявол те взел! – изкрещя отново. – Може би още не е късно да я спасим!

Но знаеше истината. Демонската луна беше изгряла, беше видял лъчите ѝ да осветяват лицето на Кътбърт – и знаеше. Безумният писък на изтъняването, този гнил струпей, прояждащ плътта на реалността, се сля с безумното кискане на вещицата – и разбра какво ще се случи. „*Смъртта ти ще съживи посевите ми... Чарю трий!*“

О, Сюзан...

23

Сюзан не осъзнаваше какво я очаква, докато видя човека с дълга червена коса и смачкана шапка, която не закриваше настървените му очи. Когато той я замери с царевичните кочани, докато тя преминаваше, изправена в бавно придвижващата се каручка с вързани пред себе си ръце, със сведена глава и въже на шията – всичко ѝ се изясни.

– *Чарю трий!* – извика фермерът, произнасяйки с наслаждение думите на Древните, които тя не беше чувала от детството си, думи, които означаваша „Ела, Жътварю“ ... и нещо друго, също така. Нещо скрито, нещо тайно, нещо свързано с тази ужасна дума *чар*, която означава само смърт. И когато царевичният кочан падна пред нея, тя осъзна каква е тайната и разбра, че за нея няма да има нито дете, нито сватба в далечните приказни земи на Гилеад, нито зала, в която с Роланд ще бъдат поздравявани под светлината на електрическите полилеи. Нямах да има съпруг, нито сладка любов, всичко това беше свършено. Светът отново се беше изместил и всичко беше свършило още преди да е започнало.

Разбра защо са я сложили в каручката и защо оцелелият Голям ковчег ѝ беше надянал примка около врата.

– Не се опитвай да сядаш! – беше казал той. – Нямам желание да те душа, скъпа! Ако каручката се тръсне и паднеш, ще се опитам да задържа въжето хлабаво, но ако се помъчиш да седнеш, ще трябва да го стегна. По *нейно* нареждане! – Кимна към Рия, която зорко ги следеше от капрата. – Сега *тя* командва.

Каквито и щети да беше нанесла топката на тялото ѝ и на нейния ум, не беше пречупила силата ѝ; напротив, енергията ѝ бе нараснала, сякаш беше открила друг източник. Хора, които биха могли да пречупят гръбнака ѝ като суха съчка, следваха заповедите ѝ, без да задават въпроси.

Събираха се все повече и повече хора, докато жътвеният следобед постепенно прерастваше в нощ – половин дузина вървяха пред каручката, язدهа с Раймър и кривогледия, цяла дузина отзад с Рейнолдс начело, въжето вързано за врата ѝ беше омотано около татуираната му ръка. Тя не познаваше тези хора, нито пък знаеше как са се събрали.

Рия известно време води нарастващата групичка на север, после сви на югозапад покрай Коприненото ранчо и се върна в града. Дори в замаяното си състояние Сюзан осъзна, че вещицата се съобразява със залязващото слънце – или поне така беше, докато следобедната златна светлина угасна. Когато минаха край фермера – добър човек без съмнение, с малка ферма, където работи здраво от ранни зори до късен здрач и има семейство, което обича (но, о, там под периферията на шапката му блестяха тези настървени очи), тя разбра причината за бавното пътуване. Рия изчакваше луната да изгрее.

Нямаше богове, на които да се помоли, така че Сюзан отправи молитва към баща си.

„Ако ме чуваш, помогни ми да бъда силна да запазя спомена за него. Помогни ми да бъда смела. Не за да се спася, а за да не им доставя удоволствие да видят болката и страха ми. И на него, помогни му и на него.“

– Помогни му да оцелее – прошепна. – Запази любовта ми.

– Молиш ли се, драга? – попита старичката, без да се обърне. Пискливият ѝ глас преливаше от фалшиво съчувствие. – Аха, моли се, докато още можеш, преди дъхът да изгори в гърлото ти! – Тя отметна глава и се изкиска, а стърчащите ѝ кичури коса сияеха в оранжево под светлината на луната.

24

Конете им, предвождани от Ръшър, се отзоваха на призива на Роланд. Стояха недалеч, гривите им се развяваха от вятъра, тръскаха глави и недоволно цвилеха всеки път, когато подушеха гъстия бял дим, издиращ се от каньона.

Роланд не обърна внимание нито на конете, нито на дима. Погледът му беше съсредоточен върху торбата, праметната през рамото на Алан. Топката отново беше оживяла – в сумрака торбата сияеше като розов фенер. Той протегна ръце към нея.

– Дай ми я!

– Роланд, не знам, дали...

– *Дай ми я, проклет да си!*

Алан погледна към Кътбърт, който кимна... след това сви рамене.

Роланд дръпна торбата преди Алан да се опита да я свали от рамото си. Бръкна в нея и извади топката. Тя сияеше – розова Демонска луна.

Зад и под тях дразнещият писък на изтъняването се усилваше и затихваше, усилваше и затихваше...

– Не гледай в това нещо – прошепна Кътбърт на Алан.

Роланд сведе глава към пулсиращата топка, светлината обля страните му като вода и очите му се потопиха в нея.

Видя Сюзан, дъщерята на коневъда. Видя я изправена в черната каручка, украсена със златни символи, каручката на старата вещица. Рейнолдс яздеше зад нея, стиснал края на въже, което беше стегнато около врата ѝ. Каручката бавно се движеше към Зеленото сърце. Хил Стрийт беше претърпана с хора, от които фермерът с настървените очи беше първият. Гражданите от Хамбри и Меджис, на които празникът беше развален, но в замяна им се предлагаше друго забавление.

Разнесе се беззвучен шепот като набираща сила вълна и хората започнаха да замерят Сюзан – първо с кочани, после с гнили домати, след това с картофи и ябълки. Нещо я удари по бузата. Тя се олюля, но успя отново да се изправи, вдигнала гордо нараненото си, но все още красиво лице.

– *Чарю трий!* – шептяха те. Роланд не можеше да ги чуе, но разчете думите по устните им. Стаили Руиз беше тук, също и Пети, и Герт Могинс, и Франк Клейпуул, заместникът със счупения крак, Джейми Маккан, който тази година трябваше да играе Спътника на жътваря. Роланд видя стотици хора, с които се бе запознал по време на престоя си в Меджис. Сега те замеряха възлюбената му с кочани и зеленчуци, докато тя стоеше с вързани ръце.

Бавно движещата се каручка достигна до Зеленото сърце, украсено с цветни хартиени фенери, до смълчаната въртележка, където не се возеха смеещи се деца... Тъптата, все още повтаряща тези две думи – *не-ца* ги сега вече, както изглеждаше, се раздели. Роланд видя купчина дърва – незапаленият още празничен огън. Около кладата бяха

поставени червеноръки плашила.

От тълпата излезе някаква жена. Носеше мръсна черна дреха и държеше ведро. На едната ѝ буза като панделка се беше извила следа от пепел. Тя...

Роланд изкрещя. Повтаряше отново и отново една и съща дума: *не, не, не, не, не!* Розовата светлина на топката проблясваше все по-ярко с всяко повторение, като че ли ужасът му я подсилваше. Кожата му сякаш изтъня, видяха се очертанията на черепа му.

– Ще трябва да му я вземем – извика Алан. – Налага се, ще го измуче. Убива го.

Кътбърт кимна и пристъпи напред. Сграбчи топката, но не можа да я изтръгне от ръцете на Роланд. Пръстите му сякаш бяха залепнали за нея.

– Удари го! – извика на Алан.

Но Алан със същия успех би могъл да удари стълб. Роланд дори не се олюля. Продължи да крещи „*Не! Не! Не! Не!*“, докато топката проблясваше все по-силно, поглъщайки го, изсмуквайки мъката му като кръв.

25

– *Чарю трий!* – изкрещя Кордилия Делгадо, хвърляйки се напред. Тълпата я поздрави, а зад лявото ѝ рамо Демонската луна намигна съучастнически.

– *Чарю трий*, невярна мръснице! *Чарю трий!*

Плисна боята върху племенницата си, заливайки панталоните ѝ и покривайки ръцете ѝ с мокри червени ръкавици. Ухили се на Сюзан, докато каручката минаваше. Пепелта се открояваше на бузата ѝ. На челото ѝ пулсираше вена.

– *Мръсница!* – изкрещя. Юмруците ѝ бяха стиснати, играеше някакъв лудешки танц. – *Живот за посевите! Смърт за мръсницата!* Чарю трий! *Ела, Жътварю!*

Каручката я отмина. Кордилия изчезна от погледа на Сюзан – още един жесток призрак от съня, който скоро щеше да свърши. „*И мечка, и рибка, и зайче, и птичка* – помисли си тя, – *бъди спокоен, Роланд, тръгни с любовта ми. Това е най-силното ми желание.*“

– Вземете я! – изкрещя Рия. – Вземете тази мръсна убийца и я опечете! *Чарю трий!*

– *Чарю трий!* – отвърна тълпата. Гора от размахани ръце се надигна под светлината на луната, някъде изтрещяха фишеци, разнесе се детски смях.

Сюзан беше вдигната от каручката и пренесена до очакващата кллада, предавана от ръце на ръце като героиня, която триумфално се завръща след победа на бойното поле. От ръцете ѝ капеха червени сълзи върху яростните им лица. Луната спокойно съзерцаваше ужасяващата гледка, затъмнявайки светлината на хартиените фенери.

– И мечка и рибка, и зайче, и птичка – шепнеше тя, докато я стовариха върху кладата, като я сложиха на мястото, което беше пригответено за нея – цялата тълпа пееше в хор сега:

– *Чарю ТРИЙ! Чарю ТРИЙ! Чарю ТРИЙ!*

– И мечка и рибка, и зайче, и птичка...

Опитваше се да си спомни как Роланд беше танцувал с нея. Опитваше се да си спомни първата им среща на пътя: „*Благодаря, сай, добра среща беше!*“ – бе казал той и въпреки този страшен край и хората, които се бяха превърнали в таласъми, въпреки болката и предателството и онова, което щеше да се случи, беше казал истината: срещата им беше хубава.

– *Чарю ТРИЙ! Чарю ТРИЙ! Чарю ТРИЙ!*

Жените се приближаваха и хвърляха царевични кочани в краката ѝ. Някои я улучваха (нямаше значение, нейното подуто и подпухнало лице като че ли беше изтръпнало) и една – беше Миша Алварес, чиято дъщеря Сюзан беше учила да язди – се изплю в лицето ѝ и след това отскочи назад, вдигнала ръце към небето. Доjde и Корал Торин, накичена с жълвени амулети. Носеше купчина сухи листа, които хвърли върху Сюзан.

Отново се появи леля ѝ, с Рия до себе си. Носеха по една факла. Изправиха се пред нея и Сюзан усети миризмата на горяща смола.

Рия вдигна факлата си към луната.

– *ЧАРЮ ТРИЙ!* – изкрещя с дрезгавия си старчески глас и тълпата отвърна: „*ЧАРЮ ТРИЙ!*“

Кордилия вдигна своята факла:

– ЕЛА, ЖЪТВАРЮ!

– ЕЛА, ЖЪТВАРЮ! – отвърнаха ѝ те.

– Сега, мръсноцо – изкудкудяка Рия, – сега идват най-горещите целувки, каквито нито един любовник не ти е давал.

– Умри, невернице – прошепна Кордилия. – Живот за посевите, смърт за теб!

Първа пхна факлата си в купчината царевична шума, достигаща

до коленете на Сюзан. Рия я последва. Лумнаха буйни пламъци и окъпаха Сюзан в златиста светлина.

Тя пое последна глътка студен въздух, стопли го със сърцето си и изкрещя:

– РОЛАНД, ОБИЧАМ ТЕ.

Хората отстъпиха, мърморейки, като че ли чувстваха угризения за онова, което бяха сторили, но беше твърде късно, за да се откажат. На кладата стоеше не плашило, а прекрасното момиче, което добре познаваха и което поради някаква налудничава причина бяха сложили на жътвения огън. Може би щяха да я спасят, ако имаха време – поне някои от тях щяха да опитат – но беше твърде късно. Сухите клони прихвана огъня, панталоните й пламнаха, също и ризата, дългата й руса коса засия над главата й като корона.

– РОЛАНД, ОБИЧАМ ТЕ.

В края на живота си усети горещина, но не и болка. Успя да си спомни очите му – сини като небето при изгрев слънце. Спомни си го как препускаше с развяна черна коса; видя го да се смее, изпълнен с щастие, което никога повече нямаше да изпита през дългия си живот. Продължи да чува смеха му, когато животът я напусна, а светлината и топлината се превърнаха в мек, успокояващ мрак, а тя го зовеше, отново и отново, докато потъваше в мрака.

26

Вече нямаше думи, виеше като умиращо животно, с ръце, притиснати към топката, която пулсираше като сърце. Виждаше как Сюзан изгаря на кладата.

Кътбърт отново се опита да му отнеме кълбото и не успя. Направи единственото, за което се досети – извади револвера си, насочи го към топката и свали предпазителя. Вероятно щеше да нарани Роланд, а стъклата можеха дори да го ослепят, но нямаше друг избор. Ако не предприемеше нещо, кълбото щеше да го убие.

Не се наложи да стреля. Топката сякаш беше видяла оръжието и беше разбрала смисъла на жеста му, защото внезапно угасна в ръцете на Роланд. Вцепененото му тяло, което трепереше от гняв, се отпусна. Той се строполи на земята и най-сетне пусна топката. Тя се изплъзна изпод него и се търкулна. Нищо не светеше в дълбините й, освен бледа оранжева искра – бледо отражение на изгряващата Демонска луна.

Алан погледна към кълбото със смесица от отвращение, ужас и възбуда... гледаше я, както се гледа опасно животно, което в момента спи – но ще се събуди, ще хапе, когато се съвземе.

Пристъпи към нея, възнамерявайки да я стъпче.

– Не смей – дрезгаво извика Кътбърт. Беше коленичил до Роланд, но гледаше към Алан. Луната се отразяваше в очите му като два ярки скъпоценни камъка. – Не смей да го правиш, след всичкото нещастие и смърт, през които преминахме, за да я вземем. Дори не си помисляй да го сториш.

Алан несигурно го погледна и си помисли, че все пак трябва да чуци проклетото нещо – нещастieto, което е отминало, не означава, че друго няма да дойде, а докато кълбото беше непокътнато, нещастие беше единственото, което то бе способно да носи. Беше *машина за нещастия* и бе убило Сюзан Делгадо. Не знаеше какво е видял Роланд в топката, но беше зърнал лицето му и това му стигаше. Кълбото беше убило Сюзан и щеше да убива още, ако му позволяха.

Но след това се сети за *ка* и се отдръпна. По-късно горчиво щеше да съжалява, че го е сторил.

– Прибери я в торбата – промълви Кътбърт. – И ми помогни да се справим с Роланд. Трябва да го махнем оттук!

Алан взе топката. Отвращаваше се от допира до гладката ѝ повърхност, очакваше да се съживи при докосването му. Ала не се случи нищо. Пъхна я в торбата, след това коленичи до Роланд.

Не знаеше колко време безуспешно са се опитвали да го върнат в съзнание, но забелязаха, че луната се е изкачила високо в небето, а димът откъм каньона вече се разсейваше. Накрая се отказаха, метнаха приятеля си на седлото на Ръшър и решиха да потеглят. Ако можеха да се доберат преди изгрев до гъстите гори на запад от Баронството, сигурно щяха да са в безопасност... но трябваше да стигнат поне дотам. Бяха разбили армията на Фарсън с поразителна лекота, но оцелелите сигурно щяха да се съберат отново на следващия ден. Най-добре беше да се махнат, преди това да се случи.

Напуснаха Айболт Каньон и крайбрежието на Меджис – язدهа под Демонската луна, с Роланд проснат напреки на седлото като труп.

Роланд да се свести. Когато мина пладне и той още беше в безсъзнание, Кътбърт каза:

– Провери дали можеш да проникнеш в съзнанието му.

Алан взе дланта на Роланд, концентрира се, наведе се над бледото, сънено лице на приятеля си и остана така почти половин час. Накрая тръсна глава и се изправи.

– Успя ли? – попита Кътбърт.

Алан въздъхна и поклати глава.

Измайсториха нещо като шейна от борови клонки, сложиха Роланд върху нея и продължиха, без да излизат на Големия път – би било прекалено опасно. Когато Роланд остана в безсъзнание и на следващия ден (Меджис беше далеч зад тях и младежите изпитваха необяснима носталгия) спряха, за да обсъдят какво да предприемат.

– Може ли да умре от глад или жажда, след като е в безсъзнание? – попита Кътбърт. – Не може, нали?

– Мисля, че е възможно – въздъхна Алан. Изминалата нощ им се беше сторила безкрайна. Легнаха на земята, завиха се през глава, за да затъмнят слънцето, и потънаха в мъртвешки сън. Събудиха се няколко минути преди да настъпи залезът и Демонската луна да пробие през скупчените облаци, които бяха предвестници на първите есенни бури.

Ококориха се, като видяха, че Роланд е седнал. Беше извадил топката и я притискаше в обятията си – късче от магия, мъртво като стъклените очи на Двуглавия. Очите на Роланд, също така мъртви, бяха втреничени в горската просека. От тук насетне щеше да се храни, но нямаше да спи. Щеше да пие от потоците, край които минаваха, но не и да говори. И нямаше да успеят да го разделят от Дъгата на Маерлин, с която се бяха сдобили на такава голяма цена. Но стъкленото кълбо не му показва нищо повече.

В отчаянието си Алан обгърна с длани лицето на Роланд, опитвайки се да проникне в съзнанието му. Само че там нямаше нищо. Създанието, което яздеше към Гилеад, не беше Роланд – или дори неговият призрак. Както лупата в края на цикъла си, тъй и той си беше отишъл.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ: БОЖИИТЕ ЧЕДА БУЙКИ СИ ИМАТ

ПЪРВА ГЛАВА. В КАНЗАС СУТРИНТА

1

За пръв път от
(часове? дни?)

Стрелецът замълча. Известно време гледа към сградата на изток (осветеният от слънцето стъклен дворец изглеждаше като черен силует, обграден от златен ореол). Беше отпуснал лакти на коленете си. После взе мяха с вода, вдигна го над главата си, отвори уста и го наклони.

Адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу, докато преглъщаше. Водата се стичаше по набръчканото му чело и заливаше затворените му клепачи. Събираше се в триъгълната вдлъбнатина в основата на гръдната му кост и изтичаше назад по раменете му, мокреше косата му и я правеше по-тъмна.

Най-сетне остави мяха и остана да лежи със затворени очи и разперени над главата ръце, като човек, който се предава. От мокрото му лице на тънки струйки се вдигаше пара.

– Аххх! – промърмори.

– По-добре ли си? – попита Еди.

Клепачите на Стрелеца се повдигнаха и разкриха потъмнелите му сини очи.

– Да. Не знам как е възможно след този разказ, но е така!

– Някой психолог сигурно би ти го обяснил – каза Сузана, – но се съмнявам, че ще го изслушаш. – Сплете ръце зад гърба си, протегна се и потръпна... но потръпването беше рефлексивно. Схващането и болката, които очакваше, липсваха и макар че гръбнакът ѝ изпука, тя не чу изщракването, което очакваше.

– Ясно ми е едно – намеси се Еди, – трябваше да се изповядаш, за да ти олекне. Колко време сме стояли тук, Роланд?

– Само една нощ.

– И духовете направиха това в една единствена нощ – каза сънено Джейк. Ко седеше до него и го наблюдаваше с ясните си златисти очи.

Роланд седна, избърса лицето си с носната си кърпа и погледна Джейк:

– Какво каза?

– Цитирах един автор на име Чарлз Дикенс. Книгата е наречена „Коледна песен“. Всичко в една нощ, а?

– Имаш ли усещането, че е било по-дълго?

Джейк поклати глава. Чувстваше се общо взето по начина, по който се събуждаше сутрин – дори по-добре от някои утрини. Трябваше да се изпишка, но зъбите му не бяха покрити с мъх или нещо подобно.

– Еди, Сузана, как сте?

– Добре съм – отвърна младата жена. – По-добре, отколкото бих се чувствала, ако бях стояла будна цяла нощ.

Еди отбеляза:

– Това ми напомня за времето, когато се друсах.

– Не е ли така с всичко? – сухо го попита Роланд.

– Не, това е забавно. Направо е супер. Когато следващият влак по-лудее, *ти* ще му задаваш глупави въпроси. Знаеш ли, когато непрекъснато се дрогираш, започваш да свикваш и сутрин главата те боли, носът ти е запушен, сърцето ти прескача, гърбът ти е схванат... Запомни от мен, че за да определиш качеството на drogата, е достатъчно да прецениш как се чувстваш на следващата сутрин. Във всеки случай се свиква – аз поне свикнах – и когато пропуснеш да вземеш дозата си, се събуждаш, седиш си на ръба на леглото и се питаш: „Какво, мътните да ме вземат, не ми е наред? Да не съм болен? Чувствам се странно. Дали пък не съм получил инсулт?“

Джейк се засмя, сетне притисна с длан устните си така яростно, сякаш искаше не само да заглуши звука, но и да го преглътне.

– Извинявай – каза. – Накара ме да си спомня за татко.

– И той ли се е друсал? – попита Еди. – Както и да е, очаквах да съм изтощен, да не мога да ходя... но мисля, че щом се изпияк, ще се почувствам по-добре.

– А нещо за хапване? – попита Роланд. Усмивката на Еди помръкна.

– Не – промълви. – Този разказ уби апетита ми.

2

Еди занесе Сузана зад храстите, за да се облекчи. Джейк се скри

сред брезичките. Роланд заяви, че не бил толкова срамежлив и вдигна вежди, когато нюйоркските му приятели се засмяха.

Сузана не се смееше, когато излезе от храстите. Лицето ѝ беше окъпано в сълзи. Еди не я попита нищо, той знаеше. Бореше се със същите чувства. Вдигна я нежно на ръце и тя притисна глава към врата му. Останаха така известно време.

– *Чарю трий!* – каза тя накрая, произнасяйки го досущ като Роланд. После вдигна глава, избърса сълзите си и продължи: – Да преживееш...

– Да преживееш всичко това... И то на *четирнадесет* години!

– Да... Но донякъде съм облекчен.

– Облекчен ли? Защо?

– Смятах, че той ще сподели как я е убил собственоръчно. В името на проклетата Кула.

Сузана го погледна право в очите:

– Но той мисли, че точно това е направил. Нима не си разбрал?

3

Когато се събраха отново и видяха приготвената храна, всички решиха, че все пак ще хапнат малко. Роланд раздаде последните ролца (*„Може би по-късно днес ще спрем в най-близкия БУМ-БУМ-БУРГЕР и ще видим какво предлагат за изгнаници като нас“* – помисли си Еди). Самият Роланд не докосна храната. На лицето му бе изписана скръб, която го караше да изглежда едновременно стар и изгубен. Това натъжи Еди, но не успя да измисли с какво да му помогне.

Джейк, който беше запазил детинската си наивност, отиде до Роланд, коленичи до него и го прегърна.

– Съжалявам, че си изгубил любимата си.

Лицето на Стрелеца се изопна и за момент Еди си помисли, че той ще изгуби самообладание. Отдавна не го бяха прегръщали, беше забравил що е нежност.

След миг Роланд се успокои, дори посегна към храната.

Сузана стисна ръката на младежа и едва чуто промълви:

– Не мога да повярвам, че е изминала само една нощ.

– Разказването на приказки променя времето. Поне в моя свят – намеси се Роланд и се усмихна. Усмивката го направи почти красив. Като го гледаше, Еди си обясни как навремето едно момиче се бе влюбило в него. Тогава е бил висок и слаб, но може би не толкова грозен – по

времето, когато Кулата още не го е била обсебила.

– Мисля, че това се случва във всички светове – каза Сузана. – Мога ли да те попитам това-онова, преди да потеглим?

– Казвай.

– Какво се случи с теб? Колко време те е... нямало?

– Бях изчезнал, права си. Пътувах. *Скитах*, Не точно в Дъгата на Маерлин, всъщност... не мисля, че някога бих могъл да се върна от там, ако бях влязъл вътре, докато бях още... болен... но всеки си има магическо кълбо, разбира се. Тук! – Той докосна челото си. – Скрих се в съзнанието си, докато приятелите ми ме отвеждаха на изток. Започнах да се чувствам по-добре, малко по малко. Но кълбото не пожела да ми предскаже бъдещето... докато не видях стените на замъка и кулите на града. Ако се беше пробудило по-рано... – Той сви рамене. – Ако се беше пробудило преди да започна да си възвръщам здравия разум, не мисля, че щяхме да сме тук сега. Защото всеки свят – дори и онзи розовият със стъклено небе – е за предпочитане, щом Сюзан вече я няма. Предполагам, че силата, която даваше живот на кълбото, го знаеше. И изчака.

– Но когато тя *отново* засия, ти разказа останалото – каза Джейк. – Трябва да е така. Разказала ти е нещата, които не си могъл да видиш сам.

– Да. Знам доста голяма част от това, което се случи, защото го видях в топката.

– Каза ни веднъж, че Джон Фарсън искал да ти набие главата на кол, – намеси се Еди, – защото си откраднал нещо от него. Нещо, което му било много скъпо. Ставаше дума за топката, нали?

– Да. Беше повече от бесен, когато откри какво се е случило.

– И колко пъти *точно* тя заблестя за теб? – попита Сузана.

– И какво стана след това с нея? – добави Джейк.

– Гледах в нея три пъти, след като напуснахме баронството Меджис – каза Роланд. – Първия беше в нощта преди да пристигнем у дома в Гилеад. Тогава пътувах в нея най-дълго и тя ми показва онова, което ви разказах сега. Показва ми тези неща не за да ме учи или облекчава, а за да наранява и осакатява. Всички части от Дъгата на Магьосника са зли. Болката ги подхранва по някакъв начин. Беше изчакала, докато стана достатъчно силен да издържа... и тогава ми показва всичко, които бях пропуснал в глупашкия си самодоволен живот. Моята любовна омая. Моята самовлюбена, смъртоносна убеденост.

– Роланд, недей! – възкликна Сузана. – Не й позволявай да те наранява още повече.

– Но е така! И винаги ще е така! Няма значение. Вече няма значение – тази история е разказана до край. Втория път, когато надникнах в топката – когато *влязох* в топката – беше три дни, след като се прибрахме у дома. Майка ми не беше вкъщи, въпреки че имаше задължения тази вечер. Беше отишла в Дебария – нещо като убежище за жени – да чака и да се моли за завръщането ми. Мартин също отсъстваше. Беше в Кресия, при Фарсън.

– Топката – напомни му Еди. – Беше ли я получил баща ти вече?

– Не-е – каза Роланд. Погледна към ръцете си и по лицето му се надигна слаба червенина. – Не му я дадох в началото. Открих, че е... трудно да го сторя.

– Обзалагам се – промълви Сузана. – Така реагира всеки, който поне веднъж е надникнал в проклетото нещо.

– Мисля, че наистина си бил в купонджийско настроение – обади се Еди.

Роланд печално се усмихна, все още загледан в ръцете си:

– Около четири Кътбърт и Алан дойдоха в стаята ми. Представявахме неопикуема картина – обрулени от вятъра, с празни погледи, ръцете ни бяха покрити със заздравяващи рани и белези от катеренето ни по стената на каньона, отслабнали бяхме като скелети. Дори Алан, който винаги е бил пълничък, направо изчезваше, ако се обърнеше в профил... Поставиха ме пред свършен факт. Бяха запазили тайната на топката до този момент – отчасти от уважение към мен, отчасти заради загубата, която бях преживял, казаха ми и аз им повярвах, – но не искаха да пазят тайната след празненството. Ако не я предадох доброволно, щяха да оставят на бащите ни да решават. Бяха ужасно възбудени, особено Кътбърт, но бяха решени на всичко. Обещах им, че ще я дам на баща ми преди банкетата – преди майка ми да пристигне с каретата от Дебария. Те трябваше да дойдат по-рано и да се убедят, че съм изпълнил обещанието си. Кътбърт се опита да се измъкне и каза, че не е необходимо, но разбира се, беше нужно...

– Да-а – промърмори Еди. Прекрасно разбираше тази част от историята. – Можеш да изхвърлиш боклука и сам, но е много по-лесно да го сториш, ако с теб има някой.

– Алан, поне той знаеше, че за мен ще е по-добре – по-лесно, – ако не трябва да предавам топката самичък. Срита Кътбърт и каза, че ще бъдат там. И бяха. И аз я предадох, макар че никак не ми се искаше. Баща ми пребледня като платно щом погледна в торбата и видя какво има там, извини се и я отнесе. Когато се върна, вдигна чашата си с вино и

започна да говори за приключенията ни в Меджис така, сякаш нищо не се е случило.

– Но в промеждутъка, след като приятелите ти са говорили с теб и преди да я предадеш, ти си погледнал в нея – намеси се Джейк. – *Влязъл си вътре. Пътувал си там. Какво ти е показала този път?*

– Отново Кулата – отговори Роланд. – И пътешествието ни към нея. Видях също падането на Гилеад и триумфът на Добрия. Бяхме отложили тези събития с близо двадесет месеца, като взривихме танкерите и нефтените кули. Не можех да направя нищо повече... но топката ми показа друго събитие, в което можех да се намеся. Видях един нож. Острието беше намазано със силна отрова, донесена от далечното кралство от Средния свят на име Гарлан. Отровата беше толкова силна, че дори най-лекото одраскване би могло да предизвика почти мигновена смърт. Един уличен певец – в действителност най-големият племенник на Джон Фарсън – беше донесъл ножа. Човекът, на когото го даде, беше главният животновъд. Той пък го предаде на убиеца. Баща ми нямаше да види изгрева на слънцето след банкетата... – Той мрачно им се усмихна. – Но заради това, което видях в магьосническото кълбо, ножът никога не стигна до ръцете на този, който трябваше да го използва, и в края на седмицата назначиха нов животновъд. Много приятни историйки ви разказвам, нали? Охо, страхотни са.

– Видя ли за кого беше предназначен ножът? – попита Сузана. – Истинският убиец?

– Да!

– А нещо друго? Видя ли още нещо? – попита Джейк. Планът за убийство на бащата на Роланд не му беше особено интересен.

– Да – Роланд се поколеба. – Обувки. Само за минута. Летящи във въздуха обувки. В началото си помислих, че са есенни листа. Но когато разбрах какво са всъщност, изчезнаха и се озовах на леглото, стиснал топката. Баща ми... Както казах, той наистина беше много изненадан, когато погледна в торбата.

„*Ти си му казал кой е получил ножа със специалната отрова – помисли си Сузана. – Джийв Касапина или който там е бил, но не си му казал за кого е бил предназначен, нали, захарче? И защо не си? Защото си искал да се погрижиш за това лично?*“ Но преди да попита, Еди зададе нов въпрос:

– Обувки ли? Летящи във въздуха? Това означава ли нещо за теб сега?

Роланд поклати глава.

– Разкажи ни какво още си видял – намеси се Сузана. Той я погледна и в очите му имаше толкова болка, че леките ѝ подозрения мигновено се превърнаха във факт. Отклони поглед от него и стисна ръката на Еди.

– Съжалявам, Сузана, но не мога.

– Добре – съгласи се Еди. – Добре де, Роланд, това беше страхотно.

– Отно – добави Ко.

– Видя ли вещицата отново? – попита Джейк.

Доста дълго им се струваше, че Роланд няма да му отговори, но накрая все пак каза:

– Да. Не беше приключила с мен. Както сънищата ми за Сюзан, тя ме преследваше. Беше ме следвала по целия път от Меджис.

– Какво имаш предвид? – попита тихо и с изумление Джейк. – Господи, Роланд, какво искаш да кажеш?

– Не сега! – Той се изправи. – Време е да потегляме на път. – Кимна към сградата, която сияеше пред тях: слънцето тъкмо беше осветило стените ѝ. – Нашият блестящ купол е доста далеч, но мисля, че ще стигнем до него следобед, ако не се помайваме. Не е място, до което бих искал да се приближа след залез слънце, ако мога да го избегна.

– Да не би да си открил какво означава? – попита Сузана.

– Неприятности. Хайде на път!

4

Известно време изтъняването пишеше толкова силно, че дори патроните в ушите им не можеха напълно да заглушат звука – в един момент Сузана си помисли, че носът ѝ ще вземе да се разпадне. Когато погледна към Джейк, видя, че той хълца странно – не както нормалните хора плачат, когато са тъжни, а сякаш синусите му са запушени. Не можеше да прогони от мислите си уличния музикант, когото хлапето беше споменало. *„Звучи като хавайска мелодия – повтаряше си тя отново и отново, докато Еди мрачно буташе новата ѝ инвалидна количка, ловко заобикаляйки катастрофиралите коли. – Звучи като хавайска мелодия, нали? Точно като проклетата хавайска музика, нали?“*

От двете страни на детелината изтъняването обгръщаше магистралата чак до банкета, хвърляйки изкривени, нереални отражения на дървета и комбайни, които сякаш зяпаха минаващите пътници. Сузана откри, че си мисли за изтъняването в Айболт Каньон, пресегнало се алчно

през дима да сграбчи хората на Латиго, дърпащо ги навътре (някои са влизали доброволно, като зомбита във филм на ужасите) и след това се сети отново за онзи в Централ Парк.

Точно когато си мислеше, че не може да издържи и секунда повече, изтъняването започна да се отдръпва отново и неприятното му пищене полека-лека заглъхна. Сузана извади патроните от ушите си. Пъхна ги в джобчето на количката – ръката ѝ трепереше леко.

– Това беше доста зле – каза Еди. Гласът му звучеше плачливо и носово. Тя се обърна към него и видя, че бузите му са мокри, а очите – зачервени. – Не се тревожи, това е от синусите ми, нищо повече. Гадният звук направо ги съсипа.

– Моите също – каза Сузана.

– Моите синуси са си добре, но главата ме боли – намеси се Джейк.
– Роланд, имаш ли още аспирин?

Стрелецът спря, порови се и извади шишенцето.

– Срещна ли отново Клей Рейнолдс? – попита Джейк, след като преглътна хапчетата с вода.

– Не, но знам какво му се е случило. Той събрал банда, някои от тях били дезертъори от армията на Фарсън... и тръгнали да обират банки. По това време в нашия свят крадците и обирджиите нямаше защо много-много да се плашат от стрелците.

– Стрелците са били заети с Фарсън – намеси се Еди.

– Да. Но Рейнолдс и хората му паднали в капана на един умен шериф, който превърнал главната улица на градчето Оукли в стрелбище. Шестима от бандитите били убити на място. Останалите ги обесили. Рейнолдс бил един от тях. Това се случи след по-малко от година, по времето на Широкоземието... – Той замълча и след това отбеляза: – Една от убитите в престрелката била Корал Торин. Тя станала човек на Рейнолдс – яздела и убивала заедно с останалите от бандата.

Запазиха мълчание известно време. В далечината изтъняването пееше безкрайната си песен. Джейк внезапно се хвърли напред към една паркирана каравана. Под чистачката откъм шофьорското място беше оставена бележка. Когато се изправи на пръсти, едва успя да я достигне. Прочете я и се намръщи.

– Какво е написано там? – попита Еди.

Джейк му я подаде. Еди я взе, връчи я на Сузана, която на свой ред я прочете и я прехвърли на Роланд. Той я погледна и поклати глава:

– Мога да разбере само няколко думи – *старица, загадъчен човек...* Какво точно пише? Прочети ми я.

Джейк взе листчето отново:

– „Старицата от сънищата е в Небраска. Казва се Абигайл.“ – Той спря за момент. – Тук долу е написано: „Загадъчният човек е на запад. Може би във Вегас.“

Джейк погледна към Стрелеца, а листчето трептеше в ръката му. Лицето му беше угрижено. Но Роланд гледаше към двореца, който сияеше наскре магистралата – замък, който не е на запад, а на изток, и е светлина, а не мрак.

– На запад – прошепна Роланд. – Загадъчният човек, Тъмната кула, всичко е на запад.

– Небраска също е на запад – колебливо добави Сузана. – Не знам дали има някакво значение тази Абигайл, но...

– Мисля, че тя е част от друга история – каза Роланд.

– Да, но близо до нашата – вметна Еди. – Съседната врата, примерно. Достатъчно, за да сбъркаме захарта със сол... или да почнем да се караме.

– Сигурен съм, че си прав – каза Роланд. – И може би друг път ще имаме работа и със „старицата“, и със „загадъчния човек“... Но днес пътят ни е на изток. Да вървим.

И тръгнаха отново.

5

След малко Джейк попита:

– А Шийми?

Роланд се засмя, отчасти изненадан от въпроса му, отчасти доволен да си спомни:

– Той ни последва. Не му е било лесно и сигурно се е страхувал до смърт на някои места – между Меджис и Гилеад лежат колела и колела необитаеми области, а има и доста разбойници. Но *ка* е била с него и той пристигна навреме за Края на годината. Той и проклетото му муле.

– Когато тръгнахме да търсим Кулата, Шийми беше с нас. Нещо като талисман. Той... – Роланд млькна и прехапа устната си, решен да не каже нищо повече.

– Кордилия? – попита Сузана. – Лудата леля?

– Умряла е, преди кладата да догори. Може и да е било сърдечен удар... или мозъчен удар.

– Може би е изпитала ужас от това, което е извършила.

– Може би – съгласи се Роланд. – Да осъзнаеш истината твърде късно е кошмарно. Знам го от опит.

– Там има нещо – каза Джейк и посочи към широк участък от пътя, от който колите бяха разчистени. – Виждате ли?

Роланд виждаше – неговите очи явно забелязваха всичко – но минаха почти петнадесет минути преди Сузана да различи малките черни петна на пътя. Беше почти убедена, че знае какво представляват, въпреки че това беше по-скоро интуиция, отколкото въпрос на зрение. След десет минути вече беше съвсем сигурна.

Бяха обувки. Шест чифта обувки, подредени грижливо на източното платно на магистралата.

ВТОРА ГЛАВА. ОБУВКИ НА ПЪТЯ

1

Стигнаха до обувките късно сутринта. Зад тях, съвсем ясно различим сега, се издигаше стъкленият дворец. Сияеше в нежно зелено, като отражение на лист от лилия върху спокойна вода. На фасадата му блестяха порти, а лекият бриз развяваше червени знамена на кулите му.

Обувките също бяха червени.

Впечатлението на Сузана, че са шест чифта, беше разбираемо, но погрешно – всъщност бяха четири двойки и един комплект от четири тъмночервени ботуша, изработени от мека кожа – очевидно бяха предназначени за четирикракия член на техния *ка-тет*. Роланд вдигна единия и бръкна в него. Не знаеше колко животинчета по света някога са слагали обувки, но предположи, че едва ли някое изобщо е получавало подплатени с коприна кожени ботушки.

– Бали и Гучи ряпа да ядат! – възкликна Еди. – Това тук е страхотно!

Най-лесно беше да разберат кои са тези на Сузана, не само защото бяха дамски. Всъщност въобще не бяха обувки – бяха пригодени да пасват на остатъците от краката ѝ, които свършваха точно над коленете.

– Погледнете! – изуми се тя, вдигнала едната така, че слънцето да освети стъклените мъниста, с които обувките бяха украсени... ако въобще бяха мъниста. Тя имаше налудничавото чувство, че в действителност са диамантени копчета. – Калъфчета! След толкова години най-сетне се сдобих с калъфчета за бедните ми отрязани крака.

Обувките на Джейк бяха яркочервени – като се изключи цветът, биха изглеждали съвсем на място в училището на Пайпър. Той огледа едната и я обърна. Подметката беше нова-новеничка. Нямаше печат на производителя, но той и не беше очаквал да има. Баща му притежаваше сигурно дузина чифта изискани обувки ръчна изработка. Джейк можеше да разпознае нещо такова, като го види.

Тези на Еди бяха ниски ботуши с високи токове и заострени носове... нещо, което в предишния му живот беше известно като „улични патъци“. Децата от шейсетте – ера, която Одета/Дета/Сузана на косъм беше пропуснала – сигурно биха ги нарекли „стил Бийтълс“.

Тези на Роланд, разбира се, бяха каубойски ботуши. Доста странни при това – с такива човек отива да танцува, а не да пасе кравите: сложни закопчалки, украшения отстриани. Разгледа ги, без да ги докосне, погледна към приятелите си и се намръщи. Те се спогледаха.

Роланд все още споделяше *кеф* с тях; чувстваше могъщите вълни на мислите им, но не можеше да ги разбере. „*Защото това е от техния свят. Те идват от различни времена на света си, но са виждали там неща, които са привични и за тримата.*“

– Какво е това? – попита. – Какво означават тези обувки?

– Не мисля, че някой от нас знае със сигурност – каза Сузана.

– Не – съгласи се Джейк. – Това е още една гатанка. – С отвращение се втренчи в странните, кървавочервени обувки. – Още една проклета гатанка.

– Каж ми каквото знаеш! – Роланд отново погледна към стъкления дворец. Беше на около двайсет километра разстояние, сияеше под слънчевите лъчи като мираж, но беше реален като... е, добре, като обувките. – Моля, кажете ми каквото знаете за тези обувки.

– Аз имам буйки, *ти* имаш буйки, всички Божии чеда имат буйки – каза Одета.

– Добре – каза Еди. – Обувките са тук. И ти ли си мислиш онова, което и аз?

– Така ми се струва.

– А ти, Джейк?

Вместо да му отговори, Джейк вдигна и другата обувка (Роланд не се съмняваше, че всички обувки, включително тези на Ко, ще са им по мярка) и енергично ги удари една в друга. Това не означаваше нищо за Роланд, но и Еди, и Сузана реагираха мигновено, като се оглеждаха наоколо и се взираха в небето, като че очакваха да се разрази буря. Успокоиха се, след като отново погледнаха към двореца... и един към друг, по

този изумителен начин, който караше Роланд да желае от все сърце да ги разтърси, та зъбите им да затракат. Въпреки това изчакваше – понякога това е всичко, което някой може да стори.

– След като си убил Джонас, си гледал в топката! – каза Еди и се обърна към него.

– Да!

– *Пътувал* си в топката.

– Да, но не искам да говорим отново за това, то няма никаква връзка с...

– Мисля, че има – каза Еди. – Летял си в розовата буря. Вътре в розовото *торнадо*. Торнадо е дума, която може да се използва за ураган, нали? Особено когато измисляш гатанка.

– Точно така – намеси се Джейк. Говореше унесено, почти като момче, което бълнува в съня си. – Кога Дороти прелетя над Магьосническата дъга? Когато е била в торнадото.

– Вече не сме в Канзас, захарче – каза Сузана и издаде странен звук, който Роланд прие за смях. – Може и да ти прилича малко, но Канзас никога не е бил... е, знаеш, толкова *изтънен*.

– Не ви разбирам – прошепна Роланд. Беше му студено и сърцето му беше твърде бързо. Сега навсякъде имаше изтънявания, не им ли беше казал това? Световете се преливаха един в друг и силата на Кулата отслабваше. Наближаваше денят, когато розата ще бъде смазана под някой булдозер.

– Видял си разни неща по време на полета – каза Еди. – Преди да стигнеш до тъмните земи, които нарече Тъндърклап, ти си видял разни неща. Пианистът Шиб. Който после се е появил в живота ти, нали?

– Да, в Тул.

– И онзи с червената коса...

– Той също. Имаше гарван на име Золтан. Но когато се срещнахме, каза обичайното „Ще съживи и теб, и посевите ми!“ – нещо от този род. Мислех, че съм чул същото по време на полета в розовата буря, но тогава той каза съвсем друго. – Погледна към Сузана. – Видях и количката ти. Старата.

– И вещицата, нали?

– Да. Аз...

С писклив хрип, който напомни на Роланд за Рия, Джейк Чеймбърс изкрещя:

– Ще те хвана, хубавице. И малкото ти кученце също.

Стрелецът се втренчи в него, опитвайки се да не изпищи.

– Само че във филма вещицата не яздеше метла – добави Джейк, – беше се качила на колелото си, онова с кошницата отзад.

– Да, и нямаше жътвени амулети – съгласи се Еди. – А щяха да са хубаво допълнение. Казвам ти, Джейк, когато бях дете, имах кошмари заради смеха й.

– Не, маймуните бяха най-ужасни – обади се Сузана. – Летящите маймуни. Мислех си за тях и тогава се налагаше да се пъкна в леглото при мама и татко. Все още се караха относно това чия е била блестящата идея да ме заведат на този филм, когато заспивах между тях.

– Не ме притесняваше да чукна една в друга обувките – каза Джейк. – Ни най-малко.

Гвореше на Сузана и Еди, Роланд все едно не беше с тях.

– Нали не си ги бях обул – добави момчето.

Сузана изглеждаше замислена.

– Знаеш ли какво обичаше да казва баща ми?

– Не... Но имам чувството, че скоро ще разберем – промърмори Еди.

Тя го погледна кисело, след което се обърна към Джейк:

– „Никога не викай бурята, освен ако не искаш да се разрази“ – каза тя. – И това е добър съвет, независимо какво си мисли този господин Глупчо.

– Една точка за теб – Еди се ухили.

– Очка! – каза Ко, имитирайки го перфектно.

– Обяснете ми всичко това – каза меко Роланд. – Ще ви чуя. Ще споделя вашия кеф. И трябва да го направя сега!

2

Разказаха му историята, която почти всяко американско дете от двадесети век знае – за канзаското момиче на име Дороти, което било отнесено от ураган и изоставено със своето кученце в страната на Оз. В магистрала И-70 пък имаше път с жълти павеа, който служел горе-долу за тази цел, и там се срещаха вещици – както добри, така и лоши. Имаше и ка-тет, съставен от Дороти, Тото и трима техни приятели, срещнати по пътя. Всеки от тях имал

(и мечка, и рибка, и зайче, и птичка)

някакво желание и точно с Дороти новите приятели на Роланд (и той самият) се отъждествяваха – най-вече: тя искаше да намери пътя

към дома си.

– И понеже я посъветвали да тръгне по жълтия път към Оз – каза Джейк, – така и сторила. Срећнала останалите по пътя, горе-долу както ти нас, Роланд...

– Макар че не приличаш много на Джуди Гарланд – вметна Еди.

– ... и най-накрая пристигнали. В Оз, в Изумрудения дворец и при онзи, който живеел там. – Погледна към стъкления дворец пред тях, който ставаше все по-зелен под слънчевите лъчи, и след това се обърна към Роланд.

– Да, разбирам. Какъв е бил този Оз? Барон? Или крал?

Тримата отново се спогледаха.

– Това е по-сложно – обясни Джейк. – Той е бил нещо като мошеник...

– Какво е това?

– Лъжец. Само приказки и никакви действия. Но може би най-важното е, че Магьосникът идвал от...

– Магьосник? – прекъсна го Роланд. Стисна рамото на Джейк с осакатената си дясна ръка. – Защо го наричаш така?

– Защото такава е заглавието, сладур! – каза Сузана. – *Магьосникът от Оз!* – Тя нежно, но здраво го хвана за ръката и я свали от рамото на Джейк. – Нека да го доразкаже. Няма нужда да изцеждаш думите от него.

– Заболя ли те? Джейк, извинявай.

– Не, добре съм – каза момчето. – Не се притеснявай. Дороти и приятелите й имали много приключения преди да открият, че Магьосникът бил мошеник. Не можел да даде на Лъва смелост, на Плашилото мозък или сърце на Тенекиения човек. И най-лошото, не бил способен да върне Дороти в Канзас. Имал балон, но излетял без нея. Не мисля, че е искал да го направи, но така станало.

– Ако съдя по това как ми разказваш историята – замислено каза Роланд, – приятелите на Дороти вече си имали всичко, за което толкова силно са копнеели.

– Това е поуката – съгласи се Еди. – И може би затова децата обичат тази книга. Но Дороти била пленница в Оз, нали разбираш. Тогава се появила Глинда. Глинда Добрата. В знак на благодарност, задето я отървали от две зли вещици, Глинда показала на Дороти как да използва червените си обувки, които тя самата й била подарила.

Еди взе червените обувки, които бяха предназначени за него.

– Глинда казала на Дороти да чукне три пъти токовете на червените

обувки. Това щяло да я върне обратно в Канзас. И така станало.

– Как свършва историята?

– Всъщност – каза Джейк, – книгата станала толкова популярна, че авторът написал още поне хиляда истории за Оз...

– Аха – рече Еди. – Всичко освен може би „Наръчник на Глинда за добри дела“.

– ... и имаше дори някаква шура версия, наречена „Магът“, в която главните герои са негри...

– Наистина ли? – попита Сузана. Изглеждаше изумена.

– Каква *нестандартна* концепция!

– ... но в случая е важна първата история, нали? – завърши Джейк.

Роланд приклепна и пхна длани в ботушите, които бяха оставени за него. Вдигна ги, огледа ги и пак ги сложи на земята.

– Дали трябва да си ги сложим, как мислите? Тримата му приятели от Ню Йорк се спогледаха със съмнение. Накрая Сузана заговори от името на всички им:

– Най-добре не сега. Твърде много лоши духове има наоколо.

– *Такуро* духове! – промърмори под носа си Еди и добави:

– Слушай, най-добре да ги вземем с нас. Ако е казано, че трябва да ги обуваме, мисля, че ще разберем когато му дойде времето. А дотогава смятам, че трябва да внимаваме за мошеници, които поднасят подаръци.

Това накара Джейк да се ухили, точно както Еди предполагаше – понякога една дума или представа засядат в мозъка ти като вирус и просто си стоят там известно време. Утре думата „мошеник“ нямаше да значи нищо за хлапето; днес обаче то щеше да се смее всеки път, като я чуе.

Взеха червените обувки, които бяха оставени за тях на източното платно (Джейк прибра тези на Ко) и отново поеха към сияещия стъклен дворец.

„Оз“ – помисли си Роланд. Порови се в паметта си, но не мислеше, че някога преди е чувал това име, или пък дума от Свещения език, която да звучи по този начин – както *чар* се беше превърнало в Чарли. И все пак звучеше някак познато – звучеше по-скоро като част от неговия свят, отколкото от този на Джейк, Сузана и Еди.

3

Джейк все очакваше Зеленият дворец да започне да изглежда

нормално, когато се приближат до него, също като атракционите в Дисниуърлд, които се превръщат в нормални неща, щом стигнеш до тях – не чак пък *обикновени*, но *нормални*, неща, които са част от този свят като спирката на автобуса, пощенската кутия или пейките в парка, неща, които можеш да докоснеш, да напишеш „ДА ГО ДУХАШ“ върху тях, ако си в настроение.

Но това не се случи – нито пък щеше да стане, и когато стигнаха до Зеления дворец, Джейк осъзна нещо друго – това беше най-красивото, най-прекрасно нещо, което някога е виждал през живота си. Приличаше на илюстрация от книжка с приказки, някоя толкова хубава, че някак си е станала истинска. И точно като изтъняването, дворецът пееше... само дето звукът беше много по-тих и не така неприятен.

Бледозелените стени преминаваха в кули, които бяха толкова високи, че сякаш докосваха облаците, носещи се над канзаските равнини. Върху тях стърчаха заострени пилони в изумрудено-зелено, от което се вееха червени знамена. Върху всяко се намираше символът на отворено око, очертан с жълто.

„Това е знакът на Пурпурния крал – помисли си Джейк. – *Всъщност е негов* сигул, а не на Джон Фарсън.“ Не знаеше как го е разбрал, но беше сигурен.

– Толкова е красиво – промърмори Сузана и когато Джейк погледна към нея, си помисли, че всеки момент тя ще избухне в сълзи. – Но някак си не е приятно. Не е редно. Може и да не е лошо като изтъняването, но...

– Но не е приятно – прекъсна я Еди. – Струва ми се като лоша шега.

– Съмнявам се да е шега – намеси се Роланд. – Мислиш ли, че е копие на мястото, където Дороти и *ка-тетът* ѝ са срещнали фалшивия магьосник?

Тримата нюйоркчани отново си размениха погледи, като че се консултираха. После Еди се изказа от името на всички им:

– Да. Да, може *би*. Не е точно като *във* филма, но ако е извадено от мозъците ни, не би и могло да бъде. Защото сме виждали илюстрациите в книгата на Франк Баум. Съставено е както от илюстрациите...

– ... така и от собствените ни представи – довърши Джейк.

тъмно виолетово стъкло със заострени езици.

Сега, седмица след Жътвата, по нивите се разхождаха само врани.

В далечината изгъняването пишеше и мърмореше.

– Вижте пръчките на портата! – прошепна Сузана. – Вгледайте се добре.

Джейк се наведе към жълтата пръчка и долепи нос до нея. Отначало не видя нищо, след това зяпна от изумление. Това, което беше помислил за петънца, в действителност бяха някакви създания – живи същества – затворени в решетката, плуващи на малки ята. Приличаха на рибки в аквариум, но бяха и ужасяващо човекоподобни. Като че ли гледаше във вертикално златно море, цял остъклен океан – и оживени митични същества не по-големи от житно зърно плуваха вътре. Миниатюрна жена с рибешка опашка и дълга руса коса се устреми към стъклото, взря се в гигантското момче (очите ѝ бяха разширени, изумени и прекрасни) и изчезна отново.

Джейк внезапно почувства световъртеж и слабост. Затвори очи, докато повдигането отmine, после отново ги отвори и погледна към останалите:

– Божичко! Всичките ли са такива?

– Различни са, струва ми се – каза Еди, който вече беше надникнал в две-три пръчки. Наведе се към пурпурната и бузите му светнаха като в сиянието на старомоден флуороскоп. – Тези тук приличат на птици.

Джейк също погледна и реши, че Еди е прав – в пурпурните дълбини летяха ята от птици, не по-големи от дъждовни капки. Весело се въртяха във вечния сумрак, прелитаха една над друга и една под друга, крилцата им оставяха едва видими сребърни следи от мехурчета.

– Наистина ли са там? – попита изумен Джейк. – Там ли са, Роланд, или просто си ги въобразяваме?

– Не знам. Но знам на какво прилича тази врата.

– Аз също – каза Еди. Огледа сияещите пръчки – колони от светлина и пленен живот. Крилата на портата бяха съставено от по шест пръчки. Онази в центъра – широка и плоска, вместо заоблена, разделяща се на две, когато вратата се отваря – беше черна като бездна, в нея не се движеше нищо.

„О, сигурно не ги виждаш, но там има разни същества, да, разбира се – помисли, си Джейк. – Вътре има живот, ужасен живот, И може би дори има рози. Увехнали.“

– Това е Портата на магьосника – каза Еди. – Всяка пръчка е направена да изглежда като частица от Дъгата на Маерлин. Вижте, ето я и

розовата.

Джейк се приведе към нея. Знаеше какво ще види вътре още преди да е погледнал: коне, разбира се. Миниатюрни табуни, галопиращи през странната розова мъгла, която не беше нито светлина, нито течност. Конете, препускащи в търсене на Скат, който никога няма да намерят...

Еди протегна ръце към черната пръчка.

– Недей! – извика Сузана.

Еди не ѝ обърна внимание, но Джейк видя как спира да диша за момент и устните му се стягат, когато притиска ръце около черната пръчка и чака нещо – някаква сила, може би, да му изпрати послание от самата Тъмна кула та чак дотук – да го промени или дори да го поразии със светкавица. Когато нищо не се случи, той дълбоко си пое дъх и плахо се усмихна:

– Няма електричество, но... – Дръпна вратата, но тя не поддаде. – Не е и отворено. Виждам къде се разделя по средата, но не мога да я отворя. Ще ми помогнеш ли, Роланд?

Стрелецът тръгна към вратата, но Джейк хвана ръката му и го спря.

– Не се мъчи! Няма да стане.

– Какво да направим?

Вместо да му отговори, Джейк седна пред портата, близо до мястото, където този странен вариант на И-70 свършваше, и започна да нахлузва обувките, които му бяха оставени. Еди го погледа известно време и седна до него, като промърмори:

– Предполагам, че си струва да опитаме. Дори и да се окаже още някое мошеничество.

Джейк се засмя, тръсна глава и стегна връзките на обувките. И двамата с Еди знаеха, че измама няма. Не и този път.

5

– Добре – каза Джейк, когато всички си бяха сложили червените обувки (помисли си, че изглеждат невероятно глупаво, особено тези на Еди). – Ще броя до три и ще чукнем токовете заедно! Ето така! – Той чука обувките си веднъж, ясно... и вратата потрепери като платно, издувано от силен вятър. Сузана изписка. Последва басов, мелодичен звън откъм Зеления дворец, като че ли самите стени вибрираха.

– Това май ще свърши работа – каза Еди. – Предупреждавам те обаче, че няма да пея „Под дъгата“. Това не влиза в договора ми.

– Дъгата е тук – каза меко Стрелецът, протягайки осакатената си ръка към портата.

Това заличи усмивката от лицето на Еди:

– Да, знам. Малко съм изплашен, Роланд.

– Аз също – каза Стрелецът и наистина бе пребледнял.

– Хайде, захарче – намеси се Сузана. – Брой, преди да съм изгубила търпение.

– Едно... две... *три!*

Те чукнаха токовете заедно: *чук-чук-чук*. Този път вратата се разтърси много по-яростно, цветовете на пръчките станаха по-ярки. Последвалият звън беше по-силен, по-мелодичен – звук на кристал, по който чукат с дръжката на нож. Стените отвърнаха с мелодия, която накара Джейк да потрепери, отчасти от удоволствие, отчасти от болка.

Но портите не се отвориха.

– Какво... – започна Еди.

– Сетих се – възкликна Джейк. – Забравихме Ко!

– Исусе Христе! – промърмори Еди. – Напуснах родния своя свят, само за да видя как едно хлапе се опитва да слага обущета на някакъв проклет скунк. Застреляй ме, Роланд, преди да съм откачил.

Роланд не му обърна внимание – наблюдаваше как Джейк седна на земята и извика:

– Ко! Ела тук!

Животинчето се приближи и позволи на момчето да му нахлузи червените кожени ботушки. После Ко ги подуши и очаквателно изглежда Джейк.

Момчето шракна токовете си три пъти, взрян в животинчето, докато го правеше и сякаш забрави за дрънченето на портата и мекия звън на стените на Зеления дворец.

– Сега си ти, Ко!

– Ко!

Животинчето се претърколи по гръб като куче, което се прави на умряло, след това погледна краката си с отвратено изумление.

– Роланд, помогни ми. Ко знае какво трябва да направи, но няма представа как. – Джейк погледна към Еди. – И недейда правиш забавни забележки, става ли?

– Добре. Без коментари, Джейк. Мислиш ли, че Ко трябва да го направи сам този път, или пак ще трябва групово усилие?

– Само той, струва ми се.

– Няма да навреди и ние да чукнем заедно с Мич – каза Сузана.

– С кой Мич? – попита Еди.

– Няма значение. Хайде, Джейк, Роланд. Бройте отново.

Еди хвана предните лапи на Ко, а Роланд внимателно стисна задните му крака. Ко нервно ги погледна – все едно очакваше да го подхвърлят, – но не трепна.

– Едно, две, *три!*

Джейк и Роланд леко чукнаха предните и задните лапи на Ко една в друга. В същото време щракнаха и токовете на собствените си обувки. Еди и Сузана направиха същото.

Този път се чу дълбоко „бонг“ като стъклен гонг. Черната пръчка в средата на портите не се отвори, а се разпадна, парчета обсидианово стъкло се разхвърчаха във всички посоки. Ко скочи, измъкна се от хватката на Джейк и Роланд и изтича встрани. Седна на прекъснатата бяла линия на магистралата. Ушите му бяха присвити, гледаше към портата и скимтеше.

– Хайде! – каза Роланд. Приблужи се до лявото крило и бавно го отвори. Спря в края на огледалния двор – висок, слаб мъж в износени джинси, избеляла риза и невъобразими червени каубойски ботуши. – Нека влезем и видим какво има да ни казва Магъосникът от Оз.

– Ако още е там – каза Еди.

– О, мисля, че е – промърмори Роланд. – Да, убеден съм, че е там.

Тръгна към вътрешната врата и празната караулка до нея. Останалите го последваха.

Ко вървеше последен, препъваше се в червените си ботушки и спираше от време на време да подуши отражението си в огледалната повърхност.

– Ко! – викна на зверчето под себе си и забърза след Джейк.

ТРЕТА ГЛАВА. МАГЪОСНИКЪТ

1

Роланд спря пред караулката, надникна вътре и вдигна онова, което лежеше на пода. Останалите го настигнаха и се скупчиха около него. Предметът приличаше на вестник и точно това си беше, макар и да изглеждаше наистина странно. Не беше КАПИТАЛ ДЖЪРНЪЛ, който се издаваше в Топика, нито пък съдържаеше новини за смъртоносна зараза.

ОЗ ДЕЙЛИ БЪЗ

брой MDLXIII № 96 Дейли Бъз, Дейли Бъз,
хубав като чай от бъз.

Времето: тук е днес, утре го няма. Щастливи числа: няма.

Хороскоп: лош

Дрън дрън дрън дрън дрън дрън дрън дрън дрън дрън
дрън дрън дрън бла бла пфу пфу пфу пфу доброто е лошо лошото
е добро всичко си е все едно лошото е добро доброто е лошо
всичко си е все едно бавно дрън дрън дрън Блейн е болка всичко
е все пфу пфу пфу пфу пфу чарю трий всичко е все едно дрън
дрън дрън дрън печена пуйка варена гъска всичко си е все едно
пфу пфу дрън дрън скачай на влака и умри пак а всичко си е все
едно дрън дрън дрън (*продължава на стр. 6*)

Под всичко това стоеше снимка на Роланд, Еди, Сузана и Джейк,
които пресичат огледалния двор, сякаш това се беше случило предиш-
ния ден, вместо преди няколко минути. Под нея се мъдреше огромно
заглавие:

„Трагедия в Оз: Пътешественици идват да търсят слава и
щастие; Намират смърт май.“

– Това ми харесва – каза Еди и намести револвера на Роланд в ко-
бура, който носеше ниско на хълбока си. – Утеха и подкрепа след дни
на объркване. Идва ми като горещо питие в студена нощ.

– Не се страхувайте – обади се Роланд. – Това е шега.

– Не се страхувам – отвърна му Еди, – но това е повече от шегичка.
Живял съм с Хенри Дийн достатъчно години и знам кога се мъти заго-
вор да ме подлудят. Помирисвам такива работи отдалеч. – Погледна Ро-
ланд с любопитство. – Надявам се, че нямаш нищо против да го кажа,
но точно ти си човекът, който е изплашен.

– Ужасен съм – простичко му каза Стрелецът.

2

Арка на накара Сузана да се сети за една песен, която беше популяр-
на около десетина години преди тя да бъде измъкната от своя свят и
прехвърлена в този на Роланд. „*Видях око да зяпа през облака дим зад*

Зелената врата – гласеше текстът. – *Когато казах «Джо ме праща», някой се засмя зад Зелената врата.*“ Всъщност тук имаше две врати вместо една и те нямаха шпионки, през които някое око да зяпа. Пък и Сузана не се опита да ползва старата парола, дето Джо я пращал. Все пак се приведе да прочете табелката, – окачена на кръглата дръжка на едната врата. „ЗВЪНЕЦЪТ НЕ РАБОТИ, МОЛЯ ЧУКАЙТЕ!“ пишеше там.

– Не си прави труда – каза тя на Роланд, който беше вдигнал юмрук да изпълни инструкцията от табелката. – Това е от приказката, нищо повече.

Еди дръпна назад количката ѝ, застана пред нея и завъртя едната дръжка. Вратата се отвори с лекота, пантите не изскърцаха. Той пристъпи в помещението, което приличаше на дълбини на сенчест зелен залив, сви ръце на фуния пред устата си и се провикна:

– *Хеей.*

Гласът му се понесе напред и се върна променен... смален, отекаващ, изгубен. Направо умираш.

– Господи! – възкликна той. – Трябва ли да правим всичко това?

– Да, ако искаме да се върнем към Лъча. – Роланд беше поблед от всякога, но ги поведе навътре. Джейк помогна на Еди да пренесе количката на Сузана през прага. Малките ботушки на Ко сияеха в мътночервено върху зеления стъклен под. Бяха изминали само десетина крачки, когато вратите се захлопнаха зад тях с трясък, който отека в дълбините на Зеления дворец.

3

Нямаше преддверие – пред тях се простираше мрачен коридор, който сякаш беше безкраен. Стените излъчваха бледа зелена светлина. „*Прилича на коридора във филма – помисли си Джейк, – онзи, където Страхливият лъв се изплаши, когато си настъпи опашката.*“

И, добавяйки допълнителна правдоподобност към ситуацията, без която Джейк спокойно можеше да мине, Еди проговори с треперлива (и доста точна) имитация на Бърт Лар:

– Чакайте малко, приятелчета, аз просто си мислювах – аз всъщност не ща толкоз много да виждам Магьосника. По-добре да ви изчакам отвън.

– Я стига! – сръза го остро Джейк.

– Ига – съгласи се Ко. Вървеше плътно до крака на Джейк и предпазливо, въртеше глава насам-натам, докато се движеше. Момчето чуваше само собствените им стъпки... но усещаше нещо: звук, който го *нямаше*. Беше като да гледаш ветропоказател, на който му трябва само най-лекичък повей, за да се завърти.

– Извинявай! – каза Еди. – Я вижте там.

На около четиридесет метра пред тях зеленият коридор *свършваше* с тясна зелена врата с изумителна височина – може би имаше около девет метра от пода до горната ѝ част. Зад нея Джейк ясно долавяше ритмични барабанны удари. Когато се приближиха и звукът стана по-силен, тревогата му нарасна. Трябваше да положи огромно усилие, за да измине последните дузина крачки до вратата. Познаваше звука – помнеше го от бягството си с Гашър под Луд и от пътуването, което с приятелите му бяха предприели с Блейн Моно. Беше ритмичното бумтене на двигатели.

– Като кошмар е – каза с треперещ, почти разплакан глас. – Върнахме се откъдето тръгнахме.

– Не, Джейк – каза Стрелецът и докосна косата му. – Не си го и помисляй. Това, което чувстваш, е само илюзия. Дръж се като мъж.

Табелката на тази врата не беше от филма, но само Сузана знаеше, че надписът е цитат от Данте. „НАДЕЖДА ВСЯКА ТУКА ОСТАВЕТЕ.“

Роланд се протегна с дупръстата си дясна ръка и бутна тридесетфутовата врата.

4

Това, което се намираще зад нея, беше налудничава комбинация от „Магьосникът от Оз“ и вътрешността на Блейн Моно. Подът беше застлан с дебел килим (бледосин, точно като този във вагона на Бароните). Стаята беше като кораб на катедрала, таванът тънеше в зеленикаво-черни сенки. Колоните, които поддържаха светещите стени, бяха грамадни стъклени ребра, изпълнени със зелена и розова светлина. Джейк забеляза, че тези колони са изрисувани с милиони изображения, които уморяваха окото и вдъхваха страх. Преобладаваха човешки лица, изкривени от ужас.

Пред тях, смалявайки посетителите, превръщайки ги в създания не по-големи от мравки, стоеше единственият мебел в залата – гигантски

зелен стъклен трон. Джейк се опита да прецени размера му и не успя – нямаше база за сравнение, които да му помогнат. Помисли си, че облегалката е най-малко петнадесет метра висока, но със същия успех можеше да е седемдесет и пет или осемдесет. Върху нея бе изрисувано отворено око, този път начертано с червено вместо с жълто. Ритмичното примигване на светлината оживяваше окото – то сякаш пулсираше като сърце.

Над трона като тръби на огромен средновековен орган се издигаха тринадесет големи цилиндъра, всеки примигващ в различен цвят – всички, освен този точно над центъра на трона. Беше черен като нощно небе и мъртъв като труп.

– Ехо! – провикна се Сузана от количката си. – Има ли някой тук?

При звука на гласа ѝ тръбите проблеснаха толкова ярко, че Джейк закри с длан очите си. За няколко секунди цялата тронна зала засия като експлодирала дъга. След това тръбите потъмняха и угаснаха, точно както ставаше с кълбото на магьосника в разказа на Роланд, когато то (или силата, която го управляваше) решаваше да замлъкне за малко. Сега се открояваха само черният цилиндър и пулсиращият трон.

След това се разнесе тихо бръмчене, сякаш някакъв двигател е включен отново за последен път. В облегалките за ръцете на трона зейнаха процепи, през които започна да се издига розов дим. Докато се разнасяше, потъмня до яркочервено. В него се появи ужасяващо позната зигзагообразна линия. Джейк знаеше какво е това, дори преди думите

(Луд, Кендълтън, Рилия, Водопадът на кръшките, Дашървил, Топика)

да се появят, блестящи в розово.

Беше пътната карта на Блейн.

Роланд можеше да казва каквото ще за това, как се променят нещата, как чувството на Джейк, че е впримчен в кошмар,

(най-лошият кошмар в живота ми и си е точно така)

е само илюзия, създадена от собствения му объркан мозък и от страха му – ала Джейк знаеше истината. Това място приличаше малко на тронната зала на великия и ужасен Оз, но в действителност беше салонът на Блейн Моно. Отново бяха във влака и скоро пак щяха да започнат да задават гатанки.

Прииска му се да изпищи.

Еди позна гласа, който гърмеше откъм пътната карта, увиснала над зеления трон, но вярваше, че принадлежи на Блейн Моно не повече, отколкото че е на магьосника от Оз. На някой магьосник – да, но това не беше Изумруденият град, а Блейн беше мъртъв като прегазено куче. Еди лично му беше пръснал проклетия мозък.

– ЗДРАСТИ ОТНОВО, МАЛКИ БУБОЛЕЧКИ.

Пътната карта от дим пулсираше, но Еди вече не я свързваше с гласа. Не, гласът идваше от тръбите.

Забеляза, че Джейк е пребледнял като платно и коленичи до него.

– Това са глупости, хлапе – каза му.

– Н-не... Това е Блейн... не е мъртъв...

– Мъртъв е и още как! Това не е като съобщенията по училищна уредба... кой е бил наказан и кой трябва да се яви в шеста стая. Схващаш ли?

– Какво? – Джейк погледна към него, устните му бяха влажни и трепереха, а погледът му беше объркан. – Какво имаш пред...

– Тези тръби са високоговорители. Даже и писукането на мишка може да звучи страховито през стереосистема с дванадесет тонколони. Не си ли спомняш филма? Трябва да звучи величествено, защото това е измама, Джейк – просто измама.

– КАКВО МУ КАЗВАШ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК? НЯКОЯ ОТ ТВОИТЕ ТЪПИ, ПЛИТКОУМНИ МАЛКИ ШЕГИЧКИ? НЯКОЯ ОТ СКАПАНИТЕ ТИ ГАТАНКИ?

– Аха – каза Еди. – Тази например става: „Колко биполярни компютри са нужни, за да смениш електрическа та крушка?“ Кой си ти, приятелче? Знам много добре, че не си Блейн Моно, така че кой си?

– Аз... съм... ОЗ! – избумтя гласът. Стъклените колони проблеснаха, както и тръбите зад трона. – ОЗ ВЕЛИКИЯТ. ОЗ МОГЪЩИЯТ. А ТИ КОЙ СИ?

Сузана придвижи инвалидната си количка до основата на мътнозелените стъпала, водещи към трона.

– Аз съм Сузана Дийн, малката и осакатената – каза тя. – И бих искала да бъда учтива, но не и с някакъв боклук. Тук сме, защото се предполагаше, че трябва да сме – иначе защо си ни оставил обувките?

– КАКВО ИСКАШ ОТ МЕН, СУЗАНА? КАКВО ЖЕЛАЕШ ДА ПОЛУЧИШ, МАЛКА СТРАХЛИВКЕ?

– Ти знаеш. Искаме онова, което желаят всички, доколкото знам – да се върнем отново у дома, защото нищо не може да се сравни с родния дом. Ние...

– Не можеш да си идеш вкъщи! – прошепна Джейк. – Не можеш да се върнеш вкъщи, е казал Томас Улф и това е истината.

– Това е *лъжа*, сладък – каза Сузана. – И то нагла. Можеш да се върнеш вкъщи. Само трябва да намериш подходящата дъга и да минеш под нея. Ние я намерихме, останалото, както знаеш, е въпрос на дълъг поход.

– БИ ЛИ СЕ ВЪРНАЛА В НЮ ЙОРК, СУЗАНА ДИЙН? ЕДИ ДИЙН? ДЖЕЙК ЧЕЙМБЪРС? ТОВА ЛИ ИСКАТЕ ОТ ВЕЛИКИЯ И МОГЪЩ ОЗ?

– Ню Йорк вече не е наш дом – отвърна Сузана. Изглеждаше много малка, но въпреки това безстрашна, седнала в количката си в подножието на огромния, пулсиращ трон. – Нито пък Гилеад е дом за Роланд. Върни ни на Пътя на лъча. Там искаме да отидем, защото това е нашият път за дома. За единствения дом, който имаме.

– МАХАЙТЕ СЕ! – изкрещя гласът от тръбите. **– МАХАЙТЕ СЕ И СЕ ВЪРНЕТЕ УТРЕ! ЩЕ ОБСЪДИМ ЛЪЧА ТОГАВА! КАКТО Е КАЗАЛА СКАРЛЕТ, УТРЕ Е НОВ ДЕН.**

– Не – викна Еди. – Ще го обсъдим сега.

– НЕ ПРЕДИЗВИКВАЙ ГНЕВА НА ВЕЛИКИЯ И МОГЪЩ ОЗ! – изрева гласът, а тръбите яростно проблясваха при всяка дума. Сузана беше убедена, че това е предназначено да ужасява, но го намери по-скоро за забавно. Беше като да гледаш търговец, който демонстрира детски играчки. *„Хей, дечковци! Когато говорите, тръбите сияят ярко! Опитайте и ще видите!“*

– Захарче, най-добре ме изслушай сега – каза. – Не бива да предизвикваш гнева на хора с револвери. Особено когато живееш в стъклена къща.

– КАЗАХ ДА ДОЙДЕТЕ УТРЕ!

Червен дим отново заизлиза от процепите. Беше по-гъст този път. Пътната карта на Блейн се стопи и се смеси с него. Този път димът оформи лице, обрамчено с дълга коса.

„Това е човекът, когото Роланд е застрелял в пустинята – помисли си с изумление Сузана. – Това е онзи Джонас. Знаем, че е той!“

Сега Оз им проговори с леко разтреперан глас:

– ДА НЕ БИ ДА ЗАПЛАШВАТЕ ВЕЛИКИЯ ОЗ? – Устните на грамадното лице от дим, увиснало над седалката на трона, се разтегнаха в

яростно и нетърпеливо озъбване. – ВИЕ, НЕБЛАГОДАРНИ СЪЗДАНИЯ! О, ВИЕ, НЕБЛАГОДАРНИЦИ!

Еди гледаше в съвсем друга посока. Очите му се разшириха и той сграбчи ръката на Сузана.

– Виж! – прошепна. – Господи, Сузи, погледни към Ко!

Животинчето не се интересуваше от димни призраци, независимо дали бяха пътни карти, мъртви Големи ковчези или просто специални ефекти от вариететен спектакъл отпреди Втората световна война. Беше видял (или подушил) нещо много по-интересно.

Сузана сграбчи Джейк, обърна го и му посочи зверчето. Видя очите на момчето да се изпълват с разбиране малко преди Ко да стигне нишата в стената. Беше отделена от голямата зала със зелена завеса. Ко протегна дългата си шия, хвана завесата със зъби и дръпна здраво.

6

Зад завесата проблясваха червени и зелени лампички, в стъклени кутии се въртяха някакви цилиндри, разноцветни стрелки се движеха напред-назад по осветените скали, но Джейк не обърна внимание на механизмите. Вниманието му беше привлечено от човека, който седеше пред контролния пулт с гръб към залата. Сплъстената му коса, изцапана с кръв, беше на фитили. Носеше нещо като каска и говореше в малък микрофон, висящ точно пред устата му. Беше с гръб към тях и не забеляза, че Ко го е подушил и е разкрил скривалището му.

– ТРЪГВАЙТЕ! – изгърмя гласът от тръбите... само че сега Джейк видя откъде в действителност идва звукът. – ВЪРНЕТЕ СЕ УТРЕ, АКО ИСКАТЕ, НО СЕГА СЕ МАХАЙТЕ! ПРЕДУПРЕЖДАВАМ ВИ!

– Това е Джонас, Роланд не го е убил – прошепна Еди, но Джейк знаеше истината. Най-сетне беше познал гласа. Как беше могъл изобщо да повярва, че е гласът на Блейн?

– ПРЕДУПРЕЖДАВАМ ВИ, АКО ОТКАЖЕТЕ...

Ко изляя. Мъжът в нишата се обърна.

„*Кажми ми, сладък* – спомни си гласът му Джейк от времето преди собственикът му да беше открил усилвателя. – *Кажми ми всичко, което знаеш за bipolarнише компютри. Кажми ми и ще ти дам вода.*“

Не беше Джонас, нито пък беше магьосник. Беше внукът на Дейвид Куик – Тик Так.

Джейк ужасено се втренчи в него. Жестокото, опасно създание, което беше живяло под Луд с приятелчетата си Гашър, Хуутс, Брандън и Тили – го нямаше. Това тук би могло да бъде съсипаният баща на чудовището... или дядо му. Лявото му око – онова, което Ко беше извадил – беше сляпо и бяло, отчасти в орбитата си и отчасти разтекло се по небръснатата буза. Дясната половина на главата му беше полускалпирана, черепът се показваше под дългия крив разрез. Джейк смътно си спомняше, че беше видял парче кожа да се полюшва край лицето на Тик Так, но тогава се беше намирал на ръба на истерията... както и сега.

Ко също бе познал мъжа, който се беше опитвал да го убие, и лаеше истерично, със сведена глава и оголени зъби. Тик Так се втренчи в него с разширени от изумление очи.

– Въобще не обръщайте внимание на този зад завесата – обади се някой зад тях и се изкиска. – Приятелят ми Андрю има още един лош ден в дългата поредица от гадни дни. Бедничкият. Предполагам, че беше грешка да го докарвам тук от Луд, но изглеждаше толкова нещастен... – човекът се изкиска отново.

Джейк се извърна и видя, че сега на огромния трон седи човек, сложил крак върху крак. Носеше джинси, черно яке, пристегнато в кръста, и овехтели каубойски ботуши. На якето му имаше значка, изобразяваща свинска глава с дупка от куршум между очите. В скута си новодошлият беше сложил торба. Изправи се върху седалката на трона и усмивката се смъкна от лицето му като олющена кожа. Сега очите му пламтяха, а устните му се разтегнаха над грамадни зъби.

– *Хвани ги, Андрю! Хвани ги! Убий ги! Всеки проклет богохулник от тези тук!*

– *Животът ми за теб!* – изпищя мъжът в нишата и за пръв път Джейк видя картечницата, облегната в ъгъла. Тик Так се хвърли към нея и я сграбчи. – *Животът ми за теб!*

Обърна се и Ко отново се хвърли върху него и заби зъби в лявото му бедро, точно под слабините.

Еди и Сузана едновременно извадиха револверите и стреляха. Единият куршум отнесе част от главата на Тик Так. Другият прониза гърлото му.

Той направи крачка, после още една. Ко скочи на пода и се отдръпна от него с ръмжене. На третата крачка Тик Так се озова в тронната

зала. Посегна към Джейк и момчето видя омразата в оцелялото му око; дори му се стори, че чува последната зловна мисъл на мъжа: „О, мръсен малък плъх...“

После Тик Так политна напред, както беше паднал в бункера на Беловласите, само че този път вече никога повече нямаше да стане.

– Така падна властелинът Пърт и земята потрепери като при буря! – каза мъжът на трона.

„Не е човек – помисли си Джейк. – Изобщо не е човек. Най-сетне открихме Магьосника, струва ми се. И съм сигурен какво има в онази торба!“

– Мартин – каза Роланд. Протегна лявата си ръка – Мартин Бродклоук. След всички тези години! След всичките изминали векове!

– Искаш ли си това, Роланд?

Еди сложи в ръката на Роланд револвера, с който беше убил Тик Так. От дулото все още се виеше струйка син дим. Стрелецът погледна към оръжието така, сякаш никога преди не го беше виждал, после го насочи към ухиленото розово – бузесто създание, седнало върху трона.

– Най-сетне! – Роланд въздъхна и придърпа ударника. – Най-сетне си ми на мушката.

8

– Това пушкало няма да ти свърши работа, както, струва ми се, знаеш – каза мъжът на трона. – Не и срещу мен. Срещу мен само ще засича, стари приятелю. Как е семейството ти, между другото? Позагубих връзка с тях през изминалите години. Не ме бива да съчинявам писма. Някой трябва да ми издърпа ушите заради това.

Отметна глава и се засмя. Роланд дръпна спуська. Чу се само глухо щракване.

– Слушай – каза онзи на трона, – струва ми се, че без да искаш си сложил някой от онези мокри патрони, а? Дето ги бива да блокират звука на изтъняването, но не стават за стрелба по стари магьосници, нали? Много лошо! Ами ръката ти, Роланд, я си виж *ръката*! Липсват ти няколко пръста. Олеле, сигурно ти е много трудно. Е, нещата могат да се пооправят. С твоите приятели можете да изкарате дълъг и ползотворен живот – и както Джейк би казал, това е истината. Без да срещате повече омари, без други луди влакове, без неприятни – да не казвам и опасни – пътешествия из други светове. Единственото, което трябва да

направите, е да се откажете от това глупаво и безнадежно търсене на Кулата.

– Не! – каза Еди.

– Не! – повтори Сузана.

– Не! – присъедини се Джейк.

– Не! – отсече Ко и изля.

Зловещият човек на трона продължи да се усмихва.

– Роланд – попита той, – какво ще кажеш? – Бавно вдигна торбата.

Висеше от ръката му като сълза и сега нещото вътре в нея започна да пулсира с розова светлина. – Откажи се и те никога няма да погледнат вътре – няма да видят последното действие от онази стара пиеса. Откажи се. Обърни гръб на Кулата и си върви по пътя.

– Не! – отсече Роланд. Усмихна се и докато усмивката му се разширяваше, тази на мъжа на трона промъкна. – Можеш да омагьосаш pistolетите ми, поне тези от нашия свят.

– Не знам за какво си мислиш, драги, но те предупреждавам, че...

– Не бива да споря с великия Оз? Мисля, че точно това ще сторя, Мартин... или Маерлин... или както и да се наричаш сега...

– Всъщност името ми е Флаг – каза мъжът на трона. – И сме се срещали преди. – Отново се усмихна. Вместо да смекчи изражението му, усмивката изкриви лицето му в жестока гримаса. – Сред руините на Гилеад. Ти и твоите оцелели другарчета – онова хилещо се магаре Кътбърт Алгууд беше част от групата, също и Ди Къри, онзи с рожденото петно, имаше и още някакъв – тръгнахте на запад да търсите Кулата. Или както казват в света на Джейк, поехте да се срещнете с Магьосника. Знаем, че сте ме видели, но се съмнявам дали си разбрал, че и аз съм ви видял.

– И ще се срещаме отново, струва ми се – вметна Роланд, – освен ако не те убия сега и не сложа край на вмешателствата ти.

Все още стиснал собствения си револвер в лявата си ръка, посегна към онзи, който беше затъкнал в колана на джинсите си – рюгера на Джейк, pistolет от друг свят, най-вероятно защитен от магиите на това създание. Беше бърз както винаги, зашеметяващо бърз...

Мъжът на трона изпищя и се дръпна назад. Торбата падна от скута му и стъклената топка – някога принадлежала на Рия, след това на Джонас и накрая на самия Роланд – се търкулна. Дим – този път зелен вместо червен – бликна от процеците на облегалките и скри зловещия човек. Въпреки всичко Роланд можеше да го застреля, ако беше успял да извади оръжието навреме. Но не успя – рюгерът се изплъзна от осакатената му ръка, дулото му се закачи на токата на колана. На Роланд му отне

само четвърт от секундата да го освободи, но този промеждутък се оказа фатален. Изстреля три куршума в съгъстващия се дим и се втурна напред, без да обръща внимание на виковете на останалите.

Размаха ръце, опитвайки да разсее дима. Изстрелите му бяха превърнали облегалката на трона в стъклени отломки, но човекоподобното същество, нарекло себе си Флаг, беше изчезнало. Роланд сериозно се запитва дали той – или то – изобщо е бил тук.

Но топката беше непокътната и сияеща със същото привлекателно розово, което помнеше отпреди – от Меджис, когато беше млад и влюбен. Оцелялото парче от Дъгата на Маерлин се беше търкулило почти до ръба на седалката – още сантиметър и щеше да падне и да се разбие на пода. Все още беше цяло – това омагьосано нещо, което Сюзан Делгадо за пръв път беше видяла през прозореца на хижата на Рия под светлината на Целуващата луна.

Роланд я вдигна – колко добре прилягаше на ръката му, колко естествено лежеше в дланта му, дори след всичките тези години – и надникна в мъгълните ѝ, бурни дълбини.

– Винаги си било част от една магия – прошепна. Спомни си за Рия, както я беше видял в тази топка – старческите ѝ, пълни със смях очи. Спомни си за пламъците от Жътвения огън, издигащи се около Сюзан, и превръщащи я в мираж.

„Проклето стъкло! – помисли си той. – Ако те разбия в пода, със сигурност ще се удавим в морето от сълзи, които се плискат във вътрешността ти... сълзите на онези, които си съсипало!“

И защо да не го направи? Ако го остави цяло, гнусното нещо може и да им помогне да се върнат на пътя на Лъча, но Роланд не вярваше, че в действителност се нуждаят от него. Смяташе, че Тик Так и съществото, което се беше нарекло Флаг, са били последното им препятствие. Зеленият дворец беше вратата им към Средния свят... и сега им принадлежеше. Бяха го превзели със собствени сили.

„Не можеш да си тръгнеш все още, Стрелецо. Не и докато не приключиш своя разказ, докато не споделиш истината за последните събития...“

Чий беше този глас? На Ванай? Не. На Корт? Не. Не беше и на баща му, който някога го беше измъкнал гол от леглото на проститутката.

Сега чуваше гласа на *ка*. Беше разказал толкова много за ужасната си четиринадесета година... но не беше завършил историята. Както при Дета Уокър и специалната чиния на синята леля, и тук имаше още нещо. Нещо скрито. Въпросът не беше дали те петимата могат или не могат да

напуснат Зеления дворец и да се върнат на пътя на Лъча; ставаше дума за това, дали могат или не да продължат като *ка-тет*. Ако го направеха, не биваше да остане нищо скрито, налагаше се да им разкаже за последния път, когато беше погледнал в магьосническата топка преди много-много време. Три нощи след банката, тогава беше. Трябваше да им каже за...

„*Не, Роланд!* – прошепна гласът. – *Не просто да им кажеш! Не този път! Знаеш много добре!*“

– Елате!

Те се скупчиха около него, а розовата светлина на топката се отразяваше в очите им. Вече бяха полухипнотизирани от нея, дори Ко.

– Ние сме *ка-тет!* – каза Роланд. – Ние сме един от многото. Изгубих моята единствена любов в началото на търсенето ми на Тъмната кула. Сега погледнете в това проклето нещо, ако можете, и вижте какво загубих след това. Вижте го веднъж и завинаги, вгледайте се добре!

Те погледнаха. Топката запулсира по-бързо. Грабна ги и ги понесе. Сграбчени в прегръдките на розовата буря, полетяха над Магьосническата дъга към Гилеад от преди години.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА. СТЪКЛЕНАТА ТОПКА

Джейк от Ню Йорк стои в коридора пред Голямата зала в Гилеад – по-скоро замък, тук в зелените земи, отколкото кметски дом. Той се оглежда и вижда Сузана и Еди изправени до завесата, очите им са разширени, стискат ръцете си. И Сузана е там – отново си има крака, поне за момента и това, което нарича „калъфчето“, е заменено от червени обувки като онези на Дороти.

„*Отново има крака, защото това е сън*“ – мисли си Джейк, но знае, че не е сън. Поглежда надолу и вижда Ко да го наблюдава със златистите си очи. Още носи червените ботушки. Джейк се навежда и го погалва по главата. Чувства козината на зверчето под пръстите си. *Не, това не е сън!*

Но Роланд не е тук, осъзнава той – те са четирима вместо петима. Осъзнава и нещо друго – въздухът в коридора е бледорозов и мънички розови обръчи обграждат смешните старомодни крушки. Нещо ще се случи, някаква пиеса ще се разиграе пред погледите им. Внезапно като че ли самата мисъл ги е призовала, момчето чува шум на приближаващи стъпки.

„Това е история, която знам! – мисли си Джейк. – Вече ми е разказвана.“

Когато Роланд се появява иззад ъгъла, той разбира и коя история е: тази, в която Мартин Бродклоук спира Роланд, докато той минава на път за тавана, където може и да е по-хладно. „Ти, момче! – ще каже Мартин. – Ела тук! Не стой в коридора! Майка ти иска да говори с теб.“ Но, разбира се, това не е истина и никога не е било, нито пък ще бъде – независимо как се приплъзва и измества времето. Мартин иска момчето да види майка си и да разбере, че Габриел Дисчейн е станала любовница на магьосника. Мартин иска да насили момчето да премине изпитанието прекалено рано, докато баща му го няма и не би могъл да го спре; иска да разкара змийчето от пътя си преди зъбите му да са пораснали достатъчно, за да хапе.

Сега ще видят всичко това: трагикомедията ще се разиграе по малко променен, но все тъй печален начин пред очите им. „Твърде съм млад“ – мисли си Джейк, но всъщност не е чак толкова малък – Роланд ще бъде само три години по-възрастен, когато пристигне в Меджис с приятелите си и срещне Сюзан на Големия път. Само три години по-голям е, когато се влюбва; и три години по-голям от него, когато я губи.

„Не ме е грижа, не искам да виждам това...“

И няма да го види, осъзнава, когато Роланд се приближава. Това вече се е случило. Защото сега не е Пълноземието, а късна есен или ранна зима. Разбира това по наметалото, което Роланд носи, спомен от пътуването му до Външната арка, и по парата, която излиза от устата и ноздрите му при всеки дъх – в Гилеад няма парно и тук горе е студено.

Има и други промени – сега Роланд носи револверите, които му се полагат по рождение, големите револвери с ръкохватки от сандалово дърво. „Неговият баща му ги е предал на банката“ – мисли си Джейк. Не знае откъде го е разбрал, но е така. И лицето на Роланд, макар и все още да е момчешко, вече не е откритото и спокойно лице на онзи, който е преминал по този коридор преди пет месеца; момчето, което Мартин предизвика, е преживяло много оттогава насам и битката му с Корт е била най-малкото приключение.

Джейк вижда и нещо друго – момчето стрелец носи червени каубойски ботуши. Но не знае. Защото това не се случва в действителност.

Но някак си е реално. Те са в топката на магьосника, вътре в

розовия ураган (това розово хала, което сияе около лампите напомня на Джейк за Водопада на хрътките и луната, виждаща се през мъглата) и се случва отново.

– Роланд! – провиква се Еди от мястото, където със Сузана стоят до гоблените. Сузана хваща и стиска рамото му, настоявайки той да запази тишина, но Еди не я забелязва. – Роланд, не! Недей!

– Не! Олан! – изписуква Ко.

Роланд преминава на една ръка разстояние от Джейк, без да го види. За него те не съществуват; със или без червени ботуши, този катет е далеч в бъдещето му.

Спира пред вратата в края на коридора, колебае се, вдига ръка и почуква. Еди хуква по коридора към него, все още стиснал ръката на Сузана... сега почти я влачи.

– Ела, Джейк! – извиква.

– Не! Не искам!

– Не е важно какво искаш и много добре го знаеш! Трябва да видим това. Ако не можем да го спрем, поне трябва да изпълним онова, за което сме тук!

С натезжало сърце и стегнат като буца стомах, Джейк се приближава. Когато стигат до Роланд – оръжията изглеждат огромни на тънките му бедра, а от гладкото му, но вече уморено лице на Джейк му се доплаква – Стрелецът чука отново.

– Тя не е там, захарче! – провиква се Сузана. – Тя не е там или не иска да ти отвори, не е важно кое от двете! Остави я! Остави я! Тя не си заслужава! Това, че е твоя майка, не я прави по-достойна. Тръгвай си!

Но той не я чува и не си тръгва. Когато Джейк, Еди, Сузана и Ко се събират незабелязани зад него, Роланд натиска дръжката и открива, че вратата не е заключена. Отваря я и влиза в сумрачната стая с копринени тапети. Подът е застлан с килим, който напомня на Джейк на така обичния персийски килим на майка му... само че този е от провинция Кашамин.

В далечния край на приемната, до прозореца, който е затворен заради зимните ветрове, Джейк вижда нисък стол и знае, че това е същият, който е стоял там и в деня на изпитанието на Роланд; там е седала тя, когато синът ѝ е открил ухапването на врата ѝ.

Креслото сега е празно, но когато Стрелецът пристъпва навътре в стаята и се обръща да погледне към спалнята на апартамента, Джейк забелязва чифт обувки – черни, не червени – под завесата,

която е спусната пред затворения прозорец.

– Роланд! – крещи той. – Роланд, зад завесата! Някой се крие там! Внимавай!

Но Роланд не го чува.

– Майко? – провиква се той и дори гласът му е същият, Джейк би го познал навсякъде... но някак младежки. – Майко, аз съм, Роланд! Искам да поговорим!

Все още не получава отговор. Прекосява късия коридор, който води към спалнята. Част от Джейк иска да остане тук в приемната, да отиде до завесата и да я дръпне, но той знае, че не това е начинът по който се развива действието. Дори ако се опита, съмнява се, че ще направи нещо полезно – ръката му най-вероятно ще мине през плата като ръка на призрак.

– Ела! – казва Еди. – Не бива да го оставяме сам.

Вървят скупчени по начин, който при други обстоятелства би бил комичен. Сега не е – те и тримата отчаяно се нуждаят от приятелски допир.

Роланд стои и гледа към леглото. Взира се като хипнотизирай. Може би се опитва да си представи Мартин там заедно с майка си; може би си припомня Сюзан, с която никога не е спал в истинско легло. Джейк вижда мъглявия му профил в тройното огледало от другата страна на стаята, поставено в алков. Това тройно огледало се издига зад малка масичка, която момчето разпознава – тоалетка е.

Стрелецът се отърсва от своите мисли. Ужасните му ботуши изглеждат като ботушите на човек, преминал през река от кръв.

– Майко!

Пристъпва към леглото и дори се навежда, като че ли си мисли, че тя може да се крие отдолу. Ако се крие някъде, тя не е там; обувките, видени от Джейк зад завесата, са женски, и силуетът, който сега се появява в дъното на късия коридор, точно зад вратата на спалнята, носи рокля.

Джейк вижда и други неща. Разбира проблемите на Роланд с родителите му преди Еди и Сузана да ги осъзнаят, защото собствените родители на Джейк са отчасти като тях: Елмър Чеймбърс е Стрелец от телевизията, а Мегън Чеймбърс е преспала много ноци при болни приятели. Нищо от това не му е казвано директно, но той някак си знае: той е споделял кеф с родителите си и знае каквото трябва да знае.

Той знае нещо и за Роланд: че е видял майка си в магьосническата

топка. Именно Габриел Дисчейн, току-що върнала се от изгнанието си в Дебария, Габриел, която ще признае на съпруга си прегрешението си и мислите си след банкета, която ще измоли прощката му и ще бъде върната отново в леглото му... и когато Стивън заспи, след като са се любили, ще забие нож в гърдите му... или може би само леко ще одраска рамото му с него, без дори да го събужда. Резултатът ще е един и същ.

Роланд е видял всичко това в топката, преди най-накрая да предаде проклетото нещо на баща си, и е успял да го спре. За да спаси живота на Стивън Дисчейн, биха казали Еди и Сузана, ако можеха, да прозрат в нещата, но Джейк притежава мъдростта на нещастните деца, и е по-наясно от тях, Роланд го е направил, за да спаси и живота на майка си. Да и даде последен шанс да преоткрие здравия разум, последна възможност да застане на страната на съпруга си и да се държи както трябва. Последен шанс да се откаже от Мартин Броудклоук,

Разбира се, че ще го направи, Роланд е видял изражението ѝ през онзи ден, колко нещастна е тя. Не би могла да избере магьосника. Ако успее да я накара да разбере...

И тъй, без да схваща, че още веднъж е попаднал в капана на юношеските убеждения – Роланд не може да разбере, че нещастие и срамът често не са пречка за желанието, – е дошъл да говори с майка си, да я умолява да се върне при съпруга си преди да е станало твърде късно. Спасил я е от нея самата веднъж, ще ѝ каже, но не може да го стори отново,

И ако тя все още не желае, мисли си Джейк, или се опитва да го отпрати, преструвайки се, че не знае за какво говори той, ще ѝ даде избор: да напусне Гилеад с негова помощ – сега, тази нощ – или да бъде окована във вериги утре сутрин, като предателка, която вероятно ще бъде обесена като готвача Хакс,

– Майко? – провиква се той, без да забележи силуета, застанал в сенките зад него. Пристъпва още по-напред в стаята и сега силуетът се раздвижва. Вдига ръце. Държи нещо в тях. Не оръжсие, Джейк вижда поне това, но е нещо странно, прилича на змия...

– Роланд, внимавай! – изпичява Сузана и гласът и е като магически ключ. Има нещо на тоалетката – стъклената топка, разбира се; Габриел я е откраднала – това ще занесе на любовника си като отплата за провалено от сина ѝ убийство – и сега тя светва, като че в отговор на гласа на Сузана. Разпръсва върху тройното огледало ярка розова светлина, която залива цялата стая. В тази светлина, в това

тройно огледало Роланд най-сетне вижда фигурата зад себе си.

– Господи! – пици ужасен Еди Дийн. – Божичко, Роланд! Това не е майка ти, това е...

Всъщност дори не е жена, вече не – това е нещо като жив труп в изпоцапана от пътя черна, рокля. Останали са само няколко кичура коса на главата ѝ, на мястото на носа ѝ зее дупка, но очите ѝ още сияят, а змията около врата ѝ е жива. Дори в ужаса, който изпитва, Джейк има време да се учуди дали я е взела изпод същия, камък, където е намерила, убитата, от Роланд.

Това е Рия, която чака Стрелеца в апартамента на майка му – това е Къос, дошла не само да прибере топката си, но и да си разчисти сметките с момчето, което ѝ донесе толкова неприятности.

– Сега вече те хванал! – пици тя и се хили. – Сега ще си платиш.

Но Роланд я е видял, видял я е в топката, Рия е предадена от същата тази топка, която е дошла да си прибере, и сега той се обръща, ръцете му се спускат към новите револвери със смъртоносна, скорост. Той е на четиринадесет, рефлексите му са така остри и светкавични, както трябва да бъдат.

– Не, Роланд, недей! – крещи Сузана. – Това е фокус, това е от топката!

Джейк има време само да погледне от огледалото към жената, която в действителност стои на прага – само време колкото да осъзнае, че и той е бил измамен.

Може би Роланд също разбира истината, в последната част от секундата – че жената, на прага, в крайна сметка е именно майка му, нещото в ръцете ѝ не е змия, а колан, направен за него, подарък в името на помириенето, може би и че кълбото го е излъгало по единствения начин, по който е можело... с отражението.

Във всеки случай е твърде късно. Оръжията са извадени и стрелят, ярките им жълти пламъчета осветяват стаята. Той дръпва спусъка на всеки револвер по два пъти и четирите изстрела повалят Габриел Дисчейн обратно в коридора, тя още се усмихва.

Умира с усмивка.

Роланд стои като вкаменен, с димящите револвери в ръце, лицето му е сгърчено от изненада и ужас, най-сетне започва да проумява истината за това, което ще трябва да носи със себе си през целия си живот: използвал е оръжията на баща си, за да убие майка си.

Дрезгав смях изпълва стаята. Роланд не се обръща; смразен е от гледката на жената, със синя рокля и черни обувки, която лежи в

локва кръв; жената, която е дошъл да спаси и вместо това е убил. Ръчно изработеният колан е паднал върху окървавеното ѝ тяло.

Джейк се обръща и не се изненадва да види зеленоликата жена със заострена черна шапка, която плува в топката. Това е злата вещица, от Изтока, и също така Рия от Къос. Тя зяпа към момчето и му се зъби с най-ужасната усмивка, която Джейк някога е виждал.

– Изгорих глупавата девойка, която обичаше – да, изгорих я жива, тъй сторих – и сега те накарах да. Убиеш майка си. Не съжаляваш ли вече, че уби змията ми, Стрелецо? Моят беден, сладък Ермот? Отказваш ли се от нечестните си игри?

Той явно не я чува, втрещен в своята майка. Скоро ще пристъпни към нея, ще коленичи, но не още; не сега.

Лицето в топката се обръща към тримата пътешественици и постепенно се променя, състарява се, оплешивява и се разпада – превръща се в лицето, което Роланд беше видял в лъжливото огледало. Стрелецът е неспособен да види бъдещите си приятели, но Рия ги вижда.

– Откажете се! – изграчва тя. – Това е кръсъкът на гарван, кацнал на изсъхнал клон. – Откажете се! Оставете Кулата!

– Никога, мръсно! – изкрещява Еди.

– Видяхте какъв е той! Какво чудовище е! И това е само началото, да знаете! Питайте го какво се е случило с Кътбърт! И с Алан – способността му да прониква, в мозъците на хората не го спаси накрая. Питайте го какво стана с Джейми Ди Къри! Той никога не е имал приятел, когото да не е убил, никога не е имал любовница, която да не е мъртва.

– Върви си по пътя – казва Сузана – и ни остави да следваме нашия.

Зелените, сгърчени устни на Рия се извиват в отвратителна гримаса:

– Той уби собствената си майка! Какво мислиш, че ще стори с теб, глупачке!

– Не я е убил! – виква Джейк. – Ти я уби. Сега се махай!

Пристъпва към топката с намерението да я разбие в пода... и може да го направи, осъзнава, защото е истинска. Това е единственото нещо във видението, което е реално. Но преди да я докосне, вътре като експлозия проблясва розова светлина. Джейк вдига ръце към лицето си, за да защити очите си от ослепяване, след това, (топя се, топя се, какъв свят, о какъв свят) пада, върти се отново в розовия ураган, лети извън Оз и към Канзас, извън Оз и към Канзас, извън Оз и към...

ПЕТА ГЛАВА. ПЪТЯТ НА ЛЪЧА

1

– ... къщи! – промърмори Еди. Гласът му звучеше като през памук.
– Отново къщи, защото няма нищо по-хубаво от родния дом.

Опита се да отвори очи и отначало не успя. Все едно бяха залепени. Сложи опакото на дланта си на челото си и дръпна нагоре, изпъвайки кожата на лицето си. Този път стана: очите му се отвориха. Не видя обаче нито тронната зала на Зеления дворец, нито (и това всъщност очакваше да види) богато украсената, но някак клаустрофобна спалня, в която беше стоял досега.

Лежеше на полянка с осланена трева. Наблизо имаше горичка, по клоните на някои от дърветата още висяха изсъхнали листа. На един от тях имаше странно бяло листо. Чуваше се приятно ромолене на течаща вода. Изоставена сред тревата, стоеше новата и хубава инвалидна количка на Сузана. По колелата имаше кал, забеляза Еди, както и няколко изсъхнали листа, заклещени между спиците. И няколко стиски трева. По небето плуваха тъмни облаци.

„Небето беше чисто, когато влязохме в Двореца“ – помисли си той и осъзна, че времето отново се беше приплъзнало. Колко точно, не искаше да знае – светът на Роланд беше като зъбчатото колело с опаднали зъби – никога не знаеш кога времето ще върви както трябва или пък ще вземе да се надбягва с теб.

Беше ли това светът на Роланд обаче? И ако беше, как се бяха върнали тук?

– Бог знае! – изхриптя Еди и бавно се изправи на крака. Имаше усещането, че току-що се е събудил след най-тежката в света неделна следобедна дрямка.

Роланд и Сузана лежаха под дърветата. Стрелецът беше свит на кълбо, но Сузана се беше изтегнала по гръб и похъркваше така, че Еди се усмихна. Джейк беше наблизо. Докато Еди го гледаше, момчето отвори очи и седна. Погледът му беше празен.

– Бррр! – каза момчето и се прозя.

– Аха! – съгласи се Еди. – Точно така. – Обърна се бавно и съзря Зеления дворец на хоризонта. От тук изглеждаше съвсем малък и блясъкът му беше ограбен от сумрачния ден. Еди предположи, че е на поне петдесет километра.

Чуваше звука на изтъняването, но съвсем слабо. Реши, че дори може и да го види – лек сребрист блясък като окръжности във водата, разстилащ се по равната земя... и накрая изчезващ на около седем километра отук. Седем километра откъде точно? Ако се вземеше предвид разположението на Зеления дворец и фактът, че са вървели на запад, но това не бе сигурно, защото нямаше слънце, по което да се ориентират.

– Къде е магистралата? – попита Джейк. Гласът му беше глух и дрезгав. Ко се приближи до него. Еди видя, че животинчето е загубило едното си ботушче.

– Може би не са я доизградили.

– Не мисля, че все още сме в Канзас – каза Джейк. Еди го погледна остро, но не вярваше, че хлапето продължава да цитира „*Вълшебникът от Оз*“. – Или поне не там, където играят „Канзас Сити Роялс“, нито пък „Монарсите“...

– Защо мислиш така?

Джейк посочи към небето и когато Еди погледна, видя, че точно над главите им лентата облаци се носеше към хоризонта равномерно като конвейер.

Отново бяха на пътя на Лъча.

2

– Еди! Какво зяпаш, захарче?

Еди отмести поглед от небето и видя Сузана да сяда и да разтрива основата на врата си. Изглеждаше несигурна къде точно се намира. Може би и дори *коя* е всъщност. Червените калъфчета, които носеше, изглеждаха странно на тази светлина, но все още бяха най-яркото нещо в полезрението на Еди... докато не погледна към краката си и видя, че неговите обувки също изглеждаха променени – вече не мислеше, че това се дължи само на облачния ден. Погледна към обувките на Джейк, към трите ботушчета на Ко и към каубойските ботуши на Роланд. Бяха някак безжизнено червени. Като че ли магическата им сила се бе изчерпала.

Внезапно на Еди му се прииска да ги свали.

Седна до Сузана, целуна я и каза:

– Добро утро, Спяща красавице! – След това бързо, докосвайки ги с отвращение (беше като да пипаш мъртва кожа) изу обувките си. Щом го направи, видя, че са олющени на върховете, токовете са сплескани и

вече не изглеждат като новички. Беше се чудил как с приятелите му са стигнали дотук – е, ако се съди по болката в мускулите на краката му и по овехтелите обувки, вече знаеше. Бяха вървели. Бяха вървели в съня си.

– Това – промърмори Сузана – е най-добрата идея, която си имал от... добре де, от дълго време. – Смъкна калъфчетата. Еди видя Джейк да сваля ботушчетата на Ко.

– Къде сме? – попита младата жена. – Еди, бяхме ли наистина там, докато...

– Докато убивах майка си – намеси се Роланд. – Да, бяхте. Както и аз. Бог да ми е на помощ, бях там. Направих го. – Закри лицето си с ръце и дрезгаво зариди.

Сузана припълзля до него. Прегърна го, а със свободната си ръка отмести дланите от лицето му. Отначало той се съпротивляваше, сетне свали ръце – тези ръце на убиец – и тя видя плувналите му в сълзи очи.

Притисна главата му към рамото си.

– Успокой се, Роланд. Това вече приключи. Ти го преодоля.

– Човек не преодолява тези неща. Никога.

– Не си я убил – намеси се Еди.

– Много е лесно да се измъкнеш – лицето на Стрелеца беше все още притиснато в рамото на Сузана, но гласът му се чуваше ясно. – Някои отговорности не могат да бъдат пренебрегнати. Някои *грехове* не бива да се забравят. Да, Рия беше там – отчасти поне, – но не мога да обвинявам за всичко Къос, колкото и да ми се иска.

– Не беше и тя – каза Еди, – не това имах предвид.

Роланд вдигна глава:

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

– *Ка* – отвърна Еди. – Беше *Ка*.

3

В раниците им имаше храна, която нито един от тях не беше слагал вътре – бисквитки с елфите на Киблър на опаковките, сандвичи от Саран Рапед, приличащи на нещо, което можеш да си вземеш (ако си напълно отчаян) от автоматите край магистралите, както и някаква напитка, която нито Еди, нито Сузана или Джейк познаваха. На вкус беше като кока кола, но марката беше „Ноз-а-Ла“.

Похапнаха с гръб към горичката и с лице към далечния проблясък

на Зеления дворец. „Ако светлината започне да угасва след час-два, все едно сме вечеряли“ – помисли си Еди, но не вярваше да се наложи. Вътрешният му часовник отново работеше и това мистериозно средство предполагаше, че е рано следобед.

Той се изправи, вдигна като за наздравница червено-бялата кутийка и се ухили към невидимата камера:

– Когато пътувам през страната на Оз в моето такуро „Спирит“, пия Ноз-а-Ла. Кара ме да съм щастлив, че съм човек! Кара ме да разбирам Господ! Дава ми лице на ангел и топки на тигър! Когато пия Ноз-а-Ла, си казвам: „Леле, не е ли готино да си жив?“ Казвам...

– Сядай долу, мошенико – каза, смеейки се, Джейк.

– Ка – съгласи се Ко. Муцуната му беше опряна на глезена на момчето и той се взираше в сандвича му с огромен интерес.

Еди се наклони да седне, но странното листо-албинос отново привлече вниманието му. „Това не е листо“ – помисли си той и се приближи да го разгледа. Не, не беше листо, а парче хартия. Обърна го и прочете написаното: „дрън дрън“ и „всичко си е все едно“. Вестниците обикновено не са празни от едната страна, но Еди не беше изненадан да открие, че този е – „Оз Дейли Бъз“ беше само имитация.

Но и празната му страна не беше празна. Върху нея с красиви, изящни букви, беше отпечатано следното съобщение:

СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ НЯМА ДА ВИ ОСТАВЯ.

ОТКАЖЕТЕ СЕ ОТ КУЛАТА.

ТОВА Е ПОСЛЕДНОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ.

И ДА ИЗКАРАТЕ *ВЕЛИК* ДЕН. – Р.Ф.

Под това се мъдреше малка рисунка.

Еди показа бележката на приятелите си. Роланд я взе последен, опипа хартията и я върна на Еди.

– Р. Ф. – каза Еди. – Човекът, който управляваше Тик Так. Това е от

него, нали?

– Да. Сигурно той е пренесъл Тик Так от Луд.

– Разбира се – мрачно промърмори Джейк. – Този Флаг изглежда като някой, който моментално ще разпознае първокласния измамник. Но как е стигнал тук преди нас? Кое може да е по-бързо от-Блейн Моно, мътните го взели?

– Някоя врата – отвърна Еди. – Може да са минали през една от онези специални врати.

– Бинго! – възкликна Сузана.

– Във всеки случай предложението му го бива – намеси се Роланд. – Настоявам да го обмислите съвсем сериозно. Ако искате да се върнете в своя свят, ще ви позволя.

– Роланд, не мога да повярвам! – изумено извика Еди. – Да приказваш такива работи, след като ни принуди да дойдем до тук!

– Направих го преди да ви опозная като приятели – отвърна Роланд. – Преди да се науча да ви обичам, както обичах Алан и Кътбърт. И преди да ме насилат да... си спомня някои сцени. Да го правя беше... – Млъкна, погледна към краката си (беше си сложил отново старите ботуши) и се замисли. След това вдигна глава. – Това беше част от мен, която не се е движила или говорила в продължение на години. Мислех, че е мъртва. Но не беше. Отново се научих да обичам и съм убеден, че това вероятно е последният ми шанс за обич. Бавно схващам – Ванай и Корт винаги го казваха, както и баща ми, – но не съм глупак.

– Тогава не се дръж така – каза Еди. – Или се отнасяй с нас като преди.

– Истината е следната: наистина убивам приятелите си. И не съм сигурен, че мога да понеса това да се случи отново. Особено с Джейк... Аз... Няма значение. Нямам думи да го опиша. Но за пръв път, откакто се обърнах и убих майка си, може би намерих нещо по-важно от Кулата.

– Предполагам, че мога да го разбера.

– Също и аз – намеси се Сузана. – Но Еди е прав за *ка*.

– Тя взе бележката. – Роланд, не можеш да говориш за това.

– ... *ка*, – после да се откажеш само защото са ти се изчерпали запасите ти от воля и търпение.

– Воля и търпение са отлични думи – отбеляза Роланд, – но има и една лоша, която означава същото нещо. Нарича се обсебвам.

Тя отхвърли това с нетърпеливо свиване на рамене:

– Захарче, всичко това е въпрос на *ка*, или *ка* не съществува. – Тя хвърли бележката.

– Както и да го наричаш, пак си си мъртъв, ако те сполети – каза Роланд. – Раймър, Торин, Джонас, майка ми...

Кътбърт... Сюзан! Само ги попитай. Който и да е от тях. Ако можеш.

– Пропускаш най-важната част – каза Еди, – не *можеш* да ни отпратиш. Не осъзнаваш ли това, глупако? Дори ако имаше врата, не бихме минали през нея. Или греша?

Погледна към Джейк и Сузана. Те поклатиха глави. Дори Ко стори същото.

– Ние се *променихме* – промълви Еди. – Ние... – Сега на него му липсваха думи. Как би могъл да изрази желанието си да види Кулата... и също така силното си желание да продължи да носи револвера с ръкохватка от сандалово дърво.

– Това е *ка!* – промърмори. Нищо друго не му дойде на ум, но беше задоволително обяснение.

– Ака! – повтори Роланд след моментно колебание. Тримата смаяно го зяпнаха.

Роланд от Гилеад се беше пошегувал.

4

– Не разбрах само едно от всичко, което видяхме – каза колебливо Сузана. – Защо майка ти се криеше зад завесата, когато ти влезе, Роланд? Да не би да е имала намерение да...

– Прехапа устни, сетне добави: – Да не е искала да те убие?

– Ако се е канела да го стори, нямаше да избере колан за оръжие. Самият факт, че ми е приготвила подарък – а той точно това и беше, инициалите ми бяха отбелязани на него – предполага, че е имала намерение да ме моли за прошка. Че се е променила...

„*Знаеш ли го със сигурност или само ти се иска да вярваш?*“ – зачуди се Еди. Беше въпрос, който никога не би задал. Роланд беше преминал през достатъчно изпитания, беше успял да ги върне на Пътя на лъча чрез разкриването на този кошмарен край на посещението в апартамента на майка му, и това беше достатъчно.

– Мисля, че се криеше от срам – каза Стрелецът. – Или защото е искала да обмисли как да ме заговори. Или как да ми обясни...

– А топката? – нежно го попита Сузана. – Беше ли тя на шкафчето, където я видяхме? И открадна ли я беше тя от баща ти?

– Отговорът ми е положителен и за двата въпроса. Въпреки че... дали я е откраднала? – Явно задаваше въпроса на самия себе си. – Баща ми знаеше много неща, но понякога ги пазеше в тайна.

– Както е знаел, че майка ти и Мартин са любовници? – попита Сузана.

– Да.

– Но... едва ли вярваш, че баща ти би *ти* позволил да... да...

Роланд я погледна с разширени, мътни очи. Сълзите му бяха пресъхнали, но когато се опита да ѝ се усмихне, не успя.

– Да е позволил на сина си да убие жена му ли? Не, не бих казал. Въпреки че ми се иска, не мога. Това, че би предизвикал такова нещо да се случи като човек, който си играе на „замъци“... не мога да повярвам. Но дали би позволил на *ка* да следва курса си? Да, най-вероятно.

– Какво стана с топката? – попита Джейк.

– Не знам. Бях припаднал. Когато се съвзех, още бях сам, а майка ми лежеше мъртва. Никой не беше чул изстрелите – стените на замъка са от масивен камък, а и цялото крило най-вероятно е било празно. Кръвта ѝ се беше съсирила. Коланът, който беше изработила, беше окървавен, но аз го взех и си го сложих. Носех този кървав дар доста години и как го загубих е друга история – ще ви я разкажа някой път, защото е свързана с търсенето на Кулата... Но все пак някой бе влизал и бе взел кълбото на Магьосника.

– Рия? – попита Еди.

– Съмнявам се. Видях я отново, знаете ли... – Той млъкна, но в очите му се появи мрачен блясък. Еди го беше виждал преди и знаеше, че означава смърт.

Джейк беше взел бележката и посочи към малката рисунка под съобщението:

– Знаеш ли какво е това?

– Струва ми се, че е *сигулът* на мястото, което посетих първия път с топката. Земята на име Тъндъркляп! – Той ги огледа един по един. – Мисля, че там ще се срещнем отново с този човек – това *нещо*, – наречено Флаг! – Обърна се в посоката, откъдето бяха дошли, движейки се като сомнамбули. – Канзас, през който преминахме, беше *неговият* Канзас, а чумата, която е поразила земята, беше *негова* зараза. Или поне така си мисля.

– Но може и да не остане тук – каза Сузана.

– Може да се разпространи – прошепна Еди.

– В *нашия* свят – добави Джейк.

Все още загледан към Зеления дворец, Роланд промърмори:

– Във вашия свят или в някой друг...

– Кой е Пурпурният крал? – попита внезапно Сузана.

– Нямам представа.

Стояха смълчани и наблюдаваха как Роланд гледа към двореца, където беше срещнал лъжливия магьосник и истинския спомен, с което някак си беше отворил врата към собствения си свят.

„Нашият свят – помисли си Еди и прегърна Сузана. – Сега е наш свят. Ако се върнем в Америка, а сигурно ще ни се наложи преди това да приключи, ще бъдем странници в странна страна, независимо чие «кога» е там. Сега това е нашият свят. Светът на Лъчите, Пазителите и Тъмната кула!“

– Скоро слънцето ще залезе – каза той на Роланд и сложи колебливо ръка на рамото му. – Предлагам да тръгнем на път, докато още е светло.

– Да – съгласи се Роланд. Наведе се и вдигна раницата си.

– Ами обувките? – попита Сузана.

– Да ги оставим тук – предложи Еди. – Свършиха си работата. Сядай в количката, маце! – вдигна Сузана и ѝ помогна да седне.

– Всички деца на Бога имат буйки! – промърмори Роланд. – Нали така беше, Сузана?

– Е – отбеляза тя, докато се наместваше – схванал си главното, сладур.

– Тогава без съмнение ще си намерим още обувки, ако Господ пожелае – каза Роланд.

Джейк надничаше в раницата си и разглеждаше вещите и храната, които бяха сложени там от неизвестна ръка. Измъкна опаковано пилешко краче, погледна го и се обърна към Еди:

– Как смяташ, кой е опаковал тези неща?

Еди вдигна вежди, сякаш питаше Джейк как може да е толкова глупав.

– Палавите елфи – отвърна, – кой друг? Да тръгваме.

5

Спряха до горичката, петима странници сред безлюдната земя. Пред тях, пресичайки равнината, се полюшваше ивица трева, точно съответстваща на лентата от облаци в небето.

Пътят на лъча. Някъде напред, където този Лъч се срещаше с останалите, се издигаше Тъмната кула. Еди си помисли, че ако вятърът духаше към тях, щеше да подуши и миризмата, която се излъчваше от каменните стени.

И силния аромат на рози.

Стисна ръката на Сузана. Тя взе ръката на Роланд, а той тази на Джейк. Ко спря на две крачки пред тях с вдигната глава, вдишваше есенния въздух, който разрошваше козината му с невидими пръсти, златистите му очи бяха широко отворени.

– Ние сме *ка-тет* – каза Еди. С учудване установи колко се е променил; беше станал непознат дори за себе си. – Ние сме един от многото.

– *Ка-тет* – повтори Сузана. – Един от многото.

– Точно така – съгласи се Джейк. – Напред!

„*И мечка, и рибка, и зайче, и птичка*“ – помисли си Еди. Отново поеха по Пътя на лъча и към Тъмната кула.

ПОСЛЕСЛОВ

Сцената, в която Роланд побеждава стария си учител Корт и отива при проститутката, беше написана през пролетта на 1970-та. Онази, в която бащата на Роланд се появява на следващата сутрин, беше сътворена през лятото на 1996-та. Въпреки че между двете събития в повествованието са изминали само шестнадесет часа, в живота на разказвача са изтекли двадесет и шест години. Но настъпи момент когато се озовах до леглото на проститутката, а от другата му страна стоях пак аз – единият от нас бе безработно момче с дълга черна коса и брада, а другият – преуспелият писател.

Споменавам го само защото обобщава странните си преживявания с Тъмната кула. Написал съм достатъчно романи и разкази, за да запълня цяла въображаема слънчева система, но разказът за Роланд е моят Юпитер – планета, която смалява останалите (поне от моя собствена гледна точка), място със странна атмосфера, невероятен пейзаж и невероятно гравитационно притегляне. Смалява останалите ли казах? Мисля, че всъщност е нещо повече. Започвам да разбирам, че светът на Роланд (или световите) в действителност *съдържа* всички останали, които съм създал: в Средния свят има място за Флаг, за Ралф Робъртс, за ски-тащите момчета от „Очите на дракона“, дори и за отец Калахан, прокълнатия от Бога свещеник от „Сейлъмс Лот“, който напуска Нова Англия с автобус и се събужда при прекосяването на границата на ужасната страна Тъндърклап. Там явно се събират всички, а и защо не? Средният свят е измислен пръв, преди тях, съм в дълбините на сините смъртоносни очи на Роланд.

На тази книга ѝ трябваше доста време да бъде създадена – мнозина читатели, които харесват приключенията на Роланд, буквално виеха от нетърпение – и съм длъжен да им се извиня. Причината е най-добре изказана в мисълта на Сузана, когато тя се подготвя да каже на Блейн първата загадка от състезанието им: „Трудно е да започнеш“. Няма нищо друго в тези страници, с което бих се съгласил така напълно.

Знаех, че „Магьосникът“ означава завръщане към юношеството на Роланд и първата му любовна история – и се плаших до смърт. Много по-лесно е да пишеш криминални романи, поне за мен любовните са трудна работа. Ето защо непрекъснато отлагах, извъртах се и премислях, а книгата си оставаше ненаписана.

Накрая я започнах в мотелската си стая на моя лаптоп, след като бях приключил работата си върху минисериала на „Сиянието“. Докато пътувах на север през пустинните земи на Западна Небраска (където, както ми се случи веднъж, когато пак се прибирах от Колорадо, ми хрумна идеята за разказа, наречен царевичните деца) осъзнах, че ако не започна скоро, никога няма да напиша тази книга.

„Но вече не си спомням каква е романтичната любов – казах си. – Сега знам какво е да си женен, познавам зрялата любов, а на четиридесет и осем човек забравя страстта и чувствата на седемнадесетгодишните.“

„Ще ти помогна“ – дойде отговорът. Не знаех на кого принадлежи този глас, който чух онзи ден отвъд Тетфорд, но сега знам, защото бях погледнал в очите му, докато стояхме до леглото на проститутката в страната, която е напълно реална във въображението ми. Любовта на Роланд към Сюзан Делгадо (и нейната към него) е онова, за което ми разказа момчето, започнало навремето тази история. Ако романът ви хареса, то е благодарение на него. Ако ли не, преводът, който направих на разказа, не е добър.

Благодаря също на моя приятел Чък Верил, който редактира книгата и ме следваше във всяка крачка по пътя. Неговите окуражения и мощ бяха безценни, както и тези на Илейн Костър.

Най-много благодарности заслужава съпругата ми, която ме подкрепяше през тази лудост както можеше и ми помогна по начин, за който дори не подозира. Веднъж, в един тежък момент, тя ми подари малка гумена играчка, която ме накара да се усмихна – катеричка със синя авиаторска шапка и смело разперени ръце. Сложих я върху ръкописа си и докато купчината листове нарастваше, се надявах, че малко любов ще дойде от нея да ускори работата ми. Сигурно е помогнало, поне донякъде – книгата е тук в крайна сметка. Не знам дали е добра или за лоша – загубих всякаква представа около четиристотната страница – но е написана. Дори само това ми се струва истинско чудо. Дори започнах да вярвам, че може би в действителност ще доживея да приключа цикъла от истории (дано не ми мине котка път).

Остават още три, струва ми се, в две действиято ще се развива в Средния свят, а в другата – в нашия – в нея ще се разказва за празното място на ъгъла на Втора и Четиридесет и шеста улица и за розата, която расте там. Тази роза, трябва да ви кажа, е в ужасна опасност.

Накрая *ка-тетът* на Роланд най-сетне ще стигне до страната Тъндъркляп... и до онова, което се намира отвъд нея. Може би не всички

пътници ще доживеят да видят Кулата, но вярвам, че тези, които я достигнат, ще открият истината.

Стивън Кинг

Лоувъл, Мейн, 27 октомври 1996

КРАЙ

© 1997 Стивън Кинг
© 1998 Юлия Чернева, превод от английски
© 1998 Елена Павлова, превод от английски

Stephen King
Wizard and Glass, 1997

Сканиране, разпознаване и редакция: NomaD, 12 април 2007 г.
Публикация: ИК „Плеяда“, 1998

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2773>]